

Chính Là Không Ly Hôn

Contents

Chính Là Không Ly Hôn	4
1. Chương 1: Đây Là Áo Giác	4
2. Chương 2: Cận Hằng Anh Là Tên Xấu Xa	10
3. Chương 3: Phản Ứng Thân Thể	16
4. Chương 4: Phục Tùng Giả	22
5. Chương 5: Khoang Sinh Sôi Nảy Nở	27
6. Chương 6: Thân Thể Phù Hợp	32
7. Chương 7: Vừa Tê Vừa Ngứa	37
8. Chương 8: Không Biết Xấu hổ	42
9. Chương 9: Rơi Vào Địa Ngục- Phần 1	46
10. Chương 10: Rơi Vào Địa Ngục- Phần 2	50
11. Chương 11: Bữa Tiệc Hồng Môn	53
12. Chương 12: Vị Khách Không Mời Mà Đến	57
13. Chương 13: Kết Hôn Đi- Phần 1	62
14. Chương 14: Kết Hôn Đi- Phần 2	67
15. Chương 15: Không Bằng Con Chó	73
16. Chương 16: Sớm Sinh Quý Tử	79
17. Chương 17: Tín Vật Định Ước	83
18. Chương 18: Lần Đầu Đến Nhà Họ Cận	88
19. Chương 19: Đêm Khuya Ngủ Lại	92
20. Chương 20: Chỉ Biết Trêu Chọc Tôi	97
21. Chương 21: Nụ Hôn Đầu Tiên	101
22. Chương 22: Cùng Giường Cùng Gối	107
23. Chương 23: Thực Sự Giảm Thọ	113
24. Chương 24: Đăng Ký Kết Hôn	120
25. Chương 25: Vợ Chồng Mới Cưới	125
26. Chương 26: Đình Hồng Gặp Mặt	131
27. Chương 27: Tự Tay Xé Mặt Bạch Liên Hoa	135
28. Chương 28-1: Phần 1	140
29. Chương 28-2: Phần 2	148
30. Chương 28-3: Phần 3	153
31. Chương 29-1: Phần 1	158
32. Chương 29-2: Phần 2	165
33. Chương 30-1: Phần 1	168
34. Chương 30-2: Phần 2	174
35. Chương 31-1: Phần 1	181
36. Chương 31-2: Phần 2	186
37. Chương 32-1: Phần 1	194
38. Chương 32-2: Phần 2	199
39. Chương 33-1: Phần 1	203
40. Chương 33-2: Phần 2	209
41. Chương 34-1: Phần 1	213

42. Chương 34-2: Phần 2	217
43. Chương 35	223
44. Chương 36-1: Phần 1	231
45. Chương 36-2: Phần 2	236
46. Chương 37-1: Phần 1	241
47. Chương 37-2: Phần 2	247
48. Chương 38-1: Phần 1	252
49. Chương 38-2: Phần 2	256
50. Chương 39-1: Phần 1	261
51. Chương 39-2: Phần 2	266
52. Chương 39-3: Phần 3	270
53. Chương 40-1: Phần 1	273
54. Chương 40-2: Phần 2	280
55. Chương 41-1: Phần 1	283
56. Chương 41-2: Phần 2	288
57. Chương 42-1: Phần 1	291
58. Chương 42-2: Phần 2	295
59. Chương 43-1: Phần 1	300
60. Chương 43-2: Phần 2	306
61. Chương 44-1: Phần 1	311
62. Chương 44-2: Phần 2	316
63. Chương 45-1: Phần 1	321
64. Chương 45-2: Phần 2	327
65. Chương 46-1: Phần 1	330
66. Chương 46-2: Phần 2	336
67. Chương 47-1: Phần 1	341
68. Chương 47-2: Phần 2	345
69. Chương 48-1: Phần 1	350
70. Chương 48-2: Phần 2	354
71. Chương 49-1: Phần 1	359
72. Chương 49-2: Phần 2	366
73. Chương 50-1: Phần 1	371
74. Chương 50-2: Phần 2	376
75. Chương 51-1: Phần 1	382
76. Chương 51-2: Phần 2	387
77. Chương 52-1: Phần 1	394
78. Chương 52-2: Phần 2	398
79. Chương 53-1: Phần 1	402
80. Chương 53-2: Phần 2	410
81. Chương 54-1: Phần 1	415
82. Chương 54-2: Phần 2	423
83. Chương 55-1: Phần 1	425
84. Chương 55-2: Phần 2	430
85. Chương 56-1: Phần 1	435
86. Chương 56-2: Phần 2	440
87. Chương 57-1: Phần 1	444
88. Chương 57-2: Phần 2	450
89. Chương 58-1: Phần 1	454
90. Chương 58-2: Phần 2	459
91. Chương 59-1: Phần 1	463
92. Chương 59-2: Phần 2	468
93. Chương 60-1: Phần 1	474
94. Chương 60-2: Phần 2	480
95. Chương 61-1: Phần 1	485

96. Chương 61-2: Phần 2	491
97. Chương 62-1: Phần 1	495
98. Chương 62-2: Phần 2	500
99. Chương 63-1: Phần 1	505
100. Chương 63-2: Phần 2	511
101. Chương 64-1: Phần 1	516
102. Chương 64-2: Phần 2	522
103. Chương 65-1: Phần 1	527
104. Chương 65-2: Phần 2	533
105. Chương 66-1: Phần 1	538
106. Chương 66-2: Phần 1	542
107. Chương 66-3: Phần 2	547
108. Chương 67-1: Phần 1	551
109. Chương 67-2: Phần 2	557
110. Chương 68-1: Phần 1	562
111. Chương 68-2: Phần 2	566
112. Chương 68-3: Phần 3	570
113. Chương 69-1: Phần 1	574
114. Chương 69-2: Phần 2	578
115. Chương 69-3: Phần 3	581
116. Chương 70-1: Phần 1	586
117. Chương 70-2: Phần 2	591
118. Chương 71-1: Phần 1	594
119. Chương 71-2: Phần 2	599
120. Chương 72-1: Phần 1	604
121. Chương 72-2: Phần 2	610
122. Chương 73-1: Phần 1	614
123. Chương 73-2: Phần 2	620
124. Chương 74-1: Phần 1	624
125. Chương 74-2: Phần 2	629
126. Chương 75-1: Phần 1	634
127. Chương 75-2: Phần 2	638
128. Chương 76-1: Phần 1	644
129. Chương 76-2: Phần 2	650
130. Chương 77-1: Phần 1	654
131. Chương 77-2: Phần 2	658
132. Chương 78-1: Phần 1	663
133. Chương 78-2: Phần 2	668
134. Chương 79-1: Phần 1	673
135. Chương 79-2: Phần 2	678
136. Chương 80-1: Phần 1	682
137. Chương 80-2: Phần 2	689
138. Chương 81-1: Phần 1	693
139. Chương 81-2: Phần 2	695
140. Chương 81-3: Phần 3	700
141. Chương 82-1: Phần 1	703
142. Chương 82-2: Phần 2	707
143. Chương 82-3: Phần 3	711
144. Chương 83-1: Phần 1	717
145. Chương 83-2: Phần 2	721
146. Chương 83-3: Phần 3	725
147. Chương 84-1: Phần 1	728
148. Chương 84-2: Phần 2	734
149. Chương 85-1: Phần 1	738

150. Chương 85-2: Phần 2	744
151. Chương 86-1: Phần 1	751
152. Chương 86-2: Phần 2	756
153. Chương 87-1	762
154. Chương 87-2	766
155. Chương 87-3	770
156. Chương 88-1	774
157. Chương 88-2	781
158. Chương 89-1	786
159. Chương 89-2	790
160. Chương 90-1	795
161. Chương 90-2	800
162. Chương 91	804
163. Chương 92	810
164. Chương 93	816
165. Chương 94	824
166. Chương 95-1	830
167. Chương 95-2	837
168. Chương 95-3	844

Chính Là Không Ly Hôn

Giới thiệu

Thể loại: Tình tế, tình yêu và hôn nhân, cường cường, hào môn thế gia, ái thê cuồng ma ngạo kiều mặt than công X cao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-la-khong-ly-hon>

1. Chương 1: Đây Là Áo Giác

Yến Thù Thanh ở bên trong một hồi đau đớn tỉnh lại, trước mắt một mảnh tăm tối, cả người phảng phất đặt mình trong dung nham núi lửa nóng bỏng, khắp toàn thân từ trên xuống dưới không có một chỗ nào không đau.

Anh cố gắng nghĩ lại lúc trước đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng trong đầu dĩ nhiên trống rỗng, anh hoàn toàn không nhớ rõ mình đã gặp việc gì, càng không rõ tình cảnh bây giờ, thậm chí... ngay cả mình bây giờ còn sống hay không cũng không biết.

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện làm cho anh trong nháy mắt hoảng hốt, thân thể cơ hồ theo bản năng giằng co kịch liệt.

Trên dụng cụ đo đạc dữ liệu theo động tác của anh không ngừng mà nhảy loạn, còi báo động phát ra tiếng “Tích tích”, bên tai truyền đến tiếng bước chân ngổn ngang, tiếp đó có người tiến lên thật chặt đè lại hai cánh tay của anh.

“Sóng điện não hỗn loạn! Huyết áp tim đập tăng lên nhanh chóng! Cậu ta đang chống cự!”

“Giữ chặt cậu ta, lập tức chuẩn bị tiêm thuốc an thần!”

“Cơ bắp căng thẳng cực độ bài xích tất cả ngoại vật, kim tiêm căn bản không đi vào được, làm sao bây giờ thiếu tá?”

Lúc này ở trong khoang thuyền vũ trụ Chim Ưng, thanh âm huyền ảo liên tiếp, trong hỗn loạn đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên, “Thôi, không cần làm chuyện vô ích, đem mấy cái dây truyền rút ra, xem ra cậu ta đã tỉnh rồi.”

Một câu nói giống như sấm chớp chém vào sương mù dày đặc, khiến động tác của Yến Thù Thanh đột nhiên hơi ngưng lại, khó giải thích được cảm thấy âm thanh này hết sức quen thuộc, dường như đã nghe qua ở nơi nào đó, làm cho anh tuy rằng không thấy được người trước mắt nhưng trong lòng lại nảy sinh cảm giác bài xích xen lẫn phiền chán.

Không còn trói buộc trên người, ý thức của anh từ từ thức tỉnh, anh mở mắt ra, đối diện là một mảnh ngân hà mờ mờ, những vì sao sáng lấp lánh tô điểm trên bầu trời đen kịt, làm cho anh nhất thời không biết mình đến tột cùng đang ở nơi nào.

Gian nan chống đỡ thân thể ngồi dậy, mới vừa nhìn tình huống xung quanh, trên người liền truyền đến một hồi đau đớn, Yến Thù Thanh “tê” một tiếng lại nặng nề ngã trở về.

“Khuyên cậu thành thật một chút chớ lộn xộn, nếu như trên bụng lại có thêm lỗ thủng cũng không có người cứu được cậu.”

Chuỗi thanh âm kia lạnh lùng, Yến Thù Thanh theo bản năng quay đầu lại, vì ngược sáng nên chỉ nhìn thấy một người cao to kiên cường hai chân dài thẳng tắp ngồi ở trên ghế cách đó không xa.

Người này mặc trên người quân trang màu xanh lam thẳng tắp, đường nét cứng rắn lạnh lẽo từ vai rộng thu vào bên hông, phía dưới hai chân thon dài mạnh mẽ được bọc trong đôi ủng chiến màu đen, phác họa ra một đường nét cường hãn.

Lúc này trong tay hắn còn cầm một quyển sách, nhìn thấy Yến Thù Thanh nhìn sang mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lấy xuống cặp kính màu vàng đeo trên đôi mắt, lộ ra một đôi mắt màu mực thâm thúy sâu thẳm.

Phút chốc Yến Thù Thanh rốt cục nhận ra người này là ai.

Cận Hằng!?

“... Tại sao là anh?”

Nếu như biết đến người thứ nhất nhìn thấy là tên này, anh tình nguyện lập tức ngắt đi một lần nữa, như

vậy cũng tốt hơn vừa mở mắt liền thấy gương mặt làm cho người ta chán ghét.

Cận Hằng như là không nghe thấy lời của anh, cũng không thèm nhìn anh một cái, xoay người lại hướng sĩ quan bên cạnh liếc mắt ra hiệu, sau đó năm sáu bác sĩ lập tức ba chân bốn cẳng chạy tới giúp anh kiểm tra thân thể.

Có người kiểm tra mắt, có người kiểm tra tim, có người kiểm tra ổ bụng... Một loạt động tác khiến Yến Thù Thanh sững sờ tại chỗ, căn bản chưa kịp phản ứng đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Mãi đến tận khi bọn họ khiến anh giống như con rối kiểm tra hơn nửa ngày, một người trong đó mới cười hướng anh chào một cái, “Chúc mừng Yến thiếu tá, thân thể của ngài đã bắt đầu khôi phục, không thể không nói ngài lần này đại nạn không chết, tuyệt đối là kỳ tích, thế nhưng dù sao bị thương nặng như vậy, sau khi về nước vẫn là phải làm kiểm tra toàn diện, mà chiếu theo tình trạng của ngài bây giờ, tin tưởng chỉ cần an dưỡng tốt, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục.”

Nghe xong lời này, trên mặt Yến Thù Thanh một mảnh mờ mịt, giống như đang nghe chuyện của một người khác, hoàn toàn không biết đối phương đang nói cái gì.

Anh... Bị trọng thương, còn đại nạn không chết?

Nhưng vì cái gì một chút ấn tượng anh cũng không có...

Nhìn thấy biểu cảm của anh, sắc mặt Cận Hằng trong nháy mắt lạnh mấy phần, nhìn vị bác sĩ kia vung tay nói, “Nếu đã không có nguy hiểm tính mạng, mấy người đi xuống trước nghỉ ngơi đi, Yến thiếu tá vào lúc này đầu khả năng còn chưa tỉnh táo lắm, rất nhiều chuyện đại khái cần tôi ”tự mình” giải thích cho cậu ta.”

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo cứng rắn tựa như đao kiếm, hướng trên người Yến Thù Thanh quét qua, trong nháy mắt anh không khỏi có loại dự cảm xấu, luôn cảm giác hai chữ “Tự mình” này tựa hồ có ý riêng.

Bác sĩ tự nhiên phục tùng mệnh lệnh, sau khi dặn dò vài câu liền rời đi, cửa lớn vang lên ”cùm cụp” một tiếng khoá lại, trong lúc nhất thời nơi này chỉ còn dư lại hai người Yến Thù Thanh và Cận Hằng, bầu không khí rơi vào tịch mịch trước nay chưa từng có.

Cận Hằng giống như tảng băng không nhúc nhích đứng tại chỗ, một đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào Yến Thù Thanh, hoàn toàn không có một chút xú ý tứ muốn mở miệng nói chuyện.

Yến Thù Thanh từ trước đến giờ chán ghét bộ dạng ngông cuồng tự đại này của đối phương, rõ ràng là tên này chủ động lưu lại, bây giờ ngay cả cái rắm cũng không thả một cái, tỏ rõ là chờ mình mở miệng cầu xin hắn, hừ, Cận Hằng cũng không quá xem thường anh rồi, Yến Thù Thanh này là ai cơ chứ?

Yến Thù Thanh ở trong lòng nguyên rửa một trận, thẳng thắn nhắm mắt lại không nói lời nào.

Nhưng ngay khi anh nhắm mắt, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng “Tích” vang lên, sau đó nắp khoang chữa bệnh từ từ vén lên, lúc trước nằm ở bên trong không có chú ý, vào lúc này nắp mở lên anh mới đột nhiên phát hiện mình dĩ nhiên toàn thân trần trụi, khắp toàn thân không có một bộ quần áo!

Chuyện này... cũng quá mất mặt đi!?

Yến Thù Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, gương mặt nhất thời đỏ ửng, lúc này tay Cận Hằng từ trên công tắc khoang chữa bệnh buông ra, từ từ đi tới.

Biết rõ nằm ở bên trong khoang chữa bệnh không mặc quần áo là chuyện rất bình thường, thế nhưng nhìn đến Cận Hằng một thân chỉnh tề, mà chính mình toàn thân lại không mặc gì, trong lòng Yến Thù Thanh không khỏi xấu hổ cùng phần nộ.

Vì buộc anh mở miệng trước, Cận Hằng anh đủ tàn nhẫn.

“Cận Hằng anh đến cùng muốn làm gì?”

Khẩu khí của anh rất mãnh liệt, thế nhưng giờ khắc này đã là phong độ tốt nhất anh có thể bày ra.

Anh cũng không phải da mặt mỏng sợ Cận Hằng nhìn thấy, mà là căn bản không muốn cùng người này phí lời, dù sao hai người nhìn nhau chán ghét rất nhiều năm, ngay cả khi cùng nhau ở dưới một mái hiên cũng cảm thấy khó chịu, huống chi bản thân anh lúc này rất giống một con cá đang nằm trên thớt bị hấn nhìn chăm chăm.

Cận Hằng mặt không thay đổi liếc anh một cái, khoé miệng hiem thấy câu ra một vệt nụ cười tự tiểu phi tiểu, “Rốt cục cam lòng lên tiếng rồi? Tôi còn chưa hỏi cậu muốn làm gì, cậu ngược lại trước tiên chất vấn tôi.”

“Anh có ý gì?”

Cận Hằng nhú mày, xì cười một tiếng, “Yến Thù Thanh, cậu sẽ không thật sự dự định cùng tôi chơi trò mất trí nhớ đi? Vừa nãy nhiều người như vậy, cậu giả ngu ngốc tôi cũng lười vạch trần cậu, hiện tại vẫn còn ở nơi này giả ngu, cậu rốt cục có ý gì.”

“Anh cảm thấy bây giờ tôi đang diễn kịch?” Yến Thù Thanh chặt chẽ nhú mày.

“Chẳng lẽ không đúng?” Cận Hằng đi vào vài bước, trong con ngươi thâm thúy chợt loé lên cười nhạo.

“Đột nhiên lại giả bộ mất trí nhớ, nhưng có thể nhớ tôi là ai, cũng nhớ được thân phận của mình, thế nhưng lại quên đi đoạn ký ức đem đến cho tôi phiền phức, đừng nói cho tôi đây là trùng hợp.”

Hiện tại rốt cuộc là ai đang gây cho ai phiền phức?

Yến Thù Thanh bị khẩu khí của hắc đâm bị thương, nhất thời không khống chế được tâm tình, cười lạnh, “Tôi gây phiền phức cho anh? Cận Hằng sao anh có thể phát ngôn không suy nghĩ như vậy, tôi gây phiền phức cho ai tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho anh.”

“Xem ra cậu thật sự dự định giả ngu, vậy rất tốt, nếu cậu không nhớ rõ, vậy thì tôi cũng không ngại giúp cậu nhớ lại.”

Cận Hằng dùng ngữ khí thuật lại nói xong lời này, khoe miệng đột nhiên câu lên một vết cười nhạt, cái biểu cảm này khiến trong lòng Yến Thù Thanh nhất thời cảnh giác mãnh liệt, đúng lúc định hỏi hắc đâm muốn đùa giỡn cái gì, hắc đâm lại giơ hai tay đẩy một cái trực tiếp đem anh vây ở giữa khoang chữa bệnh và lồng ngực của hắc đâm.

Khoảng cách của hai người đột nhiên rút ngắn, gần đến mức Yến Thù Thanh vừa ngẩng đầu có thể va vào chóp mũi của hắc đâm!

Nhìn đôi môi Cận Hằng gần trong gang tấc không ngừng đến gần, Yến Thù Thanh chỉ một thoáng da gà nổi rần rần, gần như bản năng giơ tay chặn mặt của đối phương, “Cận Hằng con mẹ nó anh đến cùng muốn làm gì!”

Thế nhưng theo dự liệu của anh tất cả đều không xảy ra, Cận Hằng chỉ là cúi đầu, tránh khỏi anh cầm lên máy lưu trữ đặt ở bên cạnh khoang chữa bệnh.

Sau đó hắc đâm lại dùng phong thái nho nhã lễ độ lui về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách hai người, mà âm thanh của Yến Thù Thanh vừa nảy tức đến nổ phổi vẫn còn vang vọng ở bên trong thuyền vũ trụ rộng lớn.

“ ... ”

Nghe âm thanh vọng lại của chính mình, cả gương mặt của Yến Thù Thanh tựa hồ biến thành màu đỏ tía.

Nhìn chằm chằm vẻ mặt của Yến Thù Thanh, trong mắt Cận Hằng loé lên sự sung sướng, thưởng thức xong biểu cảm lúng túng của đối phương, mới chậm rãi mở miệng, “Yến thiếu tá, cậu kích động như thế làm gì, sẽ không phải cho rằng tôi muốn hôn cậu đấy chứ?”

“Yên tâm, tôi không phải loại người đói bụng ăn quàng như thế, thu hồi ngay ảo tưởng đáng thương của cậu đi, chúng ta phải nói chuyện chính.”

Nói xong hắc đâm không chờ Yến Thù Thanh cãi lại, trực tiếp giơ lên máy lưu trữ trong tay, ấn nút công tắc.

Màn hình màu xanh nhạt lấp loé mấy lần, trên trần nhà chiếu ra hình ảnh rõ nét, trong nháy mắt một chiến hoả bay tán loạn hiện ra ở trước mắt.

Máy lưu trữ này vốn là đồ vật Yến Thù Thanh mang theo trên người, cho nên khi nhìn thấy mưa bom bão đạn quen thuộc trước mắt, thân thể của anh trong nháy mắt cứng đờ, nhất thời quên mất nên nói cái gì.

Trải qua cả ngày ác chiến kịch liệt, quân địch còn năm tàn binh cuối cùng bị đánh xuống một tỉnh cầu xa lạ, mà tiểu đội Chim Ưng của bọn họ cũng vì trận chiến này chịu rất nhiều tổn thất, đồng đội hàng ngũ thứ nhất toàn quân bị diệt, chỉ còn dư lại đội trưởng chính là Yến Thù Thanh một mình hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt sau cùng.

Lúc này chiến hạm bị hủy, hoàn toàn chưa có hi vọng trở về, năng lượng của cơ giáp cũng sắp cạn kiệt, mà kẻ địch còn ẩn giấu ở chỗ tối lúc nào cũng có thể đánh lén, trận chiến này không thể tránh khỏi.

Yến Thù Thanh hít sâu một hơi, khởi động súng vừa muốn hành động, trong máy truyền tin lại đột nhiên truyền đến âm thanh Cận Hằng.

“Yến thiếu tá, lập tức đình chỉ tất cả hành động, không được khai chiến, lập tức rút đi.”

Động tác Yến Thù Thanh đột nhiên hơi ngưng lại, coi chính mình nghe lầm, “Chiến hạm bị phế bỏ, còn có thể rút đi chỗ nào? Hiện tại không ra tay chẳng lẽ muốn ngồi xổm ở chỗ này chờ chết sao?”

“Yến thiếu tá, đừng để cho tôi lặp lại lần thứ hai.”

Cận Hằng vừa dứt lời, máy định vị liền lập tức truyền đến tiếng còi báo động chói tai, nhìn năm điểm sáng đỏ thắm trên màn hình ra-đa đang nhanh chóng hướng về phía mình, trên trán Yến Thù Thanh thấm đẫm mồ hôi, không nhận được gầm nhẹ, “Anh để tôi rút đi cũng phải cho tôi một lý do.”

“Tôi là tổng chỉ huy trận chiến này, tôi không cần phải báo cáo cho cậu lý do, đây là quân lệnh.”

Âm thanh Cận Hằng lạnh như băng giờ khắc này nghe vào quả thực không có nhân tính, mà lúc này một chùm ánh sáng lạnh kéo đột nhiên từ sau tai kéo tới, Yến Thù Thanh theo bản năng tránh thoát một đòn, kẻ địch đã gần ngay trước mắt!

Cậu căn bản không kịp tiếp tục để ý tới Cận Hằng, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, tay cầm súng giơ lên, chỉ một thoáng cát bay đá chạy, trước mắt hình ảnh trong máy đung đưa kịch liệt.

Nhìn từng cảnh tượng quen thuộc ấy, đầu Yến Thù Thanh vang lên ong ong, vô số ký ức rải rác giống như cuồng phong trong nháy mắt đem anh một lần nữa cuốn vào đoạn hồi ức này, sau đó anh trở mắt nhìn “Chính mình” trong máy lưu trữ gọn gàng nhanh chóng giải quyết tất cả kẻ địch, trong lúc cho là rốt cục có thể thở ra một hơi, sau lưng lặng yên không tiếng động xuất hiện một nòng pháo đen ngòm...

Một giây sau hình ảnh trời đất quay cuồng, anh bị vũ khí này hung hăng bắn trúng, nặng nề ngã ở trên mặt đất.

Nỗi đau xé rách tim gan đột nhiên xuất hiện, lực phủ ngũ tạng phảng phất hóa thành dòng máu, không ngừng từ trong miệng trào ra bên ngoài, tư vị khắc cốt ghi tâm như một cây búa tàn nhẫn mà nện ở trên đầu Yến Thù Thanh, làm cho anh chỉ một thoáng khôi phục toàn bộ ký ức.

Anh rốt cục nhớ tới trước khi rơi vào hôn mê, tựa hồ nhìn thấy một bóng người chạy về phía anh, bên tai truyền đến âm thanh hô hoán cấp thiết của người này, sau đó anh rơi vào một cái ôm ấp cực nóng mà cực rắn, anh hao hết toàn bộ khí lực mở mắt ra, hiện ra trong tầm mắt lại thấy được gương mặt Cận Hằng.

Chẳng qua là lúc đó anh vẫn cho đây đều là ảo giác, bằng không tại sao ở giây phút trước khi đối diện tử thần anh lại nhìn thấy tên tình địch mang gương mặt cá chết kia.

Hết chương 1.

2. Chương 2: Cận Hằng Anh Là Tên Xấu Xa

Chiếu ra toàn bộ hình ảnh, màn hình hoàn thành xong công việc tự động đóng lại, trong lúc nhất thời toàn bộ khoang thuyền vũ trụ lâm vào tĩnh mịch kéo dài không giới hạn.

Nếu như thời gian có thể chảy ngược mà nói, thời khắc này Yến Thù Thanh hận không thể trực tiếp để bản thân bị nòng súng của kẻ địch bắn cho nổ chết, cũng tốt hơn rơi vào hoàn cảnh lúng túng như bây giờ, không có chuyện gì khó chịu bằng chuyện được chính tình địch của mình cứu mạng, hơn nữa tên đó còn lấy chuyện này ra khoe khoang.

Anh nợ ai không nợ, tại sao nhất định là Cận Hằng?

Trước đây người này làm cho anh khịt mũi coi thường phiền chán cực kì, bây giờ lúc mình biến hoá thành “ân nhân cứu mạng”, điều này làm cho anh không biết cần phải bày ra vẻ mặt gì để đối mặt với người này.

Anh có thể cả đời làm trâu làm bò lập tức trả lại phần ân tình này, nhưng người này tuyệt đối không thể là Cận Hằng, nếu như là Cận Hằng...

Nghĩ đến hình ảnh này, Yến Thù Thanh liền không nhịn được ai oán một tiếng, tàn nhẫn mà run lập cập.

Cận Hằng vẫn ung dung theo dõi biến hoá thất thường trên gương mặt của đối phương, một hồi lâu mới mặt không thay đổi mở miệng, “Xem ra cậu đã nhớ ra tất cả rồi, thực sự là nhờ có máy lưu trữ của cậu, nếu không tôi chính là bị thiệt thòi lớn.”

Tâm lý Yến Thù Thanh mới vừa có tâm tình cảm kích, trong nháy mắt bị khẩu khí không âm không dương của hắn làm cho biến mất không còn một mảnh, cậu hít sâu một hơi, hai chữ cảm ơn vừa đến bên mép lại bị cậu hung hăng nuốt xuống, tâm tư của người khác có lẽ anh không biết, nhưng tâm tư của Cận Hằng anh lại rất rõ ràng.

Cái tên này rõ ràng có thể trực tiếp nói rõ với anh, lại nhất định phải dùng phương thức này nhắc nhở anh thiếu hẳn một mạng, nói cho cùng chỉ là sợ anh quyết nợ cho nên mới dùng phương thức này cố ý “nhắc nhở” khiến cho anh lúng túng.

“Cận Hằng anh... Anh như vậy có ý tứ gì?”

“Đương nhiên là có ý tứ.”

Cận Hằng gật gật đầu, gương mặt coi là chuyện đương nhiên, “Thật sự thì cậu so với chó con không nghe lời khó dạy bảo hơn nhiều, lần này mạng của cậu nằm trong tay tôi, nếu như là cậu, cậu sẽ dễ dàng buông tha cơ hội này sao?”

Một câu nói khiến tâm lý Yến Thù Thanh một tia cảm kích cuối cùng cũng tan thành mây khói, có mấy người chính là có bản lĩnh trong nháy mắt đốt cháy lửa giận của người khác.

“Cận Hằng anh thành tâm tìm đánh đúng không, anh nói ai là chó?”

Anh sớm biết không nên đối với Cận Hằng tồn tại cái gọi là ý tốt, cái tên này mặt người dạ thú, ý vào thể gia quân sự hiển hách, chưa bao giờ đem người khác để vào trong mắt, mặt ngoài diện mạo nhìn như quý công tử tinh anh, đối với người khác đều rất lịch sự lễ phép, trên thực tế chính là lòng dạ đen tối, kiêu căng tự đại, nắm được cơ hội liền thừa cơ trả đũa.

Tại trường quân đội khi còn đi học, cái tên này chính là như vậy, ý vào mình là con cưng của trời, nhìn đời bằng nửa con mắt, trong miệng các vị phụ huynh chính là “con nhà người ta” trong truyền thuyết, dù cho anh có nỗ lực ưu tú tới cỡ nào, vẫn luôn bị tên này cường chế, nếu như chỉ là như vậy đại khái vẫn không thể thoả mãn cảm giác ưu việt của Cận đại thiếu gia, cho nên không biết bắt đầu từ lúc nào, anh liền trở thành cái gai trong mắt người này, dù là con người hay đồ vật anh xem trọng, tên này cũng muốn thò một chân vào, từ năm thứ nhất đến khi tốt nghiệp.. Người mà anh thích, dù chỉ một người Cận Hằng cũng không buông tha.

Càng nghĩ tới chuyện lúc trước, Yến Thù Thanh càng cảm thấy Cận Hằng cứu mình là một chuyện rất nhục nhã, thậm chí dường như Cận Hằng còn nhìn thấu được tâm tư của anh, trong mắt hắn tựa hồ tất cả đều là trên tức xen lẫn khiêu khích, trên mặt còn viết: “Tôi chính là vô liêm sỉ như vậy, cậu làm gì được tôi?”

Yến Thù Thanh nhìn thấy Cận Hằng như vậy trong bụng không nhịn được lửa giận, cũng không đoái hoài tới chính mình trọng thương chưa lành, gơ tay hướng về mặt đối phương vung một quyền mạnh mẽ.

Thực sự là có thể nhịn chứ tuyệt đối không thể nhẫn!

Cận Hằng hiển nhiên rất sớm đã có phòng bị, một giây trước khi Yến Thù Thanh động thủ trong nháy mắt giờ tay nắm lấy quả đấm của anh, nắm chặt trong lòng bàn tay, nghiêm mặt nhúu mày liếc anh một cái, “Yến Thù Thanh, cậu đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy? Vào lúc này không phải nên dựa vào lồng ngực của tôi cầu tôi an ủi sao?”

“Ai dựa...” Câu nói kế tiếp Yến Thù Thanh không nói ra được, rõ ràng Cận Hằng không dùng hết sức mạnh, nhưng anh lại hoàn toàn không thể giẫy dựa thoát ra khỏi tay hắn.

Tuy rằng lúc thường huấn luyện thành tích Cận Hằng vẫn luôn vượt qua cậu, thế nhưng thân thủ của hai người đủ để ngang hàng, nếu như anh thật sự động thủ, Cận Hằng cũng tuyệt đối không chiếm được lợi lộc gì, thế nhưng vào lúc này anh không chỉ không có biện pháp thoát ra, thậm chí còn cảm thấy đầu choáng váng mắt hoa, hai chân như nhũn ra.

Động tác này tựa hồ khiến thân thể hai người dán lên, trên người Cận Hằng có một mùi vị cây cỏ thơ ngát, bay vào trong lỗ mũi Yến Thù Thanh làm cho anh mê muội càng thêm lợi hại, trước đây anh nhìn thấy Cận Hằng đều là mang theo chiến ý tràn đầy, thế nhưng lúc này lại là bộ dạng mềm yếu tựa hồ không còn sức lực.

Trong lòng Yến Thù Thanh không khỏi sợ hãi, cảm thấy phản ứng của chính mình thực sự quý dị đến lợi hại, dùng hết toàn lực tránh khỏi cánh tay Cận Hằng, trong đầu lại nghĩ linh tinh, nhất định là do anh trọng thương chưa lành, cho nên mới có thể bị tên này ảnh hưởng, nói chung đều là do tên này lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Lắc đầu hỗn loạn, anh cắn chặt răng nói, “Tôi không mất trí nhớ, nhờ anh ban tặng hiện tại tôi rất tỉnh táo, anh không cần đặc biệt nhắc nhở tôi chuyện này.”

“A” Cận Hằng hiếm thấy cười khẽ một tiếng, thuận thế đem gắng tay cởi xuống đặt ở bên cạnh, lúc ngẩng đầu lên ánh mắt lại chìm xuống.

“Được, nếu như Yến thiếu tá không muốn cùng người bạn là tôi tán gẫu việc riêng, vậy chúng ta tạm sự một chuyện khác, tôi nghĩ nên mời cậu giải thích một chút, lúc trước tại sao lại tự ý hành động cãi lời quân lệnh?”

Hắn thay đổi khẩu khí lúc trước, gương mặt vốn dĩ không có biểu tình gì trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Yến Thù Thanh hít sâu một hơi, sờ môi nói, “Tôi không cho là tôi cãi lời quân lệnh, tình huống lúc đó anh cũng thấy đấy, tôi bị kẻ địch vây quanh căn bản không có thời gian lựa chọn—— ”

Lời anh còn chưa nói hết, Cận Hằng liền khoát tay ngắt lời, “Thiếu tá, đừng mượn cớ cường điệu lý do với tôi.”

“Quân lệnh chỉ có phục tùng, không có mượn cớ, coi như lúc đó cậu có nguy hiểm đến tính mạng, cũng

không phải lý do cậu tự ý hành động, huống hồ cậu tự ý hành động kết cục là gì, không phải là suýt chút nữa mất cái mạng nhỏ hay sao, cuối cùng chờ tôi đến lau mồ hôi cho cậu.”

Mặt Yến Thù Thanh ngẹn đến đỏ bừng, da dẻ vốn dĩ trắng trẻo giờ khắc này thêm một tầng ửng đỏ, vừa mở miệng thậm chí ngay cả hô hấp cũng không ổn.

“Cận Hằng, lúc đó nếu như anh ở trong máy truyền tin trực tiếp nói cho tôi sẽ có viện quân đến đây trợ giúp, tôi sẽ không ngốc đến nỗi liều lĩnh tự ý hành động, là anh chuyên quyền độc đoán căn bản không tin tưởng tôi.”

Anh là quân nhân đế quốc, căn bản đã sớm làm xong chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể vì quốc gia hiến thân, anh không phải sợ chết, mà là không thể tiếp thu Cận Hằng chỉ trích như vậy.

Cận Hằng không nói gì, ánh mắt rơi vào hầu kết của Yến Thù Thanh vì tâm tình chập trùng mà chậm rãi chuyển động lên xuống, chốc lát mới rời đi, “Yến thiếu tá, cậu tựa hồ quên mất tôi mới chính là chỉ huy trưởng của nhiệm vụ lần này, cậu không có tư cách nghi ngờ chỉ thị của tôi, tôi cũng không có nghĩa vụ trong lúc quyết định báo cáo cho cậu lý do.”

Nói xong lời này hắn không đợi Yến Thù Thanh mở miệng, lại cứng rắn nói tiếp, “Còn có, hiện tại chúng ta vẫn là cấp trên cấp dưới, đừng gọi tên của tôi lung tung nỗ lực bầu vùi quan hệ, trong trường hợp công việc xin gọi tôi là chỉ huy.”

Được gọi anh là nữ Vương đại nhân có được hay không?

Yến Thù Thanh bị một câu nói của đối phương làm cho ngẹn họng, không nhịn được ở trong lòng mạnh mẽ mắng chửi một trận, tôi bầu vùi quan hệ của ai tuyệt đối cũng không bầu vùi quan hệ của anh, chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như thế.

Anh xem như là nhìn ra rồi, bất kể là anh nói vấn đề gì Cận Hằng cũng có thể mặt dày đáp trả, cho nên anh cũng lười lãng phí môi lưỡi.

“Cận Hằng, nói cho cùng anh chính là bí mật mang theo thù riêng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cố ý đưa tôi vào bẫy, nếu như lúc đó biết đến bên trong viện quân có anh, tôi tình nguyện chết ở trên chiến trường cũng không muốn nhận phần ân huệ này.”

Cận Hằng nghe xong lời này hé mắt, từ từ đi sát vào, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Yến Thù Thanh nói, “Lúc cứu cậu, không thấy cậu thuyết tam đạo tứ, hiện tại bảo toàn được mạng nhỏ rồi, liền muốn phỉ nhổ không chịu trách nhiệm?”

“Tôi chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì đã làm sao? Cũng bởi vì lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cho nên cứu cậu không phải tôi? Một đường đem cậu ôm trở về, nhần nhục chịu khó hầu hạ cậu một buổi tối cũng không phải tôi?”

Âm thanh của hần trầm thấp thuần hậu, giờ khắc này lại cố ý giảm thấp xuống mấy phần, quả thực mang theo oan ức cùng chất vấn.

Mấy lời này trực tiếp khiến cả người Yến Thù Thanh nổi da gà, ngay cả lỗ chân lông cũng không kiềm chế mà dựng lên, cái tên này nói năng lung tung gì vậy, cái gì gọi là phui mờ bỏ đi không chịu trách nhiệm, cái gì mà nhần nhục chịu khó hầu hạ một buổi tối... Nghe tới quả thực giống như anh thiếu nợ tên này không trả nổi vậy.

Mặt của anh lại một lần nữa đỏ ửng, bị Cận Hằng vô liêm sỉ như thế khiếp sợ á khẩu không trả lời được.

“Làm sao, không tin?”

Cận Hằng như là nhìn thấu tâm tư của anh, sau đó lại nhẹ nhàng dứt khoát đâm thêm một đao, “Phía sau lưng và trên đùi của tôi đến bây giờ còn có vết máu ứ đọng do cậu làm ra, cậu có muốn kiểm tra hay không?”

Nói xong hần liền làm bộ muốn cởi quần ra, Yến Thù Thanh vội vàng dè tay hần lại.

Biết rõ Cận Hằng là cố ý nói như vậy chứ không thực sự hành động, nhưng lời nói nghe tới thực sự quá mức ám muội, tuy rằng lúc này nơi này chỉ có hai người bọn họ, thế nhưng không thể bảo đảm lúc nào đó sẽ có người khác tiến vào, có người chứng kiến chuyện này sẽ đi theo chiều hướng khác. Yến Thù Thanh thật sự không biết nên trốn đi đâu, hướng chỉ anh hoàn toàn không có đam mê biến thái thưởng thức thân thể người khác.

“Được, tôi thừa nhận là tôi cãi lời quân lệnh tự ý hành động gây thêm phiền phức cho anh, là tôi thiếu nợ anh một mạng, sau này tôi làm trâu làm ngựa cũng sẽ trả lại anh, như vậy có được không? Anh đến cùng còn muốn thế nào.”

Nghe xong lời này Cận Hằng nhất thời không hé răng, chỉ là đưa mắt rơi vào cổ tay vừa nãy Yến Thù Thanh đụng vào, chốc lát mới ngẩng đầu lên, tuy rằng vẫn mang theo gương mặt không cảm xúc, thế nhưng Yến Thù Thanh lại nhạy cảm bắt lấy được một vệt gần như nụ cười loé lên trong ánh mắt của hần.

Sau khi nghe thấy “Tích” một tiếng tiếng nhắc nhở vang lên, thiết bị truyền tin trên cổ tay Cận Hằng vang lên âm thanh hệ thống: ngài đã lưu ghi âm thành công

Yến Thù Thanh; “...”

Đối diện Yến Thù Thanh chỉ một thoáng biến sắc mặt, Cận Hằng vẫn ung dung sửa sang lại cửa tay áo của mình, “Vừa nãy lời của cậu nói đã được ghi lại, sau một giây đồng hồ sẽ tự động gửi đến thiết bị truyền tin của nguyên soái, quân tử lời hứa đáng giá nghìn vàng, Yến thiếu tá cần phải nhớ kỹ lời chính mình vừa nãy nói.”

Yến Thù Thanh hoàn toàn không nghĩ tới Cận Hằng dĩ nhiên sẽ cùng anh chơi trò này, chỉ trong chốc lát trở mắt ngạc nhiên, trong óc chỉ còn lại một ý nghĩ: Giết, người, diệt, khẩu!

Đối xử với Cận Hằng chỉ cần động thủ không cần mở miệng nói chuyện, không nói hai lời liền giơ tay lên muốn cướp máy truyền tin, chỉ bằng lòng dạ đen tối của Cận Hằng, ai biết tên này sẽ cầm vật này chạy đến trước mặt nguyên soái thêm mắm dặm muối cái gì, đến lúc đó anh sợ ngay cả một lời giải thích cũng không nói ra được.

Quả nhiên đối với tình địch nhân từ chính là tàn nhẫn đối với mình, anh tuyệt đối không nên tin tưởng Cận Hằng!

Động tác Yến Thù Thanh cực kỳ nhanh, thế nhưng Cận Hằng còn nhanh hơn anh, trong chớp mắt anh ra tay, hấn liền lùi về sau một bước thoải mái tránh né công kích, sức lực của Yến Thù Thanh không kịp thu hồi, vì lý do nằm ở trong khoang chữa bệnh quá lâu, lão đảo một cái trực tiếp té xuống đất, nửa ngày không thể bò lên.

Cận Hằng vốn định kéo cậu lên, nhưng khi hấn cúi đầu lại nhìn thấy tấm lưng của Yến Thù Thanh nghiêm chỉnh lộ ra ngoài cửa, trên mặt lộ ra biểu tình cổ quái, chẳng biết vì sao còn hơi hít vào một ngụm khí lạnh, thu tay về dời đi tầm mắt, cứng rắn nói, “Sử dụng một chiêu đến hai lần sẽ mất linh nghiệm, lúc thường cậu không phải là đối thủ của tôi, hiện tại lại bị trọng thương cho nên đừng tốn công vô ích nữa, không bằng suy nghĩ thật kỹ sau khi trở lại đế quốc, cậu nên làm sao báo cáo kết quả cho ngài nguyên soái.”

Nói xong lời này, hấn tựa hồ nóng lòng rời đi, liếc nhìn Yến Thù Thanh một chốc quay người liền đi ra ngoài, đi tới một nửa tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì liền dừng bước chân quay đầu lại, từ đầu tới đuôi quan sát Yến Thù Thanh một phen, tiếp đó lại nở nụ cười mang theo hàm xúc không rõ, tựa hồ mang theo ý giễu cợt.

“Đúng rồi, quên mất nói cho cậu một chuyện, lúc trước cậu ở trước mặt Khác Nhiên nói người cao to như tôi, nhất định nơi đó không lấy ra dùng được, ngày hôm nay nhìn cậu một cái, cảm thấy không chỉ có chiều cao không so sánh được, ngay cả nơi này thật giống như cũng có chút đáng thương.”

Nói xong lời này, hấn cũng không quay đầu lại đi ra khoang thuyền vũ trụ.

Nhìn chằm chằm cửa tự động đã khép lại, Yến Thù Thanh sửng sốt nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, cứng ngắc cúi đầu nhìn lướt qua, rốt cục cân nhắc được lời của Cận Hằng có ý gì, nhất thời tức giận ngay cả tóc cũng dựng ngược.

“Cận Hằng, con mẹ nó anh chính là tên xấu xa!”

Hết chương 2.

3. Chương 3: Phản Ứng Thân Thể

Đế quốc Thương Kiếm, hành tinh mẹ Xích Loan.

Bên trong căng phi hành to lớn tập nập nhộn nhịp người qua lại, tiếng hoan hô vang lên liên tiếp, lúc này trên màn ảnh to lớn người chủ trì đồng đặc phát ra tin tức: “.. Trải qua mười tháng vượt mọi khó khăn gian khổ chiến đấu, đội quân Chim Ưng hôm nay rốt cục chiến thắng trở về, trong chiến dịch lần này, quân ta tiêu diệt toàn bộ địch thủ, bảo vệ thành công hành tinh mẹ của đế quốc, mà lần chiến đấu này hai vị thiếu tướng trẻ tuổi Yến Thù Thanh và Cận Hằng lần đầu hợp tác, lại có được thành tích cao ngạo như vậy, chắc chắn có liên quan đến quan hệ bạn học cùng trường nhiều năm, chúng ta mong đợi hai vị về sau sẽ có càng nhiều cơ hội hợp tác, tranh thủ vì đế quốc và nhân dân đạt được nhiều thắng lợi.”

Hai người ở trong trường quân đội từ năm thứ nhất đến năm cuối cấp, luôn bị lấy ra so sánh rất nhiều năm, dù cho không có bất kỳ quan hệ gì cũng có thể bị người khác nhìn ra “tình nghĩa”, cho nên người chủ trì nói ra lời này tự nhiên liền nghênh đón một trận reo hò khen hay, thậm chí có người còn trực tiếp cầm máy truyền tin ở trên diễn đàn đăng lên một bài “Cận Yến phát kẹo đường mau đến nhận.”

Lúc này trong đám người náo loạn, chỉ nghe một trận âm thanh tiếng động cơ từ xa đến gần truyền đến, chiến hạm màu trắng bạc giống như một con chim ưng xải cánh bay dài trên bầu trời, vẽ ra ánh hào quang chói mắt, cuối cùng dừng lại ở đường bay.

Âm thanh sục sôi huyền ảo vang lên, cầu thang chậm rãi hạ xuống, một thân ảnh kiên cường bước từng bước mạnh mẽ đi xuống chiến hạm.

Người này mặc một thân quân trang màu xanh lam thẳng tắp dưới ánh mặt trời chiếu xuống tản ra khí khái nghiêm túc trang nghiêm, dây đeo bên hông vẽ ra một độ cong mê người, trên bả vai huy chương màu vàng đại biểu cho quân hàm thiếu tá phát ra ánh sáng rực rỡ, làm nổi bật một đôi mắt đen láy mang theo ý cười, chính là Yến Thù Thanh, người được dân chúng chờ đợi đã lâu.

Trong đám người bùng nổ ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, nguyên soái đứng ở dưới chờ đợi đã lâu nhanh chóng theo cấp dưới tiến lên nghênh đón, “Thiếu tá, hoan nghênh về nhà, một đường khổ cực.”

Yến Thù Thanh không nghĩ tới nguyên soái sẽ đích thân đến đây, vội vã đứng thẳng người chào một cái, “Cảm ơn chỉ huy, đội trưởng đội hành động 763, Yến Thù Thanh gửi lời chào đến ngài.”

Bản thân Yến Thù Thanh vóc người cao gầy, vào lúc này nhấc cánh tay lên, quân trang mặc trên người liền phác họa ra sống lưng cao ngất, cả người không khác nào cây bạch dương tư thế hiên ngang oai hùng, vầng vàng hấp dẫn tầm mắt mọi người ở đây.

Nguyên soái nhìn thấy anh thần thái sáng láng như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng, “Tôi đã nghe Cận thiếu tá nhắc tới chuyện cậu bị thương, vốn đang lo lắng thân thể của cậu có thể không chống đỡ được đến khi về hành tinh mẹ, không nghĩ tới cậu dĩ nhiên khôi phục tốt như vậy, như vậy tôi cũng an tâm.”

Vừa nghe lời này Yến Thù Thanh hơi thay đổi sắc mặt.

Cận Hằng dĩ nhiên thật sự đem chuyện anh trọng thương nói cho nguyên soái, như vậy cái đoạn ghi âm kia... Nguyên soái có phải cũng đã nghe qua?

Nghĩ đến loại khả năng này, trong lòng anh lúc này hồi hộp một tiếng, theo bản năng quay đầu lại tìm kiếm hình ảnh Cận Hằng, thế nhưng vào lúc này chiến hạm to lớn đã sớm rời rỗng tuếch, nơi nào còn có bóng dáng của hắn.

Lúc trước rõ ràng hắn cùng anh ở bên trong chiến hạm, rốt cục hắn rời đi lúc nào, chính mình dĩ nhiên không biết.

“Yến thiếu tá đây là đang vội vàng tìm gì vậy, đang nói chuyện với tôi cũng không để ý tới?”

Âm thanh của nguyên soái lập tức đem tâm tư của Yến Thù Thanh kéo trở lại, lúc này anh mới ý thức tới chính mình dĩ nhiên bởi vì Cận Hằng mà đem nguyên soái bỏ sang một bên, nhất thời lỗ tai đỏ lên, “Khiến trưởng quan ngài quan tâm, thuộc hạ... Không tìm cái gì, chỉ là ở bên trong khoang chữa bệnh nằm quá lâu, phản ứng còn có chút trì độn.”

Kỳ thực từ ngày đó ở bên trong khoang chữa bệnh tĩnh lại, đầu đau mắt hoa tứ chi không có sức lực, bệnh trạng vẫn không chuyển biến tốt, thậm chí bây giờ còn phát sốt nhẹ, sợ dĩ thoát nhìn thần thái sang loáng như vậy, cũng chỉ là cố gắng lên dây cót tinh thần không muốn để cho người khác lo lắng.

Đáng tiếc lý do này quả thực không hợp lý, rõ ràng không đủ sức thuyết phục nguyên soái, chỉ thấy ông ấy trầm thấp nở nụ cười, trêu ghẹo nói, “Cậu đang tìm Cận thiếu tá đúng không?”

“Nói đến chuyện này, hai người cùng nhau đánh trận mười mấy tháng, chỉ là tôi ra chỉ thị để cho cậu ta trở về sớm mấy ngày, cậu liền nóng ruột thành như vậy, chẳng trách người ngoài nói tình cảm các cậu rất tốt, lần này tôi thực sự tin rồi.”

Tiếng cười trêu ghẹo của nguyên soái giống như quả bom ở bên tai Yến Thù Thanh nổ tung, cậu trợn mắt hốc mồm há miệng, nhất thời cũng không biết nên phản bác từ đâu.

Ngài... Đến cùng từ đâu nhìn ra tôi đang gấp gáp? Lại từ đâu nhìn ra chúng tôi tình cảm tốt? Còn có cái gì gọi là “người ngoài nói hai người tình cảm tốt”, cái từ “người ngoài” này có ý gì, đến cùng còn ai có ảo giác nghịch thiên như thế...

Yến Thù Thanh mặt lúc thì đỏ lúc thì trắng, lập tức ngăn lại lời nguyên soái, “Nguyên soái, ngài hiểu lầm, chúng tôi không phải là loại quan hệ ngài nghĩ tới, không phải, ý của tôi là chúng ta không có quan hệ...”

Lời nói này còn không bằng không nói, nhìn bộ dạng của anh gấp gáp, nếp nhăn trên mặt nguyên soái mang theo ý cười sâu đậm, xoay người lại đối mặt với mấy sĩ quan phía sau nói, “Các cậu nhìn xem, đứa

nhỏ này còn xấu hổ.”

Một đám người sau lưng nhất thời tất cả đều nở nụ cười, trên mặt còn kèm viết “Đừng giải thích, chúng tôi đều hiểu”.

“ ... ”

Yến Thù Thanh ghen lời, biết rõ bọn họ chỉ là rất thuần khiết đang trêu ghẹo anh và Cận Hằng, nhưng những lời này mập mờ như vậy nghe vào khiến cả người anh đều nổi lên da gà.

May là nguyên soái cười đủ không có tiếp tục làm khó cậu, vỗ vỗ bờ vai cậu nói, “Thời gian không còn sớm, sau lễ ăn mừng cậu còn phải tới cấp trên báo cáo công tác, hiện tại trước tiên tham gia nghi thức đi, mọi người đã đợi cậu rất lâu rồi.”

“ ... Vậy Cận thiếu tá đâu ạ, anh ấy chẳng lẽ không đến?”

Yến Thù Thanh cũng không muốn chủ động mở cái miệng này để cho người khác càng thêm hiểu lầm quan hệ của anh và Cận Hằng, thế nhưng lần hành động này tổng chỉ huy nói cho cùng không phải anh, dù cho trong lòng anh chán ghét Cận Hằng, cũng không thể ở trước mặt người khác làm “tiểu nhân” cướp công lao của hắn.

Thế nhưng nguyên soái tựa hồ không nghĩ trả lời, trực tiếp lược bỏ nói, “Thiếu tá bây giờ không phải là lúc nói chuyện việc nhà, cậu muốn phân rõ cấp bậc, liền trực tiếp đem cậu ta túm lên đài diễn thuyết.”

Phút chốc, tất cả ống kính đều nhắm về phía anh, nhất cử nhất động của anh được trình chiếu ở trên màn ảnh lớn, mặt hướng về vô số con mắt phía dưới, Yến Thù Thanh lựa chọn sáng suốt cam miệng, dù cho anh rất muốn phun tào đến tột cùng ai mới là người nói chuyện việc nhà đây.

Lễ mừng giã gạo đúng một ngày, chờ Yến Thù Thanh ứng phó xong một làn sóng người nâng cốc chúc mừng cuối cùng, lúc vội vàng chạy tới nhà quân bộ, trời đã chuyển về ban đêm.

Vào lúc này người trong nhà quân bộ cơ bản đã rời đi, bên trong hành lang một mảnh đen nhánh, chỉ còn phòng làm việc của thủ trưởng còn lộ ra ánh sáng nhạt.

Có lẽ là do chịu đựng lâu như vậy, thân thể rốt cục mệt mỏi hơi tai, hoặc là do nguyên nhân uống quá nhiều rượu, vào lúc này Yến Thù Thanh tựa hồ toàn thân không còn chút sức lực nào, chỉ là đi được vài bước quân trang mặc trên người liền thấm đẫm mồ hôi.

Thế nhưng mặc dù như vậy, phòng làm việc mơ hồ lộ ra tia sáng thật giống như mang theo thuốc dẫn dụ, dẫn anh đi về phía trước, trong không khí tựa hồ cũng thoang thoảng mùi vị không giống bình thường, mùi cây cỏ quen thuộc nhàn nhạt thơm ngát, làm cho anh cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cả người anh hành động giống như bị điên rồi, rõ ràng biết đến trạng thái của mình bây giờ không đúng, vẫn là bị mùi bị này dẫn dắt đi tới cửa phòng làm việc.

Trong khe cửa lộ ra ánh sáng màu vàng, mà mùi vị đó cũng càng thêm nồng nặc, anh ổn định thân thể run rẩy, tàn nhẫn mà cắn chính mình một cái, trong cổ họng tràn ngập ra mùi máu tanh làm cho anh trong nháy mắt thanh tỉnh không ít, vì vậy anh cố gắng duy trì tư thế thẳng tắp lưng gờ tay gõ cửa phòng.

“Tùng tùng tùng” ba tiếng cửa phòng mở.

“Đội trưởng đội hành động Chim Ưng 763, Yến Thù Thanh, có chuyện muốn báo cáo cho ngài.”

Trong cửa truyền đến một âm thanh trầm thấp, “Tiến vào.”

Hít sâu một hơi, Yến Thù Thanh đẩy cửa phòng ra, ánh đèn màu vàng chiếu sáng hành lang đen kịt, mà mùi vị cây cỏ quen thuộc giống như làn gió vô hình, điên cuồng thổi tới.

Trong nháy mắt, đầu của anh một trận nổ vang, mùi vị này như một cái dao nhọn đột nhiên đâm vào lồng ngực của anh, trái tim giống như đột nhiên ngừng đập, mê muội khiến mắt anh tối sầm lại, trong nháy mắt cái gì cũng không thấy được, nếu như không phải ý chí chống đỡ lấy thân thể, rất có thể anh đã lập tức ngất xỉu.

“Cậu thoát nhìn thật giống như rất tệ.”

Âm thanh trầm thấp mạnh mẽ từ trong phòng kín truyền đến, Yến Thù Thanh hơi sững sờ: Âm thanh này tựa hồ không phải âm thanh thủ trưởng lúc trước...

Nhưng bây giờ trước mắt anh cái gì cũng không nhìn thấy, lại không thể ở trên mặt biểu hiện ra, chỉ có thể cố gắng trấn định đứng thẳng người, “Trưởng quan đa nghi rồi, thuộc hạ hiện tại rất tốt.”

Người trong phòng không nói nữa, chỉ là từng bước một đi về phía anh, Yến Thù Thanh có thể cảm giác được đối diện đưa tới tầm mắt, lại đoán không ra biểu cảm giờ khắc này của đối phương, tâm lý càng ngày càng bất an, hầu kết dồn dập chuyển động.

“Yến thiếu tá, cậu không biết mình mỗi lần nói dối, nơi này đều chuyển động rất nhanh sao?”

Một ngón tay lạnh lẽo đột nhiên rơi vào hầu kết của anh, mà nơi này vừa vặn là nơi mẫn cảm của Yến Thù Thanh, anh đột nhiên run lập cập, lập tức cảm thấy được không đúng: Người này tuyệt đối không phải thủ trưởng trước đây!

Thân thể trước tiên theo ý thức nhanh chóng tránh ra ngón tay của người kia, mà người kia giống như là đã sớm ngờ tới anh sẽ hành động như vậy, trở tay liền nắm lấy cổ tay của anh, sau đó hướng về phía trước

mạnh mẽ kéo một cái ——

Quán tính cực mạnh khiến Yến Thù Thanh suýt chút nữa ngã xuống đất, chớp mũi lập tức đập vào bả vai người kia, mùi vị cây cỏ nồng nặc trong nháy mắt chui vào đầu óc, giống như cây đuốc đẩy lên ngọn lửa mãnh liệt, đốt đến mức khiến đầu Yến Thù Thanh thoáng chốc trống rỗng.

“Nhìn xem, cậu ngay cả đứng cũng đứng không vững, còn mạnh miệng cái gì.”

Âm thanh của người kia gần trong gang tấc, thậm chí cũng có thể cảm giác được hơi thở của người kia phun vào lỗ tai của cậu, Yến Thù Thanh cảm thấy được toàn thân càng ngày càng không đứng, chỗ bị người này đụng phải giống như bị thiêu đốt, lão đảo lùi lại mấy bước, lại trực tiếp bị người kia chặn ngang siết chặt ở giữa hai tay.

“Yến Thù Thanh, tôi có lúc thật hoài nghi cậu là cố ý chiếm tiện nghi của tôi, muốn tôi ôm cậu cứ việc nói thẳng, đừng nhịn quá mà làm cái trò này.”

Cách nói chuyện ác liệt như vậy cùng tác phong làm việc không biết xấu hổ, rốt cục khiến Yến Thù Thanh nhận ra người này là ai, trong nháy mắt trợn mắt lên, ngay cả phản bác đều quên mất, “... Cận Hằng!?”

“Hiện tại mới nhận ra a, tôi còn tưởng cậu mù rồi.”

Cận Hằng nhìn thấy biểu cảm của đối phương, hơi có chút không vui, sắc mặt cũng lạnh mấy phần, nói lâu như vậy mới nhận ra hắn là ai, thực sự là rất buồn cười.

Có lẽ là giật mình tới cực điểm, đầu của Yến Thù Thanh vào lúc này ngược lại là tỉnh táo thêm một chút, trước mắt rốt cục cũng có đường viền, sau đó anh lại một lần thấy được gương mặt cá chết kia.

“Anh tại sao lại ở chỗ này, thượng tá đâu?”

Biểu tình của Yến Thù Thanh giống như ăn phải phân, nhưng bởi vì cánh mũi đỏ ửng cùng đôi mắt ướt nhẹp, bộ dạng có vẻ hơi đáng yêu, Cận Hằng không biết vì sao lại nghĩ đến từ “Đáng yêu”, thế nhưng thần sắc lại hòa hoãn mấy phần, ngay cả khóe miệng lại không khống chế được câu lên một vệt độ cong không dễ phát giác.

“Nơi này chính là phòng làm việc của tôi, cậu nói tôi tại sao ở đây.”

Yến Thù Thanh trong lòng rung mình, ý nghĩ không tốt đột nhiên xông ra, “... Anh sẽ không phải thăng chức thành Đại tá đi?”

”Không thể nói như vậy, dù sao nghi thức chuyển giao còn chưa cử hành, thế nhưng công việc vẫn là cần thiết sớm luyện tập, ví dụ như giáo dục hành vi sai lầm của cấp dưới tự ý hành động không nghe lời chỉ

huy.

Cận Hằng nhú mày, thân thể thoải mái dựa vào chiếc bàn phía sau, động tác này làm cho cổ áo của hắn gỡ sang hai bên, lộ ra da dẻ màu đồng cổ bên trong.

Có lẽ là nguyên nhân một mình ở văn phòng, hắn thay đổi bộ dạng nghiêm túc cấm dục lúc trước, tóc luôn luôn cứng nhắc chải chuốt vuốt thẳng đứng lúc này vài sợi tán loạn rủ xuống sau gáy, vài sợi lại rơi vào giữa chân mày, quân trang rất tùy ý khoác lên người, ánh đèn chiếu sáng mờ nhạt chiếu ra ba ngôi sao sáng loáng trên bả vai của hắn.

Bên trong quang ảnh sắc sỡ, cặp đồng tử đen kịt đêm ngày tối tăm, càng lộ ra khí tức cực kỳ nguy hiểm lại có phần khiêu gợi.

Cận Hằng như vậy, Yến Thù Thanh từ trước tới nay chưa từng gặp qua, điều này làm cho anh không có lý do khó thở, lòng bàn tay đổ mồ hôi, toàn thân như lửa nóng, nhất thời ngay cả dũng khí cùng hắn đối diện cũng không có.

Không trách nguyên soái trước sau không tiết lộ cho anh tung tích Cận Hằng, không trách thái độ của nguyên soái đối với anh quái dị như vậy, thì ra đây đều là cái bẫy Cận Hằng đã sớm thiết kế tốt!

Yến Thù Thanh trong lòng vừa phẫn uất vừa thẹn, điều này làm cho anh vô cùng phỉ nhổ chính mình, rõ ràng ý định bóp chết Cận Hằng đều có, thế nhưng vào lúc này đối mặt với hắn phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là muốn chạy trốn.

Anh không biết vì sao mình lại biến thành như vậy, vô số tâm tình đan xen vào nhau, anh mê muội căn bản đứng không được, mạnh mẽ bỏ qua cánh tay Cận Hằng ôm bên hông mình, lão đảo liên đi ra ngoài, nhưng thể lực anh lúc này đã tiêu hao đến cực hạn, chỉ bước ra một bước trước mắt liền tối sầm lại, triệt để ngã xuống đất ngất đi.

Cận Hằng sợ hết hồn, vội vàng ôm lấy Yến Thù Thanh, vừa vặn lúc này thiết bị truyền tin trên tay Yến Thù Thanh sáng lên một cái, hiện ra tin tức kiến nghị nên đến bệnh viện kiểm tra, Cận Hằng liếc mắt một cái, lập tức không chút do dự gọi lại.

Trong chốc lát, ngoài cửa sổ liền truyền đến còi báo động của phi hành cấp cứu, tiếp đó một tổ quân bộ trị liệu mang theo cáng chạy tới, mở cửa phòng, mấy người trong đội ngũ cấp cứu lập tức đổ mặt, bác sĩ cầm đầu cũng không được tự nhiên ho khan vài tiếng, ánh mắt bồi hồi một chút mới rơi vào người nằm trong lồng ngực Cận Hằng.

Cận Hằng thấy bọn họ đứng tại chỗ cũ bất động, lạnh lùng nói, “Các người không cứu người đứng ở đó làm cái gì?”

Đoàn người lúc này mới phục hồi lại tinh thần, một y tá trong đó mang theo gương mặt đỏ ửng, vội vàng lấp ba lấp bắp giải thích, “... Xin lỗi thiếu tá, gian phòng này mùi vị hormone kiểm giả quá nồng đậm,

chúng tôi cho là ngài đang cùng... Cho nên...”

Câu nói kế tiếp cô ta không nói tiếp, liền bị ánh mắt sắc như dao của Cận Hằng dọa sợ đến mức ngậm miệng lại, vào lúc này tâm tình của Cận Hằng đều ở trên người Yến Thù Thanh, tự nhiên cũng không nghe thấy cô ta nói cái gì.

Bác sĩ bước nhanh về phía trước, lúc này mới nhìn rõ người trong ngực Cận Hằng dĩ nhiên là Yến Thù Thanh, nhất thời mở to hai mắt, liền vội vàng cúi đầu ẩn giấu tâm tình, nhanh chóng tiến lên kiểm tra một phen, nhìn gương mặt của đối phương đỏ bừng còn có nhiệt độ tăng lên, sắc mặt biến đổi liên tục, ánh mắt lóe lên không dám tin tưởng, do dự mãi mới thấp giọng mở miệng, “Trưởng quan, thân thể Yến thiếu tá tựa hồ có hơi không đúng lắm...”

Hết chương 3.

4. Chương 4: Phục Tùng Giả

Lúc Yến Thù Thanh tỉnh lại, ngoài cửa sổ ánh mặt trời vừa vãn chiều sáng.

Tia sáng rực rỡ xuyên thấu qua rèm cửa sổ, trên đất lưu lại cái bóng loang lổ, anh theo bản năng ngăn cản ánh sáng chiếu ở trên mặt, rốt cục mở ra đôi mắt lim dim vì buồn ngủ.

Đập vào mắt là một không gian trắng xoá, trong không khí còn có mùi thuốc sát trùng, trên trần nhà phòng bệnh in hình huy chương quân đoàn Thương Kiếm, rất hiển nhiên nơi này là bệnh viện quân bộ, còn anh tại sao vừa mở mắt ra lại xuất hiện ở nơi này...Không cần phải nói, khẳng định là do vết thương cũ chết tiệt kia tái phát.

Nhắm mắt lại, tất cả chuyện xảy ra tối hôm qua ở quân bộ đều hiện lên ở trước mắt, vừa nghĩ tới bản thân thất thố bị Cận Hằng nhìn thấy, Yến Thù Thanh vội vàng lắc đầu, hận không thể lập tức tiêu diệt đoạn hồi ức này.

Lúc này máy truyền tin vang lên “tích” một tiếng, hiện ra một cái tin tức, vừa nhìn tên người gửi, tâm tình Yến Thù Thanh không vui lập tức chuyển biến, đôi mắt cũng theo đó mà sáng lên.

“Anh Thù Thanh, chúc mừng anh chiến thắng trở về, bây giờ em mới biết anh và anh Cận Hằng dĩ nhiên không phải trở về cùng một ngày, sớm biết ngày hôm qua em đã đến cảng phi hành đón anh.”

Âm thanh Lý Khác Nhiên trong trẻo từ trong máy truyền tin vọng đến, cậu ấy vốn là người tính tình hoạt bát rộng rãi, vào lúc này đại khái là vừa mới tan học, âm thanh mang theo sức sống vận động, khiến người ta cho dù không nhìn thấy người thật, cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt tươi cười của cậu ấy.

Cúi đầu liếc mắt nhìn hình ảnh trên máy truyền tin của mình, nhìn chăm chăm đôi mắt trong trẻo cùng với đầu tóc quần mềm mại tự nhiên kia, trong lòng Yến Thù Thanh không tự chủ được trở nên mềm lòng mấy phần, thế nhưng nghe đến lời nói của đối phương, khoe miệng vẫn không khỏi kéo ra một vệt cười khổ.

Nhìn xem, đây chính là chênh lệch, dù cho ngày hôm qua toàn bộ dân chúng đế quốc đều biết đội quân Chim Ưng trở về, Khác Nhiên cũng chỉ nhớ tới ngày trở về của Cận Hằng, hậu tri hậu giác mới có thể nhớ tới anh.

Thế nhưng đây không phải lần đầu tiên, từ trước đến giờ anh cũng không làm khó dễ người em trai quý trọng rất lâu này, cho nên khoé môi vẫn mang theo ý cười trả lời: “Anh nào dám làm phiền sinh viên tài cao của trường quân đội, em học hành vất vả như vậy, đến tham gia náo nhiệt làm cái gì, chờ em nghỉ hè, anh mời em ăn cơm.”

“Vậy thì tốt quá, anh Thù Thanh đã nói thì phải giữ lời đó nha, lúc đó chúng ta tìm cả anh Cận Hằng nữa cùng nhau tụ tập, hai người vừa đi chính là mười tháng, em thật sự rất nhớ hai người a.”

Lý Khác Nhiên trả lời rất nhanh, hiển nhiên tâm tình vô cùng vui vẻ, trong lúc đó Yến Thù Thanh lại nhìn đến hai chữ “Cận Hằng”, tâm tình cũng theo đó mà giảm xuống.

Chuyện như vậy trước đây không biết đã xảy ra bao nhiêu lần, rõ ràng là anh và Lý Khác Nhiên hẹn hò, thế nhưng lại không hiểu ra sao biến thành nhóm ba người, Cận Hằng cái tên này luôn có biện pháp chen một chân vào, đúng là âm hồn bất tán, tuyệt đối không cho hai người bọn họ bất cứ cơ hội ở chung nào.

Yến Thù Thanh rõ ràng tâm lý Cận Hằng tính toán điều gì, nghĩ đến những thứ này anh giống như bị nghẹn ở cổ họng, câu nói kế tiếp dù như thế nào cũng không nói nổi nữa.

Đáng tiếc Lý Khác Nhiên căn bản không có ý thức được điểm này, vẫn cứ vô cùng phấn khởi gửi thêm tin nhắn, “Nghe giáo sư nói, nhiệm vụ lần này anh Cận Hằng hoàn thành quá xuất sắc, cho nên trực tiếp thăng quân hàm, thành thượng tá trẻ tuổi nhất đế quốc, lúc gặp mặt chúng ta nhất định phải chúc mừng anh ấy, em đang nghĩ xem nên tặng quà gì cho anh ấy, anh Thù Thanh anh tặng anh ấy cái gì vậy, có đề nghị gì không ạ?”

Giữa những hàng chữ của Lý Khác Nhiên đều tràn ngập mừng rỡ, mà những câu nói này lại như một dao đâm vào trái tim Yến Thù Thanh, cậu nhóc này chỉ biết mua lễ vật tặng cho Cận Hằng, không biết giờ khắc này anh đang bị thương nằm ở trong bệnh viện.

Tâm lý mới vừa lóe lên ý nghĩ này, anh lập tức quơ quơ đầu, Yến Thù Thanh a Yến Thù Thanh, anh chùng nào thì biến thành tính toán chi li đàn bà như thế, không phải của mình thì cưỡng cầu cũng vô dụng.

Tiện tay đem máy truyền tin để ở một bên, anh không muốn trả lời tin tức của Lý Khác Nhiên, anh không thể giả bộ thánh mẫu thảo luận vấn đề tặng lễ vật cho Cận Hằng, cũng không nguyện ý lấy chuyện mình bị thương ra diễn khổ nhục kế nhận được sự thương hại của đối phương, cho nên giờ khắc này chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Có lẽ là anh quá lâu chưa hề trả lời, Lý Khác Nhiên rốt cục ý thức được cái gì, qua nửa ngày mới gửi tới một tin nhắn.

“Anh Thù Thanh, có phải em làm phiền đến anh? Lần này anh xuất chinh thời gian dài như vậy, thân thể hẳn định không chịu nổi, vừa vặn em cũng có tiết học, anh nghỉ ngơi thật tốt đi, em không quấy rầy anh nữa, rảnh rồi chúng ta liên lạc lại.”

Nói xong lời này, Lý Khác Nhiên cũng tắt chế độ online, Yến Thù Thanh nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu, nửa ngày mới kéo kéo khóe miệng.

Lý Khác Nhiên quan tâm qua loa như vậy, rõ ràng cũng đoán được thân thể của anh không thoải mái, nhưng cũng chỉ là nói một chút vậy thôi, nếu như bây giờ là Cận Hằng, cậu nhóc ấy e sợ lập tức sẽ trốn tiết tới thăm.

Biết rõ kết quả như vậy, vốn không muốn nghĩ bậy nghĩ bạ, nhưng anh nhưng không có cách nào khống chế đầu của chính mình, tâm lý không khỏi tự giễu nở nụ cười: Thật ngốc quá.

Yên lặng rời khỏi cuộc trò chuyện với Lý Khác Nhiên, tiện tay mở ra hộp thư chưa đọc, không nghĩ tới còn có chuyện khiến anh phiền lòng.

Lúc trước quá bận rộn công tác, chưa kịp lật xem tin tức, không nghĩ tới chỉ qua thời gian một buổi tối ngắn ngủi, trong hộp thư dĩ nhiên đã lưu hơn một trăm tin nhắn.

Tùy tiện xem qua, đơn giản chính là mấy đồng nghiệp bạn bè, gửi lời tới chúc mừng anh đánh thắng trận, ngày hôm qua nguyên soái còn tự mình khen ngợi, tự nhiên có không ít người tới nịnh hót, thậm chí không thiếu “phục tùng giả” gửi tới một ít tin nhắn ám muội, hướng anh biểu đạt yêu thương.

Nhìn mấy người đàn ông có phụ nữ có gửi tới tin nhắn hoặc thận trọng hoặc công khai, Yến Thù Thanh nhìn không được ngoắc ngoắc khóe miệng, xem nè, anh cũng không phải loại người không ai cần, ít nhất từ bỏ một thân cây, anh còn có cả một cánh rừng lớn, chỉ có điều làm “cầm kiếm giả” bị nhiều người xa lạ chủ động theo đuổi như vậy, anh vẫn cảm thấy có chút quái đản.

Dù sao bộ tộc Thương Kiếm đặc thù chế độ hôn phối, giữa cầm kiếm giả và phục tùng giả còn có ” phân công” rất rõ ràng, mà truyền thống này phải nói đến từ mấy trăm năm trước lúc địa cầu cổ bị huỷ diệt

Khi đó trái đất tài nguyên khô cạn, nhân loại đi tới bên bờ huỷ diệt, có mấy chủng tộc bị diệt vong, lại có chủng tộc từ ở giữa bờ vực sự sống và cái chết bộc lộ tài năng, trong đó bao gồm bộ tộc Thương Kiếm.

Vì thích ứng hoàn cảnh ác liệt, trong những năm tháng dài đằng đẵng gian nan của người Thương Kiếm không ngừng tiến hoá, bây giờ mặc dù sống đến hai, ba trăm tuổi từ lâu đã không còn là giấc mơ, hơn nữa đa số thời gian vẫn luôn bảo trì thời kỳ thiếu niên, thể nhưng mặc dù có gian nan mạnh mẽ như vậy, người Thương Kiếm vẫn là không thể không đối mặt với một nhược điểm trí mạng, đó chính là tỉ lệ sinh sản cực thấp.

Bản thân nữ tính có thể sinh sản đời sau ở trong bộ tộc Thương Kiêm trở nên cực kỳ đáng quý, sau khi trải quan tai ương diệt thế, đa số bộ phận nữ tính trực tiếp bị huỷ diệt, đối mặt với nguy cơ chủng tộc bị huỷ diệt, thế nhưng tộc Thương Kiêm có khả năng thích ứng cực mạnh, một phần ghen nam tính sinh ra biến dị, nắm giữ năng lực sinh sản chỉ nữ tính mới có, một nhóm người này được gọi là “phục tùng giả”, còn nhóm người không sản sinh biến dị được gọi là “cầm kiếm giả.”

Xã hội nam tính luôn luôn thờ phụng người thắng làm vua, bởi vậy cầm kiếm giả ở bên trong quan hệ phối ngẫu chiếm cứ vị trí chủ đạo tuyệt đối, có thể mệnh lệnh cho phục tùng giả của mình làm bất cứ chuyện gì, còn phục tùng giả tên như ý nghĩa, từ đây cả sinh mạng và cuộc sống đều thuộc về cầm kiếm giả, bắt đầu từ hôn nhân một ngày ngày kia liền biến thành người phụ thuộc đối phương.

Chính là loại chế độ hôn phối này nhìn cực kỳ không công bằng, làm cho mỗi người Thương Kiêm bắt đầu từ thời kỳ trưởng thành, phải xác định tương lai của bản thân, làm cầm kiếm giả phải lấy mục đích chủ động theo đuổi phối ngẫu làm vinh hoa cả đời, còn như Yến Thù Thanh làm cầm kiếm giả không có kinh nghiệm gì, còn cần phục tùng giả theo đuổi ngược lại, so với người khác thấy thế nào cũng có chút bất mãn.

Trong lúc anh đang rơi vào trầm tư, cửa phòng bệnh đột nhiên vang lên “răng rắc” một tiếng mở ra. Yến Thù Thanh vừa ngẩng đầu liền thấy Trần Lâm mặc áo bác sĩ đẩy cửa đi vào.

“Nhá, dĩ nhiên tỉnh rồi, tôi còn tưởng rằng bằng bệnh trạng của cậu nói thế nào cũng phải ngủ đến sáng sớm ngày mai.” Trần Lâm nhìn Yến Thù Thanh ngồi ở đầu giường, tiện tay đóng cửa lại cười nói đi tới.

Người này so với tuổi tác của người địa cầu thời xưa thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, cũng đã là bác sĩ chữa bệnh cao cấp, y thuật cao siêu, không biết vì quân đoàn đế quốc lập được bao nhiêu công lao, cho nên toàn bộ quân bộ không ai không biết nhân vật nổi tiếng này.

Yến Thù Thanh đương nhiên cũng nhận thức vị đại nhân vật này, mà lúc thường anh cũng không quen người này, vị “đại thần” xuất quỷ nhập thần này cũng không thường xuyên xuất hiện ở quân bộ, mặc dù xuất hiện cũng là tiền hô hậu ủng*, phía sau đi theo không biết bao nhiêu học sinh, như ngày hôm nay đơn độc như vậy xuất hiện ở bệnh viện cũng là lần đầu tiên.

(Tiền hô hậu ủng: tả cảnh vua quan đi có đoàn người đi trước dẹp đường, theo sau hộ vệ, uy nghi, rầm rập)

Đến cùng là chuyện gì đáng giá khiến vị “Đại thần” này tự mình đến đây?

Yến Thù Thanh tâm lý không nhịn được có chút bồn chồn, nhưng vẫn là rất quen thuộc nở nụ cười chào hỏi, “Thân thể khôi phục tự nhiên cũng tỉnh rồi, trên thực tế vốn là cũng không nghiêm trọng như vậy, chỉ là đường dài phi hành quá uể oải thôi, căn bản không cần ngại trực tiếp đến đây.”

Lông mày Trần Lâm nhíu lại, trên mặt lộ ra biểu cảm tự tiếu phi tiếu, “Vậy theo ý của cậu, tôi gọi cậu đến bệnh viện phúc tra là sai rồi hay sao?”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh kinh ngạc như chớp.

Anh nhớ tới bệnh viện này xác thực đã gửi đến tin tức nói anh đến đây kiểm tra, nhưng ngày hôm qua là lễ mừng công sau đó lại phải báo cáo công tác, anh thực sự quá bận rộn không nhớ tới trả lời, không nghĩ tới người gửi tin này dĩ nhiên là bác sĩ Trần tự mình gửi cho anh.

Thế nhưng tại sao Trần Lâm lại tự mình gửi tin tức cho anh? Dù sao anh cũng chỉ là một thiếu tá nhỏ, đánh trận bị thương là chuyện cơm bữa, lần này tuy rằng so với trước đây nghiêm trọng hơn một chút, nhưng là không đến nỗi kinh động đến vị đại thần này đi.

Yến Thù Thanh càng nghĩ càng mê hoặc, “Bác sĩ Trần, tại sao là ngài đến kiểm tra cho tôi? Lễ nào cho tới nay bác sĩ phụ trách của tôi đều là ngài sao?” Nhưng khi đó anh bị thương tỉnh lại, cũng không nhìn thấy hình ảnh Trần Rừng ở trong chiến hạm a.

Câu nói kế tiếp anh không nói ra, còn Trần Rừng lại như nhìn thấu tâm tư của anh, nháy mắt mấy cái nói, “Tuy rằng tôi bây giờ không phải bác sĩ phụ trách của cậu, thế nhưng tôi nghĩ sau này tôi sẽ đảm nhận vị trí đó, dù sao không có gì ngoài ý muốn, chúng ta còn phải ở chung một quãng thời gian rất dài.”

“Ngoài ý muốn? Ngài... Có ý gì?” Trận chiến đã kết thúc, anh còn có thể gặp chuyện ngoài ý muốn gì.

Yến Thù Thanh mang theo vẻ mặt mờ mịt, Trần Rừng nụ cười trên khóe miệng càng sâu, “Nói như thế này, Yến thiếu tá, cậu lần này té xỉu sau khi được đưa đến nơi này, tôi tỉ mỉ lật lại hồ sơ của cậu, phát hiện ra một chuyện rất thú vị, cho nên quyết định sau này sẽ phụ trách toàn bộ tình trạng bệnh tình của cậu, cho đến khi tình huống thân thể của cậu ổn định mới thôi.

Lời này nói không rõ ràng, khắp nơi đều lộ ra kỳ lạ, khiến Yến Thù Thanh không khỏi nhú lông mày, tâm lý có dự cảm không tốt, chẳng lẽ thực sự là thân thể của anh xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến chuyện đó, âm thanh của anh không tự chủ chìm xuống, “Bác sĩ Trần, có chuyện ngài liền nói thẳng đi, dù kết quả có tồi tệ như thế nào tôi cũng sẽ chấp nhận, thân thể của tôi đến cùng làm sao vậy?”

Trần Lâm bị khẩu khí nghiêm túc của anh chọc cho phát cười, rất có hứng thú nói, “Cậu không cần phải lộ ra biểu tình cứ như cậu đang mắc bệnh sắp chết như thế, kỳ thực bệnh trạng của cậu không có gì ghê gớm, chỉ là biến tính thôi.”

“Biến... Biến tính?”

Yến Thù Thanh coi như chính mình nghe lầm, trên mặt biểu tình trong nháy mắt động lại, Trần Lâm thuận thế vỗ bờ vai anh, “Thả lỏng, đừng sốt sắng như vậy, nghiêm chỉnh mà nói loại biến dị này của cậu không thể gọi biến tính, dù sao cậu vẫn là đàn ông, nhưng là từ vấn đề sinh lý cậu đã biến thành phục tùng giả.”

“...” Cái gì!?

Yến Thù Thanh trợn mắt ngoác mồm, theo bản năng hít vào một ngụm khí lạnh, thời khắc này quả thực

không thể tin vào tai của mình.

Hết chương 4.

5. Chương 5: Khoang Sinh Sôi Nảy Nở

Yến Thù Thanh sững sờ tại chỗ, hồi lâu sau mới miễn cưỡng phục hồi lại tinh thần, giả vờ thoải mái câu lên khoe miệng.

“Bác sĩ Trần, ngài không nên hù dọa tôi như thế, tôi là người bị thương nặng, ngài đừng đùa tôi kiểu này, thân thể của tôi đến cùng làm sao vậy, ngài không cần gạt tôi, trực tiếp nói rõ cho tôi là được.”

Vết thương của anh ở bụng chứ không phải ở đầu, làm sao có khả năng sau giấc ngủ tỉnh lại, ngay cả giới tính cũng không nhận rõ.

“Cậu không tin?” Lòng mày Trần Lâm nhíu lại, vẫn cứ mang theo dáng vẻ cười híp mắt.

Người này cười giống như cáo già trộm cừu, bộ dạng không đứng đắn dù là ai nhìn thấy cũng cảm thấy vô căn cứ, huống chi lời nói của anh ta còn rất khó để tin tưởng.

Yến Thù Thanh vuốt mặt, lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, “Ngài đừng đùa tôi nữa, có phải thân thể của tôi hồi phục không tốt hay không, cho nên ngài mới cố ý đùa tôi như vậy?”

Trần Lâm ngoắc ngoắc khoe miệng, nhất thời càng không nói gì, chỉ là dùng đôi mắt nhìn chằm chằm vào anh, nửa ngày mới nhàn nhạt nói, “Nếu như tôi nói không phải.”

“Nếu như tôi nói tất cả những thứ này đều là thật, hormone trong cơ thể cậu đã hoàn toàn biến đổi thành phục tùng giả, cậu còn cảm thấy tôi đang đùa cậu hay sao?”

Âm thanh Trần Lâm trong trẻo nghiêm chỉnh, trên mặt biểu tình bất cần đời đã không còn, biến thành bộ dạng nghiêm túc.

Lúc thường luôn nhìn thấy bộ dạng của anh ta vui cười, đột nhiên lại trở nên nghiêm túc như vậy, khiến Yến Thù Thanh không khỏi giật mình trong lòng, ngẩng đầu lên đối diện con mắt màu xanh lam thâm thúy của anh ta, anh rốt cục ý thức được Trần Lâm đang nói sự thật, tuyệt đối không phải là nói đùa.

Lòng bàn tay chẳng biết lúc nào thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, ánh mắt Yến Thù Thanh lóe lên vẻ phức tạp, tâm lý giống như nổi lên cơn sóng thần, trong chốc lát toàn thân cứng đờ, một lúc sau mới lắc đầu lẩm bẩm nói, “Thế nhưng chuyện này quá vô lý a, tại sao tôi lại... Chuyện này không thể nào...”

“Không có chuyện gì không thể xảy ra, chỉ có đã xảy ra hoặc chưa xảy ra mà thôi, cậu có thể không tin lời tôi nói, nhưng ít nhất phải tin tưởng kinh nghiệm nhiều năm của tôi, sẽ không có chuyện ngay cả cầm kiếm giả và phục tùng giả cũng không phân biệt được.”

Một câu nói của Trần Lâm đánh gãy tâm tư hỗn loạn của Yến Thù Thanh, đối diện đôi mắt nghiêm túc của đối phương, trong lòng anh cực kỳ rối loạn, huyết thái dương hai bên thình thịch nhảy lên, “Bác sĩ Trần, tôi không phải hoài nghi y thuật của anh, chẳng qua là cảm thấy chuyện này thực sự... Quá mức hoang đường.”

Là một quân nhân ưu tú của đế quốc, ở trên sa trường vượt mọi chông gai da ngựa bọc thây nhiều năm như vậy, Yến Thù Thanh vẫn luôn rất xác định mình tuyệt đối là đàn ông không hơn không kém, khắp toàn thân không có bất kỳ chỗ nào mềm mại yếu ớt, cũng không có bất kì người nào coi anh là kẻ yếu cần được người khác bảo vệ.

Thậm chí sau khi hồ đồ có tính nhận thức, anh rất rõ ràng biết mình chỉ thích phục tùng giả, đối với đồng loại cầm kiếm giả khác chưa từng có một chút xú húng thú, mặc dù anh vẫn là đàn ông độc thân đơn độc, cũng không có nghĩa là sau này phải tiếp thu một người bạn lữ cùng đồng loại với mình.

Nghĩ đến những thứ này, âm thanh Yến Thù Thanh cũng trở nên không ổn, xoa thái dương căng thẳng đau đớn hỏi, “Cấu tạo sinh lý của người Thương Kiếm không phải sau thời kỳ trưởng thành mới định hình sao, cho dù là hormone phân bố không cân đối, cũng sẽ không tồn tại khả năng thay đổi biến tính, tôi cũng đã qua thời kỳ trưởng thành lâu rồi, làm sao lại còn xuất hiện tình huống như thế?”

“Cái vấn đề này cậu hỏi rất hay, đây cũng là chỗ tôi cảm thấy có ý nghĩa nhất.”

Nhắc tới chuyện này, Trần Lâm liền thu hồi dáng dấp nghiêm túc vừa nãy, khoe miệng lại lần nữa câu lên độ cong, lại như phát hiện được một vấn đề khoa học mới, trong đôi mắt cũng không tự chủ loé lên ánh sáng.

Anh ta mở ra hồ sơ bệnh án bên cạnh, từ bên trong rút ra một xấp giấy dày đặc đặt tại trước mặt Yến Thù Thanh, “Những thứ này là từ khi cậu sinh ra đến khi bị thương, tất cả báo cáo kiểm tra đều ở đây, cậu có thể tự mình so sánh xem một chút.”

“Từ khi cậu bắt đầu bị thương, nguyên tố kích thích sinh dục liền bắt đầu hỗn loạn, đồng thời không ngừng tăng vọt, hiện tại cậu đã vượt qua con số 500 nguyên tố giới hạn của cầm kiếm giả, lúc cậu đi học bộ môn sinh lý khoa học nhất định đã nói qua, khi nguyên tố này vượt quá 1000, hoàn toàn có thể kết luận là phục tùng giả, mà bây giờ cậu đã đến mức 2000, tôi có trách nhiệm cần nói cho cậu, cho dù là giống cái trên quý thuần chủng nhất, đều không nhất định đạt đến cái giới hạn tiêu chuẩn này.”

“Hơn nữa không chỉ là một hạng dữ liệu này, ngay cả mùi vị hormone của cậu sau khi bị thương cũng thay đổi, tôi nghĩ là do trong vũ khí quân địch bắn trúng cậu có thành phần gì đó, đã làm cái biến cấu tạo gen của cậu, chuyện này tôi cần thời gian nghiên cứu thêm, còn cậu thân thể của cậu nảy sinh biến hoá như vậy, tôi không tin một chút xú cậu cũng không cảm giác được.”

Nhìn chằm chằm hồ sơ dữ liệu trước mắt, Yến Thù Thanh chỉ cảm thấy hai mắt tối thui, anh xem không

hiểu những thứ này, lại nghe hiểu ý tứ Trần Lâm, trong lúc nhất thời cổ họng giống như mắc phải cục xương, một câu cũng không nói ra được, chỉ có thể ở trong lòng cười khổ một tiếng: Sau khi anh bị thương liền rơi vào hôn mê, làm sao có thời giờ cân nhắc nhiều chuyện như vậy, huống chi anh là loại gà giò, căn bản không biết mùi vị phục tùng giả là gì, vì vậy làm sao có khả năng ý thức được.

Gian nan lắc lắc đầu, trên mặt Yến Thù Thanh lộ ra biểu tình luống cuống xen lẫn bất đắc dĩ, giờ khắc này trong lòng mặc dù đã sớm tin tưởng, thế nhưng vẫn cứ ôm ấp một tia may mắn cuối cùng.

“Bác sĩ Trần, mấy thuật ngữ y thuật ngài nói tôi nghe không hiểu, thế nhưng máy móc đo lường vẫn tồn tại một ít sơ hở không thể chính xác trăm phần trăm, giống như đạn dược trang bị cho chiến hạm, nói không chắc lúc nào đó sẽ có lúc không dùng được, ngài nói có phải máy móc kiểm tra cho tôi sai rồi hay không?”

“Không đối gạt ngài, từ nhỏ đến lớn thân thể tôi vẫn luôn rất tốt, mặc dù có ốm vặt cũng rất nhanh có thể khôi phục, ngày hôm qua tôi chỉ là quá mức mệt nhọc, chỉ số đo lường mới có thể không bình thường, hiện tại tôi cảm giác thoải mái hơn, nếu không ngài giúp tôi kiểm tra một lần đi, không chừng lần này sẽ bình thường thì sao.”

Lúc nói lời này, trong đôi mắt đen láy của Yến Thù Thanh chứa đựng thỉnh cầu, anh hi vọng vị đại thần này có thể cho anh một chút hi vọng, dù cho chỉ là tự an ủi mình, cũng tốt hơn trực tiếp xử anh tội “tử hình.”

Đáng tiếc một câu nói tiếp theo của Trần Lâm liền phá vỡ hy vọng cuối cùng của anh.

“Vô dụng, mặc dù mùi vị hormone không ổn định có khả năng đo lường sai lầm, thế nhưng bộ phận sinh lý cùng cấu tạo gen của cậu không thể nói dối, dù cho tôi có làm một trăm lần kiểm tra, chuyện này vốn là sự thật vẫn đã đóng thuyền không có cách nào thay đổi được.”

“Bộ phận sinh lý của tôi?”

Yến Thù Thanh gian nan tiêu hóa thông tin nặng cân này, trên mặt lộ ra biểu cảm giống như bị táo bón, cứng ngắc gờ tay vén chăn lên, thấp thỏm hướng bên trong liếc mắt nhìn một cái lại nhanh chóng dời đi, chỉ lo nhìn thấy bộ phận nào đó bị tổn thất, ảnh hưởng đến con mắt của mình. =))

Trần Lâm không thể nhịn được nữa vỗ bàn một cái, “Tôi nói bộ phận sinh lý không phải chỉ nơi đó!”

“Tôi thực sự là chịu đủ lắm rồi, giáo viên bộ môn sinh lý trường quân đội rốt cục dạy cậu cái gì vậy?”

Trần Lâm lườm một cái, ấn xuống thiết bị truyền tin trên cổ tay, trước mắt lập tức phản chiếu ra một bức không gian ba chiều kết cấu thân thể con người.

“Phục tùng giả cũng không có nghĩa là giống cái, bọn họ... Nha không hoặc là nói các người vẫn là đàn ông, có toàn bộ sinh lý cấu tạo của đàn ông, chỉ là so với cầm kiếm giả nhiều hơn một khoang sinh sôi nảy nở

mà thôi, cho nên cậu hoàn toàn không phải thay bộ phận phía dưới của cậu lo lắng.”

Yến Thù Thanh dù sao cũng là da mặt mỏng, vừa nghe lời thẳng thắn như vậy, lỗ tai cũng không khỏi đỏ mấp máy phần.

Trước đây lúc đi học có tiết môn sinh lý, Cận Hằng vẫn luôn trốn tiết chạy đến phòng thực hành chiến đấu, anh sợ sệt mình bị Cận Hằng bỏ rơi càng ngày càng xa, cho nên cũng trốn tiết chạy đến phòng thực hành mở tiêu chuẩn cao nhất luyện tập, tuy rằng anh rất muốn học môn này, thậm chí nhiều lần muốn hỏi Cận Hằng, “Anh không học môn sinh lý, có phải sợ sau này không tìm được vợ không?” Nhưng mà vừa nghĩ tới biểu cảm châm chọc của Cận Hằng, còn có trong kì thi luôn luôn bị tên này khiêu khích sỉ nhục, anh đã sớm quên mất chuyện này.

Thời kỳ trưởng thành của hai người bọn họ trải qua đều là anh tranh tôi đoạt. Làm gì có thời gian đi nghiên cứu cấu tạo sinh lý của phục tùng giả.

Yến Thù Thanh càng nghĩ càng không dễ chịu, sờ sờ chóp mũi nhỏ giọng lầu bầu, “... Trong lịch sử quân sự đề cập tới địa cầu cổ đại có một nơi gọi là Trung Quốc, từng xuất hiện một loại người bất nam bất nữ bị thiếu mất bộ phận đó, hình như gọi là thái giám hay là gì đó, tôi cho là... tôi cũng giống như vậy.”

Lần này Trần Lâm khinh thường cũng lười lật tẩy, ngón tay trượt đi, đổi đến một tấm hình chiếu khác nói, “Tôi nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, cậu trực tiếp xem đi.”

Hình ảnh 360 độ phản chiếu toàn bộ cấu tạo trong thân thể Yến Thù Thanh, từ phế quản đến đường ruột đều chiếu rất rõ ràng, Trần Lâm dùng ngón tay gõ gõ vào vị trí dưới bụng Yến Thù Thanh, hình ảnh lập tức khuếch đại.

Anh ta chỉ vào một chấm trắng ẩn giấu ở phía sau mao mạch máu kích thước còn không bằng hạt gạo nói, “Nơi này chính là khoang sinh sôi nảy nở của cậu, nếu như không cần thiết sinh sản, cả đời kích thước của nó cũng chỉ lớn như vậy, cuối cùng theo hormone thân thể suy yếu mà chậm rãi biến mất, thế nhưng một khi cậu đã có kinh nghiệm quan hệ tình dục một lần, nơi này sẽ tiếp tục phát dục, mãi đến tận khi hoàn thành nhiệm vụ sinh sản mới ngừng lại.”

Có lẽ là nhìn thấy sắc mặt Yến Thù Thanh trở nên quá mức khó coi, Trần Rừng thấp giọng khụ một tiếng, chuyển đề tài, “Đương nhiên, cậu cũng không cần quá mức lo lắng, chỉ cần cậu không kích thích nó, vật nhỏ này chẳng qua là một miếng thịt trong cơ thể cậu, không đau không ngứa, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng sinh hoạt bình thường của cậu, giống như chưa từng tồn tại.”

“... Cái gì gọi là không kích thích nó?” Yến Thù Thanh gian nan mở miệng.

Trần Rừng lộ ra nụ cười châm chọc, “Chính là loại trừ hết khả năng tiếp xúc với cầm kiếm giả, nói cách khác, nếu như cậu muốn duy trì hiện trạng như bây giờ, chẳng bằng cậu trực tiếp thiếu đi bộ phận đặc thù biểu trưng nam tính của cậu, hoặc là lựa chọn độc thân đến chết.”

WTF!

Yến Thù Thanh thực sự không nhịn được bạo thô tục, anh làm sao có khả năng vì một lý do buồn cười như vậy lựa chọn cô độc cuối đời!

Anh dùng sức vỗ đầu hỗn loạn, một bụng đầy lời muốn nói nhưng lại không nói ra được, trong lúc buồn bực mất tập trung, ánh mắt liên liếc về sơ đồ cấu tạo thân thể, trong đầu đột nhiên có cái gì chợt lóe lên.

“Bác sĩ Trần, tôi nhớ ra rồi! Ban đầu ở phi thuyền Chim Ưng tôi cũng đã làm kiểm tra, nếu quả thật như anh nói, là vũ khí kẻ thù ảnh hưởng tới tôi, vậy tại sao lúc ở trên chiến hạm, nhiều bác sĩ như vậy lại không có một người kiểm tra ra được?”

“Lời này cậu nên hỏi chính cậu a.” Trần Lâm đối diện đôi mắt toả sáng của Yến Thù Thanh, trên mặt nổi lên nụ cười bí ẩn.

Yến Thù Thanh, “?”

Trần Lâm ý vị thâm trường liếc anh một cái, ngược lại không vội vã trả lời vấn đề, trái lại nhìn trái nhìn phải mà nói, “Yến thiếu tá, tôi nhớ tới cậu lần này té xỉu hình như là được người nào đó ôm vào phòng bệnh đúng không.”

“... Chuyện này có liên quan gì đến chuyện chúng ta đang nói.” Vừa nghĩ tới chính mình té xỉu trong lòng ngực Cận Hằng, trên mặt Yến Thù Thanh không khống chế chợt lóe lên thần sắc xấu hổ.

Trần Lâm cười cười, “Đương nhiên là có liên quan, hơn nữa liên quan rất lớn, đừng quên bệnh trạng của cậu tứ chi như nhũn ra tim đập cũng nhanh hơn là từ hôm qua mới tăng thêm.”

“Nhưng những cái này chỉ là di chứng thôi, tôi trước đây bị thương cũng có phản ứng như thế này.” Tuy rằng còn lâu mới đến nồng nức hôn mê nghiêm trọng như hôm qua, nhưng anh cũng không thể không ngại ngùng nói ra.

Trần Lâm nghe lời này trực tiếp nở nụ cười, “Tôi cũng không biết nên nói cậu quá ngây thơ, hay là không nguyện đối mặt với hiện thực, thôi tôi nói cho cậu biết rõ vậy, trước đây nhiều bác sĩ như vậy sở dĩ không kiểm tra ra thân thể cậu có vấn đề, là bởi vì khoang sinh sôi nảy nở ẩn núp trong cơ thể cậu chưa từng phát dục, nhưng tới hôm qua nó nhanh chóng nảy sinh vấn đề, nguyên nhân khẳng định cậu so với tôi rõ ràng hơn.”

“Hoặc là nói đơn giản một chút, Yến thiếu tá, cậu căn bản không hề có di chứng gì, chỉ là phát tình mà thôi.”

Mấy chữ cuối cùng như sấm sét ập xuống trên đầu Yến Thù Thanh, làm cho anh trong nháy mắt hóa đá...

Hết chương 5.

6. Chương 6: Thân Thể Phù Hợp

Phát tình....!?

Gương mặt Yến Thù Thanh mang theo biểu tình “con mẹ nó anh đang đùa tôi”, khoé miệng Trần Lâm ý cười càng sâu, hơi có chút hả hê vẩy tay, “Cậu nhìn tôi như vậy cũng vô dụng, người kích thích cậu phát tình cũng không phải tôi.”

“Để tôi nói cho cậu nghe, cậu không biết hôm qua lúc cậu được đưa tới đây, trên người vị cầm kiếm giả kia mùi vị rất nồng nặc a, quả thực giống như vừa mới cùng cậu làm chuyện đó, nếu như không phải tôi biết cậu bị thương, tôi còn tưởng cậu bị người đó ”làm” đến hôn mê, chà chà, lúc đó cậu không thấy được vẻ mặt của đám thầy thuốc kia, quả thực...”

“Dừng lại một chút!”

Yến Thù Thanh không đợi Trần Lâm nói xong liền nhanh chóng ngắt lời anh ta, “Bác sĩ Trần, tôi không có nhu cầu muốn biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, làm ơn dừng lại dòng suy nghĩ của anh đi, chuyện này cần bản không thể nào, nhất định là hiểu lầm.”

Bản thân Yến Thù Thanh da mặt mỏng, làm sao chịu được kích thích lớn như vậy, vào lúc này cả gương mặt tựa hồ nóng lên giống như quả cà chua chín.

“Ôi mọi người đều là người trưởng thành, cậu thẹn thùng cái gì, lại nói phục tùng giả bị hormone cầm kiếm giả hấp dẫn đã là trời sinh, trong lòng cậu chống cự có ích lợi gì, đến lúc gặp lại người ta còn không ngoan ngoan mở ra cái đùi lớn? Nếu tôi nói, cậu kỳ thực thật sự cần phải cảm ơn người này, nếu không phải hắn, cậu làm sao phát tình nhanh như vậy được.”

Cái gì thiên tính, cái gì mở ra cái đùi lớn, lại còn phát tình nhanh?!

Yến Thù Thanh bị lời nói của Trần Lâm làm cho bó tay toàn tập, “Tôi nói đây là hiểu lầm, hơn nữa tại sao lại có hormone cầm kiếm giả, cầm kiếm giả ở đâu, tôi không biết anh đang nói cái gì.”

Trần Lâm “chà chà” hai tiếng, ”Ồ ngay trước mặt tôi cậu còn giả bộ hồ đồ cái gì.

“Tôi biết cậu nhất thời không có cách nào tiếp thu thân phận chuyển biến, thế nhưng tôi vẫn khuyên cậu vẫn là mau chóng chấp nhận đi, bộ tộc Thương Kiếm chúng ta, cầm kiếm giả và phục tùng giả phải có gien cực kỳ phù hợp mới có cảm ứng lẫn nhau. Cho dù cặp đôi đã kết hôn cũng không nhất định có trình độ ăn khớp này, chuyện như vậy có thể bị thăng nhóc cậu đụng phải, thật không biết số cậu có phải chó ngáp

phải ruồi không, chuyện này chính là ông trời tác hợp cho, có hiểu hay không? Phải nhanh chóng bắt người đó tới tay mới là chuyện cậu nên làm, lớn tuổi như vậy mà vẫn còn là xử nam cậu có mất mặt hay không?”

Hiện tại anh biến thành cái đức hạnh này, còn phải cảm ơn ông trời có mắt hay sao?

Yến Thù Thanh trăm miệng cũng không thể bào chữa, đầu vâng lên ơ ơ, anh vẫn cho là bệnh trạng lúc trước của mình chỉ là bị thương cho nên mới lưu lại di chứng, chưa từng nghĩ tới cơ hội trong một vạn chỉ có một phần này sẽ trực tiếp rơi vào trên người anh, thậm chí anh còn chưa tiếp thu được thân phận phúc từng giả của mình, bây giờ lại nói anh đi bắt người, rốt cục chuyện này phát triển đến mức độ nào rồi, có phải quá nhanh hay không?

“Ngay cả người anh nói là ai tôi cũng không biết, bảo tôi đi bắt người, tôi biết bắt ai đây...”

Yến Thù Thanh không nhận được bĩu môi, đổi lấy biểu cảm khinh thường của Trần Lâm, “Cậu ngay cả phát tình với ai cũng không biết, thế nhưng vẫn có cảm ứng với người ta, tôi không tin cậu không biết người đó là ai, dù sao người ôm cậu vào bệnh viện không phải tôi.”

“Cho nên ngài đến cùng muốn nói cái gì, ngài sẽ không cho là tôi và Cận...”

Yến Thù Thanh cười nhạo cãi lại, kết quả lời còn chưa nói hết liền dừng lại ở bên môi, một ý nghĩ kinh khủng đột nhiên không lý do từ trong đầu xông ra...

Lúc trước phản ứng quỷ dị trên người anh, thật giống như ít nhiều cũng có chút liên quan đến Cận Hằng, thậm chí ngay cả lần té xỉu được đưa vào bệnh viện cũng là do hấn ban tặng, chẳng lẽ người Trần Lâm nói thật sự là tên mang gương mặt cá chết kia...?

Không không không, sao có thể có khả năng!

Yến Thù Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, khẩn trương quơ quơ đầu, bỏ đi ý nghĩ khủng bố như vậy, nhất định là ngày hôm qua bị kích thích quá nhiều, nước chảy vào đầu. Sau khi bị thương anh tiếp xúc với rất nhiều người, chỉ nói riêng cảnh phi hành đã có hơn trăm ngàn quần chúng tới đón tiếp, làm sao có khả năng rơi vào trên người Cận Hằng.

Ông trời rõ ràng không có mắt mới cố ý hãm hại anh như vậy.. nếu như đúng là tên có gương mặt cá chết kia, không bằng anh lập tức thắt cổ chết đi mới tốt.

Yến Thù Thanh âm thầm vỗ vỗ ngực không tiếp tục nghĩ bậy nghĩ bạ, nhưng suy nghĩ trong lòng cũng không có vì vậy mà giảm bớt, vừa nghĩ tới chính mình đưa tay là có thể chạm tới người sau này có khả năng sẽ thống trị đời sau của anh, nghĩ đến đây thôi đầu càng đau lợi hại.

Theo dõi sắc mặt trắng bệch của anh, Trần Lâm rốt cục lựa chọn câm miệng, sau khi dặn dò một phen liền chuẩn bị rời khỏi, mà lúc này Yến Thù Thanh trầm mặc rất lâu, lại đột nhiên gọi anh ta lại.

“Bác sĩ Trần, tôi muốn biết chuyện này có thể giấu bao lâu? Tôi đại khái cần chút thời gian để thích ứng, cho nên tạm thời... Không muốn để cho người khác biết tình trạng thân thể của tôi.”

“Nơi này toàn bộ phòng bệnh đều là không gian khép kín, trước khi cậu triệt để khôi phục sẽ không có người ngoài đến quấy rối, tôi tự nhiên cũng sẽ thay cậu giữ bí mật, thế nhưng cậu cũng biết nơi này dù sao cũng là quân bộ, chỉ cần cấp trên muốn biết, nơi chữa bệnh này không có bất kỳ bí mật nào hết, cho nên tôi khuyên cậu vẫn là nhanh chóng thích ứng.”

Nói xong lời này anh ta liền đóng cửa lại đi ra phòng bệnh, nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, Yến Thù Thanh thả mình xuống giường, thở dài một hơi, nửa ngày mới dùng sức nắm lấy tóc than thở một tiếng: Chuyện này rốt cục là chuyện gì a!

Trần Lâm tuy rằng làm người rất khó tin tưởng, nhưng miệng ngược lại rất kín kẽ, nói anh ta đừng nói cho người khác anh ta thật sự làm như vậy.

Mấy ngày sau đó, thái độ của mấy người trong bệnh viện đều đối với anh rất thân mật, không có lộ ra biểu tình xem anh như quái vật, trong phòng bệnh khép kín không xuất hiện người khác, mặc dù có mấy lần nửa đêm tỉnh lại, Yến Thù Thanh mơ hồ cảm thấy được ngoài cửa tựa hồ có người đang nhìn anh, nhìn hình bóng người đó còn bất ngờ cảm thấy quen mắt, mà chờ đến lúc anh ra ngoài kiểm tra lại không thấy ai cả.

Ngoại trừ khúc nhạc dạo ngắn ngủi này, mỗi ngày ngược lại cũng trải qua an ổn, điều này làm cho Yến Thù Thanh dần dần mà thở phào nhẹ nhõm, cũng không tiếp tục xoắn xuýt chuyện phiền lòng lúc trước.

Thế nhưng anh cũng không thể tự nhiên tiếp thu được thân phận phục tùng giả của mình, mà chỉ là nghĩ thông suốt một ít chuyện.

Có lẽ gien của anh thật sự biến dị, hơn nữa còn là không thể chuyển biến không có thuốc nào cứu chữa được, thế nhưng chuyện này cũng chỉ là biến hoá của thân thể, từ tinh thần đến sinh lý, anh không cho rằng mình là một người yếu thế, cho dù là hiện tại, anh cũng cảm thấy được mình chính là đàn ông trăm phần trăm.

Không thể bởi vì ông trời trêu đùa anh, anh liền thực sự đối với người đàn ông khác cúi đầu xưng thần, nói cho cùng, ngoại trừ trong bụng nhiều hơn một khoang sinh sôi nảy nở lớn chừng hạt gạo, anh vẫn giống như trước kia không có gì khác biệt.

Đầu tiên anh là đàn ông đường đường chính chính, thứ hai mới là phục tùng giả, ngoại trừ “thân phận” chuyển biến, anh vẫn là thiếu tá đề quốc, chỉ cần anh còn sống, là có thể tiếp tục ra chiến trường bảo vệ quốc gia, hoàn thành giấc mộng suốt đời của mình, vậy thì anh còn có cái gì có thể xoắn xuýt?

Không phải nói vận mệnh cho anh một cục phân chó, anh phải thực sự ngoan ngoãn nhận lệnh nuốt xuống, ít nhất trước khi biết đến “cục phân chó” này là ai, anh hoàn toàn có thể lựa chọn “giết người diệt khẩu.”

Tâm tình khoan khoái tự nhiên thân thể cũng khôi phục rất nhanh, qua mấy ngày thanh nhàn hết ăn lại ngủ, Yến Thù Thanh không chỉ có không buồn, mà trái lại còn nặng hơn mấy cân, cứ như vậy bộ dạng của anh càng thêm kiên cường tuấn tú, làm cho mấy cô y tá tiếp nhận bệnh nhân nội trú vừa nhìn thấy anh liền đỏ mặt, dồn dập đến tìm anh xin phương thức liên lạc.

Yến Thù Thanh hoàn toàn không am hiểu mấy chuyện tình trường, càng không biết cách dỗ phụ nữ, đụng tới chuyện như vậy quả thực lúng túng, sau khi ba lần bốn lượt từ chối một đám “Hoa đào”, anh thực sự không tiện tiếp tục ở lại, dù sao thân thể cũng đã khôi phục rất tốt, vì vậy vào một ngày thừa dịp bóng đêm, anh gạt Trần Lâm ở bên trong tất cả mọi người lặng lẽ ra viện.

Ngồi tại chỗ tài xế trên thuyền phi hành, anh mới vừa đặt ra bản đồ con đường đi về quân bộ, máy truyền tin liền vang lên, vừa nhìn dĩ nhiên lại thấy là cuộc gọi của Lý Khác Nhiên.

Yến Thù Thanh nhướng nhướng mày, rất kinh ngạc hôm nay không phải cuối tuần, Lý Khác Nhiên cậu nhóc sinh viên tài cao này dĩ nhiên lại chủ động gọi điện thoại cho anh.

Tiện tay ấn nút nghe, đầu kia lập tức truyền đến âm thanh mới mẻ trong trẻo của Lý Khác Nhiên, “Anh Thù Thanh, anh rốt cục nhận điện thoại rồi, em còn lo lắng hôm nay không hẹn được anh ra ngoài ăn cơm.

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, có chút theo không kịp dòng suy nghĩ của mình, “Ăn cơm? Hiện tại sao, làm sao đột nhiên nghĩ hẹn anh ăn cơm?”

Lý Khác Nhiên là người tình nguyện từ chối tất cả các buổi hẹn hò, chỉ dành thời gian vào học hành, làm sao lại vô duyên vô cớ chủ động mời anh.

“”Đây không phải là lúc trước vẫn luôn không tìm được thời gian hẹn anh sao, vừa vặn bây giờ giáo sư Thiên cho bọn em một ngày nghỉ, cho nên mới khẩn trương muốn gặp anh một chút, lẽ nào anh Thù Thanh anh không nhớ em sao?”

Lý Khác Nhiên giả vờ giận dữ bĩu môi, lại không che giấu ý cười nơi khóe miệng, nghe âm thanh trong trẻo của cậu nhóc, Yến Thù Thanh cũng không khỏi nhếch lên khóe miệng, “Người nào đó lúc thường bận bịu như vậy, dù anh có muốn hẹn ra ngoài cũng không thể tùy tiện quấy rối a.”

“Anh lại trêu ghẹo em! Anh có tới hay không, không đến em mua thuốc an thần nhưng là không cho anh.” Lý Khác Nhiên thẹn quá hoá giận, gương mặt trái xoan bởi vì sốt ruột nổi lên núm đồng tiền.

Yến Thù Thanh trừng mắt nhìn, “Thuốc an thần?”

“Không phải vì cuộc điện thoại lần trước của anh sao, em nghe giọng anh thật giống như không thoải mái cho lắm, em lo lắng cho anh nghỉ ngơi không tốt liền tùy tiện mua một ít thuốc, cũng không biết anh có cần hay không, thế nhưng thoát nhìn anh Thù Thanh không cần món quà này thì phải.”

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, hoàn toàn không nghĩ tới Lý Khác Nhiên dĩ nhiên còn bận khoản việc này, tâm lý không khỏi ảm áp, mặc dù biết món quà này thực sự tới hơi muộn chút, thế nhưng trong lòng vẫn cứ vui mừng, vừa muốn gật đầu đáp lại, trong đầu đột nhiên hiện ra chuyện lúc trước, tâm trạng không khỏi có chút chần chờ.

“Cho nên... Nghe ý của em là muốn đơn độc hẹn anh ra ngoài? Không phải em cùng bạn học gặp mặt tiện đường mới nhớ tới đem đồ vật đưa cho anh đúng không? Nếu như có ”người ngoài” ở đó sợ rằng anh không đến được.”

Lời này rõ ràng cho thấy thăm dò, còn “Người ngoài” này chỉ ai, tự nhiên chính là vị gương mặt cá chết âm hồn bất tán kia.

“Làm gì có người ngoài a, hẹn anh em còn hẹn người ngoài làm gì?”

Lý Khác Nhiên ủy khuất lâu bầu vùi tiếng, Yến Thù Thanh trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không nói gì thêm nữa, sau khi hỏi địa điểm liền chuyển hướng phi hành rời đi.

Nơi gặp mặt gọi là “Dạ Lam”, là một quán bar nổi tiếng nhất đế quốc, lúc này bóng đêm thâm trầm, màu sắc sắc sỡ phảng phất giống như vô số vì sao chiếu sáng trong ngân hà rộng lớn, đèn đuốc sáng choang chiếu sáng cả con đường, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

Tuy rằng nơi này rất nổi danh, Yến Thù Thanh trước đây cũng rất ít đến, thứ nhất từ lượng của anh thực sự không ra sao, căn bản chính là một chén đã gục, nếu là cùng bạn bè tới dùng cơm uống rượu, người ta còn chưa có tận hứng anh trước tiên nằm vật xuống, nói thế nào cũng có chút mất hứng.

Thứ hai là nơi này là khu quý tộc tiếng tăm lẫy lừng của Thương Kiếm, cần bao nhiêu xa xỉ thì có bấy nhiêu xa xỉ, bao nhiêu công tử thế gia quý tộc đều yêu thích tới đây tìm thú vui, thường thường giá tiền bọn họ uống một chén rượu đã bằng một phần tư lương của Yến Thù Thanh, mà anh tự nhận là người nghèo, vừa nhìn không vừa mắt các vị công tử thế gia tiêu tiền như nước, cũng không muốn nguy trang thành người có tiền, cho nên đương nhiên sẽ không tới nơi này tham gia trò vui.

Thế nhưng, mặc dù anh đối với nơi này chẳng hề hiểu rất rõ, trước cũng nghe Lý Khác Nhiên nhiều lần đề cập tới rất yêu thích một cửa hàng bán bánh kem anh đào ở gần đây, cho nên liền tiện đường quẹo đi, dự định mua xong mới đi đến quán bar.

Dạ Lam là quán bar một tầng, vào lúc này bên trong ồn ào vô cùng, ánh đèn muôn màu muôn vẻ đột xuất làm cho anh đau mắt, khắp nơi người chen người lấn, chờ anh rốt cuộc tìm được căn phòng Lý Khác Nhiên đã đặt, trên người đã thấm đẫm mồ hôi.

Đứng ở cửa, anh không biết làm sao đột nhiên hơi sốt sắng, hít sâu một hơi, sửa sang lại cổ áo cùng cửa tay áo, bảo đảm chính mình xem ra không có hồng bết, mới gõ cửa phòng.

Một tiếng “Răng rắc” vang lên cửa phòng mở ra, Lý Khác Nhiên mang theo gương mặt ánh nắng tươi sáng

thăm dò đi ra, ánh mắt cong cong lên tiếng chào anh.

“Anh Thù Thanh anh đến rồi, em chờ anh đã lâu.”

“Xin lỗi, anh không quen thuộc nơi này, nhất thời phải mất chút thời gian tìm kiếm, bây giờ mới...”

Yến Thù Thanh cười cười, vừa nói vừa đi vào bên trong, thế nhưng lời nói còn chưa nói xong liền thấy Cận Hằng ngồi ở bàn đối diện, trong nháy mắt bước chân của anh dừng lại, nụ cười trên khoé môi cũng theo đó mà biến mất.

Cận Hằng vẫn luôn nhìn chăm chú cửa ra vào, nhất cử nhất động của Yến Thù Thanh tất cả đều rơi vào trong mắt của hắn, giờ khắc này con người đen nhánh sâu sắc nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, dường như đem cả người đối phương khắc vào trong đôi mắt của hắn, nửa ngày mới câu ra một vệt cười nhạt, “Thù Thanh, chúng ta lại gặp mặt.”

Một tiếng “Thù Thanh” thân mật không thôi, nơi nào còn nửa phần lạnh lùng khiêu khích lúc trước, mà một câu ngắn ngủi nói khiến phía sau lưng Yến Thù Thanh mát lạnh, trên tay nổi lên một tầng da gà.

7. Chương 7: Vừa Tê Vừa Ngứa

Yến Thù Thanh đứng ở cửa nửa ngày không hề nhúc nhích, đầu óc trống rỗng, thậm chí anh còn có kích động lập tức quay đầu rời đi, nhưng anh đã xuất hiện ở nơi này, tự nhiên không thể nói đi là đi, thế nhưng khi anh bước một bước vào trong phòng, anh lại cảm thấy trái tim đau đớn giống như bị mũi kim đâm vào.

Kỳ thực anh nên sớm nghĩ tới, nơi nào có Lý Khắc Nhiên, làm sao có khả năng không có Cận Hằng, lúc đó Lý Khắc Nhiên chủ động hẹn anh, anh nên tự mình biết mình mới phải, nhưng anh lại cố tình lừa mình dối người tự mình đa tình, trực tiếp biến bản thân thành chuyện cười của hai người kia.

Cho nên... Vừa nãy lúc Lý Khắc Nhiên chủ động gọi cho anh, Cận Hằng có phải vẫn luôn ở bên cạnh?

Nghe thấy lời của anh tràn đầy vui mừng khi được mời đến đây, nhìn thấy biểu tình đầy mong đợi của anh khi xuất hiện ở cửa, thường thức bộ dạng chật vật của anh khi nhìn thấy hắn, cuối cùng mới lộ ra nụ cười châm chọc.

Nghĩ đến hình ảnh này, Yến Thù Thanh hô hấp cũng có chút khó khăn, đầu ngón tay bấm chặt vào trong lòng bàn tay, không còn dám tiếp tục ngẫm nghĩ...

Kỳ thực việc này nói cho cùng cũng không có gì, anh vốn là cũng không hi vọng Lý Khắc Nhiên có thể hiểu tâm tư của anh, nhưng lúc này đây so với trước đây bất kỳ lần nào ba người họ cùng nhau xuất hiện cũng làm cho anh lúng túng, nói đến cùng không phải trái tim quá đau đớn, chỉ là có một ít nhói đau, rất nhỏ

nhưng không có cách nào cho rằng không tồn tại.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc ngẩng đầu lên lại, trên mặt Yến Thù Thanh lộ ra nụ cười vừa đúng, mặc dù xem Cận Hằng nhìn anh giống như kỳ đà cắn mũi, anh cũng không thể thua khó coi như vậy được.

“Đúng a, tôi cũng không nghĩ tới sau công tác dĩ nhiên còn có thể gặp được ngài, chào buổi tối trưởng quan.”

Yến Thù Thanh đi tới, trên mặt vẫn mang theo biểu tình ôn hòa, thế nhưng so sánh với khẩu khí thân mật của Cận Hằng lúc trước, hai chữ “trưởng quan” lập tức kéo ra khoảng cách giữa hai người, mà tâm tình không vui của anh cũng biểu hiện ra rất rõ ràng, dù sao không ai nguyện ý sau giờ làm việc còn phải đối mặt với vị cấp trên mang gương mặt cá chết kia.

“Thù Thanh cậu cũng quá khách khí, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, còn gọi trưởng quan làm gì nữa, chẳng lẽ là cậu không muốn ở chỗ này nhìn thấy tôi, mới cố ý nói như vậy sao?”

Cận Hằng nhàn nhạt câu lên khóe miệng, trên mặt không có biểu tình gì, một đôi mắt mang theo tròng mắt sâu thẳm chứa đựng mùi vị lạnh lẽo, dường như là đang cảnh cáo anh không cần nói ra đáp án làm hắn không thích.

Đối diện ánh mắt của hắn, Yến Thù Thanh không nhịn ở trong lòng xì cười một tiếng: Nhá, cái tên này lúc nào trở nên tự mình biết mình như thế.

Thế nhưng đây là ánh mắt gì, tôi không nói chán ghét nhìn thấy anh, chẳng lẽ còn muốn nói đến nơi này chính là vì gặp anh hay sao?

“Trưởng quan nói như vậy thật là oan uổng cho tôi, dù sao ngài cũng đến sớm hơn tôi, tôi là người đến sau thực sự không dám suy nghĩ như vậy.”

Anh nói là “Không dám”, không phải “Không thể”, chuyện không dám làm không có nghĩa là tâm lý không muốn làm, kém nhau một chữ ý tứ lại hoàn toàn khác biệt.

Cận Hằng nghe vậy con mắt nhắm lại, nhất thời không nói gì.

Bên cạnh Lý Khác Nhiên lúc này đi tới, ánh mắt ở giữa hai người chuyển động, lặng lẽ kéo kéo góc áo Yến Thù Thanh, có chút bất an nhỏ giọng nói, “Anh Thù Thanh... Anh có phải là giận dữ không? Đều tại em không có nói trước nói cho anh Cận đại ca cũng tới... Xin lỗi xin lỗi, lúc đó em thật không có cân nhắc nhiều như vậy...”

“Trước đây chúng ta không phải vẫn cùng nhau tụ họp hay sao, em cho là Cận đại ca là người một nhà, không phải là người ngoài trong miệng anh nói, cho nên mới... Đều tại em tự chủ trương, Cận đại ca cũng là bị em gọi tới, anh muốn trách thì trách em đi, em không nghĩ tới sẽ khiến chuyện thành như vậy... Anh em sai rồi...”

Gương mặt Lý Khác Nhiên đầy hổ thẹn, rủ lông mày xuống, giống như đứa nhỏ phạm phải sai lầm.

Cận Hằng vừa nghe lời này lạnh lùng đưa mắt dời đi, tựa hồ lộ ra một vết châm biếm, vừa tựa hồ không có, bưng chén rượu lên nhấp một cái, thật giống căn bản cũng lười nói nữa.

Cái biểu tình khinh bỉ này rơi vào trong mắt Yến Thù Thanh, khiến ngực anh đập trùng mấy lần, cảm thấy chính mình hôm nay tới đây thật sự là chuyện cười, thế nhưng vừa ngẩng đầu đối diện biểu tình khổ sở của Lý Khác Nhiên, ngay cả một câu anh nói cũng không nói được, thậm chí cũng không biết nên bày ra biểu tình gì.

Anh thật sự không muốn ở lại chỗ này xem gương mặt thối của Cận Hằng, nhưng rời đi như vậy sẽ làm khó Lý Khác Nhiên.

Cậu nhóc ấy vốn dĩ không hiểu ân oán giữa anh và Cận Hằng, cho nên mới có thể đồng thời gọi hai người đến, cậu ấy không làm sai. Người sai kì thực chính là anh, không rõ tâm tình của bản thân...

Đương nhiên chỉ bằng ánh mắt khinh bỉ vừa nãy của Cận Hằng, cho dù là đánh cược một lần, hiện tại anh cũng không thể rời đi, nếu như vậy chẳng phải sẽ khiến tên họ Cận kia đắc ý?

Đề xuống cảm xúc trong lòng, Yến Thù Thanh vẫn cứ nở nụ cười, ngoài miệng trả lời câu nói của Lý Khác Nhiên, ánh mắt lại trực tiếp nhìn chằm chằm Cận Hằng, “Anh không tức giận, có thể nhìn thấy hai người anh cao hứng còn không kịp, anh cùng Cận Hằng cũng là bạn cũ nhiều năm, vừa thấy mặt đã muốn hàn huyên, không thấy mặt liền nhớ, vừa nãy chỉ là đùa giỡn thôi, em còn tưởng thật à, không phải nói ăn cơm sao, làm sao một món ăn cũng không có, anh sắp chết đói rồi.”

Nghe lời này, Cận Hằng mới ngẩng đầu lên, vốn tưởng rằng sẽ thấy ánh mắt châm chọc của hắn, không nghĩ tới hắn lộ ra một vết biểu tình rất có hứng thú, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Lý Khác Nhiên im lặng một lúc mới nhanh chóng lộ ra nụ cười, “Thì ra là như vậy a... Hai người làm em sợ muốn chết, đến đến đến, chúng ta gọi món ăn đi, đều do anh Thù Thanh tới quá chậm, hai người bọn em vẫn luôn đói bụng chờ anh đấy.”

Nói xong cậu ta lôi kéo Yến Thù Thanh ngồi vào chỗ ngồi của mình vừa nãy, lúc đi qua bên người Cận Hằng, hắn không biết lên cơn điên gì đột nhiên kéo lại cổ tay Yến Thù Thanh, không chờ anh phản ứng lại, liền đem người lôi đến bên cạnh mình.

“Ngồi bên này đi, bên kia sát cửa sổ, một hồi mang món ăn tới không tiện.”

Động tác của hắn quá nhanh, Yến Thù Thanh không hề phòng bị trực tiếp ngã ngồi ở trên ghế.

Lý Khác Nhiên ngăn người một chút, ánh mắt quét đến cổ tay của hai người, nụ cười trên khóe miệng nhất thời cứng đờ, trong mắt thật nhanh chợt loé lên một tia âm u, một giây sau lại nở nụ cười mang theo ánh

sáng xán lạn, quay đầu đối với Yến Thù Thanh nói, “Trách em trách em, quên mất việc này, làm sao có thể để cho khách ngồi vị trí này, anh hay chúng ta thay đổi, anh ngồi bên này của em đi.”

Yến Thù Thanh nhìn lướt qua bốn phía bàn, Lý Khác Nhiên cùng Cận Hằng nguyên bản ngồi đối diện nhau, nếu như lúc này chính mình cùng cậu ấy trao đổi vị trí, chẳng phải là toàn bộ hành trình mắt thấy hai người này sóng vai ngồi cùng nhau hay sao?

Nghĩ đến hình ảnh này, cả người anh cũng không tốt, thậm chí trong nháy mắt cảm thấy được cho dù là sát bên Cận Hằng, cũng không phải là chuyện không thể nhìn được, ít nhất anh không cần chịu kích thích ngay trước mặt mình.

Ngược lại muốn không dễ chịu tất cả mọi người đều không dễ chịu, đã có người chịu tội thay, vậy anh cũng không ngại cùng Cận Hằng dần vật lộn nhau, anh đã sớm chịu đủ lắm rồi, nhiều lần ba người gặp mặt nhau vô tình anh đều trở thành kỳ đà cản mũi, vậy lần này anh tình nguyện giận hờn ích kỷ một lần.

Nghĩ tới đây anh hơi thở ra một hơi, mím môi ngẩng đầu lên, một bộ dạng không ngần ngại chút nào cười cười, “Ngày hôm nay em là người bỏ tiền, đương nhiên phải ngồi thoải mái một chút, anh không sao đâu, anh ngồi cạnh Cận Hằng cũng được, không cần chú ý nhiều như vậy, trước tiên gọi món ăn đi.”

Nói xong anh như là sợ Lý Khác Nhiên nói thêm gì nữa bản thân lại không có lý do cự tuyệt, cảm lấy thực đơn trên bàn đặt tới trước mặt cậu ấy, một bộ dạng khách theo chủ, dù là ai cũng nhìn không ra anh có tâm tư “bồng dả uyên ương.”

Lý Khác Nhiên hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm hai người sóng vai, ngón tay giấu ở ghế dựa phía sau lưng sát sao mà nắm chặt vào nhau, chốc lát mới lộ ra nụ cười giống như đúc lúc nãy, quay người ngồi xuống đối diện hai người.

Bầu không khí cổ quái cũng không có duy trì bao lâu, chờ đồ ăn cùng rượu vừa lên, bầu không khí giữa ba người trở nên hoà hợp rất nhiều, tuy rằng tửu lượng Yến Thù Thanh không được, thế nhưng không muốn Lý Khác Nhiên không vui, liền theo đó rót một chén, mà Lý Khác Nhiên bản thân là người tính tình hoạt bát, có năng khiếu khuấy động bầu không khí, câu chuyện vốn dĩ rất bình thường, được cậu ấy nói ra lại cảm thấy rất thú vị, Yến Thù Thanh cũng dần dần quên mất tên gương mặt cá chết đang ngồi ở bên cạnh, mà Cận Hằng trước sau không hề hé răng, chỉ là tình cờ nói một đôi lời, ngược lại cũng không đến nỗi sắc mặt vắng lặng.

Thế nhưng rượu quá ba tuần, Yến Thù Thanh dần dần cảm giác được không ổn.

Anh mới chỉ uống hai chén, liền có chút mộng mị, thậm chí vào lúc này ngẩng đầu lên nhìn Lý Khác Nhiên phía đối diện cũng lơ mơ, dường như tất cả chất rượu đều ngấm vào trong bụng, tiếp theo bị một cây đuốc nhen nhóm lửa, đốt đến mức khiến anh hít thở cũng có chút dồn dập, đầu óc hoa mắt choáng váng, tay cầm chén rượu cũng không giữ chặt được.

Trạng thái này rất giống lúc trước, làm cho cả người anh nhất thời thấm đẫm một tầng mồ hôi lạnh, không nhận rõ chính mình đến tột cùng là say rồi, hay là “Di chứng” chết tiết kia lại phát tác.

Nếu như chỉ là uống say, phản ứng này không khỏi quá mãnh liệt, thế nhưng nếu như là “Bệnh cũ tái phát”, nơi này vừa không có cầm kiểm giả phát tán hormone, làm sao có khả năng kích thích anh lần thứ hai phát tình!?

Nghĩ đến đây Yến Thù Thanh liền đặc biệt xấu hổ, cố tình che giấu giờ tay lau mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, chính là trong lúc đầu hỗn loạn, ánh mắt đột nhiên liếc về Cận Hằng bên cạnh, trong lòng nhất thời giật mình.

Hiện tại trong phòng khách một người cầm kiểm giả duy nhất chỉ có một mình Cận Hằng, hơn nữa dựa vào sự trùng hợp lúc trước, chẳng lẽ thực sự liên quan tới tên cá chết này..

Nghĩ đến loại khả năng này, cả người Yến Thù Thanh giống như bị vớt vào trong nước nóng, trong phút chốc anh liền đứng lên.

Lý Khác Nhiên giật mình, kinh ngạc nhìn anh, “Anh Thù Thanh, anh làm sao vậy?”

Trong lòng Yến Thù Thanh vào lúc này quá hỗn loạn, gương mặt nóng đến ửng đỏ, lúc này Cận Hằng cũng ngẩng đầu lên, đối diện con mắt của hắn, anh càng ngày càng thống hận thân thể không thể khống chế của mình, “Anh... Có chút choáng váng đầu, có thể là uống nhiều rồi, muốn đi phòng vệ sinh rửa mặt.”

Nói xong lời này, anh giống như bỏ chạy rời khỏi bàn, theo dõi bóng lưng Yến Thù Thanh hốt hoảng cùng đôi tai đỏ bừng, Cận Hằng như có điều suy nghĩ hé mắt.

“Ào ào soạt soạt! ”

Bên trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nước, Yến Thù Thanh chặt vật tát nước lên mặt, tàn nhẫn mà hướng trên mặt gội hai lần, cuối cùng đem cả khuôn mặt đều vùi vào bên trong dòng nước, mới phát giác được nhiệt độ hơi hơi giảm xuống một chút.

Vào lúc này tầng cao nhất bên trong phòng vệ sinh không có một người, nhìn chính mình trong gương ướt đầm dề, Yến Thù Thanh xoa mặt, giống như là đột nhiên bị rút hết lực khí toàn thân, dưới chân mềm nhũn ngã dựa vào trên tường phía sau lưng.

Mới vừa nãy khoảng cách từ phòng ăn đến phòng vệ sinh, cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ thể lực của anh, vào lúc này hai chân mềm như mì sợi, căn bản là không chống đỡ nổi thân thể của anh, mồ hôi tinh tế dày đặc không ngừng mà chảy xuống, không quá lâu sau, nhiệt độ mới vừa hạ xuống lại một lần nữa trở nên nóng rực.

Bên trong thân thể giống như bị con sâu nhỏ chui vào, ở bên trong kinh mạch toàn thân bò tới bò lui, gãi cho anh cả người vừa tê vừa ngứa.

Cái cảm giác này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, trước đây anh chưa bao giờ lĩnh hội, sau khi bị thương

mặc dù cũng từng được lĩnh giáo mấy lần, nhưng lúc đó anh còn không biết đây chính là “phát tình” trong miệng Trần Lâm đã từng nói, mà hiện tại anh không chỉ có hiểu ra, còn mơ hồ cảm ứng được “Kẻ cầm đầu” khiến anh trở thành như vậy, điều này làm cho anh hoàn toàn hoảng rối.

Người này thế nào lại là Cận Hằng, tại sao có thể là Cận Hằng!

Trong lòng anh không khỏi phiền loạn, lấy tay xoa mặt, càng nghĩ mà sợ, thân thể hoàn toàn không nghe sai khiến, dù cho tâm lý đã rơi vào tảng băng, trên người vẫn cứ nóng bỏng.

Nhìn chằm chằm chính mình trong gương toàn thân đỏ ửng, anh cười khổ một tiếng: Gương mặt như vậy làm sao trở lại được.

Nắm tóc, anh mở ra pheo mơ tuya quần, nhận lệnh đẩy ra phòng riêng bên cạnh, lúc này cửa lớn phòng vệ sinh lại đột nhiên mở ra...

Hết chương 7.

8. Chương 8: Không Biết Xấu hổ

Nhìn thấy hình bóng Cận Hằng đột nhiên xuất hiện ở cửa, thân thể Yến Thù Thanh cứng đờ, trong đầu thoáng chốc trống rỗng, căn bản là không có biện pháp suy nghĩ.

Mãi đến tận khi Cận Hằng híp mắt liếc anh một cái, đến lúc quay người lại khoá trái cửa phòng vệ sinh, anh mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, sau đó cả người giống như bị lửa lớn đốt cháy, toàn thân da dẻ đều sắp nổ tung.

“Đi ra ngoài! Ai cho phép anh tiến vào!”

Yến Thù Thanh bị tình hình trước mắt cực kỳ quẩn bách làm cho bối rối, căn bản không kịp nghĩ đến cái khác, theo bản năng liền rống lên.

Cúi đầu xuống liếc mắt nhìn tình huống của chính mình, không chỉ có toàn thân ửng đỏ nổi lên mồ hôi, thậm chí ngay cả dây khoá quần cũng không kéo lên, Yến Thù Thanh không khỏi luống cuống tay chân mặc quần vào, thế nhưng dây kéo lại giống như đối nghịch với anh, bị giắt lại ở giữa, không kéo lên được cũng không kéo xuống được, anh hốt hoảng đột nhiên kéo lên phía trên, kết quả đem vạt áo sơ mi của mình cuốn vào, dây kéo triệt để kẹt lại không động đậy.

Thời khắc này, Yến Thù Thanh thậm chí muốn tử tự, không thể không dùng sức nắm lấy vạt áo, để cho mình không đến nỗi mất mặt.

Tình cảnh này bị Cận Hằng nhìn ở trong mắt, hẳn không chỉ không có thức thời đi ra ngoài, trái lại từng bước đi tới.

“Anh bị điếc sao! Bảo anh đi ra ngoài không nghe thấy à!”

Yến Thù Thanh cũng không đoái hoài tới phong độ, càng không để ý tới người này vẫn còn là cấp trên của mình, không nhận được chữ ằm lên.

Anh không hiểu tại sao Cận Hằng vẫn đứng ở đây, hiện tại dù là người nào đi chăng nữa cũng có thể nhìn thấy anh đang ở trong tình thế quần bách, tại sao tên kia còn muốn đứng đây cười nhạo anh, hướng hồ chuyện đi nhà WC là chuyện riêng tư cá nhân, người này chẳng lẽ không hiểu thế nào gọi là không biết xấu hổ!

Bởi vì tức đến nổ phổi, toàn thân anh đều đỏ, tóc ngấm nước dính ở trên mặt, thuận theo gương mặt trắng nõn từng giọt từng giọt chảy xuống, bởi vì khô nóng mà cổ áo được gỡ bỏ, lộ ra lồng ngực đỏ bừng, mồ hôi trong suốt thuận theo cái cằm lớt xuống cổ, cuối cùng biến mất ở trong áo sơ mi nửa kín nửa hở, áo sơ mi thấm thấu vào trên người lộ ra làn da nhợt nhạt.

Vạt áo lung ta lung tung cuốn vào trong cặp quần, mà quần còn chưa được kéo lên hết dừng lại ở bên bờ eo, phác họa ra một độ cong mê người, Cận Hằng nhìn chăm chăm độ cong này một hồi lâu, đôi mắt từ từ trở nên thâm thúy, giống như con hổ đang nhắm vào con thú hoang, hiện ra ánh sáng lộng lẫy nguy hiểm.

“Nếu như tôi nhớ không lầm nơi này là phòng vệ sinh công cộng, chẳng lẽ chỉ cho một mình cậu vào đây?”

Ánh mắt của hắn quá mức sắc bén, Yến Thù Thanh bị hắn nhìn như vậy đến tê cả da đầu, hơn nữa chuyện vừa mới chuẩn bị làm lại bị hắn nhìn thấy, vào lúc này anh không khỏi hối hận, vừa nãy lúc tiến vào làm sao liền không nhớ rõ tiện tay khóa cửa.

Tim đập sắp rơi ra khỏi cuống họng, anh cứng ngắc di chuyển tầm mắt, vào giờ phút này chỉ muốn lập tức rời đi mảnh đất thị phi này.

“Nếu anh muốn một mình ở chỗ này, tránh ra, tôi muốn đi ra ngoài.”

Nói xong lời này, anh tránh né ánh mắt Cận Hằng, quay người liền đi ra ngoài, Cận Hằng lại chậm rãi tiến lên một bước, vừa vặn ngăn chặn đường đi của anh.

Yến Thù Thanh chữi thẳm một tiếng, ngẩng đầu lên tàn nhẫn mà lườm hắn: Cận Hằng tên này chạy đến đây đến cùng muốn làm gì?!

Làm như không thấy ánh lửa trong mắt Yến Thù Thanh, Cận Hằng hoàn toàn không hề bị lay động, một đôi mắt sắc bén thật chặt khóa ở trên người anh, “Làm sao, cậu không muốn nhìn thấy tôi như vậy? Vậy cậu muốn nhìn thấy ai, Lý Khác Nhiên sao?”

Đôi môi Yến Thù Thanh đóng chặt, một chữ cũng không lọt ra ngoài.

Cận Hằng xì cười một tiếng, “Xem ra là chấp nhận, tôi ngược lại thật ra rất tò mò, nếu như bây giờ đẩy cửa đi vào là Lý Khác Nhiên, cậu chuẩn bị cùng cậu ta giải thích thế nào, nói cho cậu ta biết cậu không ăn cơm chạy đến nhà vệ sinh làm chuyện riêng tư sao?”

“Tôi không có!” Bị tên này chọc thủng không chút lưu tình, trong nháy mắt cả gương mặt Yến Thù Thanh đều trở nên đỏ bừng.

“Không có vậy bây giờ cậu đang làm gì?”

Có lẽ là anh trả lời quá nhanh quá chột dạ, khiến sắc mặt Cận Hằng đột nhiên chìm xuống, không nhịn được trào phúng nói, Yến Thù Thanh, tôi thật ra không biết cậu thích Lý Khác Nhiên nhiều như thế nào, mới thấy cậu ta liền không nhịn được, đây là tôi ở đây, nếu như tôi không ở đây, cậu có phải chuẩn bị làm chuyện khác.”

Lúc nói lời này, ánh mắt của hắn cơ hồ phải đem Yến Thù Thanh ăn tươi nuốt sống.

Yến Thù Thanh sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, dù thế nào cũng cảm thấy Cận Hằng đang nghĩ anh mơ ước miếng “thịt mỡ” của hắn, cho nên tâm lý mới không thoải mái.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh không khổng chế được bay lên một đám lửa, trong lúc nhất thời anh thậm chí không nhận rõ là bởi vì Cận Hằng ôm ấp ảo tưởng với Lý Khác Nhiên mà tức giận, hay là khó chịu bởi vì chính mình dĩ nhiên đối với tình địch nảy sinh ý nghĩ xấu hổ, chỉ cảm thấy cả người giống như bị người ta nhét vào miệng một cục phân, phun không ra nuốt không trôi, khắp toàn thân đều khó chịu.

“Tôi nghĩ như thế nào có quan hệ gì tới anh, đây là chuyện riêng của tôi, dù sao cũng là đàn ông, tôi nhìn thấy người mình thích có chút ý nghĩ, có liên quan gì đến anh? Coi như anh là cấp trên của tôi, nhưng có vẻ anh quản quá nhiều chuyện rồi.”

Giống như giận hờn nói xong lời này, trong lòng Yến Thù Thanh rất là vui vẻ, dựa vào cái gì anh vì một kẻ cặn bã biến thành như vậy, còn phải bị hắn chất vấn, dựa vào cái gì hắn ta yêu thích Lý Khác Nhiên anh phải làm con cò thí mạng, cho nên nói cái gì có thể làm cho Cận Hằng ngọt ngào anh cực kỳ muốn nói ra điều đó.

Cận Hằng nghe xong lời này, sắc mặt triệt để chìm xuống, một đôi mắt chẳng khác nào hồ sâu vạn trượng trối chặt ở trên người Yến Thù Thanh, sau đó nửa ngày đột nhiên câu môi nở nụ cười.

“Cậu nói đúng, tôi hiểu ý của cậu, vừa vặn tôi cũng đối với người mình thích có chút ý nghĩ, thừa dịp nơi này chỉ có hai người chúng ta, nếu không hai ta giúp đỡ lẫn nhau đi, dù sao cũng đều là đàn ông.”

Nói xong hắn đưa tay đặt ở trên quần Yến Thù Thanh, da đầu Yến Thù Thanh đột nhiên tê rần, quả thực

không thể tin được Cận Hằng ăn nói không biết xấu hổ như thế, cả người vừa giận vừa thẹn, đẩy hắn ra, “Anh biết mình đang nói gì không, có biết xấu hổ hay không, mau thả tay ra!”

Thế nhưng Cận Hằng lại giống như ngọn núi không thể rung chuyển đứng thẳng đứng ở trước mặt anh, không đau không nhột đem anh đẩy lên trên bồn rửa tay, dùng tay nắm lấy dây kéo quần của anh.

Cả người Yến Thù Thanh không khỏi mông lung, vừa muốn chửi ầm lên, Cận Hằng lại cúi đầu giúp anh đem áo sơ mi vướng vào dây khoá lòi ra.

“ ... ”

Yến Thù Thanh triệt để ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới không dám tin cúi đầu, không biết có phải là Cận Hằng nghĩ ra được trò đùa mới hay không.

Cận Hằng giúp anh sửa sang xong dây kéo, lại thuận thế chỉnh lại vạt áo sơ mi nhăn nheo, sau đó mới ngẩng đầu lên, đối diện với cặp mắt kinh ngạc của anh, nhẹ giọng ho một tiếng, rồi đi tầm mắt, trong con người nhanh chóng loé lên một vết thần sắc không được tự nhiên, chờ đến lúc Yến Thù Thanh nhìn kỹ gương mặt của hắn chỉ còn dư lại ghét bỏ.

”Ánh mắt của cậu có ý gì vậy, cậu cho rằng tôi sẽ làm gì cậu? Thu hồi tưởng bỏ của cậu đi, cậu cũng không nhìn xem chính mình bây giờ là đức hạnh gì, thân là quân nhân đế quốc, mới vừa từ trong bệnh viện đi ra, cả đầu tràn đầy tư tưởng bất lương, tôi xem hay là cậu bị thương quá nhẹ, cần phải bị một quả hoả tiễn bắn vào mới khiến đầu cậu tỉnh táo.

Yến Thù Thanh một câu cũng không kịp nói liền bị Cận Hằng trước tiên trả đũa, không nhận được ở trong lòng mạnh mẽ lườm một cái, kẻ cặn bã này còn dám ghét bỏ mình tưởng bỏ? Tên này cũng không chịu nhìn xem hắn có đức hạnh gì, lại còn cho rằng anh lọt vào mắt xanh của hắn.

Anh ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, vừa muốn châm biếm, trong đầu lại có thứ gì đột nhiên chột lóe lên.

“Chờ đã... Hình như tôi chưa từng nói mới vừa từ trong bệnh viện đi ra, làm sao anh biết được?”

Trên mặt Cận Hằng cứng lại, tựa hồ hoàn toàn không ngờ tới Yến Thù Thanh sẽ hỏi như vậy, biểu cảm trở nên co quắp, một lúc sau mới nói, “Ban đầu là tôi đem cậu đưa đến bệnh viện tôi đương nhiên biết đến.”

Thế nhưng có liên quan gì đến chuyện hắn biết ngày hôm nay anh xuất viện.

Yến Thù Thanh nghi ngờ nhíu mày, còn chưa mở miệng liền bị Cận Hằng ngắt lời, “Làm sao, hoài nghi tôi theo dõi cậu?”

“Cậu coi chính mình là ai, tôi đâu có rảnh đến mức đi theo dõi cậu, cậu cũng không ngồi trên người mình

mà xem, mùi vị nước khử trùng nồng nặc như vậy, bịt mũi cũng có thể ngửi thấy.”

Bị cướp lời kịch Yến Thù Thanh há miệng, theo bản năng nhấc lên ống tay áo ngửi một cái, “Trên người tôi... Có vị nước khử trùng?”

Nhưng trước khi tới anh mới vừa thay đổi quần áo a...

Giữa lúc Yến Thù Thanh không hiểu ra sao, máy truyền tin của Cận Hằng lại đột nhiên vang lên.

Âm thanh còi báo động chói tai phá vỡ bầu không khí lúng túng, đây là tiếng chuông khẩn cấp kêu gọi của quân bộ, Cận Hằng giống như được giải vây, trong lúc Yến Thù Thanh không chú ý hơi thở phào một cái, sau đó không khỏi đột nhiên nói một câu, “Tửu lượng của cậu quả thực sánh bằng bản lĩnh tướng bở của cậu, cậu trở lại cố gắng tỉnh táo lại cho tôi, lần sau để cho tôi thấy cậu uống nhiều như vậy, tôi tuyệt đối không dễ dàng tha cho cậu.”

Nói xong lời này, hắt hừ lạnh một tiếng, cầm máy truyền tin bước ra ngoài phòng vệ sinh, chỉ để lại Yến Thù Thanh một người một mặt mờ mịt đứng tại chỗ, nửa ngày chưa hoàn hồn lại.

Cho nên... Cái tên này xuất hiện ở đây rất cuộc là làm gì, không đến nỗi chỉ là vì nhìn anh có uống say hay không mới cố ý chạy đến đây một chuyến chứ?

Nghĩ đến loại khả năng này, Yến Thù Thanh vội vàng quơ quơ đầu, bản thân cũng cảm thấy được ý nghĩ này quá hoang đường buồn cười.

Hết chương 8.

9. Chương 9: Rơi Vào Địa Ngục- Phần 1

Bị Cận Hằng náo loạn như thế, Yến Thù Thanh lại cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn rất nhiều, lúc này lại nghĩ đến bộ dạng chật vật khát khao của mình vừa lúc này, nhất thời xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, không thể không tát nước lạnh lên mặt mấy lần mới đi ra phòng vệ sinh.

Trở lại phòng ăn, bên trong chỉ còn dư lại một mình Lý Khác Nhiên, cậu ta nhìn thấy Yến Thù Thanh đi tới, vội vã thân thiết quan tâm, “Anh Thù Thanh, anh không có chuyện gì chứ, có phải không thoải mái hay không, anh có nhìn thấy Cận đại ca không, anh vừa mới đi anh ấy cũng đi ra ngoài.”

Bởi vì liên quan đến Cận Hằng, vào lúc này Yến Thù Thanh còn có chút tâm thần không yên, ngẩng đầu đối diện đôi mắt trong suốt của Lý Khác Nhiên, trong lòng càng cảm thấy mất thể diện, lúng túng ho khan vài tiếng khoát tay một cái nói, “Vừa nãy anh chỉ bị choáng váng đầu, chỉ lo chạy đến phòng vệ sinh, không nhìn thấy Cận Hằng, em yên tâm, anh không sao đâu chỉ là đã lâu không có uống rượu, có lẽ vì vậy nên

mới không thích ứng kịp, hiện tại đã tốt rồi.”

“A... Như vậy a.”

Lý Khác Nhiên gật gật đầu, tựa hồ đối với Cận Hằng đột nhiên rời đi dường như còn có chút vui mừng, vội vàng lôi kéo Yến Thù Thanh đến ghế salông, “Anh mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, đều là em không tốt, ngày hôm nay không nên làm phiền anh đến đây, sớm biết tử lượng của anh không tốt, vừa nãy còn cố ý rót rượu cho anh, vốn là chuyện rất vui vẻ đều bị phá hoại hết.”

Lúc nói lời này Lý Khác Nhiên vẫn cúi đầu, hai tay đan vào nhau, rốt cuộc không còn vẻ mặt tươi cười, trái lại lo lắng muốn nói lại thôi.

Yến Thù Thanh nhảy bén bắt lấy ý tứ trong lời nói của cậu, vừa nghĩ đêm nay Lý Khác Nhiên không phải tự nhiên mời mình đến, tâm trạng không khỏi trở nên hồi hộp, “Khác Nhiên, ngày hôm nay em cố ý hẹn anh đi ra ngoài, không phải chỉ là mời cơm với tặng đồ thôi đúng không, trên thực tế có phải có chuyện gì muốn nói với anh hay không?”

“Không... Không có chuyện gì a, em có thể có chuyện gì... Ngày hôm nay anh không thoải mái, chúng ta ngày khác lại nói cũng được, ăn cơm trước đi, vừa nãy anh chỉ mãi uống rượu thôi chưa động vào đồ ăn.”

Trên mặt Lý Khác Nhiên mang theo nụ cười, thế nhưng lúc nói lời này ngay cả cằm đưa ngược cũng không phát hiện.

Yến Thù Thanh đỡ khóc đỡ cười vội vã đề tay cậu ta lại, “Em nhìn lại em xem, bộ dạng của em bây giờ còn nói em không có chuyện gì, thành thật khai báo đi, đến cùng làm sao vậy?”

Đối diện đôi mắt của Yến Thù Thanh, Lý Khác Nhiên ấp úng một trận, do dự đã lâu mới nắm tóc, giống như quyết tâm nói ra, thấp thỏm nhỏ giọng hỏi, “Anh... anh có từng thích người nào hay không?”

Yến Thù Thanh hề phòng bị vấn đề này làm cho động tác trên tay dừng lại, đầu ngón tay cầm đĩa cứng đờ, ngẩn người một chút mới cười hỏi ngược lại, “Làm sao đột nhiên nghĩ đến hỏi chuyện như vậy?”

“Kỳ thực cũng không có chuyện gì... Em... Em chỉ là có chút hiếu kỳ, muốn biết yêu thích một người đến tột cùng là loại cảm giác gì.”

Lời nói của Lý Khác nhiên giống như dao kiếm tàn nhẫn mà đâm vào trong lòng Yến Thù Thanh, trong phút chốc anh có chút khó thở, khó khăn thở nhẹ ra một hơi mới có thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nở nụ cười hỏi, “Dù thế nào, nghe em nói như vậy chẳng lẽ em có người mình thích?”

Lý Khác Nhiên không vội trả lời, chỉ là sắc mặt ửng đỏ, hai tay đều sắp xoắn thành bánh chèo.

Bộ dạng này giống như là ngầm thừa nhận, khiến tâm tình Yến Thù Thanh không bị khống chế trầm xuống, lúc này Lý Khác Nhiên do dự nửa ngày mới nhẹ giọng mở miệng, “Anh Thù Thanh... Kỳ thực cho tới nay em đều có chuyện muốn nói với anh, thế nhưng lại sợ anh giận dữ cho nên không dám mở miệng...”

“Trước đây em không hiểu lắm cái gì mới gọi là yêu thích, luôn cho là nguyện ý cùng một người ở chung, có tâm sự gì đều muốn cùng người đó chia sẻ đó chính là yêu thích, cho nên trước có một quãng thời gian, em vẫn luôn... Vẫn cho là người mình thích là anh.”

“Àm ”

Đũa nện ở trên bàn phát ra tiếng vang chói tai, lời này giống như sấm sét nện ở trên đầu Yến Thù Thanh, trong nháy mắt khiến cả người anh cứng đờ, nửa ngày mới ý thức được Lý Khác Nhiên nói cái gì.

Thì ra cậu ấy từng yêu thích anh, đây là chuyện khi nào, tại sao anh mới vừa biết đến đoạn tình cảm này thì cũng là lúc nó biến thành “quá khứ”, nếu đã biến thành quá khứ, tại sao bây giờ còn muốn mở miệng nói cho anh biết...

Vô số nghi vấn trong nháy mắt chồng chất lên nhau, giống như sóng biển tới tấp gầm vang muốn nuốt chửng anh, trong đầu vang lên ong ong, thời khắc này anh căn bản không có cách nào suy nghĩ.

Thế nhưng Lý Khác Nhiên lại làm như không thấy sắc mặt hồng bết của anh, vẫn cứ tự mình nói chuyện.

“Thế nhưng sau đó em gặp được cô ấy, một nữ sinh trong trường học bọn em, em mới phát hiện lúc đó dường như em đã hiểu lầm tình cảm của mình, mặc dù chúng ta có thể làm bạn chia sẻ tâm sự lẫn nhau, cũng chỉ là ỷ lại, không thích chính là không thích, em không nên đối với anh có tình cảm sai lầm, tuy rằng em còn không rõ ràng đến tận cùng làm sao nên xác định tình cảm của mình, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ấy tim em sẽ đập rất nhanh, hận không thể mọi lúc đều ở bên cạnh cô ấy, kỳ thực đây mới chính là thích đúng không?”

Lý Khác Nhiên đắm chìm bên trong thế giới của chính mình, trong lúc nhắc tới người mình thích, khóe miệng kìm lòng không được lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Vẻ mặt như thế giống như một cây dao đâm vào trái tim Yến Thù Thanh, cậu ta không biết lời mình nói có bao nhiêu lực sát thương, càng sẽ không biết Yến Thù Thanh dùng sức lực lớn cỡ nào mới nở nụ cười miễn cưỡng, khe khẽ gật đầu, “Em nói đúng, không thích xác thực không nên miễn cưỡng.”

Lý Khác Nhiên cúi đầu ngượng ngùng nắm tóc, nhỏ giọng lầu bầu, “Anh, anh có cảm thấy được em rất buồn nôn hay không? Anh vẫn luôn coi em là em trai hết mực yêu thương, trước đây em lại đối với anh có loại ý nghĩ này, anh có giận em không, sau này không bao giờ để ý đến em nữa không?”

Lý Khác Nhiên hỏi cẩn thận từng li từng tí một, giống như suy nghĩ hồi lâu mới dám hỏi ra câu này, thế nhưng đối mặt với cậu ta Yến Thù Thanh cũng không biết đến tận cùng nên bày ra vẻ mặt gì.

Anh chưa từng nghĩ tới Lý Khác Nhiên làm phục tùng giả dĩ nhiên sẽ thích nữ sinh, thế nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Dù sao bộ tộc Thương Kiếm ban đầu là vì sinh sôi đời sau mới xuất hiện phục tùng giả, thế nhưng trong lúc đối mặt với nữ tính chân chính, cho dù là phục tùng giả cũng có bản năng chinh phục người khác giới của đàn ông, nếu như quả thực có thể gặp gỡ giống cái trên quý nhất cuộc đời, ai lại nguyện ý đối với một người cùng giới nghe lời răm rắp cả đời?

“Anh... Anh có phải không giận hay không... Đừng không nói lời nào a.” Lý Khác Nhiên thấy anh hồi lâu không nói lời nào, không nhin được kéo kéo tay áo của anh.

Yến Thù Thanh không nói gì, chỉ là thật sâu liếc mắt nhìn cậu ta.

Kỳ thực có mấy lời không cần nói quá rõ ràng, anh cũng không phải người ngu, Lý Khác Nhiên đến tột cùng có phải là gặp được nữ sinh như thế hay không anh không biết, nhưng anh dám đánh cuộc Lý Khác Nhiên nhất định là nhìn thấu tâm tư của anh, ngày hôm nay mới có thể cố ý nói ra lời này.

May là anh có tự mình biết mình, may là anh chưa bao giờ là người tử triền lạn đả*, cho nên càng không làm được chuyện khiến người khác khó xử.

(Tử triền lạn đả: quần mãi không bỏ; da mặt dày)

Lần thứ hai ngẩng đầu lên, trên mặt của anh đã mang theo nụ cười, “Nói cái gì ngốc như vậy, anh cần gì phải vì chuyện như vậy mà giận dữ, em tìm được người em thích, anh làm anh trai đương nhiên cao hứng rồi, nếu như theo đuổi được cô ấy rồi, nhớ mang tới cho anh nhìn xem.”

Vừa nghe lời này, trên mặt Lý Khác Nhiên rốt cục tỏa ra nụ cười, thận trọng thăm dò ngoài phòng, làm ra một động tác “Xuyt”, “Anh, vừa nãy lúc Cận đại ca em không tiện nói, anh có thể giúp em bảo mật hay không, trước tiên đừng nói cho người khác biết? Anh cũng biết Cận đại ca nghiêm túc như vậy, bây giờ quân hàm cùng cấp bậc với giáo sư của chúng em, nếu như anh ấy biết được em nói chuyện yêu đương làm trẻ nãi việc học, truyền tới tai giáo sư em có thể chết chắc.”

Nghe lời này, tâm tình của Yến Thù Thanh đã gay go đến mức tận cùng, càng đột nhiên có chút muốn cười.

Nhìn chằm chằm vị trí bên cạnh Cận Hằng ngồi lúc nãy, anh không nhin được tự giễu đến bĩu môi, xem ra thất tình không chỉ có một mình anh, ít nhất còn có Cận Hằng không hề biết chuyện này, cũng không tính là quá thâm.

Hết chương 9.

10. Chương 10: Rơi Vào Địa Ngục- Phần 2

Lý Khác Nhiên vốn dĩ có chút say, sau khi nói ra tâm sự, giống như là rót cục thả xuống được một tảng đá lớn trong lòng, trong chốc lát dựa vào ghế salon ngủ thiếp đi, còn Yến Thù Thanh một mình đối diện bàn ăn canh thừa cơm nguội, cầm chén rượu đỏ uống hết một chén lại rót thêm một chén, càng uống nhiều lại càng thêm tỉnh táo.

Anh cũng muốn dùng rượu giải sầu, uống đến say mới thôi, thế nhưng dường như rượu này đang muốn cùng anh đối nghịch, lời vừa nãy Lý Khác Nhiên nói còn vang vọng ở bên tai của anh, làm cho anh muốn quên cũng không thể quên được, rượu đi vào trái tim, chất rượu nóng rực ở trong thân thể, không ngừng lên men bành trướng, phản ứng phiền lòng như vậy lại khiến cho anh nghĩ tới tình cảnh khốn quẫn trong phòng vệ sinh, trong lúc nhất thời càng thêm buồn bực mất tập trung.

Chính là trong lúc đầu đau như búa bổ, ngoài phòng khách truyền đến tiếng gõ cửa, Yến Thù Thanh vốn tưởng rằng là người phục vụ, lão đảo đi tới, vừa mở cửa lại là bánh kem anh đào vừa nãy mua được giao đến.

Hoa hồng tinh xảo được trang trí vòng quanh bánh ngọt, từng lớp bơ màu trắng bao trùm ở phía trên, không ngừng tỏa ra mùi thơm mê người, trong đó còn có mấy quả anh đào đỏ ửng được cắm vào trong bánh, khiến người ta vừa nhìn lập tức thêm nhỏ dãi.

Vốn cho là đây là quà tặng, bây giờ lại không khác gì rác thải đồ bỏ đi.

Nhìn chằm chằm bánh ngọt trước mặt, trong lòng Yến Thù Thanh đắng chát đến lợi hại, dùng sức xoa xoa mặt, tự rót cho mình một chén rượu đầy, ngửi đầu uống cạn, lại cầm lấy cái nĩa tàn nhẫn mà khoét lấy một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng.

Rượu đỏ chua xót hòa lẫn mùi vị bơ nồng nặc, ở trong miệng tràn ngập ra mùi vị cổ quái, trong dạ dày chịu đựng kích thích co quắp một trận, thiếu một chút liền phun ra ngoài.

Nhìn chằm chằm bánh ngọt anh đào trước mắt bị băm thành tám mảnh, Yến Thù Thanh từ từ nở nụ cười, cảm thấy ngày hôm nay mình thật giống như miếng bánh ngọt này xuất hiện không đúng lúc, từ khi vừa bắt đầu nhất định đã trở thành trò cười.

Hít sâu một hơi, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Khác Nhiên còn đang ngủ say.

Có lẽ là nguyên nhân uống rượu, trên người cậu tràn ngập mùi vị phảng phất giống như bánh ngọt, Yến Thù Thanh biết đây là mùi vị hormone trên người phục tùng giả, trước đây anh ngửi thấy mùi này tim sẽ đập nhanh hơn, không nhận được muốn thân cận người em trai chính mình thương yêu rất nhiều năm này.

Vào lúc này lần thứ hai ngửi thấy được cái mùi này, anh kim lòng không được cúi đầu, thế nhưng trước đây loại cảm giác làm cho anh choáng váng lại rốt cuộc không còn xuất hiện, trong lòng anh vô cùng bình tĩnh, bất kỳ cảm giác hồi hộp hốt hoảng đều không có, càng là tiếp cận càng như là tay trái tới gần tay phải.

Trong lòng Yến Thù Thanh một mảnh mờ mịt, anh không biết mình đến tận cùng là từ trước đây hiểu lầm tình cảm của mình đối với Lý Khác Nhiên, hay là bởi vì biến dị chết tiệt này làm cho anh đối với hormone phục tùng giả mất đi hứng thú, mà bất kể là nguyên nhân nào đều cũng đủ làm cho anh run sợ trong lòng.

Dựa vào chất rượu giống như ma túy, anh vừa nhắm mắt lại, chống cự lại cảm giác bài xích trong lòng, muốn thí nghiệm một chút thân thể của mình đến tận cùng có phải là chỉ đối với cầm kiếm giả mới có phản ứng hay không.

Cúi đầu, anh chỉ là muốn giống như trước, giống như đối xử với em trai, hôn trán của Lý Khác Nhiên một cái, dành tặng cho cậu một nụ hôn tạm biệt cuối cùng, từ đây Yến Thù Thanh anh sẽ không còn tình cảm nào vượt quá giới hạn nào nữa, cũng không bao giờ có bất kỳ vọng tưởng nào nữa, nhưng là khoảng cách từ đôi môi đến trán của Lý Khác Nhiên không tới mấy milimet liền ngừng lại, dù như thế nào cũng không có cách nào tiến lên phía trước dù chỉ là nửa bước.

Mùi vị hormone đã từng cảm thấy ngọt ngào kia giờ khắc này lại giống như mùi nước hoa thấp kém nồng nặc gay mũi, càng là tiếp cận càng bay vào trong đầu anh, dạ dày vốn đã không thoải mái trong nháy mắt dờn sóng lấp biển, rượu đỏ và bánh ngọt mới vừa ăn vào đột nhiên lại tràn ra, tất cả đều kẹt ở cuống họng, mắt thấy liền muốn nôn ra.

Yến Thù Thanh đột nhiên che miệng mình, vội vàng đem đầu nghiêng qua một bên, chặt vật chống đỡ ghé sô pha, trong lúc vừa mới chuẩn bị cách xa Lý Khác Nhiên một chút, cửa phòng lúc này lại đột nhiên “Răng rắc” một tiếng mở ra, lộ ra gương mặt đen thui giống như diêm vương của Cận Hằng.

Hắn không biết đứng ở nơi đó bao lâu, mà rất hiển nhiên tình cảnh vừa nãy đã thu hết vào đáy mắt, giờ khắc này con mắt của hắn trước nay âm trầm chưa từng có, đứng tại chỗ cũ không hề chớp mắt nhìn Yến Thù Thanh, giống như là một giây sau liền muốn đem anh xé ra.

Yến Thù Thanh lại không đứng đắn cùng Lý Khác Nhiên dựa vào nhau như vậy, dùng một tư thế nghiêng người đưa lưng về phía cửa, quần áo toàn thân ướt nhẹp dính ở trên người, lộ ra một đoạn tuyến nhân ngư tinh tế, hai cái chân dài thẳng tắp quỳ ở trên ghế sa lon, khiến đường nét tinh tế trên mông lộ ra rõ ràng, nhìn tư thế này của Yến Thù Thanh, nếu như không phải hắn tiến vào kịp, có phải cậu ấy sẽ hôn lên?

(Nhân ngư tuyến, là chỉ phần cơ bụng hai bên xương chậu tạo thành vết hình chữ V. Trong “Hội họa luận” Leonardo da Vinci lần đầu đưa ra “nhân ngư tuyến” làm chỉ tiêu cho đẹp và gợi cảm.)

Trong không khí tản ra vị bạc hà nồng đậm, đây là mùi vị hormone trên người Yến Thù Thanh, hòa lẫn mùi vị rượu đỏ, lan tỏa toàn bộ căn phòng, anh căn bản không ý thức được bản thân đang làm gì, lão đảo quay đầu lại, dùng đôi mắt mê man ướt nhẹp nhìn Cận Hằng, khóe miệng còn mang theo một vệt bọt màu trắng.

Gân xanh trên trán Cận Hằng hiện ra rõ mồn một, rớt cuộc khắc chế không nổi kích động bóp chết Yến Thù Thanh, nhanh chân bước vào.

Yến Thù Thanh chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh choáng váng, rượu lúc trước rót vào trong bụng vào lúc này rốt cục phát huy tác dụng, trong phút chốc cửa phòng khách mở ra, một luồng không khí trong

lành hòa tan mùi nước hoa thấp kém, anh mờ mịt đối diện tầm mắt Cận Hằng, lại chỉ nhìn thấy hình bóng chồng lên nhau không thấy rõ ràng.

Yến Thù Thanh cũng không biết đến tột cùng cái nào mới là Cận Hằng thật, chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng ngọt ngào cảm giác từ trên trời giáng xuống, hương vị cây cỏ quen thuộc lần thứ hai bao phủ tới, hơn nữa còn theo bước chân Cận Hằng càng ngày càng mãnh liệt.

Vừa nãy lúc đối mặt với Lý Khác Nhiên vẫn là một trái tim chết lặng, vào lúc này đột nhiên bắt đầu tựa như điên cuồng nhảy dựng lên, trên người Cận Hằng lại như có nam châm, tỏa ra lực hút cùng sức hấp dẫn mạnh mẽ, hoà lẫn mùi vị hormone khiến người ta mê loạn, khiến anh khơi dậy khát vọng toàn thân, làm cho anh không khống chế được muốn tới gần người đàn ông tự đáy lòng muốn bài xích này.

Sự chênh lệch rõ ràng cùng với phản ứng mãnh liệt của thân thể khiến Yến Thù triệt để hoảng hồn, lúc trước vốn đã chuẩn bị tâm lý tự an ủi bản thân mình, vào lúc này đều triệt để sụp đổ, anh biết mình xong rồi...

Không quản trước đây anh cực lực phủ nhận cỡ nào, giờ khắc này không thể không thừa nhận, thân thể biến dị của anh triệt để thôi hóa thành thực, trở nên không bị khống chế, chỉ có thể lựa chọn thần phục cầm kiếm giả chính là Cận Hằng.

Cái nhận thức này làm cho anh từ trong xương cảm nhận được sợ sệt, mà hiện tại người đàn ông anh muốn trốn tránh này lại từng bước đi về phía anh.

Loại cảm giác phảng phất giống con mèo không còn đường chạy trốn, bị dã thú hung mãnh nhìn chằm chằm, khiến Yến Thù Thanh trong nháy mắt cũng tỉnh táo hơn nữa, cũng không tiếp tục doái hoài tới cái khác, thậm chí ngay cả Lý Khác Nhiên cũng không dám nhìn nhiều, dựa vào sức lực không biết từ đâu đột nhiên xông tới, trong lúc Cận Hằng đưa tay ra ý đồ muốn tóm lấy anh, anh lập tức lật tung bánh ngọt trên bàn lên, thừa dịp thời khắc Cận Hằng không kịp chuẩn bị, đem áo khoác ầm ướt vô cùng của mình đột nhiên ném tới, tiếp theo đó giống như một làn gió chạy ra khỏi phòng.

Áo khoác rơi xuống, tại đầu ngón tay lưu lại vệt nước hòa lẫn hương vị bạc hà nhàn nhạt, Cận Hằng kinh ngạc sững sờ tại chỗ cũ nửa giây, sau đó không chút do dự đuổi theo, mà trong lúc hắn chạy ra ngoài cửa lớn, Yến Thù Thanh dĩ nhiên đã khởi động hình thức không người lái, ở dưới mí mắt của hắn mở phi hành khí chạy trốn.

Nhìn chằm chằm cái bóng đã sắp biến mất ở chân trời, Cận Hằng kéo kéo cổ áo, ngửi trên đầu ngón tay mùi vị hormone Yến Thù Thanh lưu lại, hầu kết của hắn chuyển động mấy lần, đôi mắt sắc bén híp vào, móc ra vỉ thuốc giải rượu trong túi, không nhận được chữ thô tục: Yến Thù Thanh con mẹ nó xem em có thể chạy trốn đến chỗ nào?"

Hết chương 10.

11. Chương 11: Bữa Tiệc Hồng Môn

Trong lúc sắc trời còn đen, Yến Thù Thanh bị tiếng chuông dồn dập đánh thức, thân là quân nhân cảm giác nuôi dưỡng đã rất nhiều năm, làm cho anh trong nháy mắt mở ra.

Giờ khắc này thiết bị truyền tin đặt ở đầu giường cách đó không xa đang lập loè ánh sáng màu đỏ, đây là tín hiệu chỉ có ở quân bộ, anh vén chăn lên vừa muốn đứng dậy, nhưng bởi vì lý do tối hôm qua say rượu, trước mắt nhất thời tối sầm lại, thiếu một chút nữa ngã về trên giường.

Cầm lấy thiết bị truyền tin, đối chiếu vân tay, sau khi chờ từng tầng thông tin xác nhận lần lượt mở ra, hệ thống mới “tích” một tiếng hiện ra màn hình màu xanh nhạt [**Thân phận xác nhận xong xuôi, Yến thiếu tá chào buổi sáng, nơi này có một bưu kiện khẩn cấp, mời ngài nhanh chóng mở ra đọc**]

Bưu kiện khẩn cấp.

Yến Thù Thanh kinh ngạc nhú mày, ngày hôm qua anh mới vừa xuất viện, căn bản còn chưa bắt đầu tiếp nhận công tác, tại sao quân bộ lại gửi bưu kiện khẩn cấp cho anh, chẳng lẽ là xảy ra tình hình gì đột phát?

Không kịp chần chờ anh nhanh chóng mở ra bưu kiện, kết quả bên trong dĩ nhiên chỉ có một hàng chữ ngắn ngủi, nội dung cũng vô cùng đơn giản, đơn giản là để cho anh nửa giờ sau đến phòng hội nghị nằm tại tầng cao nhất toà nhà quân bộ tập hợp, còn đến cùng có xảy ra chuyện gì, bưu kiện lại không nói tới dù chỉ một chữ.

Thế nhưng chỉ là thông báo mà thôi, tại sao lại phát bưu kiện khẩn cấp? Yến Thù Thanh nghĩ mãi mà không ra.

“Điều tra khởi nguồn của bưu kiện, đến tột cùng là bộ ngành nào ra lệnh.”

[**Xin lỗi thiếu tá, quyền hạn tạm thời của ngài không có cách nào kiểm tra khởi nguồn**]

Cấp bậc của Yến Thù Thanh không cao, thế nhưng không đến mức ngay cả khởi nguồn của bưu kiện cũng không tra được, trừ phi... Là tầng trên trực tiếp hạ lệnh, thông tin căn bản bí mật chỉ gửi đến máy truyền tin của anh.

Nghĩ đến loại khả năng này, trong lòng anh nhất thời chìm xuống, cũng không dám trì hoãn thêm, nhanh chóng mặc quân phục chỉnh tề đi ra cửa lớn.

Lúc chạy tới quân bộ, trời vẫn cứ tối đen, bên trong toà nhà hơn trăm tầng tựa hồ trống rỗng, cơ hồ không có mấy người.

Rõ ràng anh ở đây đã công tác đến mấy năm, cho dù là nhắm hai mắt cũng có thể quen cửa quen ngõ tìm được chỗ muốn tới, thế nhưng vào lúc này một thân một mình đi ở bên trong lại khó giải thích được cảm

thấy có chút ngột ngạt, lại giống như sự lặng im đến đáng sợ trước khi cơn cuồng phong kéo đến, mơ hồ mang theo dấu hiệu tai ương không rõ.

Yến Thù Thanh theo bản năng kéo cổ áo, một đường thông qua từng tầng kiểm tra đối chiếu, cuối cùng đã tới tầng cao nhất quân bộ.

Trong chớp mắt cửa lớn thang máy mở ra, trước mắt một mảnh đèn đuốc sáng choang, so với sự tĩnh mịch dưới lầu tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, lúc này tầng cao nhất hết thấy nhân viên công tác đều đã đến, thế nhưng lúc thường đồng nghiệp cùng anh quen biết, rõ ràng nhìn thấy anh lại làm như không thấy, chờ anh đi tới liền tụ lại cùng nhau, không biết đến tột cùng đang khe khẽ bàn luận cái gì.

Dự cảm không ổn càng ngày càng mãnh liệt, anh đi về phía trước một bước cũng cảm thấy giống như có gai ở sau lưng, mãi đến tận khi đẩy ra cửa lớn phòng hội nghị, thời khắc đó loại bất an này triệt để đạt tới đỉnh điểm.

Trong phòng họp rất đông người, đưa mắt quét qua tất cả đều là cấp trên cao cấp của quân bộ, thậm chí ngay cả Cận Hằng đã là quân hàm thượng tá dĩ nhiên cũng không có mặt.

Trong lòng Yến Thù Thanh trầm xuống, lòng bàn tay không khỏi thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, thân phận thấp kém vào thời khắc này hiện ra hoàn toàn không hợp, anh không biết hội nghị cấp cao long trọng như vậy vì sao lại thông báo một thiếu tá nho nhỏ như anh đến trình diện.

Lúc này ngồi ở vị trí chủ vị, thượng tướng Vương Trọng Sơn nhìn thấy anh, tự mình nở nụ cười tiến lên đón tiếp, "Thù Thanh, cậu cuối cùng cũng đến, chúng tôi vẫn luôn chờ cậu.

Mặc dù Yến Thù Thanh đã ở quân bộ quân bộ năm năm, thế nhưng vị thượng tướng cao cao tại thượng này không hề quen thuộc, thậm chí ngay cả mặt cũng chưa từng gặp mấy lần, bây giờ ông ta nhiệt tình chào đón như vậy, trái lại khiến trong lòng anh nổi lên một trận sợ hãi, theo bản năng giơ tay chào một cái, "Chào ngài trưởng quan, đội trưởng đội Chim Ưng số hiệu 763, Yến Thù Thanh, gửi lời hỏi thăm đến ngài."

Wang Trọng Sơn gật gật đầu cười ha ha, ôm lấy bờ vai anh thân thiết nói, "Đừng câu nệ như vậy, ngày hôm nay chính là mấy lão già chúng tôi tìm cậu tùy tiện nói chuyện phiếm, cậu đứa nhỏ này sốt sắng như vậy làm gì, đến đến, ngồi xuống trước lại nói."

Vừa dứt lời, vị phó quan bên cạnh ông ta vì Yến Thù Thanh đưa đến một cái ghế.

Được đãi ngộ như thế, không chỉ không có khiến Yến Thù Thanh bỏ đi lo lắng, trái lại càng thêm như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, sự khác thường tất có nguyên do, mà anh lại không học được kỹ năng diễn kịch, chỉ có thể lộ ra nụ cười khiêm tốn.

"Mọi người ở đây đều là trưởng quan, thuộc hạ chỉ là một thiếu tá nho nhỏ, không dám cùng trưởng quan đứng ngang hàng, nếu là trưởng quan ngài có chuyện gì muốn giao cho thuộc hạ, trực tiếp dặn dò là được, còn tán gẫu..., thuộc hạ kiến thức thiển cận, cũng không có hiểu biết chính xác gì, ngày hôm nay cũng

không muốn ở nơi này mất mặt xấu hổ.”

Yến Thù Thanh tỏ ý khước từ khiến trong mắt Vương Trọng Sơn nhất thời chột loé lên một vệt âm trầm, thế nhưng lại nhanh chóng cười ha ha, quan tâm vỗ vỗ bờ vai anh, “Đứa nhỏ này nói cái gì vậy, cậu mới vừa lập được công lớn, hiện tại đã là công thần của đế quốc, hiện tại cùng mấy người lão gia chúng tôi không thể xuất chinh nói chuyện phiếm vài câu, có cái gì mất mặt xấu hổ.”

Nói xong lời này, ông ta cười híp mắt chuyển đề tài, “Hay là nói... Cậu kỳ thực căn bản nhìn không vừa mắt mấy lão già chúng tôi, cảm thấy bản thân lập quân công rồi, không muốn làm bạn với chúng tôi nữa?”

Lời này vừa nói, Yến Thù Thanh không khỏi rung mình, phía sau lưng thăm ra một tầng mồ hôi lạnh dày đặc, không thể không bội phục Vương Trọng Sơn, diễn trò cũng diễn sâu như vậy, quả thực là lô hoả thuần thanh*, anh còn có thể nói cái gì đây.

(Lô hoả thuần thanh: ý chỉ là những người có nhiều kinh nghiệm)

“Thượng tướng đừng đùa thuộc hạ nữa, thuộc hạ ngồi xuống là được rồi.” Yến Thù Thanh cười một tiếng, trên mặt một bộ dạng lo sợ ngồi xuống, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Vương Trọng Sơn cười ha ha, vỗ vỗ bờ vai anh thật sự cùng anh hàn huyên, nhưng nội dung lời nói thực sự không đau không nhột, khiến Yến Thù Thanh thực sự đoán không ra ông ta đến tột cùng muốn làm gì, chỉ có thể thận trọng từng bước cùng ông ta đánh thái cực.

Trong lúc trò chuyện say sưa, Vương Trọng Sơn đột nhiên nửa thật nửa giả thở dài, chuyển đề tài, cảm khái nói, “Nói đến, mấy lão gia chúng tôi hiện tại thật sự không so được với người tuổi trẻ các cậu, coi như hận không thể cùng với các cậu tiến lên chiến trường, thế nhưng dựa vào đầu óc lẩm cẩm tay chân mềm yếu muốn nhúc nhích cũng không được, chỉ có thể ngồi ở văn phòng nghe tình báo ở tiền tuyến truyền tới thông tin kinh tâm động phách để đỡ nghiền rồi.”

Yến Thù Thanh không đau không nhột kéo kéo khóe miệng, “Các vị trưởng quan đều là người đã từng xông vào mưa bom bão đạn, thuộc hạ đã là cái gì đâu ạ.”

Vương Trọng Sơn nhếch miệng, lộ ra một vệt nụ cười ý vị thâm trường, “Ồ? Cậu đã bị kẻ địch bắn trúng, chuyện này không phải là chuyện kinh tâm động phách thì còn có chuyện gì kinh thiên động địa hơn nữa? Tôi chính là nghe nói, ngày hôm qua cậu mới vừa từ bệnh viện xuất viện a.”

“Bệnh viện” hai chữ này như một đạo sấm sét trực tiếp nện ở trên đầu Yến Thù Thanh, khiến trong lòng anh đột nhiên căng thẳng, theo bản năng mím môi.

Tại sao Vương Trọng Sơn lại đột nhiên nhắc tới bệnh viện, hơn nữa dĩ nhiên biết đến hôm qua anh mới vừa ra viện, lẽ nào quân bộ đã...

Nghĩ đến chuyện gien biến dị của mình khả năng đã bại lộ, Yến Thù Thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Lại nghĩ đến lời nhắc nhở hôm qua của Trần Lâm, còn có ngày hôm nay cấp trên lại không giải thích được đột nhiên mở hội nghị cấp cao, toàn thân anh mồ hôi lạnh đều xông ra.

Tuy rằng mặc dù trong lòng đã chuẩn bị tâm lý đối mặt, trên mặt anh vẫn tỏ ra bình tĩnh cười một cái nói, “Không nghĩ tới loại chuyện nhỏ này cũng sẽ kinh động trưởng quan ngài, kỳ thực chỉ là vết thương nhỏ thôi, căn bản không có nghiêm trọng như bên ngoài truyền ra, hơn nữa hiện tại tôi đã tốt rồi, cảm ơn trưởng quan quan tâm.”

Vương Trọng Sơn chà chà hai tiếng, một bộ dạng không đồng ý lắc đầu một cái, “Các cậu là người trẻ tuổi a chính là ý vào thân thể tốt làm bữa, vết thương nhỏ không trị liệu cẩn thận, cũng có thể sẽ phải chết, huống chi trên bụng cậu trực tiếp bị xuyên một lỗ thủng trong suốt, bây giờ còn không tiếp thu trị liệu, sau này để lại di chứng thì làm sao.

Nói xong ông ta ngữ trọng tâm trường* vỗ vỗ vai Yến Thù Thanh, “Từ khi cậu đến quân bộ, e sợ vẫn chưa có ngày nghỉ ngơi tử tế, nếu không như vậy đi, thừa dịp cậu bị thương, vết thương vẫn chưa khỏi hoàn toàn, liền trực tiếp về nhà nghỉ ngơi đi, tiền chữa bệnh cậu không cần phải lo lắng, quân bộ nhất định sẽ cung cấp thiết bị chữa bệnh tốt nhất cho cậu, còn công tác của cậu, tôi sẽ giao cho người khác, cậu không cần quan tâm.”

(Ngữ trọng tâm trường: lời nói thành khẩn)

Ông ta không khác nào trưởng bối thân thiết, ôm lấy vai Yến Thù Thanh, một bộ dạng quan tâm khẩn khí hiền lành, thế nhưng lời nói ra lại làm cho Yến Thù Thanh trong nháy mắt như rơi vào hầm băng, căn bản không thể tin vào tai của mình.

Nửa ngày anh mới cứng ngắc ngắc đầu lên, từng chữ từng câu hỏi, “Thượng tướng, cho nên ngài ngày hôm nay gọi tôi tới... Kỳ thực là vì để cho tôi từ chức rời khỏi quân bộ sao?”

Vào lúc này Vương Trọng Sơn rốt cục không tiếp tục đánh thái cực, trái lại đối trá nở nụ cười, “Sao cậu lại nói như thế, thật giống như tôi ép buộc cậu vậy, quân bộ không phải là vì suy nghĩ thân thể của cậu, mới phá lệ cho cậu một phương án giải quyết tốt nhất hay sao, chuyện nhất lao vĩnh dật* tốt như vậy nếu như đổi thành người khác, ngay cả cậu cũng không cầu được, bên trong quân bộ mấy nhóc kia cũng muốn nghỉ phép đến điên rồi, Thù Thanh a, cậu cũng đừng không biết đủ.”

(Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả cả đời an nhàn)

Nhất lao vĩnh dật, cậu cũng không được!

Yến Thù Thanh mạnh mẽ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nửa ngày mới trằm thắp nở nụ cười.

Thì ra là như vậy... Thì ra là như vậy!

Anh xem như là triệt để thấy rõ, cái gì gọi là hội nghị khẩn cấp, cái gì gọi là tâm sự việc nhà, nói cho cùng ngày hôm nay cuộc họp này chính là Hồng Môn Yến cố ý chuẩn bị cho anh, lại còn khua chiêng gõ trống trình diễn màn kịch “Cởi giáp về quê.” Thiệt thòi anh còn ngu ngốc tự mình lên đài vào trận, quay đầu lại bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền.

Đây chính là quân bộ anh vẫn luôn cống hiến bán mạng, đây chính là toàn bộ kết cục cuối cùng anh nỗ lực đổi lấy... Thế nhưng tốt cùng là tại sao, tại sao trong một đêm tất cả đều thay đổi?

Nghĩ tới đây, anh nắm lấy nắm đấm thật chặt, nháy mắt nhìn chăm chăm vào Vương Trọng Sơn nói, “Người khác có nguyện ý trải qua cuộc sống nhất lao vĩnh dật hay không tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn có một lý do, tôi đến tận cùng làm chuyện đại nghịch bất đạo gì, đáng để quân bộ cùng ngài thượng tướng xử trí tôi như vậy.”

Nói tới chỗ này anh triệt để không để ý mặt mũi, Vương Trọng Sơn cũng lười tiếp tục ngụy trang, gương mặt vừa mới giả nhân giả nghĩa triệt để vỡ nát, lộ ra thần sắc ác liệt, “Yến Thù Thanh, cậu cũng không cảm thấy ngại khi hỏi tôi lý do sao?”

Chú thích:

(Hồng Môn Yến không quá hoành tráng nhưng nó là cuộc đấu trí căng thẳng giữa hai thế lực hùng mạnh nhất thời bấy giờ: Hạng Vũ - Lưu Bang. Có thể nói, buổi tiệc này là bước ngoặt to lớn, làm thay đổi cả chặng đường lịch sử Trung Hoa. Gay cấn, kịch tính - đó là những gì người ta có thể nói về Hồng Môn Yến.)

Hết chương 11.

12. Chương 12: Vị Khách Không Mời Mà Đến

“Yến Thù Thanh, cậu cũng không cảm thấy ngại khi hỏi tôi lý do sao?”

“Bắt đầu từ khi cậu cố ý che giấu bệnh tình không khai báo, trong lòng đã sớm nên chuẩn bị tâm lý rồi chứ, đừng ở chỗ này giả ngu, nói thế nào tôi cũng là người nhìn tận mắt quãng thời gian cậu vào quân đội cho tới hôm nay, cho nên tôi cũng khuyên cậu một câu, cậu nên tự mình biết mình, thân thể của cậu hiện tại biến thành bộ dạng quỷ quái gì trong lòng cậu hiểu rõ hơn ai hết, hiện tại lại hỏi ngược lại tôi?”

“Đã như vậy, vậy tôi cũng không gây ngại nói cho cậu, quân bộ chỉ hợp với kẻ mạnh, từ khi cậu bắt đầu biến dị, đã không thích hợp với nơi này, quân bộ tuyệt đối sẽ không nuôi không loại người ăn không ngồi rồi!”

Nói đến đây, Yến Thù Thanh rốt cục triệt để hiểu rõ, siết ngón tay trầm mặc hồi lâu mới nở nụ cười.

“Lời cũng đã nói đến mức này, thượng tướng ngài còn lòng vòng quanh co làm cái gì, nói thẳng ra cũng bởi vì hiện tại tôi biến thành phục tùng giả, cho nên ngài muốn đuổi tôi ra khỏi quân bộ, tôi chỉ vì trúng đạn, các vị ở đây đều hiểu, lúc trước tôi ở trên chiến trường diệt quân địch sống sót trở lại, không thấy ngài thuyết tam đạo tứ nhiều lời như vậy, hiện tại lại đề cập với tôi quân đội chỉ thích hợp với kẻ mạnh, ngài có cảm thấy buồn cười không?”

Một câu nói giống như mũi dao chọc vào trong lòng đám lão già ở đây, khiến một thiếu tá có công lớn “về hưu” giống như tá ma giết lừa* như vậy, oan uổng này tự nhiên không ai muốn gánh vác.

(Tá ma giết lừa: Sau khi xây xong thì giết chết lừa, qua sông dỡ cầu, qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát)

Thượng tướng tức giận đột nhiên đem một phần báo cáo đập xuống bàn, “Yến Thù Thanh, chú ý lời nói của cậu, đừng quên thân phận bây giờ của cậu! Cãi lời cấp trên có hậu quả gì, trong lòng cậu nên xác định đi!”

“Bộ tộc Thương Kiêm từ khi thành lập quân đội cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện phục tùng giả, hiện tại cậu dùng thân phận khó coi như vậy ngồi ở vị trí thiếu tá, cậu không cảm thấy mất thể diện, nhưng toàn bộ quân bộ đều thay cậu xấu hổ! Bắt đầu từ khi phục tùng giả xuất hiện đã được nhận định là người yếu trong xã hội, không ai sẽ đối với một kẻ nằm dưới tâm phục khẩu phục, quân bộ nếu như giữ cậu lại, các binh lính cấp dưới sẽ nghĩ như thế nào, cậu bị cầm kiểm giả khống chế, còn bọn họ lại phải nghe lời cậu, vậy bọn họ thành cái gì!”

“Yến Thù Thanh, bây giờ tôi không phải là bàn điều kiện với cậu, mà là mệnh lệnh cậu giao ra quân quyền, nếu như cậu ngoan ngoãn phối hợp, quân bộ cũng sẽ không vong ân phụ nghĩa, nể tình cậu lập được quân công, nhất định sẽ sắp xếp cho cậu một cuộc sống an nhàn, còn nếu như cậu rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, quân bộ cũng không phải không có biện pháp “mời” cậu đi, chỉ có điều lúc đó cậu và người nhà của cậu có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, tôi có thể không dám hứa chắc.”

Lời nói giống như dao kiếm sắc bén tàn độc mạnh mẽ đâm vào trong lòng Yến Thù Thanh, trong lòng tức giận đến mức nắm chặt tay bởi vì quá mức dùng sức, ngay cả móng tay đâm vào da cũng không làm sao có cảm giác.

Dù thế nào, đây là thuốc mê dù anh không chịu uống cũng bị ép rót vào trong miệng, cho nên đây là thắng thần quang minh chính đại uy hiếp anh?

Nhưng Yến Thù Thanh anh xưa nay cũng không phải quả hồng mặc cho người ta bóp nát ở trong tay.

Anh không nhịn được ở trong lòng cười lạnh, trên mặt lạnh lẽo không hề có một chút hồng hào, đôi đồng tử tối tăm lấp lánh ánh sáng kiên nghị mà quật cường.

Trong lúc mọi người đều cho là anh sẽ bị lời nói của Vương Trọng Sơn làm cho khiếp sợ, anh lại đột nhiên nhếch miệng, không hề lùi bước nhìn chằm chằm vào Vương Trọng Sơn nói, “Trưởng quan, ngài đừng quên đầu tiên tôi là quân nhân của đế quốc, thứ hai mới là cấp dưới của ngài, nếu như làm một quân nhân dễ dàng thoả hiệp như vậy, không cần ngài mở miệng, tôi tự mình sẽ chủ động xin nghỉ.”

“Cho nên, nếu như ngài muốn uy hiếp tôi thì cứ việc, còn vừa nãy những câu nói kia của ngài sỉ nhục thân phận phục tùng giả, hi vọng ngài ở trước mặt người bạn đời cùng các con của mình cũng có thể mắng chửi thẳng thắn như vậy.”

Nói xong lời này, anh xoay người rời đi, không thêm quan tâm tiếng quát lớn phía sau lưng, chỉ chừa lại cho những người trong phòng một bóng lưng thẳng tắp tiêu sái không khác nào một cây bạch dương đứng sừng sững trong gió.

Thế nhưng chuyện anh chủ động xin nghỉ là bí mật quyết định của cao tầng, không muốn để cho mọi người đều biết, cho nên sau khi Yến Thù Thanh bước ra khỏi phòng hội nghị, dọc theo đường đi dĩ nhiên không có một người ngăn cản, thông suốt đi ra ngoài cửa lớn quân bộ.

Lúc này trời đã sáng choang, ánh mặt trời sáng rõ ảm áp chiếu lên người, lại khiến trong lòng Yến Thù Thanh trở nên thoải mái không ít, lúc trước toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Vương Trọng Sơn, vào lúc này đột nhiên cảm thấy thư giãn, cảm giác buồn ngủ dần dần kéo tới.

Đầu nặng giống như đổ vào hai khối chì, hai chân lại nhẹ nhàng giống như đi ở trên mây, ánh sáng chói chang chiếu vào đôi mắt làm cho anh có chút mê muội, nghiêng đầu liếc nhìn bộ dạng chật vật của mình qua cửa kính xe, anh không khỏi trong khổ tìm vui, từ tối hôm qua đến bây giờ, thời gian chưa đủ 24h, anh đã phải trải qua hai sự kiện một là “thất tình” hai là “thất nghiệp.” Vận may này có lẽ không có người thứ hai có thể gánh chịu.

Tại sao người khác đều là tình trường thất ý thương trường đắc ý, thế nhưng đặt trên người anh lại trở về tay trắng cái nào cũng không chiếm được.

Yến Thù Thanh thở ra một hơi, tự giễu lắc lắc đầu, không muốn nghĩ đến những chuyện này, vào lúc này chỉ muốn lập tức trở về nhà ngủ một giấc thoải mái.

Bước nhanh đi tới thuyền phi hành trước mặt, anh cúi đầu vừa mới chuẩn bị lấy chìa khoá trong túi, phía sau đột nhiên một cây gậy đập tới.

Yến Thù Thanh cũng không quay đầu lại, theo bản năng chột né một đòn, vừa quay đầu lại liền thấy một đám quân binh không biết từ đâu xông tới, cầm gậy cùng dây thừng nhào về phía anh.

Anh chỉ là sửng sốt một chút, sau đó lập tức phản ứng lại chuyện gì xảy ra, lúc này mới vừa rời khỏi quân bộ không lâu, Vương Trọng Sơn đã nhện không được muốn xuống tay với anh?

Thế nhưng coi như hiện tại anh đã biến thành phục tùng giả, Vương Trọng Sơn cũng không tránh khỏi quá khinh thường anh, chỉ là cầm dây thừng và gậy đã muốn trói anh mang đi.

Trong lòng Yến Thù Thanh trào phúng nở nụ cười, quay người quét chân một cái liền khiến mấy người kia đều lăn trên đất, trong lúc nhất thời tất cả mấy người còn lại nhào tới, nhưng thân thủ của anh vốn dĩ thành thạo điêu luyện, mười mấy người võ trang đầy đủ căn bản không bắt được anh, thậm chí còn không chạm được vào người anh.

Đúng lúc này, rất nhiều bộ binh chạy tới, rất hiển nhiên là nhận được mệnh lệnh, ngày hôm nay cho dù là liều mạng cũng nhất định phải mang anh đi.

Thân thủ của Yến Thù Thanh luôn luôn rất tốt, đối phó với mấy binh lính này tự nhiên dư dả, nhưng hôm nay thân thể anh còn chưa khôi phục, đã phải đối phó với nhiều người tầng tầng lớp lớp vây quanh như vậy, nhất thời không có cách nào thoát thân.

Chính là trong lúc đối mặt với địch nhân bốn phía, bên tai đột nhiên truyền đến vài tiếng vang “Vèo vèo”, còn không đợi anh phản ứng lại, trước mắt mấy người này lại đột nhiên ngã xuống đất, sau đó có hai người mặc đồ đen từ trên cao nhảy xuống, giơ chân đá một cái mấy người kia nhanh chóng bay ra ngoài, sau đó lại chạy đến trước mặt Yến Thù Thanh che chắn cho anh.

“Các người là...” Yến Thù Thanh căn bản không nhận thức hai người kia, cũng không có cách nào từ quần áo phán đoán bọn họ là địch là bạn, nhất thời có chút không rõ.

Thế nhưng hai người mặc đồ đen kia cũng không trả lời, chỉ là một bên ứng phó mấy người nhào lên liên tiếp, một bên lên tiếng nói, “Yến thiếu tá, chúng tôi nhận được mệnh lệnh của cấp trên, mời ngài đi theo chúng tôi một chuyến.”

Yến Thù Thanh vừa nghe lời này trong nháy mắt không khỏi nở nụ cười châm biếm, lòng cảm kích vừa nãy cũng không còn, “Cấp trên hai người có phải cảm thấy tôi rất ngốc hay không, không biết thân phận cấp trên của hai người là ai làm sao có thể đồng ý đi theo đây.”

Nói xong anh dùng một quyền đánh bay một tên bộ binh, “Nếu không nói cho tôi cấp trên hai người là ai, hiện tại liền rời đi, đừng chậm trễ tôi đánh người.”

Vừa nghe lời này, một người áo đen trong đó trầm giọng nói, “Thiếu tá, xin ngài không nên làm khó chúng tôi, cấp trên đã nói qua, ngày hôm nay ngài nhất định sẽ đi theo chúng ta.”

“Nhá, cấp trên các người từ đâu có tự tin như vậy, Vương Trọng Sơn không chừng còn tưởng rằng ngày hôm nay tôi nhất định sẽ bị ông ta trói đi đấy.”

Ai biết đây có phải là Vương Trọng Sơn con cáo già kia cố ý diễn một tuồng kịch cho anh xem hay không, giả sử anh thật sự ngu ngốc đi theo, lúc đó chẳng phải là chết như thế nào cũng không biết?

Lúc này, hai người áo đen mặt không thay đổi liếc mắt nhìn nhau, sau đó từ trong túi áo lấy ra hai cây súng gây mê, “Thiếu tá, nếu như ngài không theo chúng tôi đi, chúng tôi chỉ có thể dùng một chút thủ đoạn đặc thù ”mời” ngài đi, ít nhất cấp trên của chúng tôi là muốn cứu ngài, còn những người kia lại muốn bắt ngài.”

Vừa dứt lời, rất nhiều hơn bộ binh từ trên bãi đậu máy bay chạy tới, phóng tầm mắt nhìn tới ít nhất có bảy mươi, tám mươi người, trong đó có người trong tay thậm chí cầm lấy súng...

Nếu như bây giờ không đi nữa, chỉ dựa vào sức một mình anh, ngày hôm nay nhất định có chạy đằng trời!

Yến Thù Thanh mím chặt môi, lồng ngực đập trùng một chút rồi cục gật đầu, “Được, tôi đi cùng hai người, bây giờ dù sao trời cũng đã định hôm nay tôi không phải tiến vào ổ sói thì cũng phải đi vào hang cọp, vậy tôi đi xem cấp trên các người rốt cục là thần thánh phương nào.”

Đánh bại mấy tên bộ binh gần mình, dưới sự che chở của hai người áo đen, ba người nhanh chóng tiến vào phi hành khí, đem một đám truy binh bỏ lại đằng sau.

Một đường xóc nảy, cũng không ai biết chờ anh là tai kiếp gì, ngay cả bản thân Yến Thù Thanh cũng không xác định, kết quả chỉ là vừa mới thư giãn được một lúc, bất tri bất giác, anh cứ như vậy không tìm không phổi rơi vào giấc ngủ.

Trước đây lúc còn học trong trường quân đội, anh thường thường ảo não biệt danh “thần ngủ” của mình, nhiều lần đi thư viện đọc sách, kết quả chưa lật được vài tờ liền rơi vào giấc ngủ không biết trời đất đâu.

Lúc tỉnh lại, Cận Hằng rất khinh lờm anh liếc mắt một cái, lược câu tiếp theo “Cậu là heo à”, sau đó rời khỏi vị trí vừa vặn có thể giúp anh ngăn cản ánh mặt trời tiếp tục đọc sách của hắn, thật giống như hành động vừa nãy chỉ là ảo giác trong giấc mộng của anh.

Trong hồi ức ánh sáng phảng phất so với bây giờ còn chói mắt mấy phần, chiếu vào mặt Yến Thù Thanh cho đến lúc anh mở mắt, thậm chí không nhận rõ bản thân đến tột cùng đang ở nơi nào.

Trước mắt là một ngôi biệt thự tư nhân nhân nhả xa hoa, bên cạnh là một khu vườn trải đầy hoa thơm chim hót riu rít, điều này nói rõ chủ nhân của nơi này nhất định là người giàu có thân phận bất phàm, thế nhưng Yến Thù Thanh căn bản không quen biết vị quan to hiển hách này, vì vậy càng thêm tò mò thân phận vị cấp trên trong miệng hai người áo đen kia.

Cùng hai người áo đen đi qua không biết bao nhiêu hành lang uốn lượn, rốt cục trong lúc ngừng lại trước một căn phòng, lúc này Yến Thù Thanh buồn ngủ mới hoàn toàn biến mất, mím môi ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm căn phòng trước mắt, anh hít sâu một hơi, gơ tay đẩy ra cửa lớn.

Đèn đuốc huy hoàng, dưới ánh đèn thủy tinh một người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi màu gỉ sét đang ngồi ở đó, vào lúc này trong tay hắn đang cầm một ly cà phê, cúi đầu liếc nhìn một quyển sách, nghe thấy động tĩnh của Yến Thù Thanh liền ngẩng đầu lên, ánh đèn chiếu sáng ngũ quan sắc bén giống như được điêu khắc tinh tế của hắn, quỷ thần xui khiến lại giống hệt với gương mặt của người vừa nãy xuất hiện trong mộng Yến Thù Thanh.

Lúc này Cận Hằng lấy xuống kính mắt gọng vàng trên mũi, một đôi đồng tử thâm thúy rơi vào trên người

Yến Thù Thanh, hơi giương cằm lên, ý vị thâm trường nói, “Đến rồi?”

Hết chương 12.

13. Chương 13: Kết Hôn Đi- Phần 1

Vừa nhìn thấy người ngồi trong phòng dĩ nhiên là Cận Hằng, Yến Thù Thanh chưa nói một câu, quay người liền đi ra ngoài, thế nhưng hai người mặc áo đen dẫn anh vào lại cầm súng trực tiếp chặn trước cửa.

Ngực Yến Thù Thanh kịch liệt đập trùng mấy lần, trầm mặt nói, “Tránh ra, các người muốn cãi lời quân lệnh sao?”

Thế nhưng hai người họ vẫn cứ không nhúc nhích đứng ở nơi đó, thật giống như không đem vị thiếu tá này để vào trong mắt.

“Vô dụng, bọn họ là vệ sĩ riêng của tôi, không phải bộ binh, cho nên sẽ không nghe lời cậu đâu.”

Cận Hằng bưng cốc cà phê lên nhợt nhạt nhấp một ngụm, mới chậm chậm thả khoát tay hướng về phía hai người kia.

“Được rồi, tôi và Yến thiếu tá còn có chuyện muốn nói, hai người đi xuống trước đi.”

Vừa nghe lời này hai người này mới rốt cục có phản ứng, một tiếng “Ầm” vang lên cửa được đóng lại, Yến Thù Thanh trở mặt nhìn sân trước ngôi nhà biến mất ở giữa khe cửa, trong lúc nhất thời trong cả căn phòng rộng lớn chỉ còn dư lại hai người là anh và Cận Hằng.

Từ hôm qua tại quán bar Dạ Lam sau khi xác định Cận Hằng chính là người ảnh hưởng đến hormone của anh, Yến Thù Thanh luôn tận lực trốn tránh chuyện này, thậm chí còn cố ý quăng nó sau đầu, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng bây giờ, “Kẻ cầm đầu” đột nhiên quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt anh, trong lúc nhất thời trong lòng anh không khỏi kinh ngạc hoảng loạn, phần nộ... vô số tâm tình đan xen vào nhau, làm cho anh không có cách nào bày ra bộ dạng văn đạm phong khinh*, chỉ muốn nhanh chóng rời bỏ mảnh đất thị phi này, cách Cận Hằng càng xa càng tốt.

(Văn đạm phong khinh: – yún dàn fēng qīng (mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp. Hay được mượn để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh.)

Thế nhưng Cận Hằng lại giống như nhìn thấu tâm tư của Yến Thù Thanh, hần dưng đôi mắt sâu thẳm của

minh nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, không nhanh không chậm nói, “Cậu có đứng cả ngày nghiên cứu cánh cửa kia cũng vô dụng, không có mệnh lệnh của tôi, ngày hôm nay nơi này ngay cả một con ruồi cũng không bay ra ngoài được.”

Một câu nói trực tiếp nhen nhóm lửa giận trong lòng Yến Thù Thanh, anh quay người nhanh chân đi đến bên cạnh Cận Hằng, hai tay chống đỡ mặt bàn ở trên cao nhìn xuống nói, “Cận Hằng, anh đến tốt cùng muốn làm gì? Tôi không cảm thấy giữa hai chúng ta có chuyện gì cần nói, đáng để anh tốn công phí sức như vậy ”mời” tôi đến đây.”

Cận Hằng không vội vã nói chuyện, đôi mắt ở trên người Yến Thù Thanh bắn khoản một phen, theo dõi mái tóc có chút xốc xếch cùng với quân trang bẩn thỉu của Yến Thù Thanh, nửa ngày mới lắc đầu, “Chỉ là một đêm không gặp thôi, làm sao cậu lại biến thành bộ dạng lôi thôi này.”

Một câu nói khiến Yến Thù Thanh toàn thân cứng đờ, đầu giống như bị người nào đó gõ vào một búa vang lên ơng ơng.

Trên đời này làm sao lại có người ác liệt như Cận Hằng, không hiểu ra sao đem anh trối đến đây, không trả lời vấn đề của anh còn chưa tính, bây giờ lại còn dám chê anh lôi thôi!?

“Nếu như Cận thượng tá thích sạch sẽ như thế, vậy anh đi tìm người không lôi thôi đến thay thế tôi đi, đỡ phải ghét bỏ tôi ở đây làm hỏng mắt của anh.”

Yến Thù Thanh không chút lưu tình lườm hắt một cái, Cận Hằng nhú mày, thả xuống cốc cà phê trên tay, “Tôi là nói trong trường hợp như ngày hôm nay, cậu mặc như vậy rất thất lễ, sớm biết cậu khó nhìn như vậy, tôi nên trước tiên để cho bọn họ dẫn cậu đi mua một bộ quần áo vừa mắt.”

Hai người nói chuyện hoàn toàn nước đổ đầu vịt, Yến Thù Thanh bị suy nghĩ của Cận Hằng làm cho gân xanh trên thái dương hiện rõ mồn một, cái tên này đến cùng có hiểu anh đang nói chuyện gì hay không!

“Cận Hằng anh đến cùng muốn nói cái gì, nói thật cho anh biết, ngày hôm nay tâm tình của tôi rất kém cỏi, không có thời gian ở đây cùng anh khua môi múa mép.”

“Tôi nói trường hợp như ngày hôm nay, cậu mặc như vậy rất thất lễ, tôi đã nói rõ ràng như vậy chẳng lẽ cậu hoàn toàn không hiểu?” Cận Hằng nhất thời nhú chặt lông mày hơn, đã bắt đầu hoài nghi sau này hai người đến tốt cùng nên làm sao đồng thời sinh hoạt.

Yến Thù Thanh không nhịn được xì cười một tiếng, trong giọng nói mang theo ý khinh thường, dường như đã hiểu rõ, “Cận Hằng anh thật giỏi, mới lên chức chưa được mấy ngày đã bắt đầu ra oai rồi, dù thế nào tôi cũng chỉ là một thiếu tá nhỏ nhoi thôi, hiện tại mặc quân trang cũng không thể gặp được anh? Vậy bây giờ có phải tôi lên tô son trác phấn, ăn mặc lộng lẫy, mới có thể thỏa mãn thú vui của anh không?”

Câu nói châm chọc này cũng không khiến Cận Hằng tức giận, ngược lại hắn còn rất nghiêm túc suy tư một chút bộ dạng Yến Thù Thanh tô son trác phấn, sau đó mặt không thay đổi lắc lắc đầu, “Tôi không thích

dáng vẻ đó của cậu, nhưng cũng không hi vọng sau này trong lúc cậu ở nhà tôi ăn nói không lịch sự như thế.”

Một câu nói khiến Yến Thù Thanh không khỏi tức giận, từ hôm nay bắt đầu từ khi bước vào căn phòng này, anh không hề hiểu Cận Hằng đang nói cái gì, vào lúc này càng lộ ra biểu tình giống như đang nhìn người có bệnh thần kinh, “Tôi có phòng kí túc xá của tôi, tại sao phải đến nhà anh sống.”

“Cậu không muốn sống ở nhà tôi thì cậu có thể sống ở đâu?”

Cận Hằng nhíu lông mày, trên gương mặt lạnh lùng lộ ra biểu tình không vui, giống như là chuyện đương nhiên nói, “Sau này chúng ta cùng nhau, đương nhiên phải ở chung một chỗ, tuy rằng tránh không được sẽ xuất hiện một ít ma sát, mà dù sao cũng tốt hơn nhiều bị người ta nói chúng ta bằng mặt không bằng lòng. Đương nhiên, tôi sẽ không hạn chế sự tự do của cậu, cũng hi vọng cậu có thể khiêm tốn một chút, chúng ta ở cùng một chỗ, cũng đừng lại đi bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đừng cho là tôi không biết mấy truyền tin của cậu có bao nhiêu người gửi đến tin nhắn tỏ tình.”

Lời này vừa nói ra, Yến Thù Thanh hoàn toàn bối rối, trợn mắt hốc mồm cứng đờ đứng ở chỗ cũ, nửa ngày mới tìm về âm thanh của mình, “Anh nói ”cùng nhau” là có ý gì?”

Cận Hằng nhấp một hộp cà phê, không nhanh không chậm mở miệng, “Đăng kí kết hôn, trở thành bạn đời hợp pháp, cậu thích câu trả lời nào?”

Khẩu khí của hắn như đang hỏi “Tối nay cậu ăn cái gì” dường như rất thoải mái, nhưng lại làm cho Yến Thù Thanh không hiểu ra sao hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ cảm thấy một đạo sấm sét trực tiếp nện ở trên đầu, nửa ngày chưa hoàn hồn lại, “Anh... Có phải bị ngã ảnh hưởng đến não rồi không? Có bệnh hãy mau uống thuốc, đừng nói lung tung dọa tôi như thế, trò đùa này không buồn cười một chút nào đâu.”

“Cậu cảm thấy được tôi đang đùa giỡn?”

Cận Hằng ngẩng đầu lên, gương mặt vẫn lạnh lùng âm trầm không hề thay đổi, một đôi mắt thâm thúy híp lại, lóe lên ánh sáng sâu thẳm lộng lẫy.

Đối diện ánh mắt như vậy, hầu kết của Yến Thù Thanh khó khăn chuyển động mấy lần, rốt cục ý thức được Cận Hằng đang nói sự thật.

Nhưng chuyện này không khỏi cũng quá hoang đường!

Đến tột cùng là Cận Hằng điên rồi hay là anh còn chưa tỉnh ngủ, hắn đến cùng biết biết mình đang nói cái gì hay không?

“Cận Hằng, con mẹ nó anh đang đùa tôi phải không? Tôi căn bản không thích anh, tại sao anh lại muốn kết hôn với tôi, huống hồ...”

Nói tới chỗ này, Yến Thù Thanh bỗng nhiên dừng lại, theo bản năng sờ sờ chóp mũi mới tiếp tục nói, “Huống hồ, chúng ta đều là cầm kiếm giả, tôi đối với đồng loại không có hứng thú, pháp luật cũng sẽ không cho phép chuyện hoang đường như thế xảy ra.”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh trầm mặt xoay người rời đi, Cận Hằng lại đột nhiên ở sau lưng khẽ cười một tiếng, “Pháp luật không cho phép hai cầm kiếm giả kết hôn, thế nhưng bây giờ cậu còn là cầm kiếm giả sao?”

Một câu nói trong nháy mắt khiến bước chân của Yến Thù Thanh dừng lại, cứng ngắc xoay đầu lại, “... Anh biết rồi?”

Cận Hằng thần nhiên gật gật đầu, “Đây vốn cũng không phải là bí mật gì, tự nhiên Vương Trọng Sơn biết đến, rất nhanh tất cả mọi người sẽ biết đến chuyện ghen của cậu bị biến dị.”

Hắn thậm chí ngay cả chuyện của Vương Trọng Sơn cũng biết...

Trái tim của Yến Thù Thanh trong nháy mắt nhảy lên tới cuống họng, phía sau lưng thăm ra một tầng mồ hôi lạnh, trong mắt lộ ra biểu cảm đề phòng, “... Anh đến cùng muốn làm gì? Cũng chuẩn bị uy hiếp tôi sao?”

Theo dõi ánh mắt phòng bị của Yến Thù Thanh, ánh mắt Cận Hằng lóe lên không thích, sắc mặt cũng theo đó mà trầm xuống, Yến Thù Thanh dĩ nhiên đem hắn cùng với lão cáo già gian dối nham hiểm Vương Trọng Sơn kia hợp làm một, ngày hôm nay xem như là cầu hôn, thế nhưng lại cùng vợ chưa cưới giao lưu khó khăn như vậy!

“Tôi mới vừa nói còn chưa đủ rõ ràng sao, tôi muốn cậu kết hôn với tôi, dù sao cậu bây giờ đã là phục tùng giả, sớm muộn sẽ có một ngày như thế, gả cho người khác không bằng gả cho tôi.”

Đối với thân phận cầm kiếm giả của Yến Thù Thanh, trước đây hắn không biết tiếc nuối bao nhiêu lần, hắn cho là cả đời này sẽ không có cơ hội đến gần người này, nhưng hôm nay ông trời đột nhiên cho hắn một cơ hội ngàn năm có một, hắn tự nhiên tuyệt đối không thể bỏ qua, cho nên trước khi những kẻ ham muốn Yến Thù Thanh biết đến chuyện thân thể cậu ấy bị biến dị, hắn nhất định phải tiên hạ thủ vi cường* mới có thể đem người này giữ vững trong lòng bàn tay của chính mình.

(Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước để chiếm ưu thế.)

Khẩu khí của Cận Hằng giống như đang nói một câu chuyện hết sức bình thường, rơi vào trong tai Yến Thù Thanh quả thực giống như anh là thứ “rác thải” không ai muốn, Cận Hằng rất bất đắc dĩ mới có thể nguyện ý thu lưu anh. Nhớ tới thái độ hèn hạ của Vương Trọng Sơn đối với phục tùng giả, tay anh không tự chủ nắm lấy nắm đấm thật chặt, giận dữ nở nụ cười mỉa mai nói, “Cận Hằng nếu như đây là biện pháp

mới anh nghĩ ra để dẫn dắt tôi, vậy anh thành công rồi.”

“Tôi biết anh nhìn tôi không vừa mắt rất lâu, cho nên anh cũng không cần ở đây nhiều lời với tôi làm gì, tôi hiểu trong lòng anh nghĩ tôi như thế nào, nhìn người mà bản thân thấy ngứa mắt biến thành một con kiến ai cũng có thể giẫm nát, trong lòng anh sáng khoái lắm đúng không, cho nên cũng muốn muốn giẫm một cước bổ thêm một cục đá xuống giếng đúng không?”

“Nhưng tôi không có tâm tư ở đây đùa giỡn với anh, ngày hôm nay tính mạng của tôi ở trong tay anh, anh cũng không cần nói thêm gì cả, là do bản thân tôi quá ngu xuẩn, nếu như anh thực sự nhìn tôi không vừa mắt có thể trực tiếp dùng một quyền đánh tôi, tôi tuyệt đối không đánh lại, coi như trả nợ lúc trước anh cứu tôi một mạng, sau này chúng ta không ai nợ ai, anh cũng không cần tiếp tục đem tôi ra làm trò đùa giỡn.”

Cận Hằng trầm mặt, mặt không thay đổi ngẩng đầu lên, “Ai nói tôi đang đùa cậu?”

“Nếu không phải là đùa thì là cái gì?” Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, “Đừng nói cho tôi kỳ thực anh vẫn luôn thầm mến tôi, cho nên mới muốn cùng tôi kết hôn.”

“ ... ”

Cận Hằng đột nhiên mím môi, không có nói tiếp, hai bên lỗ tai tại chỗ dưới mắt thường không nhìn thấy quỷ dị đỏ lên một chút, sau đó hần thấp giọng khụ một tiếng, đem tầm mắt dịch qua một bên, giả vờ khinh thường nói, “Thu hồi tưởng bỏ của cậu, coi như cậu thật sự đáp ứng, chúng ta cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, phù hợp nhu cầu của hai bên.”

“Nếu như không phải gần đây người trong nhà bức hôn quá gấp, tôi mới lười phí tâm tư vào việc này? Giả sử tìm được người yêu tôi chết đi sống lại, muốn bỏ cũng không được như vậy quá phiền phức, còn không bằng tìm người biết gốc biết rễ, sau này còn có thể hợp tác vui vẻ.”

Thái độ của Cận Hằng khi nói lời này dừng dừng giống như xem hôn nhân cả đời giống như là trò đùa, khiến Yến Thù Thanh không khỏi suy nghĩ, nửa tin nửa ngờ liếc hần một cái.

Nếu quả là lý do này ngược lại cũng giải thích được...

Dù sao tên mặt cá chết này trong lòng vẫn luôn nghĩ đến Lý Khác Nhiên, để cho hần thật sự cùng người khác kết hôn, không chừng sẽ là tai họa nửa đời sau của người ta, thế nhưng hai người bọn họ vốn dĩ chán ghét lẫn nhau, sau này chắc chắn không sản sinh dù chỉ là nửa phần tình cảm, coi như thật sự kết hôn cũng lười quản hần.

Cứ như vậy, hần ở bên ngoài theo đuổi “Tình yêu đích thực”, lấy anh làm bia đỡ đạn ứng phó người trong nhà, không đúng dù sao đây cũng là thủ đoạn quen thuộc loại công tử nhà giàu thường dùng.

Nghĩ tới những thứ này Yến Thù Thanh không khỏi trầm mặc, Cận Hằng thật nhanh liếc anh một cái, không nhận được hắng giọng lại nói thêm một câu, “Đương nhiên, nếu như chúng ta chính thức kết hôn, tôi cũng sẽ không bạc đãi cậu, sau này tôi làm chồng, vợ mình cần thứ gì khẳng định tôi có thể thoả mãn.”

Bất kỳ điều kiện nào cũng có thể là thoả mãn.

Ai nói vợ chính là phải đội lên đầu đây...

“Vợ” một chữ nói ra tự nhiên như thế, Cận Hằng thực sự không ngại ngừng nói ra khỏi miệng, Yến Thù Thanh không nhận được ngẩng đầu lườm hắn một cái.

Yến Thù Thanh không hề biết cái nhìn này rơi vào trong mắt Cận Hằng, cũng có chút ý vị thẹn thùng câu dẫn người khác, dẫn tới con người của hắn tối sầm lại, lộ ra ánh mắt sâu thẳm.

Yến Thù Thanh bị ánh mắt cổ quái của Cận Hằng nhìn chăm chú như vậy, da đầu không nổi lên một mảnh da gà.

Mặc dù anh đã tiếp nhận sự thực bản thân biến thành phục tùng giả, trong lòng lại vẫn cảm thấy khó chịu, vừa nghĩ tới sau này thật sự phải “Gả” cho đồng loại, liền không nhận được run lập cập.

“Tùy anh nói thế nào cũng được, dù sao tôi cũng không thể sống cùng với anh, anh muốn tìm người khác cũng được, tôi không quan tâm.”

Nói xong lời này, anh giống như là không còn cách nào chịu đựng mùi vị cây cỏ phát tán trên người Cận Hằng, không chút do dự xoay người rời đi.

Lần này Cận Hằng không có tiếp tục ngăn cản anh, chỉ là trong nháy mắt Yến Thù Thanh xoay người, lặng lẽ nói, “Yến Thù Thanh, cậu nhìn lại tình cảnh của mình bây giờ xem, cậu còn có lựa chọn sao?”

Yến Thù Thanh dừng lại bước chân, từ từ quay đầu lại, “Anh có ý gì?”

Hết chương 13.

14. Chương 14: Kết Hôn Đi- Phần 2

Yến Thù Thanh dừng lại bước chân, từ từ quay đầu lại, “Anh có ý gì?”

Cận Hằng ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Yến Thù Thanh, rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt không

hề có cảm xúc vừa này, “Ngày hôm nay chuyện cậu ở quân bộ làm loạn, mặc dù bọn họ không nói ra bên ngoài cũng không có nghĩa là những người khác không biết, ngày hôm nay cậu triệt để đắc tội Vương Trọng Sơn, mặc dù cậu chưa từ chức, sau này những ngày tháng ở quân bộ liệu có dễ chịu không?”

Yến Thù Thanh trầm mặc một chút, mím môi mới trầm giọng mở miệng, “Vương Trọng Sơn nhiều nhất là lấy quân hàm ép buộc tôi, coi như cuộc sống sau này bị mọi người xa lánh, nếu như tôi liều chết không theo, ông ta cũng không thể thật sự làm gì tôi.”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng lắc lắc đầu, “Yến Thù Thanh, suy nghĩ của mấy lão già cổ hủ đó tôi hiểu hơn cậu nhiều, xác thực bây giờ ông ta không thể làm gì cậu, dù sao trên người cậu còn có quân hàm, dù cho ông ta là cấp trên của cậu, cũng không thể tùy tiện tước bỏ chức vị của cậu, thế nhưng cậu nghĩ một chút một khi cậu không còn là thiếu tá nữa sau này cậu sẽ làm thế nào.”

“Cái gì gọi là một khi không còn là thiếu tá nữa, nếu như tôi không chủ động từ chức, ông ta làm sao có khả năng...”

“Vậy nếu như cậu bị ông ta khống chế buộc phải lựa chọn từ chức?” Lời của Yến Thù Thanh còn chưa nói hết, liền bị Cận Hằng khoát tay ngắt lời.

“Nếu như cậu thật sự chọc tới ông ta, ông ta hoàn toàn có thể đem cậu trực tiếp nhốt lại, lột xuống vãn tay của cậu, cưỡng chế giáng cấp quyền hạn của cậu, khiến cậu căn bản không liên lạc được với bên ngoài, cũng không tìm được bất kỳ người nào trợ giúp, lúc đó ông ta sẽ cảm thiết bị truyền tin của cậu, dùng vãn tay của cậu trực tiếp gửi đến quân bộ một phong thư từ chức, quân bộ cũng không cần biết căn bản bức thư đó không phải do cậu viết.”

Nghe lời này, trên mặt Yến Thù Thanh huyết sắc dần dần rút đi trở nên nhợt nhạt, “Vậy quân bộ lẽ nào không có thắc mắc sao, một thiếu tá vừa mới lập công, căn bản không lộ mặt lại đột nhiên từ chức, coi như quân bộ tin tưởng, quần chúng cũng sẽ không tin tưởng...”

Cận Hằng xi cười một tiếng, gõ gõ mặt bàn trước mặt hắn, “Vương Trọng Sơn đã là thượng tướng, tại quân bộ còn có chuyện gì là ông ta không điều khiển được. Còn quần chúng không rõ tình huống dù cho có lên tiếng thắc mắc, tính mạng của cậu cũng ở trong tay ông ta, ông ta hoàn toàn có thể cướp đoạt quyền phát ngôn của cậu, dùng thân phận của cậu phát ra một thông báo cho quần chúng, nói cho tất cả mọi người thân thể cậu không khỏe cho nên mới từ chức.”

“Dù sao cậu bị thương là thật, nằm viện cũng là thật, cho dù có người nghi ngờ, chỉ cần ông ta xuất ra báo cáo kiểm tra của bệnh viện, tất cả mọi người sẽ tin tưởng cậu chủ động từ chức, một khi rời bỏ ánh mắt quần chúng, làm gì còn người nào nhớ đến sống chết của một lính giải ngũ, lúc đó cậu sẽ giống như một con kiến bị người ta chà đạp có thể bóp chết bất kỳ lúc nào.”

Gương mặt Cận Hằng không thay đổi nhấp một ngụm cà phê, như là không thấy sắc mặt trắng bệch của Yến Thù Thanh, đem cốc để xuống bàn, lời nói tiếp theo lại giống như đang cầm một thanh kiếm sắc bén trực tiếp chém xuống.

“Đương nhiên, mấy việc đó cũng chỉ là giả thiết, nếu như Vương Trọng Sơn quá mức tàn nhẫn, tất cả mọi người có liên quan đến cậu e sợ đều sẽ gặp xui xẻo, thế nhưng bản thân cậu ngay cả cơ hội vươn mình cũng không có, chỉ có thể mặt mày xám xịt làm lính giải ngũ cả đời, hiện tại cậu còn cảm thấy chính mình có thể bình chân như vại từ nơi này đi ra ngoài sao?”

“Được rồi!”

Yến Thù Thanh rốt cục không nhịn được ngắt lời hắn, lồng ngực đập trùng kịch liệt, cứng ngắc đứng ở nơi đó, hồi lâu mới nhắm mắt lại trầm giọng mở miệng, “Anh không cần cố ý nhắc nhở, tôi biết tôi phải đối mặt với cái gì, thế nhưng đây là chuyện riêng của tôi, không có liên quan tới anh, bây giờ anh nói nhiều hơn nữa, sau này cũng phải làm việc dưới trướng của Vương Trọng Sơn, căn bản không giúp được tôi cái gì, cũng không cần thay tôi...”

“Cậu nói như vậy chứng minh cậu căn bản không hề hiểu.”

Cận Hằng không chút do dự ngắt lời Yến Thù Thanh, “Ngày hôm nay tôi tự nhiên dám ở dưới mí mắt Vương Trọng Sơn cướp người, sẽ không sợ ông ta tìm tới cửa.”

Nói xong hắn đứng lên, bước từng bước chậm rãi đi về phía Yến Thù Thanh, dừng lại ở trước mặt đối phương khoảng cách chỉ có nửa tấc, đột nhiên cúi đầu không đầu không đuôi hỏi một câu, “Yến Thù Thanh, chúng ta quen biết đã bao lâu.”

Khoảng cách giữa hai người quá gần, gần đến mức vừa ngẩng đầu có thể va vào chóp mũi của Cận Hằng, Yến Thù Thanh chật vật lui về sau một bước, di chuyển tầm mắt, nỗ lực lơ là mùi vị cây cỏ phả vào mặt, nhất thời một câu cũng không nói được.

Cận Hằng trầm mặc một chút, giơ lên năm ngón tay, “Năm năm, bắt đầu từ khi đi học trong trường quân đội, chúng ta quen biết năm năm.”

Thế nhưng vị hôn thê của hắn dĩ nhiên căn bản sẽ không để ở trong lòng, điều này làm cho Cận Hằng không khỏi có chút ảm ức, cảm thấy lúc này với cương vị một người chồng hắn cần phải chấn chỉnh lại kỷ cương của vợ tương lai.

“Cậu có biết năm đó mới vừa khai giảng một tuần, đã có người tìm tôi tìm hiểu con đường tiến quân sau này của tôi hay không.”

“... Cho nên? Chuyện này rốt cuộc có liên quan gì đến đề tài chúng ta đang thảo luận?”

Yến Thù Thanh một mặt im lặng nhìn hắn, hoàn toàn không biết hắn rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì.

“...”

Gân xanh trên trán Cận Hằng nhảy ra ngoài, hận không thể lập tức cạy đầu Yến Thù Thanh ra nhìn bên trong đến tận cùng là cấu tạo gì.

Hắn rõ ràng đã ám chỉ rõ ràng như vậy, tại sao vị hôn thê của hắn vẫn không thể lý giải, trước đây chỉ cảm thấy cậu ấy ngốc nghếch, bây giờ mới biết là ngốc thật, nếu như bọn họ sớm kết hôn một chút, có lẽ cậu ấy sẽ không bị lão cáo già Vương Trọng Sơn bắt nạt.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cận Hằng có chút cảm giác khó chịu, ánh mắt nhìn Yến Thù Thanh không tự chủ được mềm mại mấy phần, “Cha của tôi gọi là Cận Vinh, tuy rằng đã sớm nghỉ hưu làm người không quản phận sự, nhưng ít ra vẫn là công tước, còn ông cậu họ Thương của tôi, bình thời vẫn bận rộn một chút, thế nhưng từ nhỏ vẫn là rất thương tôi, chuyện này cậu không cần lo lắng.”

Yến Thù Thanh bị hắn càng nói càng cảm thấy hồ đồ, thực sự theo không kịp dòng suy nghĩ của hắn, vừa mới chuẩn bị ngắt lời hắn nói một câu “Cha anh cùng cậu anh là ai tôi không quan tâm”, kết quả trong đầu đột nhiên có thứ gì nhanh chóng chột lóe.

...Vừa nãy hình như hắn nói cha mình là công tước, cậu của hắn họ Thương...?

Thế nhưng Thương là dòng học hoàng tộc a.”

Cho nên... Cận Hằng thực chất là con trai của công tước, hơn nữa còn là cháu ngoại ruột của hoàng đế hiện nay?!

Yến Thù Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, lập tức nổi da gà, trước đây anh chỉ biết gia thế của Cận Hằng rất hiển hách, tại quân bộ thế lực rất lớn, cho nên đương nhiên nghĩ hắn là con trai của một sĩ quan cấp cao, ai nghĩ tới tên này dĩ nhiên có liên hệ máu mủ với hoàng tộc, sau này không chừng còn được phong thân vương a!

Nghĩ tới đây, Yến Thù Thanh hận không thể đánh lòng bàn tay của mình, công tước Cận Vinh chính là cha đẻ của Cận Hằng, quan hệ rõ ràng như vậy trước đây làm sao anh cũng không nghĩ tới!

Nhìn thấy vẻ mặt Yến Thù Thanh mang vẻ khiếp sợ, khóe miệng Cận Hằng rút cục cong lên mấy phần không dễ phát giác, hiềm thấy có mấy phần kiên nhẫn giải thích, “Cho nên, Vương Trọng Sơn cho dù có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không dám dễ dàng cùng tôi cứng đối cứng, nếu như cậu cùng tôi kết hôn, có thể dùng thân phận bạn đời của tôi lưu lại quân bộ làm công việc của quan văn, được hưởng bảo vệ của pháp luật, không cần phải lo lắng Vương Trọng Sơn sẽ gây xự với cậu.”

Nói xong lời này hắn mới ý thức được khẩu khí của chính mình có bao nhiêu cấp bách, nóng vội như vậy, nhất định sẽ dọa vợ chưa cưới, vì vậy hắn thấp giọng ho khan một tiếng, trên mặt mặt không hề cảm xúc, ánh mắt lại khóa chặt Yến Thù Thanh nói, “Cậu nhìn xem, tôi cần một người giúp tôi làm bia đỡ đạn, còn cậu lại cần một người giúp cậu giải vây khốn khó, cho nên trong cuộc hôn nhân này hai chúng ta đều được lợi, nếu như cậu thông minh một chút tôi nghĩ cậu sẽ biết lựa chọn như thế nào.”

Đối diện con mắt của hắn, Yến Thù Thanh không biết làm sao đột nhiên có chút buồn cười, nếu như không phải đối tượng không đúng, trường hợp cũng không đúng, anh quả thực muốn hoài nghi mình gặp vận may lớn, ôm được đùi lớn của kim chủ.

Nhìn điều kiện của Cận Hằng đưa ra, quả thực không khác gì nằm mơ, chỉ cần hiện tại anh gặt đầu một cái, tất cả vấn đề đều sẽ giải quyết dễ dàng.

Lúc đó anh còn có thể mặc trên người bộ quân trang này, điều khiển cơ giáp yêu quý của anh, ra trận đánh trận, bảo vệ tinh cầu của mình cùng nhân dân, thậm chí có thể vịn vào cành cây cao Cận Hằng, trực tiếp từ chim sẻ biến thành Phượng Hoàng.

Thế nhưng cứ như vậy anh lại chẳng khác gì miếng thịt nằm trên quầy ngoài chợ, mặc cho người ta mua bán đổi trả.

Hít vào một hơi thật dài, Yến Thù Thanh rũ xuống con mắt, lần thứ hai ngẩng đầu lên, anh nhíu mày câu ra một vệt cười nhạt.

“Có lẽ anh nói đúng, nếu như tôi thông minh một chút có lẽ sẽ không đi tới kết cục như ngày hôm nay, thế nhưng tôi vốn dĩ là một kẻ ngu si cứng nhắc, không chơi nổi trò chơi của các người, cho nên ngày hôm nay coi như tôi chưa từng tới, cũng không nghe qua anh nhắc tới hai chữ ”Kết hôn“.”

Anh không biết sau này bản thân sẽ hối hận hay không, mà lại rất biết rõ nếu như anh quyết định thì đây sẽ là chuyện cả đời, có lẽ anh ngu ngốc, có lẽ rời đi nơi này sẽ lập tức bị người của Vương Trọng Sơn bắt được, thế nhưng hai chữ kết hôn này quá nặng, anh không có cách nào coi đó là một cuộc giao dịch đơn giản, cứ như vậy coi bản thân giống như miếng thịt lớn bị người ta bán đi, mặc người ta chà đạp.

Nói xong lời này, anh không tiếp tục nhìn sắc mặt Cận Hằng, xoay người rời đi, lần này vệ sĩ ngoài cửa nhận được chỉ thị không tiếp tục ngăn cản anh.

Một hơi chạy ra khỏi biệt thự, Yến Thù Thanh mới dám dừng lại, trong lúc hai tay chống đỡ đầu gối thở mạnh, cổ tay lại một phát bị người nào đó bắt được, vừa ngẩng đầu lại là Cận Hằng.

“Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà.”

Nói xong hắn không để ý Yến Thù Thanh phản kháng, trực tiếp lôi kéo Yến Thù Thanh đi đến thuyền phi hành của hắn.

“Tôi tự mình có tay có chân, không cần anh đưa, anh buông tôi ra!”

Yến Thù Thanh không nghĩ tới chính mình đã nói rõ ràng như thế, Cận Hằng còn có thể dây dưa đến cùng không ngớt, nhất thời không khỏi tức giận, dùng sức tránh thoát trói buộc của Cận Hằng, cái tên này căn bản sẽ không sợ bị người khác nhìn thấy, liền trực tiếp ôm lấy Yến Thù Thanh ném vào thuyền phi hành,

trong lòng còn không quên đọc thầm một câu: Vợ chưa cưới giở tính trẻ con phải học cách nhường nhịn.

Trơ mắt nhìn mình bay lên không trung, hoàn toàn trốn không thoát lòng bàn tay của Cận Hằng, cảm xúc buồn bực của Yến Thù Thanh đạt tới đỉnh điểm, không nhịn được chửi thề tục, “Cận Hằng con mẹ nó anh rốt cuộc có ý gì! Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng, anh còn muốn ép buộc tôi? Tôi không quản trong nhà anh rốt cuộc có thật sự thúc giục anh kết hôn hay không, anh muốn kết hôn liền đi tìm người khác, dù sao anh cũng là cháu ngoại hoàng đế, bao nhiêu người mơ ước ôm cái đùi lớn của anh, anh không cần thiết phải ép buộc tôi như vậy.”

“Tôi tìm ai kết hôn là chuyện của tôi, cậu không cần hỏi nhiều như vậy.”

“Vậy anh cần gì phải bắt tôi lên đây.”

“Cậu sắp cùng tôi kết hôn rồi, tôi không bắt cậu thì còn có thể bắt ai.”

“Con mẹ nói ai nói muốn kết hôn với anh, sao anh có thể nói không có đạo lý như vậy?”

Hai người giao tiếp hoàn toàn là nước đổ đầu vịt, dù cho Yến Thù Thanh nói thế nào, Cận Hằng đều có biện pháp đem đề tài kéo tới chuyện kết hôn, cuối cùng trong lúc đầu Yến Thù Thanh còn hỗn loạn, thuyền phi hành cuối cùng cũng đã dừng lại.

Vừa nhìn ngoài cửa sổ, dĩ nhiên là nơi ở cùng bố mẹ nuôi trước khi anh nhập ngũ, thế nhưng căn bản anh chưa từng nói cho Cận Hằng về chỗ này.

“Ký túc xá quân bộ của cậu khẳng định bị mai phục, ngày hôm nay cậu trước hết ở tạm nơi này đi, tôi cho cậu ba ngày cân nhắc thời gian, lúc đó tôi sẽ liên lạc lại với cậu.”

Nói xong hắn từ trong túi tiền móc ra một thứ nhét vào trong tay Yến Thù Thanh, quay người chui vào thuyền phi hành.

Động cơ phi hành chuyển động, cuốn theo gió cuốn cuộn, trong chớp mắt liền biến mất ở trước mắt.

Yến Thù Thanh cứng ngắc đứng tại chỗ, nửa ngày mới mở ra lòng bàn tay, phát hiện vật Cận Hằng kín đáo đưa cho anh là một chiếc hộp tạo hình hai con thiên nga chạm đầu vào nhau tạo thành hình trái tim, mở ra xem bên trong dĩ nhiên là một chiếc nhẫn kim cương dành cho nam giới sáng lấp lánh.

Phút chốc, anh dở khóc dở cười, cũng không biết nên hoài nghi Cận Hằng đã sớm có dự tính, hay là nên hoài nghi suy nghĩ của mình quá mức nông cạn.

Nhìn chăm chú chiếc nhẫn nặng trĩu trên tay, anh gãi đầu một cái thở dài một tiếng: Mẹ nó đây là chuyện gì a!

Hết chương 14.

15. Chương 15: Không Bằng Con Chó

Quen cửa quen ngõ đi xuyên qua đầu hẻm chật hẹp, Yến Thù Thanh ngừng lại trước cửa một ngôi nhà cũ nát.

Cách đó không xa trên núi là khu biệt thự dành cho người quý tộc, khoảng cách chỉ bằng một con đường cái, thế nhưng bên trong nội thành lại là xóm nghèo nổi danh.

Nhà ở thấp bé rách nát san san nối tiếp nhau nằm cùng một chỗ, bị mấy ngôi nhà cao tầng xung quanh vây kín, so với trình độ phát triển của thành phố hiện nay khu nhà cũ kĩ này hiện ra hoàn toàn không hợp.

Mà nơi cũ nát này, chính là nhà Yến Thù Thanh.

Từ lúc ba tuổi được cha nhận nuôi, trước khi nhập ngũ anh đã sống ở đây hơn hai mươi năm, bây giờ nhìn lại đường phố quen thuộc, trong lòng vừa mới bị Cận Hằng làm cho hỗn loạn dần dần bình tĩnh lại, có lẽ hai ngày nay gặp quá nhiều chuyện, vào lúc này đứng ở chỗ này anh mới ý thức được bản thân rất nhớ nhà, thậm chí ngay cả Cận Hằng tự ý quyết định đem anh vứt ở đây, cũng không khó tiếp nhận như vậy.

Trong lúc đang nhớ lại, xa xa truyền đến âm thanh quen thuộc, “Ồ, đây không phải Tiểu Yến sao, hôm nay trở về thăm ba mẹ à?”

Yến Thù Thanh theo tiếng quay đầu nhìn lại là ông bác Trương hàng xóm, lúc này anh mới nhoẻn miệng nở nụ cười, “Đúng ạ, ngày hôm nay quân bộ cho ngày nghỉ cháu liền trở lại thăm nhà một chút, bác Trương gần đây bác thế nào rồi ạ?”

“Ha ha, vẫn khỏe vẫn khỏe, đứa nhỏ này thật là có tâm, lần nào nhìn thấy bác cũng đều hỏi thăm một câu, so với thằng con trai không bớt lo của bác cháu tài giỏi hơn nhiều lắm, lần này còn lập được công lớn, lại còn được lên truyền hình! Khá lắm! Thằng nhóc này thật sự rất có tiền đồ, quả thực không phụ lòng mong đợi của ba cháu.”

Ông bác Trương một bên vỗ chân của mình một bên cười nói, “Ba cháu gặp người nào cũng khoe thành tích của cháu, vừa nhắc tới đứa con trai làm thiếu tá, đôi mắt cười không thấy ánh mắt trời, ngày hôm trước ông ấy còn nói cháu sắp được thăng chức thành Đại Tá, có phải thật hay không? Nếu là thật thì phải chúc mừng một phen a, dù sao cháu cũng từ một sĩ quan nhỏ nhoi mới phấn đầu trở thành đại quan cao cấp.”

Vừa nghe lời này, da đầu Yến Thù Thanh không khỏi tê rần, vội vàng vung vung tay, “Nào có chuyện đó a, bác đừng nghe cha cháu nói mò, ông ấy rất thích nói chuyện phiếm, sau này bác đừng nghe ông ấy cần nhần nữa là được, bác Trương bác đi đứng không tốt, những thức ăn này cháu giúp bác xách về.”

Nói xong anh đỡ lấy bác Trương, vội vàng dời đi đề tài, thực sự không nguyên ý nghe người ở quê nhà nhắc đến việc này, anh thực sự không hiểu bản thân anh chỉ là một thiếu tá nhỏ nhỏ, ngày mai không chừng ngay cả chức vị cũng không giữ được chứ đừng nói là thăng chức, đến cùng có cái gì đáng để cha anh khoe khoang khắp nơi.

Trong lòng bất đắc dĩ thở dài, sau khi đưa bác Trương về nhà, sắc trời cũng dần tối xuống.

Giơ tay gõ cửa nhà một cái, trong chốc lát bên trong liền truyền đến âm thanh kể mẫu, “Ai vậy?”

“Di Trương, là con Thù Thanh, con đã trở về.” Yến Thù Thanh cười đáp lời, thế nhưng trong nhà nhất thời không còn âm thanh.

Qua thật lâu sau cửa lớn mới “Cọt kẹt” một tiếng mở ra, bên trong một phụ nữ trung niên dò đầu ra, liếc mắt nhìn anh, thần sắc cổ quái nói, “Tại sao con lại trở về?”

Trong quá khứ mỗi lần trở về, di Trương đều sẽ vui vẻ ra mặt, bây giờ lâu như vậy không gặp, bà ấy không chỉ không có nhiệt tình, thậm chí ngay cả cái khuôn mặt tươi cười đều không có, điều này làm cho Yến Thù Thanh không khỏi sững sờ, lúng túng sờ sờ đầu, “Đây không phải là đi ra ngoài quá lâu rất nhớ di và cha cho nên mới trở về sao, di Trương lẽ nào di không nhớ con sao?”

Lời này khiến biểu cảm của di Trương càng thêm quái lạ, nhìn anh chằm chằm đã lâu mới mở cửa ra, trên mặt cố gắng nặn ra một nụ cười, “Được, trước đi vào đi, cha con vẫn nhắc đến con, ông ấy vẫn luôn mong con trở lại.”

“Anh à, anh nhìn xem ai về này.” Bà ấy vừa nói vừa đi vào trong phòng khách, khôi phục bộ dạng nhiệt tình trong ngày thường, thật giống như vừa nãy lạnh nhạt chỉ là ảo giác của Yến Thù Thanh.

Trong lòng anh nghi ngờ, không khỏi ngẩng đầu nhìn bà ấy thêm vài lần, thế nhưng ngoại trừ hình dáng của bà ấy so với ban đầu mập hơn một chút, cũng nhìn không ra có chỗ nào không đúng.

Lúc đi vào phòng khách, Yến Trọng Vĩ đang dùng cơm, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, sắc mặt lập tức chìm xuống, không chờ Yến Thù Thanh mở miệng chào hỏi, liền đem đĩa ném xuống mặt bàn, “Mày trở về làm gì?”

Lời này hỏi quá đột ngột, trực tiếp khiến Yến Thù Thanh nghẹn họng, suýt nữa tưởng mình đi nhầm nhà.

Trước đây lần nào anh trở về Yến Trọng Vĩ luôn mang theo khuôn mặt tươi cười chào đón, ngày hôm nay rốt cục đã xảy ra chuyện gì, làm cho thái độ của ông ấy đối với anh đột nhiên đột biến, chẳng lẽ là ghét bỏ anh quá lâu không trở về, cho nên giận dữ?

Nghĩ tới đây, anh nhanh chóng ngồi vào cạnh bàn ăn, đến gần nở nụ cười, “Cha, cha đừng nóng giận mà, con lâu không trở về cũng là có nỗi khổ tâm trong lòng, cha cũng biết trận chiến vừa mở ra đến khi kết

thức cũng tốn hơn mười tháng, bây giờ hiếm lắm mới có ngày nghỉ con mới vội vàng về thăm cha đây.”

Lời còn chưa nói xong, Yến Trọng Vĩ liền trực tiếp hất cánh tay của anh, “Tao cho mày ngồi xuống sao? Mày đứng một bên cho tao.”

“... Cha?” Yến Thù Thanh cả người cứng đờ, không dám tin ngẩng đầu lên.

“Anh, anh xem con trai khó lắm mới về được một chuyến, anh làm gì vậy, có lời gì chúng ta cơm nước xong lại nói.”

Bên cạnh dì Trương khấn trương tiến lên khuyên can, đối với Yến Thù Thanh ngoắc ngoắc tay nói, “Đến đến đến, Thù Thanh, ngày hôm nay có đồ ăn con thích ăn, con mau ngồi xuống nếm thử đi.”

“Không cho ngồi!”

Yến Trọng Vĩ đột nhiên đem đĩa nện ở trên bàn, một cái đĩa trong đó bởi vì sức lực quá lớn bay thẳng đi ra ngoài, suýt chút nữa đập phải đôi mắt Yến Thù Thanh.

“Mày ở bên ngoài làm chuyện gì, không ảnh hưởng đến danh dự của tao, tao cũng lười quản mày, nhưng hôm nay mày phạm vào chuyện lớn như vậy, còn dám tiến vào cái nhà này, tao không thể dễ dàng tha cho mày!”

“Cha, đến cùng con làm chuyện sai lầm gì, khiến cho cha tức giận như vậy? Cha mau nói ra đi...” Yến Thù Thanh đứng tại chỗ, gương mặt mờ mịt.

Yến Trọng Vĩ vừa nghe lời này cười lạnh một tiếng, “Đừng gọi tao là cha thân mật như thế, tao cũng không có mặt mũi nhận đứa con như mày...”

Câu nói kế tiếp vẫn chưa kịp ra khỏi miệng, dì Trương bên cạnh liền liếc mắt ra hiệu, Yến Trọng Vĩ tức giận thu hồi nắm đấm, tàn nhẫn mà vỗ lên bàn một cái: “Mày còn giả ngu không nói đúng không? Ngày hôm nay nếu không phải người quân bộ tìm tới cửa, có phải đợi đến khi mày trực tiếp bị quân bộ khai trừ, tao mới biết được mày đã làm chuyện tốt gì!”

“Mày bây giờ ăn gan hùm rồi, gây ra họa lớn như vậy, bị người của quân bộ trực tiếp đến đây thông báo, tao còn phải thay mày cúi đầu khom lưng chịu tội, có phải tao đối với mày quá khoan dung hay không, mới để cho mày làm càn như vậy? Tao nhọc nhằn khổ sở nuôi lớn mày, đưa mày đi trường quân đội, chính là ngóng trông một ngày mày có thể làm quan lớn làm rạng danh cửa nhà, thế nhưng mày ngược lại đã làm gì, không chỉ không biết nịnh bợ cấp trên nhanh chóng trèo lên trên, còn dám đối nghịch với thượng tướng, mày có biết một ngón tay của người ta có thể bóp chết mày hay không, trong mắt người ta mày chẳng là cái gì cả.”

“Giờ có khỏe không, giữa đường ngô phổ đều nghĩ đến mày sắp thăng cấp thành Đại tá, kết quả mày bị

quân bộ khai trừ rồi, rốt cục mây muốn tao đem mặt mũi này giấu đi đâu.”

Nghe đến hai chữ “Quân bộ”, Yến Thù Thanh cũng không kịp tiếp tục kiêng kỵ cái khác, phút chốc ngẩng đầu lên, “Cha nói hôm nay người của quân bộ đến? Bọn họ nói cái gì, có làm gì hai người hay không?”

Trong mắt Yến Trọng Vĩ chợt lóe lên xúc cảm âm trầm độc ác, sau đó lớn tiếng mở miệng, “Mây tưởng người ta làm thổ phỉ a, người ta chính là tìm mây, có thể làm cái gì hai người chúng tao đây? Ngày hôm nay nếu không phải mây đại náo quân bộ, làm sao có khả năng người ta tìm tới cửa!”

Yến Thù Thanh hoàn toàn không nghĩ tới Vương Trọng Sơn dĩ nhiên tìm tới cửa, còn cất công biên soạn ra lời nói dối như thế, không nhận được hừ lạnh một tiếng, bọn họ không phải thổ phỉ nhưng còn kinh khủng hơn thổ phỉ.

“Cha, chuyện này rất phức tạp, con nhất thời giải thích không rõ, mà chuyện này tuyệt đối không phải là _____”

“Mây không cần tìm lý do biện hộ cho bản thân, tao chỉ biết là mây đắc tội thượng tướng, hiện tại ngay cầm bát cơm cũng sắp giữ không được, đây chính là sự thực!”

Yến Trọng Vĩ căn bản không cho Yến Thù Thanh cơ hội giải thích, thô bạo ngắt lời anh, “Tao không quản quân bộ có phải là vu oan cho mây hay không, nói chung ngày hôm nay người ta tự nhiên tìm tới cửa, liền nói rõ còn muốn cho mây cơ hội, mây thành thật trở lại xin lỗi thượng tướng đi, dù như thế nào cũng phải lưu lại quân bộ cho tao, lỗi của mây gây ra, đừng để gia đình chúng tao phải liên lụy.”

Thái độ Yến Trọng Vĩ vô tình làm cho tâm tình Yến Thù Thanh dần dần trở nên nguội lạnh, ngẩng đầu nhìn bộ dạng nổi trận lôi đình của cha nuôi, anh đột nhiên cảm thấy một trận uể oải trước nay chưa từng có, trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng mở miệng, “Con không làm gì sai, cũng sẽ không đi xin lỗi Vương Trọng Sơn, cho dù có một ngày phải rời khỏi quân bộ, con cũng như thường có thể dùng sức lao động của mình sống được rất thể diện, chuyện này không có gì mất mặt.”

“Ba!”

Một tiếng bạt tai mạnh mẽ vang lên, Yến Trọng Vĩ không chút lưu tình hung hăng đánh vào trên mặt Yến Thù Thanh, trong nháy mắt trong miệng của Yến Thù Thanh tràn ngập ra mùi máu tanh.

“Tao nuôi mây lớn như vậy không phải là vì để mây khiến tao mất mặt xấu hổ! Nếu như mây bị quân bộ khai trừ, cái nhà này mây cũng đừng trở về, tao không có đứa con trai vô dụng như mây!”

Nói xong lời này, Yến Trọng Vĩ cũng không quay đầu lại quay người đi vào phòng ngủ, “Ầm” một tiếng tàn nhẫn mà đóng sầm cửa phòng.

Trầm mặc nhìn bóng lưng rời đi của cha nuôi, nửa ngày Yến Thù Thanh mới lau vết máu ở khóe miệng,

không khỏi tự giễu ngoắc ngoắc khóe miệng.

Lúc trước anh còn ở trong quân bộ phần đầu lập công, bị cha nuôi coi thành đề tài câu chuyện đem đi khoe khoang khắp nơi. Bây giờ mắt thấy quân hàm khó giữ được, anh liền biến tội nhân tội ác tày trời, đến tội cùng trong cái nhà này anh có địa vị gì chứ?”

Yến Thù Thanh không nhớ rõ chính mình làm sao trở lại phòng ngủ, cũng không nhớ rõ mình ngủ lúc nào, giống như là rơi vào một hồi mộng đẹp ngủ say không biết trời đầu đất đâu, chờ mở mắt đã là lúc rạng sáng.

Xoa xoa thái dương đau nhức, anh cảm giác mình tựa hồ có hơi sốt nhẹ, lão đảo đi bên ngoài muốn rót cốc nước uống, lại nghe được phòng bên cạnh truyền đến thanh âm xì xào bàn tán.

Bóng tối yên tĩnh như vậy, anh thậm chí không cần cố ý đi nghe, âm thanh của Yến Trọng Vĩ cùng dì Trương rất rõ ràng truyền đến trong tai.

“... Lẽ nào anh thật sự dự định không quản nó? Nói thế nào nó cũng là con trai của anh.”

Âm thanh dì Trương âm ỉm ái vang lên, Yến Trọng Vĩ hừ lạnh một tiếng, “Con trai? Anh xem nó là con gái còn được, ngày hôm nay nếu không phải người của quân bộ nói cho anh việc này, còn không biết thằng nhóc đó sẽ giấu bao lâu, năm đó anh biết nó là cầm kiếm giả mới đem nó về nhà, đợi một ngày nó sẽ làm cho anh về vang mặt mũi, không ngờ tới nó lại trở thành quái vật bất nam bất nữ, thực sự là xúi quẩy!”

Lời nói sắc bén cay nghiệt phảng phất giống như lưỡi dao sắc bén trong nháy mắt đâm vào ngực, hai chữ “quái vật” khiến Yến Thù Thanh cứng đờ đứng tại chỗ cũ, trên mặt huyết sắc thoáng chốc biến mất sạch sành sanh.

Thì ra quân bộ ngay cả chuyện này cũng nói ra... Mà cha nuôi trước đây luôn miệng nói anh là kiêu ngạo của ông ấy, đầu tiên lo lắng không phải là vết thương của anh, mà là thân thể bất nam bất nữ của anh khiến cho ông ta không còn mặt mũi.

Trong phòng dì Trương vừa nghe lời này, không nhịn được cười rộ lên, “Bây giờ anh nói ngược lại rất êm tai, thế nhưng chuyện giằng co biến dị ai cũng không nói chắc được, không chắc ngày nào đó nó liền biến trở về cầm kiếm giả, lúc đó nó mang theo quân hàm thiếu tá, không phải anh vẫn sẽ coi nó là kiêu ngạo của anh hay sao? Vậy còn bảo bối của chúng ta anh vứt đi đâu.”

Vừa nghe lời này, Yến Trọng Vĩ nhú mày, “Em nói linh tinh cái gì đấy, dù sao nó cũng là đứa con rơi tiện tay nhặt được, làm sao có thể so với con ruột của chúng ta, anh đang nghĩ chờ nó bò đến chức vị cao cấp của quân bộ, có thể lót đường cho con chúng ta sau này, kết quả nó lại được đà lấn tới, ngu ngốc cái lệnh thượng tướng, xem tình hình này cấp bậc của nó không giữ được, anh giữ nó lại còn có tác dụng gì.”

“Muốn quân hàm không có quân hàm, muốn tiền đồ không có tiền đồ, sau này còn là một quái vật bất nam bất nữ bị đàn ông đè, hiện tại vừa nghĩ tới anh liền buồn nôn muốn ói, chỉ mong đứa nhỏ trong bụng em không chịu thua, sau này có thể làm vẻ vang cả nhà chúng ta.”

Dì Trương cười khúc khích, “Thái độ của anh thay đổi nhanh thật, ngày hôm qua còn khen thằng nhóc kia hết lời, bây giờ biết nó không còn giá trị, lợi dụng xong liền đá bay ra ngoài, nếu như trong bụng em cũng là phức tùng giả, có phải anh cũng đem hai mẹ con em đuổi ra khỏi nhà không?”

“Nói cái gì ngốc vậy, đây chính là con ruột của anh, dù em có nguyện ý anh cũng không nỡ làm chuyện đó.”

Hai người một phen trêu đùa, lại làm cho Yến Thù Thanh ngoài cửa như rơi vào hầm băng, anh cắn chặt môi, không để cho mình phát ra một chút xú âm thanh, đầu ngón tay bởi vì dùng sức đâm rách da thịt, thậm chí ngay cả máu chảy ra cũng không biết.

Hiện tại anh cuối cùng đã hiểu ra rồi, vì sao lúc trước vừa vào cửa liền cảm thấy dì Trương có chút quái lạ, thì ra bà ấy đã mang thai, cha nuôi cùng kẻ mẫu rớt cục có con ruột của bọn họ, cho nên anh không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào, chỉ là đứa con nhặt được cho nên có thể dễ dàng từ bỏ.

Hiện thực quá mức ngang trái, anh cho là ít nhất cái nhà này có thể cho anh một sự ấm áp cuối cùng, thế nhưng người cha nuôi anh vẫn luôn đối đãi như cha ruột này, trong lúc anh không còn đường có thể đi, nặng nề cho anh một nhát dao trí mạng.

Nhiều năm như vậy, cho dù là nuôi con chó cũng nên có tình cảm, mà anh thì sao...

Yến Thù Thanh rút cuộc không vạch trần, quay người không chút do dự đẩy ra cửa lớn, giống như làn gió không đầu không đuôi biến mất.

Viên mắt chua xót phảng phất một giây sau liền muốn chảy ra chất lỏng ấm áp, anh ngược đầu, viên mắt đỏ chót, không muốn để cho chính mình trở nên quá chật vật, thế nhưng thiên hạ to lớn, đêm nay không biết có nơi nào để cho anh dung thân không?

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu trên mặt đất, anh mờ mịt nhìn bóng đêm mênh mông trước mắt, chính là trong lúc xuất thần, một vòng tay cực lớn mạnh mẽ ôm lấy anh, phía sau lưng chạm vào lồng ngực cứng rắn của người nào đó.

“Làm sao... Là anh?” Yến Thù Thanh kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại bất ngờ thấy được mặt Cận Hằng.

Hắn đứng ngược sáng, trên mặt biểu tình nhìn không rõ, ngọn đèn phía sau lưng ở trên người hắn hạ xuống một vầng sáng mờ mờ lung lung, bên trong vắng vẻ vô biên như vậy, lại bất ngờ có sức mạnh động viên lòng người.

Hết chương 15.

16. Chương 16: Sớm Sinh Quý Tử

Cận Hằng không hé răng, chỉ là mặt không thay đổi liếc mắt nhìn anh, sau đó kéo tay anh đi về phía trước.

Vào lúc này trong đầu Yến Thù Thanh rất hỗn loạn, được Cận Hằng nắm tay đi rất xa, mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, “Làm sao anh biết tôi ở đây? Hiện tại mới là rạng sáng, anh ở nơi này làm cái gì?”

Yến Thù Thanh hỏi rất nhiều, vừa mở miệng âm thanh khàn khàn, còn mang theo giọng mũi, Cận Hằng dừng lại bước chân, lúc này mới chú ý tới viên mắt đỏ lên của đối phương, hấn nhú lại lông mày, “Có phải cậu... khóc không?”

Thân hình Yến Thù Thanh hơi động, vội vàng giơ tay ở trên mặt lau lung tung mấy lần, “Ai, ai khóc, nói hươu nói vượn cái gì vậy, anh có từng thấy tôi khóc lúc nào chưa?”

Anh lau mặt như thế, trên mặt dấu vết nước mắt loè loẹt càng hiện ra rõ ràng, anh nỗ lực kéo ra một vệt nụ cười, “Anh đừng nói sang chuyện khác, trả lời vấn đề của tôi trước đã.”

Theo dõi nhất cử nhất động của Yến Thù Thanh, Cận Hằng trầm mặc, chỉ là dùng cặp mắt đen như mực phẳng phát hoà vào bóng đêm, không hề chớp mắt nhìn đối phương.

Thời khắc này đôi mắt Yến Thù Thanh đỏ chót, trong hốc mắt ứa nhẹ mang theo một chút nước mắt, trên mặt còn mang theo dấu vết nước mắt vừa nẩy lau chưa sạch, đầu tóc lại rối như tơ vò, đột nhiên nhìn qua rất giống một chú báo nhỏ bị thương cũng không nguyện ý cúi đầu chịu thua.

Lúc thường vẫn nhìn thấy bộ dạng kiêu ngạo hào hiệp của Yến Thù Thanh, bây giờ đột nhiên đối diện đôi mắt trong suốt mang theo nước mắt này, trái tim Cận Hằng giống như bị thứ gì đó hung hăng va vào một phát, một cái tay không bị khống chế giơ lên xoa gò má của đối phương, trầm giọng nói, “Cậu không khóc, tại sao đôi mắt lại đỏ?”

Đầu ngón tay của hắn mang theo nhiệt độ, trong lúc dán vào trên mặt, cảm xúc ầm ập nhanh chóng chui vào trong lòng, Yến Thù Thanh không khỏi run rẩy, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lúc này mới ý thức được bản thân dĩ nhiên nhìn chằm chằm gương mặt cá chết của Cận Hằng hồi lâu, nhất thời trên mặt nóng lên, vội vàng giơ tay gạt tay hắn đi.

“Chắc là do hôm nay gió quá lớn, làm hại mắt tôi thấy khó chịu cho nên mới chảy nước mắt, anh đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Nói xong Yến Thù Thanh giơ tay dụi dụi con mắt, khiến đôi mắt sưng tấy càng thêm đỏ chót, phối hợp với biểu cảm giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, ngoài ý muốn có chút đáng yêu, vì vậy khoé miệng Cận Hằng nhẹ nhàng câu lên một chút, người bên ngoài nhìn vào lại không dễ dàng phát hiện.

“Ồ? Ngày hôm nay gió rất lớn, nhưng tôi ở bên ngoài ở một đêm, thế nhưng lại không nghe thấy tiếng gió a.”

Lời nói dối lập tức bị đâm thủng, Yến Thù Thanh nhất thời giận dữ bĩu môi, “Anh không hiểu cái gì gọi là vô duyên à, tuy rằng nhìn thấu tâm tư nhưng cũng không cần phải nói toạc ra a..”

Yến Thù Thanh tức giận lải nhải vài câu, kết quả có thứ gì đột nhiên từ trong đầu lướt qua, làm cho anh phút chốc trợn to hai mắt, “Chờ đã, anh mới vừa nói anh ở bên ngoài một đêm? Không phải sáng sớm anh đã đi rồi sao, làm sao hơn nửa đêm còn loanh quanh ở gần nhà tôi.”

Cận Hằng vốn dĩ định đùa một phen kết quả lại nâng lên cục đá đập vào chân mình, vừa nghe lời này hần không kịp phản ứng, lập tức ngậm miệng lại, không nói thêm một câu, chỉ là cũng không quay đầu lại kéo Yến Thù Thanh tiếp tục đi về phía trước.

Nếu như Yến Thù Thanh tỉ mỉ quan sát, nhất định có thể nhìn ra bước tiến của hần cứng ngắc so với trước đây, thậm chí ngay cả bao phủ ở trong màn đêm lỗ tai cũng đang đổ lên.

Nhìn bộ dạng của hần đang hoảng hốt trốn tránh vấn đề, Yến Thù Thanh không biết làm sao đột nhiên có chút muốn cười, không nhịn được đến gần lấy ngón tay đâm lưng Cận Hằng một cái, “Rất cục đã xảy ra chuyện gì vậy, anh không nghe thấy lời tôi hỏi anh à?”

Thế nhưng Cận Hằng giống như là quyết định không trả lời vấn đề của Yến Thù Thanh, đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, ngay cả một ánh mắt dư thừa đều không cho anh, Yến Thù Thanh không khỏi “Chà chà” hai tiếng, “Anh không nói lời nào chẳng lẽ là xấu hổ? Hay là nói anh kỳ thực là sợ tôi mang nhẫn kim cương của anh đi bán sau đó suốt đêm cuốn gói rời đi, cho nên mới trốn ở cửa nhà tôi canh phòng nghiêm ngặt đề phòng tôi trốn đi.”

“ ... ”

Cận Hằng vẫn cứ mím môi không nói lời nào, lỗ tai càng thêm đỏ ửng, dưới chân bước chân lại càng lúc càng nhanh, một bộ dạng hoàn toàn không hợp tác.

Theo dõi gương mặt âm trầm của Cận Hằng, Yến Thù Thanh càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này.

Tưởng tượng một chút bộ dạng của Cận Hằng lúc đó, đầu tiên là bỏ rơi anh sau đó xoay người rời đi, tiếp theo lại trở về trốn ở nhà gần nhà anh rình trộm, nghĩ đến đây không biết tại sao lại cảm thấy hình ảnh này rất hài hước, cảm giác tên gương mặt cá chết này hình như cũng có chỗ đáng yêu.

“Anh không nói lời nào tôi coi như chấp nhận, không nghĩ tới Cận thượng tá cũng có lúc đuối lý như vậy, nếu không phải đã sớm biết đức hạnh của anh, tôi còn thực sự nghĩ đến anh vẫn luôn thăm mền tôi, trong lòng vẫn luôn ước mong được cùng tôi kết hôn.”

“Cậu nói đủ chưa.”

Bước chân Cận Hằng đột nhiên dừng lại, Yến Thù Thanh thiếu chút nữa đập vào người hắn, cười đến càng ngày càng không có ý tốt, “Làm sao, bị tôi nói thẹn quá hoá giận?”

Theo dõi khoe mắt đỏ lên cùng khoe môi câu lên độ cong của Yến Thù Thanh, hô hấp Cận Hằng cứng lại, cứng ngắc nghiêng đầu đi, cười cái gì mà cười, không cho cười, cười nữa tôi liền...

Nhìn chằm chằm đôi môi của Yến Thù Thanh, trên mặt hắn đỏ bừng, rất muốn cứ như vậy trực tiếp hôn lên ngăn chặn nụ cười chết tiệt của đối phương.

“Anh trừng tôi làm gì, rõ ràng là anh không nói thật với tôi, chẳng lẽ tôi không được suy nghĩ... Này này anh làm gì!”

Yến Thù Thanh đang chuẩn bị thừa dịp cơ hội cực tốt tiếp tục làm cho vị cấp trên của mình khó xử, kết quả Cận Hằng lại đột nhiên nâng lên mặt của anh, khiến tóc gáy toàn thân anh trong nháy mắt nổi tung.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của Cận Hằng khiến trong lòng Yến Thù Thanh nhảy một cái, còn không chờ anh phản ứng lại, lại bị Cận Hằng giơ tay lên xoa mặt.

“Trời! Đau quá, con mẹ nó anh nắm mặt của tôi làm gì!”

Da dẻ bóng loáng dưới lòng bàn tay lướt qua, đôi mắt ướt nhẹ, sống mũi thẳng tắp, còn có đôi môi mềm mại đỏ ửng mở ra đóng vào, trong lúc tay hắn lướt qua giống như là đang hôn lên lòng bàn tay của hắn.

Trên mặt Cận Hằng không có biểu tình gì, thế nhưng trong mắt lại toát ra một chút chinh phục thỏa mãn, mãi đến tận khi Yến Thù Thanh gạt tay hắn ra, trong lúc không nhận được tức giận mắng chửi, anh mới bình tĩnh thu tay về, cố ý từ trong túi tiền lấy ra một chiếc khăn mùi soa, một bên lau tay một bên lộ ra biểu tình bình tĩnh ghét bỏ, “Cậu vẫn luôn lải nhải còn chưa tính, còn mang theo gương mặt giống như mặt mèo vậy, tôi bây giờ nhìn không nổi nữa tiện tay giúp cậu xoa một chút.”

“ ... ”

Yến Thù Thanh bị sắc mạnh một cái, không khỏi trợn mắt lườm Cận Hằng một cái, vừa nãy anh nhất định là điên rồi mới cảm thấy Cận Hằng kẻ cận bã này đáng yêu!

“Cái tên nhà anh ——! Được rồi cảm ơn khăn mùi soa của anh, đưa đây, để tôi tự mình lau.”

Nói xong Yến Thù Thanh đưa tay lấy đi chiếc khăn mùi xoa trong tay Cận Hằng, Cận Hằng cũng tự nhiên đem khăn nhét vào túi quần của anh, nói mà không có biểu cảm gì, “Cậu muốn tự mình xử lý cũng được, thế nhưng khăn của tôi đã bị cậu làm dơ, trước tiên cậu hãy lên phi hành giặt sạch cho tôi đi.”

Nói xong hẳn không nói thêm, cũng không quản Yến Thù Thanh có đồng ý hay không, càng không truy hỏi chuyện lúc trước xảy ra, chỉ kéo đôi phương đi đến phi hành riêng của mình.

Phi hành của cháu ngoại hoàng đế tự nhiên không giống với người bình thường, trước đây Yến Thù Thanh chỉ ngồi qua buồng lái, chưa bao giờ đến phía sau xem qua, bây giờ vừa nhìn mới biết phi hành quân bộ cung cấp cho anh đã rất sang trọng, thế nhưng so với Cận Hằng quả thực khác nhau quá lớn.

Bên trong cabin to lớn, có buồng tắm vòi hoa sen, ghế sofa, tủ lạnh... Đầy đủ mọi thứ, nghiêm nhiên còn có cả loại nhỏ phòng ngủ nhỏ.

Yến Thù Thanh chưa từng thấy phi hành nào sang trọng như thế, bây giờ vừa tiến đến cảm giác mình lại như gã nhà quê mới đến thành phố, không nhịn được ở trong lòng than thở một tiếng: Người có tiền quả thực không thể so sánh được.”

Lúc này Cận Hằng lấy ra một cái khăn lông ném cho anh, cứng rắn mà nói, “Trước tiên lau mặt một chút, nước mắt nước mũi bắn chết rồi.”

Ngại bẩn anh mới vừa rồi còn xoa hăng say như vậy, Yến Thù Thanh bĩu môi, giơ tay tiếp nhận khăn mặt lại lập tức sững sờ.

Đây là khăn mặt là nóng...

Nói cách khác trong lúc anh đang ngắm nhìn phi hành này, cái tên Cận Hằng này không chỉ có chuẩn bị khăn mặt sạch sẽ cho anh, còn cố ý dùng nước nóng giặt cẩn thận?

Nhiệt độ khăn lông giống như là thuận theo đầu ngón tay chảy vào trong lòng, làm cho trái tim anh đã tê dại đột nhiên cảm thấy một tia ấm áp đã lâu không gặp, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt kiên nghị của Cận Hằng.

Yến Thù Thanh đột nhiên có chút hiểu được, kỳ thực cái tên này đã sớm nhìn ra anh có tâm sự, cho nên mới cố ý làm cho anh phân tán lực chú ý?

Trố mắt nhìn khăn mặt, anh cúi đầu, qua hồi lâu mới thấp giọng nói một tiếng “Cảm ơn”.

Cận Hằng dừng lại động tác, cúi đầu ánh mắt liếc về cái cổ trắng nõn của Yến Thù Thanh, “Ừ” một tiếng sau đó mới gian nan dời đi tầm mắt.

Trong lúc nhất thời hai người lâm vào trầm mặc đáng kể, Yến Thù Thanh dùng khăn lông nóng chạm vào hai mắt sững lên, qua hồi lâu mới đột nhiên không lý do nói một câu, “Ngày hôm nay... Vương Trọng Sơn sai người tới nhà tôi, cha tôi biết đến chuyện ghen của tôi biến đi.”

Anh chỉ nói một câu như vậy, lời đầu không khớp lời sau, nghe tới còn có chút hỗn loạn, thậm chí chờ anh nói xong cũng không hiểu rõ tại sao mình lại cùng Cận Hằng nói những thứ này.

Cận Hằng là bạn học, là cấp trên, là tình địch, thế nhưng lại hoàn toàn không phải đối tượng anh có thể tâm sự, thế nhưng vào lúc này dĩ nhiên anh lại muốn tâm sự với hắn.

Chỉ là một câu hỗn loạn như vậy, Cận Hằng lại lập tức nghe hiểu.

Cận Hằng nhìn Yến Thù Thanh hồi lâu, nửa ngày hắn đột nhiên đứng dậy từ trong tủ lấy ra một túi đồ ăn vặt, không có hỏi nhiều một câu, càng không có bất kỳ an ủi nào, chỉ là đem đồ ăn vặt nhét vào trong tay anh.

Nhắc tới cha nuôi, viền mắt Yến Thù Thanh lại có chút chua xót, thế nhưng vừa nhìn thấy đồ ăn vặt liền nhin không được bật cười, “Anh làm gì vậy, tôi cũng không phải trẻ con, anh còn lấy mấy thứ đồ này ra dỗ tôi.”

Nói xong anh tiện tay mở túi ra, bên trong đựng táo tàu, đậu phộng, long nhãn cùng hạt sen, nhất thời độ cong khéo miệng lại lớn thêm mấy phần, không nhìn ra tên gương mặt cá chết này lúc thường dĩ nhiên thích ăn những thứ đồ này.

Cận Hằng ho một tiếng, bưng lên một chén nước đá che giấu căng thẳng của mình, giả vờ tùy ý nói, “Dù sao lúc kết hôn chúng ta cũng dùng tới, trước hết sớm chuẩn bị.”

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, lúc này mới phản ứng được cái tên này đưa cho anh đâu phải là đồ ăn vặt, rõ ràng là một túi “Sớm sinh quý tử” a!

Nghĩ tới tầng hàm nghĩa này, dù da mặt của anh dày đi nữa cũng không nhin được đỡ ửng, ngón tay ở bên trong đồ ăn vặt quấy đến quấy đi, qua hồi lâu mới đột nhiên không có bất kỳ nguyên do gì hỏi một câu, “Chuyện kia... Lúc trước liên quan tới chuyện kết hôn, anh nói tôi cân nhắc ba ngày, vậy nếu như tôi sớm đáp ứng, việc này có phải nên quyết định rồi không?”

“Khục... Khụ khụ!” Cận Hằng bị một ngụm nước sắc bên trong khí quản, không dám tin tưởng nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Hết chương 16.

17. Chương 17: Tín Vật Đính Ước

Yến Thù Thanh bị ánh mắt sắc bén tựa như lưỡi dao của Cận Hằng đâm một cái, nhiệt độ trên mặt nóng lên mấy phần, lúng túng dời đi tầm mắt sờ mũi nói, “Anh đừng nhìn tôi như vậy, kỳ thực tôi chỉ là tùy tiện

hỏi một chút, nếu như anh cảm thấy quá nhanh cũng không sao cả, dù sao cũng chỉ là giao dịch, trước khi giao tiền cũng phải cân nhắc một chút, hướng chi quan hệ giữa hai chúng ta cũng không đến mức đó.”

Yến Thù Thanh càng nói âm thanh càng nhỏ, cuối cùng chỉ hận không thể cho mình một cái tát, tại sao đột nhiên lại hỏi ra vấn đề ngu xuẩn như thế.

Cận Hằng lau đi vệt nước trên khoe miệng, lại khôi phục vẻ mặt không đổi sắc lúc nãy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Yến Thù Thanh, lông mày nhíu lại thật chặt, “Cậu có ý gì? Lẽ nào cậu cảm thấy tôi là người qua loa tùy tiện?”

Bằng không tại sao lại hoài nghi quyết tâm của hắn, rõ ràng hắn đã thành khẩn cầu hôn như vậy, còn kiên nhẫn phân tích cho Yến Thù Thanh lợi và hại của việc này, thậm chí còn kèm nói rõ ràng “Em cứ thoải mái lợi dụng tôi đi”, thế nhưng tại sao vị hôn thê của hắn vẫn cứ ngốc nghếch như vậy, đến bây giờ vẫn còn hoài nghi ý tốt của hắn.

Cận thượng tá à, tuy anh không phải là người tùy tiện thế nhưng không ai lại làm ra chuyện quái đản như vậy cả, bằng không có người nào đầu óc không bình thường đột nhiên lại muốn cùng tình địch của mình kết hôn.

Yến Thù Thanh ở trong lòng bĩu môi, “Tôi không có hoài nghi nhân phẩm của anh, chẳng qua là cảm thấy việc này quá đột ngột, giống như là trò đùa vậy, khiến tôi có chút không thể tin được, luôn cảm giác hôm nay là ngày cá tháng tư, ngày mai anh sẽ nói với tôi đây chỉ là chuyện đùa, cho nên không nhận được muốn hỏi một chút.”

Đây còn không phải là hoài nghi ý tứ của hắn thì là cái gì!

Mặt Cận Hằng nhất thời tối sầm lại, cả người toả ra khí lạnh giống như Diêm Vương đứng ở đó. “Thì ra tôi ở trong lòng cậu chính là loại người đùa giỡn lung tung như thế, lời nói vốn dĩ không đáng tin cậy.”

Cái tên này rốt cục suy nghĩ đi đâu vậy... anh nói không tin tưởng nghi ngờ hắn lúc nào?

Yến Thù Thanh chỉ cảm thấy bó tay toàn tập, nói chuyện cùng cái tên này hoàn toàn là nước đổ đầu vịt, xoa xoa thái dương anh nỗ lực giải thích, “Tôi không phải nói không tin tưởng anh, chỉ nói chuyện của anh làm quá mức... Không phải, tôi không cố ý công kích.. tôi là nói...”

Yến Thù Thanh càng bôi càng đen, nói còn không bằng không nói, trong lúc đang không biết nói như thế nào cho phải, Cận Hằng lại đột nhiên đưa tay đến nắm lấy cổ tay của anh, ngắt lời nói, “Đồ đâu?”

“... Cái gì?” Yến Thù Thanh bị câu hỏi đột nhiên xuất hiện của Cận Hằng làm cho bối rối.

Cận Hằng nhíu chặt lông mày, “Nhấn, cậu để chỗ nào rồi?”

Yến Thù Thanh thực sự theo không kịp dòng suy nghĩ của đối phương, đối diện gương mặt đen như đáy nồi của Cận Hằng, không hiểu lửa giận rốt cục từ đâu mà tới.

Bản thân anh lại không làm chuyện gì có lỗi với hắn, chỉ là thuận miệng hỏi một câu mà thôi, thế nhưng tên này vẫn mang theo bản mặt giống như diêm vương, thật giống như anh thiếu nợ hắn rất nhiều tiền.

Thấy Yến Thù Thanh đứng tại chỗ không động đậy, biểu tình Cận Hằng càng thêm nghi hoặc, “Sững sờ làm gì, nhanh lên một chút đem nhẫn lấy ra.”

Trước đây Cận Hằng làm sao lại không phát hiện vị hôn thê của hắn dự cảm cổ túng* như vậy, tự nhiên muốn mở miệng thăm dò, nói rõ trong lòng khẳng định không kịp chờ đợi cùng hắn kết hôn, vậy tại sao đến bây giờ còn không đeo nhẫn, là cố ý chọc giận vị hôn phu này giận dữ đúng không!

(Dự cảm cổ túng: muốn bắt thì phải thả)

Vẻ mặt của Cận Hằng quá lạnh lùng, khiến trong lòng Yến Thù Thanh nghĩ bản thân giống như trộm đồ vật của hắn, nhất thời trong lòng xông ra một luồng lửa giận, cái tên này nhất định là nghĩ rằng anh sẽ không đáp ứng cùng hắn kết hôn, cho nên mới cố ý đùa giỡn anh, hiện tại vừa nghe anh nói câu ấy dĩ nhiên tưởng thật, liền không nỡ cầm “nhẫn kim cương” xem như đạo cụ đưa cho anh.

Trầm mặt từ trong túi tiền móc nhẫn ra, anh tiện tay ném vào trong lòng ngực Cận Hằng “Cho anh, bảo đảm hoàn hảo không chút tổn hại!”

Cận Hằng nhìn chằm chằm hộp nhẫn trong tay, sửng sốt một chút, không biết vì sao mới vừa rồi gương mặt còn đen như mực đột nhiên kỳ dị nhu hòa mấy phần, thậm chí lỗ tai cũng đỏ lên mấy phần.

Không phải chỉ là cầm lại chiếc nhẫn thôi sao có cần phải cao hứng như thế không, Yến Thù Thanh bĩu môi, trong lòng mới vừa cảm thấy ấm áp lại nhanh chóng biến mất.

Anh thật sự là loại người đặc biệt khiến người ta chán ghét, căn bản không đáng để người khác đối xử ôn hoà, e rằng lúc anh ba tuổi, chết đói ở đầu đường mới là lựa chọn tốt nhất. Anh cảm thấy chính mình giống như rác thải có thể bị người ta tùy ý vứt đi, ai cũng hận không thể cách xa anh càng xa càng tốt.

Lý Khác Nhiên, quân bộ, cha nuôi mẹ nuôi... Thậm chí là Cận Hằng, đều là như vậy.

Buồn cười là vừa lúc này anh dĩ nhiên bởi vì Cận Hằng bố thí cho anh một chút xú âm áp, lại đột nhiên muốn phá quán tử phá suất*, dù cho biết rõ đây là một cuộc hôn nhân không có tình cảm chỉ là để thoả mãn nhu cầu của hai bên, thế nhưng anh cũng muốn đồng ý, chỉ là bởi vì Yến Thù Thanh anh không phải là loại người có thể mặc cho người khác chà đạp.

(Phá quán tử phá suất” theo nghĩa đen là một cái bình đã bị sút mẻ, nứt vỡ thì dù nó có nát hơn nữa cũng vẫn chỉ là một cái bình sút mẻ mà thôi, không cần phải giữ gìn gì cả. Nghĩa bóng là nếu chuyện đã bị phá

hồng thì không cần để ý, cứ mặc nó tiếp tục thôi hoặc thành tích không tốt cũng không quan tâm, không cầu tiến.)

Thế nhưng bây giờ nhìn lại, tất cả chỉ là anh đang tưởng bỏ.

Thả xuống khăn mặt, ở trong lòng tự giấu nỗi cười, anh biết đến đến chính mình nên rời đi, thế nhưng vừa mới hơi động đây, Cận Hằng bên cạnh lại đột nhiên đè lại đầu ngón tay của anh, thấp giọng nói, “Đừng nhúc nhích.”

Yến Thù Thanh sững người lại, còn chưa phản ứng lại chuyện gì xảy ra, Cận Hằng liền mở hộp ra, cúi đầu đem nhẫn bên trong đeo vào ngón tay áp út bên trái của anh.

Thời khắc này gương mặt Cận Hằng nghiêm túc, đôi mắt của hắn nhìn chăm chăm vào Yến Thù Thanh, trong mắt hiện lên sự chân thành, giống như đang làm một việc gì đó rất quan trọng.

Nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên ngón tay, Yến Thù Thanh hoàn toàn bối rối.

Lúc này Cận Hằng ngẩng đầu lên, sờ sờ chóp mũi, giả vờ bình tĩnh ung dung nói, “Cậu cố ý đem nhẫn kín đáo đưa cho tôi, không phải là muốn tôi tự tay đeo cho cậu sao, lần sau nhớ nói thẳng, nếu như là người khác e sợ không hiểu được đâu.”

Yến Thù Thanh sững sốt nửa ngày, sắc mặt cổ quái ngẩng đầu liếc mắt một cái nhìn Cận Hằng, cúi đầu nhìn nhẫn trên tay cùng với gương mặt cứng ngắc của Cận Hằng, không biết làm sao thậm chí có chút muốn cười, tâm tình vừa nãy ngã vào vực sâu phút chốc lại bay tới mây xanh, quả thực giống như câu nói “lên voi xuống chó.”

Dở khóc dở cười nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay, anh không cách nào hình dung tâm tình của mình vào giờ khắc này.

Chuyện này rốt cục là gì? Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng nói chuyện yêu đương, một lần duy nhất thậm chí còn bị người ta tặng cho thẻ người tốt biến thành kẻ xui xẻo, lần đầu tiên trong đời nhận được tín vật, dĩ nhiên là tình địch kiêm thủ trưởng kiêm tên đáng ghét rất nhiều năm tặng cho, có lẽ mối nhân duyên này trên đời có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện lần thứ hai.

Yến Thù Thanh hơi có chút trong khổ tìm vui câu lên khóe miệng, trong lòng đột nhiên có chút bình thường trở lại.

Trên thế giới rất nhiều chuyện không thể dùng tâm mà nói, không phải móc ra trái tim của bản thân có thể đối lấy tình cảm của đối phương, cũng không phải mỗi một người làm cha làm mẹ cũng đều yêu thương con của mình, huống hồ khi con chim đã chết người ta còn giấu cung tên đi*, quân bộ cũng như vậy, bố mẹ nuôi cũng như vậy, cho nên anh cần gì phải quá nghiêm khắc có tình yêu mới có thể kết hôn.

(“Điều tận cung tàng” nghĩa là: khi chim đã chết thì người ta vác cung đi một nơi mà không dùng đến nữa. Nguyên câu Hán văn: “Giảo thổ tử, tẩu cầu phanh; cao điều tận, lương cung tàn; địch quốc phá, mưu thần vong”.)

Không có tình yêu, còn có hợp tác, không có hợp tác, còn có trao đổi, Cận Hằng chỉ là tìm một người hợp tác liền đưa ra điều kiện tốt như thế, Yến Thù Thanh anh đến cùng còn có cái gì không biết đủ?

Nói khó nghe một chút, thời đại này coi như là bị bao dưỡng, còn phải bán mình mang nợ nụ cười nói cảm ơn người ta, hiện tại chẳng qua là làm bia đỡ đạn ứng phó người nhà của Cận Hằng, sau này còn có chỗ dựa, nói ra còn không biết bao nhiêu người ước ao.

Tình cảm thật sự đáng giá mấy đồng tiền, cẩn thận mà sống sót mới là mục tiêu đáng làm nhất, biết bao nhiêu người bị bệnh hiểm nghèo muốn sống mà không được, huống chi người Cận Hằng thích cũng là Lý Khác Nhiên, có anh chịu tội thay, cuộc giao dịch này bản thân anh không hề thiệt thòi một chút nào.

Nghĩ tới đây, anh không kìm hãm được câu lên khoe miệng, dưới lớp lông mi chính tề dày đặc lưu lại một độ cong mê người, dưới ánh đèn trên phi hành chiếu xuống, chiếu ra một đôi mắt lấp lánh sóng nước.

Đối diện nụ cười của anh, Cận Hằng hít thở không thông, nhanh chóng dời tầm mắt, lòng bàn tay lúc này lại bị nhét vào một túi “Sớm sinh quý tử”.

“Tôi không thể tặng cho anh một cái nhẫn, bây giờ bát cơm cũng sắp khó giữ được, tạm thời cũng không thứ gì có thể cho anh, trước hết cầm cái này làm sính lễ đi, anh ném thử xem, rất ngọt.”

Yến Thù Thanh tiện tay nhét vào miệng một miếng táo tàu, quai hàm phồng lên, rất giống một chú chuột đồng tham ăn, thế nhưng toàn bộ ánh mắt của Cận Hằng vào lúc này chỉ tập trung ở trên miệng của Yến Thù Thanh.

Nhìn chằm chằm đôi môi thật mỏng ngậm miếng táo đỏ tươi, hần thấp giọng khụ một tiếng, tức giận lườm Yến Thù Thanh một cái, quay người rời khỏi, lúc gần đi còn không quên lấy đi túi ” sớm sinh quý tử” dùng nhẫn kim cương đổi lấy, một bộ dạng chỉ lo có người cướp của hần.

Rõ ràng nhìn qua vẫn là Cận thiếu tá ngông cuồng tự đại kiêu ngạo lạnh lùng, mà bên tai hơi đỏ lên lại bại lộ quá nhiều tâm tư của hần.

Hết chương 17.

18. Chương 18: Lần Đầu Đến Nhà Họ Cận

Yến Thù Thanh vốn tưởng rằng sau khi anh đồng ý kết hôn, hai người có thể tạm biệt nhau, thế nhưng Cận Hằng lại thừa dịp anh đi rửa mặt, trực tiếp khởi động phi hành khí, chờ đến lúc Yến Thù Thanh từ phòng vệ sinh đi ra, phi hành khí đã dừng lại trước cửa lớn nhà họ Cận.

Nhìn cảnh sắc xa lạ ngoài cửa sổ, Yến Thù Thanh nhất thời ngẩn mặt ra, “Tôi còn muốn về nhà mà, anh mang tôi tới nhà anh làm gì?”

Cận Hằng ấn xuống công tắc, cửa phi thuyền từ từ mở ra, một bên cầm lấy tay Yến Thù Thanh một bên coi là chuyện nhiên nói, “Về nhà? Về nhà nào, cậu còn nhà để về sao, cũng không đến nỗi nửa đêm bị tôi bắt gặp trên đường.”

“Tôi...” Yến Thù Thanh nhất thời nghẹn lời, anh không nghĩ tới mình chỉ là thuận miệng đề cập với hấn một ít chuyện trong nhà, Cận Hằng có thể đoán ra triết để như vậy.

“Tôi đi chỗ nào là chuyện của tôi, coi như tôi phải ngủ ngoài đường, cũng không có nghĩa là cần phải đến nhà anh a.”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng sầm mặt lại, “Bây giờ cậu đã là vị hôn thê của tôi, vừa nãy chính miệng cậu cũng đáp ứng rồi, hiện tại cùng tôi về nhà một chuyến cậu liền không vui, chẳng lẽ muốn từ hôn? Đừng quên vừa nãy cậu đã tặng tôi sính lễ rồi.”

“Ai là vị hôn thê của anh...”

“Vị hôn thê” ba chữ này làm cho Yến Thù Thanh thực sự xấu hổ mở miệng, vừa tức vừa buồn cười lườm hấn một cái, làm gì có người nào coi túi đồ ăn vặt là sính lễ chứ, cái tên mặt cá chết này thậm chí lại còn tin tưởng lời anh nói.”

Xoa xoa thái dương đau nhức, Yến Thù Thanh không khỏi bó tay toàn tập, “Đồng ý rồi tôi tuyệt đối sẽ không đổi ý, thế nhưng anh cũng nhìn mà xem bộ dạng lời thôi này của tôi, làm sao tiến vào được cửa nhà anh?”

Cận thượng tá à chỗ này chính là phủ công tước, người dưới một người nhưng lại trên vạn người, còn anh chỉ là một vị thiếu tá nhỏ nhoi sắp bị xoá tên khỏi quân bộ, bây giờ ăn mặc như vậy không khỏi quá thất lễ.

Thế nhưng đối diện với lo lắng của Yến Thù Thanh, rơi vào trong mắt Cận Hằng hoàn toàn thay đổi mùi vị, vợ chưa cưới quan tâm diện mạo như thế, chẳng lẽ lo lắng bản thân ăn mặc không đủ lịch sự, một hồi gặp cha mẹ chồng sẽ khiến họ không vui?

Nghĩ đến những thứ này, khóe miệng của hấn lộ ra một vệt nụ cười không dễ nhận ra, mặt không thay đổi nói, “Không cần sợ, cha mẹ tôi không phải là người quan tâm đến vẻ mặt bề ngoài, dù xấu hay đẹp cũng không quan trọng, cậu có xấu thì cũng phải gặp mặt cha mẹ chồng mà.”

Lúc thường diện mạo của Yến Thù Thanh đẹp đẽ như vậy, giống như con chim khổng tước trên hoa gheo nguyệt khắp nơi, khiến hắn càng thêm lo lắng.

Đáng tiếc câu an ủi này phối hợp với gương mặt than của Cận Hằng khiến Yến Thù Thanh không nhận được lờm một cái: Tên mặt cá chết này anh mắng ai xấu!

Đang nói, Cận Hằng đưa tay ra ôm lấy eo anh, hơi dùng sức đem anh ôm vào trong lồng ngực.

“!”

Cảm xúc quỷ dị giống như bị điện giật khiến Yến Thù Thanh trong nháy mắt nổi một thân da gà, “Anh làm cái gì đấy?”

Cận Hằng nhú mày, không chỉ không buông tay lại còn dùng sức đem Yến Thù Thanh ấn vào trong lồng ngực của hắn, “Cậu cũng nhìn thấy tôi làm gì rồi mà, chẳng lẽ tôi không nên làm sao?”

“Đương nhiên không nên, hiện tại hai chúng ta không có xác định quan hệ, anh đừng có mà táy máy tay chân.”

Vừa nghe lời này Cận Hằng neho mắt lại, “Yến Thù Thanh, cậu đừng quên cậu đã đáp ứng hợp tác cùng tôi, hiện tại phải có nghĩa vụ làm người yêu của tôi, tôi ôm vị hôn thê của mình có cái gì không đúng, cậu còn không phối hợp như vậy, nếu như bị người khác nhìn thấy truyền tới trong tai người nhà của tôi, bọn họ làm sao nghĩ hai chúng ta chuẩn bị kết hôn.”

Một câu nói chặn họng Yến Thù Thanh khiến anh á khẩu không trả lời được, nửa ngày không nói ra được một câu, anh không phải không thừa nhận Cận Hằng nói ra lời này trực tiếp chọc vào nhược điểm của anh, ngày hôm nay người chủ động đưa ra hôn ước là anh, đáp ứng hợp tác cũng là anh, hiện tại bọn họ chỉ là quan hệ ” hợp tác”, cùng nhau diễn một tuồng kịch mà thôi, cũng không phải đùa mà thành thật, anh căn bản cũng không có lý do cự tuyệt.

Dưới ánh mắt sắc bén của Cận Hằng, anh cuối cùng cũng thua trận, siết nắm đấm thật chặt, hít sâu một hơi dài mới khắc chế động lập tức đẩy người này ra, nhẫn nhịn cảm giác tê dại toàn thân, giống như là cục đá bị Cận Hằng ôm lấy, nhận lệnh bước vào biệt thự nhà họ Cận.

Phủ công tước đến cùng không phải nơi tầm thường, toà nhà Yến Thù Thanh thấy đầu tiên chỉ là khu cảnh vệ của nhà họ Cận, đi xuyên qua vườn hoa, đập vào mi mắt là một kiến trúc không khác nào pháo đài, nói “pháo đài” cái từ này tuyệt đối không hề khoa trương một chút nào, bởi vì phong cách phục cổ của nó rất giống với kiến trúc lâu đài châu Âu trước đây anh từng nhìn thấy trong sách lịch sử về địa cầu cổ đại.

Phía trước toà lâu đài chính là một vườn hoa cỡ lớn, lúc này đang là giữa mùa hè, đóa hoa màu sắc sắc sỡ tranh nhau đua nở, sân trước hai bên nhà chính chính là đài phun nước, hòn giả sơn, được thiết kế rất tỉ mỉ và độc đáo. Lúc này một loạt thị vệ đứng cách đó không xa nhìn thấy được Cận Hằng, vội vã tiến lên chào đón, đồng loạt nói, “Thiếu gia chào buổi tối, hoan nghênh về nhà.”

Âm thanh nghiêm chỉnh giống hệt như quân đội diễu binh trước quảng trường, chấn động đến mức khiến Yến Thù Thanh trợn mắt ngoác mồm, nửa ngày chưa hoàn hồn lại.

Tuy rằng anh đã sớm biết Cận Hằng xuất thân quý tộc, của cải thâm hậu, thế nhưng không nghĩ tới lại “hoành tráng” như vậy, cái tên này quả thực không phải là loại công tử nhà giàu bình thường, rõ ràng là đù vàng lớn, vừa to vừa thô lại vừa có tiền!

Yến Thù Thanh cứng ngắc quay đầu, nhìn chằm chằm Cận Hằng hồi lâu, biểu cảm giống như táo bón nói ra một câu, “...Nếu như bây giờ tôi hối hận, có phải vẫn kịp không?”

Mặt Cận Hằng không thay đổi ném cho anh một cái ánh mắt “Cậu nói xem”, lại giống như đang thảo luận thời tiết ngày hôm nay, hết sức thản nhiên mở miệng nói, “Nơi này có chút đơn sơ, thế nhưng lão già nhà tôi lại chọn nó làm nơi nghỉ hè, trước tiên cậu cứ ở tạm ở đây đi, lần sau tôi cùng cậu về nhà cũ.”

“ ... ”

Anh không nghe lầm chứ? Như vậy cũng gọi là đơn sơ!? Trong nháy mắt Yến Thù Thanh không khỏi lộ ra biểu tình kinh ngạc mắt chữ A mồm O.

Một đường ngơ ngơ ngác ngác bị Cận Hằng kéo đi, mãi đến tận khi đi vào sân vườn anh mới thoáng phục hồi tinh thần lại, trong lúc tò mò nhìn khắp bốn phía, lỗ tai hơi động, đột nhiên nhạy bén bắt lấy được tiếng gió sắc bén, sau đó thân thể trước tiên theo bản năng nghiêng đầu sang một bên, một cái tên dài sát lỗ tai bay qua, Yến Thù Thanh tay mất lạnh lẽo xoay người một cái, trong một giây trước khi mũi tên bay về phía trước đánh nát chậu cây Lan điều, văng vàng mà cầm nó nằm ở trong tay.

“Ai?”

Trong phút chốc anh xoay đầu lại, còn không nhìn thấy người liền nghe đến tiếng cười thẳng thắn, “Đứa nhóc này thân thủ không tệ.”

Men theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên oai hùng cao to, mang theo một cây trường cung cười híp mắt đi tới, trên người ông ấy mặc một chiếc áo sơ mi màu nhạt nhàn nhã, dưới chân đi một đôi dép lê, thoạt nhìn có chút lồi thối lếch thếch, gương mặt thẳng tắp vừa vặn, lại phối hợp cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, vừa nhìn chính là người biết công phu.

Trong nháy mắt nhìn thấy gương mặt của ông ấy, Yến Thù Thanh nhất thời hoảng hốt, cho là thấy được phiên bản trung niên của Cận Hằng, thật sự là quá giống, nếu không phải khóe mắt xuất hiện vài vết chân chim, hai người quả thực giống như là từ trong một khuôn đúc ra.

Ý thức được thân phận của người này, lòng bàn tay Yến Thù Thanh thấm ra một tầng mồ hôi, lần thứ nhất nhìn thấy hoàng thân quốc thích, còn là công tước Cận Vinh tại quân bộ tiếng tăm lừng lẫy, thế nhưng lại gặp trong trường hợp như vậy, anh không khỏi lúng túng lập tức đứng thẳng người giơ tay chào một cái, “Công tước các hạ, chào ngài.”

Cận Vinh liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh, không khỏi cười nhẹ một tiếng, “Ta hiện tại chỉ là một người về hữu nhân tảo, còn gọi công tước làm gì, anh bạn nhỏ thì ra cũng là người quân bộ, chẳng trách thân thủ tốt như vậy, trước đây luyện qua bắn tên sao?”

Bị công tước gọi là “anh bạn nhỏ” Yến Thù Thanh mặt đỏ lên, không biết làm sao đột nhiên công tước Cận Vinh lại gọi anh như vậy, theo bản năng sờ sờ chóp mũi, “Chỉ là thỉnh thoảng chơi đùa thôi ạ, thế nhưng không thành thạo, cũng chỉ là chút trò mèo qua mắt mà thôi.”

Cận Vinh nghe vậy cười ha ha, vừa nãy ông đứng xa xa nhìn Yến Thù Thanh đi tới, liền cảm thấy thân hình của cậu nhóc này kiên cường, bước chân mềm mại, vừa nhìn chính là hạt giống rèn luyện võ thuật rất tốt, cho nên mới cố ý thả mũi tên kia, chính là vì thử xem thân thủ của cậu nhóc, kết quả thật sự không làm cho ông thất vọng.

Bản thân ông là người thượng võ, nhìn thấy thân thủ Yến Thù Thanh, dù cho còn chưa nói cũng đã đối với Yến Thù Thanh nhiều hơn mấy phần ưu ái, “Anh bạn nhỏ không cần khiêm tốn, vừa nãy cậu tay không bắt lấy cung tên của ta, một chiêu kia tuyệt đối không phải trò mèo, nếu cậu đã cầm được cung tên của ta, vậy chúng ta liền nhân cơ hội này tỷ thí một chút.”

Nói xong ông trực tiếp bỏ rơi con trai mình sang một bên, căn bản không hỏi đến xuất thân của Yến Thù Thanh, lôi kéo Yến Thù Thanh đi đến bãi bắn bia, Cận Hằng đứng bên cạnh không nhìn nổi, một bước tiến lên chặn ở phía trước, cau mày nói, “Cha, ngài hết chuyện để làm rồi sao? Con mang cậu ấy về đây không phải để cha dẫn cậu ấy đi tỉ thí.”

Nghe vậy Cận Vinh bĩu môi một cái, chà chà hai tiếng, “Nhá, dù thế nào, cũng không nở a?”

“Con đứa bé này chính là không đáng yêu như thế, mỗi ngày không phải chạy ra bên ngoài, thì cũng giống như cái cọc gỗ đứng ở trước mặt cha, không hề muốn chơi cùng người cha này, hiện tại thật vất vả mới có anh bạn nhỏ thân thủ tốt có thể chơi cùng với cha, con ở nơi này làm gì, mau về phòng nghỉ ngơi đi, đừng quấy rầy cha cùng cậu nhóc này..” Nói được nửa câu, Cận Vinh đột nhiên ý thức được cái gì, trên mặt nhất thời giống như không nhận được xấu hổ ho khan vài tiếng, “Đúng rồi, anh bạn nhỏ, cậu tên là gì?”

Nói hồi lâu mới nhớ tới hỏi tên của anh, Yến Thù Thanh vẫn nở nụ cười, còn Cận Hằng bên cạnh trực tiếp không hề nể mặt mũi nhìn cha mình lườm một cái.

Sau một phen náo loạn, cuối cùng Yến Thù Thanh lại ngồi ở trong phòng khách nhà Cận Hằng.

Có lẽ là quá lâu không có nhìn thấy người mới, công tước Cận Vinh đối với Yến Thù Thanh thể hiện ra hứng thú nồng đậm, sau khi biết đến anh không chỉ cùng Cận Hằng tham gia nhiệm vụ chiến đấu, hai người còn là bạn bè nhiều năm, nhiệt tình của ngài công tước càng thêm tăng vọt, vẫn luôn cùng Yến Thù Thanh nói liên tục.

“Tiểu Yến a, lúc thường cháu làm bạn với thằng nhóc thối Cận Hằng có phải rất khổ cực không, ta vừa nhìn cũng biết tính cách cháu rất hiền lành, bằng không làm sao nhận được nó, không gạ cháu, từ nhỏ đến lớn, cháu là người bạn duy nhất nó dẫn về nhà, hai đứa có phải quen biết rất lâu rồi không?”

Yến Thù Thanh bị Cận Vinh hỏi dở khóc dở cười, rất muốn nói công tước ngài thực sự là mắt sáng nhận thức sâu, con trai của ngài thật sự không phải người bình thường có thể chịu được, thế nhưng lo lắng đến đối tác của mình, anh vẫn là hàm hồ cười cười, “Chúng cháu là bạn học trong trường quân đội, quen biết cũng có năm sáu năm rồi, không giống ngài nói tới nghiêm trọng như thế, Cận Hằng anh ấy... rất dễ ở chung.”

Che giấu lương tâm nói trái lương tâm, Yến Thù Thanh không thể không bội phục tinh thần chuyện nghiệp của bản thân, kết quả Cận Vinh vừa nghe lời này lập tức kinh ngạc nhú nhú mày, “Đã năm, sáu năm rồi? Tiểu Yến, thật khó khăn cho cháu.”

Nói xong ông ấy mang một mặt khổ đại cừu thâm* thở dài, “Cháu nói xem, tính xấu của đứa nhỏ này rất cục giống ai, ta và mẹ nó không có tính cách này, làm sao lại sinh ra đứa con giống như cục đá vậy... Tiểu Yến cháu không cần thay nó nói tốt, nó ra sao ta hiểu rất rõ, cháu nói xem sau này nó có thể thành gia lập nghiệp hay không?” Nói đến đây ông ấy giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vỗ tay Yến Thù Thanh nói, “Đúng rồi Tiểu Yến, cháu cùng thằng nhóc thối này nhận thức lâu như vậy rồi, vậy hiện tại nó đến cùng có đối tượng hay không?”

“ ... ”

Yến Thù Thanh không kịp hít thở, suýt chút nữa bị sặc, cái vấn đề này con mẹ nó quả thực rất lúng túng!

Hết chương 18.

19. Chương 19: Đêm Khuya Ngủ Lại

Yến Thù Thanh có thể nói Cận Hằng không có đối tượng, nhất định là không thể, nếu như vậy giao dịch giữa bọn họ sẽ bị phá vỡ, nhưng anh cũng không thể nói đối tượng của Cận Hằng là anh, chuyện này tuyệt đối không thể a!

“Chuyện này.. Ngài công tước, kỳ thực chuyện này tương đối phức tạp...”

“Nếu như con không có đối tượng, bây giờ có thể đem cậu ấy mang đến cho cha gặp sao?”

Cận Hằng vẫn luôn trầm mặc vào lúc này đột nhiên mở miệng, một câu nói trực tiếp ngăn chặn miệng Yến Thù Thanh, giây phút này anh thật sự muốn chết quách ngay cho rồi!

“... Cái gì?” Cận Vinh nhú mày, sợ mình lý giải sai lầm.

“Cha không phải đã nghe thấy sao, cậu ấy, Yến Thù Thanh chính là đối tượng của con, ngày hôm nay con dẫn cậu ấy trở về chính là muốn ra mắt.” Bộ dạng của Cận Hằng rất tự nhiên, nhìn Yến Thù Thanh liếc

mắt một cái, tiện tay thân mật ôm bờ vai đối phương.

Yến Thù Thanh: “...”

Cận Vinh: “...”

Cận Vinh tựa hồ dùng thời gian rất lâu mới tiêu hóa xong tin tức này, sau đó từ trên xuống dưới quan sát Yến Thù Thanh nhiều lần, “Cậu ấy... Đối tượng? Hai đứa là... Người yêu?!”

Cận Vinh triệt để kinh sợ, trên mặt lộ ra biểu tình trợn mắt há mồm.

Nói thật một công tước uy chấn tứ phương thanh danh hiển hách, đột nhiên lộ ra vẻ mặt như thế, kỳ thực là một chuyện rất buồn cười, thế nhưng vào lúc này Yến Thù Thanh lại hoàn toàn không cười nổi, lúng túng hận không thể lập tức đập đầu chết, vội vã giải thích, “Công tước ngài nghe cháu nói, quan hệ giữa cháu cùng Cận Hằng kỳ thực... không giống như tưởng tượng...”

“Đúng, hai đứa chúng con chính là quan hệ cha đang nghĩ đến, những năm này vẫn luôn giao du.”

Cận Hằng không đợi Yến Thù Thanh nói xong, lời nói giống như đinh chém sắt trực tiếp xác định quan hệ của bọn họ, còn không quen nghiêng đầu nhìn Cận Vinh nói, “Không phải cha vẫn luôn thúc giục con kết hôn à, lo lắng con không tìm được đối tượng sao, hiện tại đem người mang về cho cha gặp, tại sao cha lại kinh ngạc như vậy.”

Lúc nói lời này gương mặt hắn rất kiêu ngạo, thật giống như thông báo cho cha mình bản thân hắn tìm được đối tượng là một chuyện quang vinh cỡ nào, kích thích đến mức khiến Yến Thù Thanh không nở nhìn thẳng.

Biểu tình Cận Vinh càng thêm chán kinh, sửng sò tại chỗ vài giây, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy hoài nghi, quả thực ông thật sự lo lắng Cận Hằng với cái tính xấu của nó sẽ không tìm được đối tượng, thế nhưng cũng ủng hộ con trai hiện tại lên lấy sự nghiệp làm trọng, xưa nay chưa từng ép nó kết hôn a.

“Cha còn không đến mức già rồi hồ đồ đâu, cha thúc giục con kết hôn lúc nào...”

“Cha, người con cũng đã mang về, hiện tại cha lại nói với Thù Thanh lời này, có phải cha đối với cậu ấy có gì bất mãn không?”

Cận Hằng mặt không đỏ tim không đập nói ra lời này, trên mặt lộ ra biểu tình thắc mắc nhìn Cận Vinh, nếu như không phải biết đến hắn đang nói hươu nói vượn, quả thực muốn tin là thật.

Cận Vinh bị ngắt lời đến nửa ngày không nói ra một câu, ông tự nhiên không phải đối với Yến Thù Thanh có thành kiến gì, ngược lại vừa gặp mặt đã đối với anh bạn nhỏ kiên cường tuần tú cử chỉ lễ độ này rất có

hảo cảm, thế nhưng đây cũng là dựa trên tiền đề Yến Thù Thanh là bạn bè của Cận Hằng, thế nhưng bây giờ nói chuyện hơn nửa ngày, Cận Hằng mới nói cho ông biết Tiểu Yến căn bản không phải bạn bè đơn thuần của nó mà chính là con dâu tương lai của ông, dù lai ai đi chăng nữa nhất thời cũng không có cách nào tiếp thu.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của ông cổ quái liếc mắt nhìn về phía bụng bằng phẳng của Yến Thù Thanh, sau đó lập tức đem Cận Hằng kéo đến bên cạnh thấp giọng nói, “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Thằng nhóc thú này con thành thật khai báo cho cha!”

Mặt Cận Hằng không thay đổi thoáng nhướn mi, “Còn có thể xảy ra chuyện gì chứ, chính là giống như ngài thấy.”

Thái dương của Cận Vinh thỉnh thoảng nhảy lên mấy lần, đối diện biểu cảm mặt than của đứa con trai thực sự là hận không thể bổ đầu nó ra xem bên trong có cái gì, “Thằng nhóc thú!... con có phải điên rồi hay không?”

“Cậu ấy là đồng nghiệp của con, lại còn là thiếu tá quân bộ, hai đứa đều là cầm kiếm giả, bây giờ con lại nói với cha hai đứa là người yêu? Có phải là tại thời kỳ con trưởng thành cha vì quá bận bịu nên không thể quan tâm con, hay là con thiếu hụt tình thương của cha, con làm sao có thể.. Làm sao lại đi tìm đối tượng là đồng loại... pháp luật đế quốc tuyệt đối sẽ không thừa nhận..”

Trước đây Cận Hằng phiền nhất nghe đến điều này, bởi vì đều là cầm kiếm giả, tình cảm của hắn đối với Yến Thù Thanh mãi mãi cũng không thấy được ánh sáng, cho nên hắn vẫn luôn ẩn nhẫn giả bộ, đem tâm tư không thể nói ấy giấu vào trong lòng, ai cũng không thể nhìn ra, thế nhưng đây là trước đây, hiện tại hắn đã có lý do có thể cùng Yến Thù Thanh quang minh chính đại ở cùng nhau.

Nghĩ tới đây, gương mặt băng sơn vạn năm của hắn lộ ra một vệt nụ cười đắc ý không che giấu được, nghiêng đầu liếc mắt nhìn cha mình một cái, khá là kiêu ngạo nói, “Cái gì gọi là chúng con đều là cầm kiếm giả, sau này con còn hi vọng Thù Thanh sinh con cho con nữa, lời này cha không thể nói lung tung được,”

Biểu tình của Cận Hằng chỉ hận không thể thông báo toàn thế giới, Cận Vinh nhìn thấy con trai như vậy không khỏi cảm thấy chói mắt, ông theo bản năng nghiêng đầu nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, giật mình nói, “Con là nói... Cậu ấy là phục tùng giả?”

Cao như vậy, thân hình rắn chắc cùng thân thủ linh hoạt nhanh nhẹn, vừa nãy trong lúc nắm lấy mũi tên trong nháy mắt cơ bắp tựa hồ bộc phát, làm sao có khả năng là phục tùng giả?

Cận Hằng không nói gì chỉ nhếch miệng lên, nụ cười đó đã chứng tỏ ngầm thừa nhận.

Cận Vinh không khỏi thở ra một hơi, ông không nghĩ tới bản thân tòng quân nhiều năm, gặp qua rất nhiều thiên tài có thiên phú đánh lộn, bây giờ lại bị một phục tùng giả làm cho kinh ngạc, nghĩ lại thì ra cũng có lúc ông nhìn nhầm.”

“Nếu cậu ấy là phục tùng giả làm thế nào có thể tiến vào đội hành động của quân đội, còn làm tới chức thiếu tá, quân bộ làm sao có khả năng để cho một phục tùng giả đi tiền tuyến?”

Ông hỏi một hơi rất nhiều vấn đề, Cận Hăng căn bản không có ý định trả lời, chỉ là thoáng nhướn mi nói, “Làm sao cha lại thắc mắc nhiều như vậy, có phải là đối với đứa con dâu này không hài lòng hay không?”

“Không hài lòng cũng không sao cả, dù sao con cũng muốn cùng cậu ấy kết hôn, ngày hôm nay chỉ là đến thông báo cho cha một tiếng.”

Không phải thăm dò cũng không phải trưng cầu ý kiến, mà là trực tiếp thông báo, ý tứ chính là bất kể cha có đồng ý hay không, Yến Thù Thanh chính là người con nhận định đi cùng cả đời này

Nói xong lời này, hắn xoay người rời đi, còn không quên quay đầu lại nói một câu, “Cha à cha cũng đừng hòng cắt đứt nhân duyên của con.”

Cận Vinh nghe con trai mình uy hiếp như vậy không khỏi tức giận vỗ bàn một cái, “Á à, thằng nhóc này...”

Hai người trốn đến rất xa, Yến Thù Thanh cái gì cũng không nghe thấy, chỉ nhìn thấy hai cha con tụ lại cùng nhau thì thầm không biết đang nói cái gì, mà không cần đoán cũng biết nhất định có liên quan đến mình.

Vừa nghĩ tới bản thân đáp ứng việc kết hôn hoang đường này, hiện tại lại giống như miếng thịt heo bị người nhà họ Cận xoi mói bình phẩm, Yến Thù Thanh giống như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, lúng túng đến mức không biết nên làm gì.

Nhìn dáng dấp Cận Vinh công tước hắn là không vừa mắt anh đứng không, vậy có phải mang ý nghĩa anh cùng Cận Hăng không cần phải kết hôn rồi? Nếu như là như vậy chẳng phải rất nhanh có thể từ nơi này bỏ của chạy lấy người.

Nghĩ tới đây trong lòng Yến Thù Thanh vui vẻ, vừa vặn lúc này Cận Hăng đi tới, anh giật mình lập tức tiến lên nghênh đón, cầm cánh tay của hắn hạ thấp giọng hỏi, “Này, hiện tại đến cùng tình huống thế nào, tôi không quản anh với cha anh nói cái gì, dù sao tôi chỉ có thể giúp anh đến nước này, nếu như cha anh không đồng ý, anh cũng không thể ép buộc tôi kết hôn.”

Vừa nghe lời này, Cận Hăng nhú lại lông mày, vòng tay ôm chặt eo Yến Thù Thanh, ghé vào lỗ tai anh cắn răng nói, “Hiện tại cả nhà của tôi đều biết quan hệ của chúng ta, cậu dĩ nhiên còn băn khoăn chuyện từ hôn? Có phải là cậu không muốn phụ trách hay không?”

Khoảng cách giữa hai người quá gần, hô hấp nóng rực của Cận Hăng phun ở bên tai, giống như dòng điện thuận theo lỗ chân lông chui vào trong người Yến Thù Thanh, khiến gương mặt anh không khỏi đỏ bừng, theo bản năng rút cổ một cái, thấp giọng vội la lên, “Anh nói hươu nói vượn cái gì đấy, nếu như tôi không muốn phụ trách chẳng lẽ anh còn muốn ép buộc tôi?”

Hai người sợ bị người bên ngoài phát hiện chuyện hợp tác, lúc nói chuyện tựa hồ dính sát vào nhau, tư thế “ân ái” như vậy người bên ngoài nhìn vào cũng cảm thấy chói mắt.

Cận Vinh chỉ liếc mắt nhìn liền cảm thấy ông sắp bị hai đứa này chọc cho mù mắt, nói thầm một tiếng “Làm vậy”, vội vàng nhìn trần nhà ho khan vài tiếng.

Yến Thù Thanh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ý thức được chính mình dĩ nhiên trước mặt bao nhiêu người trong nhà họ Cận lại cùng Cận Hằng “ôm nhau”, lúc này mặt trở nên đỏ bừng, thừa dịp Cận Hằng còn chưa nói cái gì, nhanh chóng chỉnh lại quần áo, câu ra một vệt nụ cười nói, “Công tước, vốn là đến thăm nhà ngài cần phải chuẩn bị một ít lễ vật, lần này là cháu đường đột, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, cháu cũng không tiện ở nơi này quấy rầy, lần sau cháu nhất định mang theo lễ vật tự mình đến đây tạ lỗi với ngài.”

Anh không đoán được thái độ của Cận Vinh đối với anh rốt cuộc là thái độ gì, nhưng nghĩ đến vừa nãy ông ấy dùng ánh mắt quái lạ nhìn anh nhiều lần, cũng đại khái đoán được e sợ ông ấy không hoan nghênh anh, cho nên mới thừa dịp trước khi người ta lên tiếng đuổi khách, tự mình biết mình rời đi trước, cũng đỡ khiến người ta chướng mắt.

Thế nhưng Cận Vinh nghe lời này, nhìn một chút bóng đêm ngoài cửa sổ, càng lộ ra một vệt ý cười thoải mái, “Còn nói lần sau làm gì, sau này đều là người một nhà còn khách sáo như thế làm gì, bây giờ sắc trời đã quá muộn, nếu không cháu ở lại đây đi.”

Yến Thù Thanh phút chốc mở to hai mắt, suýt chút nữa nghĩ bản thân nghe lầm.

Đây là tình huống gì, không phải bên trong mấy bộ phim hào môn thế gia mấy bậc phụ huynh không ưa con dâu đều thẳng thắn cầm tấm chỉ phiếu đập vào mặt rồi nói “mau cầm số tiền này rời khỏi con trai tôi ngay” hay sao, vậy chỉ phiếu đâu rồi?

“Ngài công tước, chuyện này không quá thích hợp đi, cháu...”

“Ai nha, có gì mà thích hợp không thích hợp, bên ngoài trời tối như vậy, chờ Cận Hằng đưa cháu trở về thì trời cũng đã sáng rồi.”

“Đừng để cho tôi đưa cậu về, tôi sợ bóng tối.” Trong lúc này Cận Hằng nhẹ nhàng đâm thêm một dao, hai cha con một người xướng một người hoạ phối hợp vô cùng ăn ý.

Yến Thù Thanh không nhịn được nguyền hán một cái: Tên mặt cá chết nói dối cũng không biết suy nghĩ một chút sao! Lúc trước ở giữa ngân hà thi hành nhiệm vụ cũng không thấy hán nói sợ bóng tối.

Anh hoàn toàn không ngờ tới chuyện sẽ phát triển nhanh chóng như thế, há miệng còn muốn từ chối, Cận Vinh lại trực tiếp vung tay lên nói với người hầu phía sau, “Các người đi dọn dẹp phòng thiếu gia một chút, nhớ để thêm một cái gối lên giường.”

Nói xong ông quay đầu lại cười híp mắt đối với Yến Thù Thanh nói, “Tiểu Yến a, trong nhà tạm thời không có phòng khách, đêm nay cháu tạm thời ngủ chung giường với thằng nhóc này một đêm đi, quần gia Thiên sẽ giúp hai đứa đổi một cái giường lớn, bảo đảm dù cho có lần cỡ nào cũng sẽ không ngã xuống.”

Công tước đại nhân lão gia ngài trọng điểm đến cùng đặt ở nơi nào vậy! Hiện tại căn bản không phải vấn đề giường lớn giường nhỏ a!

Yến Thù Thanh khóc không ra nước mắt, sâu sắc cảm thấy ngày hôm nay tuyệt đối bị hai cha con này hãm hại, vị công tước uy chấn bốn phương thống trị nửa quân bộ trong truyền thuyết, tuyệt đối đều là gạt người.

Lời đã nói đến nước này, anh căn bản không có cách nào lại mở miệng từ chối, chỉ có thể tàn nhẫn mà lườm Cận Hằng một cái, không thể không cùng người hầu đi lên lầu..

Thời điểm đi lên cầu thang, anh phát thệ nhìn thấy hình ảnh hai cha con Cận gia nhìn nhau nở nụ cười, nhất thời phía sau lưng mát lạnh, cảm thấy được đêm nay bản thân sợ là lạnh ít dữ nhiều...

Hết chương 19.

20. Chương 20: Chỉ Biết Trêu Chọc Tôi

Lúc đi vào buồng tắm, Yến Thù Thanh không khỏi bị hoàn cảnh trước mắt làm cho kinh sợ.

Dưới ánh đèn sáng choang, một buồng tắm to lớn không khác nào một cái bể bơi nhỏ, khắp nơi xanh vàng rực rỡ, tản ra ánh hào quang sáng ngời, phía dưới được lát gạch sứ màu trắng, trơn bóng sáng ngời không nhiễm một hạt bụi, dầu tắm dầu gội đầu.. tất cả đều được đặt trong bình sứ màu trắng, đưa theo kích cỡ từ cao xuống thấp được sắp xếp ngang hàng gọn gàng, được lau chùi bóng loáng phẳng phất có thể nhìn thấy hình phản chiếu, vừa nhìn liền biết chủ nhân nơi này có tính thích sạch sẽ.

Yến Thù Thanh từ nhỏ lớn lên ở xóm nghèo, trong nhà khả năng không có buồng tắm lớn cỡ này, anh vốn cho là ký túc xá ở trường quân đội tiêu chuẩn vốn đã rất cao, bây giờ so sánh với Cận đại thiếu gia lúc thường mỗi ngày trải qua chẳng khác gì thần tiên, thực sự là một trời một vực.

Trong lòng Yến Thù Thanh nghĩ linh tinh vài thứ, lại thấp thỏm tò mò đi vào, mới vừa bước chân vào, bồn tắm liền kêu lên keng một tiếng bắt đầu tự động xả nước, hơi nước ấm áp bốc lên, trong nháy mắt phủ vào mặt, không quá vài giây toàn bộ trong phòng tắm lượn lờ sương khói, mơ hồ còn bay lên mùi vị tinh dầu.

Yến Thù Thanh làm một tên nhà quê, chưa từng thấy thú vui xa hoa cao cấp như vậy, sững sờ một hồi mới lúng túng sờ sờ mũi, tiện tay khoá cửa vào, sau khi xác định không có người đi vào mới cởi quần áo trên người ra.

Kỳ thực đêm nay anh vốn là không có dự định tắm, dù sao cũng đang ở nhà Cận Hằng, anh còn bận khoản sau nửa đêm nhân cơ hội trốn đi, thế nhưng vào lúc này cả người anh đều tản ra mùi mồ hôi, buồn nôn đến mức bản thân anh cũng không nhịn được.

Không kịp chờ đợi nhảy vào trong nước, dòng nước ấm áp tinh khiết trong nháy mắt vây quanh anh, toàn thân mỗi một lỗ chân lông trong nháy mắt mở ra, anh thoải mái ngửa cổ lên thở dài một tiếng, lúc này mới cảm thấy bản thân rất cực sống lại.

Ngày hôm qua thực sự xảy ra quá nhiều chuyện, tựa hồ từ khi có nhận thức tới bây giờ đây chính là chuyện éo le nhất cuộc đời anh từng gặp phải, bây giờ cho dù đã ngồi ở trong buồng tắm nhà họ Cận, anh còn phảng phất cảm thấy mình đang nằm mơ, không hề có cảm giác chân thực.

Chưa đến một ngày, hiện thực tối tăm triệt để lật đổ toàn bộ nhận thức quá khứ của anh, quân bộ phát thẻ muốn cống hiến cả đời, dễ dàng khai trừ anh, cha mẹ nuôi ở trong lòng vẫn luôn mang ơn coi như là cha mẹ ruột, chán ghét từ bỏ anh, thậm chí cả “giới tính” anh đã chắc chắn hơn hai mươi năm cũng xảy ra dao động.

Nghiêng đầu nhìn cái bóng của mình trong gương ngập tràn hơi nước, anh nỗ lực nhìn rõ đường viền của mình, nhìn chăm chăm thân thể bằng phẳng rắn chắc của mình, ánh mắt đảo qua từng đường nét; từng vết sẹo quen thuộc trên cơ thể, cuối cùng đưa mắt dừng lại trên bụng.

Y học của bộ tộc Thương Kiêm phát triển đến ngày nay, đã hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề để lại sẹo, thế nhưng anh cố ý giữ lại tất cả vết sẹo trước kia, chính là vì kỷ niệm từng sự kiện xảy ra ở trên chiến trường, nhưng chỉ có lần hành động này lưu lại vết thương ở bụng....

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương, nơi đó da dẻ bằng phẳng bóng loáng, không nhìn ra một điểm vết tích, đây đúng là hiệu quả được bệnh viện tử mĩ xử lý, thế nhưng tuy rằng bề ngoài không nhìn thấy vết sẹo, lại thay đổi toàn bộ bên trong cơ thể của anh.

Lúc này anh thậm chí không dám tưởng tượng, bên trong bụng của mình đến tột cùng biến thành cái dạng gì, khoang sinh sôi lớn chừng hạt gạo kia rốt cục có lớn lên hay không... anh giống như tự ngược dòng sức dòng móng tay nhéo lấy bụng mình, hận không thể cứ như vậy trực tiếp xé ra, lấy ra bộ phận biến dị bên trong, dù cho sẽ mất mạng, ít nhất trước khi chết cũng cảm thấy thoải mái.

Bất an, đau đớn còn có vô số tâm tình phức tạp vô thanh vô tức xông tới, anh đem đầu chôn vào trong nước, giống như như đã điều châu phi đem bản thân vùi vào trong cát, ý đồ cảm nhận được an bình ngắn ngủi, thế nhưng vào lúc này, cửa lớn buồng tắm đột nhiên “Răng rắc” một tiếng mở ra.

Trước khi tắm rửa anh đã từng nhờ người hầu giúp anh tìm một bộ quần áo mới, cho nên vào lúc này anh cũng không có ngấm nghĩ, tiếp tục đem mình ngấm ở bên trong nước nói, “Quần áo để ở cửa đi, cảm ơn.”

Thế nhưng người kia lại không nghe lời anh nói, không chỉ không thả xuống quần áo rồi đi, trái lại đi thẳng về phía anh.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, Yến Thù Thanh nghi ngờ ngẩng đầu lên, không hề phòng bị trực tiếp đối diện đôi mắt của Cận Hằng, kinh ngạc đến mức da đầu tê rần, dưới chân mất thăng bằng trực tiếp ngã trong nước, tàn nhẫn mà sặc một hơi.

Anh ngồi dậy lau nước dính trên mặt, một bên ho khan một bên không ngừng mà thở mạnh, “Khục... Khục... Tại sao là anh! Ai cho anh tiến vào!”

Cận Hằng không lên tiếng, chỉ là bất động thanh sắc nhìn chằm chằm Yến Thù Thanh, không biết là sặc nước hay là tác dụng nước nóng bốc hơi, lúc này toàn thân Yến Thù Thanh đều tràn ngập một tầng sắc đỏ nhợt nhạt, phối hợp màu da trắng bóc, lại giống như bông tuyết hoà tan vào trong nước, khiến cả người Yến Thù Thanh nhiễm phải sắc thái diễm lệ trước nay chưa từng có. Mái tóc màu đen lúc này dính vào trên mặt ướt nhẹp, tóc mái nhỏ vụn vuốt về phía sau, khiến ánh mắt của Yến Thù Thanh đều nhu hòa mấy phần, giọt nước óng ánh từ cuối sợi tóc trượt xuống, rơi vào xương quai xanh thon dài, lăn mấy lần trực lướt qua lồng ngực, cuối cùng rơi xuống cái bụng in đậm dấu vết nắm ngón tay đỏ ửng.

Cận Hằng chỉ nhìn như thế một hồi, liền cảm thấy xoang mũi có chút ngứa ngáy toả nhiệt, giống như là một giấy sau liền chảy ra thứ gì đó, hần vội vàng quay đầu đi, ánh mắt lại không nhìn được nhìn chằm chằm vết đỏ ửng trên bụng Yến Thù Thanh, trong đầu vang lên ong ong.

Trước khi hần đi vào, rốt cục Yến Thù Thanh đang làm gì? Tại sao khắp toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có bụng có in dấu nắm ngón tay.

Hần không khống chế được đầu của mình, vô số hình ảnh kiều diễm xuất hiện ở trước mắt hiện lên, nếu như lúc này hần tiến lên ôm thật chặt Yến Thù Thanh, ngăn chặn đôi môi của đối phương, sau đó ở trên người đối phương lưu lại càng nhiều dấu vết như vậy...

Cận Hằng hơi hít vào một hơi, chặt chẽ nắm lấy nắm đấm, không dám nghĩ tiếp nữa, mang theo gương mặt cá chết, cố ý dùng thanh âm lạnh lùng che giấu sự chột dạ của mình nói rằng, “Nơi này là nhà tôi, tại sao tôi không thể ở đây?”

Yến Thù Thanh lúc này mới nhớ tới lúc trước mình rõ ràng đã khoá kỹ cửa, cho nên cái tên này rốt cuộc là vào bằng cách nào!?

“Anh thấy cửa khoá lẽ nào không đoán ra bên trong có người!”

Cận Hằng nhún vai một cái, mặt không đổi sắc nói, “Tôi có quyền hạn tối cao ở đây, bất luận ta đi tới chỗ nào, tất cả khoá cửa đều sẽ tự động giúp tôi mở ra, vì vậy tôi cũng đâu cần bận tâm bên trong có người hay không!”

Gương mặt hần bằng phẳng, thật giống đang nói “Đều là đàn ông cậu xấu hổ cái gì chứ?”

Yến Thù Thanh không nói được gì, suýt chút nữa bị Cận Hằng làm cho tức chết, vừa nghĩ tới dáng vẻ chật vật của mình hết lần này tới lần khác bị cái tên này nhìn thấy liền hận không thể lập tức chui xuống đất.

“Vậy bây giờ thấy tôi đang tắm rồi, có thể mời anh đi ra ngoài không?”

“Hiện tại đã muộn lắm rồi, đến phòng khác trước tiên bật nước nóng không biết phải đợi tới khi nào, tôi ở nhà mình tại sao còn phải ủy khuất bản thân.” Nói xong Cận Hằng nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, bắt đầu tự mình cởi quần áo ra.

“Này!”

Yến Thù Thanh trơ mắt nhìn hắn cởi ra cà vạt, gỡ bỏ nút áo sơ mi, lộ ra cơ nhục màu đồng bao bọc rắn chắc bên trong, sau đó hai tay bắt đầu cởi thắt lưng, mắt thấy liền muốn đem quần cởi ra rồi!

“Cận Hằng anh được lắm! Nhà các người nhiều phòng như vậy, tại sao cần phải chạy đến đây đến cùng tôi cướp buồng tắm!”

Gương mặt Yến Thù Thanh đỏ bừng, không nhịn được gầm nhẹ một tiếng, nếu như tình huống cho phép anh thật sự rất muốn hiện tại ngay lập tức mặc quần áo vào rồi đi, thế nhưng anh vừa đứng lên chẳng khác nào muốn phơi bày cơ thể trước mặt Cận Hằng, bây giờ chỉ có thể bị vây ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Cận Hằng nở nụ cười rất nhạt, trên mặt băng sơn bởi vì nụ cười này dĩ nhiên nhiệm phải điểm tà khí, hắn cởi áo ra quang minh chính đại đi về phía Yến Thù Thanh, cúi người xuống tiến đến trước mặt đối phương thấp giọng nói, “Cậu tức giận như vậy làm gì, dù sao chúng ta cũng là đàn ông, cậu có tôi cũng có, cậu sợ cái gì?”

“Ai, ai nói tôi sợ, tôi chỉ là.. Không quen.”

“Ồ —— Ban đầu ở trường quân đội mọi người cùng nhau sống ở trong ký túc xá tập thể, dùng buồng tắm công cộng, không phải cậu thích ứng rất tốt hay sao, làm sao hiện tại đổi thành nhà tôi cậu lại cảm thấy không quen? Cậu lo lắng tôi sẽ làm gì cậu, hay là nhìn thân thể của tôi, cậu không nhịn được sẽ làm cái gì đó với tôi.”

Lúc nói lời này hắn cơ hồ tiến tới trước mặt Yến Thù Thanh, một đôi đồng tử đen kịt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào anh, đôi môi thật mỏng tràn ngập hơi thở cực nóng, hòa lẫn hơi nước ẩm áp bốn phía, quả thực như dòng điện lập tức tiến vào bên trong thân thể Yến Thù Thanh.

Anh không tự chủ rút lại cổ, nhiệt độ trên mặt gần như sắp thiêu cháy, trong lúc tầm mắt hoảng loạn không biết nên thả tới chỗ nào, lại đột nhiên liếc về lồng ngực rắn chắc cùng đôi chân dài thẳng tắp của Cận Hằng, lúc này trong đầu vang lên một âm thanh cảnh báo, toàn thân giống như bị điện giật khẽ run lên.

Trong phòng tắm tràn đầy mùi vị sữa tắm chẳng biết lúc nào đột nhiên bị mùi vị cây cỏ nồng nặc che giấu, mãnh liệt xuyên vào lỗ mũi Yến Thù Thanh, làm cho anh đầu vác mắt hoa, theo bản năng muốn đuổi theo đến gần người này, thậm chí ngay cả giận dữ và xấu hổ vừa nãy đều không nhớ rõ, anh không tự chủ

được giơ tay lên chạm vào người Cận Hằng, lại nói, “Nếu như anh muốn tôi làm cái gì đó với anh, tôi cũng sẽ không từ chối, dù sao anh là cấp trên của tôi, tôi phải phục tùng mệnh lệnh.”

Đầu ngón tay của Yến Thù Thanh mang theo nhiệt độ của nước nóng, phối hợp với đôi mắt tinh khiết, giống như ngọn lửa trong nháy mắt đốt cháy toàn thân Cận Hằng, khiến thân hình hắn nhất thời cứng đờ, đứng im tại chỗ, hoàn toàn mất đi năng lực phản ứng.

“Thượng tá, anh muốn tôi làm thế nào.”

Nhìn hắn không nói lời nào, Yến Thù Thanh liền mở miệng hỏi một câu, vẻ mặt của anh hết sức chăm chú, đôi mắt chất phác trong suốt phẳng phất thật sự đang chấp hành nhiệm vụ cấp trên giao phó, thế nhưng ngón tay của anh lại chậm chạp không thu hồi lại, đầu ngón tay xuất phát từ bản năng hấp thu ầm ập trên người cầm kiếm giả.

Một tiếng “Thượng tá” khiến Cận Hằng khó giải thích được sản sinh một cảm giác cấm kỵ, nhất thời thân hình cứng ngắc càng thêm lợi hại, cũng không chịu được ánh mắt của Yến Thù Thanh, phủ thêm áo tắm xoay người rời đi, thậm chí còn không đợi Yến Thù Thanh phản ứng lại, hắn đã đóng sầm cửa lớn buồng tắm.

Đầu ngón tay ở giữa không trung, phía trên còn quanh quẩn mùi vị trên người cầm kiếm giả, Yến Thù Thanh ngẩn người mới xì cười một tiếng thu hồi đầu ngón tay, nhìn chằm chằm cửa lớn vừa trải qua chấn động, không nhận được bữu môi nói, “Lúc đùa giỡn người khác làm sao ác liệt như thế, bị người khác đùa giỡn một chút liền lập tức trở mặt rời đi, anh muốn chơi tôi cũng không chơi nổi a.”

Lầu bầu vài câu, một lần nữa tiến vào trong nước, nước nóng ầm ập làm cho anh một lần nữa thở ra một hơi, lúc này anh mới phát hiện bởi vì Cận Hằng đột nhiên xông vào, tâm trạng bất an trầm trọng lúc này dĩ nhiên tan thành mây khói, ngay cả tâm tình cũng buông lỏng rất nhiều.

Nghĩ tới đây, anh không khỏi câu môi nở nụ cười, tên mặt cá chết này thì ra cũng có ưu điểm.

Còn Cận Hằng hoang mang chạy ra buồng tắm, lúc này lại không thoải mái như vậy, cách một lớp cửa kính, thân hình Yến Thù Thanh lúc ẩn lúc hiện, kèm theo tiếng nước ào ào, đột nhiên truyền đến tiếng cười mang theo giọng mũi của đối phương, không khỏi làm trái tim hắn đập nhanh hơn, thấp giọng thầm mắng: Cái tên này mỗi ngày chỉ biết trêu chọc hắn, khổ nạn!

Hết chương 20.

21. Chương 21: Nụ Hôn Đầu Tiên

Lúc Yến Thù Thanh từ buồng tắm đi ra, Cận Hằng đang ngồi ở bên giường lau mái tóc ướt nhẹp.

Trong phòng một mảnh mờ nhạt, chỉ có đầu giường một chiếc đèn bàn tỏa ra tia sáng sâu kín, hắt đưa lưng về phía Yến Thù Thanh, lộ ra toàn bộ phía sau lưng, đường nét trôi chảy bắp thịt rắn chắc bao trùm ở phía trên khung xương cao gầy, không khác nào một pho tượng, mỗi một tác cơ nhục đều ẩn chứa sức mạnh, dưới ánh đèn sâu thẳm đem cả người hắt nhuộm thành màu mật ong mê người, lúc này một giọt nước óng ánh từ bả vai lăn xuống, lướt qua bả vai rắn chắc lăn xuống nhân ngư tuyến, cuối cùng đi vào bên hông bên trong khăn tắm màu trắng.

Rõ ràng đây là thân thể hoàn toàn tương tự cơ thể của anh, thế nhưng Yến Thù Thanh làm thế nào cũng không di chuyển được tầm mắt, phút chốc dĩ nhiên cảm thấy Cận Hằng như vậy khiêu gợi gần như đáng sợ.

Chớp mũi đột nhiên có chút ngứa, Yến Thù Thanh chật vật nhanh chóng dời đi tầm mắt, lúc này mới ý thức được bản thân dĩ nhiên cứ như vậy đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm thân thể Cận Hằng hồi lâu.

Yến Thù Thanh mày diên rồi sao, tên mặt cá chết này có cái gì đẹp mà nhìn!

Không nhịn được ở trong lòng mắng bản thân vài câu, Yến Thù Thanh lắc lắc đầu, vừa định ổn định tâm tình đi tới, lúc này Cận Hằng lại đột nhiên đứng lên, tiện tay mở ra khăn tắm bên hông của hắn...

“!!!” Phút chốc Yến Thù Thanh cảm giác mình bị mù rồi.

Cái tên này cuồng khoe thân sao, làm sao một lời không hợp liền cởi quần áo! Hắn chẳng lẽ không biết bên trong phòng này còn có người thứ hai sống sờ sờ à!

Yến Thù Thanh ở trong lòng rít gào, liếc mắt một cái lườm Cận Hằng không coi ai ra gì, theo bản năng muốn chậm rãi đi về phòng tắm, ai biết Cận Hằng nghe thấy tiếng bước chân của anh, trực tiếp mở miệng nói, “Bên trong chiếc tủ phía tay phải của cậu có áo ngủ của tôi, cậu giúp tôi lấy một cái lại đây.”

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, cái tên này đang nói chuyện với anh sao?

“Đừng lo lắng, nơi này còn có người khác sao?”

Cận Hằng lần này trực tiếp quay đầu lại, hình ảnh quá mức kích thích khiến Yến Thù Thanh quát to một tiếng, đột nhiên nhắm mắt lại gầm nhẹ: “Cận Hằng tên biến thái nhà anh!”

Cận Hằng chưa từng thấy bộ dạng thẹn quá hoá giận của Yến Thù Thanh, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Là cậu không lấy áo ngủ cho tôi, còn muốn chửi tôi biến thái, cái tên nhà cậu không nói đạo lý như thế.”

“Đừng chửi thăm tôi, nhanh chóng giúp tôi lấy quần áo đi, đương nhiên, nếu như cậu muốn buổi tối tôi cứ như vậy cùng cậu ở chung một phòng, tôi cũng không có ý kiến gì.”

Yến Thù Thanh chưa từng thấy người vô sỉ như vậy, cũng không phải không tay không chân, dựa vào cái gì

muốn coi anh như người hầu để sai khiến, thế nhưng giờ khắc này anh không thể làm gì, bởi vì anh không hề hoài nghi nếu như anh không nghe theo hắn, bằng cái trình độ không biết xấu hổ của tên này, đêm nay hắn thực sự nói được làm được.

Có vẻ như tên này vẫn còn tức tối chuyện ở trong buồng tắm cho nên mới muốn chọc giận anh như vậy, Yến Thù Thanh nhắm chặt hai mắt, ở bên tủ tiện tay lấy ra một bộ quần áo, giống như đang cầm vật bắn thủ ném xuống nhanh chóng vứt cho Cận Hằng, “Cho anh cho anh! Nhanh chóng đem áo ngủ mặc vào, cơ thể cũng không được đẹp lắm, lộ ra cho ai xem a.”

“Cơ thể tôi có đẹp hay không, vừa nãy cậu không thấy sao?”

Cận Hằng nhìn chằm chằm cái cổ ửng hồng của Yến Thù Thanh, không nhanh không chậm trêu đùa một câu, lúc này bên tai truyền đến âm thanh vấp vốc va chạm vào nhau, Yến Thù Thanh lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, lại châm biếm nói, “Dù sao không cần nhìn tôi cũng biết, anh chính là con gà yếu!”

Trong lúc hai chữ cuối cùng mới vừa bật thốt lên anh liền mở mắt ra, kết quả Cận Hằng còn chưa mặc quần áo vào.

Con mẹ nó!

Vào lúc này Yến Thù Thanh thật sự muốn giết chết cái tên này, thế nhưng Cận Hằng lại bày ra vẻ mặt vô tội, giơ tay lên, “Nếu như không thấy rõ vậy bây giờ cậu nhìn lại một chút, tôi không ngại.”

“Con mẹ nó anh...” Cả khuôn mặt Yến Thù Thanh đỏ ửng tựa hồ sắp rỉ máu, hận không thể tiến lên đánh cái tên không biết xấu hổ này.

Đúng lúc này ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, “Thiếu gia, Yến thiếu tá, chăn màn gối đệm đã chuẩn bị xong.”

Cận Hằng đáp một tiếng, “Biết đến, mau vào đi.”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh không khỏi chấn động, căn bản không để ý tới, cầm lấy áo ngủ đập về phía Cận Hằng, giận dữ xấu hổ nói, “Anh nhanh lên một chút mặc quần áo vào! Bị người ta nhìn thấy anh không ngại mất mặt, thế nhưng tôi ngại.”

Anh là lo lắng bộ dạng này của Cận Hằng sẽ bị người khác hiểu lầm, thế nhưng rơi vào trong tai Cận Hằng lại hoàn toàn thay đổi ý tứ, khóe môi hắn dao động câu ra một vệt ý cười, chế nhạo nói, “Làm sao, cận sợ tôi bị người khác xem a?”

Vị hôn thê của hắn thì ra đối với hắn cũng không phải thờ ơ không động lòng, rõ ràng đối với thân thể của hắn nảy sinh dục vọng chiếm hữu, còn lo lắng hắn bị người ngoài nhìn thấy, ngoài miệng lại chết sống không thừa nhận, nhất định là nói một đằng làm một nẻo.

Yến Thù Thanh lườm một cái, “Tôi sợ người khác nhìn thấy sẽ bị mù đôi mắt.”

Nói xong anh đem chăn hắt lên trên người Cận Hằng, mắt không nhìn thấy tâm không phiền, Cận Hằng theo dõi lỗ tai hơi đỏ lên của Yến Thù Thanh, không có vạch trần, trầm thấp nở nụ cười một tiếng.

May là hắn không để cho người khác nhìn thấy thân thể của mình, chờ lúc người hầu tiến vào hắn đã phủ thêm áo tẩm.

Người hầu nhìn thiếu gia nha cùng “thiếu phu nhân” tương lai nhà mình, mang theo gương mặt đỏ ửng ngồi cùng một chỗ, không biết làm sao chính mình cũng có chút đỏ bừng mặt, nhanh chóng thả xuống chăn gối trong tay, vội vàng bắt đầu trải giường chiếu, chỉ lo làm lỡ “Chính sự” của hai người.

Giữa lúc người hầu đang định đem hai cái chăn trải ra, Cận Hằng bên cạnh lại khoát tay ngăn cản nói, “Chăn hai chúng ta đắp chung một cái là đủ rồi, còn dư lại cô mang đi.”

“Còn có, chăn sao lại lớn như vậy, tôi nhớ tới trong phòng khách có chăn nhỏ, cô đi đổi một chút.”

Người hầu vừa nghe ngẩn người một chút, lập tức ý thức được đây là thiếu gia cùng thiếu phu nhân muốn cùng giường cùng gối đắp chung một cái chăn, nhất thời mặt càng đỏ hơn, “Cái này... Thiếu gia, quý phủ chúng ta tất cả chăn đều là kích thước này, ngài để tôi hiện tại đi thay cái nhỏ hơn e sợ...”

Cận Hằng không nói nữa, chỉ là nhìn chăm chăm cái chăn còn lớn hơn cả cái giường Kingsize.

Yến Thù Thanh bị ánh mắt của hắn kích thích tê cả da đầu, tại một giây trước khi Cận Hằng lên tiếng nói lung tung cái gì đó, anh nhanh chóng cầm lấy chăn trong tay người hầu, kiên trì cười nói, “Cô đừng nghe thiếu gia nhà các người nói hươu nói vượn, anh ấy chỉ thích đùa một chút thôi, ngày hôm nay tôi cũng cảm thấy hơi lạnh, chăn này tôi nhận, cảm ơn cô, muộn lắm rồi, cô cũng về nghỉ ngơi đi.”

Nói xong anh mở mắt to, cười đến hai con mắt cong lên, phối hợp lúm đồng tiền trên má phải, hiện ra đặc biệt mê người, người hầu đứng đối diện trong nháy mắt mặt đỏ tim đập nhanh hơn, nhất thời quên mất thiếu gia nhà mình đã phân phó cái gì, mơ hồ liền bị Yến Thù Thanh dao động đi ra phòng ngủ, chờ đi xuống cầu thang mới nghi ngờ phục hồi tinh thần lại: Thời tiết bây giờ là mùa hè a, Yến thiếu tá làm sao lại cảm thấy lạnh?

Sau khi nhìn chăm chăm người hầu rời đi, Yến Thù Thanh lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, nếu như tiếp tục bị người hầu dùng ánh mắt mập mờ nhìn chăm chăm, anh thật sự muốn tìm miếng đậu phụ đựng chết.

Lúc này Cận Hằng co quắp nghiêm mặt, ôm lấy chăn trong tay Yến Thù Thanh nói, “Tại sao vừa nãy cậu lại cười với cô ta như thế? Chẳng lẽ chỉ vì muốn giữ lại cái chăn này?”

Yến Thù Thanh không giải thích được nhìn hắn liếc mắt một cái, “Tôi cười với cô ấy thì sao?”

“Cậu...” Cậu cố ý trêu chọc cô ấy, hơn nữa xưa nay cậu chưa từng cười với tôi như thế.”

Cậu nói này Cận Hằng thiếu một chút liền bật thốt lên, thế nhưng vừa nói ra khỏi miệng liền hiện ra quá mức lập dị, chỉ có thể nín nhịn nuốt xuống, mím chặt môi, nửa ngày mới nghiêm mặt cứng rắn mà nói, “Cậu cười với cô ấy cũng vô dụng, dù sao cái chần này buổi tối cậu cũng không dùng tới.”

“Ai nói tôi không dùng tới.” Yến Thù Thanh liếc nhìn hắn một cái, lấy lại chần ôm vào trong lồng ngực, trực tiếp dải ở trên mặt đất.

Cận Hằng vốn đang lo lắng Yến Thù Thanh muốn cùng hắn chia chẵn, cho nên mới cố ý chỉ để lại một cái chần, không nghĩ tới dĩ nhiên từ khi vừa mới bắt đầu đối phương liền đánh chủ ý muốn ngủ dưới đất không muốn ngủ chung với hắn.

Nghĩ tới đây, hắn cảm lấy chần, không nói lời gì cuốn lại ném qua một bên, “Dù thế nào, cậu còn muốn ngủ ở dưới đất sao? Cậu đừng quên hai chúng ta sắp kết hôn rồi.”

Bởi vì Yến Thù Thanh cố ý xa lánh, trong lòng hắn rất không thoải mái tự nhiên vẻ mặt cũng không hề dễ chịu, động tác cướp chần bá đạo hận không thể trực tiếp đem vật này ném ra ngoài.

Động tác của Cận Hằng quá mạnh, lập tức gỡ bỏ nút áo ngủ, lộ ra hơn nửa lồng ngực, Yến Thù Thanh theo dõi màu da đồng cổ rắn chắc của hắn, trên mặt nóng lên không được tự nhiên dời đi tầm mắt, lại lắng yên không tiếng động hơi di chuyển sang bên cạnh, thấp giọng khụ vài tiếng nói, “Cận Hằng, tôi cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện một chút.”

“Đúng... Tôi đã đáp ứng kết hôn không sai, nhưng chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác không phải sao? Nếu là đôi bên cùng có lợi, có một số việc gặp dịp thì chơi cũng liền thôi, không cần phải quá mức làm thật.”

Cậu nói kế tiếp anh có chút không nói được nữa, trong đầu lập tức hiện ra ánh mắt giống như sói đói của Cận Hằng trong phòng tắm lúc nãy, còn có lồng ngực mạnh mẽ trước mắt, dưới ánh đèn chiếu xuống.. Quả thực quá mức nguy hiểm.

Đặc biệt anh còn là phục tùng giả, hơn nữa lại đối với hormone của Cận Hằng có cảm ứng mạnh mẽ, bị trêu chọc lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, anh thật sự không xác định bản thân một khi mất lý trí sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa gì...

“Tôi hiểu mục đích kết hôn giữa hai chúng ta, sau này tôi chắc chắn sẽ không hỏi đến chuyện tình cảm của anh, dù sao hai ta cũng là vì nhất thời giải quyết khẩn cấp, không bằng thẳng thắn làm cái ước định, nếu như một ngày kia anh tìm được người chân chính yêu thương, chúng ta liền lập tức ly hôn, đối với anh hay đối với tôi đều tốt, cho nên... Sau này chúng ta vẫn là giữ khoảng cách một chút, không cần làm chuyện khiến người khác hiểu lầm.”

“Được rồi đừng nói nữa.”

Cận Hằng lạnh lẽo cứng rắn ngắt lời Yến Thù Thanh, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào đối phương, trong con ngươi tỏa ra ánh sáng khiếp sợ.

Yến Thù Thanh không biết hắn có hiểu hay không, hay căn bản cái gì cũng không hiểu!

“Tôi không biết cái gì gọi là gặp dịp thì chơi, chỉ biết là chúng ta đã kết hôn rồi phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, cũng muốn hưởng thụ quyền lợi phải có sau khi kết hôn, cho nên tôi không quản cậu nghĩ như thế nào, từ khi cậu đáp ứng cùng tôi kết hôn bắt đầu từ thời khắc đó, tôi cũng chỉ có thể coi cậu là vợ mình, tôi cùng vợ mình tắm chung một chỗ, ngủ cùng một ổ chăn có cái gì không đúng?”

Một câu nói khiến mặt Yến Thù Thanh đỏ ửng, con mẹ nó ai là vợ anh!

“Cái tên nhà anh nói chuyện làm sao thay đổi nhanh như thế, lúc trước rõ ràng anh nói kết hôn chỉ vì hợp tác, làm sao hiện tại liền trở mặt không nhận?”

“Tôi là nói chúng ta hợp tác, nhưng không có nghĩa là không có quan hệ? Cậu cùng tôi tắm rửa cùng đắp chung một cái chăn cũng không muốn, còn hi vọng người khác tin tưởng chúng ta kết hôn sao?”

Lại quay về cái đề tài này... Cái tên này đến cùng tại sao đối với chuyện tắm rửa, chung ổ chăn, lại chấp nhất như thế!

Yến Thù Thanh bó tay toàn tập, anh phát hiện trên phương diện lời nói anh hoàn toàn không phải đối thủ Cận Hằng, “Chúng ta không phải không có chuyện khác để làm, tại sao cần phải ngủ chung một chỗ, hướng hồ nơi này chỉ có hai người chúng ta, chúng ta làm như vậy cho ai xem a.”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng đột nhiên hé mắt, “Cậu nói những chuyện khác là chỉ chuyện gì.”

“... Đi dạo phố mua đồ, ăn cơm xem phim và vân vân...”

Rõ ràng có nhiều chuyện hài hoà tao nhã có thể biểu diễn quan hệ thân mật của bọn họ, tại sao phải làm mấy chuyện khẩu vị nặng như vậy.

“Chuyện này có khác gì mấy cặp tình nhân bình thường. Không nằm ở trên một cái giường, ai biết chúng ta đã kết hôn rồi.”

Tên mặt cá chết này rốt cục trong đầu chứa cái gì.

Yến Thù Thanh sắp muốn điên, không cẩn thận liền rơi vào bẫy của Cận Hằng, “Coi như không kết hôn cũng có thể nằm chung một giường mà.”

Cận Hằng đột nhiên nở nụ cười, liếc mắt một cái, từng bước tiến đến nói, “Nếu cậu nói không kết hôn cũng có thể nằm chung một giường, vậy chúng ta bây giờ đã có hôn ước, có phải tôi nên đòi một chút phúc lợi hay không?”

“Cái...cái gì?”

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, còn không đợi hiểu được ý tứ của Cận Hằng, cảm lại đột nhiên bị nắm lấy, sau đó hai mảnh đôi môi ấm áp liền dán vào.

Hết chương 21.

22. Chương 22: Cùng Giường Cùng Gối

“!”

Yến Thù Thanh không dám tin trừng mắt nhìn Cận Hằng đột nhiên hôn tới, một đôi mắt trong phút chốc mở thật to, trong nháy mắt trong đầu trống rỗng, cả người triệt để choáng váng, cứng nhắc đứng tại chỗ quên mất nhúc nhích.

Cận Hằng cả người đều lạnh như băng, lại giống hệt như tính cách của hắn, hoàn toàn là bộ dạng lạnh lùng không ai dám đến gần, thế nhưng đôi môi của hắn ngoài ý muốn lại rất ấm áp, lại giống như ngọn lửa chôn thật sâu ở dưới đáy lòng, rõ ràng lửa nóng như vậy lại bị bao trùm bởi một tầng băng tuyết vạn năm.

Đôi môi này mang theo nhiệt độ, đầu tiên là kề sát ở trên môi Yến Thù Thanh mấy lần, ném trái mùi vị bạc hà nhàn nhạt, trong nháy mắt giống như gió thổi vù một tiếng, rõ ràng chưa bao giờ có kinh nghiệm hôn môn, đầu lưỡi lại xuất phát theo bản năng trực tiếp cạy ra môi lưỡi của Yến Thù Thanh, bắt đầu kịch liệt công thành đoạt đất.

Hormone cầm kiếm giả nồng nặc phả vào mặt, chọc đến mức khiến Yến Thù Thanh toàn thân ngứa ngáy, anh cứ như vậy trở mắt nhìn Cận Hằng, đối diện với một đôi mắt tối tăm sâu thẳm liếc mắt một cái không nhìn thấy đáy của đối phương, bên trong phản chiếu gương mặt đỏ ửng của anh, chớp mũi hai người kề sát nhau, gần đến mức thậm chí có thể đếm rõ lông mi đối phương.

“Nhắm mắt.”

Mặt Cận Hằng cũng đỏ, tức đến nỗi phổi nói một câu, ngoài miệng còn không quên không nhẹ không nặng cắn Yến Thù Thanh một cái.

Đôi môi truyền đến một trận đau nhói, khiến Yến Thù Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, lúc này mới giống như từ trong giấc mộng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, theo bản năng bắt đầu giãy dụa.

“Buông... Buông tôi ra... A! Con mẹ nó anh... buông tay!”

Thế nhưng Cận Hằng không chỉ không buông anh ra, trái lại càng trầm trọng thêm, trực tiếp ấn Yến Thù Thanh vào tủ quần áo bên cạnh, một cái tay cầm lấy tay của đối phương đưa lên đỉnh đầu, một cái tay khác lại ôm chặt eo của Yến Thù Thanh, bao vây đối phương ở giữa lồng ngực của hắn và cửa tủ, không còn đường chạy trốn.

“Cận... Cận Hằng con mẹ nó anh... Chính là cận bã, anh còn như vậy a! Đừng trách tôi không khách khí... A ừm!”

Đôi mắt Yến Thù Thanh đỏ ửng, cũng không biết là chịu kích thích quá lớn, hay là nộ hôn đầu của mình cứ như vậy bị tên mặt cá chết này cướp đi, tay nắm chặt thành nắm đấm, bộ dạng thực sự quyết tâm muốn một phen sống chết với Cận Hằng.

Thời đi học trong giờ học khiêu chiến Yến Thù Thanh vẫn luôn dành điểm tối đa, cho nên dù cho thể lực hai người họ bằng nhau, Yến Thù Thanh hoàn toàn không khiếp đảm, chiêu nào chiêu nấy đều xuống tay độc ác, trước đây chỉ cần anh quyết tâm, coi như là Cận Hằng cũng không cách nào chân chính toàn thân trở ra.

Thế nhưng giờ khắc này anh lại quên mất mình đã là phục tùng giả, cầm kiếm giả đối với phục tùng giả, hơn nữa độ phối hợp giữa hai người cực cao, cơ hồ là mang tính áp đảo, trong gien của phục tùng giả dường như đã là trời sinh phục tùng sùng bái kẻ mạnh, cho nên dù cho anh có dùng hết toàn lực giãy dụa, không chỉ không thể tránh thoát, thậm chí tứ chi càng ngày càng mềm, toàn thân giống như lửa nóng, khắp toàn thân mỗi một tế bào đều đang kêu gào vui sướng.

Phản ứng xa lạ như vậy, Yến Thù Thanh hoàn toàn không ứng phó kịp, gương mặt đỏ ửng, trái tim như tựa như điên cuồng nhảy dựng lên, dần dần mà hoà lẫn nhịp tim nhảy liệt kịch liệt của Cận Hằng.

“Thịch — thịch — thịch — ”

Âm thanh vang lên rõ ràng như vậy giống như toàn bộ căn nhà cũng có thể nghe thấy, thân thể Cận Hằng cũng nóng đến hù người, huyết dịch lao nhanh gầm thét chuyển động, toàn thân mỗi một tế bào tựa như đang run rẩy, ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy kinh ngạc với phản ứng mãnh liệt như thế, hắn mở mắt nhìn chằm chằm mí mắt ửng hồng mang theo giọt nước của Yến Thù Thanh, hai cánh môi mỏng tựa như cánh hoa, rõ ràng không phải giống cái phổ thông cũng không phải phục tùng giả mềm mại yếu đuối, thậm chí làn da còn có chút cứng ngắc, nhưng là lại làm cho hô hấp của hắn dừng lại, rốt cuộc không thể áp chế được kích động đem người này ăn tươi nuốt sống, chiếm lấy đầu lưỡi đối phương, hận không thể đem đối phương nuốt vào trong bụng.

Mùi vị cây cỏ nồng nặc bao vây lấy Yến Thù Thanh, thần trí theo khí lực dần dần mềm đi, anh thậm chí quên mất phản kháng, càng quên mất chính mình đến tốt cùng đang ở nơi nào, hoàn toàn sa vào nộ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng.

Lúc này chỉ nghe “Âm” một tiếng thật lớn vang lên trước cửa.

Người hầu chỉ là muốn đưa cho Yến Thù Thanh một cốc sữa bò nóng vì anh luôn nói mình bị lạnh, không cẩn thận nhìn thấy màn này, tay run một cái trực tiếp làm rơi cốc thủy tinh nện xuống đất.

Một tiếng vang thật lớn này trực tiếp khiến Yến Thù Thanh chấn tỉnh, anh sửng sốt nửa giây mới ý thức được bản thân vừa nãy làm cái gì, nhất thời cả người giống như nhuộm máu, từ đầu hồng đến gót chân, tàn nhẫn mà đẩy Cận Hằng ra, chặt vật quệt môi.

Trời ạ, mới vừa nãy anh đến cùng đang làm cái gì vậy! Anh là điên rồi hay là bị Cận Hằng làm nhiếp hồn thuật, bằng không làm sao lại trở nên mơ màng cùng tên mặt cá chết này hôn nhau, còn bị người hầu đi qua nhìn thấy toàn bộ!

Anh dùng sức xoa mặt, vừa ngẩng đầu vừa vặn đổi diện ánh mắt mập mờ kích động của người hầu, thời khắc này anh ở trong lòng ai oán một tiếng: Không bằng để anh chết đi!

“Cô... Là đưa cho tôi...”

Anh ho khan vài tiếng, nỗ lực làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mở miệng, kết quả hai chữ “Sữa bò” còn chữ nói ra, Cận Hằng bên cạnh liền liếc qua, đối diện người hầu mặt không chút thay đổi nói, “Còn dự định xem bao lâu? Hai người bọn tôi có gì hay ho để cô nhìn sao!”

“A... Đúng, xin lỗi thiếu gia! Tôi, tôi đây liền đi!”

Người hầu lúc này mới từ bên trong kích thích phục hồi tinh thần lại, sau khi ý thức được bản thân phá vỡ “chuyện tốt” của chủ nhân, cả người cũng không tốt, luống cuống tay chân vội vàng ngồi xổm xuống dọn dẹp mảnh thủy tinh rơi ở trên đất.

“Không cần thu, lát nữa để người máy đến quét dọn, cô đi xuống đi, nhớ tới không nên nói lung tung.”

“Dạ thiếu gia tôi biết!”

Người hầu mang theo gương mặt đỏ ửng, dùng sức gật gật đầu, “Vậy thiếu gia, thiếu phu nhân tôi liền cáo lui trước.”

Nói xong lời này, người hầu xoay người chạy đi, còn không quên khép cửa phòng lại.

Nghe đến ba chữ “thiếu phu nhân”, cả người Yến Thù Thanh có chút cứng ngắc, “... Cô ta... Cô ta vừa nãy gọi tôi là cái gì?”

Ánh mắt Cận Hằng lóe lên một vết đắc ý không dễ phát giác, rất hiển nhiên đối với một phen cố ý thị uy này của mình hiệu quả mang tới rất hài lòng, vì vậy đương nhiên nói, “Cậu sớm muộn cũng phải thích ứng đi, thế nhưng bây giờ không phải lúc cậu cân nhắc vấn đề này.”

Nói xong hần thuận thể dính sát vào, cúi đầu muốn tiếp tục hôn môi Yến Thù Thanh.

Rất hiển nhiên một khi con sói đã ăn thịt, dù cho chỉ là hưởng qua hương vị, đều không cách nào cự tuyệt mê hoặc con mồi bày ở trước mắt, hần hiện tại cái gì cũng không nghĩ, chỉ muốn đem miếng “thịt ba chỉ” trước mặt này, từ trong ra ngoài, lẫn qua lộn lại gặm một lần.

Thế nhưng vào lúc này Yến Thù Thanh đầu chịu hồ đồ thêm lần nữa, đột nhiên dùng tay đẩy Cận Hằng ra, cắn răng thẹn quá thành giận nói, “Cận Hằng con mẹ nó anh chính là tên xấu xa!”

Nói xong lời này, anh tức giận cầm lấy chân bị Cận Hằng ném qua một bên, tùy tiện ném xuống đất, hai chân duỗi dài nằm xuống, giống như con đà điểu châu phi đem đầu mình chôn vào trong chân.

Vào lúc này anh thật sự hận không thể vén tay áo lên tàn nhẫn mà đánh Cận Hằng một cái, thế nhưng vừa nghĩ tới phản ứng của mình vừa nãy liền cảm thấy cực kỳ chột dạ, trong lúc nhất thời anh thậm chí đều không làm rõ ràng được mình rốt cuộc là quá nhu nhược hay là Cận Hằng không biết xấu hổ, hay bản thân quá không hăng hái, chỉ cảm thấy vừa giận vừa lúng túng, hận không thể trực tiếp biến thành không khí, lập tức ở trước mắt Cận Hằng biến mất.

Nhìn chằm chằm Yến Thù Thanh đem mình bọc thành quả cầu, Cận Hằng không tự chủ có chút muốn cười, hần đã nhìn thấy vô số lần bộ dạng không chịu thối lui của Yến Thù Thanh, nhưng đây là lần thứ nhất hần chơi xấu đối phương dường như không thể chống lại, theo bản năng mím môi, mùi vị bạc hà quanh quẩn bên mép, làm cho hần nhất thời cũng có chút thẹn thùng, không biết nên đi tới nói cái gì.

Nhưng hần mới vừa hơi nhúc nhích, Yến Thù Thanh liền lập tức gấp gấp mở miệng, “Tôi cảnh cáo anh đừng tới đây!”

“Mới vừa xảy ra chuyện gì tôi đã không nghĩ tới, nếu như anh dám hỏi tôi hoặc là nói mấy lời lung tung, anh cũng đừng trách tôi lập tức bội ước, dù sao tôi cũng đã là bình võ, cũng không sợ hậu quả tan nát thêm, lúc đó anh nên đi tìm người khác kết hôn đi.”

Nói xong anh đem chân xốc lên một cái khe, dò tay ra từ giường cùng sàn nhà vạch một đường thẳng, “Nhìn xem đây chính là ranh giới, tối hôm nay anh ngủ chỗ anh, tôi ngủ chỗ tôi, nếu anh còn dám quấy nhiễu tôi, chúng ta lập tức chia tay!”

Có lẽ là trong chăn quá nóng, hay là quá mức quần bách, một đoạn cánh tay nhô ra nhuộm thành màu đỏ ửng, Cận Hằng nhìn chăm chú, không nhìn được ở trong lòng cảm thán, vị hôn thê của hần tại sao đáng yêu như thế.

Vì vậy không khỏi sờ lên đôi môi của mình, “Chỉ là một nụ hôn mà thôi, chẳng qua là bị người khác nhìn thấy, có cái gì quá mức, vừa nãy cậu rõ ràng còn rất hưởng thụ.”

“Anh còn dám nói!”

Yến Thù Thanh quần bách hận không thể tự sát, vào lúc này dù chỉ một giây cũng không muốn tiếp tục đối mặt với tên mặt cá chết này, thế nhưng chuyện vờ này, hiện tại phỏng chừng toàn bộ người trong nhà họ Cận đều biết hai người bọn họ đã làm gì, sáng sớm mai tỉnh dậy anh làm gì còn mặt mũi đi ra khỏi nhà này.

Cận Hằng đương nhiên sẽ không cho rằng đêm nay cái gì đều không xảy ra, càng sẽ không cho phép vị hôn thê của mình mới vừa vào nhà họ Cận liền ngã ra đất ngủ, cho nên cũng không quản Yến Thù Thanh nói cái gì, đi thẳng tới bên cạnh đối phương, cúi người xuống muốn đem chăn cùng người đồng thời mang lên trên giường.

Nhưng hắn mới vừa đưa tay, Yến Thù Thanh nhận ra được ý đồ của hắn liền trực tiếp vén chăn lên, mang theo gương mặt ghen đến đỏ bừng, thật sự cuống lên, “Cận Hằng anh đừng tưởng rằng đây là địa bàn của anh, tôi liền đánh không lại anh, anh đừng nghĩ anh có thể làm bừa, tôi không thể làm gì anh.”

Lời này trong nháy mắt khiến thân hình Cận Hằng cứng đờ, sắc mặt lúc này đen một tầng, thế nhưng nhất thời thật sự không dám manh động, nhìn chăm chăm hai má đỏ lên cùng một đầu tóc rối của Yến Thù Thanh, hắn đột nhiên ý thức được bản thân đã quá nóng lòng rồi.

Đợi nhiều năm như vậy, bị đè nén nhiều năm như vậy, mối tình đơn phương cho là cả đời này cũng không có hi vọng, đột nhiên xoay chuyển tình thế, khiến vận may ngất trời rơi xuống đầu hắn, liền để hắn nhất thời đắc ý vênh vác quên hết tất cả.

Cận Hằng a Cận Hằng, mày đã nhịn đã nhiều năm như vậy, làm sao đến bây giờ lại không chờ được.

Đối mặt tình cảm, hắn kỳ thực còn không bằng đứa nhỏ, chỉ khi nào khôi phục lý trí, hắn vẫn là thượng tá cân nhắc được mất không chế toàn cục quân bộ, tự nhiên cũng hiểu đạo lý tốc bất đạt, việc gì làm quá nhanh sẽ không thể thành công.

Nghĩ tới đây, hắn nắm chặt nắm đấm, không nói cái gì nữa, nhìn chăm chăm Yến Thù Thanh nửa ngày, mới cực kỳ không cam lòng hừ lạnh một tiếng, vẫy tay áo vén chăn lên nằm trên giường.

Nghe đến tiếng bước chân rời đi của Cận Hằng, thần kinh căng thẳng của Yến Thù Thanh rốt cục hơi thả lỏng mấy phần, lúc này chỉ nghe “Cùm cụp” một thanh âm vang lên, đèn tắt, cả gian phòng lâm vào bóng tối.

Trong bóng tối, một người ở trên giường, một người ở dưới giường, ai cũng không nhìn thấy ai, ngoại trừ tiếng hít thở cái gì cũng không cảm giác được, thế nhưng bầu không khí ngột ngạt vẫn không thể giảm bớt.

Yến Thù Thanh thoáng xốc chăn lên một chút, nhìn chăm chăm trần nhà, hồi lâu sau mới thở phào một cái, theo bản năng sờ sờ môi mình, mặt trên còn lưu lại xúc cảm “tàn phá bừa bãi” của Cận Hằng, nóng rực như vậy, giống như ngọn lửa hừng hực thiếu chút nữa nuốt chửng anh.

Trái tim đập nhanh như đánh trống, phẳng phất cảm giác ghen tở quá mức đáng sợ, anh chưa từng cảm

nhận, lần đầu tiên thử nghiệm đối phương lại là Cận Hằng cái người luôn làm cho anh chán ghét, điều này làm cho anh nhất thời tâm loạn như ma, ý thức được bản thân lại nhớ nhưng xúc cảm kia, vội vã thu ngón tay về.

Yến Thù Thanh a Yến Thù Thanh, bên trong đầu mày đến cùng đang suy nghĩ gì, đều là người trưởng thành cả rồi, một cái hôn có là gì đâu?

Hướng hồ tình huống vừa rồi ai nhìn vào cũng thấy, nụ hôn này rõ ràng là Cận Hằng tên kia vì để cho người khác tin tưởng quan hệ của bọn họ mới cố ý diễn một tuồng kịch thôi, anh cần gì phải nghĩ bậy nghĩ bạ.

Mục đích kết hôn của bọn họ từ khi vừa mới bắt đầu đã rất rõ ràng, hơn nữa người Cận Hằng có tình cảm lại là Lý Khác Nhiên, trải qua nhiều năm như vậy anh cũng không phải không biết, nếu đã là quan hệ hợp tác, thế nào cũng phải hi sinh một chút, hôn một cái diễn một màn kịch cũng sẽ không mất mát gì, Yến Thù Thanh mày đến cùng đang suy nghĩ lung tung cái gì đây.

Không nhịn được gờ tay đánh vào mặt mình, Yến Thù Thanh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhịp tim vừa bắt đầu rung động cũng bình phục rất nhiều, anh cũng không phải thật sự đối với Cận Hằng có tình cảm gì, vừa nãy tất cả khẳng định đều là hormone quá phá.

Nghĩ thông suốt chuyện đó, anh rốt cục nhắm mắt lại, mà lúc này trên giường Cận Hằng đã truyền đến tiếng hô hấp có quy luật, rất hiển nhiên đã ngủ, anh không nhịn được ở trong lòng xì cười một tiếng, xem đi người ta căn bản không đem việc này để ở trong lòng, nằm lên giường liền ngủ, chỉ có anh coi chuyện này thành chuyện to tát, vẫn luôn mất ngủ đến bây giờ.

Nghĩ tới đây anh trở mình, nghĩ đến ngày mai phải cảnh cáo cái tên mặt cá chết này sau này không cho phép hắn để cho anh phối hợp “Diễn” mấy chuyện khác người như thế, mơ mơ màng màng trong chốc lát liền rơi vào giấc ngủ.

Gió đêm thổi nhẹ nhàng, ngoài cửa sổ ánh trăng mỏng lung chiếu vào, toàn bộ thế giới cũng giống như đều yên tĩnh lại, mà lúc này Cận Hằng nguyên bản đã “ngủ” lại mở mắt ra.

Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm Yến Thù Thanh ở dưới ánh trăng bao phủ, ánh mắt lướt qua lông mi chính tề, cái mũi thẳng tắp và đôi môi lúc ngủ hơi nheo lại, nửa ngày, lặng yên không tiếng động từ trên giường ngồi dậy, đi từ từ đến bên người Yến Thù Thanh, không tiếng động nằm ở bên cạnh đối phương.

Khoảng cách ở giữa vách tường và giường không có bao nhiêu khe hở, hai người đàn ông trưởng thành song song nằm một nơi có vẻ hơi chen chúc, thế nhưng hai người có thể nằm ở bên nhau, cũng làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác gia đình.

Hắn không kiềm chế được cúi đầu, len lén hôn lên đôi môi Yến Thù Thanh, ngừng hít thở, giống như hồ điệp bay qua chóp mũi, một lần lại một lần vuốt ve đôi môi của đối phương, sau đó từ phía sau lưng đem đối phương ôm vào trong lòng.

Lúc này trên mặt mới rớt cục lộ ra thần sắc hài lòng, không hề giống Cận thượng tá mang theo gương mặt lạnh lùng giống như ngày thường, trái lại mang theo điểm trẻ con thoáng nhướn mi, vừa nãy không cho hắn hôn liền nghĩ hắn thật sự không hôn được sao?

Hết chương 22.

23. Chương 23: Thực Sự Giảm Thọ

Trong lúc Yến Thù Thanh từ trong nước ngẩng đầu lên, liếc mắt liền thấy được bản thân ướt nhẹp trong gương.

Anh mang theo gương mặt đỏ bừng, toàn thân đều hơi run rẩy, không thể không dùng hai tay cố gắng bám chặt thành bể mới không trượt ngã xuống đất, thế nhưng hoàn cảnh xung quanh thoát nhìn vô cùng quen mắt, giống như mấy ngày trước anh đã từng tới nơi này.

Lúc này một luồng hơi nóng xa lạ đột nhiên từ nơi sâu xa thân thể vọt tới, anh theo bản năng rên lên một tiếng, đột nhiên liếc về phía dưới gương có in biểu tượng của quán bar “Dạ Lam” lúc này mới ý thức được tại sao mình lại cảm thấy nơi này lại quen mắt như thế, thì ra đây là phòng vệ sinh của quán bar Dạ Lam.

Phút chốc anh sững sờ đứng ở chỗ cũ, nhất thời càng nhớ không nổi chính mình tại sao lại xuất hiện ở nơi này, càng không nhận rõ bây giờ là ở trong hiện thực hay là vẫn đang nằm mơ.

Mà trong lúc anh đang ngạc nhiên, một luồng hô hấp cực nóng đột nhiên phun ở bên tai anh, sau đó anh rơi vào một cái ôm áp mạnh mẽ ấm áp, vừa ngẩng đầu dĩ nhiên là Cận Hằng, quần áo trên người hắn giống như đúc đồng hôm đó.

“Cậu đang suy nghĩ gì vậy? Khoá quần còn muốn kéo hay không?”

Hắn nhíu nhíu mày lại, dùng tư thế ôm sau lưng, một cái tay không nhanh không chậm kéo ra áo sơ mi vướng vào khoá quần của Yến Thù Thanh, một cái tay khác lại cầm lấy cằm của đối phương, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

“A ”

Yến Thù Thanh rên lên một tiếng, trong nháy mắt trợn to hai mắt, rõ ràng vẫn là nội dung vở kịch quen thuộc, nhưng khi đó tuyệt đối không có đoạn này a!

Đầu của anh dị thường tỉnh táo, lý trí nói cho anh biết phải khẩn trương đẩy người này ra, thế nhưng anh ở trong gương lại thuận theo nhắm hai mắt lại, thậm chí không kịp chờ đợi đưa tay ôm cái cổ Cận Hằng.

Hai người hôn nhau tưởng chừng không thể chia lìa, hormone của cảm kiêu giả và phục tùng giả ở bên trong không gian thu hẹp kịch liệt va chạm, đốt lên lửa cháy hừng hực.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, cũng không biết là ai phá tan cửa phòng riêng, hai người dây dưa lảo đảo đi vào, sau đó Cận Hằng đột nhiên đem Yến Thù Thanh đặt ở trên tường, ánh mắt hung ác lại cực nóng, không khác nào thợ săn săn thú hoang không thể chờ đợi được nữa bắt đầu điên cuồng mở ra nút áo của Yến Thù Thanh...

Cảm giác quá mức xấu hổ, khiến toàn thân Yến Thù Thanh đều đang phát run, nhưng lại cực kỳ vui thích chặt chẽ bám lấy Cận Hằng, phát ra âm thanh “a a” tuần hoàn theo bản năng.

Trong cổ họng tràn ra âm thanh, khiến Yến Thù Thanh mở mắt, nhanh chóng ngồi dậy, lúc này ngoài cửa sổ đã sáng choang, hình ảnh vừa nãy trong nháy mắt biến mất, trước mắt là một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

Anh ngồi yên ở chỗ cũ, nửa ngày mới thở ra một hơi, lau mồ hôi trên đầu, thầm than một tiếng: Thì ra là giấc mơ...

May mắn là giấc mơ.

Anh vỗ vỗ ngực, hình ảnh trong mộng khiến anh vừa nhớ tới mặt liền đỏ tới mang tai, anh rốt cuộc là làm sao vậy, coi như biến thành phục tùng giả, cũng không đến nỗi nằm mơ giấc mộng khao khát như thế.

Yến Thù Thanh càng nghĩ càng xấu hổ, vừa định kéo chăn bịt kín mặt của mình, kết quả lại phát hiện hông của mình dĩ nhiên bị một cánh tay quần lấy...

“ ... ”

Anh cứng ngắc nghiêng đầu đi, thỉnh thoảng thấy được Cận Hằng đang ôm anh, nhất thời kinh ngạc da đầu suýt chút nữa nổ tung.

Dù là ai vừa mở mắt nhìn thấy người mới vừa rồi ở trong mộng còn đang cùng mình ôm ấp hôn nhau, bây giờ lại dùng tư thế thân mật như thế!

Trong lúc nhất thời Yến Thù Thanh triệt để hóa đá, mà lúc này Cận Hằng tựa hồ bị đánh thức, không cao hứng nhú nhú mày, ngay cả đôi mắt đều không mở, thuận thế dán vào Yến Thù Thanh, lại vòng quan một cánh tay, trực tiếp coi anh thành cái gối ôm vào trong lồng ngực.

Xúc cảm làn da chạm vào nhau trong nháy mắt hoà vào cảm xúc trong mộng, chấn động đến run rẩy, khiến Yến Thù Thanh theo bản năng đột nhiên tránh xa lồng ngực của Cận Hằng.

Trong lòng ngực trống rỗng, Cận Hằng lúc này mới không tình nguyện mở mắt ra, giơ tay che ánh sáng chiếu vào mắt, lại mơ mơ màng màng nhắm mắt lại nói, “Mới có mấy giờ, cùng tôi ngủ thêm một lát đi.”

Nói xong hần thuận thế lôi kéo, Yến Thù Thanh không hề phòng bị lập tức ngã ở trên người hần, bị hần tiện tay ôm vào trong lòng ngực.

“Cận Hằng anh ngồi dậy cho tôi!”

Yến Thù Thanh không thể nhìn được nữa nhấc chân lên đạp hần một cước, thế nhưng cách một lớp chăn, Cận Hằng lại chẳng cảm thấy đau tí nào, hần cảm thấy hành động này của Yến Thù Thanh rõ ràng không phải mang ý công kích mà là cố tình trêu chọc.

“Sáng sớm chớ đụng lung tung, không cẩn thận người xui xẻo là cậu đấy.”

Hần bình chân như vại ngồi dậy, chăn trên người theo đó mà rơi xuống, lộ ra lồng ngực màu đồng cổ rắn chắc mạnh mẽ, Yến Thù Thanh còn buồn ngủ liếc mắt một cái, từ từ ngáp một cái.

Thái dương Yến Thù Thanh thỉnh thoảng nhảy mấy lần, đột nhiên có chút bội phục tinh thần chuyên nghiệp của Cận Hằng, lúc này mới vừa rời giường trước hết đã vùi đầu vào đóng vai tình nhân, thế nhưng trong phòng này không có bất kỳ ai, cũng không biết hần đến tột cùng diễn cho ai xem.

“Anh đừng nói sang chuyện khác, thành thật khai báo, tại sao anh lại chạy tới đây? Tôi hôm qua tôi nhớ rõ ràng anh nằm ở trên giường.”

Cận Hằng sững người lại, đối diện đôi môi nhạt màu của Yến Thù Thanh, đột nhiên nghĩ đến cảm giác tối hôm qua lúc đêm khuya vắng người hần lén lút hôn lên, tim đập nhất thời có chút không theo quy luật, mặt không chút thay đổi mạnh miệng nói, “Chuyện này có gì thắc mắc, đại khái là tối hôm qua không cẩn thận từ trên giường lăn xuống.”

Yến Thù Thanh yên lặng mà lườm một cái, vỗ cái giường Kingsize nói, “Với kích cỡ của cái giường này thừa sức chịu đựng anh ở phía trên lộn nhào cũng không có vấn đề gì, anh lại nói nửa đêm anh từ trên lăn xuống? Có phải anh bị bệnh mộng du không?”

Lỡ tai Cận Hằng không dễ phát giác đồ lên một chút, nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, nghiêm mặt nói, “Cậu đem chăn trên giường trải xuống dưới đất, không có gì giúp tôi chăn lại, tôi bị rơi xuống cũng là chuyện hết sức bình thường.”

Trong một phút chốc, Yến Thù Thanh có thể thấy được trong mắt hần có một vệt cảm xúc oan ức, nhưng trong nháy mắt đó, cảm xúc kia nhanh chóng biến mất, chỉ còn dư lại ánh mắt lạnh lùng, làm cho anh cảm giác xúc cảm mới vừa xuất hiện chỉ là ảo giác.

“Anh còn trách ngược lại tôi?” Yến Thù Thanh bị tức nở nụ cười, “Anh có nhớ tối hôm qua tôi đã nói với

anh cái gì không, đi qua ranh giới thì đừng trách tôi đối với anh không khách khí.”

Cuối cùng trong nháy mắt ba chữ nói ra khỏi miệng, hấn nhấc chân mạnh mẽ đạp một cước về phía Cận Hằng, lần này hạ xuống về quyết tâm tuyệt đối không hề có một chút hàm hồ.

Cận Hằng cơ hồ trong cùng phút chốc làm ra phản ứng, cánh tay phải đột nhiên vững vàng đón lấy cẳng chân của Yến Thù Thanh, sau đó bàn tay thuận theo bấp chân của đối phương hướng xuống phía dưới, nắm chặt cổ chân mềm dẻo tinh tế kia.

Động tác này quá kỳ quái, cũng quá mập mờ, Yến Thù Thanh đỏ mặt lên, theo bản năng muốn thu chân lại, lại bị Cận Hằng vững vàng nắm lấy mang vào trong chần ảm áp.

Sau đó gan bàn chân chạm vào một thứ gì đó nóng rực tựa như than đốt, còn không đợi Yến Thù Thanh mở miệng, Cận Hằng đã một mặt bất đắc dĩ nói, “Đã nói cho cậu rồi đừng gây gổ sẽ dẫn đến hậu quả đó.”

Trong nháy mắt Yến Thù Thanh hiểu được chân mình chạm phải cái gì, nhất thời vừa sợ hãi vừa thẹn thùng cả người đều nổ tung, “Cận Hằng anh chính là tên xấu xa!”

Hai người kinh thiên động địa đánh một trận lớn, cuối cùng suýt nữa sưng mặt sưng mũi mới dừng tay.

Chờ Yến Thù Thanh lúc xuống lầu, đã tới gần chín giờ, vốn là anh còn lo lắng nhìn thấy công tước Cận Vinh sẽ lúng túng, thế nhưng may là vào lúc này lão gia không ở nhà, anh thở một hơi dài nhẹ nhõm, muốn thừa dịp trong lúc Cận Hằng không ở trước mặt lén lút trốn đi.

Thế nhưng lúc mới vừa đi tới cầu thang, liền thấy một đám người hầu tỳ lại cùng nhau kích động thấp giọng nói gì đó.

“Đây chính là người Đại thiếu gia lần đầu tiên mang về a, thì ra đại thiếu gia lạnh lùng cũng có một ngày si tình như thế.”

“Đúng vậy, đúng vậy, vừa nãy sàn nhà trên lầu chấn động đến mức rất mạnh a, chà chà, sáng sớm lại kịch liệt như vậy.”

“Chuyện này chưa là gì đâu, nghe nói tối hôm qua có người không cẩn thận nhìn thấy bọn họ hôn môi, Đại thiếu gia còn tức giận nữa.”

“Trời ạ vừa nghĩ tới hình ảnh kia, tôi liền cảm thấy nóng rực cả người rồi, mấy người nói xem đại thiếu gia nhà chúng ta độc thân lâu như vậy, bây giờ tìm được người tâm đầu ý hợp, Yến thiếu tá cậu ấy có chịu được hay không?”

Bọn họ càng nói càng thái quá, Yến Thù Thanh nghe được da đầu đều đã tê rần, thực sự không nhịn được ho khan vài tiếng, cả đám nghe đến âm thanh nhanh chóng quay đầu lại, vừa nhìn Yến Thù Thanh dĩ nhiên ở sau lưng giật nảy mình, có người trực tiếp thất thanh hô lên một câu “Thiếu phu nhân”.

Một tiếng này trực tiếp thu hút ánh mắt của những người khác, có mấy người tối hôm qua cũng chưa kịp nhìn thấy vị “thiếu phu nhân” đột nhiên từ trên trời rơi xuống này, vào lúc này nghe thấy động tĩnh dồn dập ngừng đầu lên, quả thực giống như đang ngắm thiên văn kỳ cảnh, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ cùng sùng bái.

Lập tức bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm, Yến Thù Thanh lúng túng cực kỳ, mỗi người bọn họ trong mắt đều mang theo ám muội, không cần phải nói anh cũng biết chuyện xảy ra tối hôm qua ở trong nhà này truyền ra có bao nhiêu “Quý quái”.

Thật là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền đi ngàn dặm...

Yến Thù Thanh khó xử, còn không đợi nói cái gì thì có người hầu tiến lên cười nói, “Thiếu phu nhân, chúng tôi đã chuẩn bị bữa sáng, cũng không biết ngài thích ăn gì, cho nên mới làm mỗi món một ít, nếu như ngài muốn ăn món khác, cũng có thể trực tiếp dặn dò, chúng tôi giúp ngài chuẩn bị.”

“... Các người, có thể trước tiên đối xưng hô hay không, gọi tôi Thù Thanh hoặc là Yến tiên sinh cũng có thể.”

“Được rồi Thiếu phu nhân, vậy ngài có muốn ăn gì thêm không?”

“ ... ”

Yến Thù Thanh bất đắc dĩ vuốt trán nói, “Thôi, vẫn là nói cho tôi biết điểm phi hành khí công cộng nằm ở chỗ nào đi.”

“Cậu chuẩn bị đi đâu?”

Âm thanh Cận Hằng lúc này từ cầu thang truyền đến, Yến Thù Thanh vừa quay đầu lại liền thấy hắn đã thay đổi một thân quân trang trắng thắp, từng bước từng bước đi xuống lầu.

Hắn mặc quần áo vào liền khôi phục bộ dạng cấm dục nghiêm túc trong ngày thường, hoàn toàn khác hẳn với tên mặt cá chết sáng sớm không biết xấu hổ, trong đầu Yến Thù Thanh hiện ra bốn chữ “Mặt người dạ thú”, trên mặt không tự chủ lại đỏ ửng, thấp khụ một tiếng nói, “Anh chuẩn bị đến quân bộ sao?”

Cận Hằng không tỏ rõ ý kiến, lúc đi qua bên người Yến Thù Thanh, cực kỳ tự nhiên cầm tay anh đi đến bàn cơm, ý là chấp nhận.

Trong lúc hai người mười ngón liên kết, Yến Thù Thanh dám đánh cuộc một đám người hầu nhìn thấy không khỏi hít vào một hơi, anh không được tự nhiên rút tay về ở trên quần áo xoa xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi, “Thời gian không còn sớm, đội hành động chín giờ đã bắt đầu luyện tập, tôi đi chung với anh.”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng ngẩng đầu lên, lông mày nhíu lại nói, “Ngày hôm qua cậu mệt mỗi một buổi tối, bây giờ còn đi đi ra ngoài làm gì?”

Lời này rõ ràng đang nói tối hôm qua Yến Thù Thanh trải qua quá nhiều chuyện, khẳng định không có nghỉ ngơi tốt, cho nên khuyên anh không nên chạy loạn khắp nơi, thế nhưng người hầu ở xung quanh trên mặt liền mang theo sắc thái xấu hổ, ngày hôm qua quả nhiên là mệt mỗi một buổi tối.

Yến Thù Thanh xoa xoa thái dương, tận lực lơ là Cận Hằng ý tại ngôn ngoại, “Không quản như thế nào, bây giờ tôi còn chưa từ chức, không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, ít nhất tất cả sự vụ của đội hành động đều thuộc phạm sự chức trách của tôi, tôi không thể nói không đi thì không đi được.”

“Cậu muốn Vương Trọng Sơn tóm gọn cậu, sau đó bị nhốt lại mãi đến tận khi cậu đồng ý yêu cầu của ông ta mới được thả ra sao?”

Yến Thù Thanh nhất thời nghẹn lời, Cận Hằng đem bữa sáng đặt tới trước mặt Yến Thù Thanh, bên trong vừa vặn tất cả đều là món anh thích ăn.

“Huống hồ coi như Vương Trọng Sơn không xuống tay với cậu, đội hành động cũng sẽ không nghe lời của cậu, sáng sớm hôm nay tôi nhận được quyết định bổ nhiệm mới nhất, hiện tại đội trưởng đội hành động tiền tuyến đã không phải là cậu.”

Yến Thù Thanh sắc mặt nhất thời trắng bệch, nửa ngày mới tự giấu nở nụ cười, “Cho nên anh muốn tôi giống như con rùa đen trốn ở chỗ này mặc cho số phận sao?”

Trốn ở trong nhà Cận Hằng dĩ nhiên rất an toàn, nhưng chuyện này so với tiểu bạch kiểm được bao dưỡng có cái gì khác nhau chứ?

Thế nhưng Cận Hằng giống như hoàn toàn không nghe lời của Yến Thù Thanh, gấp lên một miếng sủi cảo tôm đưa đến bên miệng đối phương, “Há mồm, ăn.”

Yến Thù Thanh vào lúc này thực sự không có tâm tư ăn cơm, không khỏi tránh né đĩa của hắn có chút giận dữ nói, “Cận Hằng, anh đến cùng nghe thấy lời của tôi nói hay không, chuyện của quân bộ sớm muộn cũng phải giải quyết, tôi không thể bởi vì Vương Trọng Sơn uy hiếp vẫn luôn trốn trốn tránh tránh, anh không mang tôi đi quân bộ, tôi tự mình... A!”

Yến Thù Thanh lời còn chưa nói hết, Cận Hằng trực tiếp đem sủi cảo tôm đút vào trong miệng của đối phương, nhìn quai hàm nhô lên không khác nào chuột đồng, lúc này mới ung dung thông thả mở miệng, “Ai nói tôi không dẫn cậu đi?”

“Tôi chỉ nói là cậu không thể trở về đội hành động, cũng không nói cậu không thể về quân bộ, bộ hậu cần bên kia tôi đã nói chuyện xong, cậu chuẩn bị một chút, ăn điểm tâm xong chúng ta liền xuất phát.”

Lời này tới quá đột ngột, Yến Thù Thanh nhất thời sửng sốt, thậm chí ngay cả sủi cảo tôm trong miệng cũng quên mất nuốt xuống, “Anh... Có ý gì? Anh là nói ngày hôm nay tôi có thể quang minh chính đại lưu lại quân bộ?”

Cận Hằng nhíu mày, chuyện đương nhiên nói, “Chẳng lẽ không đúng? Cửa lớn quân bộ cậu muốn vào tự nhiên có thể tiến vào, nếu ai dám cản cậu chẳng khác nào đối đầu với nhà họ Cận chúng tôi, chỉ có điều bộ hậu cần đều là công tác bàn bút, cậu cũng đừng ngại đông ngại tây.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh chấn động một chút, anh nhếch miệng nửa ngày quên mất khép lại, cái tên này rốt cuộc đã chuẩn bị những việc này vào lúc nào, tối hôm qua anh vẫn luôn đi theo hắn a.

Tuy rằng Cận Hằng ngoài miệng nói nhẹ, thế nhưng bộ hậu cần tuyệt đối không phải chỗ dễ dàng nói vào là vào như vậy, mỗi một chức vị quân bộ đều có quy định nghiêm chỉnh, tuy rằng pháp luật để quốc xác thực quy định hạn chế của sĩ quan có thể lưu lại quân bộ làm công tác phụ trách hồ sơ giấy tờ, thế nhưng bộ hậu cần không phải nơi tùy tiện ra vào.

Cái ngành này gánh vác toàn bộ lực lượng dự bị của quân bộ, từ các khoản chi thông thường trong quân đội, đến nghiên cứu phát minh cơ giáp chiếm hạm, toàn bộ đều thuộc về phụ trách của bộ hậu cần, thế nhưng người có thể tiến vào tới đây, cũng đa số là phục tùng giả được trường quân đội lựa chọn sát hạch nghiêm ngặt.

Nhưng bây giờ Cận Hằng lại chỉ dùng thời gian một buổi tối, liền để anh từ một tên lính sắp mất chức bị Vương Trọng Sơn bức đến không còn đường đi, lại có thể dễ như ăn cháo sắp xếp cho anh tiến vào bộ hậu cần, cho nên đây chính là tư vị ôm lấy đuôi vàng lớn trong truyền thuyết sao?

Yến Thù Thanh khó khăn đem sủi cảo tôm nuốt vào bụng, đến bây giờ còn có chút không dám tin tưởng.

Nhìn biểu tình ngẩn người của Yến Thù Thanh, Cận Hằng tiện tay lại đút vào trong miệng anh một miếng bánh bao, “Đương nhiên, cậu cũng không cần quá quá lo lắng, bộ hậu cần không có mấy cấm kiểm giả có thể trêu chọc cậu, cũng bớt đi cho cậu một thân đào hoa.”

Trêu chọc anh thì có, đào hoa em gái nhà anh!

Trong lòng Yến Thù Thanh mới vừa cảm động trong nháy mắt tan thành mây khói, tiếng “Cảm ơn” đến bên miệng trong nháy mắt nuốt xuống, lườm Cận Hằng một cái, tiện tay gấp lên một miếng mì vẫn thần Cận Hằng ghét nhất, trực tiếp nhét vào trong miệng hắn, cười híp mắt nói, “Anh cũng ăn đi.”

Bên cạnh một đám người hầu giờ khắc này đã không tiếp tục nhìn, vừa là hôn môi, vừa là lăn giường, vừa là liếc mắt đưa tình, bây giờ lại còn đút cơm cho nhau, thực sự là giảm thọ a!

Hết chương 23.

24. Chương 24: Đăng Ký Kết Hôn

Đứng ở trước cửa bộ hậu cần, Yến Thù Thanh còn cảm thấy có chút không chân thực.

Chỉ có điều cách một buổi tối, anh liền từ một người đắc tội Vương Trọng Sơn rơi vào đường cùng, biến thành nhân viên bộ hậu cần có thể trường kỳ lưu lại quân bộ.

Thân phận tương phản khác nhau một trời một vực như vậy, làm cho anh có loại cảm giác bản thân đang nằm mơ, thậm chí trong lúc đi vào nhà quân bộ, còn đang lo lắng người của Vương Trọng Sơn có thể đột nhiên xuống tay với anh hay không, nhưng anh cứ như vậy một đường thông thuận quang minh chính đại đi vào, trên đường không hề có người nào ngăn cản, cũng không có bất kỳ người nào đối với sự xuất hiện của anh cảm thấy kinh ngạc.

Anh không biết đến tột cùng là năng lực của Cận Hằng quá lợi hại, hay là chuyện anh bị biến dị chưa được tuyên truyền ra bên ngoài, thế nhưng không quản thể nào, ít nhất hiện tại anh có lý do quang minh chính đại ở nơi này, cho dù phải làm một thư ký nho nhỏ, ít nhất cũng có thể đến gần giấc mộng của anh hơn một chút.

Nghĩ tới đây, anh hít sâu một hơi, nhanh chân đi vào cửa lớn bộ hậu cần.

Đón tiếp anh là một thiếu niên phục tùng giả gương mặt tuần tú, đối với lý do anh tại sao lại xuất hiện ở nơi này cũng không có hỏi nhiều, chỉ là giúp anh từng bước làm thủ tục, sau đó nhiệt tình giới thiệu cho anh tình huống cơ bản của bộ hậu cần.

Vốn là Yến Thù Thanh trong lòng còn có chút thấp thỏm, lo lắng cho thân phận trước kia của mình quá mức rõ ràng, đột nhiên từ tiền tuyến chuyển tới bộ hậu cần, sẽ bị đồng nghiệp mới chỉ chỉ chỗ chỗ, nhưng những chuyện này hết thảy đều không có xảy ra, anh vẫn giống như người bình thường đến nhận công tác, không hề thu hút sự chú ý của bất kỳ người nào, điều này làm cho trong lòng anh căng thẳng cũng dần dần bình tĩnh lại, cũng bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu bộ ngành xa lạ này.

“... Bộ hậu cần dựa theo công tác từ khó đến dễ chia làm rất nhiều phòng khác nhau, công việc của anh bây giờ chính là bảo tồn cơ giáp, cho nên một quãng thời gian kế tiếp có thể phải khổ cực anh đợi ở khoa cơ giáp một thời gian ngắn, thiếu tá!”

Hai chữ cuối cùng khiến Yến Thù Thanh lập tức ngẩng đầu lên.

Phục tùng giả kia nhìn anh nháy mắt một cái, hai người liếc nhìn nhau, Yến Thù Thanh không khỏi cười một tiếng, thì ra cái tên này đã sớm biết thân phận của anh, chỉ là giả bộ hồ đồ mà thôi.

Cậu ta không nói ra, Yến Thù Thanh cũng vui vẻ không vạch trần, gật đầu cười nói, “Ở nơi nào cũng được, dù sao trước đây trong lúc trước khi xuất chiến tôi thường có xấu thích mân mê cơ giáp của mình, hiện tại cũng coi như là quay về nghề cũ.”

Đối phương nhoẻn miệng cười, nhiệt tình đưa tay ra, “Tôi gọi Hạ Tử, hoan nghênh anh đến bộ hậu cần.”

Nói xong lời này cậu ta đột nhiên hạ thấp giọng, lén lút nói, “Thiếu tá, tôi sẽ giúp anh giữ bí mật, thế nhưng anh có thể trước tiên giúp tôi ký tên hay không? Tôi chính là người hâm mộ nhiều năm của anh, đương nhiên có phương thức liên hệ là tốt nhất.”

Yến Thù Thanh nhìn ánh mắt sáng lóng lánh của cậu ta không biết làm sao có chút muốn cười, nghĩ đến Cận Hằng trước khi ra cửa cảnh cáo anh không nên ở nơi này trêu chọc đào hoa, không nhịn được ở trong lòng chà chà hai tiếng, nhìn xem dù cho tôi biến thành phục tùng giả, nhưng sức hút vẫn không thể chối từ mà.

Tiện tay ký tên, hai người lại hàn huyên vài câu, Hạ Tử có chuyện đi trước, Yến Thù Thanh lại tự mình đi đến khoa bảo trì cơ giáp, trong lúc đi đến cầu thang, cách đó không xa cửa lớn phòng hội nghị vừa vặn mở ra, dưới sự chen chúc của một đám người, anh bất ngờ thấy được một người không muốn thấy nhất.

Vương Trọng Sơn!?

Yến Thù Thanh phút chốc mở to hai mắt, hoàn toàn không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy ông ta, ông trời chắc chắn phải “quan tâm” anh nhiều lắm, mới để cho anh ngày đầu tiên vào bộ hậu cần gặp phải con hồ ly này.

Lúc này Vương Trọng Sơn rất hiển nhiên cũng nhìn thấy anh, nụ cười trên khóe miệng cứng lại, ánh mắt đột nhiên trở nên âm trầm.

Hai người giống như oan gia ngõ hẹp, tự nhiên cũng sẽ không cho đối phương sắc mặt tốt, nhìn bộ dạng của Vương Trọng Sơn cùng mấy tên sĩ quan vui vẻ cười đùa, Yến Thù Thanh không khỏi nghĩ đến sắc mặt bức ép lợi dụng của ông ta đối với anh, nhất thời trong lòng nổi lên một trận buồn nôn, ngay cả liếc mắt một cái cũng cảm thấy lạng lạng.

Mặt không thay đổi dời mắt đi, anh lại làm như căn bản không thấy người này đi thẳng về phía trước, dù sao Vương Trọng Sơn ở trước mặt người khác cũng vô cùng khoan dung rộng lượng, hoàn toàn không có ý tứ làm khó anh, chỉ là tiếp tục cùng người chung quanh cười ha ha hàn huyên.

Mãi đến tận khi cả đám sĩ quan vây quanh vị “Quý nhân” này đi ra ngoài thật xa, Yến Thù Thanh vẫn cứ cảm thấy buồn nôn.

Có mấy người lại giống như con gián, dù cho vẫn không có đụng vào, cũng cảm thấy cả người không thoải mái, coi như giả bộ không thấy, thế nhưng tình cờ nhớ tới, loại cảm giác buồn nôn vẫn là không tiêu tan.

Thế nhưng bản thân “con gián” lại không có sự tự giác này, trong lúc Yến Thù Thanh đi xuống cầu thang, Vương Trọng Sơn đã đứng ở chỗ rẽ chờ anh.

“Thù Thanh, có khoẻ hay không, tôi chính là chờ đợi cậu đã lâu.”

“Chờ đợi đã lâu” bốn chữ một lời hai ý nghĩa, ông ta nói ý tứ đặc biệt sâu xa, một đôi mắt vẫn đục híp lại, bên trong tất cả đều là khôn khéo giả dối.

Ông ta vẫn mặc một thân quân trang thẳng tắp, bả vai đeo một đồng lớn huy chương, rất hiển hách với thân phận thượng tướng của ông ta, lại phối hợp với nụ cười ôn hoà nghiêm nghị, ai có thể nghĩ tới đằng sau vị thượng tướng quyền cao chức trọng này chính là một con người giả dối nham hiểm.

Kỳ thực trong một giây vừa nhìn thấy ông ta, Yến Thù Thanh cũng đã dự liệu ngày hôm nay sợ là không trốn được, thân phận chóai mắt của Vương Trọng Sơn, không tiện ở bộ hậu cần tìm anh gây sự, càng không thể ở trước mặt người ngoài xé rách mặt nạ giả nhân giả nghĩa của ông ta, thế nhưng một khi hai người đã gặp nhau, ông ta cũng không dễ dàng bỏ qua cho anh.

Nghĩ tới đây Yến Thù Thanh nhú mày nở nụ cười, “Vương thượng tướng chờ tôi làm gì? Tôi cho là giữa chúng ta đã không có chuyện gì để nói.”

Ánh mắt Vương Trọng Sơn âm trầm, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói, “Ồ? Có đúng không, tôi cho là sau khi tôi ”chiếu cố” cha mẹ cậu, cậu nhất định có mấy lời muốn nói với tôi.”

Không đề cập tới cha mẹ thì còn tốt, vừa nghĩ tới đêm đó, chính tai nghe cha nuôi nói những câu kia, trong lòng Yến Thù Thanh không khỏi nổi lên một trận đau nhói, ánh mắt chìm xuống, nụ cười trên khóe miệng bất biến, “Nhờ phúc của ngài, hai người bọn họ vẫn sống rất tốt, thế nhưng bọn họ dù sao cũng chỉ là cha mẹ nuôi của tôi, không có liên hệ máu mủ gì, cho nên rất nhiều chuyện bọn họ không thể thay tôi quyết định, lần này ngài tốn công phí sức ”chiếu cố” bọn họ như thế, dù cho tôi có muốn báo đáp cũng không thể dễ dàng đền bù được mong muốn của ngài, ngài nói có đúng hay không?”

Lời này hiển nhiên chạm đến vảy ngược của Vương Trọng Sơn, ông ta tốn công phí sức đi bắt người như vậy, mắt thấy sắp khiến Yến Thù Thanh rơi vào đường cùng, kết quả lại bị Cận gia phá đám, lửa giận trong lòng nhất thời xông tới, rốt cuộc không khống chế được tâm tình cười lạnh một tiếng, “Yến Thù Thanh cậu quả nhiên trước sau vẫn cứng đầu như thế, thế nhưng ở trước mặt tôi cậu giả bộ đại nghĩa thanh cao có ích lợi gì, sau lưng cũng chỉ là một tên tiểu bạch kiểm bò lên giường người khác.”

Nói xong ông ta một phen quan sát trên dưới Yến Thù Thanh, lộ ra thần sắc khinh miệt xem thường, ”Nói đến, tôi thực sự có chút bội phục cậu, chân trước biết mình gặp khó, chân sau liền lập tức ôm cái đuôi lớn của Cận Hằng, quả nhiên thật là tài tình, trước đây tôi ít nhất còn cảm thấy cậu là một bộ binh tốt, nhưng không nghĩ tới cậu lại thấp hèn như thế, vì muốn leo vào quân bộ, ngay cả mông mình cũng bán.

“Có phải trước đây cậu cảm thấy bản thân không phải phục tùng giả, không thể tùy tiện câu dẫn, hiện tại cuối cùng lại biến dị, cho nên liền không kịp chờ đợi cùng Cận Hằng bắt tay làm càn?”

“Yến Thù Thanh, kỳ thực cậu cần phải cảm ơn tôi một câu, nếu như không phải tôi, cậu làm sao có thể thuận lý thành chương bò lên trên giường Cận Hằng như thế.”

Trong lúc Vương Trọng Sơn nói lời này khẩu khí quả thực giống như đang mắng một tên lính vô danh tiểu tốt, cực kỳ ác liệt thâm độc, nhếch miệng lên một vệt nụ cười hèn hạ, một đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chú vào Yến Thù Thanh, giống như là không thể chờ đợi được nữa muốn thưởng thức biểu tình thẹn quá thành của đối phương.

Lồng ngực Yến Thù Thanh kịch liệt đập trùng mấy lần, hai tay nắm thành nắm đấm thật chặt, bởi vì quá mức dùng sức ngay cả móng tay đâm thủng da dẻ đều không có cảm giác được.

Sĩ nhục như vậy, chỉ cần là đàn ông đều không cách nào chịu đựng, giờ khắc này anh hận không thể lập tức vung ra nắm đấm tàn nhẫn mà nện ở trên gương mặt buồn nôn của Vương Trọng Sơn.

Nhưng anh vẫn còn có một phần lý trí, anh biết Vương Trọng Sơn đây là đang cố ý khích anh, nếu như anh thật sự bất chấp hậu quả động thủ, Vương Trọng Sơn lập tức sẽ nhân cơ hội này cản ngược lại, sau đó danh chính ngôn thuận đuổi anh ra khỏi quân bộ.

Hít một hơi thật sâu, trên mặt anh mang theo biểu tình ung dung không vội, ngoắc ngoắc khóe miệng nở nụ cười, “Vương thượng tướng, coi như tôi thật sự cùng Cận Hằng bắt tay làm cần thì thế nào, pháp luật cũng không cấm cầm kiếm giả và phục tùng giả nói chuyện yêu đương, cho nên ngài có quan tâm đi nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi.”

“Thế nhưng ngài chỉ dám ở trước mặt tôi khuya môi múa mép, phải chăng ngài đang sợ hãi Cận gia bao che cho tôi, cho nên mới chó cùng rứt giậu đúng không? Ngài đường đường là một thượng tướng, không dám chống đối ý tứ phía trên, chỉ dám ở đây nói lời đe dọa một tiểu binh như tôi, nói ra không biết ai mất mặt hơn ai.”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh dự định rời đi, lúc đi qua Vương Trọng Sơn còn không quên cười nói, “Đúng rồi thượng tướng, dù sao ngài đã biết tôi bò lên trên giường Cận Hằng, vậy cũng biết sĩ quan lưu lại quân bộ được pháp luật bảo vệ, cho nên phiền ngài lần sau đối phó với tôi, có thể nghĩ ra biện pháp cao minh hơn một chút, thời gian không còn sớm, thuộc hạ cáo từ trước.”

Phất tay một cái, anh ung dung không vội đi mất, lưu lại Vương Trọng Sơn đứng tại chỗ, âm trầm nheo mắt lại.

Mãi đến tận đi ra khỏi cửa lớn quân bộ, Yến Thù Thanh vẫn cứ tức giận cả người phát run, toàn thân lại như ngâm vào trong nước đá, từ trong ra ngoài tản ra hơi lạnh thấu xương.

Anh nghĩ bàn thân đã qua cái tuổi sợ hãi, cũng nghĩ chính mình từ một con ruồi nhỏ nhoi dựa vào nỗ lực từng bước một đi tới ngày hôm nay đã sớm luyện thành tường đồng vách sắt, thế nhưng trong lúc thật sự đối diện với thân thương lợi kiếm đâm vào trong cơ thể, anh vẫn cứ vô cùng đau đớn.

Trầm mặc nhắm mắt lại, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng mặc trên người quần áo, lại phẳng phát thân thể trần truồng đứng ở dưới mặt trời sáng loáng.

Trong lúc này, cách đó không xa truyền đến âm thanh quen thuộc, từ xa đến gần, giống như là một người đang cầm máy truyền tin đi về phía này.

“... Đừng in chữ đỏ, quá tục khí, thôi, hay là chờ trước tiên tôi hỏi cậu ấy thích màu gì —— ”

Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói xong, Cận Hằng liền thấy Yến Thù Thanh đi về phía hắn, hắn ngẩn người một chút mới vừa muốn mở miệng, ai biết Yến Thù Thanh trực tiếp đi lên trước một bước nắm chặt tay hắn.

“... Để tôi nắm một hồi, lập tức sẽ tốt...”

Âm thanh Yến Thù Thanh rất thấp, siết tay Cận Hằng cũng rất chặt, “Ầm” một tiếng thiết bị truyền tin rơi xuống đất, Cận Hằng sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không ngờ tới Yến Thù Thanh có một ngày chủ động nắm tay hắn, nhất thời lỗ tai đỏ ửng, vừa định nói cái gì lại liếc về sắc mặt trắng bệch của Yến Thù Thanh.

“Cậu làm cái gì vậy, sao tay lại lạnh như vậy?”

Khẩu khí táo bạo như vậy, hắn đem tay Yến Thù Thanh nhét vào trong túi, nếu như không quan sát kỹ, nhất định sẽ cho là hắn đang nổi nóng, thế nhưng mấy ngày Yến Thù Thanh đã sớm quen thuộc phương thức nói chuyện này của hắn, vào lúc này nghe đến thanh âm của hắn, trong lòng rốt cục mới cảm thấy một chút ấm áp.

Anh không muốn để cho người khác nhìn thấy anh mềm yếu, thế nhưng vào lúc này anh cần một bờ vai.

Yến Thù Thanh câu lên khoé miệng, lắc đầu cười, “Không làm sao, chỉ cảm thấy... Việc kết hôn này, tôi kỳ thực một chút cũng không có hối hận.”

Không quản người khác nói thế nào, anh kỳ thực rất vui mừng trong lúc anh rơi xuống vực Cận Hằng đã đưa tay ra kéo anh lại.

Một câu nói khiến Cận Hằng nửa ngày không nói ra một câu, lỗ tai lại quỷ dị đỏ hơn, hắn đứng tại chỗ, âm thầm mắng một tiếng, dường như là đầu hàng Yến Thù Thanh, cầm lấy tay đối phương kéo về phi hành khí cách đó không xa.

Mãi đến tận khi động cơ phi hành khởi động, Yến Thù Thanh lúc này mới phục hồi lại tinh thần, “Chờ đã, đây là đi chỗ nào, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm mà...”

Cận Hằng lén lút đem thiệp cưới màu đỏ trước đó chuẩn bị định đưa cho Yến Thù Thanh tiện tay ném tới

bên trong góc, “Tôi là tới làm gì đã không quan trọng.”

Đột nhiên khởi động phi hành khí, trong nháy mắt phi hành khí vẽ ra một đường vòng cung ở giữa không trung, “Quan trọng là... Tôi không chờ được nữa, hiện tại liền đi đăng ký.”

Hết chương 24.

25. Chương 25: Vợ Chồng Mới Cưới

Mãi đến tận khi ngồi ở bên trong đại sảnh phòng đăng ký kết hôn, Yên Thù Thanh vẫn cảm thấy có chút hoảng hốt.

Anh cho là cái gọi là “kết hôn” của Cận Hằng ít nhất phải có quá trình, ai nghĩ tới tên này nói gió thì chính là mưa, một giây trước anh còn ở quân bộ hận không thể đem Vương Trọng Sơn chém thành muôn mảnh, một giây sau lại cùng tình địch sáu năm ngồi ở trong phòng đăng ký kết hôn.

Điều này thật sự là có chút quá điên cuồng...

Anh liếc nhìn Cận Hằng ngồi ở bên cạnh mang theo vẻ mặt không cảm xúc liếc nhìn “mười quy tắc hai người đăng ký kết hôn phải biết”, trong lòng khó giải thích được cảm thấy một trận đau “bi”, lặng lẽ chà xát mồ hôi lòng bàn tay vào trên quần, giống như thăm dò hỏi, “Chuyện này... bây giờ là giờ làm việc, chúng ta quang minh chính đại nghỉ việc như vậy có phải là không quá tốt, nếu không... ngày khác chúng ta lại đến?”

Ngón tay lật trang của Cận Hằng cứng đờ dừng lại giữa không trung, cũng không ngẩng đầu chỉ liếc nhìn Yên Thù Thanh một cái, không vui nói, “Làm sao, đã tới đây rồi cậu còn muốn từ hôn?”

Yên Thù Thanh lộ ra một vệt biểu tình dở khóc dở cười, vừa này anh đã nói không hối hận, làm sao có khả năng từ hôn, chỉ là...

“Anh không cảm thấy tốc độ của chúng ta quá nhanh sao?”

Ngày thứ nhất cầu hôn, ngày thứ hai ra mặt phụ huynh, ngày thứ ba liền trực tiếp đi đăng ký kết hôn, coi như là ngồi phi thuyền vận tốc ánh sáng cũng không có cái tốc độ này a!

Cận Hằng nghe nói như thế rốt cục ngẩng đầu lên, “Cậu không thích nhanh?”

Yên Thù Thanh luôn cảm thấy lời này hỏi có chút kỳ lạ, thế nhưng vẫn gật đầu một cái, “Quá nhanh thực sự có chút không thích ứng được, chúng ta đi chậm từng bước một không phải tốt hơn sao?”

Coi như là tình nhân bình thường cũng không có cái tốc độ này, huống chi là quan hệ của bọn họ quá quý dị, dùng cấp bậc cùng bối cảnh của Cận Hằng mà nói, nào có ai không thông báo nói đăng ký liền đăng ký, chuyện này quá mức không bình thường.

Ai biết Cận Hằng nghe xong lời này, trên mặt lộ ra một vết thần sắc cổ quái, nhìn chằm chằm Yến Thù Thanh một lúc lâu mới nghiêm mặt nói, “Được, tôi biết rồi, sau này ở trên giường tôi sẽ chậm một chút.”

Rõ ràng hắn chưa hề làm cái gì, vợ chưa cưới liền chê hắn quá nhanh, hắn cảm thấy hơi oan ức, sau này nhất định phải dùng hành động chứng minh, hắn không chỉ có kéo dài hơn nữa còn to dài. =)))

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút mới phản ứng được Cận Hằng có ý gì, nhất thời bị sắc một cái, gương mặt đỏ rần, “Ai nói với anh chuyện kia, cái tên nhà anh trong đầu chứa đựng mấy thứ loạn thất bát tao gì vậy?”

Cận Hằng để sách trong tay xuống, một mặt bằng phẳng giống như đang thảo luận vấn đề cao thâm của vũ trụ, mở miệng nói, “Vợ chồng mới cưới trao đổi vấn đề sinh lý có cái gì không đúng? Lại nói người nói tới đề tài này rõ ràng là cậu, cậu ghét bỏ tôi quá nhanh, tôi nói vậy thì sau này tôi sẽ chậm một chút, cậu liền không cao hứng, vậy đến cùng cậu thích nhanh hay thích chậm?”

Âm thanh của hắn trầm thấp thuần hậu, giống như âm thanh du dương của đàn vi ô lông, thế nhưng vào lúc này cơ bản không có người nào trong phòng đăng kí dùng âm thanh như thế nói ra nội dung xấu hổ như vậy, trong nháy mắt khiến Yến Thù Thanh cả người đều không tốt.

Nhất định là anh bị nước chảy vào đầu mới hi vọng cùng Cận Hằng nói đạo lý, người này rõ ràng chính là đang cố ý giả ngu trốn tránh vấn đề của anh!

Yến Thù Thanh then quá hoá giận lườm hắn một cái, từ chối cùng cái tên miệng đầy lý thuyết tà giáo này nói chuyện, tiện tay cầm lấy một quyển tạp chí che ở trên mặt, thẳng thắn mắt không thấy tâm không phiền.

Cận Hằng theo dõi lỗ tai hơi đỏ lên của Yến Thù Thanh phía sau tạp chí, lúc này mới hài lòng nhú mày.

Bên trong đại sảnh người đến người đi, mỗi đôi tình nhân đều thân mật nhiệt tình, chỉ có Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh ngồi ở trong góc quanh thân tản ra khí tràng cổ quái, rõ ràng là đến đăng kí lại không nói chuyện với nhau, một người mặt không thay đổi cúi đầu đọc sách, giống như là muốn nghiên cứu tường tận chuyện kết hôn, một người khác vẫn nhắm mắt dưỡng thần cũng không biết là ngủ thật hay là giả ngủ, đến lúc nhân viên công tác đến thông báo bọn họ, suýt chút nữa cho là bọn họ là tới làm thủ tục ly hôn.

“Hai vị tiên sinh, nơi này chúng tôi chỉ thụ lí nghiệp vụ đăng ký, nếu như ngài có yêu cầu khác mời đến phòng bên cạnh...”

“Chúng tôi là đến kết hôn.”

Hai người toàn bộ quá trình đều không hề có trao đổi, giờ khắc này đột nhiên trằm miệng một lời mở miệng, sau đó nhìn đối phương liếc mắt một cái, cực kỳ ăn ý nói, “Chỗ ghi danh ở nơi nào?”

Tuy rằng khẩu khí của hai người giống như là không thể chờ đợi được nữa, nhưng vẫn là khiến nhân viên công tác trằm mắt há miệng trên mặt lộ ra thần sắc nghi ngờ, nửa ngày mới khép miệng lại, “Vây, hai vị mời đi theo tôi.”

Cùng nhau đi bên trong hành lang uốn khúc, bầu không khí hai người vẫn cứ trằm mặc, nhưng đến lúc đẩy ra cửa lớn phòng đăng kí, hai người đều dừng lại bước chân.

Trước mắt cùng với nói là một căn phòng làm việc, không bằng nói là lễ đường nhỏ, trên trần nhà chính là hình chiếu toàn bộ vũ trụ mêm mông, vô số ngôi sao rải rác trong đó, xa xa nhìn lại giống như một dải ngân hà lồng lẩy, mà ở dưới bầu trời đầy sao, hai cái Thương Kiếm giao nhau tượng trưng cho cầm kiếm giả và phục tùng giả đặt tại chính giữa lễ đường, mang ý nghĩa vũ trụ bất diệt, hôn nhân vĩnh hằng.

Trong lúc hành khúc đám cưới du dương vang lên bên tai, Yến Thù Thanh phục hồi tinh thần lại, thời khắc này cực kỳ rõ ràng ý thức được, anh thật sự phải cùng một cầm kiếm giả kết hôn rồi.

Lúc còn rất nhỏ, anh cũng đã ý thức được mình khác với những đứa nhỏ khác, dù cho khi đó cha nuôi thu dưỡng anh, anh vẫn là một cô nhi không cha không mẹ, cho nên từ lúc còn nhỏ anh vẫn ngóng trông sau này mình sẽ có một gia đình hoàn chỉnh, kết hôn cùng một phục tùng giả ôn nhu, sinh một đứa nhỏ đáng yêu.

Nhưng bây giờ trời đất xui khiến anh lại cùng một “Đồng loại” đi vào nơi đăng kết hôn, sau đó bọn họ sẽ cùng nói lên lời hứa chấp nhận làm bạn cả đời, không thể không nói, vận mệnh có lúc thực sự là hoang đường khiến người ta dở khóc dở cười.

Trong lúc anh đang ngây người, một cái tay đột nhiên nắm lấy tay anh.

Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ quen thuộc, đây là nhiệt độ thuộc về Cận Hằng, thế nhưng lòng bàn tay luôn luôn khô ráo cực nóng, giờ khắc này lại thấm ra một tầng mồ hôi.

Yến Thù Thanh theo bản năng ngẩng đầu lên, Cận Hằng lại nhìn thẳng về phía trước, nhìn thấy bộ dạng trấn định của hắn, trong lòng Yến Thù Thanh vừa mới dậy sóng cũng dần dần yên tĩnh lại, không biết làm sao còn có chút muốn cười.

Ngón tay đâm đâm lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi của Cận Hằng, anh hạ thấp giọng nhỏ giọng mở miệng, “Này, anh khẩn trương à?”

Cận Hằng liếc nhìn Yến Thù Thanh, nắm lấy ngón tay làm loạn của Yến Thù Thanh, khinh bỉ xì một tiếng, “Cậu cho rằng tôi là người không tiền đồ như thế? Im lặng, chớ nói nhảm nhiều như vậy.”

Xí, nếu anh là người có tiền đồ, có bản lĩnh thì lòng bàn tay đừng đổ mồ hôi.

Yến Thù Thanh không tiếp tục chọc thủng hắn, chỉ là “Chà chà” cười hai tiếng không nói, sau đó đối diện lỗ tai ửng hồng càng ngày càng cứng nhắc của Cận Hằng, rất không tử tế cười ra tiếng.

Lúc này hai người đi tới giữa lễ đường, dưới sự chứng kiến của nhân chứng, hai người dựa theo quy trình ký tên vào từng phần văn kiện, đợi đến lúc cuối cùng xác nhận in dấu tay, nhân chứng cười quay đầu hỏi Cận Hằng bên cạnh, “Cầm kiếm giả, anh đã suy nghĩ kỹ càng cùng phục tùng giả kết hôn làm bạn đời hay chưa, từ đây vô luận thuận cảnh hay là nghịch cảnh, vẫn đối với cậu ấy trước sau như một.”

Cận Hằng nhú mày không lên tiếng, nhân chứng cho là hắn không nghe rõ lại lặp lại một lần, Cận Hằng lộ ra một mặt biểu tình không giải thích được, “Câu nói như thế này có cần thiết phải nói ra không? Trực tiếp in dấu tay đi.”

Làm trọng phụ đối xử với thê tử của mình quyết chí thề không thay đổi không rời không bỏ, không phải yêu cầu cơ bản nhất sao? Nói những lời nhảm nhí này quả thực là lãng phí thời gian của hắn, trong đầu hắn hiện tại chỉ có một ý nghĩa duy nhất đó là khiến Yến Thù Thanh nhanh chóng biến thành người của hắn, dù chỉ một giây đồng hồ cũng không muốn chờ lâu.

Nhân chứng chưa từng gặp qua người “trực tiếp” như thế, ngượng ngùng sờ mũi một cái, quay đầu lại hỏi Yến Thù Thanh vấn đề giống như vậy, Yến Thù Thanh dờ khóc dờ cười gật gật đầu, “Tôi đã nghĩ rất rõ ràng rồi.”

Nghe xong lời này Cận Hằng ho khan một tiếng, trên mặt đỏ ửng mắt tự nhiên, tay của hai người nắm chặt, đồng thời ở trên giấy hôn thú ấn xuống dấu vân tay của chính mình.

Cũng không biết giấy chứng nhận kia làm bằng cái gì, tay chỉ đụng vào một chút trong nháy mắt dĩ nhiên trời lên một cái kim nhỏ, đâm vào trong ngón tay của hai người, sau đó máu tươi của hai người hoà lẫn vào nhau, vô số tơ máu như là đột nhiên sinh sôi, ở trên miệng vết thương phác hoạ ra một bức đồ đẳng bằng máu, cuối cùng ẩn ở bên dưới da, biến thành một nốt ruồi son trên đầu ngón tay.

Thấy cảnh này, Yến Thù Thanh trở mắt đứng tại chỗ, nhất thời mất đi phản ứng, nhìn chằm chằm nốt ruồi son trên đầu ngón tay, vào đúng lúc này anh rốt cục cực kỳ ý thức được mình đã thành “người có gia đình”.

Chờ xong xuôi thủ tục, đã tới gần buổi trưa.

Hai người từ khi nhận được giấy hôn thú, đến khi đi ra chỗ đăng ký kết hôn, toàn bộ hành trình đều không nói thêm một câu, bầu không khí quái lạ một lần quanh quẩn ở bên cạnh hai người, hơn nữa cảm giác xấu hổ ám muội còn nhiều hơn hồi này, lúc này còn có nhân chứng đứng ở đó, vào lúc này hai người đơn độc đi chung với nhau, hai người bốn đôi mắt quả thực không chạm vào nhau, chỉ lo không cẩn thận đối diện tầm mắt của đối phương, bản thân sẽ không tự chủ được cảm thấy xấu hổ.

Yến Thù Thanh nhìn chăm chăm nốt ruồi son trên ngón tay, vừa nghĩ tới mới chỉ qua ba ngày bản thân anh từ một lão xử nam đã biến thành một người đàn ông có gia đình, hơn nữa đối tượng còn là Cận Hằng bản thân luôn thấy ngứa mắt, xấu hổ nói không ra lời, lặng lẽ ngẩng đầu liếc mắt một cái nhìn tên mặt cá chết bên cạnh, cái tên này vào lúc này cũng không tốt hơn anh là bao, gương mặt co quắp phảng phất đóng băng, lôi kéo anh đi vừa gấp vừa nhanh, giống như là chậm một chút hoặc là quay đầu lại liếc anh một cái, sẽ làm lỡ mất chuyện quan trọng của hắn..

Cuối cùng Yến Thù Thanh thực sự không chịu được bầu không khí cổ quái như vậy, ho nhẹ vài tiếng phá vỡ trầm mặc, “Cái kia... Bận bịu đến giữa trưa rồi, nếu không chúng ta đi ăn cơm đi?”

Bước chân Cận Hằng đột nhiên dừng lại, quay đầu lại thoáng nhướn mi, “... Cậu đói bụng?”

Yến Thù Thanh vào lúc này tự nhiên không đói bụng, thế nhưng hai người họ ở chung một chỗ xấu hổ như vậy, còn không bằng đi ăn cơm, vì vậy gãi gãi đầu cười nói, “Tôi chính là cảm thấy hai chúng ta cũng đăng ký kết hôn rồi, cũng coi như là hợp tác vui vẻ, không bằng ăn một bữa cơm chúc mừng, vừa vặn tôi biết gần đây có một cửa hàng làm đồ ăn không tệ.”

Cận Hằng trầm mặc, như là đang cân nhắc ăn cơm cùng “chuyện quan trọng” trong lòng hắn cái nào quan trọng hơn, ngẩng đầu liếc mắt một cái nhìn biểu tình mong đợi của Yến Thù Thanh, hắn ho khan vài tiếng, cứng rắn nói, “Vậy cậu dẫn đường đi.”

Vợ chưa cưới... Nhà không phải nói là vợ chính thức dùng loại ánh mắt này nhìn hắn, rõ ràng là ngóng trông hắn làm cái gì đó, hắn làm sao có khả năng từ chối!

Vì vậy, đến lúc hai người ngồi ở bên trong nhà hàng đối diện một bàn đồ ăn vẫn không hề nói chuyện, Yến Thù Thanh quả là muốn khóc.

Rõ ràng là anh đề nghị cùng đi ăn cơm, là vì giảm bớt bầu không khí ngột ngạt giữa hai người, thế nhưng Cận Hằng cái tên này cũng không biết là uống lộn thuốc gì, toàn bộ hành trình đều không động đũa, lại còn vẫn luôn dùng ánh mắt giống như hổ đói nhìn chăm chăm anh, nhìn đến mức Yến Thù Thanh giống như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, tê cả da đầu, đầu còn tâm trạng để ăn cơm.

“Tôi nói này... Sắp đến xế chiều rồi, anh làm sao lại không ăn cơm?”

Anh nhìn tôi như vậy có thể no sao.

“Không đói bụng.” Cận Hằng đơn giản trả lời, sau đó rót cho mình chén nước thứ bảy, uống hết một hơi, lại quét mắt một vòng nhìn căn phòng này, ánh mắt dừng ở trên chốt cửa một chút mới dời tầm mắt.

Yến Thù Thanh thực sự không hiểu nổi hắn muốn làm gì, thấy hắn nhìn cửa nhiều lần, không nhịn được nói, “Anh không cần nhìn kỹ như vậy đâu, vừa nãy lúc tôi đi về sinh trở về đã cố ý đóng kỹ cửa rồi.”

Cận Hằng vừa nghe lời này, đôi mắt nhìn chăm chăm Yến Thù Thanh lại sâu mấy phần.

Yến Thù Thanh cố ý nhắc nhở hần cậu ấy đã đóng kỹ cửa, có phải là đang ám chỉ hần thể làm cái gì đó?

“Cậu không lo lắng bị người khác nhìn thấy sao? Tôi nghĩ đến cậu khá là yêu thích ở nhà, ít nhất là bên trong phi hành khí.”

“À?” Yến Thù Thanh một mặt mờ mịt, ăn một bữa cơm thôi mà cần gì phải lo sợ ánh mắt người khác, hơn nữa ngoại trừ đặc biệt cần thiết ai sẽ ở bên trong phi hành khí ăn cơm.

Sắc mặt cổ quái liếc Cận Hằng một cái, Yến Thù Thanh lắc đầu nói, “Tôi không có ham mê cổ quái như vậy, ở nhà hay ở trong nhà hàng đều rất tốt.”

Nghe xong lời này, mặt Cận Hằng quý dị đỏ thêm, càng thêm xác định Yến Thù Thanh quả thật là đang ám chỉ hần hiện tại cần phải làm cái gì đó.

Nhưng bây giờ bọn họ ở bên trong nhà hàng a, hai sĩ quan muốn là làm ra chuyện khác người, như vậy quả thực không hợp thuần phong mỹ tục, thế nhưng vợ hần đã ám chỉ rõ ràng như vậy, hần làm sao có thể thờ ơ không động lòng, tuy rằng hần cũng rất suy nghĩ, nhưng là hần tương đối truyền thống, còn là yêu thích ở trên giường trong nhà làm một ít chuyện không thể miêu tả.

Trầm mặc chốc lát, hần đối Yến Thù Thanh vẫy vẫy tay, “Cậu tới đây, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện.”

Yến Thù Thanh nháy mắt mấy cái, bên mép còn dính nước tương, “Chuyện gì nói thẳng đi, tôi nghe đây.”

“Gọi cậu tới thì cậu tới đi, nhiều lời như vậy làm gì.”

”Không nhìn thấy tôi đang bóc vỏ tôm sao, đến cùng có chuyện gì phải qua mới nói được.

Yến Thù Thanh lau tay một chút mới vừa vừa ngẩng đầu, lời còn ở khóe miệng, Cận Hằng liền vươn người qua bàn hôn lên đôi môi của anh.

Yến Thù Thanh trong phút chốc trợn to hai mắt, con tôm cầm ở trong tay rơi xuống bàn.

Đây là một nụ hôn tràn ngập mùi khói lửa, vị tôm chua ngọt ở trong miệng lan tràn, Yến Thù Thanh đột nhiên phản ứng lại, vội vàng giơ tay chặn lại lồng ngực của Cận Hằng, “Không, không không phải anh nói có chuyện muốn nói sao, anh làm cái gì vậy!”

“Chỉ là đột nhiên nhớ tới vừa nãy đăng ký chúng ta chưa làm bước này, cậu kỳ thực vẫn luôn ám chỉ tôi, cũng vì muốn tôi làm chuyện này đúng không?”

“Ai ám chỉ anh, cái tên này anh thật là...”

Câu nói kế tiếp lại bị chặn ở trong miệng, Cận Hằng lộ ra một mặt biểu tình “Chớ giải thích tôi đều hiểu”, giờ tay ôm Yến Thù Thanh, đúng lúc muốn sâu sắc nụ hôn này, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng chuông dồn dập.

Đây là âm thanh thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh, thân hình hai người nhất thời cứng lại.

Yến Thù Thanh chật vật đẩy Cận Hằng ra, tránh né ánh mắt nóng bỏng của hắn, vội vàng cúi đầu đến xem thiết bị truyền tin, kết quả vừa nhìn, trên mặt đỏ ửng liền bớt đi mấy phần, ánh mắt cũng trở nên phức tạp.

Cận Hằng không cao hứng nhìn lướt qua màn hình, nhìn thấy tên phía trên, trong nháy mắt gương mặt đen sì.

Bởi vì người gửi tin tức không phải ai khác mà chính là Lý Khác Nhiên đã lâu không gặp.

Hết chương 25.

26. Chương 26: Đường Hồng Gặp Mặt

[Anh Thù Thanh, anh ở đâu? Đã lâu rồi không nghe thấy tin tức của anh, tại sao gần đây anh không liên lạc với em, gửi tin nhắn cho anh, anh cũng không trả lời, em rất nhớ anh a] Giọng điệu của Lý Khác Nhiên giống như trong quá khứ, còn chưa thấy người đã nghĩ đến bộ dạng cậu ta đang nở nụ cười, quả thực vẫn là học đệ đáng yêu thích nũng nịu trước mặt tiền bối.

Trước đây Yến Thù Thanh nhìn thấy cậu ta dùng giọng điệu thân mật như vậy nói chuyện với mình, trong lòng sẽ không tự chủ được vui mừng, thậm chí còn muốn dung túng cậu ấy, thế nhưng trải qua chuyện lần trước xảy ra ở Dạ Lam, lúc này nghe được lời nói thân thiết nũng nịu như vậy, trong lòng lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Anh thừa nhận trước khi Lý Khác Nhiên nói cho anh biết cậu ta có người thích, thì vẫn còn tình cảm với cậu ta, nhưng chuyện này cũng không hề bởi vì khúc mắc trong lòng anh mà không có chỗ tiêu tan, mà là anh không muốn bởi vì mình mà xảy ra hiểu lầm không cần thiết.

Thế nhưng Lý Khác Nhiên gửi tin nhắn này là có ý gì? Cậu ta rõ ràng đã nói cậu ta đã có người thích, hơn còn cố ý phát cho anh “phiếu người tốt”, bây giờ làm sao lại có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nói những lời dễ khiến người ta nảy sinh hiểu lầm như vậy.

Yến Thù Thanh nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, cầm điện thoại di động rơi vào trầm mặc, lần

thứ nhất phát hiện cũng có lúc anh đối mặt với Lý Khác Nhiên dĩ nhiên không còn lời nào để nói.

Trong lúc này, trên màn hình lại có một tin nhắn mới đến, [Anh Thù Thanh, có phải lần trước em nói những câu kia khiến cho anh phiền lòng hay không, cho nên anh mới cố ý trốn tránh em... Đừng giận em cũng đừng không để ý tới em, được không?] Ngữ khí khẩn cầu phối hợp với ba chữ “đừng giận em”, khiến Yến Thù Thanh căn bản không có cách nào tiếp tục trầm mặc, hiện tại anh cực kỳ không muốn để cho Lý Khác Nhiên hiểu lầm anh còn tình cảm với cậu ta, nếu như anh vẫn luôn trầm mặc, trái lại càng thể hiện anh vẫn chưa bỏ xuống được tình cảm này, thế nhưng đã là quá khứ, bây giờ lui trở về vị trí bạn bè, anh cũng sẽ không quay đầu lại làm ra chuyện dây dưa khiến bản thân bị coi thường.

Nghĩ tới đây, anh liền trả lời, [gần đây quân bộ bận rộn, cho nên mới không trả lời được tin nhắn của em, xin lỗi] anh phối hợp kèm theo một gương mặt tươi cười, dù sao cũng không muốn để cho mình rơi vào hoàn cảnh lúng túng, Lý Khác Nhiên trả lời cực nhanh, cơ hồ tin nhắn vừa gửi đi, tiếng chuông tin nhắn liền vang lên, [Thì ra là như vậy, anh Thù Thanh khổ cực rồi (*^__^*) cảm giác mọi người gần đây rất bận, anh cũng vậy, Cận Hằng đại ca cũng thế, hai người đến cùng đang bận chuyện gì vậy, tại sao hai người đều cùng mất tích, còn tưởng rằng hai người quên mất người em trai này rồi chứ] Yến Thù Thanh nhìn thấy tin nhắn này, không nhịn được cười một tiếng, gần đây hai người chúng tôi bận việc gì? Chính là vội vàng kết hôn, cậu có tin không!”

Nhìn chằm chằm ba chữ “Cận đại ca”, trong lòng anh nổi lên cảm giác cổ quái, nếu như nói anh cố ý xa lánh Lý Khác Nhiên còn có nguyên nhân, vậy Cận Hằng là vì cái gì, không phải trong lòng hắn vẫn luôn thăm mẩn người ta sao, tại sao đột nhiên lại đem Lý Khác Nhiên gạt sang một bên, chẳng lẽ là bởi vì muốn cùng anh kết hôn, muốn diễn kịch trước mặt người ngoài, cho nên mới có ý định tránh hiềm nghi?

Trong lúc anh không hiểu, tin nhắn của Lý Khác Nhiên lại tới, [đúng rồi anh Thù Thanh, anh chừng nào thì rảnh rồi, chúng ta gặp mặt đi, trước đây chúng ta mỗi ngày đều gặp mặt, anh xem lâu rồi chúng ta không gặp nhau, hôm nay gặp mặt được không?]

Yến Thù Thanh mím môi.

Kỳ thực hiện tại không gặp mặt mới là phương thức tốt nhất cho cả hai người bọn họ, thế nhưng có một số việc sớm muộn cũng phải biết đến, ví dụ như hai người bọn họ đã không thể trở về quan hệ lúc trước, ví dụ như chuyện anh cùng Cận Hằng kết hôn.

Trước tiên không quản chuyện hôn sự này đến cùng có mấy phần thật mấy phần giả, ít nhất giấy chứng nhận kết hôn đã lấy tới tay, dù cho xuất phát từ tình nghĩa quen biết nhiều năm, anh cũng cảm thấy cần phải thông báo cho Lý Khác Nhiên một tiếng.

Nghĩ tới đây, ngón tay anh nhấn màn hình vừa định trả lời, thiết bị truyền tin cầm trong tay đột nhiên bị cướp đi.

“Cậu cùng Lý Khác Nhiên trò chuyện thật hăng say a.”

Thanh âm lạnh như băng từ đỉnh đầu vang lên, Cận Hằng cầm chặt thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh,

mang theo gương mặt âm u, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào đối phương, một đôi mắt sâu thẳm híp lại, lộ ra ánh mắt sắc bén.

“Tôi muốn trả lời cậu ấy, đem thiết bị truyền tin đưa cho tôi, còn có mấy chữ liền đánh xong.”

Yến Thù Thanh giơ tay muốn lấy, Cận Hằng lại ỷ vào chiều cao của chỉ hơn mấy cm của hắn, bắt lấy cánh tay của anh, thô bạo lật xem ghi chép tin nhắn của anh, kết quả xem xong đối thoại của hai người cả khuôn mặt đều trở nên âm trầm.

“Cậu ta hẹn cậu gặp mặt?”

“Tại sao anh lại xem tin nhắn của tôi, tôi đồng ý chưa, mau đưa nó cho tôi.”

“Dù thế nào, cậu thật sự muốn đáp ứng.”

Cận Hằng cầm chặt thiết bị truyền tin không buông tay, trên ngón tay bởi vì quá mức dùng sức xương cũng lồi ra, biểu tình gắt gao trừng Yến Thù Thanh, quả thực giống như hận không thể chặt anh làm trăm mảnh.

Yến Thù Thanh bị cái ánh mắt sắc như dao này của hắn đâm bị thương, nhất thời căng thẳng trong lòng, Cận Hằng vì Lý Khác Nhiên dĩ nhiên nhìn anh như vậy... Giống như anh chính là rác rưởi, chỉ cùng Lý Khác Nhiên nói một câu cũng có thể làm ô uế cậu ta, lúc trước là như vậy, bây giờ vẫn như vậy.

Hít sâu một hơi, anh nhất thời thậm chí không nhận rõ bản thân tức giận là bởi vì Cận Hằng tự ý xem tin nhắn của anh, hay là thái độ của hắn đối với Lý Khác Nhiên sốt sắng như vậy, mím chặt môi, trầm mặc chốc lát anh mới mở miệng, “Nếu như tôi nói là đúng thì sao?”

Nếu như ngày hôm nay tôi nhất định muốn nhìn thấy Lý Khác Nhiên, nói với cậu ta chuyện chúng ta kết hôn?

Nghe Yến Thù Thanh nói như thế, đồng tử Cận Hằng đột nhiên co rụt lại, đôi mắt đen kịt cuộn lên cơn sóng thần cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm Yến Thù Thanh trong chốc lát, không chờ đối phương phản ứng lại trực tiếp động thủ xóa đi ghi chép tán gẫu của Yến Thù Thanh và Lý Khác Nhiên, sau đó đem thiết bị truyền tin cho đối phương, nhấn mạnh từng chữ từng câu nói, “Tôi cho cậu biết Yến Thù Thanh, không cho cậu đi, nếu cậu dám lén lút gặp mặt cậu ta thì đừng trách tôi.”

Thiết bị truyền tin thiếu một chút nữa bị Cận Hằng ném xuống đất, Yến Thù Thanh vội vàng đón lấy mới không bị rơi đến vỡ nát, ngẩng đầu nhìn sắc mặt cứng rắn lạnh lẽo của Cận Hằng, đôi mắt anh tối sầm lại, ngoắc ngoắc khóe miệng không sao cả nói, “Không đi thì không đi, anh tức giận như vậy làm gì.”

Nói xong lời này, anh một lần nữa ngồi xuống, cầm lên miếng tôm vừa mới bóc vỏ lúc này đã nguội lạnh nhét vào trong miệng, thế nhưng cho dù là đồ ăn lúc thường rất thích thế nhưng lúc này lại nuốt không trôi.

Bởi vì nhạc đêm bắt thành linh, hai người cũng mất khẩu vị ăn cơm, cùng trầm mặc đi ra nhà hàng.

Cảm giác ám muội lúc vừa mới nhận giấy đăng ký kết hôn cũng theo đó tan thành mây khói, bầu không khí giữa hai người biến thành im lặng đến đáng sợ, phi hành khí một đường bay đến quân bộ, hai người đều không nói thêm câu nào nữa, Yến Thù Thanh liếc mắt một cái nhìn Cận Hằng hoàn toàn không cho anh sắc mặt tốt, sắc mặt khó coi cõi dây an toàn, thấp giọng nói, “Tôi đi làm.”

Cận Hằng mặt không thay đổi “Ừ” một tiếng, không có nói thêm một câu giữ lại.

Yến Thù Thanh ừ rừ cúi đầu, tiện tay đóng cửa lại nhảy xuống phi hành khí, phi hành khí lập tức khởi động, giống như là không thể chờ đợi được nữa dường như muốn bỏ lại anh, giống như một cơn gió vụt mất.

Nhìn phi hành khí cuốn lên bụi mù, Yến Thù Thanh cúi đầu nhìn một chút nốt ruồi son trên đầu ngón tay, hơi có chút tự giễu cười cười: Mới vừa nhận giấy đăng ký kết hôn xong đã bị đối tác bỏ lại, khắp thiên hạ phỏng chừng cũng chỉ có một người như anh.

Sau khi trải qua nhạc đêm buổi trưa, Yến Thù Thanh cả một buổi chiều đều có chút mất tập trung.

Nói đến anh còn có chút kỳ quái, sau khi Lý Khác Nhiên chủ động hẹn anh, dĩ nhiên không đợi được anh trả lời đã không có tin tức, chuyện này hoàn toàn không giống phong cách hành sự lúc trước của cậu ta, nhưng lúc này Yến Thù Thanh không có tâm tư lo lắng mấy chuyện đó nữa, bởi vì một buổi trưa trong đầu không tự chủ hiện ra gương mặt cá chết của Cận Hằng, sau đó lại nhớ tới biểu tình băng lãnh hận không thể xé nát mặt anh của hắn, nhất thời trong lòng vô cùng buồn bực, đầu còn công phu nhớ tới chuyện khác nữa, thật vất vả làm việc đến lúc tan tầm, lúc này sắc trời ngoài cửa sổ đã đen, bởi vì sáng sớm là theo Cận Hằng cùng đi quân bộ, cho nên Yến Thù Thanh không có lái phi hành khí, vào lúc này không thể làm gì khác hơn là đi bộ đến điểm phi hành khí công cộng, nhưng khi anh dọn dẹp xong đồ vật, chuẩn bị đi ra quân bộ, thiết bị truyền tin đột nhiên vang lên một chút, mở ra xem dĩ nhiên là tin tức của Cận Hằng, [Tiệm cà phê Hope, lầu ba phòng 304.]

Yến Thù Thanh nhìn thấy đầu óc mơ hồ, không hiểu hắn có ý gì, tiện tay gửi qua một dấu hỏi chấm, Cận Hằng trả lời rất nhanh, mà thêm vào dấu chấm tròn tổng cộng mới năm chữ [Hiện tại tới đây.] Yến Thù Thanh nghĩ đến lúc ban ngày hai người mới vừa chiến tranh lạnh, suy nghĩ tin nhắn này nhất định không phải gửi cho anh, không khỏi xì cười một tiếng trả lời, [Đại ca anh gửi nhầm người rồi, muốn trêu chọc người khác nhớ phải xem người gửi là ai] Không ngờ Cận Hằng lại như hoàn toàn không thấy anh nói gì, lại gửi tới một tin nhắn, [Dưới lầu có phi hành khí đón cậu, đừng đi sai chỗ.] nói xong lời này hắn liền tắt máy, lưu lại Yến Thù Thanh một người sững sờ tại chỗ cũ, nửa ngày không phục hồi tinh thần lại.

Chuyện này... Rốt cục xảy ra chuyện gì vậy?

Anh một mặt mờ mịt đứng tại chỗ, thật sự là đoán không ra tâm tư của Cận Hằng, mà lúc này một chiếc phi hành khí đã từ đằng xa bay tới dừng ở bên cạnh anh, một người hầu xuống dưới đối với anh cung kính cúi người chào một cái, “Thiếu tá, mời.”

Vừa nhìn điệu bộ này, Yến Thù Thanh cũng không nói gì nữa, dù sao có phi hành khí miễn phí ngồi, anh liền đi xem rốt cục tên mặt cá chết kia giở trò gì.

Phi hành khí bay rất nhanh đến điểm hẹn, trước mắt tiệm cà phê trang trí màu xanh vàng rực rỡ, cực kỳ xa hoa, khắp nơi đều lộ ra phong độ lộng lẫy, điều này làm cho Yến Thù Thanh không khỏi tự nghĩ, cái tên này sẽ không phải là chuẩn bị một bữa tiệc lớn muốn nhận lỗi với anh đấy chứ?

Suy nghĩ một chút tác phong làm việc không theo lẽ thường của tên mặt cá chết kia? Ý nghĩ của anh cũng không phải là không thể xảy ra, vì vậy bước chân của anh không tự chủ nhanh thêm mấy phần, đi tới cửa phòng 304, tiện tay gõ cửa phòng một cái, “Này, mặt cá chết mở cửa, tôi đến rồi.”

Lúc này cửa phòng “Răng rắc” một tiếng mở ra, người đi ra cũng không phải Cận Hằng.

Nhìn chằm chằm người đứng trước mặt, Yến Thù Thanh sững sờ tại chỗ, nhìn chằm chằm nửa ngày mới ý thức được bản thân không có hoa mắt.

Lý Khác Nhiên!?

“... Tại sao lại là cậu ta?”

Hết chương 26.

27. Chương 27: Tự Tay Xé Mặt Bạch Liên Hoa

(Bạch Liên Hoa = Hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những người luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.)

“Anh Thù Thanh, anh đã đến rồi?” Đôi mắt Lý Khác Nhiên uốn cong, nở nụ cười xán lạn hướng anh phát tay.

Yến Thù Thanh nhìn cậu ta vẫn chưa hoàn hồn lại, theo bản năng lui tới trước cửa nhìn lướt qua, đúng vậy, nơi này chính là phòng 304 tiệm cà phê Hope, anh không đi lầm chỗ, vậy thì Lý Khác Nhiên vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Nhưng trong lúc anh trở mắt vì kinh ngạc, Lý Khác Nhiên đã thân thiết kéo cánh tay của anh, lắc đầu nói, “Ai nha anh Thù Thanh, anh đứng ngốc ở chỗ đó làm gì, mau tiến vào đi.”

Trên người cậu ta mang theo mùi vị ngọt ngào của phục tùng giả, lập tức tiến vào trong lỗ mũi của Yến Thù Thanh, làm cho anh trong nháy mắt toàn thân cứng đờ, tuy rằng từ trước đến giờ Lý Khác Nhiên vẫn

ỷ lại vào anh, động tác như thế trước đây cũng không biết làm bao nhiêu lần, nhưng dùng thân phận bây giờ mà nói, động tác này có chút quá thân mật, Yến Thù Thanh không được tự chủ nở nụ cười, theo bản năng rút cánh tay mình lại.

Lý Khác Nhiên nhìn động tác của anh, nụ cười trên mặt cũng không thay đổi, “Anh, anh không đến nhanh, chúng ta sắp chết đói cả rồi.”

“... Chúng ta?” Yến Thù Thanh lúc này mới chú ý tới cách dùng từ của Lý Khác Nhiên, không khỏi nhún lông mày.

Theo bản năng quét mắt nhìn Lý Khác Nhiên, lúc này mới phát hiện ngày hôm nay tựa hồ cậu ta khác với trước đây, tướng mạo của Lý Khác nhiên vốn là thanh tú, ngày hôm nay còn cố ý mặc áo sơ mi thuần trắng, cổ tay áo màu xanh nhạt, tay áo được xắn lên lộ ra làn da trắng nõn, một đôi mắt vừa to vừa tròn phối hợp với đầu tóc mềm mại được chải chuốt tỉ mỉ, cả người hiện ra thanh tú nhẹ nhàng khoan khoái.

Cậu ta vì gặp người nào cho nên mới cố ý ăn mặc thành như vậy sao? Tâm tình Yến Thù Thanh không tự chủ được chìm xuống.

Lý Khác Nhiên đứng bên cạnh giống như là chú ý tới ánh mắt của anh, nụ cười trên khóe miệng lại sâu mấy phần, “Đúng a, em và Cận đại ca cũng chờ anh hơn nửa ngày rồi đây.”

Nói xong cậu ta kéo Yến Thù Thanh đi vào phòng riêng, Cận Hằng lúc này đã ngồi ở bên cạnh bàn uống cà phê, vào lúc này nhìn thấy anh tiến vào liền ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của hai người trong nháy mắt chạm vào nhau, tất cả đều giống như đúc hoàn cảnh ở quán bar Dạ Lam đêm đó, nếu như không phải xác định bản thân không bị mất trí nhớ, Yến Thù Thanh suýt chút nữa cho là chuyện xảy ra mấy ngày nay chỉ là do anh vô duyên vô cớ nằm mơ một giấc mộng đẹp.

Cho nên... Đây chính là nguyên nhân Cận Hằng cố ý hẹn anh tới đây sao?

Không cho anh cùng Lý Khác Nhiên gặp mặt, chính hắn lại cố ý hẹn cậu ta tới đây, lẽ nào chính là vì muốn khoe khoang thành tựu chiến tích của hắn.

Nghĩ đến chuyện Lý Khác Nhiên buổi chiều nay không tiếp tục nhắn tin cho anh, tối nay lại cố tình ăn mặc thành như vậy, Yến Thù Thanh chỉ cảm thấy trong lòng một trận đau nhói, làm cho anh nhất thời không nhận rõ cảm giác này là do Lý Khác Nhiên mang đến cho anh, hay chính là Cận Hằng ngồi phía đối diện.

Anh giống như một bức tượng điêu khắc cứng đờ đứng tại chỗ cũ, hoàn toàn quên mất phản ứng.

Lúc này Lý Khác Nhiên lại như là hoàn toàn không hề chú ý tới sắc mặt của anh, vẫn cứ tự mình cười nói, “Ngày hôm nay em còn muốn hẹn các anh ra ngoài, vì đã lâu không gặp rồi, không nghĩ tới buổi chiều Cận đại ca lại hẹn em, em nghĩ Cận đại ca nhất định sẽ nói cho anh, cho nên mới không tiếp tục nhắn tin cho

anh, anh Thù Thanh anh không giận em chứ?”

Cậu ta giống như đứa nhỏ nũng nịu, còn không quên đưa tay nắm lấy ống tay áo của Yến Thù Thanh, mà lúc này một cái tay khác ngăn cản động tác của Lý Khác Nhiên, chủ nhân của cánh tay kia đem Yến Thu Thanh kéo đến bên cạnh hắn, chặn lại cánh tay muốn dính sát của Lý Khác Nhiên.

“Làm sao đến muộn như vậy?”

Cận Hằng thấp giọng hỏi một câu, Yến Thù Thanh liếc nhìn hắn một cái, sắc mặt hơi khó coi, tôi đây may mà là đến trễ, nếu đến sớm hơn một chút chẳng phải là sẽ ảnh hưởng đến cuộc hẹn hò của hai người.

Nghĩ tới đây anh nỗ lực câu ra một vệt nụ cười, “Đây không phải là không biết Khác Nhiên cũng ở đây, nếu như biết tôi sẽ đến sớm hơn một chút.”

Cận Hằng vừa nghe lời này, sắc mặt trong nháy mắt tối sầm lại, cánh tay ôm lấy Yến Thù Thanh eo đột nhiên dùng sức, tàn nhẫn mà nhéo anh một cái, Yến Thù Thanh đau đến nhe răng, trên mặt vẫn còn kiên cường chống đỡ nở nụ cười, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn đối phương, trong đôi mắt sóng lớn mãnh liệt, âm thầm phân cao thấp.

Động tác của hai người rơi vào trong mắt Lý Khác Nhiên, làm cho cậu ta vẫn luôn bất động thanh sắc nhũn mày, luôn cảm giác hai người này tựa hồ so với lần trước nhìn thấy thân mật hơn rất nhiều, giữa hai người họ còn có một loại cảm giác thân mật người ngoài không có cách nào chen chân vào, điều này làm cho ánh mắt của cậu ta chìm xuống, rất nhanh lại che giấu tâm tình nở nụ cười, thở dài nói, “Được nhìn thấy các anh thật tốt, hôm nay lúc em hẹn anh Thù Thanh, nhìn thấy anh rất lâu không trả lời, trái tim của em đều nguội lạnh, suýt chút nữa nghĩ đến hai người không để ý đến em nữa.”

Nghe lời này, Yến Thù Thanh dừng một chút, kéo kéo khóe miệng nói, “Kỳ thực ngày hôm nay coi như em không hẹn anh, anh cũng chuẩn bị hẹn em gặp mặt, chỉ là không nghĩ tới lại bị người nào đó đi trước một bước.”

Nói xong anh ngẩng đầu lên tức giận nhìn Cận Hằng liếc mắt một cái, lại đối lấy ánh mắt lạnh như băng của Cận Hằng, ngay sau đó bấp bề ở phía dưới bàn liền bị hắn tàn nhẫn mà nhéo một cái, Yến Thù Thanh đau đến mức suýt chút nữa kêu ra tiếng, gương mặt ghen đến đỏ bừng.

Mẹ nó, mặt cá chết anh đến cùng muốn thế nào?! Không cho tôi cùng Lý Khác Nhiên gặp mặt là anh, hẹn tôi đến làm kỳ đà cản mũi hai người cũng là anh, vì không cho tôi nói với cậu ta chuyện hai chúng ta kết hôn, con mẹ nó anh cũng quá liều mạng đi!

Hai người ở dưới bàn minh tranh ám đấu, Lý Khác Nhiên không nhìn thấy, nhưng nghe đến lời nói của Yến Thù Thanh, khóe miệng lại không nhịn được câu ra một vệt ý cười không hề ép được, “Kỳ thực ngày hôm nay lúc Cận đại ca gọi cho em, em cũng thật kinh ngạc, lúc đó khẩu khí của anh ấy cuồng lên, em cho là xảy ra chuyện gì quan trọng, kết quả chỉ là vì hẹn gặp mặt em, dù sao chúng ta cũng quen biết nhiều năm, sao lại sốt ruột như thế, thực sự là dọa em giật mình.”

Lúc nói lời này, mặt của cậu ta có chút đỏ ửng, len lén liếc Cận Hằng một cái, tim đập còn có chút không theo quy luật.

Lâu như vậy tới nay, cậu ta muốn gặp Cận Hằng thật sự là quá khó khăn, vô luận cậu ta dùng phương pháp gì đều không mở được phòng tuyến của người đàn ông này, nhưng chỉ cần Yến Thù Thanh xuất hiện, Cận Hằng sẽ không có bất kỳ lý do gì theo tới, điều này làm cho cậu ta mỗi lần nhớ tới giống như bị nghẹn ở cổ họng, thế nhưng cũng không có những biện pháp khác, chỉ có thể dùng hết tất cả thủ đoạn từ Yến Thù Thanh nơi đó nói bóng nói gió.

Mà ngày hôm nay Cận Hằng dĩ nhiên chủ động hẹn cậu ta, còn Yến Thù Thanh rất hiển nhiên tại trước khi vào cửa trước đối với việc này không biết gì cả, điểm này hiển nhiên rõ ràng Cận Hằng đang muốn lấy lòng cậu ta, khiến khoe miệng Lý Khác Nhiên ý cười càng ngày càng sâu.

Nhìn thấy vẻ mặt của cậu ta, trái tim Yến Thù Thanh không khỏi đau đớn, có một phút chốc dĩ nhiên cảm thấy được Lý Khác Nhiên trước mặt có chút xa lạ.

Anh cảm thấy con mắt của mình hẳn là không nhìn lầm, trong đôi mắt Lý Khác Nhiên tất cả đều là vui sướng, nhưng anh không hiểu lúc trước người này còn nói cho anh cậu ta đã có đối tượng, hơn nữa còn là nữ sinh, làm sao lại vì một người đàn ông chủ động đưa ra lời mời lộ ra nụ cười vui mừng như thế.

Tròng mắt của anh chìm xuống, nhìn Cận Hằng liếc mắt một cái, không nhìn ở trong lòng tự giấu nỗi nụ cười: Ngày hôm nay anh có thể tận mắt chứng kiến một đôi tình chàng ý thiếp sản sinh hay không?

Lý Khác Nhiên luôn âm thầm quan sát Yến Thù Thanh, chú ý tới sắc mặt hơi thay đổi của Yến Thù Thanh, ánh mắt lóe lên một nụ cười, ân cần nói, "Anh Thù Thanh, sắc mặt của anh sao lại khó coi như vậy, có phải là cơ chỗ nào không thoải mái hay không? Nếu không em trước tiên đưa anh trở về nhé, vừa nãy em cùng Cận đại ca nói, vẫn không thấy anh trả lời tin của em nhất định là có chuyện gì không thoát thân được, thì ra là thân thể không thoải mái, sớm biết chúng ta không nên gọi anh tới."

Cậu ta không nói "em" cũng không phải "Cận Hằng" mà là "Chúng ta", rất hiển nhiên giữa những hàng chữ đã loại trừ anh ra khỏi căn phòng này.

Yến Thù Thanh nở nụ cười, vừa định trực tiếp làm rõ anh sợ dĩ anh đồng ý gặp mặt, chỉ là muốn thông báo việc kết hôn của anh và Cận Hằng, kết quả còn chưa mở miệng, Cận Hằng bên cạnh trước tiên lên tiếng nói, "Lúc cậu ấy trả lời tin nhắn của cậu tôi đang ở bên cạnh."

Lý Khác Nhiên ngẩn người một chút, không hiểu Cận Hằng làm sao đột nhiên nói một câu như vậy, "Cận đại ca, anh nói cái gì?"

"Tôi nói sợ dĩ cậu ấy không trả lời tin nhắn của cậu, là bởi vì tôi cảm thiết bị truyền tin của cậu ấy, xóa đi ghi chép tán gẫu của hai người, mà tôi hẹn cậu ra cũng chính là bởi vì chuyện này."

Vừa nghe lời này, nụ cười Lý Khác Nhiên nhất thời cứng đờ ở trên mặt, nửa ngày mới gian nan kéo khoe

miệng nói, “Cận đại ca anh... Có ý gì, em nghe không hiểu, người hôm nay anh hẹn em không phải có chuyện gấp muốn nói sao?”

Cận Hằng gật gật đầu, mặt không thay đổi trên mặt lông mày nhíu lại, “Xác thực có việc gấp muốn nói, dù sao mọi người cũng quen biết lâu như vậy rồi, chuyện lớn như vậy vẫn là phải thông báo một tiếng, hi vọng lúc đó cậu có thể đến tham dự.”

Nói xong hắn từ trong túi lấy ra một tấm thiệp đặt ở trước mặt Lý Khác Nhiên.

Nhìn chằm chằm tấm thiệp trước mặt, Lý Khác Nhiên ngây ngẩn cả người, qua nửa ngày mới dùng ngón tay run run mở nó ra, đập vào mắt là thiệp vàng màu đỏ thẫm, ở giữa có một chữ hỉ to lớn, trong nháy mắt đâm bị thương con mắt của cậu ta.

Cậu ta đột nhiên mở to hai mắt, ngực kịch liệt đập trùng, thời khắc này căn bản không thể tin được đôi mắt của mình, run rẩy mở ra thiệp mời, chữ bên trong rồng bay phượng múa viết tên hai người —— Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh.

Đầu ngón tay run lên, thiệp cưới đập vào trên bàn, trên mặt Lý Khác Nhiên trắng bệch... Chuyện này... Đây là ý gì?”

Yến Thù Thanh bên cạnh nhìn thấy thiệp cưới, thời khắc này khiếp sợ không hề ít hơn Lý Khác Nhiên là bao, tâm tình vừa mới bình phục tự rót cho mình một cốc nước, vào lúc này thiếu một chút nữa phun tất cả ra ngoài.

Cận Hằng cái tên này diên rồi sao, thiệp cưới này là cái quỷ gì!

Anh làm người trong cuộc cũng chưa từng thấy thứ đồ này, làm sao tên này lại đột nhiên lấy ra, cái tên này đến cùng giấu anh chuẩn bị bao nhiêu đồ vật!

Yến Thù Thanh vốn là dự định nói rõ sự thật đột nhiên bị Cận Hằng đoạt mất, vào lúc này cả người mông mị, thế nhưng Cận Hằng là người khởi xướng, giống như là hoàn toàn không nhìn thấy anh có bao nhiêu kinh ngạc, một mặt thản nhiên nhún nhún vai, “Ý tứ chính là ý trên mặt chữ, trên thiệp cưới viết rõ ràng, tôi cùng Thù Thanh sắp kết hôn rồi, cho nên cố ý thông báo cho cậu một tiếng, chỉ đơn giản như vậy.”

Lý Khác Nhiên vào lúc này vẫn chưa tỉnh táo lại, mang theo gương mặt trắng bệch mặt, thiệp cưới trong tay bị cậu ta nắm chặt, nửa ngày mới tìm được thanh âm của mình, “Đây là chuyện khi nào, tại sao... Tại sao lúc trước em không biết đến, hơn nữa hai người không phải đều là cầm kiếm giả sao, làm sao, làm sao có khả năng kết hôn!”

“Vấn đề giữa tôi và Yến Thù Thanh, thật giống như không liên quan gì tới cậu thì phải?”

Cận Hằng nhíu lông mày, vẻ mặt thành thật nói ra lời này, thần sắc kia thật giống như chỉ là đang thuật

lại sự thực mà thôi, thái độ nói chuyện thản nhiên như vậy lại như một cái bạt tai tàn nhẫn mà đánh vào trên mặt Lý Khác Nhiên.

Cậu ta ngã vào trên ghế, trên người tử mị chải chuốt tất cả vào thời khắc này hiện ra buồn cười như vậy, cậu ta vẫn cho là dù cho Cận Hằng nhìn không lọt mình, ít nhất cũng sẽ không đối với Yến Thù Thanh tồn tại tâm tư gì, cho nên mới yên tâm lớn mật lợi dụng Yến Thù Thanh một lần lại một lần tiếp cận Cận Hằng, thế nhưng cho tới bây giờ cậu ta mới phát hiện mình đêm nay dương dương tự đắc, ở trong mắt Yến Thù Thanh kỳ thực chỉ là vai hề đang nhảy nhót mà thôi.

Nói xong lời nên nói, Cận Hằng lôi kéo Yến Thù Thanh đứng dậy muốn rời đi, lúc hai người họ đi qua, Lý Khác Nhiên như là đột nhiên phục hồi tinh thần lại, một phát bắt được cổ tay Yến Thù Thanh, viên mắt đỏ bừng nói, “Anh Thù Thanh, anh rõ ràng đã sớm biết, tại sao không nói cho em biết trước!”

Đối diện ánh mắt trợn lên dọa người của cậu ta, Yến Thù Thanh mới phát hiện tới hôm nay bản thân mới chính thức biết rõ người này, rút cổ tay ra, anh nở nụ cười rất nhạt, “Tôi cho là đối với một người bị cậu lợi dụng lâu như vậy mà nói, có kết hôn với ai hay không, cũng không có liên quan gì đến cậu.”

Nói xong lời này, anh không tiếp tục nhìn Lý Khác Nhiên, quay người đi ra tiệm cà phê.

Nhìn bóng lưng hai người cùng nhau rời đi, Lý Khác Nhiên gắt gao cắn môi, đem thiệp cưới màu đỏ kia nắm chặt trong lòng bàn tay, vò thành một cục tàn nhẫn mà ném vào bên trong góc.

Yến Thù Thanh... Yến Thù Thanh!

Hết chương 27.

28. Chương 28-1: Phần 1

Cận Hằng lôi kéo Yến Thù Thanh đi ra tiệm cà phê, giống như là nhiều hơn một giây cũng không muốn ở nơi đó, bước chân rời đi vừa gấp vừa nhanh.

Yến Thù Thanh vẫn cứ đắm chìm trong khiếp sợ không phục hồi tinh thần lại, lão đảo theo ở phía sau, không nhịn được mở miệng, “Này, anh đi nhanh như vậy chuẩn bị đi chỗ nào.”

Cận Hằng rõ ràng nghe được Yến Thù Thanh nói chuyện, nhưng căn bản không có tiếp lời, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại vẫn cứ lôi kéo anh bước nhanh đi về phía trước, Yến Thù Thanh bây giờ không có biện pháp, đột nhiên dừng bước chân, “Cận Hằng anh trước tiên dừng lại, tôi cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện, vừa này —— ”

Lời anh còn chưa nói hết, Cận Hằng lại đột nhiên xoay đầu lại, cổ tay đột nhiên dùng sức, đem người trực

tiếp kéo đến trước mặt, gương mặt lạnh giống như nổi lên đông bão nói, “Tâm tình hiện tại của tôi rất gay go, nếu như cậu không muốn tôi đánh ngất xỉu trực tiếp vác cậu đi, lập tức ngậm miệng lại một câu nói cũng đừng nói.”

Nói xong lời này, hấn gần như thô bạo đem Yến Thù Thanh vác trên lưng, không nói lời gì tiếp tục đi về phía trước.

May là lúc này đã là đêm khuya, không có người nào nhìn thấy, bằng không nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát này của Cận Hằng, còn tưởng rằng gặp được cướp bóc chặn đường, sức mạnh của hấn quá lớn, khiến cổ tay Yến Thù Thanh đỏ lên, đau đến nỗi khiến anh nhe răng nhếch miệng, không nhìn được quát, “Cận Hằng con mẹ nó anh mau thả tôi xuống! Cánh tay tôi sắp bị anh bẻ gãy rồi!”

Nói xong anh “tê” một tiếng hít vào một ngụm khí lạnh, nghe nói như thế Cận Hằng mới đột nhiên dừng bước, mà lúc này hai người đã cách tiệm cà phê Hope mười vạn tám ngàn dặm.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát hiện đã không nhìn thấy cái bóng tiệm cà phê, lúc này Cận Hằng mới cảm thấy khá hơn một chút, vào lúc này nhìn thấy cổ tay đỏ lên của Yến Thù Thanh, trong lòng không khỏi mềm nhũn, vừa định xoa cho đối phương, kết quả không biết nghĩ tới điều gì, hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ đem cánh tay đã đuổi ra thu về.

Yến Thù Thanh xoa xoa vai đau, liếc mắt một cái nhìn Cận Hằng mặt lạnh đứng trước mặt, tức giận nói, “Cái tên nhà anh là thổ phỉ sao, có chuyện gì không thể từ từ nói, buổi tối nay tôi không muốn động thủ với anh, anh còn thật sự cho rằng tôi đánh không lại anh sao?”

Cận Hằng đột nhiên nhíu lông mày, “Làm sao, cậu vì Lý Khác Nhiên còn muốn động thủ với tôi?”

Yến Thù Thanh thực sự không hiểu hấn làm sao nghĩ ra cái kết luận này, xoa xoa thái dương nói, “Ai vì cậu ta động thủ với anh, rõ ràng là anh không nói câu nào, không giải thích được gọi tôi tới nơi này.”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng trừng Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, hừ lạnh nói, “Nếu như tôi không gọi cậu ra ngoài, cậu còn dự định ở đó cùng cậu ta đầu mày cuối mắt bao lâu? Cậu có phải là quên mất mình bây giờ là thân phận gì, nếu tôi không ngăn cậu, chỉ sợ cậu không dứt nổi cậu ta.”

Lời vu oan này không hiểu ra sao, Yến Thù Thanh trực tiếp bị tức nổ nộ cười, “Nếu như không phải anh hẹn tôi đến tiệm cà phê, tôi làm sao biết Lý Khác Nhiên cũng sẽ ở đó.”

Cận Hằng cười lạnh một tiếng, một đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chú Yến Thù Thanh, khóe miệng mím lại chặt chẽ, như là đang cực kỳ gắng sức kiềm chế lửa giận của hấn, “Tôi hẹn cậu đến không phải vừa vặn khiến cậu toại nguyện hay sao, ngày hôm nay cậu vẫn luôn mồm luôn miệng nói với tôi muốn gặp mặt cậu ta, tôi tác thành cho cậu chẳng lẽ không tốt? Hay là nói có tôi ở đây gây trở ngại đến hai người, vậy thì tôi khiến cậu thất vọng rồi?”

Yến Thù Thanh nghe được một mặt mông mị, hôm nay anh thật sự muốn hẹn Lý Khác Nhiên gặp mặt, thế

nhưng chỉ là vì làm rõ ràng quan hệ của hai người, không muốn để cho Lý Khác Nhiên hiểu lầm anh còn tình cảm với cậu ta, làm sao đến miệng Cận Hằng lại thay đổi hoàn toàn ý nghĩa, “Tôi...”

Yến Thù Thanh há miệng, không biết nên làm sao tìm từ, Cận Hằng khoát tay liền ngắt lời anh “Được cậu không cần nhiều lời, tôi còn không biết ý đồ của cậu sao.”

Nói xong lời này, hần giống như lại nghĩ tới chuyện xảy ra lúc ban ngày, nhất thời tức giận nói, “Tôi cho cậu biết Yến Thù Thanh, tôi không quản trước đây cậu đối với Lý Khác Nhiên là tâm tư gì, nhưng cậu nhớ kỹ bây giờ hai chúng ta đã kết hôn rồi, cậu mau chóng thu hồi cái tâm địa gian xảo đó đi.”

“Dù sao ngày hôm nay tôi đã chặt đứt đường lui của cậu, sau này cậu đừng nghĩ hi vọng tiếp tục trêu hoa ghẹo nguyệt, bằng không tôi cũng không ngại can thiệp vào chuyện của cậu, nhà họ Cận không thiếu tiền, thiệp cưới cũng đã phát ra, sẽ không sợ không ngăn nổi miệng của những người đó.”

Nhớ tới buổi trưa, Yến Thù Thanh mới vừa nhận được thông tin của Lý Khác Nhiên liền đem hần gạt sang một bên, Cận Hằng lại nổi giận, vào lúc này huyết thái dương thỉnh thoảng nháy lên, nếu như không phải ở trên đường cái, hần thực sự muốn trực tiếp đem Yến Thù Thanh ăn tươi nuốt sống nuốt vào trong bụng.

Yến Thù Thanh đứng tại chỗ, nửa ngày không nói gì, chỉ là nháy mắt không quen nhìn chằm chằm Cận Hằng, trong đầu đã sớm trống rỗng, phảng phất qua một thế kỷ mới tìm về âm thanh của mình, gian nan nuốt một ngụm nước bọt nói, “Cho nên... Anh là vì nói cho Lý Khác Nhiên chuyện hai chúng ta kết hôn, tối hôm nay mới hẹn cậu ta ra ngoài?”

Cận Hằng liếc Yến Thù Thanh một cái, lộ ra một vệt biểu tình cực kỳ khó hiểu, “Bằng không thì sao?”

Từng ấy năm tới nay, có lúc nào hần đơn độc hẹn gặp mặt Lý Khác Nhiên, lần nào cũng là vì Yến Thù Thanh tên khốn kiếp này hần mới nguyện ý lộ diện, lần này nếu không phải vì chặt đứt tưởng niệm của Lý Khác Nhiên, hần làm sao có khả năng bỏ qua chuyện quan trọng vội vã chuẩn bị lễ cưới đi gặp mặt người như thế.

Nghe hần nói như thế, Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, sau đó lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

Mẹ nó đến cùng là chuyện gì a, thì ra anh và Cận Hằng từ khi vừa mới bắt đầu đã có chung mục đích, nhưng vì cái gì cuối cùng lại biến thành như vậy?

Lượng thông tin quá lớn làm cho anh nhất thời có chút không biết nói gì, vuốt mũi, nín thở nửa ngày mới thốt ra một câu, “Thế nhưng... Tại sao anh phải làm như vậy? Không phải anh vẫn luôn yêu thích cậu ta sao?”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng phút chốc trợn to hai mắt, “... Cậu nói cái gì?”

“Lẽ nào người anh thích không phải Lý Khác Nhiên sao?” Yến Thù Thanh đối diện tầm mắt của hần, chính

mình lại lộ ra ánh mắt phức tạp.

Cận Hằng đột nhiên nhắm mắt, giống như đang phải chịu đựng kích thích cực kỳ lớn, cả khuôn mặt trở nên tái nhợt, gơ tay lên một cái hận không thể nắm cái cổ Yến Thù Thanh dùng sức lắc lắc, thế nhưng bàn tay gơ đến một nửa lại phải thu lại.

“Con mẹ nó đến cùng con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi thích Lý Khác Nhiên! Đến cùng là vì chuyện gì khiến cậu sản sinh ảo giác như thế?”

Hắn bị ghen giọng, bên tai vang lên ong ong, biểu tượng quý công tử nhà nhận giữ gìn cho tới nay cũng không thêm để ý tới, vừa mở miệng đã mắng chửi thô tục lại ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

Nghe hắn nói như thế, Yến Thù Thanh cũng là một mặt mộng mị, không biết Cận Hằng làm sao lại phản ứng lớn như vậy, hành động của cái tên này cho tới nay không phải chứng tỏ hắn thích Lý Khác Nhiên sao?

Lúc trước hai người vẫn chưa tốt nghiệp, Cận Hằng rất ưa thích xen vào giữa hai người bọn họ, chỉ cần thấy Lý Khác Nhiên nói chuyện với anh, hắn nhất định sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp gây sự với anh, mỗi lần anh cùng Lý Khác Nhiên gặp mặt, Cận Hằng đều sẽ giống như cảnh sát bắt cướp đề phòng toàn bộ hành trình, mọi thời khắc đều theo dõi anh, một bộ dạng sứ giả bảo vệ chỉ lo anh sẽ đối với Lý Khác Nhiên có ý đồ bất chính.

Một cảm kiếm giả năm lần bảy lượt vì một phục tùng giả gây sự với anh, Yến Thù Thanh coi như không am hiểu chuyện yêu đương cũng hiểu được hành động của Cận Hằng có mục đích gì, thế nhưng Cận Hằng hiện tại lại nói cho anh biết, hắn không thích Lý Khác Nhiên?

Một cảm kiếm giả đối với phục tùng giả làm đến trình độ như thế, hắn lại nói với anh không phải yêu thích? Con mẹ nó thật giống như anh bị hắn lừa dối vậy!

Yến Thù Thanh hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy đầu lại bắt đầu đau, sắc mặt cổ quá liếc mắt nhìn Cận Hằng một cái, “Lúc trước anh nói cùng tôi kết hôn là bởi vì trong nhà thúc giục anh kết hôn, cho nên muốn tìm bìa đỡ đạn trước tiên tránh né khó khăn, sau đó hai ta sẽ theo nhu cầu của đối phương, anh sống cuộc sống của anh, tôi sống cuộc sống của tôi, ý tứ lời này chẳng lẽ không phải ám chỉ trong lòng anh đã có người thích rồi sao?”

Một câu nói khiến Cận Hằng ghen tại chỗ, nửa ngày cũng không nói ra được một câu, gương mặt càng trở nên trắng bệch.

“Tuy rằng cuộc sống riêng của anh tôi cũng không thể biết rõ, mà hai chúng ta là bạn học là đồng nghiệp nhiều năm như vậy, ngoại trừ Lý Khác Nhiên, tôi cũng không thấy bên cạnh anh có phục tùng giả khác a.”

Cận Hằng không khỏi ngưng thở, cả khuôn mặt đều cứng lại rồi, hắn chưa từng nghĩ tới bản thân vì lừa gạt Yến Thù Thanh kết hôn thuận miệng tìm một lý do nói bừa, bây giờ dĩ nhiên lại khiến hắn á khẩu không trả lời được, cũng rất cuộc cảm nhận được cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống.

Vào giờ phút này hấn hận không thể trực tiếp giơ tay đánh chính mình một cái thật đau, lại muốn vọt thẳng tới Yến Thù Thanh rống một câu: Lão tử nói dối như vậy chẳng lẽ không phải bởi vì cậu sao!

Thế nhưng lời nói đến bên mép lại tàn nhẫn mà nuốt xuống, bọn họ bây giờ đã đăng ký kết hôn, chỉ thiếu một chút nữa hấn có thể đem Yến Thù Thanh toàn bộ ăn vào trong bụng, hiện tại Yến Thù Thanh đối với hấn mà nói chính là con thỏ trước miệng con hổ, tuy rằng há mồm có thể trực tiếp nuốt xuống, nhưng là vẫn chưa chắc chắn, người này có thể sẽ lập tức chạy không thấy hình bóng.

Hấn hiểu rất rõ tính khí của Yến Thù Thanh, quân bộ, Vương Trọng Sơn, Lý Khác Nhiên còn có bố mẹ nuôi luân phiên đả kích, đối phương đã ghét cay ghét đắng sự dối trá, nếu như cho đối phương biết hấn đã tự mình bố trí hết thấy thiên la địa võng, mục đích chính là lừa Yến Thù Thanh vào bẫy, như vậy quan hệ của người khả năng sẽ tan thành mây khói.

Nghĩ tới đây, mặt Cận Hằng không thay đổi hít sâu một hơi, cứng rắn mà nói, “Tôi đã có người thích, nhưng người này tuyệt đối không phải Lý Khác Nhiên, cũng vĩnh viễn không thể nào là Lý Khác Nhiên!”

Nghe lời này, Yến Thù Thanh gãi đầu một cái, trong lòng không giải thích được thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng tâm tình không có chuyển tốt hơn là bao.

Anh cũng không biết mình tại sao có phản ứng như thế này, bây giờ biết đến hai người xưa nay cũng không phải tình địch, tất cả đều là một hồi chuyện cười do anh tự mình suy diễn, lẽ ra anh nên cao hứng mới đúng, thế nhưng lúc nghe thấy tên kia nói hấn có người thích, trong lòng anh dĩ nhiên sinh ra một loại cảm giác mất mát cổ quái.

Yến Thù Thanh, mày điên rồi sao, hai người chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi, hấn yêu thích ai có quan hệ với mày sao?

Ở trong lòng mắng bản thân vài câu, anh lắc đầu nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, ngăn chặn cảm giác không thoải mái trong lòng, lộ ra một vết nụ cười giả hoạt, kéo dài âm điệu nói, “Ồ —— thì ra Cận thượng tá còn có một mặt ngây thơ như thế, nếu anh đã nói thẳng vậy, không bằng nói cho tôi biết người này là ai, tôi khẳng định giúp anh bảo vệ bí mật.”

Cận Hằng lạnh lẽo cứng rắn liếc nhìn Yến Thù Thanh một cái, khóa miệng căng thẳng, không nói một lời.

Yến Thù Thanh cho là hấn xấu hổ, không nhin được đến gần vỗ vỗ ngực hấn, “Này, người này có ở quân bộ không, tôi có biết không?”

“...” Lỡ tai Cận Hằng quỷ dị đỏ lên, xoa xoa chỗ Yến Thù Thanh vừa vỗ, lại vẫn cứ trầm mặc.

“Ai nha nói mà, hai ta hiện tại là quan hệ hợp tác, anh để tôi làm bia đỡ đạn, thế nào cũng phải nói cho tôi, tôi đang thay ai đỡ đạn chứ.”

Yến Thù Thanh đâm đâm lỗ tai của hắn, nơi này vừa vặn là nơi mẫn cảm của Cận Hằng, trong nháy mắt hắn như bị điện giật, đột nhiên nắm lấy bàn tay làm loạn của Yến Thù Thanh, táo bạo nói câu tiếp theo “Sao cậu lại nhiều lời như vậy!” Sau đó hắn xoay người rời đi, trực tiếp bỏ lại Yến Thù Thanh đứng giữa đường.

Theo dõi bước đi cứng rắn cùng với lỗ tai đỏ ửng dưới ánh đèn đường chiếu xuống của Cận Hằng, Yến Thù Thanh ngẩn người, một lúc sau mới nở nụ cười, cái tên này sẽ không phải thực sự xấu hổ đi?

Tâm tình không giải thích được trở nên tốt hơn, Yến Thù Thanh bước nhanh theo sau, cân nhắc một chút, chuyển đề tài nói, “Lời anh nói với Lý Khác Nhiên... còn có thiệp cưới nữa, rốt cục là xảy ra chuyện gì mà tôi không được biết vậy?”

Nghe đến hai chữ “Thiệp cưới”, lúc này Cận Hằng mới quay đầu nhìn chằm chằm vào Yến Thù Thanh, cứng rắn mà nói, “Còn có thể xảy ra chuyện gì, chính là như vậy.”

Cho nên đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Yến Thù Thanh bị phương thức nói chuyện của người này đánh bại, sờ sờ chóp mũi nói, “Lúc trước tôi không nghe anh nói đến chuyện thiệp cưới? Hơn nữa tự nhiên chuẩn bị thiệp cưới, khẳng định phải chuẩn bị tiệc cưới, thế nhưng quan hệ của chúng ta như vậy, có cần thiết làm tiệc cưới không?”

Vốn là chuyện biến đổi gien đã làm anh đủ mất mặt, bởi vì chuyện này không chỉ khiến người nhà từ bỏ anh, còn thiếu chút nữa ném mất bát cơm, hiện tại lại trắng trợn phô trương cử hành hôn lễ, chẳng khác nào nói cho tất cả mọi người biết anh đã biến thành phức tùng giả, hơn nữa còn phải gả cho một người đàn ông, chuyện này dù thế nào cũng cảm thấy xấu hổ, tưởng tượng một chút biểu tình của mọi người khi nhìn thấy thiệp cưới... Ạch thực sự là hình ảnh quá đẹp.

Anh chỉ là thuận miệng nói một câu, lại làm cho Cận Hằng đột nhiên dừng bước, phút chốc quay đầu lại một chút, “Cậu có ý gì?”

Yến Thù Thanh bị ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn đến sững sờ, “... Cái gì có ý gì?”

“Cậu có phải là không muốn chịu trách nhiệm?”

“... A?”

Yến Thù Thanh đầu óc mơ hồ, triệt để theo không kịp dòng suy nghĩ của người này.

Kết quả vẻ mặt mờ mịt của anh rơi vào trong mắt Cận Hằng, liền biến thành bộ dạng giả vờ hồ đồ, nhất thời tức giận nửa ngày cố gắng nhấn nhai rốt cuộc không không chế được bộc phát ra.

“Yến Thù Thanh, cậu cho rằng tôi là con dâu nuôi từ bé cậu nhặt ở ven đường sao, tuy tiện tiện cũng có thể đuổi tôi đi, không chỉ không muốn chịu trách nhiệm với tôi, hiện tại lễ cưới cũng không muốn tham gia? Sau này tôi đã là người của cậu, bây giờ cậu ngay cả một danh phận cũng không muốn cho tôi, cậu có phải quá đáng lắm không!”

Một câu nói khiến Yến Thù Thanh không kịp thở suýt chút nữa sặc chết, trợn mắt hốc mồm há to miệng.

Cái gì gọi là “Sau này tôi đã là người của cậu, cậu ngay cả một danh phận cũng không muốn cho tôi.” Lời này nghe tới làm sao giống như anh chính là thổ phỉ ức hiếp con gái nhà lành, còn nhấc quần lên bỏ chạy không chịu trách nhiệm? Đại ca, lời này muốn nói cũng để nên tôi nói mới đúng, anh cảm nhảm kịch bản đúng không?

Anh khiếp sợ nửa ngày không khép miệng được, lúc này ngẩng đầu lên đối diện đôi mắt đen kịt của Cận Hằng, tựa hồ ở trong đó còn nhìn thấy một vết oan ức cùng lên án không dễ phát giác..., làm cho anh càng giống như phụ lòng hân...

Yến Thù Thanh nhất thời cảm thấy một trận đau “cúc hoa”, bất đắc dĩ vuốt mũi nói“... Tôi không phải ý này, tôi chẳng qua là cảm thấy quan hệ của hai chúng ta thực sự...”

“Quan hệ của hai chúng ta làm sao?”

Cận Hằng từng bước ép sát, đi sát vào một bước, siết chặt ngón tay mang theo nốt ruồi son của Yến Thù Thanh, ở trên cao nhìn xuống nhìn nói, “Chúng ta có dấu chứng thực được bộ tộc Thương Kiêm chấp nhận, hiện tại ngay cả giấy đăng ký kết hôn cũng có, cậu nói quan hệ của hai chúng ta làm sao.”

Hắn áp sát quá gần, hormone cầm kiếm giả mang theo hô hấp cực nóng phả vào trên mặt Yến Thù Thanh, làm cho trong lòng anh nhất thời cứng lại, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, theo bản năng trốn về phía sau một chút, tránh né con mắt sâu thẳm của Cận Hằng.

Nhưng ngay khi trong nháy mắt anh nghiêng đầu đi, Cận Hằng giơ tay nắm lấy ngón tay của anh, cưỡng bách anh nhìn vào đôi mắt của hắn, nói “Cậu nói xem, quan hệ của hai chúng ta làm sao, ngoại trừ lý do cậu không muốn đối với tôi phụ trách, còn có lý do gì không làm lễ cưới, hả?”

Hắn dựa vào càng ngày càng gần, đôi môi cơ hồ kề sát chóp mũi của Yến Thù Thanh, mùi thơm cây cỏ nồng nặc mang theo mùi hương kích thích của kem cạo râu, Yến Thù Thanh trong nháy mắt có chút run chân, mặt đỏ bừng lên, một câu nói cũng không nói được.

Thấy anh vẫn cứ không nói lời nào, Cận Hằng rất nhặt nỡ nụ cười, “Cậu xem, chính là cậu không muốn đối với tôi phụ trách, thế nhưng cậu không chịu thừa nhận cũng không sao, tôi không ngại để người chung quanh đều làm chứng, ngày mai nếu như cậu lên báo, vừa vận tiền gửi thiệp cưới cũng bớt đi.”

Nói xong đôi môi hắn đã dính vào, ngón tay thuận theo sống lưng Yến Thù Thanh trượt xuống phía dưới thắt lưng.

Yến Thù Thanh không nghi ngờ chút nào vào lúc này nếu như không lên tiếng, tay người này nhất định sẽ tiến vào quần của anh!

Hai người hiện tại đứng dưới đèn đường, xung quanh có hai ba người đi đường, nếu có người chú ý nhất định sẽ phát hiện động tác mập mờ của bọn họ, nghĩ đến những thứ này, mặt Yến Thù Thanh hoàn toàn đỏ, thời khắc này thậm chí không dám giãy dụa, chỉ lo gây ra động tĩnh quá lớn ngày mai trực tiếp sẽ lên trang nhất, hai sĩ quan nửa đêm ở ven đường công khai trình diễn màn hôn nhau thắm thiết, ngấm lại da đầu đã tê rần.

Quý thần xui khiến, anh sờ sờ mũi, tại một giây trước khi tay Cận Hằng vén lên vạt áo sơ mi của anh nhanh chóng đè tay hắn lại, nở nụ cười, "... Anh nói đúng, tôi cũng cảm thấy quan hệ của hai chúng ta... Rất tốt, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, cho nên tiệc cưới liền theo lời anh làm đi..."

Nói xong lời này anh nhanh chóng lui về sau một bước, né tránh bàn tay làm loạn của Cận Hằng, Cận Hằng không dễ phát giác cau lại lông mày, ánh mắt lóe lên thần sắc đáng tiếc, sao lại đáp ứng nhanh như vậy, hắn con muốn nhân cơ hội này ăn một chút đậu hũ... Bằng không chẳng phải là vẫn luôn phải chờ tới đêm tân hôn?

Trong lòng hắn không cam tình không nguyện liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh một cái, sau đó nói, "Chuyện này còn tạm được" nói xong lại hướng Yến Thù Thanh đưa tay ra.

Yến Thù Thanh lúc này nhảy về sau một bước, cảnh giác nói, "Cái tên nhà anh làm cái gì đấy?"

Cận Hằng không nói lời gì lườm Yến Thù Thanh một cái, "Cậu chuẩn bị phụ trách vậy thành ý đâu? Còn không mau cầm tay của tôi."

"..."

Yến Thù Thanh bắt đắc dĩ, vừa bực mình vừa buồn cười liếc nhìn hắn một cái, đồng ý cầm tay hắn, "Như vậy được chưa?"

Cận Hằng hừ hừ hai tiếng không tiếp tục phản ứng, thế nhưng ngón tay nắm chặt, lúc này trong mắt mới mơ hồ lộ ra một vết nụ cười không dễ phát giác.

Hai người đàn ông cao một mét tám, giống như hai người bạn nhỏ nắm tay đi ở dưới ánh đèn đường màu vàng nhạt, bóng lưng kéo rất dài, Yến Thù Thanh lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên, hình bóng cao lớn của Cận Hằng dưới ánh đèn đường, chiếu rọi ra ngũ quan tựa như đao tước được cắt gọn kỹ lưỡng của hắn, anh tuần đến mức khiến Yến Thù Thanh có chút đổ kị.

Mất tự nhiên dời đi tầm mắt, anh cảm thấy được tim đập có chút không quá bình thường, chờ đến lúc mơ màng màng ngồi trên phi hành khí, anh mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, anh còn chưa kịp hỏi thời gian địa điểm cùng khách mời của tiệc cưới, cho nên anh sẽ trở thành chú rể duy nhất trong lịch sử hoàn toàn không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tiệc cưới của mình.

Thực sự là rất đau “bi”...

Hết chương 28-phần 1.

29. Chương 28-2: Phần 2

Dựa theo địa vị cùng quyền thế của nhà họ Cận, tiệc cưới của con trưởng tộc tôn tất nhiên sẽ được tổ chức cực kỳ long trọng khí thế, bản thân công tước Cận Vinh thân phận cũng vô cùng hiển hách, hơn nữa còn có quan hệ thân mật với hoàng tộc, khách mời có mặt trong tiệc cưới dĩ nhiên không thể thiếu quan to quý nhân cùng công hầu vương trước muôn hình muôn vẻ.

Cũng chính vì như thế, càng đến gần ngày kết hôn tâm tình Yến Thù Thanh càng thêm thấp thỏm.

Trước tiên không cần phải nói đến xuất thân bản hàn của anh, quả thực không thể so sánh với cành cây cao nhà họ Cận, bây giờ dùng thân phận của anh mà nói, e sợ lúc đó cũng sẽ đưa tới rất nhiều phiền phức.

Bởi vì hiện tại không quản là dùng thân phận cầm kiếm giả hay là phục tùng giả gặp người khác cũng cảm thấy hết sức xấu hổ.

Muốn tiếp tục nguy trang thành cầm kiếm giả, tuyên bố cùng một đồng loại kết hôn, không khác gì ở trước mặt mọi người “công bố” đường đường là một cầm kiếm giả lại phải giả cho đồng loại, người bên nhìn vào chắc chắn nghĩ anh bị biến thái, lúc đó không chắc sẽ có bao nhiêu người giống như Vương Trọng Sơn đối với anh chỉ chỉ trỏ trỏ, mà nhà họ Cận cũng sẽ bởi vì anh mà bị liên lụy.

Thế nhưng nếu như chuyện anh bị biến dị truyền đi, tất nhiên ở quân bộ thậm chí toàn bộ đế quốc gây nên làn sóng lớn, cha mẹ nuôi coi anh thành quái vật, huống chi người ngoài biết được đâu thể dễ dàng tiếp nhận.

Nghĩ đến những thứ này, đầu Yến Thù Thanh đau nhức không thôi, lúc đó anh còn mơ mơ hồ hồ đáp ứng Cận Hằng cử hành hôn lễ, bây giờ ngày kết hôn sắp tới, anh lại không nghĩ được bất kỳ biện pháp giải quyết nào, nhất thời hối hận đến mức ruột đều xanh, hận không thể lập tức giơ tay đánh vào đầu mình một cái.

Đã nói sắc đẹp dễ làm hỏng việc, lúc đó nhất định là anh bị Cận Hằng cho uống thuốc mê mới chịu đáp ứng chuyện như vậy!

Thế nhưng dù cho anh có phát sầu như thế nào, tới cuối cùng cũng không thể trốn.

Ngày kết hôn là ngày nghỉ, lại còn là ngày nắng hiếm thấy sau liên tục mấy ngày mưa qua đi, Yến Thù Thanh dậy thật sớm, rất sớm đã chạy tới khách sạn, đứng ở cửa lớn phòng yến hội, anh hít vào một hơi thật dài, anh đã chuẩn bị tâm lý sau khi đẩy cửa ra sẽ bị ánh mắt của đủ loại người vây xem.

Thế nhưng hoàn cảnh trước mắt lại làm cho anh kinh hãi, không có tiệc rượu xa xỉ sang trọng, cũng không có thân sĩ hoàng tộc trò chuyện vui vẻ, càng không giống như trong tưởng tượng của anh xuất hiện nhiều quan to quý nhân như vậy, toàn bộ hiện trường lễ cưới chỉ là một buổi tụ họp bình thường của những người bạn, ngoại trừ hoa hồng cùng hoa cẩm tú tượng trưng cho lễ cưới trang trí bên ngoài cửa, không có bất kì trang sức hoa lệ chói mắt nào.

Toàn bộ trong đại sảnh chỉ xếp đặt mấy cái bàn, mười mấy người ngồi ở đó, trang phục đều là nhân nhả, tựa hồ hoàn toàn không có ý tứ bởi vì tham gia tiệc cưới Cận gia phải ăn mặc trang phục dạ hội.

Yến Thù Thanh nhất thời sững sờ, có chút hoài nghi mình đi nhầm chỗ, lúc này Cận Hằng từ dưới lầu đi xuống, liếc nhìn thấy anh liền đi tới.

Ngày hôm nay Cận Hằng hiếm thấy không có mặc quân trang, mà là mặc một tây trang màu đen, phác hoạ ra vóc người cao to kiên cường của hắn, một cái áo sơ mi trắng phổ thông, phối hợp lễ phục màu đen, làm cho đôi mắt đen kịt của hắn càng thâm thúy hơn, cũng làm cho cả người hắn đều trở nên đoan trang cấm dục.

Tuy rằng Yến Thù Thanh rất không muốn thừa nhận, mà không thể không nói hôm nay Cận Hằng thật sự là đẹp trai có chút quá phận...

Anh không được tự nhiên ho khan vài tiếng, hắt cằm lên hướng về phía những người xung quanh, nhỏ giọng trêu ghẹo nói, “Nhà anh bị phá sản đúng không, làm sao anh kết hôn chỉ mời tới mấy người như vậy? Tôi cho là chỉ bằng thân phận cháu ngoại của hoàng đế, ngày hôm nay nói thế nào cũng phải trên dưới một trăm người đến đây.”

Cận Hằng không vội vã nói chuyện, mà là nhìn Yến Thù Thanh chằm chằm hồi lâu, từ đầu tóc ngắn chỉnh tề gọn gàng, đến âu phục màu trắng được thiết kế giống như bộ hắn đang mặc, cuối cùng tại eo nhỏ tinh tế của Yến Thù Thanh dừng lại nửa ngày mới lưu luyến phục hồi tinh thần lại, nhếch miệng, thấp giọng ho mấy tiếng nói, “Kết hôn vốn là chuyện của hai người, thông báo cho bạn bè cùng với người thân là được rồi, cậu còn muốn bao nhiêu người đến?”

Lời nói này tùy ý, lại không rõ chọc vào trái tim Yến Thù Thanh.

Anh không biết Cận Hằng thật sự nghĩ như vậy, hay là kiêng kỵ đến thân phận nhảy cảm hiện tại của anh, mới cố ý làm đơn giản, dùng thân phận của hắn kỳ thực hoàn toàn có thể tổ chức một lễ cưới xa hoa, Cận Hằng vốn đã chói mắt như thế, lẽ ra nên trở thành tiêu điểm của dân chúng, nhận được lời chúc phúc của mọi người, nhưng bây giờ lại tổ chức một lễ cưới đơn sơ có phần.. keo kiệt như vậy.

Nghĩ đến những thứ này, trái tim Yến Thù Thanh dường như bị lửa đốt, đột nhiên nóng lên đập mạnh, nửa ngày mới kéo kéo ngón tay út Cận Hằng, nhẹ nhàng nói tiếng, “Cảm ơn.”

Một tiếng cảm ơn này tới đột ngột lại không hiểu ra sao, thậm chí anh cũng không có nói rõ chính mình cảm ơn rốt cuộc là vì cái gì, thế nhưng Cận Hằng lại lập tức nghe hiểu ý của anh, nhất thời lỗ tai đỏ lên, giả bộ nghiêm mặt không sao cả nói, “Tôi chỉ là không thích tiệc xã giao này đó mới lười mời nhiều người, không phải là vì cậu, cậu không cần tưởng bở.”

Quen biết hần đã lâu, Yến Thù Thanh cũng dần dần có thể hiểu phương thức nói chuyện một đằng làm một nẻo của hần, không nhịn được mím môi cười cười, gật đầu liên tục nói, “Đúng đúng đúng, anh chỉ là sợ tôi giống như quái vật bị biến dị làm ảnh hưởng đến mặt mũi của anh, không thích hợp công bố rộng rãi cho nhiều người biết, cho nên mới cố ý mời mấy người bạn kín miệng, tuyệt đối không phải sợ tôi lúng túng, tôi hiểu.”

Một câu nói làm cho lỗ tai Cận Hằng đỏ hơn, hần phát hiện từ sau khi đăng kí, số lần vợ hần nhìn thấu hần càng ngày càng nhiều, chuyện này không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

Đối diện ánh mắt trêu ghẹo của Yến Thù Thanh, hần càng cảm thấy không dễ chịu, mặt lạnh nói một câu “Nhà bếp còn có món ăn chưa làm xong tôi định xuống xem một chút.” Sau đó, quay người liền chạy trốn, tuy rằng bóng lưng hần vẫn cứ trầm ổn uy nghiêm, nhưng là bước chân cứng ngắc lại bại lộ nội tâm ngượng ngùng của hần vào giờ khắc này.

Không nghĩ tới một câu nói của mình có thể trêu chọc đối phương. Yến Thù Thanh theo dõi bóng lưng hần rời đi không khỏi cười ra tiếng, nội tâm lúc trước căng thẳng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Bởi vì chỉ thông báo cho một bộ phận người thân bạn bè rất nhỏ, cho nên “Hoàng thân quốc thích” đều không có trình diện, một đám người cùng thế hệ thân mật tụ lại cùng nhau, cùng với nói là tham gia lễ cưới không bằng nói là mở party, những vị khách Cận Hằng mời tới, hoàn toàn không có bởi vì thân phận “cầm kiếm giả” của Yến Thù Thanh, đối với anh có chút bài xích, trái lại còn trêu ghẹo hai người vợ đã đột xuất kết hôn, điều này làm cho Yến Thù Thanh thở phào nhẹ nhõm, không khỏi yên tâm.

Anh vốn là tính tình rộng rãi, hơn nữa cho tới nay nhân duyên rất tốt, cho nên rất nhanh liền hoà vào cùng đoàn người, thế nhưng trong lúc bọn họ đang nói chuyện cửa phòng lại đột nhiên mở ra, sau đó một bóng người quen thuộc tiến vào.

Một giây kia nhìn thấy Lý Khác Nhiên, đồng tử Yến Thù Thanh co rụt lại, nụ cười trên mặt cũng theo đó mà dừng lại.

Mà lúc này Lý Khác Nhiên rất hiển nhiên cũng nhìn thấy anh, hoặc là nói từ khi bắt đầu vừa vào cửa cậu ta không có ý định nhìn người khác.

Nhìn chằm chằm hình bóng kiên cường không khác nào cây bạch dương trong đám người, ngón tay cậu ta ở trong túi không tự chủ được run lên, trên mặt lại mang theo nụ cười xán lạn, phất tay một cái đi về phía Yến Thù Thanh.

“Anh Thù Thanh em đến, chúc mừng anh.”

Yến Thù Thanh không phải loại người chấp nhặt, huống chi Lý Khác Nhiên đã đứng ở trước mặt hắn, Yến Thù Thanh theo dõi nụ cười không có một chút khúc mắc của cậu ta, ngẩn người một chút mới cười đáp lại một câu “Cảm ơn.”

Lý Khác Nhiên thấy anh như vậy, không khỏi nở nụ cười một tiếng, “Anh, đây là biểu tình gì, làm sao, lẽ nào ngày hôm nay không hoan nghênh em đến sao?”

Bộ dạng cậu ta cười rộ lên giống như quá khứ, nếu như không phải Yến Thù Thanh không có mất trí nhớ, đều sắp cho là chuyện xảy ra buổi tối hôm ấy chỉ là một hồi ảo giác, thế nhưng chuyện đã xảy ra cũng không có cách nào cứu vớt trở lại, đêm đó đã quyết định anh và Lý Khác Nhiên cũng không thể trở về quá khứ, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không làm được, anh không hiểu Lý Khác Nhiên tại sao lại xuất hiện ở đây.

Mà hôm nay đã tới thì cũng là khách, Yến Thù Thanh vẫn là lộ ra nụ cười vừa đúng, “Dĩ nhiên không phải, tôi chỉ là nghĩ đến ngày hôm nay cậu sẽ không tới.”

Thái độ của anh đối với Lý Khác Nhiên giống với những vị khách bình thường khác, trước đây trong ánh mắt ẩn chứa mừng rỡ cùng tình yêu đã sớm biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là ánh mắt xa lánh cùng xa lạ, Lý Khác Nhiên nhìn thấy biểu cảm của Yến Thù Thanh, ánh mắt trầm xuống, trên mặt lộ ra nụ cười đắng chát.

“Anh Thù Thanh... Anh không cần cùng em khách khí như vậy, kỳ thực anh rất không muốn ở chỗ này nhìn thấy em đúng không?”

Nhắc tới chuyện này, thanh âm cậu ta khàn khàn mấy phần, đôi mắt rũ xuống nhẹ nhàng nói, “Em hiểu ngày hôm nay em xuất hiện ở đây nhất định sẽ chọc giận anh cùng Cận đại ca không vui vẻ, em vừa bắt đầu cũng tự nói với mình đến đây sẽ khiến hai người chúng mắt, thế nhưng vừa nghĩ tới hôm nay là lễ cưới của anh, em vẫn là không nhịn được muốn tới xem một chút, cho tới nay em đều coi anh là anh ruột, dù cho anh đã không muốn nhìn thấy em, em cũng muốn tận mắt thấy lễ cưới của anh...”

Nói tới chỗ này cậu ta cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân của mình hối hận nói, “Ngày đó là em quá xúc động, mới có thể nói ra những câu nói kia, kỳ thực em là vô tâm, em chỉ là nhất thời không có cách nào tiếp thu hai người anh trai tốt đồng thời xa cách em, cho nên em mới...”

“Anh Thù Thanh, anh biết mà, có lúc em làm việc chính là không suy nghĩ như thế, bởi vì chúng ta quá thân thiết, cho nên em đương nhiên cảm thấy các anh có chuyện gì đều nói cho em biết, có thể em bị hồ đồ rồi, vẫn luôn không nhìn ra anh và Cận đại ca là loại quan hệ này, cho nên mới không cẩn thận làm kỳ đà cản mũi, thế nhưng anh Thù Thanh anh phải tin tưởng em, chuyện như vậy sau này chắc chắn sẽ không xảy ra, anh và Cận đại ca có thể chọc giận em, cũng đừng đuổi em đi, em chỉ ở trong góc nhìn hai người là tốt rồi, em không muốn mất hai người bạn tốt là các anh...”

Lý Khác Nhiên càng nói càng thương tâm, đôi mắt vừa lớn vừa tròn trong nháy mắt đỏ ửng, bả vai nhún lên, mơ hồ tựa hồ lập tức liền muốn khóc, trước đây Yến Thù Thanh nhìn thấy bộ dáng này của cậu ta, sẽ không tự chủ được đối với cậu ta quan tâm mấy phần, thế nhưng bây giờ nhìn lại lại cảm thấy được lúc đó bản thân vô cùng ngu ngốc.

Khóc có thể giải quyết vấn đề gì? Một câu nhất thời hồ đồ, vài giọt nước mắt rỏ mặt, có thể xóa bỏ đi chuyện cậu ta lợi dụng anh nhiều năm sao?

Yến Thù Thanh bình tĩnh nhìn Lý Khác Nhiên khóc xong, tiện tay đưa cho cậu ta một mảnh giấy ăn, “Đừng khóc, tôi không giận cậu, cũng không có ý định đuổi cậu đi.”

Vừa nghe lời này, Lý Khác Nhiên trong nháy mắt mừng rỡ ngẩng đầu lên, kết quả lại đối diện đôi mắt không gợn sóng của Yến Thù Thanh, “Nhưng sau này tôi cũng không muốn tiếp tục có quan hệ gì với cậu.”

“Anh Thù Thanh...”

Biểu tình Lý Khác Nhiên cứng lại, lúc này Yến Thù Thanh không có bất kỳ biểu cảm nào đột nhiên hỏi, “Khác Nhiên, cậu thật sự có đối tượng khiến cậu yêu thích sao?”

“Em...”

Trong nháy mắt nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cậu ta, Yến Thù Thanh còn có cái gì không hiểu, cười nhạt một cái nói, “Kỳ thực cậu nên hiểu tôi đã từng thích cậu, trước đây cậu giả ngu, tôi liền nghĩ cậu thật sự không biết, thế nhưng con người chung quy phải có khởi đầu mới, dù là ai cũng không có nghĩa vụ phải lưu lại chỗ cũ chỉ để chờ một người không có tình cảm với mình, bất kể là cậu có đối tượng yêu thích thật hay không, hay là cậu đang lợi dụng tôi cũng được, tôi bây giờ căn bản không cần biết, mà tôi hi vọng sau này cậu có thể cách tôi và Cận Hằng xa một chút, dù sao tôi không muốn để cho cậu tiếp tục tưởng bỏ tôi đối với cậu còn ôm ấp ảo tưởng, càng không muốn để một người trong lòng mơ ước đến chồng tôi mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt tôi.”

“Ngày hôm nay cảm ơn cậu đã tới, thế nhưng sau này nếu như không có bất ngờ gì, chúng ta cũng không cần thiết phải gặp mặt.”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh cười với Lý Khác Nhiên, quay người rời đi, lúc đi qua cậu ta anh còn nhẹ giọng nói một câu, “Lý Khác Nhiên, hi vọng không gặp lại”, vừa như là vẫy tay tạm biệt Lý Khác Nhiên, lại giống như tự mình vẫy tay quên đi đoạn quá khứ hồ đồ kia.

Nhìn bộ dạng Yến Thù Thanh rời đi sau đó lại cùng một đám người cười đùa, Lý Khác Nhiên chặt chẽ nắm lấy nắm đấm, ngực kịch liệt đập trùng, ngay cả móng tay đâm thủng da dẻ đều không có cảm giác.

Cậu ta không nghĩ tới Yến Thù Thanh nhìn thấu triệt để mình như vậy, càng không có nghĩ tới anh ta đã nhìn ra tâm tư của mình với Cận Hằng, những lời Yến Thù Thanh vừa mới nói cùng với nói là cảnh cáo không bằng nói cổ tình thị uy, chỉ là một tiện nhân mà cũng dám ở trước mặt mình thị uy đặc ý.

Mắt cậu ta híp lại, hít sâu một hơi, không khỏi cười lạnh một tiếng: Yến Thù Thanh anh tuyệt đối đừng đắc ý sớm như vậy!

Hết chương 28- phần 2.

30. Chương 28-3: Phần 3

Mười hai giờ trưa, lễ cưới đúng hạn cử hành.

Yến Thù Thanh hoàn toàn không có kinh nghiệm kết hôn hơn nữa trước đó đối với trình tự cũng không biết gì cả, vào lúc này lại giống như con rối, bị bốn, năm quang não hình cầu béo ục ịch vây quanh đi vào đại sảnh yến hội.

Trước mắt là một cái thảm đỏ thật dài, mà Cận Hằng đang đứng ở phía cuối đường chờ anh.

Dưới ánh đèn đuốc huy hoàng, thân hình hần cao to kiên cường, hai tay chấp ở sau lưng, lúc nghe tiếng mở cửa liền quay đầu lại, một đôi mắt thâm thúy phẳng phất biến rộng vô biên yên tĩnh, mà hần chính là kỵ sĩ oai hùng đứng sừng sững ở bờ biển vượt sóng đón gió, cùng đợi Yến Thù Thanh từng bước một đi về phía hần.

Hành khúc lễ cưới vang lên bên tai, giờ khắc này giống như toàn bộ thế giới chỉ còn dư lại hai người Yến Thù Thanh và Cận Hằng, thời khắc này Yến Thù Thanh có chút hoảng hốt, đã không nhận rõ đây rốt cuộc là một hồi hợp tác, hay là một hồi lễ cưới đích thực thuộc về hai người bọn họ.

Lòng bàn tay không hiểu ra sao bắt đầu đổ mồ hôi, anh sờ môi đi tới, còn chưa tới nơi Cận Hằng liền đi lên trước một bước cầm lấy cánh tay của anh.

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, vị trí thuộc về hai vị gia trưởng lúc này trống không, Yến Thù Thanh tự nhiên đã không hi vọng Yến Trọng Vĩ có thể tham gia hôn lễ của mình, càng không thể thông báo cho ông ta một tiếng, thế nhưng công tước Cận Vinh tại sao cũng không tới?

Lặng lẽ tiến đến bên tai Cận Hằng, anh hạ thấp giọng trêu ghẹo nói, “Anh đột nhiên kết hôn như vậy không phải là khiến cho ba anh tức giận đấy chứ, cho lên lão nhân gia mới cố ý không đến?”

Cận Hằng liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh một cái, khóe miệng khó giải thích được nhếch lên, “Làm sao, cậu gấp gáp như vậy chẳng lẽ muốn gặp ông ấy gọi một tiếng ba ba sao?”

“...” Yến Thù Thanh khóe miệng co quắp một chút, tôi là sợ anh đường đường là thượng tá kết hôn, ngay cả phụ huynh cũng không có mặt, truyền đi sẽ khiến anh bị mất mặt.

Cận Hằng liếc mắt một cái nhìn biểu tình táo bón của Yến Thù Thanh, độ cong khoé miệng của hắn lại sâu hơn mấy phần, mắt húng như vậy, nhất định là bị tôi nói trúng tâm sự rồi.

“Nếu cậu không để ý cha tôi xuất hiện ở đây sẽ có phóng viên kéo đến, tôi hiện tại liền gọi điện thoại cho ông ấy, yên tâm đi, cậu không cần vội vã gọi cha chồng đâu, về nhà lúc nhìn thấy ông ấy nhớ phải dẻo mồm một chút, ông ấy khẳng định cho cậu một phong bì dày dặn.”

Chuyện này có liên quan gì đến tiền lì xì chứ!

Yến Thù Thanh bất đắc dĩ liếc nhìn hắn một cái, “... Tôi thật sự không có vội vã gọi ba ba, anh suy nghĩ nhiều quá.”

“Vậy cậu muốn gọi ai là ba ba, tôi sao?”

Cận Hằng trêu chọc hướng Yến Thù Thanh nở nụ cười, làm như thật sự suy tư, gật đầu một cái nói, “Như vậy kỳ thực cũng không tồi, ở trên giường nghe tới vẫn thật có phong vị.”

Ha ha.

Yến Thù Thanh trợn mắt há miệng, âm thầm ở trong lòng giơ ngón giữa, từ chối cùng cái tên mặt cá chết trong đầu toàn mấy thứ loạn thất bát tao này nói chuyện.

Hai người đấu võ mồm, rơi vào trong mắt tất cả mọi người không thể nghi ngờ biến thành ân ái, bên trong không khí náo nhiệt, hai người trao đổi nhẵn, đến khi người chủ trì tuyên bố buổi lễ kết thúc, toàn bộ đại sảnh đều trở nên sôi trào, tiếng khen, tiếng huýt gió liên tiếp, thiếu một chút liền lật tung trần nhà.

Mà giờ khắc này Lý Khác Nhiên đứng ở trong góc nhỏ, liên tục nhìn chằm chằm vào màn hình, hoàn toàn khác biệt với những người bên trong đại sảnh.

Bên trong hình chiếu, Yến Thù Thanh nhú mày một cái nở nụ cười cũng được phóng đại hết cỡ, gương mặt tuần tú mang theo nụ cười rạng rỡ, vững vàng mà khóa chặt tầm mắt mọi người ở đây.

Trước đây Lý Khác Nhiên liền biết Yến Thù Thanh rất được mọi người chú ý, thời niên của anh ta, còn chưa tốt nghiệp trường quân đội, cũng đã là học sinh mũi nhọn toàn trường không ai không biết, thành tích tốt nhân duyên tốt, lại phối hợp tương mạo xuất sắc, đến nay vẫn là nhân vật nổi tiếng trường quân đội.

Lúc trước có thể được một người đàn ông như vậy thăm mền, cậu ta tự nhiên cực kỳ hưởng thụ, trong lúc người khác đều dùng ánh mắt nóng bỏng đi theo anh ta, anh ta lại chỉ đem lực chú ý đặt ở trên người mình, thậm chí vì mình anh ta còn cùng Cận Hằng tranh giành tình nhân, loại cảm giác thỏa mãn kia căn bản là không có cách hình dung.

Cho nên cậu ta vẫn luôn như gần như xa trên chốc Yến Thù Thanh, chính là vì để cho anh ta cam tâm tình nguyện làm bàn đạp để cậu ta tiếp cận Cận Hằng.

Thế nhưng một người đàn ông bị cậu ta đùa bỡn trong lòng bàn tay nhiều năm như vậy, bây giờ đột nhiên lại chọc một dao vào cậu ta, không chỉ đoạt đi Cận Hằng, còn dùng tư thái người chiến thắng ở trước mặt cậu ta điều võ dương oai.

Yến Thù Thanh anh dựa vào cái gì?

Chỉ là một người đàn ông cậu ta nhìn không vừa mắt mà thôi, hơn nữa còn là cầm kiếm giả, không cần mặt mũi cảm dỗ Cận Hằng, bây giờ còn cười đến đắc ý như thế, cậu ta chỉ liếc mắt nhìn liền muốn nôn.

Lúc này xung quanh vang lên âm thanh náo nhiệt ồn ào, cùng tiếng thúc giục: “Hôn đi! Hôn đi!”

Cận Hằng thoáng nhướn mi, còn không đợi Yến Thù Thanh phản ứng lại liền hôn lên, hiện trường trong nháy mắt hưng phấn sôi sùng sục, trong lúc nhìn thấy người đàn ông lúc thường lạnh như băng, không thêm cho mình một ánh mắt, giờ khắc này lại dùng ánh mắt nóng rực nhìn về phía Yến Thù Thanh, Lý Khác Nhiên cũng nhìn không được nữa, gắt gao cắn môi, con mắt tối sầm lại giống như làm ra quyết định gì, quay người biến mất ở trong đại sảnh.

Sau khi nghi thức kết thúc, tự nhiên chính là tiệc rượu.

Thật vất vả bắt được cơ hội dẫn vật hai người, một đám khách mời không có một kẻ tầm thường, nghĩ hết biện pháp rót rượu cho hai nhân vật chính, vừa bắt đầu Cận Hằng coi như phối hợp, thế nhưng sau đó liền hận không thể nhanh chóng tiến đi mấy vị khách rất không biết xấu hổ làm kỳ đà cản mũi này, bất luận ai tiến lên chúc rượu, đều bày ra một gương mặt lạnh, tất cả mọi người bị khí tràng giống như diêm vương này của hắn làm cho tê cả da đầu, vì vậy liền đem hết thấy đầu súng nhắm về phía Yến Thù Thanh tính tình tốt.

Yến Thù Thanh vốn là tửu lượng kém, vào lúc này sau khi bị ép uống mấy chén, cả khuôn mặt đều trở nên đỏ bừng, lúc này có người tiến lên chúc rượu, anh thoái thác không muốn nhận, lại bị người đó ép uống đang chuẩn bị ngẩng mặt cạn sạch, bên cạnh một người phục vụ không cẩn thận đụng phải anh một cái, rượu đỏ trong nháy mắt rơi vào áo anh.

Người phục vụ ấy náy liên tục nói xin lỗi, Yến Thù Thanh không làm khó người này, cười vung vung tay để người này rời đi, cúi đầu xem bộ dạng của chính mình, trên âu phục màu trắng đã lưu lại vết rượu đỏ chói mắt, căn bản cũng không thể mặc được nữa.

Cận Hằng vừa vặn thấy cảnh này, so với Yến Thù Thanh còn gấp hơn vội vàng đi tới, vừa nhìn thấy “Trang phục tình nhân” của hai người dĩ nhiên biến thành như vậy, nhất thời mặt đều đen, nói cái gì cũng phải lôi kéo đối phương lên lầu thay quần áo.

Yến Thù Thanh vừa nhìn liền biết chứng khiết phích của người này lại tái phát, dở khóc dở cười nói, “Là

trang phục của tôi bị bẩn, cũng không phải anh, anh đi cùng tôi làm gì?”

Cận Hằng thật không tiện nói ra ngày kết hôn hai người nhất định phải mặc trang phục tình nhân, cậu bị bẩn tôi đương nhiên cũng phải đổi, cho nên mím môi, khuôn mặt cứng rắn mà nói, “Tôi cảm thấy quần áo của mình không dễ nhìn, cũng muốn đi lên đổi một bộ khác không được sao?”

Yến Thù Thanh cười một tiếng, nhúu mày liếc hắt một cái, “Được đó, làm sao không được, nhưng là...”

Lúc nói đến hai chữ cuối cùng, anh tiến đến bên tai Cận Hằng, “Nếu như hai người chúng ta hiện tại đồng thời biến mất, chờ một lúc lại đồng thời thay đổi một bộ quần áo xuống dưới, thật giống như chúng ta không thể chờ đợi được nữa, như vậy không hay lắm...”

Hô hấp ấm áp phả vào bên tai, mùi bạc hà nhàn nhạt hoà lẫn hương rượu sâm panh xuyên vào trong mũi, khiến thân hình Cận Hằng đột nhiên cứng đờ, ngăn người một chút mới phản ứng được Yến Thù Thanh nói “Không thể chờ đợi được nữa” có ý gì, nhất thời toàn bộ lỗ tai đều đỏ bừng lên.

Vừa định nói thêm một câu, kết quả ngẩng đầu đối diện đôi mắt ướt át nghiêm phải tử khí cùng với đôi môi gần trong gang tấc của Yến Thù Thanh, trong nháy mắt đầu vang lên một tiếng, sau đó chật vật tránh tầm mắt sang chỗ khác.

Nếu như tiếp tục nhìn, hẳn biết mình nhất định sẽ lập tức đem người này lúc nào cũng có thể câu dẫn hẳn giải quyết tại chỗ, bởi vì chỉ là nhìn một cái, hẳn cũng đã cứng rồi...

Không nhịn được phát tay một cái, Cận Hằng một câu cũng chưa nói đã rời đi, Yến Thù Thanh không giải thích được nhìn bóng lưng hắn, một mặt mờ mịt, luôn cảm thấy cái tên này bước chân rời đi có chút kỳ quái, giống như là đang cố nín nhịn...

Bật cười vài tiếng, Yến Thù Thanh một thân một mình đi trên lầu.

Lúc này tất cả mọi người đều ở trong phòng yến hội cuồng hoan, toàn bộ hành lang đều vô cùng yên tĩnh, anh cầm thẻ từ mở cửa phòng, đầu hoa mắt choáng váng đi về phía phòng nghỉ ngơi.

Mà trong lúc đi qua chỗ ngoặt, dư quang liếc về một cái bóng đen xuất hiện ở phía cửa sổ, phút chốc chợt loé trước mắt.

“Ai?”

Yến Thù Thanh đột nhiên nheo mắt lại, toàn bộ khách sạn ngày hôm nay đều được Cận Hằng bao trọn, lúc này tất cả mọi người ở dưới lầu, ai lại dỏ hơi ở trên lầu đi dạo.

Anh không kịp ngẫm nghĩ nữa, thuận theo phương hướng biến mất của bóng đen đuổi theo, kết quả một

cước đá văng cánh cửa lại chỉ nhìn thấy một con mèo nằm ngoài cửa sổ tắm nắng.

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, sau đó lắc đầu cười, thì ra là nhóc mèo này, anh còn tưởng rằng trộm tiến vào, xem ra là uống quá nhiều rượu, thần kinh quá nhạy cảm...

Thở một hơi dài nhẹ nhõm, anh buông cánh tay xuống, vào lúc này mới cảm giác được một trận choáng váng ùn ùn kéo đến.

Đáng chết... Nhất định là do rượu gây ra

Xoa xoa thái dương đau nhức, anh bước nhanh về phía phòng nghỉ ngơi, mở cửa phòng, nhìn thấy trong phòng giường lớn mềm mại thư thích, anh rút cuộc khắc chế không nổi toàn thân mệt mỏi, cởi áo khoác bản xuống, lập tức ngã xuống giường.

Trước khi vào cửa, anh còn cảm thấy được chính mình chỉ là hơi say, chờ đến khi thật sự nằm trên giường, tất cả rượu đổ trong người đều dâng lên, trong cổ họng khô khốc lại giống như bị đổ cát vào, vừa vận đầu giường có để một chén nước, anh thuận tay cầm lên uống một hơi cạn sạch, nhất thời cảm thấy được tỉnh táo hơn rất nhiều.

Nhưng loại tỉnh táo này không duy trì bao lâu, thậm chí còn choáng váng nghiêm trọng hơn lúc trước, khí lực toàn thân giống như là đột nhiên bị người nào đó rút khô, cả người anh như nhũn ra, miệng khô lưỡi khô, thân thể lại cực kỳ khô nóng giống như một giấy sau sẽ bị thiêu cháy.

Anh ý thức được không đúng, khó khăn chống đỡ thân thể, muốn đi phòng vệ sinh rửa mặt, thế nhưng khoảng cách chỉ vài bước ngắn như vậy, lại lấy hết toàn bộ khí lực của anh.

Hai chân anh mềm nhũn ngồi sập xuống đất, mồ hôi trên người thấm ướt áo sơmi màu trắng của anh, lộ ra lồng ngực đỏ ửng bên trong, anh giống như một con cá mắc cạn thở hổn hển bằng miệng, giơ tay muốn lấy thiết bị truyền tin đặt trong học tủ, thế nhưng đầu ngón tay giật giật, còn không kịp đụng tới, anh liền triệt để lâm vào một mảnh tăm tối...

Lúc này cửa lớn phòng nghỉ ngơi mở ra, một người đàn ông cao lớn mặc trên người bộ đồ phục vụ đi tới.

Gã liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh toàn thân đỏ lên, triệt để ngất đi, lại theo dõi cần cổ trắng nõn lộ ra của đối phương, từ từ đeo lên găng tay trong suốt...

Hết chương 28- phần 3.

31. Chương 29-1: Phần 1

Yến Thù Thanh mất tích tại chính hôn lễ của mình, giống như biến mất khỏi thế gian không còn tăm hơi.

Cửa thang máy mở ra, một thân ảnh cao to kiên cường đi ra, bước chân vững vàng xuyên qua hành lang, trên mặt một mặt lạnh như băng, nếu như không phải giờ khắc này hắn còn mặc lễ phục chưa kịp đổi lại, dù là ai cũng không nhìn ra hắn tại trước đây mấy giờ mới vừa vận cử hành lễ cưới.

Nhanh chân đi đến phòng quản lý khách sạn Lưu Tinh, trong phòng tất cả binh lính cùng bảo vệ đều đứng lên, sắc mặt lo lắng, lên tiếng nói, “Cận thượng tá, xin lỗi, chúng tôi...”

Cận Hằng khoát tay ngắt lời của bọn họ, trầm giọng nói, “Bây giờ không phải là nói lúc nói điều này, tôi muốn xem băng ghi hình của camera, thông báo tất cả hộ vệ đứng trước cửa ra vào lập tức tới đây báo cáo.”

“Rõ! Thuộc hạ đã hiểu!”

Sắc mặt hắn lạnh lẽo cứng rắn nghiêm túc, âm thanh trầm ổn mạnh mẽ, thoát nhìn vẫn là Cận thượng tá lời lệ phong hành, thái độ không hốt hoảng chút nào, không thể nghi ngờ cho toàn bộ người trong phòng một viên thuốc an thần, cũng làm cho tất cả mọi người nhất thời vô cùng kính nể.

Dù sao cũng là Cận thượng tá, xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn dĩ nhiên còn có thể bình tĩnh như vậy, phải biết hiện tại người bỗng dưng mất tích chính là bạn đời của hắn, nếu như là người khác trong ngày đại hôn đụng phải chuyện như vậy, e sợ đã sớm mất đi lý trí.

Chờ tất cả mọi người đều hành động, gương mặt bình tĩnh dị thường của Cận Hằng mới lộ ra biểu cảm lo lắng, đôi mắt đen lầy kia nơi sâu xa nhất đã sớm trào lên sóng thần, một giọt mồ hôi thuận theo thái dương lăn xuống, ngón tay chống ở trên ghế có chút hơi run rẩy, chỉ là hắn che giấu quá tốt, không có bị bất kỳ người nào xung quanh phát hiện được.

Hắn làm sao có khả năng trong lòng không hề có một chút gợn sóng, chỉ cần nhớ tới vừa mới đẩy ra cửa phòng nghỉ ngơi thấy tình cảnh đó, hắn căn bản không có cách nào bình tĩnh suy nghĩ.

Vốn là hắn cho là Yến Thù Thanh thật sự mệt mỏi, cho nên mới cố ý lưu lại phòng nghỉ ngơi, nhưng là đợi đến khi cả đám đều uống đến mức ngã trái ngã phải, đến lúc toàn bộ tiệc cưới sắp tan cuộc, Yến Thù Thanh vẫn không hề lộ diện, khi đó hắn liền cảm giác được không đúng, gạt tất cả mọi người trực tiếp đi lên lầu hai.

Thế nhưng đến lúc hắn mở cửa phòng, toàn bộ trong phòng nghỉ ngơi không có một bóng người, khắp nơi đều không nhìn thấy cái bóng của Yến Thù Thanh, khi đó hắn thậm chí còn thoải mái cho là Yến Thù Thanh đang cùng hắn chơi trốn tìm, cười nói với đối phương, “Đừng trốn nữa, mau đi ra đây đi, nếu như cậu bị tôi bắt được, tối hôm nay đêm động phòng hoa chúc đừng hòng tôi buông tha cậu.”

Câu trêu chọc này nếu như bị Yến Thù Thanh nghe đến, nhất định sẽ mang theo gương mặt đỏ bừng mắng

hắn một câu cặn bã, nhưng lúc này lại không có bất kỳ người nào trả lời, toàn bộ căn phòng yên tĩnh đến dọa người, thanh âm của hắn vang vọng ở giữa vách tường, bên tai yên tĩnh đến mức thậm chí tiếng hít thở của người thứ hai cũng không có.

Thời khắc này Cận Hằng nhận ra được không đúng, nhanh chóng lục soát toàn bộ căn phòng, giơ tay gọi đến số thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh, kết quả tiếng chuông lại từ dưới chân vang lên.

Trong lúc nhặt lên thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh rơi xuống đất, Cận Hằng toàn thân cứng đờ, chỉ một thoáng giống như rơi vào hầm băng, rốt cục ý thức được xảy ra vấn đề rồi.

Thiết bị truyền tin là một cái sinh mạng của quân nhân, Yến Thù Thanh tuyệt đối không có khả năng để lại thiết bị truyền tin một mình rời đi, trừ phi đối phương đã gặp phải chuyện gì đó nguy hiểm đến tính mạng...

Đột nhiên nhắm mắt lại, Cận Hằng siết thật chặt thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh, căn bản không dám ngẫm nghĩ nữa, giờ khắc này thần kinh sốt ruột khiến hắn sắp điên rồi, nhưng hắn không thể không cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại, nếu như ngay cả hắn cũng hoảng loạn, Yến Thù Thanh thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc này cảnh vệ vội vội vàng vàng đi tới, “Thượng tá, băng ghi hình của camera đều ở chỗ này.”

Cận Hằng trong phút chốc mở mắt ra, hít sâu một hơi gật gật đầu, “Lấy tới, tôi muốn đích thân xem.”

Xem lại băng ghi hình không thể nghi ngờ hắn sẽ một lần nữa cảm thụ tư vị mất đi Yến Thù Thanh, thế nhưng Cận Hằng không có lựa chọn nào khác, một đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn màn hình, nhìn vô số bóng người nhanh chóng loé lên, sắp xếp kiểm tra mỗi một kẻ tình nghi.

Lúc đó hình ảnh cố định dừng lại ở khoảng thời gian một giờ bốn mươi phút, hình bóng Yến Thù Thanh xuất hiện từ lâu đài, bên trong camera bước tiến của Yến Thù Thanh có chút lay động, thế nhưng thoát nhìn thần trí vẫn vô cùng tỉnh táo, lúc đi tới phòng nghỉ ngơi, hình ảnh đột nhiên loáng một cái, giống như bị nhiễu sóng, một người lớn sừng sững dĩ nhiên trực tiếp biến mất ở bên trong ống kính camera.

Hình ảnh sau đó vẫn luôn là hành lang không có một bóng người, mãi đến tận hai mươi phút sau, hình ảnh mới khôi phục bình thường, mà vào lúc này Yến Thù Thanh cũng sớm đã không còn ở trong phòng.

Ở đây tất cả mọi người đều cứng lại, đều hiểu camera sợ là đã bị kẻ nào đó động chân động tay, nhưng rốt cuộc người này là ai? Làm sao có khả năng ở dưới mi mắt của nhiều người, đem một người lớn sừng sững mang đi?

Cận Hằng mím môi lại thật chặt, trầm mặc nhìn chằm chằm màn hình không nói một lời, ngón tay ở trên màn ảnh trượt xuống, hình ảnh nhanh chóng lùi về phía sau, trong lúc tất cả mọi người cho là hắn bị kích thích quá lớn, chuẩn bị tiến lên an ủi vài câu, hắn lại nhìn chằm chằm một điểm nhỏ trên màn hình cố định, trong phút chốc nheo mắt lại.

“Thông báo tất cả hộ vệ dưới lầu, không quản bọn họ tìm lý do gì, ngày hôm nay tất cả mọi người ở trong khách sạn không có mệnh lệnh của tôi, không được phép đi ra ngoài.”

“Thượng tá...?” Người ở đây vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không hiểu tại sao đột nhiên Cận Hằng làm như thế.

Cận Hằng lạnh lùng nhìn lướt qua màn hình, trầm giọng nói, “Tôi đã kiểm tra cửa phòng nghỉ ngơi cùng cửa sổ, toàn bộ hoàn hảo không chút tổn hại, trong phòng món đồ quý giá cũng không bị lấy cắp, nói rõ người này là quang minh chính đại từ ngoài cửa đi vào, hơn nữa mục tiêu, chính là Yến Thù Thanh.”

“Lúc Yến Thù Thanh lên lầu, có thể sẽ bị rất nhiều người nhìn thấy, nhưng cậu ấy tiến vào căn phòng nào, chỉ có người lúc đó ở cùng một tầng mới có thể biết, cho nên người này phải có nội ứng, chính là người bên trong quãng thời gian từng đi qua lầu hai.”

Vừa nghe đoạn này, người ở đây bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Vậy thuộc hạ hiện tại liền đi sắp xếp kiểm tra danh sách, lần lượt thẩm vấn từng người.”

“Không cần.”

Tại một giây trước khi người kia quay đi, Cận Hằng kêu người đó lại, “Hôm nay người tới đều là khách, lúc đó đang ở lầu hai không ít người, lần lượt thẩm vấn từng người sẽ ảnh hưởng đến hoà khí, còn dễ dàng tiết lộ tin tức.”

Thế nhưng người trên lầu tuy nhiều, thế nhưng người cùng Yến Thù Thanh kết thù chỉ có duy nhất một người.

Nghĩ tới đây, Cận Hằng nhìn chằm chằm hình bóng chợt loé lên ở bên trong góc phòng bếp, lại nhìn cốc thủy tinh trong suốt trong tay, âm trầm nheo mắt lại, “Đi đem người này gọi lên đây cho tôi, nếu như cậu ta không hợp tác, dù có phải trói cũng phải bắt bằng được cậu ta lên đây.”

Đến lúc Lý Khác Nhiên bị mang vào căn phòng, Cận Hằng đang ngồi ở trên ghế đọc sách, trên mắt đeo một cái kính màu vàng, phối hợp áo sơ mi trắng bên trong lễ phục, hiện ra cực kỳ nhã nhặn tuấn tú.

Thường thấy bộ dạng hần mặc quân trang lạnh lẽo, nhìn thấy hần như vậy không khác nào thân sĩ, Lý Khác Nhiên nhất thời có chút không dời mắt nổi, trái tim âm âm nhảy lên, ngay cả tâm tình khẩn trương cũng hóa giải mấy phần.

Lúc này Cận Hằng nghe đến âm thanh ngẩng đầu lên, đem sách để qua một bên, nhìn Lý Khác Nhiên hất cằm lên, “Đến rồi? Ngồi đi.”

Lý Khác Nhiên đoán không ra hần muốn làm gì, tâm lý không khỏi chột dạ, thế nhưng ở dưới ánh mắt của Cận Hằng cậu ta lại không thể biểu hiện ra, chỉ có thể cười mở miệng nói, “Cận đại ca anh làm cái gì vậy, làm sao đang yên đang lành lại nghĩ đến tìm em?”

“Không có chuyện gì, chỉ là muốn hàn huyên tán gẫu với cậu một chút.”

Cận Hằng hiếm thấy đối với Lý Khác Nhiên nở nụ cười, ngũ quan cứng rắn lạnh lẽo đột nhiên nhu hòa mấy phần, tiện tay bưng lên cốc thủy tinh đặt ở đầu bàn uống một hớp nước, tình cảnh này rơi vào trong mắt Lý Khác Nhiên, khiến trái tim cậu ta đột nhiên nhảy một cái, phía sau lưng quần áo đều ướt, khó khăn nở nụ cười, “... Vậy anh muốn nói chuyện gì?”

Lúc cậu ta nói lời này, đôi mắt lấp lánh, ánh mắt phập phều, nhìn lướt qua cửa phòng đóng chặt, lại nhìn Cận Hằng đang cầm cốc nước uống, gương mặt không rõ đỏ lên.

Phản ứng của cậu ta Cận Hằng nhìn vào trong mắt, khiến con ngươi của hắn càng ngày càng âm lãnh, thả xuống cốc thủy tinh trong tay, cốc tiếp xúc với mặt bàn phát ra “Ầm” một tiếng, khiến Lý Khác Nhiên theo bản năng run một cái, hô hấp cũng có chút rối loạn.

“Chỉ có mấy lời muốn nói, cậu sốt sắng như vậy làm cái gì, có muốn cùng uống chén nước hay không?”

Nói xong Cận Hằng đem cốc đưa tới, nếu như là trước kia Lý Khác Nhiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội mập mờ này, thế nhưng vào lúc này cậu ta thật giống như coi cốc nước kia là rắn rết chỉ muốn cách càng xa càng tốt, nhanh chóng lắc lắc đầu, hô hấp dồn dập mà nói, “Không... Không cần, em chỉ là không nghĩ tới trải qua chuyện đêm đó, Cận đại anh còn nguyện ý để ý tới em, tâm lý quá kinh ngạc mà thôi.”

Cận Hằng cười cười không nói gì, chỉ là nháy mắt nhìn chăm chăm vào cậu ta, Lý Khác Nhiên theo dõi cổ áo hắn tùy ý mở rộng, vừa liếc nhìn cốc thủy tinh kia đã sắp cạn, đột nhiên có dũng khí đến gần, ngón tay khoát lên trên mu bàn tay hắn nhẹ nhàng nói, “Cận đại ca... Nếu anh còn nguyện ý thấy em, vậy em có thể hỏi anh một chuyện hay không, nhiều năm như vậy anh... có thấy được tâm tư của em đối với anh không?”

Lời nói này cực kỳ mập mờ, bầu không khí cũng không tự chủ lộ ra mấy phần kiều diễm.

Cận Hằng mặt không thay đổi rút tay của hắn về, đem nửa chén nước còn dư lại đẩy lên trước mặt Lý Khác Nhiên, “Không bằng cậu trước tiên uống hết chén nước này, tôi sẽ trả lời cậu.”

Lời này vừa nói, Lý Khác Nhiên trong nháy mắt cứng tại chỗ.

“Làm sao, chẳng lẽ còn muốn tôi đút cho cậu?”

Cận Hằng bưng chén lên đưa đến bên miệng cậu ta, nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng sâu hơn, Lý Khác Nhiên sờn cả tóc gáy, toàn thân đều khẽ run, khó khăn kéo kéo khóe miệng, “Cận đại ca... Em không khát...”

“Được, nếu cậu không muốn uống nước vậy chúng ta tâm sự chuyện khác, ví dụ như...”

Một tiếng “Xoảng” vang lên cốc rơi vào mặt bàn, nụ cười trên mặt Cận Hằng biến mất, một đôi mắt âm lệ thâm thúy, gắt gao khóa chặt trên người Lý Khác Nhiên, “Ví dụ như, ngày hôm nay lúc cậu chạy tới lầu hai lên lút bỏ thứ gì vào cốc nước của tôi.”

Lý Khác Nhiên nỗ lực kéo ra một vệt nụ cười cứng ngắc, “Cốc...cốc gì, Cận đại ca anh đang nói cái gì vậy, ngày hôm nay em căn bản chưa từng vào nhà bếp lầu hai, làm sao có khả năng thả thứ gì vào trong cốc nước của anh.”

“Tôi có nói cốc của tôi đặt ở nhà bếp sao?”

Một câu nói khiến mặt Lý Khác Nhiên nhất thời trắng bệch, Cận Hằng nheo mắt lại, không chờ Lý Khác Nhiên phản ứng lại liền bóp lấy cổ của cậu ta.

Lúc hắn đi vào phòng nghỉ ngơi, liền cảm thấy cốc thủy tinh trên tủ đầu giường có chút kỳ quái, bởi vì hắn không có thói quen uống nước trước khi ngủ, thế nhưng khi đó hắn nghĩ Yến Thù Thanh say rượu mới gọi người phục vụ đưa lên, lại không có để ý, mãi đến tận khi xem lại camera thấy Lý Khác Nhiên xuất hiện ở gần nhà bếp, nghĩ đến sự xuất hiện của cốc thủy tinh này mới có chút hoài nghi.

Không nghĩ tới chỉ lừa gạt một câu, Lý Khác Nhiên thẳng ngu này không đánh đã khai.

“Nói, cậu thả cái gì vào trong nước, đồng bọn của cậu là ai, hiện tại Thù Thanh ở nơi nào!”

Sức mạnh của hắn quá lớn, trong nháy mắt cổ bị bóp lấy, phảng phất giống như bị mãnh thú bóp cổ, Lý Khác Nhiên bị nắm lấy gần như nghẹt thở, hai cái tay điên cuồng lay động, trong lúc giây phút đối diện đôi mắt của Cận Hằng, trong lòng cậu ta không khỏi hoảng hốt, người đàn ông này thật sự có ý niệm muốn giết chết cậu ta.

Cậu ta thống khổ liên tục lắc đầu, cả khuôn mặt trắng bệch, thật giống như một giây sau liền tắt thở, thế nhưng Cận Hằng không có ý định bỏ qua cho cậu ta, ngón tay không ngừng nắm chặt, đem cậu ta đến bên cạnh tường, trực tiếp treo ở giữa không trung.

Lý Khác Nhiên hai chân điên cuồng đạp loạn, trong miệng phát ra âm thanh thống khổ phá nát, “... Em không biết... Thả em ra... Khụ khụ... Van cầu anh...”

Nhưng cậu ta càng giây dựa Cận Hằng càng bóp chặt hơn, một phục tùng giả chân chính, căn bản không phải là đối thủ của cầm kiếm giả cường đại, mà loại phục tùng giả mãnh mãnh như Lý Khác Nhiên, ở trong mắt Cận Hằng chỉ là một con kiến có thể bóp chết bất kỳ lúc nào, “Cậu không biết thì cẩn thận nghĩ xem, nếu như nghĩ ra tôi sẽ bỏ qua cho cậu, nếu như không nhớ được, e sợ ngày hôm nay cậu không có cách nào toàn mạng đi ra khỏi cánh cửa này.”

Trước mắt xuất hiện từng đợt ánh sáng trắng, hai tay vô lực buông xuống, hai mắt không khống chế được hướng lên trên, đối mặt với tử vong không tự chủ cảm thấy cực kỳ sợ hãi, Lý Khác Nhiên rốt cục không khống chế được khóc lớn lên, “Em... Nói... Em nói! Buông tha... em...”

Trên cổ ngón tay đột nhiên buông lỏng, cậu ta lập tức giống như một bãi bùn nhão ngã xuống đất, che cái cổ thống khổ co giật ho khan, nước mũi cùng nước mắt giàn dụa trên mặt, lúc thường cậu ta vẫn luôn giữ cho mình bề ngoài ngăn nắp gọn gàng, giờ khắc này chật vật co rúc ở trên đất, đã sợ đến run lấy bầy.

Kỳ thực từ khi quyết định tới tham gia lễ cưới hai người, một khắc kia cậu ta đã làm xong tất cả chuẩn bị khiến Yến Thù Thanh khó chịu.

Người giữ trò trong cốc thủy tinh cũng chính là cậu ta, lúc đó trong yến hội lực chú ý của tất cả mọi người đều đặt vào hai nhân vật chính, cậu ta len lén chạy vào nhà bếp, vốn muốn đem mê dược trước đó chuẩn bị hạ vào bên trong đồ ăn của Cận Hằng, đến lúc đó cậu ta sẽ cùng Cận Hằng diễn một hồi “Điên loạn đảo phượng” để cho Yến Thù Thanh chứng kiến.

Ai nghĩ đến còn chưa kịp động thủ, ở ngoài nhà bếp đã có người đi tới, cậu ta sốt ruột cũng không nhận rõ đầu là đồ ăn của Cận Hằng, tiện tay tìm cái cốc nước lại đem mê dược vô sắc vô vị cho vào, trong lúc đang chuẩn bị trốn đi, vừa vặn phát hiện người đến là phục vụ, trong đầu cậu ta liền nghĩ ra một ý, liền mang cốc đưa cho người phục vụ, còn không quên dặn dò đây là thuốc giải rượu Yến thiếu tá cố ý căn dặn đưa cho Cận thượng tá, làm ơn nhất định đưa đến phòng nghỉ ngơi, mà người phục vụ kia nhìn cậu ta đeo hoa của khách mời, cũng không có nảy sinh lòng nghi ngờ, bưng cốc liền rời đi.

“Em chỉ biết khục... Khục khục... Chỉ có bao nhiêu thôi, em thật sự không có đồng bọn, cũng không biết Yến Thù Thanh đi nơi nào.”

Cậu ta lau nước mắt nói ra toàn bộ, giờ khắc này phòng tuyến trong lòng đã triệt để tan tác, chỉ sợ mình nói sai một câu, một giây sau liền bị Cận Hằng bóp chết.

“... Người phục vụ?”

Cận Hằng hơi híp mắt lại, trong con ngươi âm lãnh lóe lên hơi lạnh thấu xương, “Cậu có nhìn thấy tướng mạo của tên đó không?”

Lý Khác Nhiên nhanh chóng lắc đầu một cái, thút thít nói, “Lúc đó... Em quá sợ, căn bản không có để ý...”

Cận Hằng chán ghét lại buồn nôn liếc mắt nhìn cậu ta, biết đến Lý Khác Nhiên đã không còn giá trị, nhưng nghĩ đến cốc thủy tinh trống rỗng trên đầu giường trong phòng nghỉ ngơi, đầu của hắn vẫn cứ vang lên ong ong.

“Cậu nói mê dược là thứ gì, lấy ra để tôi xem một chút.”

“... Chỉ là, mê dược bình thường, em chỉ mang một chút... Toàn bộ, tất cả đều cho vào bên trong chén nước kia...”

Cận Hằng đương nhiên sẽ không tin tưởng chuyện hoang đường của cậu ta, ấn xuống thiết bị truyền tin

trên tay, mười mấy hộ vệ lập tức đi vào, trong lúc Lý Khác Nhiên còn chưa kịp phản ứng, ngón tay hắn nhẹ nhàng nhắc lên chỉ vào cậu ta, “Soát.”

Ra lệnh một tiếng, mười mấy hộ vệ lập tức nhào lên, chặt chẽ ấn ngã Lý Khác Nhiên xuống đất, không để ý đến giọng điệu khóc rống của cậu ta, lột bỏ quần áo của cậu ta, cuối cùng quả thực tìm ra bột phấn còn dư lại.

Cầm lấy túi bột phấn nhìn lướt qua, Lý Khác Nhiên cúi đầu toàn thân trần trụi run lên vì sợ hãi, Cận Hằng cúi lên khước miệng, “Nếu là mê dược bình thường, tin tưởng cũng không có bao nhiêu tác dụng phụ, không bằng cậu cũng ném thử tư vị này một chút.”

“Mở miệng của cậu ta ra, cho hết tất cả vào.”

“Không... Không! Anh không thể đối với em như thế! Cận đại ca em van cầu... A a a!”

Không chờ Lý Khác Nhiên cầu xin xong, miệng của cậu ta liền bị banh ra, mấy túi bột phấn tất cả đều nhét vào trong miệng của cậu ta, một chén nước tàn nhẫn mà rót xuống, một mạch tất cả đều tiến vào trong bụng, dù cho cậu ta có ho kịch liệt cỡ nào cũng không thể nôn ra được.

Lúc này Cận Hằng lại nở nụ cười thâm độc, hướng những người xung quanh ngoắc ngoắc tay tay, “Uống nhiều thuốc như vậy, Khác Nhiên e sẽ buồn ngủ, mấy người các cậu đem cậu ta ném ra ngoài, tùy tiện vứt ở bên trong khu đèn đỏ nào đó, nhớ tìm chỗ có nhiều cây kiếm giả, để cho bọn họ cùng cậu ta vui đùa một chút, ngàn vạn lần đừng chậm trễ ”giấc ngủ” của cậu ta.”

“Dạ!”

Mấy người cùng đáp lại, đem Lý Khác Nhiên kéo ra ngoài, mà lúc này hiệu quả của thuốc mê đã phát huy tác dụng, Lý Khác Nhiên toàn thân đỏ chót, tứ chi như nhũn ra, trong nháy mắt có người đụng vào liền tục run rẩy.

“Cận Hằng! Anh không phải là người! Tôi muốn giết anh! Tôi nhất định sẽ giết anh!”

Lý Khác Nhiên khàn cả giọng gào thét, trong cổ họng lại không khống chế được âm thanh thô suyền, bộ dạng yếu ớt của cậu ta rơi vào trong mắt Cận Hằng, chẳng khác nào một bãi rác rưởi nhìn thôi cũng muốn tránh xa, nếu như không phải thân phận có hạn, hẳn giờ khắc này nhất định sẽ tự tay giết Lý Khác Nhiên.

Bởi vì giờ khắc này tất cả phản ứng của hắn, đã tập trung toàn bộ vào Yến Thù Thanh, mà Yến Thù Thanh hiện tại ở nơi nào, hắn hoàn toàn không biết gì cả!

Hết chương 29- phần 1.

32. Chương 29-2: Phần 2

Yến Thù Thanh từ bên trong một trận xóc nảy nhẹ nhàng tỉnh lại, khiến thân thể trường kỳ được huấn luyện nghiêm ngặt của anh dù cho rơi vào tình huống cực kỳ nguy hiểm cũng có thể bảo trì cảnh giác, mặc dù giờ khắc này đã không còn sức lực, thần trí cũng đã bắt đầu chậm rãi khôi phục tỉnh táo.

Từ một giây kia tỉnh lại, cơn đau đầu kịch liệt một lần nữa bao phủ tới, cảm giác quỷ dị khô nóng lúc trước khi hôn mê không chỉ không biến mất trái lại càng lúc càng kịch liệt, cả người lại như tiến vào bên trong núi lửa nóng bỏng, ngay cả hơi thở cũng nóng rực, khiến anh ý thức được khả năng anh không phải trúng thuốc mê bình thường.

Là một quân nhân trường kỳ chiến đấu ở tiền tuyến, thân thể của anh đối với thuốc mê bình thường đã sớm có được tính kháng lại, cho dù là lượng thuốc mê gấp bội cũng không đến nỗi có phản ứng lớn như vậy, thế nhưng vật này rốt cuộc là cái gì, giờ khắc này anh đã không rảnh bận tâm, bởi vì trước mắt anh không nhìn rõ bản thân đến tột cùng ở nơi nào.

Bị bịt mắt cái gì cũng không nhìn thấy, anh cũng lười tốn sức, thẳng thẩn nằm ở dưới đất điều chỉnh hô hấp, tận lực tiết kiệm thể lực, điều động lên hết thảy cảm quan, tỉ mỉ nhận biết tình hình bốn phía.

Giờ khắc này anh hiện đang ở bên trong trong phi hành khí đang chạy, căn cứ tần suất lắc lư cùng âm thanh trong không khí, đây hẳn không phải là máy bay quân sự, hơn nữa động cơ phát ra tiếng ầm ầm, kéo dài mạnh mẽ, một chốc cũng sẽ không xảy ra khả năng bị chết máy.

Bên ngoài phòng giam giữ anh, có âm thanh đi lại, ủng chiến giẫm trên mặt đất, phát ra âm thanh “cùm cụp”, trong đó còn xen lẫn âm thanh của súng đạn như có như không

Yến Thù Thanh quá quen thuộc âm thanh này, cho nên dù có yếu ớt cũng trong nháy mắt nhận biết được, nhất thời trong lòng nhảy một cái, không dám tin trọn to hai mắt.

Thanh âm này... Là MP- 443?

Chính là súng có tính năng tập hợp ánh sáng có tính sát thương cực lớn? Vật này ở bên ngoài không được phép lưu hành, lúc thường chỉ có người trong quân bộ mới được sử dụng, dù cho hiện tại thị trường vũ khí không thể mua được, vào lúc này làm sao lại xuất hiện ở đây?

Trái tim Yến Thù Thanh nhảy tới cổ rồi, trong lòng nhất thời có dự cảm không ổn.

Người bắt cóc anh tám phần mười là người có bối cảnh quân đội, nhưng bọn họ rốt cuộc là quân địch hay

là quân ta, mục đích của bọn họ là cái gì, tại sao phải tận lực che giấu thân phận quân nhân...

Vô số nghi vấn tràn vào trong đầu, đầu Yến Thù Thanh lại đau đớn.

Anh không nhớ rõ bản thân từng ở trong quân đặc tội với người nào, nếu như nhất định muốn tìm người có quan hệ, cũng chỉ có thể là Vương Trọng Sơn, mà lão hồ ly này nếu quả như thật muốn xuống tay với anh, ngày đó ở hành lang quân bộ ông ta đã động thủ, không thể vẫn luôn chờ tới bây giờ.

Mà nếu như không phải Vương Trọng Sơn, chuyện này càng thêm trầm trọng.

Bởi vì trước tiên dù cho người bắt cóc anh này là ai, làm sao có thể thần không biết quỷ không hay đem anh mang ra ngoài khách sạn, chỉ nói riêng việc người này dám mạo hiểm lớn như vậy ở trong lễ cưới xuống tay với anh, chứng tỏ mục đích không thể tầm thường.

Nghĩ đến những thứ này, Yến Thù Thanh chặt chẽ nắm lấy nắm đấm, mà lúc này trong thân thể nóng rực tựa hồ lại tăng lên mấy phần, bên trong toàn thân như là mọc ra vật sống, giống như ngàn vạn con nhện thì nhau cắn xé, khiến cho anh thống khổ cuộn mình co hai chân lên, giữa eo lại sinh ra một cảm giác ngứa đến quỷ dị.

“A ân...”

Một trận tê dại đột nhiên xông tới, anh rên lên một tiếng, đem đầu đặt ở trên sàn nhà, chặt chẽ cắn môi, đối kháng thân thể càng ngày càng mềm, mồ hôi thuận theo cái cổ tí tí tách tách rơi xuống mặt đất, trên người áo sơ mi trắng hoàn toàn bị thấm ướt, anh cũng không cần tận mắt nhìn cũng biết giờ khắc này bản thân chặt vật cỡ nào.

Trong lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, trong phút chốc anh nhắm mắt lại, lại nghe người ngoài cửa hỏi: “Cậu ta tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa, vẫn luôn hôn mê.”

Người đến xì cười một tiếng, “Thằng nhóc họ Lý kia bỏ thuốc vào trong nước cũng thật là hữu hiệu, dù sao cũng bớt việc cho chúng ta.”

Vừa nghe lời này, người kia cười rộ lên, “Đúng vậy, vốn đã có biện pháp bắt được Yến Thù Thanh, lại sợ rằng sẽ tốn thêm thời gian, không nghĩ tới thằng nhóc kia lại giúp chúng ta một đại ân, cậu ta nghĩ trong lúc bỏ thuốc an thần thần không biết quỷ không hay, kỳ thực chúng ta đã sớm để ý đến cậu ta, chỉ chờ cậu ta cam tâm tình nguyện dẫn đường cho chúng ta.”

Nói xong lời này, hai người lại là một trận cười, bên trong cửa tâm tình Yến Thù Thanh đã nổi lên sóng lớn mãnh liệt.

Anh đã sớm đoán được chén nước đầu giường kia có vấn đề, thế nhưng vẫn cho là tác phẩm của nhóm người này, bây giờ vừa nghe mới biết ngày hôm nay anh sở dĩ rơi vào trong tay những người này, một phần cũng là nhờ vào Lý Khác Nhiên.

Trong lúc nhất thời anh không nói ra được trong lòng là tư vị gì, bị người đã từng yêu thích nhiều năm tự tay chọc vào một dao, cảm giác này vừa hoang đường lại buồn cười.

Nhưng anh đã không còn cảm giác thương tâm, chỉ cảm giác từ nơi sâu xa nhất trong lòng hiện ra chán ghét mãnh liệt, cực kỳ chán ghét người bản thân đã từng yêu thích nhiều năm.

Trong lúc này, ngoài cửa lại đi tới một người, giống như là so với hai người trước kia chức vụ cao hơn, chỉ chỉ cửa phòng nói, “Hai người các cậu đừng nói chuyện nữa, cấp trên muốn gặp cậu ta.”

“Đạ!”

Hai người không còn dám trì hoãn, ngậm miệng sau đó liền mở cửa phòng ra, Yến Thù Thanh không nhúc nhích nằm tại chỗ cũ, bộ dạng hôn mê giống hệt như lúc trước, cái người có thân phận kia tiến vào thừa dịp nhìn một vòng, hài lòng gật gật đầu, “Được rồi, thừa dịp cậu ta chưa tỉnh, áp giải cậu ta qua phòng cấp trên đi.”

Vừa dứt lời, Yến Thù Thanh liền bị hai người thúc lên, anh tiếp tục nhắm mắt lại giả chết, lại âm thầm nhớ rõ đường đi.

Đi tới trước một cánh cửa, bên tai truyền đến tiếng kiểm tra thân phận, trải qua từng lớp xác nhận quyền hạn, cửa lớn rốt cục mở ra, Yến Thù Thanh bị người trực tiếp đẩy vào.

Nặng nề ngã xuống đất, anh đau đến mức chặt chẽ cắn chặt hàm răng, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, như là không có một người, thế nhưng cho dù bị bịt mắt, Yến Thù Thanh vẫn là cảm giác được một ánh mắt sắc bén đang nhìn về phía anh.

Lúc này bên tai vang lên một thanh âm trầm thấp khàn khàn, cười cười đối với mấy thuộc hạ nói, “Các cậu làm việc thật không phải phép, Yến thiếu tá đã tỉnh rồi, cần gì phải tiếp tục che lại con mắt của cậu ta.”

Thanh âm này khiến Yến Thù Thanh cảm thấy được bất ngờ quen tai, thế nhưng đến tận cùng nghe được ở nơi nào, nhất thời làm thế nào đều không nhớ ra được.

Lúc này miếng vải đen trên mắt được gỡ bỏ, trước mắt đột nhiên một mảnh sáng choang, Yến Thù Thanh thích ứng một hồi lâu mới mở ra đôi mắt tối tăm, sau đó thấy được một bóng người quen thuộc phía đối diện, nhất thời thân hình cứng đờ.

Người kia tự tiểu phi tiểu nhìn anh nhú mày, ý vị thâm trường nói, “Yến thiếu tá, đã lâu không gặp.”

Yến Thù Thanh nheo mắt lại, trong con ngươi chột loé lên một vết tiêu điều, vào lúc này mới xem như là đã hiểu mục đích những người này đem anh mang tới đây.

“Thì ra là mày.”

33. Chương 30-1: Phần 1

Người ngồi ở đối diện không ai khác chính là tên tù binh mười mấy tháng trước trốn thoát trong tay anh, hại anh suýt chết nữa mất mạng, thủ lĩnh quân địch đế quốc Á Hi... Trạch Long.

Giờ khắc này gã khá là thanh thản ngồi ở trên ghế, vóc người cao to được một cái áo sơ mi đen bao lấy, cửa tay áo kéo lên một đoạn dài lộ ra cánh tay mạnh mẽ che kín vết sẹo, một đôi mắt chứa đựng con người màu vàng nham hiểm không khác nào động vật máu lạnh, giống như con trăn nắn nắ ở trên cành cây to lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra cái miệng lớn như chậu máu, đem con mồi vô lý xé nát.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, cơ nhục toàn thân Yến Thù Thanh chỉ một thoáng căng thẳng, đôi mắt cũng triệt để chìm xuống.

Cái tên này ở đất nước Á Hi, có biệt danh gọi là “Rắn hổ mang” ám hiểu nhất chính là ám sát cùng đánh lén, trước đây lúc hai quân khai chiến không biết bao nhiêu binh lính Thương Kiếm chết ở trong tay gã.

Cũng chính vì như thế, lúc trước vì muốn bắt được Trạch Long vĩnh viễn trừ hậu hoạn, dưới tình huống chiến hạm bị hỏng không cách nào rời đi, Yến Thù Thanh vẫn như cũ lựa chọn bí quá hoá liều, thậm chí lúc trước còn có ý nghĩ cùng cái tên này đồng quy vu tận, kết quả lại trúng một chiêu bị cái tên âm hiểm này ám toán, không chỉ để cho tên này trốn thoát, thậm chí còn hại đến thân thể của mình biến dị thành cái bộ dạng này.

Thù mới hận cũ tính gộp lại, Yến Thù Thanh không khỏi nắm chặt nắm đấm.

Lúc này Trạch Long thấp giọng nở nụ cười, “Yến thiếu tá, làm gì nhìn tôi như vậy, nói thế nào chúng ta cũng là bạn cũ, lâu như vậy không gặp, cần phải ngồi xuống ôn chuyện một chút.”

Yến Thù Thanh nhìn mấy tên lính cầm súng đứng khắp bốn phía, cười lạnh một tiếng, “Muốn ôn lại chuyện cũ, thế nhưng lại đối xử với khách như vậy sao? Huống hồ tao thật sự không biết giữa chúng ta có chuyện cũ gì.”

Vén vén nói một câu nói này, cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ thể lực của anh, trong thân thể nóng rực cùng ngứa ngáy giống như từng trận sóng lớn kéo tới, nhưng trên mặt anh vẫn cứ bình tĩnh, không nhìn ra một chút xúu hoảng loạn dù cho bản thân đang rơi vào hiểm cảnh.

Trạch Long nghe lời này, trong nháy mắt từ trong đôi mắt chợt loé lên ánh sáng nguy hiểm, “Yến thiếu tá nói lời này quá khách khí rồi, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, làm sao không có chuyện để tán gẫu, mười mấy tháng trước cậu bắn tôi một phát, tôi vẫn luôn nhớ đến bây giờ.”

Nói xong gã đứng lên, đi tới trước mặt Yến Thù Thanh, lúc cúi người xuống, lộ ra vết sẹo trên động mạch cổ.

“Yến thiếu tá, một phát súng này của cậu cũng thật là lợi hại, khiến tôi ở trong bệnh viện nằm hơn một tháng, bằng không tôi làm sao có khả năng muộn như vậy mới tới tìm cậu.”

Lúc nói lời này, gã nâng tay sờ vào vết sẹo, trong con ngươi chợt lóe thần sắc dữ tợn, giống như là một giây sau liền muốn đem Yến Thù Thanh xé nát.

Vốn là dựa theo kỹ thuật chữa bệnh hiện nay, ngoại trừ một vết sẹo cơ hồ rất dễ xử lý, thế nhưng một súng này của Yến Thù Thanh thương tổn yết hầu của gã, rốt cuộc không thể chữa được, lúc này mới để lại vết sẹo đầy sỉ nhục này.

Đối diện con mắt hung tàn của gã, sắc mặt Yến Thù Thanh vẫn như thường, thậm chí nở nụ cười nhạt nhòa nói, “Là như vậy sao? Tao ngược lại thật ra cảm thấy súng của tao còn chưa đủ lợi hại, không thể trực tiếp bắn chết mày.”

Vừa nghe lời này, Trạch Long cười ha ha, “Cho nên đây chính là ý trời, lúc trước mày không có thể giết tao, cũng phải biết sớm muộn có một ngày sẽ rơi vào trong tay tao.”

Lúc nói đến mấy chữ cuối cùng, mặt của hắn đột nhiên âm trầm lại, bắt lấy cằm của Yến Thù Thanh, nhìn chằm chằm con mắt của anh chà chà hai tiếng nói, “Nói đến, mấy ngày không gặp, nghe nói Yến thiếu tá đã kết hôn rồi, đối tượng còn là Cận Hằng, tôi cũng không kịp nói tiếng chúc mừng, không thể làm gì khác hơn là đem cậu trói đến đây, coi như là quà tôi tặng cho Cận Hằng, hai người có thoả mãn với món quà của tôi không?”

Yến Thù Thanh quay mặt sang một bên, lạnh lùng hất tay của gã ra, ngoài cười nhưng trong không cười cong cong khóe miệng, “Làm sao, nghe lời của mày, chẳng qua chỉ là muốn báo thù vết súng kia của tao? Nếu như đúng là như vậy mày thật sự quá nhàm chán, quân nhân Á Hi đều rảnh rỗi như mày sao, chẳng trách bị chúng ta đánh tề ra quần, ngoan ngoãn lăn về nhà.”

Trên trán Trạch Long gân xanh nhảy một cái, trong nháy mắt đôi mắt trở nên nham hiểm, lúc này Yến Thù Thanh còn không quên cười nói với gã, “Nếu mày đã biết tao và Cận Hằng kết hôn rồi, cũng nên biết tao đột nhiên mất tích, vào lúc này anh ấy nhất định đang tìm kiếm khắp thành phố, mày trốn không xa lắm, nếu như tao là mày liền trực tiếp hạ đòn sát thủ, làm sao ngu xuẩn giống như mày, mang theo tao chạy khắp nơi.”

Vừa dứt lời, Trạch Long đột nhiên giơ tay bóp lấy cổ của anh, âm độc nói, “Yến Thù Thanh, mày nhanh mồm nhanh miệng như thế, có tin tao hiện tại liền bẻ gãy cổ của mày hay không? Mày cũng đừng quên lúc trước mày giết bao nhiêu binh lính Á Hi, nếu như tao đem thi thể của mày mang về nước, những gia đình

của chiến sĩ đó có thể xé nát mây hay không, lúc đó e sợ mây cũng không giữ được toàn thân đâu.”

Vì cố gắng giữ tỉnh táo, không bị đau đầu kịch liệt ảnh hưởng, thời khắc này Yến Thù Thanh thân thể đều hơi run rẩy, ngón tay bóp ở trên cổ anh chẳng khác nào sắt thép, chặt chẽ giữ cổ họng của anh, chỉ cần Trạch Long nguyện ý, một giây sau anh sẽ tắt thở, thế nhưng Yến Thù Thanh chỉ là khinh thường khẽ cười một tiếng, “Vây mây... Khụ khụ... Khụ... Cứ việc động thủ, dù sao bây giờ tao đang ở trên tay mây, sống hay chết không phải chỉ một câu nói của mây thôi sao?”

Nói xong anh ngẩng đầu lên, đem toàn bộ yết hầu yếu ớt lộ ra, một bộ dạng phá quán tử phá suất mặc cho Trạch Long làm khó dễ.

“Yến Thù Thanh!”

Trạch Long từ kẽ răng rít lên ba chữ này, đôi mắt cũng nhiễm phải huyết sắc hung ác, thời khắc này gã thật sự nổi lên sát tâm, thế nhưng trong lúc nắm đấm vang lên tiếng kéo kẹt, gã lại chậm chạp không hề động thủ.

Nhìn thấy sắc mặt xanh lên của gã, trong lòng Yến Thù Thanh thở phào nhẹ nhõm, biết mình lần này rốt cuộc đánh cược thắng.

Kỳ thực một khắc kia nhìn thấy Trạch Long, anh còn lâu mới có được bình tĩnh giống như bên ngoài đang thể hiện ra, biệt danh của người này chính là “rắn hổ mang” cách làm việc giống như động vật máu lạnh không có nhân tính, không chỉ am hiểu ám sát cùng đánh lén, còn là một phần tử khát máu cuồng nhiệt, trên tay nhiễm máu trên dưới một ngàn người, chỉ bằng mối thù của hai người, anh sợ rằng ngày hôm nay thực sự lành ít dữ nhiều.

Thế nhưng sau khi tỉnh táo lại, anh rất nhanh phát hiện không đúng, dùng phòng cách hành sự của Trạch Long, nếu như chỉ là vì báo thù riêng, tuyệt đối sẽ không hao hết tâm tư bố trí bày rập bắt anh như vậy, nếu là Trạch Long gã sẽ cài đặt một quả bom hẹn giờ trong lễ cưới, nhuộm máu toàn bộ lễ đường, đây mới gọi là “bắt gờ” chân chính.

Nhưng gã không chỉ không làm như thế, hơn nữa vẫn luôn thận trọng ẩn giấu tung tích của mình, thậm chí bây giờ còn tốn công phí sức cùng anh nói nhảm nhiều như vậy, rất hiển nhiên mục đích của gã so với việc báo thù quan trọng hơn rất nhiều, cho nên mới muốn giữ lại cái mạng nhỏ của anh.

Biết mình tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, Yến Thù Thanh cũng không có nửa phần thoải mái, nếu như anh không biết được mục đích của Trạch Long thì càng không có cách nào giải quyết vấn đề, vậy chuyện này càng nghiêm trọng hơn...

Tâm lý hơi trầm xuống, anh quyết định dò xét một chút mục đích của bọn họ, vì vậy giả vờ thoải mái quơ cái cổ, ngáp một cái nói, “Này, ngu xuẩn, mây đến cùng còn muốn động thủ hay không, không động thủ có thể trước hết để cho tao ngủ một lát hay không?”

Thái độ thờ ơ của anh triệt để chọc giận Trạch Long, nhưng lúc gã không thể lập tức giết chết Yến Thù Thanh, chỉ là trong lúc nghiêng răng nghiêng lợi, gã đột nhiên liếc về gò má đỏ ửng cùng lồng ngực mơ hồ run rẩy của đối phương.

Lúc này gã chỉ lo hưởng thụ vui sướng khi tận tay bắt được Yến Thù Thanh, đều không có tí mĩ quan sát, vào lúc này định thần nhìn lại mới phát hiện hô hấp của đối phương mất quy luật, như là đang cực kỳ gắng sức kiềm chế cái gì đó, một đôi mắt ướt nhoe nhoe mơ hồ đỏ lên, rõ ràng vẫn là gương mặt khiến người ta chán ghét, thế nhưng vào lúc này sau khi nhiễm phải một tầng đỏ ửng, khóe mắt tựa hồ cũng trời lên một tầng ý xuân.

Trạch Long sững sốt một chút, giống như là rốt cục ý thức được cái gì, trầm thấp nở nụ cười, ánh mắt nhìn Yến Thù Thanh còn mang theo mấy phần ngả ngớn.

Gã đưa tay ra lại một lần nữa nắm lấy cằm Yến Thù Thanh, ngón tay như có như không vuốt ve gò má của đối phương, trong nháy mắt cảm giác được thân thể Yến Thù Thanh đột nhiên căng thẳng, vì vậy trong mắt gã ý cười càng sâu, “Yến thiếu tá, tao mới phát hiện mày thoát nhìn có vẻ không thoải mái cho lắm, làm sao, mày rất hồi hộp sao?”

Yến Thù Thanh tàn nhẫn mà hất tay của gã ra, vừa này Trạch Long chạm vào anh, anh chỉ cảm thấy ghê tởm, cả người anh trong nháy mắt lỗ chân lông nở tung, toàn thân đều nổi da gà, “Không động thủ giết tao, thì cách xa tao ra một chút.”

Thế nhưng hai tay anh bị trói ở phía sau lưng, căn bản là không thoát khỏi kiềm chế của Trạch Long, gã siết cổ áo của anh đem anh kéo đến trước chân mình, một cái tay khác thuận thế chui vào vạt áo của anh, sờ tới một mảnh da dễ bóng loáng, không khỏi chà chà hai tiếng, “Lúc trước nghe thấy thân thể của mày biến dị thành phục tùng giả, hơn nữa còn muốn cùng Cận Hằng kết hôn, tao còn kỳ quái Cận Hằng không cảm thấy buồn nôn khi kết hôn cùng với một kẻ bị biến dị giống như quái vật hay sao, không nghĩ tới hôm nay nhìn kỹ, khuôn mặt này của mày ngược lại thật sự rất đẹp đẽ, chẳng trách khiến Cận Hằng đầu óc choáng váng, ngay cả chuyện mày là cầm kiếm giả cũng không quan tâm.”

Nghe đến ba chữ “Phục tùng giả”, Yến Thù Thanh như rơi vào hầm băng, Trạch Long làm sao biết được chuyện anh biến thành phục tùng giả!

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân Trạch Long phí hết tâm tư bắt cóc anh?

Nhìn thấy sắc mặt đột nhiên cứng đờ của Yến Thù Thanh, Trạch Long cười đến càng ngày càng không có ý tốt, “Xem ra lúc trước tao bắn ra viên đạn kia không chỉ không giết chết mày, trái lại còn giúp mày một việc lớn a, làm phục tùng giả tư vị như thế nào, mới vừa biến dị liền cùng Cận Hằng kết hôn, mày có phải là đã sớm không thể chờ đợi?”

Nói xong gã cúi đầu tí mĩ ngữ một cái, cố ý đem hô hấp của mình phả vào trên mặt Yến Thù Thanh, một cái tay suông sã giống như chơi đùa ở trên người anh, “Mày có biết bộ dạng của mày bây giờ rất câu dẫn không, Cận Hằng có nhìn thấy mày như vậy chưa, hay là tên đó đã hưởng qua tư vị của mày rồi?”

Gã càng nói càng ác độc, một đôi mắt tham lam nhìn chăm chăm áo sơ mi bị ướt đẫm mồ hôi của Yến Thù Thanh đã sớm không còn tác dụng che đậy, lúc này gã mới phát hiện Yến Thù Thanh bản thân vẫn luôn cầm hận thì ra sau khi biến dị lại có một mặt dụ người như thế.

Yến Thù Thanh giờ khắc này đầu vang lên ong ong, trong lúc Trạch Long đùa giỡn anh, mùi hormone xen lẫn hô hấp của gã tiến vào trong lỗ mũi, khí lực toàn thân anh phảng phất trong nháy mắt bị rút khô, bản năng của thân thể đang kêu gào vui thích, trước mắt càng ngày càng mơ hồ, anh tự mình cắn môi, trong nháy mắt khôi phục tỉnh táo, đột nhiên há mồm, trong lúc Trạch Long đắc ý dào dạt không hề phòng bị, tàn nhẫn mà cắn vào mũi của gã.

Trạch Long không nghĩ tới Yến Thù Thanh trúng thuốc mê vẫn còn có sức lực giãy dụa, trong nháy mắt đau đớn quát to một tiếng, gơ tay đánh một quyền về phía bụng Yến Thù Thanh, Yến Thù Thanh cảm giác nội tạng của mình e sợ vỡ nát, trong miệng phun ra một bụng máu, thế nhưng anh vẫn không có khả năng nhả ra, hàm răng dùng sức cắn một cái, thuận theo vẻ giãy dụa quyết liệt của Trạch Long, vẫn cứ cố tình cắn đứt một miếng thịt trên mũi của gã.

Sự việc này xảy ra quá nhanh, chờ đến lúc người xung quanh phản ứng lại đồng loạt nhào lên, Trạch Long đã gầm nhẹ rít gào lên, lấy tay che mũi, máu me đầy mặt.

Yến Thù Thanh nhổ ra một miệng đầy máu thịt, anh tàn nhẫn nở nụ cười, “Mẹ nó, mùi gì vậy, hôi quá.”

Giờ khắc này trong miệng anh đầy máu, không nhận rõ đến tột cùng là của mình hay là Trạch Long, một đôi mắt đỏ ngòm lạnh như băng nhìn chăm chăm Trạch Long, nhất thời khiến mọi người xung quanh sợ hãi, Yến Thù Thanh trúng nhiều thuốc mê như vậy, làm sao đến giờ vẫn còn sức lực?!

Trạch Long triệt để tức giận, gã không nghĩ tới sau khi Yến Thù Thanh biến dị thành phục tùng giả, còn có thể ở trong tay gã lật tung trời đất, nhất thời siết cổ tay đối phương, tàn nhẫn mà đánh đối phương vài cái bạt tai, bưng mũi đầy máu của mình, mí mắt dường như muốn rách ra, gần từng chữ nói, “Tiện nhân, mày chán sống đúng không!”

“Được, vốn là tao còn không nghĩ sớm như vậy dùng chiêu này đối phó mày, nhưng mày dĩ nhiên rượu mồi không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy tao liền thẳng thắn tiễn mày một đoạn đường! Người đến, đem cậu ta mang đến phòng thực nghiệm cho tôi!”

Ra lệnh một tiếng mấy người đem Yến Thù Thanh ấn xuống mặt đất, vừa nãy cắn Trạch Long một phát đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực của anh, giờ khắc này cho dù anh có nỗ lực cũng không có cách nào tránh thoát, chỉ có thể trở mắt nhìn mình bị đưa lên, một đường đi tới phòng thí nghiệm nằm tại nơi sâu xa nhất của phi hành khí.

Trải qua từng tầng xác nhận thân phận cùng quyền hạn, trước mắt cửa lớn màu xám chậm rãi mở ra, đập vào mi mắt Yến Thù Thanh chính là bức tường hoàn toàn trắng xóa, cùng với vô số máy móc không biết tên.

Những dụng cụ này trong phút chốc cửa lớn mở ra đều đang vận chuyển, một cái bồn chứa trong suốt đặt

ở giữa đang được đưa lên trên, mười mấy cái ống tự động duỗi ra, kèm theo đó là từng cái dây xích được trang bị bốn phía, khiến người ta nhìn vào khó giải thích được không rét mà run.

Yến Thù Thanh giờ khắc này dù chỉ là có một chút xú khí lực cũng sẽ không tùy ý để người khác sắp xếp, nhưng anh thật sự đã chống đỡ quá lâu, thân thể đã đến cực hạn, không chịu nghe đại não chỉ phối, mặc cho mấy người đem anh để vào bên trong bồn chứa trong suốt.

Trong nháy mắt anh nằm xuống, mười mấy cái dây xích đột nhiên đưa ra ngoài, tự động cố định lại tứ chi của anh, sau đó một cánh tay kim loại quay lại, nhắm ngay cổ của anh, phát ra âm thanh “Két két” khiến người ta sởn cả tóc gáy.

Lúc này Trạch Long đi tới, mũi của hắn đã băng bó xong, một người đàn ông cao to như vậy chớp mũi lại bằng một tấm vải trắng, người ngoài nhìn vào cảm thấy rất buồn cười

Yến Thù Thanh liếc nhìn gã một cái, khinh thường ngoắc ngoắc khóe miệng, lộ ra biểu tình giễu cợt, không chút nào cảm giác sợ hãi.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của Yến Thù Thanh, Trạch Long hừ lạnh một tiếng, ở trên cao nhìn xuống bồn chứa trong suốt thâm trầm cười nói, “Yến thiếu tá, trước khi trở lại Á Hi, e sợ phải oan ức mày đợi ở nơi này mấy ngày, thế nhưng mày yên tâm, tự nhiên người tới là khách, nước Á Hi không có làm đạo lý khó dễ khách quý, nơi này tất cả mọi thứ cũng là vì mày mới cố ý chuẩn bị, tin tưởng nhất định có thể khiến mày hài lòng xem như ở nhà.”

Mấy chữ cuối cùng gã nói ý tứ sâu xa, thế nhưng Yến Thù Thanh lại nhạy bén tìm được một tin tức trọng yếu, nếu như phi hành khí bay thẳng đến Á Hi, như vậy dựa theo lộ trình kể từ bây giờ tính đến thời gian anh thoát thân đã không đủ hai ngày.

Nghĩ tới đây trông mắt của anh chìm xuống một chút, trên mặt lại vẫn mang theo cười, yếu ớt nói, “Được, đừng giả bộ nữa, mày cứ vòng vo như vậy, mày đến cùng muốn làm gì thì cứ nói thẳng đi.”

Vừa nghe lời này, Trạch Long nở nụ cười, cúi đầu tiến đến bên tai Yến Thù Thanh dùng khẩu khí gần như mập mờ nhẹ giọng nói, “Tao còn có thể làm gì, đơn giản chính là cho mày hưởng thụ một chút cái gì gọi là cực hạn vui sướng cùng thỏa mãn thôi.”

Nói xong lời này, gã hơi híp mắt lại nhìn lướt qua bụng bằng phẳng của Yến Thù Thanh, tự tiểu phi tiểu nói, “Nếu mày đã biến dị, hẳn phải biết mỗi phục tùng giả bên trong thân thể đều có một khoang sinh sôi nảy nở, con vật nhỏ này lúc thường sẽ yên lặng giấu ở trong bụng mày, chỉ khi nào trải qua cường liệt kích thích sẽ không ngừng phát dục, mãi đến tận khi nắm giữ hoàn chỉnh công năng sinh sản mới thôi.”

“Tao rất hiếu kỳ là một người biến dị thành phục tùng giả, thân thể của mày có phải là cũng có công năng kỳ diệu như vậy, cho nên đưa phạt phải đưa đến Tây thiên, tao trước hết thay Cận Hằng giúp mày triệt để thúc giục khoang sinh sôi nảy nở trong bụng thể nào?”

Lời này vừa nói, sắc mặt Yến Thù Thanh nhất thời trắng bệch, nhất thời càng đoán không ra cái tên này rốt cục định làm gì.

Nhìn thấy sắc mặt Yến Thù Thanh thay đổi, đôi mắt Trạch Long nham hiểm nổi lên khoái ý, ngoắc ngoắc khóe miệng khoái trá nói, “Cứ vui vẻ hưởng thụ đi, bảo đảm mày trọn đời không quên.”

Nói xong lời này, gã vung tay lên, “Làm đi!”

Hết thấy máy móc cấp tốc vận chuyển, trong nháy mắt dây xích cố định tay Yến Thù Thanh, cánh tay kim loại lơ lửng ở giữa không trung lúc này duỗi ra một cái kim nhỏ thật dài, bỗng nhiên đâm vào tuyến dịch trên cơ thể anh.

“A!”

Một trận xót ruột đau đớn, toàn thân Yến Thù Thanh hung hăng co quắp một chút, sau đó cảm giác có chất lỏng lạnh lẽo thuận theo cổ của anh tràn vào toàn thân.

Thấy cảnh này, Trạch Long hài lòng cười rời đi, lúc quay người còn không quên dùng giọng điệu giễu cợt căn dặn hai người trông coi, “Cẩn thận chiêu đãi Yến thiếu tá, tuyệt đối đừng để cậu ta chết, hiện tại cậu ta chỉ là phục tùng giả yếu ớt.”

Nói xong lời này, gã quay người rời đi, cửa lớn màu bạc ở trước mắt chậm rãi khép lại, toàn bộ phòng thực nghiệm trong nháy mắt lâm vào bóng tối vô biên..

Hết chương 30-phần 1.

34. Chương 30-2: Phần 2

Yến Thù Thanh dường như bị cuốn vào bên trong dòng dung nham nóng bỏng giống như muốn che kín bầu trời, nhiệt độ nóng rực giống như đốt cháy tất cả cảnh vật xung quanh, anh giống như một con thuyền không có sức lực bị sóng lớn ngập trời nuốt chửng, phẳng phất một giây sau sẽ bị xé nát.

Chất lỏng truyền vào trong cơ thể anh, trong nháy mắt tiến vào thân thể lại tan vào toàn thân, chất lỏng vốn là lạnh lẽo tiếp xúc với nhiệt độ ấm áp, trong nháy mắt biến thành lửa cháy lan ra khắp toàn thân, khiến cả người anh giống như triệt để cháy hừng hực.

Một luồng thủy triều trước nay chưa từng xuất hiện từ nơi sâu xa nhất ổ bụng bao phủ lấy, so với lúc trước trúng thuốc mê còn cường liệt hơn gấp trăm lần, ngứa ngáy kịch liệt cắn xé thần kinh của anh, mặc dù tứ chi đã bị trói lại, Yến Thù Thanh vẫn không khống chế được phát run, anh cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình đã bị đốt cháy hầu như không còn một mảnh, chỉ lưu lại một thể xác trống rỗng, cần thứ gì đó lấp

đầy, giảm bớt cảm giác khó chịu không có cách nào nhịn được.

Ở trong hôn mê, bên tai lại vang lên âm thanh tiếng chuông báo “Tích tích” cánh tay kim loại kia lần thứ hai bị đổ đầy thuốc nước, máy móc đâm vào cổ anh.

Lần này Yên Thù Thanh ngay cả âm thanh đều không phát ra được, chỉ là hung hăng run rẩy một chút, lần thứ hai bị một vòng thủy triều mới bao phủ tựa hồ sắp đem anh nhấn chìm...

Truyền vào thân thể anh chính là lượng lớn chiết xuất hormone của cầm kiếm giả, thứ này một khi tiến vào thân thể phục tùng giả, sẽ khiến cho phục tùng giả phát tình, lúc thường vật này chủ yếu dùng cho phục tùng giả trị liệu tính lãnh cảm hoặc là không có cách nào sinh dục, hơn nữa một ngày nhiều nhất dùng ba lần, thế nhưng Trạch Long nóng lòng cầu thành, mỗi ba tiếng liền tiêm vào cơ thể anh một mũi, bây giờ đã là ba mũi.

Bên cạnh bồn chứa trong suốt có máy ghi chép dữ liệu, chính xác lưu lại mỗi một chỉ tiêu ảnh hưởng đến thân thể Yên Thù Thanh, sau khi ba mũi tiêm đâm vào thân thể, trong cơ thể anh nhân tố kích thích sinh dục chậm đến cực điểm, khoang sinh sôi nảy nở giấu ở bên trong ổ bụng cũng đã có dấu hiệu phát dục.

Thấy cảnh này, ngoài cửa hai thủ vệ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy Yên Thù Thanh đã hoàn toàn bất tỉnh, lúc này mới yên tâm ngồi xuống.

“Cái tên này thật là đủ bướng bỉnh, liều lượng thuốc lớn như vậy tiêm vào trong thân thể, dĩ nhiên chịu đựng đến bây giờ mới ngất đi, tôi nhớ đến một lần cho một phục tùng giả dùng đồ chơi này, một mũi tiêm thôi cũng đủ khiến cậu ta suýt chút nữa tắt thở, thế nhưng Yên Thù Thanh nhưng đã trúng ba mũi rồi.”

Người bên cạnh xì cười một tiếng, “Cậu cũng không nhìn một chút trước kia cậu ta làm gì, tổ trưởng đội hành động quân đoàn Thương Kiếm không phải là đùa giỡn, lúc trước chiến hạm của cậu ta bị phế bỏ, còn có thể một người một ngựa giết năm huynh đệ của chúng ta, vị này trước đây là cầm kiếm giả, cậu không thể đối xử với cậu ta như một phục tùng giả bình thường được.”

Vừa nghe lời này, người kia không khỏi hạ thấp giọng nhỏ giọng hỏi, “Nói đến, tôi vẫn không hiểu, thủ lĩnh của chúng ta rốt cuộc là nghĩ như thế nào, cái tên này là kẻ địch của chúng ta, trên tay dính nhiều máu của huynh đệ chúng ta như vậy, giết cậu ta cũng không đủ giải hận, làm gì cần phải đưa vào phòng thực nghiệm? Coi như cậu ta hiện tại biến thành phục tùng giả, chỉ khiến cho khoang sinh sôi nảy nở của cậu ta phát triển thì thế nào, cậu ta cũng không mất miếng thịt, không đau không nhột, còn không bằng trực tiếp làm thịt cậu ta mới là biện pháp tốt nhất.”

“Cậu thì biết cái gì!”

Người kia ngồi bên cạnh nghe xong lời này nhấc chân liền đạp gã một cước, “Cậu có biết lúc trước thủ lĩnh dùng tới ”Độc sản” mới từ trong tay thẳng nhóc này tránh được một kiếp hay không, nếu như thẳng nhóc này chết e rằng chúng ta cũng không sống được! Cậu còn muốn giết cậu ta, tôi xem thủ lĩnh trước tiên làm thịt cậu rồi mới nói!”

Người kia bị đánh một cái, đau đến hít một hơi, lập tức trợn to hai mắt, “... Độc sẵn? Chẳng lẽ là...”

“Đúng, chính là ”độc sẵn” phát minh đang trong giai đoạn nghiên cứu còn chưa đưa vào sử dụng.”

Nói tới chuyện này người bên cạnh con mắt không khỏi âm trầm, “Làm vũ khí bí mật, độc sẵn vẫn chưa được sử dụng rộng rãi, một lần duy nhất ngoại lệ chính là mười tháng trước trong chiến dịch cùng với Thương Kiếm, vừa bắt đầu ai cũng không hi vọng một cái phát minh còn đang trong giai đoạn nghiên cứu có thể có bao nhiêu uy lực, không nghĩ tới về sau tìm được tin tức, nếu như là người bị độc sẵn bắn vào tất cả đều chết, chỉ có một người ngoại lệ, chính là Yến Thù Thanh.”

Nghe xong lời này, người kia bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Cho nên thủ lĩnh làm ra những chuyện này, kỳ thực chính là vì nghiên cứu gien của cậu ta?”

Người bên cạnh gật gật đầu, quay đầu lại liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh hôn mê, thấp giọng nói, “Cái tên này mới vừa biến dị, nghiêm chỉnh mà nói vẫn không thể tính là phục tùng giả, gien cũng không ổn định, chỉ có triệt để thúc đẩy khoang sinh sôi nảy nở của cậu ta, mới có thể chiếm lấy tổ hợp gien hoàn chỉnh của cậu ta, cho nên người này hiện tại không chỉ không thể giết, còn phải mau chóng đưa về hành tinh mẹ, dù sao cậu ta là miếng xương cứng, chỉ có chân chính lấy được gien của cậu ta mới có thể vĩnh viễn trừ hậu họa.”

Nghe xong lời này, người kia nở nụ cười, “Lời tuy là nói như vậy, nhưng hiện tại cậu ta dù sao cũng không phải cảm kiếm giả, coi như trước kia là miếng xương cứng khó gặm thì thế nào, bây giờ còn không phải là bị chúng ta xích ở đây?”

“Một hồi nữa tiên vào mũi thứ tư, coi như là liệt nữ trọng sạch đến mấy cũng không giữ thể giữ nổi mình, không chừng còn cầu xin chúng ta tha mãi mãi cậu ta, cậu còn sợ một phục tùng giả nhỏ nhoi có thể lật tung trời đất hay sao?”

Nói xong lời này, người bên cạnh ngược lại cũng cùng thở phào nhẹ nhõm, hai người liếc mắt nhìn nhau, không khỏi cười ha hả.

Mà trong lúc không có ai chú ý, Yến Thù Thanh vẫn luôn “Hôn mê” đã từ từ mở mắt ra...

Không biết qua bao nhiêu thời gian, cũng không biết giờ khắc này bên ngoài đến tột cùng là đêm hay là ban ngày, cửa phòng thực nghiệm lúc này từ từ mở ra, thủ vệ cầm hai túi dịch dinh dưỡng đi vào.

Yến Thù Thanh rũ đầu, cả người dùng một tư thế bị khoá phi thường vụn vẹo ở bên trong bồn chứa, toàn thân đều là mồ hôi, mái tóc ướt nhẹp buông xuống đôi mắt, nhất thời thậm chí không nhìn ra được rốt cuộc anh còn sống hay đã chết.

Thủ vệ liếc nhìn anh một cái, cười nhạo đi tới, đập anh một cước nói, “Này, dậy, ăn đồ ăn.”

Yến Thù Thanh rũ đầu không nhúc nhích.

“Đừng có mà giả chết, mau dậy ăn đồ ăn, đừng hy vọng tao đút cho mày ăn.”

Thủ vệ một bên xé túi dịch dinh dưỡng đổ vào bát, một bên miệng không sạch sẽ mắng, “Con mẹ nó mày thực sự là tốt số, trên chiến trường làm sao không bị một pháo bắn chết quách cho rồi, hiện tại lão tử còn phải hầu hạ mày như tổ tông, cho mày ăn cho mày uống, chỉ sợ mày tắt thở.”

“Yến Thù Thanh, tao có thể nói cho mày, dịch dinh dưỡng một ngày chỉ có một túi này, nếu hiện tại mày không ăn, thì đừng trách tao nghĩ biện pháp rót vào miệng mày.”

Lúc gã nói xong lời này, “Ầm” một tiếng đem bát vứt trên bàn, thấy Yến Thù Thanh vẫn không phản ứng chút nào, nhất thời tức giận không thôi, từ bên cạnh bưng lên một thùng nước đá trực tiếp giội vào trên người Yến Thù Thanh.

“Mẹ nó mày nhanh chóng đứng lên cho tao! Còn thật sự nghĩ mình là đại gia, chờ người hầu hạ mày sao, tao có thể nói cho mày, còn có 15 phút nữa là tiêm mũi thứ tư, nếu như mày cảm thấy có thể không ăn không uống cũng chịu nổi, tao liền ở đây xem mày, xem mày có thể chịu đựng bao lâu!”

Nước lạnh như băng rót vào trên người Yến Thù Thanh, làm cho lỗ chân lông nóng rực trong nháy mắt co rút lại, ngay cả tóc gáy đều dựng lên, dù là người bình thường vào lúc này cũng bị kích thích, thế nhưng Yến Thù Thanh trước sau không động đậy, một cái tay vô tri vô giác buông xuống.

Thủ vệ nổi trận lôi đình, thế nhưng không có biện pháp khác, gã không thể vào lúc này trở mắt nhìn Yến Thù Thanh chết đói, nhận mệnh một cái nắm cầm của đối phương, bưng bát lên rót vào trong cổ họng Yến Thù Thanh.

Thế nhưng mới vừa nâng đầu Yến Thù Thanh dậy, phảng phất tất cả dịch dinh dưỡng đều từ trong miệng trượt ra ngoài, nửa phần cũng không có rót vào.

Lúc này thủ vệ mới ý thức được không ổn, nhanh chóng lắc lắc Yến Thù Thanh, “Này! Con mẹ nó này đừng giả bộ chết! Dậy!”

Gã liên tục lắc Yến Thù Thanh mấy lần, thế nhưng anh đều không có phản ứng, lúc này điện tim đồ bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng còi báo động “Tách tách tách”, nhịp tim đập của Yến Thù Thanh dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ đang dần suy nhược, chỉ trong một vài giây liền biến thành một đường thẳng.

“Tích —— ”

Thanh âm chói tai vang lên, tim đột nhiên ngưng đập.

Thủ vệ lúc này sắc mặt trắng bệch, giơ tay muốn kiểm tra hô hấp của Yến Thù Thanh, dĩ nhiên đã không còn thở, gã vội vàng cầm qua mặt nạ oxy muốn đeo cho Yến Thù Thanh, kết quả bốn cái ống cùng dây xích trong bồn chứa phức tạp quấn lấy nhau, mặt nạ ô xy căn bản không đưa vào được.

Điện tâm đồ vang lên giống như tiếng còi báo động, đầu tên hộ vệ trống rỗng, cảm giác sợ hãi lan tràn toàn thân vì gã đã vô tình giết chết Yến Thù Thanh cho nên nhất định phải đền mạng, luống cuống tay chân lấy ra thiết bị truyền tin, trực tiếp mở ra trói buộc trên cổ tay của Yến Thù Thanh.

Thân thể không còn cố định, Yến Thù Thanh giống như một bài bùn trượt xuống đất, thủ vệ vội vàng đỡ anh đeo mặt oxy lên, lấy ra thiết bị truyền tin muốn gọi người đến cấp cứu.

Nhưng trong nháy mắt gã xoay người, một cái dây xích đột nhiên từ phía sau chặt chẽ ghì lại cổ của gã, dùng sức tha gã về phía sau.

“A!”

Gã hoảng sợ mở to hai mắt, tiếng thét chói tai bị một cái tay chặt chẽ che miệng, ánh mắt đột nhiên liếc về Yến Thù Thanh lẽ ra đã “tắc thở” chẳng biết lúc nào ngồi dậy, một cái tay kẹp lại cổ của gã, không chờ gã phản ứng lại, đột nhiên trói chặt dây xích, hung hăng vịn gãy cổ của gã.

Một tiếng “Răng rắc” vang lên là âm thanh của xương bị vỡ vụn, đến lúc chết gã cũng không thể nghĩ tới, bản thân lại dễ dàng chết trong tay một phục tùng giả lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi nhìn thấy thi thể của gã thủ vệ trên mặt đất, cả người Yến Thù Thanh ngồi phịch ở bên trong bồn chứa trong suốt, kịch liệt thở hổn hển, tốc độ tim đập đã nghiêm trọng vượt qua sức chịu đựng của thân thể, mồ hôi chảy xuống giống như mưa rơi, ngay cả chính anh cũng không biết một giây sau bản thân có thể vì vậy mà chết đi hay không.

Trong lúc đang quyết định nên làm như thế nào, anh cũng đã thông suốt đi ra ngoài, cố gắng thêm một lần có lẽ còn có một chút hi vọng sống, còn hơn là ngồi chờ chết, chẳng khác nào là chịu chết, một khi bọn họ chiếm được tổ hợp gien hoàn chỉnh của anh, nhất định sẽ không chút do dự hạ đòn sát thủ, chờ đến lúc đó muốn cứu vẫn càng không thể.

May là trước đây anh đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tạm thời “Giả chết” để lừa gạt gã thủ vệ kia, nếu như vừa nãy đi vào là một tên bác sĩ, anh sợ là mình sẽ sớm bị phát hiện.

Kiên cường chống đỡ một hơi cuối cùng, anh nhặt lên thiết bị truyền tin của tên thủ vệ kia, mở ra trói buộc trên cổ chân, thừa dịp thời gian một người thủ vệ khác đi ăn cơm, nhanh chóng đổi quần áo của người kia, dỡ xuống kim tiêm giấu ở trong tay áo.

Trong lúc dùng thiết bị truyền tin mở ra cửa phòng thực nghiệm, bản thân Yến Thù Thanh cũng có chút hoảng hốt.

Anh hiện tại cả người đã không phải là của mình, chỉ dựa vào một luồng nghị lực kiên trì, anh không biết mình có thể chạy được bao xa, cũng không còn kịp suy tư có thể chết ở chỗ này hay không, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ: Chạy đi! Dù cho chết ở bên ngoài cũng không thể chết ở trong tay bọn họ!

Có lẽ bọn họ nghĩ ba mũi tiêm vào trong cơ thể đã đủ lấy mạng anh, phản ứng của anh quá mức kịch liệt, ngay cả Trạch Long đều nhận định anh chạy không thoát, cho nên vào lúc này toàn bộ bên trong khoang thuyền dĩ nhiên không có một người, tất cả mọi người đều đi đến phòng ăn cơm.

Yến Thù Thanh dựa vào ký ức rất nhanh liền đi ra ngoài, anh biết đến loại hệ thống này trong phi hành khí nhất định sẽ có cửa thoát hiểm, hơn nữa đều giấu ở vị trí xa nhất.

Cho nên anh thẳng thắn đánh cược một lần, dựa vào kinh nghiệm đi tìm, không nghĩ tới dĩ nhiên thật sự bị anh tìm được.

Nhìn chằm chằm nút lệnh khẩn cấp gần trong gang tấc, anh không còn kịp suy tư nữa đột nhiên ẩn xuống, van khởi động phát ra âm thanh nặng nề, mà trong lúc này ở khúc quanh đột nhiên lại xuất hiện một bóng người, “Ai vậy!?”

Yến Thù Thanh nói thầm một tiếng gay go, người kia đã ẩn xuống cảnh giới chạy tới trước mặt anh, anh không còn kịp suy tư nữa, lắc người một cái tránh né quả đấm của người kia, nhắc chân một cước đá vào xương đùi của người kia.

Người kia bị đau quát to một tiếng, trong lúc ngã sấp xuống đột nhiên ôm lấy chân Yến Thù Thanh, túm lấy anh cùng nhau ngã xuống dưới đất, anh rốt cuộc không còn khí lực chiến đấu, chỉ có thể trong nháy mắt người kia nhào lên, đem kim tiêm giấu trong tay áo tàn nhẫn mà đâm vào tay người kia.

Máu tươi trong nháy mắt bắn tung toé, bắn đầy mặt Yến Thù Thanh, anh không để ý tới lau chùi, dùng hết sức lực cuối cùng toàn thân nhảy vào cửa thoát hiểm, mắt thấy cửa thoát hiểm đã gần trong gang tấc, một cái tay lại chặt chẽ nắm lấy cổ chân anh, khiến anh nặng nề té xuống đất.

Tiếng chuông cảnh báo vang lên đưa tới tất cả mọi người đến đây, mười mấy nòng súng trong nháy mắt nhắm ngay đầu của anh, Yến Thù Thanh thở ra một hơi, từ từ nhắm hai mắt lại, thời khắc này anh biết mình đã không còn đường có thể đi.

Lại một lần nữa bị thủ vệ áp giải đến trước mặt Trạch Long, anh thậm chí chết lặng, ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không cho gãi một cái.

Trạch Long nhìn dáng dấp toàn thân đỏ lên, máu me đầy mặt của Yến Thù Thanh, lên cơn giận dữ, tiến lên tàn nhẫn mà đạp anh mấy cái, “Yến Thù Thanh con mẹ nó tao thật sự coi thường mày rồi! Biến thành cái bộ dạng này rồi dĩ nhiên mày còn có thể diệt hai người thủ hạ của tao thiếu một chút nữa để mày chạy đi, mày có phải thật sự cho rằng tao không dám giết mày không!”

Đau nhức khiến Yến Thù Thanh không đứng lên nổi, đầu của anh vang lên ong ong, một lời thừa thãi cũng

lười nói, anh có thể cảm giác được sức mạnh của mình đang nhanh chóng trôi đi, vừa lúc này còn có một ý niệm thoát thân chống đỡ lấy anh, vào lúc này mất đi hết cả niềm tin, cảm giác mệt mỏi trong nháy mắt kéo về phía anh.

Trước mắt từng trận biến thành màu đen, anh đã không thấy rõ cảnh vật trước mắt, trong lúc hoảng hốt, anh thật giống như trở về ngày lễ cưới hôm đó, anh đứng ở một đầu thảm đỏ dài, một đầu kia có Cận Hằng đang chờ anh, xung quanh rất mờ, mà trên người hắn lại phản phát có ánh sáng.

Hắn bình tĩnh đứng ở chỗ cũ, hơi nhếch lên đôi môi, mũi cao thẳng ở trên mặt lưu lại một đạo vết tích nhạt nhẽo, sau đó trong nháy mắt nhìn thấy anh, lỗ tai của hắn tựa hồ đỏ hơn một chút, sau đó nở cười cười rất nhạt, đối với anh đưa ra một cái tay.

“Thù Thanh.”

Thật giống như xưa nay hắn vẫn ôn nhu gọi tên của anh như thế, mỗi lần đều là hung ác mắng anh, thế nhưng Yến Thù Thanh giờ khắc này lại không quản được nhiều chuyện, chỉ cảm thấy trái tim âm âm nhảy lên, theo bản năng đi về phía hắn...

“Trưởng quan... Cậu ta hình như ngắt rồi...”

Trạch Long cười lạnh một tiếng, ở trên cao nhìn xuống, “Ngắt đi càng tốt hơn, đi mang mũi tiêm thứ tư tới đây, để cho cậu ta tỉnh táo một chút.”

Chất lỏng lạnh lẽo lại một lần nữa đâm vào cổ, chỉ chốc lát sau cảm giác quen thuộc nóng rực bao phủ tới, hòa lẫn liều lượng ba mũi tiêm đầu tiên, giống như một ngọn lửa trong nháy mắt đốt Yến Thù Thanh đến mức da tróc thịt bong, anh thống khổ co rúc ở trên đất, chịu đựng cảm giác vô số con kiến cắn xé, trong miệng không khống chế được tràn ra âm thanh ho khan, rất nhanh quần đã bị thấm ướt một mảnh chất lỏng.

Lúc này Trạch Long ngồi chồm hổm xuống, vỗ vỗ nhẹ gò má của anh, “Yến Thù Thanh, nếu mày không muốn ngoan ngoãn dùng thuốc, vậy tao sẽ giúp mày, bảo đảm so với Cận Hằng khiến mày thoải mái hơn rất nhiều.”

Nói xong lời này, gã lộ ra nụ cười dữ tợn, nhìn chằm chằm đôi môi đỏ bầm cùng đường eo trôi chảy của Yến Thù Thanh, không chút lưu tình xé ra quần áo của anh...

Âm thanh vải vóc vỡ vụn vang lên bên tai, Yến Thù Thanh rốt cuộc không còn khí lực phản kháng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, mà trong nháy mắt ngón tay buồn nôn của Trạch Long chạm vào người anh, toàn bộ phi hành khí đột nhiên lay động kịch liệt một trận, sau đó ánh lửa lóe lên “âm” một tiếng vang lên một tiếng súng.

Phi hành khí trong nháy mắt mất đi cân bằng, Trạch Long đột nhiên quay đầu lại, một viên đạn trực tiếp xuyên qua xương bả vai của gã.

“A ——!”

Máu tươi ầm ập tung toé ra, bắn vào mặt Yến Thù Thanh, bên trong xóc nảy kịch liệt anh không nhận rõ đây tốt cùng là ảo giác hay là hiện thực, trước khi rơi vào bóng tối, anh thật giống như mơ hồ thấy được bên trong khối thuốc súng đi đến một bóng người quen thuộc.

Cái người kia là Cận Hằng.

Hết chương 30-phần 2.

35. Chương 31-1: Phần 1

Bên trong phi hành khí lay động kịch liệt, đột nhiên không khí tiến vào khiến nó căn bản không có cách nào tiếp tục bảo trì cân bằng.

[Cánh phải trúng đạn, thân máy bay đang sa xuống, xin khẩn cấp hạ cánh, khoảng cách còn 13400m...12100m...10056m...] Tiếng còi báo động vang lên chói tai, hệ thống liên tục lặp lại tình huống khẩn cấp, phi hành khí nhanh chóng rơi xuống, cả đám người bên trong căn bản không có cách nào bảo trì cân bằng, mà ngay tại lúc này, bên trong ra đa nguyên bản trống rỗng lúc này lại nổi lên mười mấy điểm đỏ, tiếng cảnh báo vang lên bên tai [Phát hiện mười chiếc phi hành khí không rõ, hiện tại không ngừng tới gần chỗ chúng ta, có lập tức tiến vào cảnh giới cấp một hay không] binh lính Á Hi không hề phòng bị, giờ khắc này tất cả đều kinh ngạc, vội vàng nhìn bên ngoài cửa sổ, lúc vừa nhìn mới phát hiện bọn họ dĩ nhiên đã bị mười mấy phi thuyền vây quanh, nhất thời cả đám choáng váng: Những phi hành khí này xuất hiện vào lúc nào, tại sao ra đa của bọn họ lại không phát hiện ra?!

Thế nhưng trong nháy mắt bọn họ trở mắt vì kinh ngạc, hỏa lực mạnh mẽ đột nhiên kéo tới, “Oanh” một tiếng vang thật lớn vang lên, toàn bộ đuôi phi thuyền trong nháy mắt đẩy lên lửa lớn rừng rực.

“Con mẹ nó!”

Trạch Long hét lớn một tiếng, không để ý tới vết thương trên bả vai, lập tức hạ lệnh nổ súng phản kích, nhưng mục đích của bọn họ vốn chỉ là bắt cóc Yến Thù Thanh, vì ẩn giấu hành tung cho nên không dùng phi hành khí quân dụng, coi như trải qua cải tiến, hỏa lực dù có bắn xa đến mấy hoàn toàn không phải đối thủ của mười mấy chiến hạm quân đội.

Chỉ lát nữa là chạy đến biên giới Thương Kiếm, dĩ nhiên lại ở nơi mấu chốt này bị phục kích.

Trạch Long tàn nhẫn mà đập một quyền vào vách tường, biết đến phi hành khí này sợ là không giữ được, dùng một tay nhắc lên Yến Thù Thanh đã hôn mê đi về phía cửa thoát hiểm, “Mấy người các cậu yểm trợ tôi! Ngày hôm nay không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đem thằng nhóc này mang về hành tinh mẹ!”

Ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người vác súng xúm lại, che chắn ở trước mặt Trạch Long cùng Yến Thù Thanh, lúc này bên ngoài khoang thuyền truyền đến âm thanh cảnh cáo, “Trạch Long, anh đã không còn đường chạy trốn rồi, lập tức giao ra con tin bó tay chịu trời đi.”

Âm thanh cảnh cáo vang dội vang vọng toàn bộ bầu trời, trong lúc phó quan vừa muốn nói câu tiếp theo, một cái tay trực tiếp đè tay phó quan xuống, phó quan vừa ngẩng đầu liền đối diện đôi mắt lạnh như băng của Cận Hằng, “Không cần nói nhảm nhiều như vậy, rắn hổ mang nếu như dễ dàng bị dọa như vậy sẽ không gọi là rắn hổ mang rồi.”

“Lái phi hành khí qua, tôi muốn đích thân đi đến.”

“... Thượng, thượng tá?” Phó quan sợ hết hồn, “Tôi biết ngài sốt ruột cứu người, thế nhưng Trạch Long ngày hôm nay khẳng định trốn không thoát, phi hành khí của bọn họ hiện tại bất cứ lúc nào cũng có thể rơi nguy hiểm, tôi đã sắp xếp một đội đi qua, bảo đảm có thể đem Yến thiếu tá bình an cứu về, ngài không cần —— ”

Phó quan còn chưa nói hết, Cận Hằng đã trực tiếp mở ra cửa khoang nhảy xuống...

Thời khắc này trái tim phó quan đều sắp nhảy khỏi cổ họng, thượng tá đây chính là trên không hơn vạn thước a!

Càng ngày càng nhiều đạn lạc kéo tới, toàn bộ phi hành khí đang đưa kịch liệt không khác nào bị sóng lớn Hoàng Hà kéo tới, phảng phất một giây sau liền muốn nổ tung.

Van cửa chuyển động, cửa thoát hiểm chậm rãi nâng lên, Trạch Long không kịp chờ đợi nắm lấy công tắc, đột nhiên xương bánh chè bị trúng đạn, máu tươi tung toé bắn ra, gã thống khổ theo tiếng ngã xuống đất, liền thấy bên trong khói thuốc súng, một bóng người dĩ nhiên cạy ra cửa khoang nhảy vào.

Một đám binh lính Á Hi không chút do dự kéo cò súng, nhưng còn không đợi bọn họ nổ súng, bộ đội vũ trang đi theo liền trực tiếp nổ tung đầu của bọn họ.

Máu tươi tung toé bắn ra, mười mấy binh lính Á Hi theo tiếng ngã xuống đất, Trạch Long cũng trúng đạn giờ khắc này ngã trên mặt đất thoi thóp, đội vũ trang lấy ra còng tay tiến lên liền muốn đem hắn bắt giữ, Cận Hằng lại giơ tay ngăn cản bọn họ, dưới ánh mắt nghi hoặc của một đám người, Cận Hằng lại không hề liếc mắt nhìn Trạch Long một cái, trực tiếp đi về phía Yến Thù Thanh đang nằm hôn mê dưới mặt đất.

Hai ngày không gặp, Yến Thù Thanh cơ hồ gầy hơn, giờ khắc này cả người đều là máu nằm ở nơi đó, đôi môi không có nửa phần huyết sắc, thậm chí tại trong nháy mắt hắn đưa tay ra đụng vào, đối phương cơ hồ theo bản năng co rúm lại.

Cho tới nay, trong mắt hắn Yến Thù Thanh vĩnh viễn là đứng cảm lạc quan, cứng cỏi bất khuất, chưa từng xuất hiện bộ dạng co rúm lại như thế, Cận Hằng trong phút chốc cảm thấy được hô hấp dừng lại, ngực kịch liệt đập trùng mấy lần, bên trong đôi mắt cuộn lên hừng hực lửa giận, như là một giây sau liền muốn

đốt cháy toàn bộ nơi này.

Hắn đưa tay ra xoa vết máu trên mặt Yến Thù Thanh, ôm lấy đối phương, giao cho bộ đội vũ trang bên cạnh.

“Các người trước tiên đem thiếu tá mang ra ngoài, Trạch Long giao cho tôi.”

Trên mặt của hắn không có nửa phần biểu tình, ánh mắt lạnh như băng thật giống như muốn khiến tất cả mọi người xung quanh đều đóng băng, đối diện ánh mắt như vậy, đội vũ trang khó giải thích được rằng mình không nhận được mở miệng, “Thượng tá... Cái tên này tốt nhất là bắt giữ... Hơn nữa phi hành khí lập tức sẽ nổ tung, ngài ở đây quá nguy hiểm, không bằng ngài mang theo thiếu tá đi trước, chúng tôi nhất định làm tốt công tác khắc phục hậu quả.”

“Tôi lặp lại lần nữa, hiện tại đem người mang đi, còn cái tên này.” Cận Hằng nhìn lướt qua Trạch Long nằm trong vũng máu, hé mắt, “Các người cảm thấy tôi không bắt được gã sao?”

Một câu nói ngăn chặn tất cả miệng mọi người, thượng tá tự mình động thủ ai còn dám có dị nghị, đội trưởng đội vũ trang yên lặng mà lau mồ hôi trên đầu, không dám lại nói thêm gì nữa, không thể làm gì khác hơn là tuân mệnh mang theo Yến Thù Thanh đi đến phi thuyền tiếp ứng bên cạnh.

Trong lúc nhất thời bên trong phi hành khí to lớn chỉ còn dư lại hai người, bên tai vang lên tiếng nổ thật to, dưới chân mặt đất không ngừng mà run rẩy, như là một giấy sau liền muốn sụp đổ.

Nhìn thấy Cận Hằng một thân một mình lưu lại, Trạch Long thâm trầm nở nụ cười, “Cận Hằng mày cũng thật là lớn mật, tao không biết nên khen mày tự tin hay nên mắng mày ngu xuẩn, coi như tao trúng đạn, mày cho rằng một mình mày có thể thắng được tao sao?”

Cận Hằng nhú nhú mày, “Có thể thắng hay không chỉ có thử mới biết, lần trước khiến mày may mắn chạy trốn, ngày hôm nay chúng ta tính sổ đi, mày không có vũ khí, tao cũng không cần súng, nếu như mày thắng tao ngày hôm nay để cho mày đi.”

Nói xong hắn tiện tay mở ra nút buộc trên quần trang, đem súng bên hông ném tới một bên, Trạch Long đương nhiên sẽ không bỏ qua cái cơ hội tốt này, trong phút chốc Cận Hằng ném súng xuống, đột nhiên nhào tới.

Hai người như hai con thú hung ác mãnh liệt chỉ một thoáng lao vào chiến đấu, rắn hổ mang coi như bị thương vẫn là rắn hổ mang, vào lúc này không còn vũ khí uy hiếp, càng là trắng trợn không kiêng dè, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, phun ra lưỡi rắn ác độc, chiêu nào chiêu nấy đánh vào chỗ yếu của Cận Hằng.

Mà Cận Hằng như một con báo đen ưu nhã, đối mặt công kích hung ác của Trạch Long, chỉ là một mực né tránh cùng chống đỡ.

Trạch Long càng đánh càng hăng, nhìn Cận Hằng liên tục lùi về phía sau không nhin được bữa bãi cười to, “Ngày hôm nay tóm không được Yến Thù Thanh, không ném được cái tư vị mê người kia, bắt mày chôn cùng tao cũng không thiệt thòi.”

Cận Hằng tránh thoát một đòn, bình tĩnh hỏi, “Mày đã làm gì cậu ấy?”

Trạch Long liên tục lùi bước, hoàn toàn không ra bất kỳ sát chiêu nào, biết mình nhắc tới Yến Thù Thanh kích thích Cận Hằng, cười đến càng ngày càng hung hăng, “Sao lại giận rồi? Nên chơi hay không nên chơi, tao đã chơi toàn bộ rồi, mặc dù là quái vật biến dị, thế nhưng tao cũng đã thay mày hưởng qua, rất có tư vị, thế nhưng khả năng kiếp sau mày mới có thể ném trải tư vị của tên đó!”

Vừa dứt lời trong nháy mắt, gã đột nhiên nhào tới, đuôi rắn khổng lồ chặt chẽ cuốn lấy thân thể báo đen, đột nhiên lấy ra một cây đao không biết giấu ở đâu, hướng về phía cái cổ Cận Hằng tàn nhẫn mà đâm xuống ——

Âm thanh máu tươi phun tung toé truyền đến, đao rơi xuống đất phát ra tiếng “Leng keng”.

“A ——!” Trạch Long hét lên muốn rách cả mí mắt, bưng cái cổ bị đạn xuyên qua, ầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Viên đạn này hoàn toàn trùng khớp rơi vào vết thương cũ Yến Thù Thanh lúc trước lưu lại, triệt để hủy diệt cổ họng vừa mới khép lại của gã, lúc này Cận Hằng thu hồi súng trong tay áo, một cước đạp vào lồng ngực Trạch Long.

Trạch Long gất gao nhìn chằm chằm súng đột nhiên nhô ra trong tay hắn, trong miệng phát ra âm thanh hừ hừ, thế nhưng trừ máu chảy ra, gã không thể phát ra bất luận âm thanh nào.

Cận Hằng giơ súng lên, ở trên cao nhìn xuống nhìn, “Tao nói không cần súng mày cũng tin thật a, vậy tao nói hiện tại tao muốn làm thịt mày, mày có tin hay không?”

Trạch Long nằm trên đất không ngừng mà co giật, lượng lớn máu tươi chảy ra, trong miệng gã phát ra gầm nhẹ điên cuồng, “... Bắt giữ... Quân lệnh, mày... Mày không dám... Khụ khụ...”

Cận Hằng lạnh như băng cười với gã, “Mày đoán rất đúng, bắt giữ mày thật sự là quân lệnh, dù sao mày còn có chút giá trị lợi dụng.”

Nói xong lời này, nụ cười trên mặt hắn đột nhiên biến mất, con ngươi màu đen bên trong hiện ra âm độc tàn nhẫn thậm chí là thần sắc điên cuồng, sống lớn không sợ từng chữ từng câu nói, “Cho nên mày tự nhiên dám thừa nhận đụng vào Yến Thù Thanh, tao liền nhất định sẽ không để cho mày tắt thở dễ dàng như vậy, bảo đảm mày muốn chết cũng không chết được.”

Lúc này, toàn bộ phi hành khí cũng nhin không được nữa bắt đầu phát ra âm thanh tiếng nổ vỡ vụn, thật

sự nếu không rời đi, rất nhanh hai người bọn họ đều sẽ cùng phi hành khí này đồng thời đồng quy vu tận, mà Cận Hằng lại không hề có một chút vẻ sợ hãi, từ bên hông móc ra một dao quân dụng sắc bén, nhẹ nhàng nói: "Đừng xem cây dao này nhỏ, thế nhưng tốc độ của nó rất nhanh, trong nháy mắt có thể đâm thủng xương cốt của mày."

Vừa dứt lời, dao của hắn liền trực tiếp đâm vào thịt của Trạch Long, một giây sau nguyên cả cánh tay của Trạch Long đều bị cắt xuống.

"A ——!"

Trạch Long phát ra âm thanh đau đớn tâm tê phế liệt, trơ mắt nhìn cánh tay của mình cứ như vậy bị cắt xuống, thế nhưng Cận Hằng hoàn toàn không có ý tứ dừng lại, lại như không nghe thấy được tiếng nổ vang lên liên tiếp bên ngoài phi hành khí cùng với tiếng kêu gào thống khổ của người trước mặt, mặt không hề cảm xúc thần sắc như thường cắt xuống cánh tay còn lại cùng với hai chân của Trạch Long.

Rất nhiều máu trào ra, toàn bộ phi hành đã biến thành biển máu, rõ ràng tứ chi đã rơi mất, thế nhưng Trạch Long vẫn không bị tắt thở, loại cảm giác khủng bố sống không bằng chết này làm cho gã điên cuồng quát to lên, "... Giết... Giết tao! Cận Hằng mày mau giết tao đi!"

Thế nhưng Cận Hằng ngoảnh mặt làm ngơ, kéo xuống tứ chi của Trạch Long, trực tiếp ném vào bên trong bánh xoay động cơ phi hành khí..

Bánh xoay nhanh chóng phát ra âm thanh cọt kẹt khủng bố, sau đó một giây tứ chi của Trạch Long lập tức bị xoắn thành thịt bằm.

Tận mắt nhìn tất cả những thứ này Trạch Long hoàn toàn điên rồi, há mồm liền muốn cắn lưỡi tự sát, thế nhưng Cận Hằng móc ra một cái khăn tay nhét vào trong miệng gã, nhẹ nhàng nói, "Đừng nghĩ chết nhanh như vậy, tao đáp ứng mày sẽ không để cho mày tắt thở nhanh như vậy."

"Hôn lễ của tao mày tặng tao một món quà bất ngờ như vậy, để báo đáp lại, hi vọng mày cũng có thể yêu thích món quà của tao."

Nói xong lời này hắn đứng lên, nhả nhặn xoa xoa vết máu, tránh khỏi đồng thịt nát trên đất, thân mật đối với Trạch Long phát phát tay, "Gặp lại sau, bạn cũ."

"Oanh" một tiếng, phi hành khí nổ tung, bầu trời trong nháy mắt nhiễm phải một áng lửa.

Mười mấy binh lính vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài khoang thuyền trơ mắt nhìn phi hành khí rơi tan nát, thế nhưng vẫn không liên lạc được cho Cận Hằng, trong lúc lòng như lửa đốt, cho là hắn cùng Trạch Long đồng quy vu tận, bỗng chỉ huy đột nhiên "Ầm" một tiếng vang lên, sau đó cự đại khí lưu cuốn vào, một người thân đầy máu nhảy vào, trực tiếp khiến tất cả mọi người ở đây bối rối.

“... Thượng... Thượng tá!?”

Cận Hằng “Ừ” một tiếng, căn bản không thấy người xung quanh liếc mắt một cái, nhìn lướt qua Yến Thù Thanh đang nằm một bên hít dưỡng khí, trực tiếp nằm bên cạnh đối phương, hôn một cái gò má của đối phương.

Tình cảnh này càng làm cho toàn bộ người trong phòng chỉ huy cảm đều rớt xuống, phút chốc thậm chí cảm thấy được bản thân xuất hiện ảo giác, mới vừa mới vừa... Vừa nãy bọn họ nhìn thấy gì, Cận thượng tá có phải là hôn Yến thiếu tá!?

“Thượng tá... Ngài đây là bị thương?”

Không ai trả lời.

Đội trưởng đội vũ trang khó khăn nuốt nước miếng một cái, “Vây... Trạch Long đâu?”

“Chết rồi.”

Đội trưởng vũ trang gấp đến độ muốn khóc, “Không... Không phải nói bắt giữ sao?”

“Phi hành khí đều nổ, ngài muốn tôi vì một tên tù binh hi sinh vì nhiệm vụ sao?” Cận Hằng rút cục ngẩng đầu liếc mắt nhìn đội trưởng một cái.

Trưởng quan a trời đất chứng giám, thuộc hạ tuyệt đối không có ý này!

Đội trưởng vũ trang lần này khóc thật, người trong buồng chỉ huy cũng không dám hỏi một câu nữa, yên lặng mà nhìn Cận Hằng nắm tay Yến Thù Thanh, nhắm mắt lại nằm ở bên cạnh đối phương, thời khắc này bọn họ khó giải thích được cảm thấy được bản thân thật giống như có chút dư thừa...

Hết chương 31- phần 1.

36. Chương 31-2: Phần 2

Yến Thù Thanh từ từ khôi phục ý thức, thể những vẫn chưa tỉnh táo, nghe thấy thứ gì đều mơ hồ, nỗ lực mở mắt ra muốn nhìn rõ xung quanh, lại chỉ thấy trần nhà hoàn toàn trắng xoá.

Cận Hằng vẫn luôn trông coi ở bên cạnh, không hề chớp mắt nhìn Yến Thù Thanh chăm chăm, lúc này chú ý tới mí mắt của đối phương khẽ run, vội vàng tiến lên nắm chặt tay đối phương, “Thù Thanh, Thù Thanh?”

Trần Lâm đang ngồi ở bên cạnh cùng mấy học sinh nghiên cứu ca bệnh nghe đến động tĩnh, bước nhanh đi tới, “Cậu ấy tỉnh rồi?”

“Vừa nãy tôi nhìn thấy mí mắt của cậu ấy chuyển động, bác sĩ anh mau kiểm tra một chút.”

Cận Hằng một mặt khẩn trương nhìn Yến Thù Thanh, trên mặt luôn luôn không thay đổi lộ ra cảm xúc hiềm thấy, Trần Lâm nhìn cũng cảm thấy thú vị, cúi đầu gọi Yến Thù Thanh vài tiếng, “Yến thiếu tá, nếu cậu đã tỉnh thì chuyển động ngón tay hoặc ra hiệu đôi mắt một chút.”

Thanh âm của Trần Lâm giống như từ chỗ rất xa truyền đến, Yến Thù Thanh nỗ lực phân biệt thể nhưng cũng không thể nghe được rõ ràng, hoảng hốt giãy giụa mở mắt, xung quanh tất cả đều mơ mơ hồ hồ, anh mơ hồ cảm giác được tay phải tựa hồ bị người nào đó nắm thật chặt, theo bản năng dùng ánh mắt nhìn lướt qua, lại đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Cận Hằng.

Giống như là biết có người ở bên cạnh mình, anh không giải thích được thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng một khi thư giãn, anh thậm chí còn không thể hoàn toàn mở mắt ra, lại một lần nữa rơi vào giấc ngủ say.

Nhìn thấy Yến Thù Thanh vẫn giống như trước không nhúc nhích, Trần Lâm bất đắc dĩ bĩu môi, quay đầu cười trêu chọc nói, “Tôi nói Cận thượng tá, đây đã là lần thứ sáu anh nói với tôi mí mắt của cậu ta chuyển động rồi, anh có biết có một loại bệnh gọi là hội chứng chăm sóc ảo giác hay không? Đó chính là một khi anh nhìn thấy bệnh nhân một hồi chuyển động đôi mắt, một hồi lại chuyển động ngón tay, kết quả tất cả đều là ảo giác của anh.”

Cận Hằng mặt không thay đổi liếc anh ta một cái, không nhìn ra cao hứng hay không cao hứng, một câu cũng không nói thêm, tiếp tục cúi đầu nhìn Yến Thù Thanh.

Gương mặt của hắn lạnh lùng, Trần Lâm nhìn thấy cũng cảm giác phía sau lưng lạnh cả người, cái tên này quả nhiên không hề dễ nói chuyện...

Trần Lâm xấu hổ ho hai tiếng, thu liễm lại nụ cười, nghiêm nghị nói, “Cận thượng tá, tôi nói nghiêm túc, bây giờ trên người anh còn có vết thương, hà tất vẫn luôn đợi ở chỗ này, huống chi Yến Thù Thanh cậu ấy đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, anh không cần nhìn chăm chăm cậu ấy cả ngày như thế, cậu ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Nghe lời này, Cận Hằng nhắc lên lông mày liếc Trần Lâm một cái, “Vậy đến cùng lúc nào cậu ấy sẽ tỉnh, sáng sớm không phải anh đã cùng mấy chuyên gia hội chẩn sao, tình hình của cậu ấy bây giờ thế nào rồi.”

Trần Lâm đem hồ sơ để qua một bên, “Dựa theo lý luận, ngày hôm nay cậu ấy sẽ tỉnh, thể nhưng chuyện

này cũng không có tuyệt đối, dù sao cậu ấy bị tiêm vào liều lượng chiết xuất từ hormone của cầm kiếm giả quá cao, món đồ này đối với cơ thể cùng thần kinh của cậu ấy thương tổn rất lớn, theo báo cáo kiểm tra bây giờ xem, cơ bản cậu ấy đã hoàn toàn triệt để biến dị.”

Vừa nghe lời này Cận Hằng ngẩng đầu lên, lông mày chặt chẽ nhíu lại, thần sắc lạnh như băng nói, “... Hoàn toàn triệt để biến dị? Nói rõ ràng, đây là ý gì.”

Nhìn thấy sắc mặt hần căng thẳng, Trần Lâm không biết nghĩ tới điều gì xì một tiếng nở nụ cười, “Cận thượng tá, anh ở bên cạnh giường bệnh 24h như vậy, lại quan tâm đến bệnh tình của Yến Thù Thanh, thế nhưng anh không nói với tôi quan hệ của hai người là như thế nào, tôi không thể tùy tiện tiết lộ tình huống thân thể của Yến Thù Thanh cho một người không liên quan được, e sợ như vậy không hay lắm.”

Cận Hằng rất rõ ràng lườm một cái, cố ý dùng bàn tay đeo nhẫn kết hôn của mình nắm lấy ngón tay đeo nhẫn của Yến Thù Thanh, mặt không thay đổi nói, “Bác sĩ Trần, cố tình che giấu bệnh tình của người trong gia đình là việc làm trái pháp luật, chuyện này anh so với tôi rõ ràng hơn.”

Một câu nói làm rõ quan hệ của hai người, uy hiếp Trần Lâm, còn không quên biểu diễn ân ái, Cận Hằng anh thực sự được lắm!

Trần Lâm không hiểu ra sao bị Cận Hằng phản kích, không nhịn được chà chà hai tiếng, “Vậy có tôi có thể mạo muội hỏi một câu, anh và Yến thiếu tá...đã từng lên giường chưa?”

Mặt Cận Hằng lập tức đen lại, không hiểu tại sao Trần Lâm lại hỏi vấn đề này.

“Có liên quan gì tới anh à.”

Hần ném qua một ánh mắt sắc như dao, ánh mắt băng lạnh giống như là muốn giết người, Trần Lâm nhanh chóng giương hai tay đầu hàng, ”Ai ai, anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng là muốn hỏi rõ tình huống cụ thể mới có thể trả lời vấn đề của anh, anh nếu như không nói thật cho bác sĩ, tôi làm sao có thể xem bệnh cho Yến thiếu tá.

Một câu nói trực tiếp uy hiếp Cận Hằng, hần hít sâu một hơi, siết nắm đấm một hồi lâu mới phun ra hai chữ, “Không có!”

Nói xong lời này, lỗ tai hần quỷ dị đỏ lên, trong nháy mắt ánh mắt Trần Lâm trở nên ám muội lên, “A... Thì ra là như vậy, vậy sau này anh thật có phúc.”

Trần Lâm nói xong nhìn Cận Hằng nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói, “Hai người đã kết hôn rồi, vậy anh cũng hẳn phải biết chuyện cậu ấy biến thành phục tùng giả, kỳ thực thân thể của cậu ấy tuy rằng biến dị, thế nhưng cũng chỉ là có cấu tạo thân thể giống như phục tùng giả, tại phương diện ghen cùng hormone, vẫn không thể tính là một phục tùng giả chân chính, cho nên khoang sinh sôi đến cùng có công năng sinh sản hay không, ai cũng không tiện nói.”

“Thế nhưng lần này quân địch tiêm cho cậu ấy lượng lớn hormone kích thích như vậy, trực tiếp khiến cho bộ phận biến dị trong thân thể cậu ấy phát triển.”

Trần Lâm nói một hơi dài, bên trong lời nói còn kèm theo thuật ngữ y học, Cận Hằng không rảnh nghe Trần Lâm nói nhiều như vậy, trực tiếp vung vung tay nói, “Nói tiếng người, trực tiếp nói cho tôi cậu ấy đến cùng làm sao vậy.”

Trần Lâm sờ sờ mũi, “Đơn giản mà nói, chính là khoang sinh sôi nảy nở của cậu ấy triệt để trở mã, trên ý nghĩa hiện tại cậu ấy đã là phục tùng giả chân chính, nếu như không làm bất kỳ biện pháp an toàn nào, bất kỳ lần nào hai người lên giường, cũng có thể làm cho cậu ấy mang thai.”

Một câu nói khiến Cận Hằng ngẩn người, hắn biết Yến Thù Thanh biến thành phục tùng giả, sau này có khả năng sanh dục hay không là một chuyện khác, nghe bác sĩ chính mồm xác định lại là một chuyện khác, nhìn biểu cảm Trần Lâm hoàn toàn không giống đùa giỡn, hắn không biết suy nghĩ cái gì, gương mặt đột nhiên đỏ lên.

“Cho nên... Sau này chúng tôi thật sự sẽ có con của mình.”

Hắn nín nửa ngày mới nghẹn ra một câu như vậy, Trần Lâm đương nhiên gật gật đầu, “Chỉ cần không phải cậu ta ”làm” anh, trên lý thuyết hai người sẽ có con.”

Cận Hằng mặt đen một nửa, nửa mặt còn lại càng thêm đỏ, trong lúc nhất thời hắn lại giống như đứa nhỏ vất mũi chưa sạch, trong đôi mắt lộ ra biểu tình vừa mờ mịt vừa mừng rỡ, thậm chí ngay cả biểu cảm băng sơn luôn luôn duy trì cũng không giữ được, trong đầu đều là hình ảnh một đứa nhỏ bộ dạng giống như đức Yến Thù Thanh gọi hắn là ba ba.

Hắn bị suy nghĩ của mình tàn nhẫn mà chột trứng, mặt đỏ lên càng thêm rõ ràng, lúc này Trần Lâm còn nói liên tục, “Thế nhưng anh cũng biết cậu ấy mới vừa được cứu ra từ trong tay quân địch, rất có thể sẽ lưu lại bóng ma trong lòng, cho nên trong thời gian ngắn anh không nên chủ động kích thích cậu ấy, lại càng không được làm chuyện thân mật.”

Nghe xong lời này, Cận Hằng mím môi, chỉ là nghe nói bọn họ sau này có thể sẽ có đứa nhỏ, hắn cũng cảm giác mình muốn làm ra chuyện không lý trí, vào lúc này lại nhìn tới Yến Thù Thanh không nhúc nhích nằm ở trên giường bệnh, càng là thay lòng đổi dạ, bây giờ hai người ở gần nhau như vậy hắn làm sao có khả năng nhịn xuống làm chuyện thân mật.

Hắn cắn răng, không nói thêm gì nữa, mang theo gương mặt đỏ thắm, căn bản không nghe Trần Lâm nói cái gì, trực tiếp đẩy xe lăn đường như muốn trốn đi ra phòng bệnh.

“Thế nhưng thứ thuốc kia ở trong thân thể cậu ấy còn có lưu lại, nếu như cậu ấy đi tìm anh, anh cũng không cần sợ, cứ việc...”

Trần Lâm đang nói hăng say, vừa ngẩng đầu không có người, không nhịn được cùng đi ra ngoài, “Ai ai sao

lại đi! Tôi còn chưa nói hết a!”

Đáng tiếc vào lúc này hình bóng Cận Hằng đã biến mất ở bên trong hành lang, một bộ dạng sợ mình chậm một giây liền sẽ hối hận.

Lúc Yến Thù Thanh mở mắt, ngoài cửa sổ ánh tà dương đã lặn về tây, ánh hoàng hôn ảm áp chiếu vào trong phòng, làm cho anh nhất thời không biết mình ở nơi nào.

“Tỉnh rồi?” Bên cạnh truyền đến thanh âm quen thuộc, Yến Thù Thanh vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Trần Lâm.

Nhìn thấy bóng người quen thuộc, Yến Thù Thanh sững sờ ngẩn ra, theo bản năng nhìn xung quanh, phút chốc cảm giác mình còn đang nằm mơ.

“Không cần nhìn, nơi này là bệnh viện, cậu được cứu rồi.”

Được cứu... Sao?

Lúc nghe đến ba chữ này, Yến Thù Thanh nhất thời có chút chưa hoàn hồn lại, đầu vang lên ong ong, trước mắt vô số hình ảnh ngổn ngang phức tạp giống như phim ảnh lướt qua, ký ức sau cùng của anh dừng lại ở bên trong phi hành khí của quân địch, cảm giác buồn nôn khi Trạch Long kéo quần áo của anh vãn quanh quần ở trong lòng, anh chỉ nhớ rõ lúc đó mình bị tiêm vào mũi thứ tư, sau đó bị cảm giác nóng rực kinh khủng lấn áp, mơ hồ còn giống như thấy được mặt Cận Hằng....

Đúng rồi, Cận Hằng! Vừa nãy anh mơ mơ màng màng lúc tỉnh lại thật giống như cũng nhìn thấy hắn.

Nghĩ đến cái tên này, trái tim anh đập mạnh một cái, theo bản năng ngồi xuống, kết quả bởi vì nằm quá lâu đầu mơ hồ đau suýt chút nữa ngã xuống giường.

Trần Lâm thấy thế nhanh chóng đỡ lấy anh, “Tôi nói tổ tông của tôi ơi, cậu có thể yên tĩnh một lát không, cậu mới vừa vận khôi phục, nếu như ảnh hưởng đến vết thương, vị Cận thượng tá nhà cậu chắc sẽ ăn tươi nuốt sống tôi mất.”

“... Nhà tôi... Cận Hằng?” Yến Thù Thanh sững sốt một hồi lâu mới từ trong miệng nói ra bốn chữ này.

Trần Lâm nhìn thấy bộ dạng mơ màng của anh, không nhịn được cười rộ lên, “Tôi nói cậu thôi đi, không cần giấu diếm, chuyện của hai người hiện tại toàn bộ quân bộ đều biết, khá lắm, thằng nhóc cậu giấu cũng kỹ thật, khi đó lần đầu tiên cậu tới bệnh viện, tôi đã hỏi vị cầm kiếm giả kia là ai, thằng nhóc cậu còn giả ngu với tôi, không nghĩ tới chính là Cận Hằng a.”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh biến sắc, “Toàn bộ quân bộ đều biết? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trần Lâm chà chà hai tiếng, tự tiểu phi tiểu nhìn anh, “Còn có thể xảy ra chuyện gì, lúc Cận Hằng cứu cậu đã huy động hơn mười cái chiến hạm, việc làm phô trương như vậy, cậu cho rằng quan hệ của hai người còn có thể giấu sao?”

Cận Hằng dĩ nhiên thật sự cứu anh... Khi đó anh vẫn cho là ảo giác của bản thân trước khi chết.

Yến Thù Thanh nhất thời sững sờ tại chỗ, không có cách nào tưởng tượng Cận Hằng phải tốn bao nhiêu khí lực mới tìm được anh, lúc đó trên người anh không có thiết bị truyền tin cũng không có thiết bị theo dõi, thậm chí chưa kịp lưu lại manh mối, Cận Hằng nếu muốn tìm anh, không khác nào mò kim đáy biển.

Thế nhưng tại thời khắc anh nguy cấp nhất hắn vẫn xuất hiện, thậm chí ngay cả chính bản thân anh cũng không tiếp tục ôm hi vọng sống tiếp, nhưng bây giờ anh lại bình yên vô sự nằm ở đây, vậy Cận Hằng đâu, hắn hiện tại ở nơi nào?

Đề xuống suy nghĩ trong đầu, anh trầm mặc một hồi mới thấp giọng mở miệng, “Vậy tình hình trận chiến như thế nào, Cận... Các anh em đều không có sao chứ?”

“Quân địch toàn quân bị diệt, Trạch Long cũng đã chết, người của chúng ta chỉ thương tổn mấy người, ngược lại là Cận Hằng...”

“Cận Hằng làm sao vậy!”

Trần Rừng nhún nhún vai, “Còn có thể làm sao, bị thương rồi, vốn là việc của đội vũ trang, hắn làm trưởng quan ngồi ở một bên uống trà quan sát chiến đấu là được, kết quả đầu hắn giống như bị nước vào vậy, tự mình đi vào bên trong phi hành khí cứu người, kết quả thương tổn không nhẹ, nghe nói lúc đó hai người đều phải dùng cáng mang xuống, vào lúc này hắn cũng đang nằm viện đó.”

Nghe xong lời này, trái tim Yến Thù Thanh không khỏi đập mạnh hơn, nửa ngày không nói ra được một câu.

Anh không nói được giờ khắc này trong lòng là tư vị gì, chỉ cảm thấy trái tim của mình như bị quăng vào vách tường, có thứ gì đó ầm ầm sụp đổ, sau đó bị một cỗ dung nham cực nóng mãnh liệt lấp đầy.

Đây đã là lần thứ hai... Cái tên này là đứa ngốc sao?

Dù sao hai người chỉ là quan hệ hợp tác, tại sao hắn vẫn luôn xuất hiện vào lúc anh nguy cấp nhất, lẽ nào liên chỉ là vì một tờ hôn ước không đáng giá sao?

Đầu Yến Thù Thanh vang lên ong ong, trong lòng như bị đổ vào một thứ chất lỏng ấm áp, rồi tung không có cách nào bình tĩnh được

Trần Lâm lúc này kiểm tra một chút túi truyền dịch của Yến Thù Thanh, đang chuẩn bị đứng dậy đi đổi túi khác, Yến Thù Thanh đột nhiên mở miệng, “Bác sĩ Trần, từ hôm kết hôn cho tới bây giờ tôi chưa từng ăn thứ gì, vẫn luôn ăn dịch dinh dưỡng, trong miệng thật sự là khó chịu lắm, anh có thể giúp tôi đi mua một ít hoa quả hay không, tôi bây giờ nhìn thấy dịch dinh dưỡng màu trắng cũng cảm thấy sợ rồi.”

Nói xong lời này, lòng bàn tay của anh hơi thấm ra một tầng mồ hôi.

Trần Lâm liếc anh một cái, cười một cái nói, “Được, ai bảo tôi là bác sĩ phụ trách của cậu, đưa phật đưa đến tây thiên, cậu chờ một lát, tôi đi mua giúp cậu.”

Nói xong anh ta liền đi ra phòng bệnh, Yến Thù Thanh cũng trong nháy mắt ngồi dậy.

Kỳ thực trừ một chút vết thương bên ngoài da, trên người anh không có vết thương nghiêm trọng, nếu không phải thứ thuốc kia quấy phá cũng sẽ không luôn hôn mê đến bây giờ, cho nên anh cũng không đoái hoài tới tay chân mình như nhũn ra, nhìn chằm chằm Trần Lâm sau khi đi ra ngoài, vội vã mở cửa phòng bệnh đi ra.

Lúc này sắc trời đã tối, toàn bộ bệnh viện đều yên tĩnh, Yến Thù Thanh sau khi nghe ngóng tin tức liền tìm đến phòng bệnh Cận Hằng.

Xuyên thấu qua cửa sổ nhìn lên vào bên trong, vào lúc này cái tên này đang nằm ở trên giường, thoát nhìn như là đang ngủ, Yến Thù Thanh rón rén mở cửa, lặng lẽ chuồn vào.

Kết quả gia hỏa trên giường đột nhiên mở miệng, “Tôi nói bao nhiêu lần, vết thương của tôi đã tốt, không cần uống thuốc nữa, tại sao các người cố chấp quá vậy?”

Lại một lần nghe thấy khẩu khí cứng rắn của tên này, rõ ràng vẫn là muốn ăn đòn như vậy, thế nhưng Yến Thù Thanh nghe thấy chỉ muốn cười, anh cảm giác mình thật giống như rất lâu không nghe được âm thanh người này.

Anh nhẹ giọng ho vài tiếng, cố ý hạ thấp giọng nói, “Tôi là tới tiêm thuốc, bác sĩ Trần nói tình huống của ngài e sợ uống thuốc đã không có hiệu lực.”

Nghe đến hai chữ tiêm thuốc, Cận Hằng càng buồn bực hơn, “Vết thương của tôi tôi hiểu, trở lại nói cho anh ta tôi không cần tiêm cũng không cần uống thuốc!”

Khoẻ miệng Yến Thù Thanh ý cười lại sâu mấy phần, cái tên này bao nhiêu tuổi rồi, dĩ nhiên còn sợ tiêm thuốc.

Anh không để ý lắm, trực tiếp đẩy cửa ra đi vào, Cận Hằng nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, trực tiếp đứng dậy cả giận nói, “Cậu không nghe thấy tôi nói.... ”

Đối diện cặp mắt trong suốt của Yến Thù Thanh, lời của hắn im bật, giống như là không kịp phản ứng lại, dùng một tư thế vịn vẹo ngồi ở chỗ cũ, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Yến Thù Thanh phút chốc cũng có chút lúng túng, theo bản năng nâng tay sờ sờ mũi, mất tự nhiên nói, “Tôi... Nghe nói anh nằm viện, muốn đến... Xem anh.”

Lúc này Cận Hằng đột nhiên phản ứng lại, lập tức ngồi thẳng người, lông mày chặt chẽ khóa chặt, “Cậu tỉnh lúc nào, ai cho cậu chạy đến đây?”

Thân thể suy yếu như thế, dĩ nhiên còn chạy tới nhìn hắn, Yến Thù Thanh có biết suýt chút nữa mình mất mạng hay không.

Nói xong hắn xuống giường định đưa Yến Thù Thanh trở về, kết quả trên đùi có thương tích, mới vừa hơi nhúc nhích thân hình cũng có chút lay động, Yến Thù Thanh nhanh chóng đỡ lấy hắn.

Nếu là lúc thường Cận Hằng cùng anh nói như vậy, anh thực sự là muốn trở mặt, nhưng bây giờ thật giống như anh dần dần có thể hiểu phương thức nói chuyện vòng vo của tên này, lúc hắn nói không muốn ý tứ không nhất định là không muốn, lại giống như hiện tại hắn muốn đuổi anh đi cũng không nhất định thật sự không muốn nhìn thấy anh.

“Tôi hiện tại đã không sao, kỳ thực chính là thứ thuốc kia khiến tôi vẫn luôn hôn mê, hiện tại thuốc đã hết tác dụng, tôi không sao rồi, anh không cần lo lắng.”

Yến Thù Thanh ngồi ở bên giường, ngược đầu cùng Cận Hằng nói chuyện, còn không quên đối với hắn nở nụ cười, lỗ tai của Cận Hằng mất tự nhiên đỏ lên, hắn nói “Tôi không quan tâm cậu.”

“Đúng, anh không quan tâm tôi, là tự tôi nguyện ý nói cho anh, cũng là tự tôi muốn tới tìm anh.”

Lời này khiến thân hình Cận Hằng cứng đờ, rốt cuộc không nói ra được, hắn thật sự muốn nhìn thấy Yến Thù Thanh, lúc trước nếu không phải là bởi vì Trần Lâm nhắc nhở hắn những câu kia, hắn căn bản sẽ không rời đi, nhưng hắn không nghĩ tới Yến Thù Thanh lại quan tâm hắn như thế.

Vừa mới tỉnh lại đã đi đến đây xem hắn!

“Vậy bây giờ cậu nhìn thấy tôi rồi, có thể trở lại không?”

“Có thể nhưng anh vẫn không có nói với tôi tại sao muốn cứu tôi.” Yến Thù Thanh cũng không cùng hắn vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Cận Hằng không nghĩ tới Yến Thù Thanh sẽ hỏi vấn đề này, hơn nữa hỏi trực tiếp như vậy, nhất thời tất cả lời lẽ độc miệng cũng bị mất đất dụng võ, cả người đều cứng đờ, hầu kết chuyển động, lòng bàn tay ra

toát ra mồ hôi...

Hết chương 31-phần 2

37. Chương 32-1: Phần 1

Không biết qua bao lâu, thật giống như thời gian trải qua hơn một thế kỷ, Cận Hằng mặt không thay đổi ngẩng đầu, khô khốc mà nói, “Tôi không cứu cậu.”

Thanh âm hần trầm thấp lạnh lẽo cứng rắn, cùng lúc thường không khác gì nhau, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trong lời nói của hắn, âm thanh có chút khàn khàn, ngón tay giấu bên trong chăn bởi vì căng thẳng cuộn tròn rúc vào một chỗ.

Yến Thù Thanh cười cười, có chút bất đắc dĩ xoa xoa thái dương, “Chuyện này anh không cần gạt tôi tuy rằng lúc đó tôi hôn mê, thế nhưng không phải hoàn toàn không có ý thức, huống chi bác sĩ Trần đã nói cho tôi biết, anh còn muốn cùng tôi che giấu cái gì.

Cận Hằng mím môi thật chặt, cứng rắn nói, “Đó chỉ là hoàn thành nhiệm vụ thôi, coi như Trạch Long không bắt cóc cậu, tôi cũng sẽ đi truy bắt tên đó, đây chỉ là chức trách của tôi, không hề liên quan đến cậu.”

“Vậy tại sao anh lại bị thương?” Yến Thù Thanh nhìn chăm chăm vào con mắt của hắn, bên trong con người trong suốt mang theo būng bình trước nay chưa từng có.

Anh chưa bao giờ thích ép buộc người khác, rất nhiều lúc nếu như đối phương không muốn nói, anh tuyệt đối không ép buộc, thế nhưng giờ khắc này thái độ của anh būng bình khác thường, thật giống như nếu hôm nay Cận Hằng không cho anh một đáp án hài lòng, anh tuyệt đối sẽ không rời đi.

“Anh đã là thượng tá, coi như truy bắt quân địch cũng không cần thiết tự mình cùng đội hành động ra trận, lại càng không tự mình đi vào bên trong phi hành khí của quân địch cứu người, thậm chí vào lúc này còn giống như kẻ ngốc bị thương nằm ở trong bệnh viện.”

“Tôi chính là thích tự mình ra tay chẳng lẽ không được sao!”

Cận Hằng cứng rắn nhìn qua, khẩu khí vẫn băng lãnh như cũ, thế nhưng dưới ánh mắt sáng ngời của Yến Thù Thanh, lại có vẻ sức lực không đủ, “Yến Thù Thanh, chỉ huy cứu viện là tôi, người muốn bắt giữ Trạch Long cũng tôi, nên hành động như thế nào cũng là trách nhiệm của tôi, chuyện này không liên quan gì đến cậu, cậu cũng không cần phải hỏi đến, việc của cậu bây giờ là nhanh chóng đi về nghỉ ngơi, không phải ở đây cùng tôi nói chuyện phiếm.”

Thái độ hằn quá tệ, một bộ dạng tôi thích làm gì là chuyện của tôi không liên quan gì đến cậu, nếu như không phải biết đến việc làm của hần, Yến Thù Thanh thật không dám tưởng tượng, người đàn ông này dĩ nhiên có thể muợn tao tới trình độ như vậy.

Trong lúc nhất thời Yến Thù Thanh có chút dở khóc dở cười, sâu sắc mà nhìn người đàn ông trước mắt, cảm giác thật giống như hôm nay anh mới chính thức phá tan tảng băng cứng rắn trong lòng Cận Hằng, chạm vào trái tim mềm mại ấm áp kia.

Anh trầm mặc, vẫn luôn không có mở miệng, chỉ là lẳng lặng nhìn Cận Hằng.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Yến Thù Thanh, Cận Hằng càng ngày càng không có cách nào duy trì bộ dạng lạnh lùng, trái tim đập đến điên cuồng, giống như là một giây sau từ trong cổ họng nhảy ra, trong lòng bàn tay mồ hôi chảy ra dính vào ráp trải giường, hần giả vờ vô tình dời mắt đi, không còn dám cùng Yến Thù Thanh đối diện.

Hần sợ chính mình một khi xé ra tầng nguy trang cuối cùng này, tình cảm đè nén trong nhiều năm trong nháy mắt giống như núi lửa phun trào ra ngoài, sẽ khiến Yến Thù Thanh vất vả lắm mới bắt được tới tay bị sợ hãi chạy đi mất.

Trong nháy mắt hần cứng rắn dời đi tầm mắt, Yến Thù Thanh đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, “Những thứ này đều là giải quyết việc chung, vậy vừa nãy lúc tôi hôn mê tại sao anh lại đi tìm tôi.”

Một câu nói khiến thân hình Cận Hằng đột nhiên cứng lại rồi, hần thậm chí không còn kịp suy tư, câu nói đầu tiên bật thốt lên, “Lúc đó cậu tỉnh rồi?”

Lời mới vừa nói ra khỏi miệng, hần liền biết mình nguy rồi.

Quả nhiên, Yến Thù Thanh nghe hần nói như thế liền câu lên khóe miệng, nhưu mảy nhìn đáng vẻ chật vật của Cận Hằng, cười một cái nói, “Lúc ấy có chút ý thức nhưng vẫn chưa triệt để tỉnh táo, thế nhưng tôi vẫn cảm giác được có người vẫn luôn cầm tay tôi gọi tên của tôi, cái người kia là anh sao?”

Mặt Cận Hằng cứng đơ, vốn là có chút nóng lên nhất thời lại đổ một tầng, lại giống như đứa nhỏ lén lút làm chuyện xấu bị người ta phát hiện, trên mặt chợt lóe lên biểu tình cực kỳ mất tự nhiên, ho khan vài tiếng mới đè nén tiếng tim đập ầm ầm trong lồng ngực, trầm giọng nói, “Cậu nhìn lầm rồi, tôi bị thương thành như vậy, làm sao có thời giờ đi chăm sóc cậu, chỉ là tùy tiện liếc mắt một cái tôi liền đi.”

Anh bị thương thành như vậy còn chưa uống thuốc, nhìn thấy tôi còn muốn xuống giường đưa tôi về, mặt cá chết anh thật sự coi tôi là đứa ngốc sao?

Yến Thù Thanh không có vạch trần lời nói dối của Cận Hằng, chỉ là lặng yên không tiếng động tỉ mỉ ngắm nhìn người đàn ông anh tuần trước mắt này, mới ý thức được người đàn ông này nổi nóng không có nghĩa là giận dữ, mặt lạnh không có nghĩa là phiền chán, mà là trong lúc đang dùng tất cả khả năng nguy trang che giấu nội tâm mình, thậm chí trên mặt biểu tình nhỏ bé cũng trở nên đáng yêu.

Yến Thù Thanh vẫy vẫy tay, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hắn, khóe môi mang theo nụ cười như có như không, “Cận Hằng, chúng ta không phải chỉ là quan hệ hợp tác thôi sao, nếu anh có vết thương trên người, hà tất phải đến nhìn tôi, dù sao sự sống chết của tôi cũng không liên quan gì đến anh.”

Cận Hằng nhìn thấy biểu cảm này của Yến Thù Thanh, trong nháy mắt cảm giác bị đối phương nhìn thấu, nhất thời hô hấp cứng lại, có chút táo bạo lại cấp thiết nói, “Sao cậu dần như vậy, tại tiệc cưới bị người ta bắt cóc, nếu như tôi không tới xem cậu, truyền đi chẳng phải là rất mất mặt!”

Yến Thù Thanh cười, “Thật mất mặt sao? Thế nhưng tôi lại cảm thấy rất tốt.”

“Nếu như tôi thật sự xảy ra chuyện gì, chết rồi hoặc là rơi vào trong tay quân địch, không phải vừa vặn anh có thể tìm một người thông minh hơn tôi sao, dù sao anh vẫn luôn chê tôi dốt nát, huống chi coi như anh không muốn tìm người khác, trực tiếp cùng người trong nhà nói tôi chết rồi, anh không muốn kết hôn cùng người khác, ai còn nỡ ép buộc anh, lúc đó anh muốn chơi thì chơi, có thể cùng với người mà anh thích trải qua cuộc sống ung dung tự tại, không cần phải gò bó bản thân hợp tác với tôi, chẳng phải thoải mái hơn nhiều lắm.”

Anh vừa dứt lời, Cận Hằng lại mạnh mẽ lườm anh một cái, “Cái gì có chết hay không, cậu nói hươu nói vượn gì vậy! Thu hồi những thứ ngôn ngữ trong đầu cậu đi, tôi chưa từng nghĩ như vậy!”

“Vậy anh nghĩ như thế nào.” Yến Thù Thanh lại một lần nữa đem đề tài vòng về chỗ cũ, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

Cận Hằng trầm mặc, hắn phát hiện bản thân giờ khắc này dĩ nhiên không thể chống đỡ được Yến Thù Thanh từng bước ép sát, trong lòng nổi lên mưa to gió lớn, giờ khắc này ngoại trừ trầm mặc hắn nhất thời căn bản không biết nên làm gì.

“Anh chính mồm nói với tôi, trong lòng anh sớm có người thích, chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, cho dù là đăng ký kết hôn cử hành tiệc cưới, cũng chỉ là quan hệ lợi ích, nhưng bây giờ anh lại vì một người không quan trọng, không chỉ không muốn cùng người mình thích trải qua ngày tháng tiêu dao tự tại, bây giờ còn một người cô đơn nằm ở trong bệnh viện, hay là nói anh đều đối xử với những người không liên quan như vậy?”

“Dĩ nhiên không phải!”

Cận Hằng lắc đầu phủ nhận, tay nắm lấy nắm đấm thật chặt, hiện tại cụm từ “quan hệ hợp tác” đối với hắn mà nói giống như một câu ma chú, chỉ cần nghe đến hắn không có cách nào lý trí, hắn chán ghét Yến Thù Thanh dùng từ này hình dung quan hệ của bọn họ, dù cho nó đã giúp hắn vững vàng khoá chặt Yến Thù Thanh ở bên người, thế nhưng cũng khiến đối phương hiểu lầm hắn rất nhiều, cho nên hắn theo bản năng mà bật thốt lên, lại phát hiện bản thân càng thêm gãi đúng chỗ ngứa.

Yến Thù Thanh nhìn thấy lỗ tai ửng hồng của Cận Hằng, khóe miệng ý cười sâu hơn mấy phần, không còn tiếp tục hỏi nữa, mà là xốc lên chăn của Cận Hằng leo lên giường của hắn.

Cận Hằng lập tức kinh ngạc, căn bản không phản ứng lại xảy ra chuyện gì, trong phút chốc cả người giống như bị đông lại, ngồi tại chỗ cũ quên mất phản ứng.

Yến Thù Thanh lại như không chú ý tới người hấn đột nhiên cứng ngắc, tự mình nằm xuống bên cạnh, trong miệng còn không quên hưởng thụ thở một hơi dài nhẹ nhõm, “Hô... Cuối cùng cũng được nằm rồi.”

Mãi đến tận khi làn da của hai người chạm vào nhau, trong lúc nghe đến âm thanh phát ra hơi khàn khàn của Yến Thù Thanh, Cận Hằng mới rốt cục phục hồi tinh thần lại, sau đó gương mặt mắt tự nhiên trong nháy mắt ghen đến đỏ bừng, nhìn chằm chằm Yến Thù Thanh, cơ hồ táo bạo mở miệng, “Cậu tới làm gì! Mau đi về đi!”

Nếu như không phải thân thể Cận Hằng giờ khắc này cứng ngắc như một khối sắt, Yến Thù Thanh không nghi ngờ chút nào hấn sẽ trực tiếp đẩy anh xuống giường.

Tiện tay giành lấy một nửa cái gối, anh nhú mồm nở nụ cười, “Tôi chính là bệnh nhân vừa mới tỉnh lại, vào lúc này toàn thân đều đau đớn mệt mỏi không thôi, anh cho tôi nằm ở đây một lát, nếu như anh dám đẩy tôi xuống, tôi xảy ra chuyện gì anh nhất định phải phụ trách.”

Nói xong anh lại chen lấn đến chỗ Cận Hằng, cơ hồ chiếm đoạt hơn nửa cái giường, một bộ dạng lười biếng không muốn rời đi.

Cận Hằng vẫn chưa khôi phục tinh thần lại, hấn không hiểu Yến Thù Thanh một giây trước còn hùng hổ dọa người, làm sao đột nhiên lại leo lên giường của hấn.

Hấn cứng đờ ngồi ở chỗ cũ, hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích, tóc của Yến Thù Thanh cọ xát vào cánh tay của hấn, cảm xúc mềm mại, xoa tung còn có chút ngổn ngang, mơ hồ bay lên mùi vị bạc hà, chui vào lỗ mũi của hấn.

Phút chốc, Cận Hằng không khỏi ngưng thở, nhịp tim tựa hồ rối loạn, khoảng cách của bọn họ thật sự là quá gần rồi... Từ khi lần trước Yến Thù Thanh ngủ đêm tại nhà hấn, hai người rốt cuộc vẫn chưa gần như thế.

Gần đến mức hấn buông xuống tầm mắt có thể nhìn thấy lông mi chính tề cùng đôi môi đỏ bừng của Yến Thù Thanh, nhiệt độ ấm áp xuyên thấu qua vải vóc truyền tới trên người hấn, ngón chân trong lúc vô tình đụng vào, cũng có thể chạm vào làn da bóng loáng kia, loại cảm giác kia dường như tơ lụa lướt qua, lại giống như bị một con kiến cắn, lưu lại cảm giác ngứa ngáy như có như không, thuận theo ngón chân nhanh chóng truyền khắp toàn thân.

Cận Hằng gian nan chuyển động hầu hết một chút, cơ bắp toàn thân hấn tựa hồ căng thẳng, căn bản không dám cúi đầu nhìn nhiều.

“Cậu về giường của mình mà ngủ, đừng ở chỗ này cùng tôi chen chúc.” Âm thanh của hấn thô sực, giống như ghét bỏ dịch về phía bên cạnh một chút, một bộ dạng hận không thể cách xa Yến Thù Thanh mười

vạn tám ngàn dặm.

Trước đây Yến Thù Thanh nhìn thấy bộ dạng đức hạnh thối này của hắn, cũng không nhìn được mắt tròn trắng, hiện tại lại mơ hồ có chút hiểu ra cái tên này rất có thể là đang thẹn thùng.

Không nhìn được ngẩng đầu liếc nhìn Cận Hằng một cái, nhìn thấy tấm lưng rắn chắc cùng với lỗ tai đỏ bừng của hắn, anh đột nhiên có chút muốn cười.

Trước đây cảm thấy được người này là loại công tử nhà giàu con ông cháu cha rất dễ khiến người ta chán ghét, bây giờ hiểu biết tính cách của hắn, lại cảm giác hắn rõ ràng là một con mèo cỡ lớn, người đến gần hắn sẽ lập tức né tránh, thế nhưng nếu như người ta không phản ứng hắn, hắn sẽ mang theo bộ mặt xem thường, bắt đắ dĩ đi đến quấy đuôi muốn gây sự chú ý.

Yến Thù Thanh càng nghĩ càng cảm thấy đúng như vậy, cảm giác giống như là phát hiện được đại lục mới, không nhìn được ngồi dậy, dùng ngón tay đâm đâm lỗ tai đỏ lên của Cận Hằng.

Sờ vào lỗ tai nóng bỏng của đối phương, anh kinh ngạc phát hiện tên này tính khí thối như thế, lỗ tai dĩ nhiên lại mềm mại!

Cận Hằng rút cuộc khắc chế không nổi, đột nhiên quay đầu lại, táo bạo gạt tay Yến Thù Thanh, “Cậu đừng động lung tung! Còn không đi nhanh một chút!”

Sức mạnh của hắn quá lớn, cơ hồ suýt chút nữa khiến Yến Thù Thanh bị đau, Yến Thù Thanh không hề phòng bị, cánh tay vốn là chống đỡ ở trên giường lại đột nhiên mềm nhũn, cả người trực tiếp mất đi cân bằng, một đầu rơi vào trong lồng ngực của Cận Hằng.

Ngực người này giống như đá vừa cứng vừa rắn chắc, trong nháy mắt mũi của Yến Thù Thanh bị đụng vào không khỏi đau đớn, thậm chí nước mắt đều sắp rơi ra, thế nhưng Cận Hằng cũng là không hề phòng bị, căn bản không ngờ tới Yến Thù Thanh dĩ nhiên lại bị như vậy, dưới tình thế cấp bách trực tiếp đem đối phương ôm vào trong lòng.

“Sao ngực của anh cứng như vậy.. con mẹ nó... Mũi của tôi...”

Yến Thù Thanh đau đến mức trong mắt chỉ có nước mắt, không nhìn được đánh Cận Hằng một cái, ngẩng đầu tức giận lườm hắn, nhưng căn bản không biết bộ dạng viên mắt đỏ lên cùng với ánh mắt ướt át của mình, ở trong mắt Cận Hằng nhìn ra không biết có bao nhiêu kích thích.

Nhất thời hô hấp của hắn nặng hơn, cả người giống như cục đá, đôi mắt đột nhiên thâm thúy hơn mấy phần.

Yến Thù Thanh đau đến nước mắt nước mũi rơi ra, thật vất vả nhìn xuống đau đớn, lúc này mới ý thức được Cận Hằng vẫn luôn không nói gì, theo bản năng vừa ngẩng đầu đụng phải đồng tử đen kịt của hắn,

trong nháy mắt trái tim đập mạnh một cái.

Bốn mắt nhìn nhau, Yến Thù Thanh quên mất đứng dậy, Cận Hằng cũng quên mất buông tay, hai người dùng một tư thế mặt đối mặt sững sờ tại chỗ cũ, tất cả đều quên mất phản ứng.

Bầu không khí phập phù đột nhiên trở nên ám muội, rõ ràng là chuyện xảy ra rất nhanh, thế nhưng Yến Thù Thanh lại có thể cảm giác được thứ gì đó dưới thân của Cận Hằng nổi lên rắn chắc giống như lồng ngực của hắn, còn có cánh tay siết chặt bên hông mình cường tráng giống như sắt thép.

Đây là một động tác hung hăng cực kỳ nguy hiểm, Cận Hằng chỉ cần nguyện ý, xuống chút nữa một chút có thể sờ tới eo và mông của Yến Thù Thanh, thậm chí còn có thể vén lên vạt áo của anh, tiến vào quần của anh, trực tiếp cảm thụ đồ vật nóng rực bên trong.

Trên người Yến Thù Thanh mặc trang phục bệnh nhân bởi vì động tác này tất cả nút buộc đều rơi xuống, Cận Hằng không cần cố ý đến xem, thế nhưng cũng có thể nhìn thấy lồng ngực bằng phẳng mạnh mẽ cùng với hai khoả anh đào nhạt màu của đối phương, phút chốc hầu kết của hắn chuyển động nhanh hơn mấy phần, một đôi mắt triệt để chìm xuống, giống như hồ sâu không thấy đáy cuốn lên từng đợt sóng, chỉ liếc mắt nhìn liền muốn đem người ta hút vào.

Đầu ngón tay của hắn không khống chế được nắm chặt, hận không thể đem người ngã ở trong lồng ngực của mình tàn nhẫn mà nhào nặn, trực tiếp khắc sâu vào trong thân thể của mình, Yến Thù Thanh tựa hồ bị hắn bấm đau, không nhịn được rên lên một tiếng, một giọt mồ hôi từ trên trán lăn xuống, trong nháy mắt đập vào lồng ngực rộng mở của Cận Hằng.

Phút chốc giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ khô khốc, đốt cháy tất cả xung quanh, Cận Hằng đột nhiên tỉnh táo, vội vàng thu tay về, chặt vật lại gian nan dời mắt đi, bàn tay giấu ở dưới chăn không tự chủ mà nắm chặt.

Nếu như bây giờ không dừng lại, hắn nhất định sẽ đem Yến Thù Thanh ăn toàn bộ từ trên xuống dưới!

Hết chương 33-phần 1.

38. Chương 32-2: Phần 2

Yến Thù Thanh bị đẩy ra cũng lập tức tỉnh lại, chặt vật sờ sờ chớp mũi, hai chân mất tự nhiên cuộn mình lên, anh cũng chỉ là nhìn đôi mắt người này liền...

Lúc này anh không còn dám suy nghĩ phản ứng thân thể của mình, trong đầu trống rỗng, trố mắt ngồi tại chỗ cũ, hoàn toàn quên mất phản ứng.

Hai người nhanh chóng tránh ra đều không ai nói nữa, càng không dám liếc mắt nhìn nhau, sự ám muội không tiếng động cùng tia lửa xen lẫn giữa hai người, trong phòng bệnh yên tĩnh trong lúc nhất thời chỉ còn dư lại tiếng hít thở không theo quy luật, ngay cả không khí cũng trở nên nóng rực.

Cận Hằng cứng ngắc tại chỗ cũ, trong đầu vang lên ong ong, mồ hôi liên tục rơi xuống, kích động cực lớn ở trong xương chạy tán loạn.

Yến Thù Thanh bên cạnh cũng không tốt hơn là bao, anh không biết mình đến tột cùng là làm sao vậy, vừa nãy trong nháy mắt anh dĩ nhiên thật sự muốn cùng Cận Hằng làm chuyện gì đó, thậm chí chỉ là nghĩ như vậy, quần cũng bị ướt đầm.

Hormone cầm kiểm giả và phục tùng giả từ mồ hôi, lỗ chân lông cùng hô hấp chậm rãi thẩm thấu ra ngoài, mùi thơm cây cỏ nồng nặc hòa lẫn mùi vị bạc hà, như một trận cuồng phong đem hai người bao phủ, phản ứng lẫn nhau, nhìn thấu đối phương, ngay cả bản thân hai người cũng rất kinh ngạc độ phối hợp của cả hai dĩ nhiên lại đạt đến trình độ như vậy.

Xương tủy giống như là bị hàng ngàn hàng vạn con kiến cắn ngứa ngáy cực kì, cảm giác cực nóng quen thuộc bao phủ tới, lúc này Yến Thù Thanh cuối cùng cũng đã hiểu ra rồi, Trần Lâm tại sao nhất định muốn anh nằm trên giường nghỉ ngơi.

Bởi vì trong cơ thể anh được hiệu mặc dù đã tan, thế nhưng căn bản vẫn chưa hết tác dụng, vào lúc này được hiệu dư lại bị hormone cầm kiểm giả đốt lửa, lại một lần nữa khiến toàn thân anh trở nên nóng rực.

Loại cảm giác trống rỗng chỉ muốn tìm thứ gì đó lấp đầy, khiến Yến Thù Thanh không khống chế được cuộn mình lên, đầu ngón tay trong lúc vô tình chạm vào cánh tay căng thẳng của Cận Hằng, trong lòng anh chợt lộ lên cảm giác thích thú khi được Cận Hằng ôm, rõ ràng đồng dạng là mùi vị cầm kiểm giả, thế nhưng trong lúc bị Trạch Long đụng phải, anh chỉ cảm thấy khủng bố buồn nôn, thế nhưng nếu như là Cận Hằng...

Anh nhìn người đàn ông trước mắt, bản năng của thân thể bắt đầu la ầm lên, nếu như là hắn, nếu như là Cận Hằng, trong lòng anh dĩ nhiên không có bất kỳ bài xích nào.

Cũng không biết là do tâm tình không có phòng bị, hay là bị tàn dư của thuốc mê hoặc tâm trí, Yến Thù Thanh ngồi dậy, không chút do dự ngồi ở trên người Cận Hằng

Nhịp tim Cận Hằng vào đúng lúc này suýt chút nữa dừng lại, gân xanh trên mu bàn tay hiện ra rõ mồn một, Yến Thù Thanh đến cùng muốn làm gì! Đối phương có biết hiện tại hắn chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cậu ấy hay không?

Hắn táo bạo thở hồng hộc đẩy Yến Thù Thanh ra, “Cậu xuống đi, đừng dựa vào tôi gần như vậy!”

Hiện tại hắn còn có mấy phần lý trí, tự nhiên còn nhờ lời Trần Lâm nhắc nhở lúc trước, Yến Thù Thanh bị Trạch Long tiêm thứ thuốc kia vào người, không cần phải nói cũng biết đối phương đã trải qua chuyện gì,

mà hắn hiện tại cảm giác bản thân không khác nào cầm thú mất đi sự không chế, hắn không thể tiếp tục kích thích Yến Thù Thanh, dù cho hắn đã sắp không nhịn được!

Cận Hằng giống như con thú bị nhốt phun ra hô hấp ồ ồ phả vào trên mặt Yến Thù Thanh, làm cho anh có chút miệng khô lưỡi khô, Cận Hằng trước mắt tản ra mùi vị dụ người, giống như một món mỹ thực bày ở trước mặt, khiến anh không kịp suy nghĩ nhiều, căn bản không nghe Cận Hằng nói cái gì, trực tiếp động thủ cởi quần áo của hắn.

“Con mẹ nó đừng nghịch! Nếu như cậu không muốn chết nhanh chóng ngừng tay!”

Cận Hằng sốt ruột đến mức nói ra lời thô bạo, khiến Yến Thù Thanh không khỏi có một loại ảo giác mình đang bắt nạt hắn, anh thở hỗn hển câu môi nở nụ cười, “Đều là đàn ông, cùng nhau giải toả mà thôi, không phải anh vẫn luôn chê tôi không phụ trách, ngày hôm nay tôi liền phụ trách tới cùng.”

Nói xong anh gỡ bỏ cổ áo của Cận Hằng, tiện tay bắt đầu cởi quần áo của mình.

Anh phát hiện dưới sự quấy phá của hormone cùng được hiệu, trong lòng nảy sinh ham muốn hình như cũng không phải chuyện gì áp lực, anh cũng không biết tại sao ở bên trong phi hành khí của quân địch, bị Trách Long bức bách bản thân còn có thể chống đỡ lâu như vậy, nhưng bây giờ chỉ là chạm tới Cận Hằng trong lòng liền trở nên rối loạn.

Có lẽ là độ ăn khớp quá cao, có lẽ là đoán được tâm tư của người đàn ông này, thế nhưng hiện tại đều không quan trọng, bởi vì anh chỉ muốn trước tiên đem Cận Hằng ăn vào trong miệng mà thôi!

Cận Hằng thực sự là bị Yến Thù Thanh dọa sợ, hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới tốt, luống cuống đè lại tay chân của đối phương, đôi mắt dấy lên ánh lửa nóng bỏng, cổ họng khàn khàn, từ bên trong kẽ răng gần từng chữ nói ra một câu, “... Đừng ép tôi! Lúc đó chịu khổ chính là cậu!”

Yến Thù Thanh không phản ứng hắn, cầm lấy tay Cận Hằng đang đè lại tay anh, dắt tay hắn, bỏ vào bên trong quần áo của anh, thở hỗn hển tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng nói, “... Đừng nói nhảm, sờ tôi đi...”

Lời này triệt để xé đứt thần kinh căng thẳng của Cận Hằng, khiến hắn ngứa ngáy, hô hấp triệt để rối loạn, đối diện đôi mắt ướt nhẹp của Yến Thù Thanh, rốt cuộc khắc chế không nổi kích động, đột nhiên ôm eo đối phương, giống như một con mãnh thú thoát khỏi lồng, vừa ngẩng đầu tàn nhẫn mà cắn vào đôi môi hắn.

“... A!”

Yến Thù Thanh rên lên một tiếng, trong nháy mắt Cận Hằng dính sát, thân thể thật giống như rơi vào trong dòng nước mát, phả vào mặt chính là mùi vị hormone cầm kiếm giả, làm cho anh lập tức có chút mê muội, nhất thời không kịp phục hồi tinh thần lại, chỉ là trợn tròn mắt không hề chớp mắt nhìn người đàn ông trước mắt này.

Cận Hằng giơ tay che con mắt của Yến Thù Thanh, không cho đối phương nhìn hấn, giờ khắc này hấn không khác gì một con báo đen hung ác, khàn khàn nói, “Nhắm mắt!”

Yến Thù Thanh không nhìn thấy hấn, lại có thể cảm giác được thân thể cường tráng tản ra nhiệt độ nóng đến kinh người của Cận Hằng, nhất thời xì cười một tiếng, giống như con thỏ nhỏ vụng về liếm đôi môi của Cận Hằng, bất ngờ phát hiện đôi môi của người đàn ông này dĩ nhiên lại mềm như vậy.

Trước đây Cận Hằng chưa từng hưởng thụ bộ dạng Yến Thù Thanh ngoan ngoãn như thế, động tác nhẹ nhàng vụng về của đối phương, khiến đầu hấn nổ tung, cả người giống như là bị rót vào một bình nước sôi, toàn thân đều nóng đến da tróc thịt bong, rốt cuộc khắc chế không nổi tâm lý cuồng nhiệt, trực tiếp cạy ra đôi môi của Yến Thù Thanh, bắt đầu điên cuồng công thành đoạt đất.

“... Đau quá, con mẹ nó đừng cắn... Ân...”

Âm thanh Yến Thù Thanh bị chặn ở trong cổ họng, cảm giác từ đầu lưỡi đến khoang miệng đều đã tê rần, không nhận được nắm lấy tóc của Cận Hằng.

Thế nhưng Cận Hằng lại lập tức bắt lấy hai tay làm loạn sau lưng hấn của Yến Thù Thanh, không nhẹ không nặng cắn đối phương một cái, trong nháy mắt Yến Thù Thanh bị đau “Tê” một tiếng, trong cổ họng hai người tràn ngập ra mùi máu tanh nhàn nhạt, hormone cầm kiểm giả và phục tùng giả triệt để bị đốt lửa, nhịp tim điên cuồng hỗn loạn chồng chất lên nhau, khiến hai người triệt để mất đi lý trí.

Yến Thù Thanh ghét bỏ quần áo vướng bận của Cận Hằng, trực tiếp xé ra cổ áo của hấn, nút buộc sụp đổ, anh hướng về phía hầu kết đang chuyển động của Cận Hằng tàn nhẫn mà cắn một cái, Cận Hằng hít một hơi, ngẩng đầu lên, môi của hai người lúc này tựa hồ dính vào nhau, kéo ra một vệt nước bọt mập mờ trong suốt.

Hai đôi mắt chạm vào nhau, Yến Thù Thanh ở bên trong con người thâm thúy của Cận Hằng có thể thấy được gương mặt đỏ lên của mình, không biết có phải do tác dụng của thuốc hay không, anh không còn kịp suy tư nữa, cũng không muốn suy nghĩ thêm cái khác, trực tiếp dùng tay cởi thắt lưng Cận Hằng, thuận tiện cầm tay hấn đặt ở trên quần của mình.

Đây là ý gì, đã không cần nói cũng biết, trong cổ họng Cận Hằng phát ra tiếng hít thở nặng nề giống như dã thú, sau khi nói một câu cuối cùng “Em đừng hối hận”, siết lại cổ của đối phương, nặng nề hôn lên.

Bóng đêm dần sâu đậm, ngoài cửa sổ yên tĩnh không hề có một tiếng động, ánh trăng mờ lung rả vào cửa sổ, trên mặt đất hiện ra ánh sáng màu xanh rải rác, cũng chiếu sáng căn phòng hai người ôm chặt lấy nhau..

Ván giường kịch liệt vang lên âm thanh cọt kẹt, kèm theo tiếng gió sào sạt ngoài cửa sổ, trong đêm khuya dài dằng dặc hiện lên không khí ám muội mà kiêu diễm, trên bờ biển xa xa, sóng biển mãnh liệt đang không ngừng đánh vào bờ...

Dần dần gió đêm ngừng, ngoài khơi cũng bình tĩnh lại, Cận Hằng lấy ngón tay lau đi mồ hôi ẩm ướt trên tóc Yến Thù Thanh, cúi đầu tại đôi môi cùng trên cổ của đối phương hạ xuống một nụ hôn, sau khi thấy đối phương mệt mỏi rơi vào giấc ngủ, mới tiến đến bên tai đối phương dùng âm thanh cơ hồ ngay cả mình cũng không nghe thấy, nhẹ nhàng mở miệng nói...

Yến Thù Thanh, Cận Hằng rất yêu em.

Hết chương 33-phần 2.

39. Chương 33-1: Phần 1

Yến Thù Thanh nằm mơ.

Trong mộng anh biến thành một con cá rơi vào trong bếp lửa nghi ngút khói, lượng nước toàn thân đều sắp bị sấy khô, thế nhưng anh cũng không có sức lực giãy dụa, cảm giác thống khổ da tróc thịt bong làm cho anh không ngừng run rẩy, muốn nói nhưng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ vô lực, thế nhưng căn bản không có ai để ý.

Thời gian khá dài trôi đi, da thịt của anh cũng tỏa ra mùi vị khét lẹt, vảy trên người biến thành màu đen xấu xí, trong lúc anh nghĩ bản thân sắp bị nướng đến chết, một cái tay đem anh từ bên trong bếp lửa cứu ra, một lần nữa bỏ vào bên trong dòng nước mát.

Một khắc kia được nước mát vây quanh, anh cảm giác mình rốt cuộc sống lại, thoải mái phát ra tiếng rên rỉ ngắn ngủi, nhưng vào lúc này, người kia lại đè lại thân thể của anh, cứng rắn dùng một cây chày gỗ vừa to vừa dài đâm vào trong cơ thể anh.

Anh tàn nhẫn mà run rẩy một chút, liên tục trôi lên mặt nước, thế nhưng người kia lại không có vì vậy mà buông tha anh, trái lại càng thêm dùng sức đâm vào da thịt của anh, phút chốc anh cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình đều bị biến hình, mà cái cây chày gỗ kia vẫn sống chết giống như muốn quấy nấy ruột gan của anh, đâm thủng anh từ đầu tới đuôi.

Trong miệng phát ra âm thanh phá nát, anh bị một trận sóng lớn che ngập bầu trời hất lên không trung, thân thể không khống chế được co rúm lại một chút, sau đó tất cả hoàn cảnh xung quanh đều thay đổi.

Anh không tiếp tục bơi ở trong biển, mà là nằm nhoài trên một chiếc giường xa lạ, gắt gao cản gối bên mặt, tiếp nhận phía sau va chạm kịch liệt.

Anh giãy dụa muốn đứng lên, nhưng một cái tay lớn chặt chẽ đè lại sống lưng anh, làm cho anh không thể không dùng một tư thế bất kham giống như bị đóng đinh ở trên giường.

Trước mắt cảnh vật hỗn loạn, anh gian nan quay đầu lại, chỉ nhìn thấy phía sau mình là một người đàn ông cường tráng, thân hình mạnh mẽ, mồ hôi trong suốt rơi ở trên cơ bụng sáu múi của hắn, tất cả đều làm cho anh đầu vác mắt hoa, thế nhưng trong phòng tia sáng quá mờ, anh căn bản không thấy rõ mặt người đàn ông này, chỉ có thể bị ép buộc theo động tác mạnh mẽ của hắn chập trùng lên xuống.

Anh chặt vật giơ tay lên che mắt, chặt chẽ cắn môi, không để cho mình tiếp tục phát ra âm thanh khó chịu, nhưng trong lòng đã sớm xấu hổ không thôi.

Yến Thù Thanh a Yến Thù Thanh, mày chỉ là thân thể biến dị, cũng không phải nước chảy vào đầu, làm sao lại nằm mơ giấc mộng hoang đường như thế.

Chính là trong lúc khó chịu, cánh tay siết chặt của người kia bỗng nhiên đem anh bế lên, tư thế thay đổi làm cho hai chân anh mềm nhũn, trực tiếp co quắp ngồi ở trên giường, những cũng khiến cho cái chày gỗ kia trực tiếp đâm sâu vào lục phủ ngũ tạng.

“A ——!”

Anh rên lên một tiếng, ngay cả ngón chân đều cuộn lên, một trận giật điện tê dại trào lên toàn thân, nếu như đây là mộng, cũng không khỏi quá mức chân thật, chân thật đến mức suýt chút nữa anh nghĩ bản thân đã cùng Cận Hằng lăn giường...

Khoan đã... Tại sao là Cận Hằng!?

Yến Thù Thanh lập tức tỉnh táo, mở choàng mắt, vào mắt là trần nhà trắng như tuyết, mà vừa nãy hình ảnh kiều diễm này đó thật chỉ là một giấc mộng.

May mắn là giấc mộng...

Anh chặt vật thở phào một cái, toàn thân đều bị ướt đầm mồ hôi, trong lúc đang chuẩn bị xuống giường uống chén nước, đột nhiên cảm giác bên hông mình có một cánh tay ôm lấy, thuận theo phương hướng cánh tay một đường nhìn lên, anh thấy được mặt Cận Hằng.

Phút chốc anh cứng tại chỗ, căn bản không thể tin được con mắt của mình.

Theo bản năng nhìn bốn phía, ngửi được mùi thuốc sát trùng trong không khí, trong lúc nhất thời trong đầu trống rỗng, hoàn toàn nhớ không nổi đến tột cùng anh đang ở nơi nào, mà Cận Hằng cái tên này tại sao nằm ở bên cạnh mình!

Trong lòng giống như bị rót vào một thùng dầu sôi, trực tiếp sôi sùng sục.

Anh ngừng thở, theo bản năng muốn ngồi dậy, kết quả vừa mới hơi nhúc nhích, xương cốt toàn thân lại

giống như bị đứt đoạn mất, làm cho anh trực tiếp ngã về trên giường, sau đó lại cảm giác được trong thân thể có vẻ như có thứ gì đó nhét vào....

Cái nhận thức này làm cho anh hoàn toàn bối rối, trong lúc nhất thời quên mất phản ứng.

Có lẽ là động tác của anh quá lớn đánh thức Cận Hằng bên cạnh, hẳn không cao hứng nhứu mày lại, cái tay nằm ngang bên hông ở thuận thế thu lại gần hơn, một cái chân tiến vào chân của anh, dùng một tư thế bảo vệ mạnh mẽ đem anh ôm chặt vào trong lồng ngực của mình.

Hắn hơi động, đồ vật trong thân thể trở nên rõ ràng hơn, cảm giác chướng bụng quỷ dị làm cho Yến Thù Thanh da đầu tê rần, trong nháy mắt nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

Hỗn loạn hormone, trong thân thể còn sót lại được hiệu, còn có trong lúc ánh mắt hai người đối diện nhau tia lửa văng ra khắp nơi... trong thân thể lửa cháy rừng rực, cũng làm cho anh quên mất bản thân mặt dày cười lên trên người Cận Hằng, không để ý sự phản kháng của hắn lôi kéo quần áo của hắn, khát khao cầm lấy tay hắn giúp mình dập lửa.

Trời ạ... Anh có phải điên rồi hay không!

Yến Thù Thanh ở trong lòng kêu rên một tiếng, gương mặt nhất thời đỏ bừng, căn bản không còn dám nghĩ đến chuyện xảy ra sau đó.

Vốn là trong nháy mắt vừa tỉnh lại, anh suýt chút nữa nghĩ bản thân đã cùng người xa lạ xảy ra chuyện tình một đêm kinh khủng, kết quả vào lúc này triệt để tỉnh lại, nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, anh phát hiện chuyện này so với chuyện tình một đêm cũng không tốt hơn chỗ nào.

Ngày hôm qua anh rõ ràng chỉ là muốn đến hỏi rõ Cận Hằng đối với mình rốt cuộc là tâm tư gì, cũng không phải thật sự muốn làm chuyện gì đó, rốt cục tại sao mọi chuyện lại phát triển với cái tốc độ nhanh như chớp thế này?

Anh dùng sức nắm tóc, nhắm mắt lại trong đầu tất cả đều là hình ảnh Cận Hằng phản kháng kịch liệt, liều mạng giãy dụa không để cho anh làm loạn, một người lạnh như băng như vậy, bị anh chơi đùa đến mức cả khuôn mặt đều biến hình, chuyện này là chuyện hoang đường cỡ nào a...

Yến Thù Thanh không dám nghĩ tiếp nữa, yên lặng mà lau mồ hôi, trong lòng mơ hồ bốc lên một cảm giác thổ phỉ ức hiếp khuê nữ nhà lành.

Trước đây cái tên này vẫn luôn dùng bộ mặt cá chết trắng trơn lên án anh, kết quả vào lúc này anh lại làm ra chuyện kinh thiên động địa này... chỉ bằng cái tính tình cổ quái của tên này, nếu như tỉnh lại có thể xé xác anh ra không?

Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, Yến Thù Thanh có chút kinh sợ rụt cổ, theo bản năng quay đầu lại liếc mắt một

cái nhìn Cận Hằng còn đang trong giấc mộng.

Trong lúc cái tên này tỉnh táo, gương mặt hắn vừa thối vừa cứng, một bộ dạng bề ngỗ ngông cuồng tự đại hung hăng, thế nhưng lúc ngủ bộ dạng lại yên tĩnh bất ngờ.

Ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào, ở trên sống mũi cao của hắn lưu lại bóng đen nhợt nhạt, lông mi chính tề theo hô hấp của hắn hơi rung động, đôi môi thật mỏng hơi mím lại, lúm đồng tiền trên má bên trái hiện ra càng thêm rõ ràng, nhìn qua dĩ nhiên còn mang theo mấy phần trẻ con.

Trái tim Yến Thù Thanh không hiểu ra sao đập mạnh, anh vội vàng dời mắt đi.

Ở trong ấn tượng của anh, cái tên này vẫn luôn mang vẻ mặt cá chết, bắt đầu từ lúc nào hắn trở nên đẹp như thế... Đẹp mắt như vậy, đẹp đến nỗi khiến anh có chút không quen...

Yến Thù Thanh rất không muốn dùng cái từ đẹp mắt này để hình dung Cận Hằng, bởi vì trước đây anh kiên quyết cho rằng cái tên này không đẹp trai bằng mình, nhưng lúc này anh lại không thể phủ nhận Cận Hằng xích lô nằm ở trên giường, lộ ra lồng ngực cùng bắp vai rắn chắc màu đồng cổ, thực sự là... gọi cảm chết tiệt..

Yến Thù Thanh càng xem càng mê tít, trước đây anh chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ nhìn chằm chằm tình địch của mình, nhìn đến mức không dời được tầm mắt, khó giải thích được có chút miệng khô lưỡi khô, anh lặng lẽ đem cánh tay đang ôm hông mình dịch qua một bên, trước khi Cận Hằng tỉnh dậy anh muốn thừa dịp nhân cơ hội này quay về phòng bệnh của mình.

Thế nhưng vừa mới hơi nhúc nhích, cái vật kia nhét ở trong thân thể bị động tác của anh làm cho rơi ra, vang lên âm thanh “ba” một tiếng, ở trong đêm tối yên tĩnh không tiếng động, hiện ra đặc biệt chói tai.

Mắt Yến Thù Thanh trong nháy mắt tái nhợt, sau đó lại cảm giác được một thứ chất lỏng ướt nhẹp chảy xuống đùi, không cần nhìn anh cũng biết đây là vật gì.

Trong lúc nhất thời anh khóc không ra nước mắt, căn bản không có cách nào dùng lời nói hình dung tâm tình của mình vào giây phút này.

Tuy rằng anh trước đây vẫn là chỉ gà giò, chưa từng cùng người khác vượt qua giới hạn, nhưng vẫn là đối với lần đầu tiên của mình tràn ngập ảo tưởng, anh đã từng cho rằng, chuyện này sẽ xảy ra vào một buổi tối ấm áp, lúc tỉnh lại anh có thể ôn nhu ôm lấy vợ mình, cho người ấy một cái hôn thân mật.

Nhưng bây giờ ấm áp tốt đẹp đều không thấy đâu, mà anh còn phải giống như hồ ly ăn vụng, không chỉ phải nhịn cái miệng đau rát, còn muốn thừa dịp trong lúc nửa đêm canh ba lén lút trốn đi, mẹ nó chuyện này quả thực không tưởng tượng nổi!

Yến Thù Thanh dùng sức nắm tóc, không để ý tới phía dưới của mình còn dính thứ chất lỏng không sạch

sẽ, cầm quần áo lên muốn nhảy xuống giường, kết quả chân mới vừa chạm được sàn nhà, xương sống liền trở nên lập tức mềm nhũn, làm cho anh suýt chút nữa một đầu ngã xuống đất.

Tiếng vang ầm ầm rất cục đánh thức Cận Hằng, đôi mắt hắn lim dim vì buồn ngủ, mở mắt liền thấy được Yến Thù Thanh nhoài người xuống giường.

Vào lúc này trên người đối phương trần truồng, trên lồng ngực bằng phẳng che kín vết tích xanh xanh tím tím, ở trên tuyến eo gầy nhỏ hiện lên hai dấu bàn tay rõ ràng, không cần nhìn cũng biết nhất định là dấu ấn lưu lại trong lúc bị cưỡng chế bày ra một loại tư thế nào đó.

Lúc này Yến Thù Thanh tựa hồ vẫn không có nhận ra được Cận Hằng mở mắt ra, tự mình nhấc lên một chân, dùng sức xoa bóp thịt đau nhức, cũng không biết cái tư thế này đã vô tình bày ra bộ phận phía dưới trống trơn của mình, từ góc độ Cận Hằng thậm chí còn có thể nhìn thấy giữa hai chân đối phương còn lưu lại bạch trọc của hắn.

Trong nháy mắt hô hấp của hắn cứng lại, cảm giác vật phía dưới mới vừa ngủ đông lúc này lại rục rịch góc đầu dậy, nhũn mảy giọng nói khàn khàn, “Giữa đêm hôm khuya khoắt em đang làm cái gì thế?”

Thanh âm này khiến Yến Thù Thanh sợ hết hồn, anh vừa quay đầu lại liền đối diện gương mặt đen thui giống như diêm vương của Cận Hằng, trong nháy mắt thân thể đột nhiên không thể nhúc nhích.

Chuyện này... Cái tên mặt cá chết này sao lại tỉnh dậy sớm như vậy, anh còn chưa kịp đào tẩu a!

Thấy anh mang theo gương mặt đỏ bừng, ngồi ở chỗ đó không nói lời nào, vẫn giữ nguyên tư thế cũ không thu hai chân về, hô hấp của Cận Hằng nặng thêm mấy phần.

Hạt giống tích lũy hơn hai mươi năm đều cho đối phương, đối phương dĩ nhiên còn muốn ghét bỏ, là ghét bỏ hắn mới vừa rồi còn không đủ ra sức, hay là thật sự muốn một buổi tối liền ép khô hắn?

... Quả thực là dâm đảng!

“Đang hỏi em đó, em ngồi ở chỗ đó làm gì? Hiện tại không thêm phản ứng anh, vừa nãy lúc xé quần áo của anh không có như vậy a.”

Hắn rõ ràng đang oán giận vợ mình đã nghi hắn dục cầm cổ tống. Nhưng lời này vào đến trong tai Yến Thù Thanh lại hoàn toàn thay đổi ý tứ, quả thực giống như Cận Hằng đang cố tình chất vấn anh tại sao lại làm “chuyện ác”.

Dù sao cũng là anh chủ động, trong lòng tóm lại có chút chột dạ, Yến Thù Thanh sờ sờ mũi, ở bên trong bầu không khí lúng túng giữa hai người thực sự anh không biết nên nói cái gì, lúng túng lấy áo mặc lên người, ngẹn ra một câu, “Em... Em không làm gì...”

Động tác của anh không thoát khỏi đôi mắt Cận Hằng, hần lập tức thấy được đối phương muốn cầm quần áo rời đi, nhất thời chân mày nhíu chặt hơn.

Vợ hần rốt cuộc có ý gì, ăn xong rồi liền muốn chạy sao? Lúc trước chính miệng nói phụ trách rốt cuộc là ai a?”

“Làm sao, em muốn chuồn à?”

“... Không có a.”

“Vậy em buổi tối không ngủ muốn làm gì.”

Cận Hằng nhìn thấy Yến Thù Thanh ánh mắt loé lên lửa giận, lửa giận trong lòng không khổng chế được xông ra, hai người không nên làm gì cũng đã làm, vợ hần dĩ nhiên muốn đổi ý? Vừa nãy tại sao tự nhiên bò lên giường của hần như vậy? Ăn xong rồi lại muốn quát mông bỏ chạy, nghĩ hần dễ dãi lắm à!

Vốn là thông cảm Yến Thù Thanh vừa mới tỉnh lại, thân thể không chịu nổi, cho nên mới làm một lần qua loa, bây giờ nhìn lại vừa nãy hần nên tàn nhẫn “làm” đối phương, làm cho đối phương rốt cuộc không bò dậy nổi, đừng hòng nghĩ hơn nửa đêm nhân cơ hội trốn đi.

Đối diện gương mặt đen thui của Cận Hằng, Yến Thù Thanh nghĩ rằng hần muốn tỉnh sổ với anh, vào lúc này anh muốn trốn cũng không trốn được, cũng không thể đứng im để hần xé xác được!

Nghĩ tới đây, đầu anh nóng lên, đột nhiên nghiêng người, ngồi lên trên người Cận Hằng.

Cận Hằng không nghĩ tới Yến Thù Thanh đột nhiên làm ra động tác này, còn lập tức áp sát như thế, nhất thời toàn bộ hô hấp rối loạn, vốn là hai người không mặc quần áo, trong thân thể còn sót lại vui thích lúc trước lưu lại, vào lúc này trong nháy mắt da dẻ dính nhau, vừa lúc này hình ảnh Cận Hằng mặt đỏ tới mang tai hiện lên trong đầu, ngay cả Yến Thù Thanh lập tức có chút muốn làm loạn.

Hai tay chống ở hai bên đầu Cận Hằng, anh quyết định phá quán tử phá suất, trước khi bị Cận Hằng xé xác, quyết đoán lựa chọn ném đi tiết tháo, dù sao anh cũng đã háo sắc một lần, anh cũng không ngại háo sắc thêm một lần nữa.

Nói xong anh giống như con khỉ bám lên trên người Cận Hằng, lột bỏ áo của mình vừa mới tự mặc ra, khá là câu dẫn nói, “Anh hỏi em muốn làm gì, em hiện tại sẽ nói cho anh biết.”

“Em muốn ”làm” anh.”

Nói xong lời này, anh trực tiếp cúi đầu ngăn chặn đôi môi Cận Hằng, bộ dạng giống như thổ phỉ chiếm đoạt tiện nghi con gái nhà lành.

Trong phút chốc đôi môi bị ngăn chặn, lông mày Cận Hằng nhú lại đột nhiên buông ra, sững sờ ngẩn ra trong giây lát mới nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động, khóe miệng thậm chí còn hiếm thấy trỗi lên ý cười, tâm lý hừ hừ hai tiếng, xem đi quả nhiên là dục cảm cố túng.

Vợ hần nhất định là trách hần mới vừa rồi không có thỏa mãn đối phương, mới có thể cố ý cùng hần câu kỉnh, thực sự là biệt nữ thật là khiến người ta không thể làm gì.

(Biệt nữ: nghĩ 1 đẳng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng hành động khác người.)

Hết chương 34-phần 1.

40. Chương 33-2: Phần 2

Hai người đàn ông không biết xấu hổ lần đầu khai trai cơ hồ giằng co cả một đêm, mãi đến tận khi chân trời nổi lên tia sáng mới hoàn toàn yên tĩnh, sau đó Yến Thù Thanh thậm chí không thể nhớ rõ bản thân trở về phòng bệnh lúc nào, chỉ nhớ rõ hai chân mình đã không còn cảm giác, vừa mới gục đầu xuống giường liền đi tìm Chu Công đánh cờ, chờ lần thứ hai tỉnh lại đã là trưa ngày thứ ba.

Có lẽ là giằng co cả một đêm, cuối cùng giải tỏa hết tất cả được hiệu trong cơ thể, tỉnh lại sau giấc ngủ, Yến Thù Thanh cảm thấy được cả người khoan khoái từ trước tới nay chưa từng có, trước đó cảm giác không thoải mái cũng đã biến mất không để lại dấu vết, thế nhưng Cận Hằng không có may mắn như vậy, bởi vì đêm đó động tác quá mức “Kịch liệt” liên ảnh hưởng tới vết thương trên đùi hần, cho nên bây giờ so với Yến Thù Thanh hần lại trở thành bệnh nhân bệnh tình nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Sau khi nghe đến tin tức này, Yến Thù Thanh dở khóc dở cười, thừa dịp buổi trưa rảnh rỗi liền trực tiếp đi đến phòng bệnh của hần.

Không nghĩ trong phòng bệnh dĩ nhiên người đông như mắc cửi, từ trong ra ngoài người đứng chật ních, tất cả mọi người đều đang cười nói chuyện gì đó.

Bốn phía phòng bệnh bày đầy hoa tươi cùng hoa quả, trên ghế sa long ở góc tường chất đầy quà tặng, mà những người đến thăm quần áo gọn gàng sạch sẽ, cử chỉ bất phàm, không cần đoán cũng biết tại sao bọn họ lại đến đây.

Dù sao dựa vào thân phận hiển hách của Cận Hằng, từ khi đi học có không ít người tới ôm bắp đùi của hần, bây giờ nghe nói vị “quý nhân” này bị thương nằm viện, mấy người muốn trèo cây cao khẳng định không kịp chờ đợi muốn tới lấy lòng.

Yến Thù Thanh nhìn lướt qua mỹ nam tuần tú mỹ nữ xinh đẹp đứng ở đó, lại xem lễ vật bọn họ chuẩn bị trong tay, không nhịn được cúi đầu liếc mắt nhìn chính mình.

Quần áo bệnh nhân lôi thôi lệch théch, một đầu tóc rối bời, hay tay rộng tuếch, hoàn toàn không phù hợp bầu không khí trong phòng, nếu như lúc này đi vào nhất định sẽ bị tên kia ghét bỏ!

Nghĩ tới đây, anh nắm tóc, bám vào cửa sổ nhìn vào một lần nữa, nhìn thấy Cận Hằng đang ngồi bên giường cùng người trong phòng bệnh nói chuyện, vào lúc này tầm mắt của hắn vẫn luôn ở trong phòng, căn bản không có nhìn ra phía ngoài, không có chú ý tới anh đang đứng trước cửa.

Yến Thù Thanh chà chà hai tiếng, quyết định không đi tham gia náo nhiệt, yên lặng từ cửa lù ra, xoay người đi đến hoa viên dưới lầu tản bộ.

Đợi đến khi mặt trời lặn về hướng tây, sắc trời dần đen, Yến Thù Thanh tính toán thời gian không sai biệt lắm, lúc này mới lấy ra thiết bị truyền tin gửi cho Cận Hằng một tin nhắn: [buổi tối anh muốn ăn cái gì?] tin gửi đi giống như đá chìm biển lớn, đã lâu không có nửa điểm động tĩnh, trong lúc Yến Thù Thanh cho là hắn sẽ không trả lời, thiết bị truyền tin đột nhiên vang lên một chút, cũng chỉ có hai chữ ngắn ngủi, [không ăn.] nhìn chằm chằm hai chữ đơn giản này, Yến Thù Thanh đoán không ra tâm tư người này, [tại sao không ăn, hiện tại em rất đói, chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?] sau khi tin tức gửi đi thiết bị truyền tin lại rơi vào trầm mặc, giống như là đang suy nghĩ xem nên nói gì, hồi lâu sau mới có tin nhắn gửi đến [không sao, dù sao vết thương của anh không chết được, em không cần tìm anh nữa, anh không đói bụng] vài chữ phối hợp với mấy dấu chấm câu, Yến Thù Thanh không cần nhìn cũng biết giờ khắc này vẻ mặt của tên kia nhất định không cao hứng.

Nhìn chằm chằm dòng chữ “Không cần tới tìm anh nữa”, Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, cái gì gọi là “Không cần tới”, chẳng lẽ nói...

[Anh biết em đi tìm anh?]

[Anh không biết!]

Lần này tin nhắn trả lời rất nhanh, hơn nữa cái tên này lần đầu tiên đổi dấu chấm tròn thành dấu chấm than, có thể thấy được hắn đang giận thật, Yến Thù Thanh nhìn cái dấu chấm than kia không giải thích được có chút muốn cười, lại không hiểu cái tên này bởi vì chuyện gì mà tức giận như vậy.

Chắc không phải là bởi vì hắn vẫn luôn chờ anh, kết quả một đồng người đến, anh lại im lặng không lên tiếng rời đi đó chứ?

Nghĩ đến loại khả năng này, trái tim Yến Thù Thanh nhất thời đập mạnh một cái, anh không muốn tưởng bỏ, nhưng anh không nghĩ ra lý do nào thuyết phục hơn, trong lúc anh còn không rõ xảy ra chuyện gì, khoe miệng trước tiên không tự chủ ngẩng lên, ngón tay nhanh chóng nhấn chữ, [vậy hiện tại em đi tìm anh có được không, em muốn cùng anh ăn cơm tối o(*//// ///*)q] thiết bị truyền tin lần thứ hai không còn động tĩnh, trong phòng bệnh của Cận Hằng lại truyền đến một trận ho kịch liệt, hắn chăm chú nhìn dòng tin nhắn này, sau khi xác định bản thân không nhìn nhầm mới đem thiết bị truyền tin đặt xuống bàn, cả gương mặt trở nên đỏ ửng, thân thể cứng đờ giống như tảng đá.

Vợ của hắn dĩ nhiên còn cùng hắn làm nũng, hơn nữa còn gửi thêm biểu tượng o(*//// ///*) rõ ràng

muốn ám chỉ vợ hắn đang năn nỉ hắn, hắn nên làm gì bây giờ!

Đè nén trái tim bay nhảy loạn xạ, hắn nghiêm mặt, qua rất lâu mới gửi đi tin nhắn chỉ có một chữ [Ừm] Yến Thù Thanh nhìn chằm chằm chữ “Ừm” này hồi lâu, cảm thấy được đầu mình cũng có lúc không bình thường, chỉ một từ rất đơn giản, dĩ nhiên lại muốn chạy thật nhanh đến bên Cận Hằng.

Yến Thù Thanh vì sự ngu ngốc của bản thân mà nở nụ cười, anh từ dưới lầu mua hai hộp cơm, sau đó đi lên phòng bệnh Cận Hằng.

Vào lúc này phòng bệnh của Cận Hằng trống không, lẽ vật lúc trước không biết đi nơi nào, trong phòng chỉ có một mình Cận Hằng, một mình hắn đang ngồi ở bên giường đọc sách, mặc trên người quần áo bệnh nhân màu trắng, lúc thường đầu tóc chải chuốt hất về phía sau, lúc này tóc mái lại phủ xuống trán, phối hợp với cặp kính màu vàng trên mũi, bộ dạng thật giống quý công tử hiền lành.

Yến Thù Thanh đẩy cửa đi vào, Cận Hằng tiện tay đem sách khép lại, không mặn không nhạt nhượng mảy nói, “Em đến thật à.”

Về mặt của hắn lúc nói câu này thực sự rất muốn ăn đòn, quả thực còn kém ở trên mặt viết bốn chữ lớn “Không mời mà tới”, trước đây Yến Thù Thanh nhìn thấy tấm đức hạnh này của hắn, bảo đảm sẽ trọn tròng mắt, thế nhưng lúc này lại lén lút liếc mắt về quyển sách vừa nãy hắn cầm, phát hiện hắn dĩ nhiên cầm ngược, không nhận được liền nở nụ cười.

Cái tên này không phải vì che giấu căng thẳng, cho nên mới cố ý bày ra bộ mặt thối này chứ.

Kỹ năng diễn xuất này phải cho điểm tối đa!

Yến Thù Thanh câu lên khóe miệng, theo bản năng sờ sờ chóp mũi, kỳ thực trong lòng ít nhiều cũng có chút không dễ chịu.

Trước khi tới cũng không cảm giác gì, vào lúc này nhìn thấy người sống sờ sờ trước mắt, anh mới mơ hồ cảm thấy được có chút quái bách, dù sao đây là lần thứ nhất hai người gặp mặt sau sự kiện kia, lần trước hai người bọn họ ở trên cái giường này làm chuyện xấu hổ, tình cảnh lúc đó vẫn còn hiện ra ở trước mắt, vào lúc này lại cùng Cận Hằng ở trong cùng một phòng cùng một cái giường, cũng thật là có chút... Xấu hổ.

“.. Không phải nói em muốn chúng ta cùng nhau ăn cơm sao, em tùy tiện mua một ít đồ, anh xem một chút có thích hay không.”

Yến Thù Thanh trước tiên phá vỡ trầm mặc, cố ý không nhìn tới con mắt của Cận Hằng, sau khi giờ lên hộp cơm trong tay, liền cúi đầu bắt đầu chia thức ăn.

Cận Hằng không tiếng động đi tới bên cạnh ngồi xuống, theo dõi Yến Thù Thanh vì tính ưa sạch sẽ của hắn trong lúc chia cơm còn đeo bao tay, hắn không nói một lời, nhưng trong lòng tựa hồ có chút thụ sủng

nhược kinh.

(Thụ sủng nhược kinh: được sủng mà kinh sợ)

Ngày đó hắn bị đối phương trêu chọc như vậy, lập tức không kiềm chế, làm quá nhiều lần, cuối cùng còn khiến đối phương khóc xin tha, bằng tính cách cường liệt của Yến Thù Thanh không làm thịt hắn tại chỗ là tốt lắm rồi, hiện tại làm sao lại đột nhiên đưa cơm cho hắn?

Từng món đồ ăn đặt tại trước mặt, đậu hà lan xào, gạch cua gặm canh măng, thịt dê non xào tỏi, mì vằn thắn không bỏ hành thơm cùng với dịch dinh dưỡng gấp đôi phần đường, tất cả đều là đồ vật hắn thích ăn.

Yến Thù Thanh bị hắn nhìn lơ tai có chút toả nhiệt, thế nhưng đôi mắt vẫn như cũ mang theo ý cười nói, “Chân của anh không phải bị thương sao, khẳng định không có cách nào chạy khắp nơi, em xem đồ ăn ở nhà hàng dưới lầu làm cũng khá, cũng không biết khẩu vị của anh liên tục tiện chọn vài món, ừm... Anh có muốn trước tiên ném thử hay không?”

Đôi mắt Cận Hằng sâu hơn một tầng, thấp giọng hỏi, “Em... Làm sao biết trên đùi anh có thương tích?”

Hắn xưa nay chưa từng cùng Yến Thù Thanh đề cập tới việc này.

Lời này khiến Yến Thù Thanh không biết nói sao, anh có thể nói là trong miệng bác sĩ nghe được sao, lại liên tưởng đến buổi tối ngày hôm ấy động tác hai người quá mức kịch liệt, cho nên anh mới cố ý hỏi bác sĩ.

“Ai nha, cơm đều nguội, đừng nói nhiều như vậy, em sắp chết đói rồi, ăn đã rồi hãy nói.”

Anh cầm lấy đĩa, gấp lên một miếng thịt nhét vào miệng, Cận Hằng vẫn là không có động, vẫn như cũ không hề chớp mắt nhìn anh, “Em cố ý hỏi bác sĩ nói về thương tích của anh?”

Yến Thù Thanh cắn đĩa không lên tiếng.

Cận Hằng cũng lập tức trầm mặc, nhịp tim hai người đều có chút nhanh, cuối cùng hoà lên nhau, ở trong căn phòng an tĩnh phát ra âm thanh điếc tai nhức óc.

“Thịch —— thịch —— thịch —— ”

”Yến Thù Thanh, em nghe bác sĩ nói về vết thương của anh, lại mang cơm đến đây cho anh, đây là...Em có ý gì?”

Yến Thù Thanh mím môi trầm mặc một hồi, sau một chốc lại ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi giống như lấy được quyết tâm, cười nhìn hắn nói, “Anh không thấy được à, em muốn theo đuổi anh.”

Hết chương 34- phần 2.

41. Chương 34-1: Phần 1

Yến Thù Thanh cười nhìn hắn nói, “Anh không thấy được à, em muốn theo đuổi anh.”

Trong nháy mắt Cận Hằng sững sờ tại chỗ, nửa ngày không có phản ứng.

Qua rất lâu, trong lúc Yến Thù Thanh cho là Cận Hằng sẽ không phản ứng mình, hắn mới khó khăn mở miệng, “... Em đùa gì thế.”

Trên mặt cùng với cổ của hắn đỏ ửng, vóc người cao to tinh tráng đứng ở đó, hai cánh môi mỏng khẽ mím chặt, nếu như không tỉ mỉ quan sát, căn bản không phát hiện được hô hấp của hắn hỗn loạn đập trùng lên xuống hoàn toàn mất đi tiết tấu.

Khẩu khí của hắn vẫn cứng rắn không nhìn ra một điểm tâm tình, nhưng bàn tay cầm đĩa lại nổi lên gân xanh, phối hợp với đầu tóc xốc xếch của hắn, hiện ra vừa quái lạ vừa buồn cười.

Yến Thù Thanh đè nén khoe miệng hơi cong lên, nhúu mày nói, “Em không có nói đùa, em là nghiêm túc.”

“Anh xem chúng ta đã đăng ký kết hôn, cũng đã tổ chức tiệc cưới, ngày hôm trước còn lên giường, thế nhưng chúng ta vẫn chưa chính thức yêu đương, anh không cảm thấy quan hệ hiện tại của hai chúng ta rất không bình thường sao? Cho nên em cảm thấy dù sao tất cả mọi chuyện chúng ta đều đã làm, bây giờ chính thức yêu đương cũng không phải chuyện gì quái lạ.”

“Cho nên em... muốn cùng anh yêu đương?”

Cận Hằng nhìn nửa ngày mới từ trong miệng nói ra câu nói này, mặt trở nên cực kỳ đỏ, trong đầu vang lên ong ong, cả người cũng có chút phập phù.

Yến Thù Thanh bị phản ứng của hắn chọc cười, “Đúng vậy! Hay là anh muốn chúng ta vẫn nên giữ loại quan hệ mờ mịt này?”

Thế nhưng hai người bọn họ đã kết hôn rồi, thậm chí đã lên giường, không thể cứ như vậy duy trì mối quan hệ không rõ ràng. Không xác định tình cảm rõ ràng cũng chẳng thể cùng nhau đi đến cuối con đường.

Trong lòng Cận Hằng có chút không đồng ý, thế nhưng hắn không dám hỏi, hắn sợ bản thân vừa mở miệng sẽ khiến Yến Thù Thanh không cao hứng, giờ khắc này bên trong đầu hắn trống rỗng, đến bây giờ vẫn không thể tin vào tai của mình, thậm chí còn cảm thấy bản thân sinh ra ảo giác.

Vợ của hắn dĩ nhiên... Muốn theo đuổi hắn, còn muốn cùng hắn yêu đương?

Đối phương không phải vẫn luôn chán ghét hắn, hận không thể cùng hắn giữ khoảng cách cả đời này hay sao, ngay cả ngày hôm trước lên giường, đối phương cũng chỉ coi đó là chuyện tình một đêm, ngày hôm nay thậm chí còn cùng những y tá kia liếc mắt đưa tình, tại sao hiện tại lại nói những lời làm người ta hiểu lầm như vậy...

Lẽ nào Yến Thù Thanh chỉ là muốn trêu đùa hắn không phải thật lòng?

Rõ ràng ở trên chiến trường đối mặt với sinh tử hắn đều có thể bình tĩnh, nhưng bây giờ chỉ là nghe đến Yến Thù Thanh nói với hắn chuyện này, trái tim của hắn sắp rơi ra khỏi cuống họng, đối diện đôi mắt mang theo ý cười dịu dàng, hắn cảm thấy được toàn thân giống như bị lửa đốt.

“Cái gì gọi là giữ mối quan hệ mập mờ, em đừng nói lung tung.”

Hắn có chút táo bạo để đùa xuống dưới bàn, cứng rắn nghiêng đầu đi.

Hắn biết đến Yến Thù Thanh là người chung thủy, lúc trước hắn thậm chí mến đối phương nhiều năm như vậy, trong mắt đối phương cũng chỉ có Lý Khác Nhiên, coi như hiện tại đã không còn tình cảm, làm sao có khả năng dễ dàng như vậy liền thích hắn, coi như là kỹ thuật trên giường của hắn tốt, khiến cho đối phương thực tủy biết vị*, thế nhưng hắn cũng không muốn trở thành bạn tình một đêm của Yến Thù Thanh.

(Thực tủy biết vị: thử rồi mới biết là thích)

Nghĩ tới đây, trên mặt hắn biểu tình càng cứng đờ, thế nhưng lỗ tai vẫn cứ bởi vì lời của Yến Thù Thanh mà trường đến đỏ bừng.

Trời mới biết hắn bỏ ra sức lực lớn cỡ nào, mới có thể khắc chế mê hoặc của đối phương.

Bộ dạng này của hắn khiến Yến Thù Thanh cảm thấy khó giải thích được có chút đáng yêu, thậm chí muốn giơ tay xoa bóp mặt của hắn.

Trên thực tế anh cũng thật sự làm như vậy, giơ tay捏 má của Cận Hằng, anh cười nói, “Anh làm gì không nhìn em, là em nói không đúng chỗ nào, hay là anh căn bản không muốn cùng em yêu đương?”

Mặt Cận Hằng bị Yến Thù Thanh nắm càng đỏ hơn, đè lại bàn tay làm loạn của đối phương, lớn tiếng nói, “Đừng sờ lung tung! Mau thu lại mấy lời ngon ngọt của em đi, anh không phải mấy cô ý tá kia, không thêm để ý đến mấy lời tán tỉnh của em đâu.”

Yến Thù Thanh lén lút liếc mắt nhìn hắn, phát hiện cái tên này từ mặt đến cổ đều đỏ, không chừng mình nói thêm vài câu, sợ rằng Cận Hằng sẽ nổ tung mất.

Ngĩ tới đây, anh nén ý cười nhún vai một cái, “Được được được, vậy ăn cơm trước đi, những thứ đồ này em bỏ ra rất nhiều tiền để mua đấy, không ăn sẽ nguội mất, nếu phải bỏ đi em sẽ xót chết mất.”

Anh kịp thời dời đi đề tài, không có ép buộc thêm nữa, cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Cận Hằng liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh, thấy bộ dạng đối phương ăn giống lang thôn hổ yểu, không nhin được hơi nhú lông mày, thiếu phu nhân Cận gia dĩ nhiên lại thiếu tiền, là hần bình thường quá ít quan tâm đối phương sao?

Hần muốn nhin cũng không nhin được, “Em có biết sau khi đăng kí kết hôn, tài khoản của hai chúng ta sẽ liên kết với nhau không?”

“Cho nên?” Yến Thù Thanh ngẩng đầu liếc hần một cái, không rõ ràng hần muốn biểu đạt ý gì.

Cho nên tại sao em không tiêu tiền của anh, tiền của anh đều giao cho em a, một phần anh cũng không giữ.

Còn nói phải cùng hần yêu đương, nhưng tiền của hần cũng không cần, lại cùng hần phân rõ ràng như thế.

Cận Hằng trầm mặt, có chút mất hứng, đem số tiền còn lại dùng để mua sách của mình gửi cho Yến Thù Thanh.

Tiền riêng cũng giao hết, bây giờ hần không có tiền mua cơm, cũng không tin Yến Thù Thanh không dám tiêu tiền của hần, trơ mắt nhìn hần đối bụng.

Nhìn thấy tài khoản của mình rỗng tuếch, trong lòng Cận Hằng rút cục thư thái mấy phần, cầm lấy đũa bắt đầu ăn cơm.

Thấy cái tên này rút cục động đũa, Yến Thù Thanh tiện tay gấp một miếng thịt dê vào trong bát hần, ”Ăn cái này, cái này ăn ngon.

“Thịt dê bổ nguyên khí, anh ăn nhiều một chút, cửa hàng này món thịt dê xào cũng không tệ lắm, anh trước tiên nếm thử mùi vị, nếu như yêu thích sau này mỗi ngày em mua cho anh ăn.”

Cận Hằng sắc mặt một cái, nhìn Yến Thù Thanh, lại nhìn miếng thịt dê trong bát, không hiểu ra sao mặt lại trở nên đỏ hơn.

Thịt dê có tác dụng bổ thận tráng dương, nói cái gì bổ nguyên khí, kỳ thực là muốn cho hần bồi bổ thận đi, còn muốn sau này mỗi ngày đều mua cho hần, việc này không phải ám chỉ hần thì là cái gì.

Cận Hằng uống một hớp dịch dinh dưỡng, ý vị thâm trường liếc Yến Thù Thanh một cái, kỳ thực là bởi

vì kỹ thuật trên giường của hắn quá tốt, ngày hôm nay đối phương mới đột nhiên đối với hắn tốt như vậy đúng không?

Nghĩ tới đây, hắn cũng không biết cần phải buồn bực hay là vui mừng, đối diện ánh mắt nhìn sang của Yến Thù Thanh, trái tim hắn nhảy lên không ngừng, cuống họng giống như bị kiến cắn có chút ngứa ngáy.

Kỳ thực... Nếu như ở trên giường có thể làm được phu thê hài hòa, ít nhất chứng minh hắn có thể bước tới gần Yến Thù Thanh một bước.

Theo bản năng mím môi, hắn càng cảm thấy ngày hôm nay hành động của Yến Thù Thanh vốn là đang muốn câu dẫn hắn, không nhịn được đem tất cả thịt dê xào tỏi trong đĩa đổ vào trong bát của Yến Thù Thanh.

“Nếu bỏ như vậy, vậy em cũng ăn nhiều một chút.”

Mặc dù tại trên giường là hắn tốn sức lực, thế nhưng người phải làm động tác có độ khó cao hình như là đối phương, muốn bồi bổ hắn tinh lực dồi dào, cuối cùng chịu khổ không phải là đối phương sao.

Nhìn thấy hắn một mặt căng thẳng lại mơ hồ đỏ lên, Yến Thù Thanh cảm thấy hành động của mình hôm nay xem như là không làm không công, Cận thiếu gia chưa từng hầu hạ người khác, vào lúc này lại biết quan tâm anh, chuyện này quả thật là thu được chiến lợi phẩm ngoài sức mong đợi.

Nói xong anh há miệng, tiến đến trước mặt cố ý đùa hắn, “Vậy anh dứt cho em ăn có được không.”

Cận Hằng toàn thân cứng đờ, mắt thấy vừa muốn giận dữ vừa muốn xấu hổ nổi nóng, lại không biết suy nghĩ cái gì, đem miếng thịt dê mình mới cắn xong, dứt vào trong miệng của đối phương, nói, “Này, ăn đi.”

Yến Thù Thanh bị nhét một miếng thịt vào miệng, sững sờ ngồi tại chỗ cũ trừng mắt nhìn, đối diện đôi mắt đen kịt của Cận Hằng, vừa nghĩ miếng thịt trong miệng mình khả năng còn dính nước bọt của người này, nhất thời gương mặt trở nên đỏ ửng.

Luôn cảm giác bản thân giống như bị người này trêu chọc.

Thế nhưng cái tên này lúc nào thì luyện đến trình độ mặt dày cao thâm như thế.. quả thực anh không phải là đối thủ của hắn!

Hết chương 35-phần 1.

42. Chương 34-2: Phần 2

Yến Thù Thanh nói muốn theo đuổi Cận Hằng, thật sự nói được là làm được.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi khi rảnh rỗi anh liền chạy đến phòng bệnh Cận Hằng, mỗi ngày đều mang đồ ăn đến, không thì cũng ở lại giúp hắn tắm rửa thay quần áo (tuy rằng Cận Hằng không đồng ý) thế nhưng Yến Thù Thanh không muốn để người khác làm, một đám người hầu nhà Cận Hằng cũng vì vậy mà trộn mắt ngoác mồm.

Nói đến khẩu vị của Cận Hằng rất kỳ quái, rõ ràng nhìn từ bên ngoài, hắn chính là diêm vương mặt lạnh lời lẽ phong hành nghiêm túc thận trọng, ở trong quân đội từ trước tới nay có cái gì ăn cái đấy chứ không kén ăn, trên thực tế lại đặc biệt kén, hơn nữa rất yêu thích ăn đồ ngọt.

E rằng hắn ý thức được thích ăn đồ ngọt chính là tật xấu ảnh hưởng đến hình tượng thượng tá uy nghiêm của hắn, cho nên chưa từng biểu hiện ra, thế nhưng Yến Thù Thanh là người vô cùng tỉ mỉ, chỉ cần anh nguyện ý vì một người, có thể hiểu được thói quen cùng sở thích của người đó.

Cho nên ngoại trừ ba bữa ăn chính, mỗi lần anh đều cố ý chuẩn bị thêm điểm tâm ngọt làm bữa ăn phụ, đặc biệt là loại bánh kem có lớp bơ dày đặc, đây cũng chính là đồ ăn có tần suất xuất hiện cao nhất ở đầu giường của Cận Hằng.

Tuy rằng Cận Hằng đối với việc này vô số lần kháng nghị nói đối hắn không giống mấy cô bé học sinh thích ăn đồ ngọt, thế nhưng ngày thứ hai lúc Yến Thù Thanh mang đồ ăn đến, bánh ngọt vẫn là hết sạch sành sanh không hề để lại dù chỉ là một chút.

Ngày này là ngày Cận Hằng phải làm kiểm tra, bác sĩ mang theo hòm thuốc cố ý đến khám lại.

Sau khi bác sĩ cầm máy móc tỉ mỉ kiểm tra một chút xương bấp chân của hắn, vừa liếc nhìn thấy gương mặt băng sương của hắn, không nhịn được mở miệng nhỏ giọng nói, “Thượng tá, ngài vẫn tập phục hồi chức năng đều đặn đúng không?”

Cận Hằng liếc nhìn bác sĩ một cái, không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng.

Trên mặt bác sĩ lộ ra thần sắc không hiểu, vừa cẩn thận chạm vào vết thương của hắn, tự mình lẩm bẩm, “Chuyện này không đúng...”

“Vậy ngài có uống thuốc cường hoá xương đều đặn không?”

Cận Hằng nhú mày, “Đây là tự nhiên.”

“Sao lại có thể như thế nhỉ...”

Bác sĩ càng thêm lộ ra thần sắc khó hiểu, đẩy kính mắt một cái nói, “Thượng tá, dựa theo đợt trị liệu bình thường, chân của ngài đã sớm bình phục, hơn nữa ngài vốn là bị thương không nghiêm trọng, không thể cho tới bây giờ vẫn không khôi phục, hiện tại tình huống này của ngài, giống như là bị ngoại lực lôi kéo, tăng thêm hai lần, ngài... Không ngại nói thật với tôi, có phải là trong lúc bị thương ngài đã tiến hành một số vận động dữ dội, hoặc là căn bản không có nằm trên giường nghỉ ngơi?”

Lời này khiến trên mặt Cận Hằng chợt lóe một vệt thần sắc cực kỳ không tự nhiên, thế nhưng tốc độ quá nhanh, căn bản cũng không có người khác phát hiện.

Hắn đương nhiên có làm qua vận động kịch liệt, hơn nữa còn là cực kỳ kịch liệt, thậm chí còn khiến toàn bộ ván giường vang lên tiếng cọt kẹt, một người chịu trách nhiệm trọng lượng hai người, còn phải dùng sức ở đầu gối, hắn không trực tiếp biến thành tàn phế đã rất tốt rồi.

Hướng chi, ai chịu nổi vợ của mình mỗi ngày không có chuyện gì chạy đến phòng mình trêu chọc, hơn nữa trêu chọc xong bỏ chạy, nếu không phải như thế hắn cũng không cần phải mỗi ngày kéo theo cái chân thương đi vào phòng vệ sinh làm chuyện riêng tư nhiều lần!

Nhắc tới chuyện này, đầu hắn lại đau, bác sĩ không chú ý tới sắc mặt của hắn, vẫn như trước nói, “Thượng tá a, tôi nói cho ngài, ngài như vậy không được, tuổi quá trẻ chân lại bị gãy, sau này rất là phiền toái, ở trên chiến trường tôi trước tiên không nói, nhưng chỉ riêng chuyện tìm vợ thôi cũng rất đau đầu rồi, mấy ngày trước tôi nhận được một ca bệnh của một binh lính, cậu ta bị cắt một chân, phục tùng giả mới vừa cùng cậu ta kết hôn không lâu liền chạy theo người khác, thực sự là...”

“Được bác sĩ, chuyện riêng của tôi không liên quan tới ông, nếu như kiểm tra xong có thể làm phiền ông đi ra ngoài không?”

Cận Hằng mang theo gương mặt tái mét, không đợi bác sĩ nói xong liền giơ tay ngắt lời, một bộ dạng không muốn nghe tiếp.

Đối diện ánh mắt sắc như dao của hắn, bác sĩ rụt cổ một cái, không dám nói thêm gì nữa, lại dặn dò vài câu để cho hắn tiếp tục kiên trì làm phục hồi chức năng, sau đó nhanh chóng rời đi phòng bệnh.

Chờ sau khi bác sĩ đi xa, Cận Hằng mới đưa ánh mắt một lần nữa rơi vào trên đùi của mình.

Tuy rằng qua nhiều ngày như vậy, nhưng chân thương tổn của hắn vẫn cứ mơ hồ đau, hắn biết nếu như hắn còn tiếp tục dằn vặt như vậy, sau này thật sự có khả năng biến thành người què, cũng biết thân là quan chức quân bộ cần phải sớm trở về xử lý quân vụ, thế nhưng sâu trong nội tâm hắn lại hi vọng chân của mình khôi phục chậm một chút, như vậy hắn có thể hưởng thụ Yến Thù Thanh mang đến cho hắn dằn vặt ngọt ngào.

Hắn không biết Yến Thù Thanh bây giờ đối với hắn tốt như vậy, rốt cuộc là nhất thời tâm huyết dâng trào, hay là do hắn cứu đối phương, cho nên mới muốn báo ân, thế nhưng bất kể là loại nào, ít nhất hiện tại hắn nằm ở trong bệnh viện, có thể quang minh chính đại hưởng thụ được Yến Thù Thanh chăm sóc, mấy ngày nay trải qua giống như nằm mơ, mà sau này nếu như tỉnh mộng, Yến Thù Thanh còn tiếp tục đối xử với

hắn tốt như vậy hay không, chính hắn cũng không xác định, cho nên hắn chỉ hận không thể trực tiếp biến thành người què, triệt để nửa đời sau ỷ lại vào Yến Thù Thanh.

Trong lúc hắn ngẩn người, bên cạnh người máy phục hồi chức năng đã được lập trình dịch đến bên cạnh hắn, trực tiếp nhắc lên hai cánh tay của hắn thúc giục, “Thượng tá, xin lập tức huấn luyện, ngày hôm nay còn có sáu tiếng, nếu như thời gian huấn luyện không đủ, ngày mai phải tích lũy mười hai tiếng, ngày kia sẽ là mười tám tiếng, ngày thứ tư sẽ là cả ngày...”

”Dừng một chút dừng lại! Tôi đã nghe thấy, không cần lặp đi lặp lại!

Cận Hằng thực sự là không chịu được món đồ này, trình độ nói nhiều có thể so với bác sĩ vừa này, nếu như hắn không ấn nút làm phục hồi, nó sẽ vẫn luôn lảm bảm không chịu để yên, nếu không phải Yến Thù Thanh đã từng khen bộ dạng tròn trịa của nó rất đáng yêu, hắn thật sự muốn trực tiếp đem nó ném ra ngoài.

Gương mặt co quắp, hắn bất đắc dĩ nằm trên ghế, hai cái tay cầm lấy hai tay vịn bên cạnh, hai cái chân đạp ở trên bàn đạp, chuyển động theo hệ thống đã được lập trình, không ngừng mà đứng lên ngồi xuống, bắt đầu huấn luyện cơ bắp.

Vật này nhìn như đơn giản, nhưng thật sự rất hao tổn thể lực, dù cho Cận Hằng có thể trạng tốt, sau khi luyện một tiếng hô hấp cũng có chút bất ổn, mồ hôi theo cái cổ chảy xuống sống lưng, dính ướt quần áo bệnh nhân màu trắng của hắn.

Hắn tùy tiện cởi áo ném qua một bên, để lộ lồng ngực tinh trắng màu đồng cổ tiếp tục huấn luyện, mỗi một lần kéo ra duỗi vào, đều phác họa ra đường nét bắp thịt trôi chảy của hắn, sau khi bị ướt đầm mồ hôi, càng là lộ ra một tầng ánh sáng lộng lẫy mê người, cơ bụng rắn chắc theo sức mạnh đôi chân co rút lại, nhân ngư tuyến bên eo càng trở nên cường hãn mạnh mẽ, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy máu huyết dâng trào.

Lúc Yến Thù Thanh tiến vào, đứng dịp thấy được tình cảnh như vậy.

Hormone cảm kiểm giả nồng nặc phủ vào mặt, làm cho anh phút chốc có chút choáng váng, trong thân thể có thứ gì đó chuyển động, làm cho anh nhất thời nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, có chút không di chuyển được tầm mắt sang chỗ khác.

Lúc này Cận Hằng nghe đến động tĩnh quay đầu lại, mồ hôi dính vào mái tóc, một đôi đồng tử đen kịt không khác nào báo đen mới vừa săn bắn xong, lóe lên ánh sáng dã tính.

Yến Thù Thanh trong nháy mắt bị ánh mắt này đâm trúng, nhất thời có chút miệng khô lưỡi khô.

Rõ ràng trước đây cùng cái tên này huấn luyện chung nhiều lần như vậy, nhìn qua không biết bao nhiêu lần bộ dạng hắn để trần mồ hôi đầm đìa, đã sớm không còn cảm giác mới mẻ, thế nhưng vào lúc này anh vẫn giống như thần xui quỷ khiến không thể dời ánh mắt sang chỗ khác được.

Cận Hằng bị ánh mắt sáng như bóng đèn của Yến Thù Thanh nhìn có quần bách, theo bản năng ngồi dậy, bấp thập cả người bắt đầu trở nên cứng ngắc, “Ngày hôm nay tại sao em lại tới sớm như vậy.”

Yến Thù Thanh cười cười, đôi mắt vẫn không có rời đi thân thể của hắn, “Nghe nói ngày hôm nay làm anh phải làm phục hồi chức năng, cho nên em muốn tới xem một chút có cần giúp gì không —— ”

“Không cần hỗ trợ gì cả.” Cận Hằng không chờ anh nói xong đã khấn trương ngắt lời, nghĩ đến tình cảnh lần trước trong lúc mình đang điều trị, bị cái tên này kích thích tại chỗ càng thêm lúng túng, theo bản năng sờ sờ mũi, nói, “Chương trình đều là người máy sớm đặt ra, một lần làm chính là sáu tiếng, nơi này không có chuyện gì khác, em đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Yến Thù Thanh không chỉ không có rời đi, còn trực tiếp đi tới đóng cửa lại, nhú mày nói, “Tại sao không cần em hỗ trợ, anh làm phục hồi xong cơ thể nhất định sẽ đau, em có mang theo dầu xoa bóp, chốc nữa sẽ giúp anh xoa thể nào.”

Nói xong anh thật sự từ trong túi tiền lấy ra một bình dầu xoa bóp, đi thẳng tới chỗ Cận Hằng.

Trong nháy mắt cả người Cận Hằng đều cứng lại rồi, hắn làm sao có khả năng chịu được để Yến Thù Thanh đâm bóp cho hắn, hai người chỉ là mặt đối mặt ăn cơm, sau đó hắn đều phải chạy phòng vệ sinh, ngày hôm nay nếu như trực tiếp kích thích như thế, không phải là muốn trực tiếp lấy mạng hắn!

“Không cần, dầu xoa bóp lưu lại, anh tự mình làm là được!”

Cận Hằng còn kém nói thẳng “Em đừng tới đây”, thế nhưng Yến Thù Thanh đã quyết định chủ ý muốn ăn đậu phụ của Cận Hằng, một mặt nghiêm túc đi tới bên cạnh hắn, dán vào hắn ngồi xuống, “Anh yên tâm đi, kỹ thuật của em rất tốt, trước đây ở trên chiến trường lúc bị bong gân em đều có thể tự mình giải quyết, bây giờ mỗi ngày anh ngoại trừ làm phục hồi chính là nằm ở trên giường, cơ bắp khẳng định hoạt động không tốt —— ”

Nói xong anh giơ tay đặt lên trên lưng Cận Hằng, thuận theo phía sau lưng sờ tới bấp đùi của hắn, “Anh xem cơ bắp của anh cứng cỡ nào, nếu như không xoa bóp, rất dễ dàng bị thương.”

Đầu ngón tay của Yến Thù Thanh mang theo cảm giác mát mẻ, ở trên da thịt nóng bỏng trải qua một hồi vận động của Cận Hằng lưu lại một điểm tê dại, khiến cả người hắn nổi da gà.

Phút chốc, Cận Hằng từ cái cổ đến phía sau lưng đều trở nên đỏ ửng, thực sự là hận không thể trực tiếp đem Yến Thù Thanh ấn xuống đất, tàn nhẫn mà “làm” đối phương.

Mỗi lần Yến Thù Thanh đều như vậy, nghĩ hết trò gian đến trêu chọc hắn, nhưng là chưa từng có một lần phụ trách tới cùng, hắn trước đây làm sao lại không cảm thấy được cái tên này ác liệt như vậy, chuyện này có tính lừa dối trước khi cưới hay không!?

Giơ tay đè lại cái tay làm loạn của Yến Thù Thanh, hầu kết hấn kịch liệt chuyển động mấy lần, “Anh còn phải làm phục hồi, em nhanh lên một chút đi ra ngoài đi!”

Khẩu khí của hấn càng ngày càng gay go, nếu như không tỉ mỉ quan sát căn bản là không nhìn ra giờ khắc này hấn tức đến nổ phổi cỡ nào, Yến Thù Thanh ở trong lòng trộm cười vài tiếng, nhún vai một cái nói, “Anh quên mất, em đang đeo đuổi anh a, hiện tại anh đang làm phục hồi, em không thể rời đi, anh chọn đi, nếu không để em giúp anh xoa bóp, vậy thì buổi tối để em giúp anh tắm rửa.”

Cận Hằng quả thực bị trình độ không biết xấu hổ của Yến Thù Thanh dọa sợ, hấn chưa bao giờ biết đến Yến Thù Thanh một khi đã nhiệt tình đối với một người có thể làm đến trình độ này, trong lúc nhất thời hấn căn bản không có cách nào suy nghĩ bình thường được, cả người giống như bị ném vào bên trong núi lửa nóng rực.

Hấn không thể từ chối Yến Thù Thanh, thế nhưng để Yến Thù Thanh giúp hấn tắm... Hấn sợ bản thân sẽ trực tiếp chảy máu mũi, như vậy ở trước mặt vợ mình chẳng phải là một chút tôn nghiêm cuối cùng cũng không có hay sao?

Cân nhắc một chút, hấn cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, khuôn mặt co quắp cứng rắn giờ tay vung một cái, nói, “Tùy em.”

Yến Thù Thanh lộ ra biểu tình đắc ý, trộm ở sau lưng Cận Hằng cười không ra tiếng.

Tại sao người này đáng yêu như thế!

Đổ dầu xoa bóp vào trong tay, sau khi xoa nhiệt, anh nhẹ nhàng đặt tay vào trên da của Cận Hằng, dầu xoa bóp ấm áp mơ hồ còn mang theo chút vị bạc hà, cực kỳ giống mùi vị trên người Yến Thù Thanh.

Đôi tay của Yến Thù Thanh thon dài rắn chắc còn mang theo một tầng chai sạn, ở sau lưng nhẹ nhàng xoa nắn, từ xương vai đến cột sống, từ cánh tay đến đầu ngón tay, trong lúc bàn tay Yến Thù Thanh đi đến trước ngực hấn, hai người cơ hồ ôm nhau thật chặt.

Yến Thù Thanh hết sức chuyên chú giúp hấn xoa bóp, trên mặt biểu tình đặc biệt đằng hoàng trịnh trọng, thế nhưng một đôi tay lại quang minh chính đại ăn đậu phụ, mà Cận Hằng giờ khắc này lại không dễ chịu như vậy, toàn thân căng thẳng giống như dây cung bất kỳ lúc nào cũng có thể đứt, trong đầu điên cuồng lăm lăm bản thân phải thật bình tĩnh, trong phút chốc Yến Thù Thanh ôm hấn, hấn cảm giác phía dưới của mình cương đến phát đau.

Lúc này một ngón tay không biết là vô tình hay là cố ý, đột nhiên ở một chỗ nào đó nhô ra trên ngực bóp một cái, lúc này Cận Hằng tức giận thật rồi, đột nhiên đè tay Yến Thù Thanh lại, “Em sờ chỗ nào đấy.”

Yến Thù Thanh nháy mắt mấy cái, “Em sờ chỗ nào a? Làm sao em lại không cảm giác được, nếu không em lại sờ một chút.”

Nói xong một cái tay khác lại bắt đầu quạt gió thổi lửa, Cận Hằng không thể nhịn được nữa, trong phút chốc quay đầu lại, đem Yến Thù Thanh đặt ở trên ghế phục hồi, ở trên cao nhìn xuống nói, “Ngày hôm nay có phải là em không muốn đi, mỗi ngày trêu chọc anh như thế rất vui à.”

Yến Thù Thanh ghen cười, cũng không vội vàng ngồi dậy, “Ai trêu chọc anh, thực sự là oan cho em a, em rất là nghiêm túc xoa bóp cho anh mà, anh lại nghĩ lung tung đi đâu rồi.”

Cận Hằng thật sâu liếc Yến Thù Thanh một cái, cúi đầu, chớp mũi hai người đụng vào nhau, vừa mở miệng âm thanh có chút khàn khàn, “Chân của anh còn chưa khỏe, em mỗi ngày chạy đến phòng bệnh anh như thế có phải muốn hại anh thành tàn phế hay không.”

Lúc nói chuyện hô hấp của hai người ở giữa chớp mũi quanh quẩn, tuy rằng đôi môi không có đụng vào nhau thế nhưng so với chân chính hôn môi còn kiều diễm hơn rất nhiều.

Trái tim Yến Thù Thanh đập đến mức có chút mất khống chế, nhìn vào đôi mắt của Cận Hằng cười nói, “Vậy anh cũng có thể tới tìm em a, kỳ thực em rất muốn để anh tới tìm em, những y tá bác sĩ kia vẫn luôn chạy đến phòng em, em nói với bọn họ anh là bạn trai em, còn đang trong giai đoạn theo đuổi, bọn họ không tin, nếu như anh đến phòng em cũng rất tốt, bọn họ sẽ được mở mang tầm mắt, sẽ tin lời em nói là thật, dù sao..”

Lúc nói đến hai chữ cuối cùng, Yến Thù Thanh lại nhỏ giọng, Cận Hằng theo bản năng đến gần, đôi môi Yến Thù Thanh kề sát vào lỗ tai của hắn, “Dù sao anh đẹp mắt như vậy.”

Đây là lần đầu tiên cũng là một lần duy nhất từng ấy năm cho tới nay Yến Thù Thanh khen hắn, Cận Hằng sững sốt một hồi lâu, sau đó cả người đều nổ tung, từ cái trán đến gót chân đều đỏ ửng, kịch liệt thở một hơi, lại gơ tay bịt kín đôi môi Yến Thù Thanh, đầu xoay qua một bên, căn bản không dám nhìn đôi mắt của đối phương.

Yến Thù Thanh nhân cơ hội hôn một cái vào lòng bàn tay của hắn, Cận Hằng giống như chạm vào lửa nóng lập tức thu tay về, đột nhiên đứng lên, giống như con thú bị nhốt trong lồng, đi vòng quanh tại chỗ.

Hắn cảm thấy được bản thân sắp điên rồi, “Yến Thù Thanh” cái tên này thật là muốn lấy mạng hắn...

Yến Thù Thanh thấy hắn như vậy nhịn không được bật cười, đến gần dùng ngón tay đâm hắn một cái, “Lời em muốn nói đều đã nói rồi, anh cũng nên cho em xem hành động của anh a, buổi chiều em không tới, anh có muốn tới hay không thì tùy anh.”

Cận Hằng che mũi, cảm giác chớp mũi có chút toả nhiệt, giống như là có thứ gì muốn chảy ra.

Yến Thù Thanh ý cười càng sâu, “Anh không nói lời nào là đồng ý đúng không, thế nhưng trước khi đi em có thể hôn anh một cái hay không?”

“...”

“Nếu không anh hôn nhẹ em một cái cũng được.”

“Yến Thù Thanh!”

Cận Hằng táo bạo gọi ra cái tên này, cũng rất cuộc không nói ra được câu nói kế tiếp, rõ ràng cho thấy thẹn quá thành giận.

Yến Thù Thanh bắt đầu cười ha hả, không tiếp tục trêu chọc hấn, nhìn thấy bộ dạng đã sắp nổi khùng của Cận Hằng, anh rất thông minh vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, trước khi bị đè lên giường phải bảo vệ mạng nhỏ của mình, cũng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ “truy thê” mỗi ngày trêu chọc xong bỏ chạy.

Nghĩ đến vẻ mặt chật vật cùng ghen ghét của Cận Hằng, tâm tình Yến Thù Thanh tốt đến mức từ trước đến nay chưa từng có, khẽ hát lên đi về phòng bệnh, kết quả vừa mới đi đến liền thấy hai người đứng trước cửa phòng bệnh.

Anh đứng tại chỗ ngăn người một chút, trong lúc bọn họ xoay đầu lại, ngón tay ở trong túi đột nhiên nắm lại, trong nháy mắt nụ cười trên khóe miệng trở nên cứng đờ.

Hết chương 34-phần 2.

43. Chương 35

Anh hít sâu một hơi, quay người muốn rời đi, vào lúc này anh không thể để cho hai người kia ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Thế nhưng mới vừa quay đi, hai người bọn họ tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân của anh, xa xa ở phía sau gọi lên tên của anh, “Thù Thanh!”

Nghe đến âm thanh quen thuộc, bước chân Yến Thù Thanh dừng lại, đột nhiên nhắm mắt không có lập tức xoay đầu lại, mà hai người kia đã nhanh chân đi tới bên cạnh anh.

“Quả nhiên không nhìn lầm, đúng thật là con rồi.”

Âm thanh mạnh mẽ truyền đến, bờ vai anh bị người kia thân thiết vỗ một cái, lúc này không thể không quay đầu lại, anh hít sâu một hơi cuối cùng xoay người, sau đó lại thấy được gương mặt của Yến Trọng Vĩ và Trương di.

Một tiếng “cha” bị nghẹn ở trong cổ họng, nửa ngày không nói ra được, anh cứ như vậy trầm mặc câu lên khoe miệng, nhất thời không biết bản thân nên làm sao đối mặt với hai người này.

Trước mặt Yến Trọng Vĩ cùng Trương di vẫn là bộ dạng trước kia, tóc Yến Trọng Vĩ có vài sợi trắng xoá, thế nhưng sống lưng thẳng tắp, một thân áo sơ mi quần tây sạch sẽ, vừa nhìn liền biết bộ dạng này đã được tỉ mỉ sửa sang, mà Trương di rõ ràng so với lúc trước đây đã hơn rất nhiều, bụng đã nổi lên khá cao.

Vào lúc này bà ta nhếch miệng, cười ha hả đối với Yến Thù Thanh nói, “Nhìn con xem đứa nhỏ này, mấy ngày không gặp còn sợ người lạ, không nhận ra cha và dì Trương sao? Gặp mặt tại sao không chào một tiếng?”

“Bụng em đã to như vậy, còn hi vọng con mình nhận ra sao?”

Yến Trọng Vĩ đứng bên cạnh cười theo, nếp nhăn trên khóe mắt tụ lại cùng nhau, phác hoạ ra một đường nét hiền lành, giờ tay vỗ vỗ vai Yến Thù Thanh, “Khá lắm, mấy ngày không gặp cảm giác thăng nhóc này hình như cao hơn a, vốn cho là ngày hôm nay không gặp được con, không nghĩ tới lại ở đây thấy được con, ngược lại cũng khéo.”

Ánh mắt của ông ta ôn hòa, khẩu khí hiền lành, trong lúc nhắc tới hai chữ “cao hơn”, ý cười trong mắt không giấu được, trong ký ức Yến Thù Thanh cảm thấy anh vẫn là đứa con kiêu ngạo của Yến Trọng Vĩ, nếu như không phải tận mắt thấy bộ dạng của ông ta đối với mình trừng mắt lạnh lẽo mặt đầy chán ghét coi thường, Yến Thù Thanh thật sự cho là chuyện xảy ra đêm đó tất cả chỉ là một hồi ảo giác của anh.

Anh chưa quên buổi tối ngày hôm ấy ánh mắt của Yến Trọng Vĩ lạnh như băng, cũng không quên cái bạt tai mạnh mẽ đánh vào mặt của anh, càng chưa quên cuộc nói chuyện chứa đầy chán ghét cùng buồn nôn của hai người bọn họ giữa đêm khuya.

Trong nháy mắt nhắm mắt lại, loại cảm giác lạnh đến thấu xương kia vẫn cứ rõ ràng ở trước mắt, anh không hiểu lúc trước bọn họ vẫn luôn coi anh là quái vật chỉ hận không thể cách càng xa càng tốt, bây giờ lại làm như không có chuyện gì xảy ra, chủ động tới đây tìm anh!

Trong lòng vừa nặng nề vừa lạnh lẽo, anh trầm mặc một hồi lâu mới thấp giọng mở miệng, “Đúng a, ở đây cũng có thể gặp gỡ hai người, không biết là vô tình hay cố ý nữa.”

Lời này rõ ràng là chậm chọc, thế nhưng đây đã là phương thức ở chung hoà bình nhất anh có thể nghĩ ra, anh gọi không được “Cha mẹ”, cũng không có cách nào giả tạo coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra, càng không thể vào lúc này trực tiếp quay người rời đi, bởi vì dù sao bọn họ vẫn là bố mẹ nuôi hơn hai mươi năm của anh, anh không thể đối xử với bọn họ giống như người xa lạ được.

Ai biết lời này lập tức khiến nụ cười trên mặt Yến Trọng Vĩ dừng lại, ánh mắt rất rõ ràng trầm xuống, Trương di bên cạnh vội vàng cười ha hả tiến lên, “Không phải trùng hợp a, đừng xem cha con ở đây giả vờ nghiêm túc, kỳ thực ông ấy có ý ở chỗ này chờ con, con cũng biết tính xấu của ông ấy chính là mạnh miệng, trên thực tế trong lòng lại rất nhớ con, ngày hôm qua sau khi quyết định đi tìm con, cả một buổi tối ông ấy đều ngủ không ngon.”

Tính tình Trương di khôn khéo, am hiểu nhất chính là đối xử, vào lúc này nói ra mấy câu như thế, ý đồ muốn làm dịu lại bầu không khí sốt sắng.

Thế nhưng trên đời này không phải tất cả mọi chuyện đều có thể dùng một câu “Mạnh miệng” để giải thích.

Yến Thù Thanh ở trong lòng cười nhạt, nhếch miệng lên, không mặn không nhạt nói, “Thì ra là vậy, vậy thì thật là khổ cực hai người vì con từ xa chạy đến nơi này.”

Trương di vừa nghe lời này lúc này thẳng thắn nở nụ cười, “Con đứa nhỏ này nói cái gì ngốc vậy, đều là người trong nhà còn khách khí như vậy làm gì.”

Nói xong bà ta thân thiết kéo cánh tay Yến Thù Thanh, phảng phất thực sự là đang cùng con ruột của mình nói chuyện, hỏi han ân cần nói, “Hôm nay trời quá nóng, con ở viện khẳng định không thích hợp ở lâu, nếu không chúng ta vào phòng trước đi, nếu như con lại bị ốm, dì và ba con rất đau lòng.”

Đau lòng? Trước đây nếu như bọn họ nói lời này anh sẽ tin tưởng vô điều kiện, nhưng bây giờ tiếp tục tin anh chính là kẻ ngu.

Yến Thù Thanh kéo kéo khóe miệng, đột nhiên cảm thấy trong lòng một trận uể oải trước nay chưa từng có, căn bản không muốn cùng bọn họ diễn tiết mục phụ tử tình thâm.

Trong lúc đang chuẩn bị tìm lý do rời đi, y tá trực ban vừa vặn đi tới, nhìn ba người bọn họ đứng chung một chỗ, lúc này nở nụ cười ân cần nói, “Yến thiếu tá, ngài đã trở lại rồi, hai người bọn họ đến đây đợi đã hơn nửa ngày, tôi vừa hỏi mới biết là cha mẹ của ngài, sợ bọn họ không tìm được đường liền trực tiếp dẫn tới phòng bệnh của ngài, không nghĩ tới ngài lại không ở trong phòng.”

Lời này vừa nói, Yến Thù Thanh dừng một chút mới cười một cái nói, “Thật không tiện, vừa nãy có chút việc trì hoãn, đã làm phiền cô.”

Y tá cười hì hì vung vung tay, “Thiếu tá ngài quá khách khí, ngài đây là muốn vào phòng sao? Có cần tôi giúp cô chú cầm đồ không?”

Nói xong cô ấy muốn tiến lên hỗ trợ, Yến Thù Thanh vừa muốn xua tay từ chối, Trương di đã cười đưa đồ trong tay tới, cuối cùng còn không quên khách khí nói một tiếng “Cám ơn cô y tá”.

Có người ngoài ở đây, Yến Thù Thanh căn bản không có cách nào nói thêm gì nữa, chỉ có thể trầm mặt để hai người bọn họ vào phòng.

Cửa phòng bệnh “Răng rắc” một tiếng đóng lại, anh dựa vào đầu giường mệt mỏi xoa xoa thái dương.

Yến Trọng Vĩ tìm cái ghế sofa rộng nhất ngồi xuống, nhìn lướt qua bốn phía phòng bệnh trang hoàng

hoa lệ, cùng với thiết bị y tế đầy đủ, khoe miệng cười lên nở nụ cười, “Nhìn thấy con ở nơi này sinh sống tốt như vậy, cha cũng yên lòng, lúc trước con âm thầm rời đi, vẫn luôn không trở về, cha với Trương di đều rất lo lắng cho con.”

Yến Thù Thanh nhìn mặt của ông ta, nửa ngày không có hé răng, đây là cha nuôi từ nhỏ đến lớn anh đều kính trọng cảm kích, rõ ràng khuôn mặt này quen biết đã hơn hai mươi năm, coi như hóa thành tro anh cũng sẽ không quên, bây giờ vừa nhìn lại cảm thấy đặc biệt xa lạ.

Trước đây anh nơm nớp lo sợ, liều mạng nỗ lực học tập huấn luyện, chỉ là vì đến lúc nhận được thành tích cùng vinh dự, có thể đổi lấy nụ cười cùng khích lệ của cha nuôi, giống như bây giờ, nếu như trước đây Yến Trọng Vĩ có thể quan tâm anh như vậy, anh sẽ luôn ghi nhớ rất lâu, thế nhưng trải qua đêm đó, anh mới hiểu được cái gì là nụ cười khích lệ, hết thấy đều là giả dối.

Thấy anh không nói lời nào, Yến Trọng Vĩ cũng không trở mặt, mang theo túi đựng hộp cơm đặt tại trên bàn, “Trương di nhớ thân thể con không tốt, cố ý làm cho con vài món con thích ăn, vào lúc này chắc vẫn còn nóng, con mau nếm thử xem.”

Nói xong ông ta lần lượt mở ra từng cái hộp cơm, bên trong hương vị cơm nước nóng hổi quen thuộc bay tới trong mũi, Yến Thù Thanh trước đây cho đó là mùi vị gia đình, bây giờ nhìn thấy không nhận được cảm thấy phiền lòng.

“Ngài và Trương di ngày hôm nay đến đây rốt cục có chuyện gì, nói thẳng đi, không cần vòng vo như thế.”

Lời này vừa nói, tay Yến Trọng Vĩ cầm hộp cơm nhất thời cứng đờ, lồng ngực kịch liệt đập trùng mấy lần, như là đè nén tâm tình không vui, thở dài nói, “Còn không phải là vì con đứa nhỏ này lâu như vậy không trở về nhà, khiến hai người già chúng ta lo lắng, không nhận được đến quân bộ hỏi một chút tình huống, ai nghĩ đến sau khi nghe ngóng mới biết con đang nằm viện, mới vội vàng chạy tới đây thăm con.”

Yến Thù Thanh cười cười, hoàn toàn không có vì vậy lộ ra thần sắc rung động, “Thế nhưng lúc trước không phải ngài nói không nhận đứa con trai này sao, bây giờ còn đến xem tôi làm gì.”

Yến Trọng Vĩ không nghĩ tới Yến Thù Thanh còn bản khoản chuyện lúc trước, nhất thời sắc mặt có chút tái nhợt, rất hiển nhiên chưa bao giờ cùng Yến Thù Thanh ăn nói khép nép như thế, lúc này muốn trở mặt, lại bị Trương di bên cạnh đẩy một cái, chỉ có thể mạnh mẽ nuốt lời muốn nói vào trong bụng.

Bầu không khí nhất thời có chút ngưng trệ, Yến Trọng Vĩ hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra biểu cảm vừa khổ não vừa hối hận nói, “Thù Thanh a, thì ra con còn giận cha chuyện hôm đó sao.”

“Con cũng biết cha có tính xấu, lúc trước uống một chút rượu, lại nghe nói con đắc tội người của quân bộ, tâm lý sốt ruột mới cùng con nói lời không dễ nghe, trên thực tế trong lòng cha là vì lo lắng cho con, sợ con sau này thật sự đắc tội người ta, nửa đời sau sẽ không dễ sống, cha cũng vì vậy mà tức giận, thế nhưng đều là một lòng suy nghĩ cho con, sau này nhớ tới cũng cảm thấy được bản thân lúc đó làm quá rồi, con trai của cha ưu tú như vậy, cha uống rượu vào lại động thủ đánh con.”

Trương di đứng bên cạnh vừa nghe lời này cũng cùng gật đầu liên tục, “Đúng a Thù Thanh, sáng ngày thứ hai cha con tỉnh rượu phát hiện con không ở nhà, suốt mấy ngày vẫn tự trách bản thân, có lúc nằm mơ trong miệng đều gọi tên con, con từ nhỏ lớn lên ở cạnh cha con, còn không biết ông ấy nói năng chua ngoa nhưng tính tình lại mềm yếu, nếu như ông ấy thật sự không nhận đứa con trai này, lúc trước làm sao có khả năng đưa con về nhà.”

Những câu nói này nếu như nói ở trong quá khứ, thậm chí là trước khi nghe được cuộc nói chuyện của hai người giữa đêm người, anh sẽ nhẹ dạ tin tưởng, ngoan ngoãn trở lại làm con trai ngoan của hai người.

Hơn hai mươi năm công ơn nuôi dưỡng thật sự là quá nặng, bất kể là đánh hay là mắng, anh cũng không thể hận Yến Trọng Vĩ, thế nhưng đêm đó lời nói của ông ta không khác nào một con dao sắc bén, tàn nhẫn mà đâm vào trái tim của anh, đến nay vẫn còn chảy ra máu tươi, anh căn bản không có khả năng làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cái gì gọi là vì anh suy nghĩ, thực chất chỉ là oán hận anh khiến ông ta không còn mặt mũi, không có cách nào trở thành đề tài câu chuyện để cho ông ta khoe khoang khắp nơi, càng không có cách nào để cho ông ta lợi dụng lót đường cho con trai ruột của ông ta sau này.

Mà phần công ơn nuôi dưỡng nặng trình trịch, cũng không phải vì lòng tốt, chỉ là bởi vì lúc đó Yến Trọng Vĩ một kẻ lưu manh không có con cái, cho nên mới muốn nuôi một cảm kiếm giả ở bên người dưỡng già, kết quả sau này có con trai ruột, anh lại trở thành một quái vật bị biến dị nam không ra nam nữ không ra nữ, thân phận chẳng bằng một con chó bị đá ra khỏi nhà.

Đề xuống đau nhói trong lòng, anh kéo kéo khóe miệng, lộ ra một vệt nụ cười khó coi, “Ngài không cần giải thích cho tôi nhiều như vậy, chuyện đêm đó tôi không muốn nhắc lại.”

Không phải không để ý, mà là nói ra sẽ càng khiến anh chán ghét bản thân.

Nghe nói như thế, Yến Trọng Vĩ cùng Trương di trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt khó coi của Yến Thù Thanh, lúc này lại nở nụ cười.

“Lại nói tình cảm cha con nào có ai lại thù hận lẫn nhau, Thù Thanh con không để ở trong lòng thật sự là quá tốt, sau này chúng ta ai cũng không nhắc đến chuyện này, đến đến, mau tới dùng cơm đi, một nhà ba người chúng ta đã lâu không có ăn cơm chung với nhau.”

Trương di cười khúc khích, vừa nói vừa nhét đôi đũa vào trong tay Yến Thù Thanh, chỉ vào món tôm om nước tương trên bàn, “Món này là cha con làm, ông ấy biết đến con thích ăn món này, sáng sớm liền đi chợ mua tôm, con mau nếm thử nghệ của ông ấy, có phải là vẫn là bảo đao chưa già hay không.”

Một con tôm hồng bao bọc nước tương, nồng nặc vị ngọt bay vào trong lỗ mũi, Yến Thù Thanh lại không có nửa điểm khẩu vị, đem đũa để xuống bàn, trầm mặc một hồi mới thấp giọng mở miệng, “Nếu đã làm cha con hơn hai mươi năm, có mấy lời không ngại nói thẳng đi, tất cả mọi người đều bận rộn, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian.”

Nụ cười trên mặt Trương di trong nháy mắt cứng đờ, biểu tình Yến Trọng Vĩ càng là khó xem tới cực điểm, khả năng ông ta chưa bao giờ nịnh nọt trước mặt con trai nuôi cho nên vào lúc này liền ném đũa muốn trở mặt.

Trương di bên cạnh dùng sức đẩy ông ta hai lần, nháy mắt vài cái, ông ta mới ngăn chặn lửa giận, nở nụ cười nói, “Thù Thanh, đừng cùng cha con xa cách như vậy, vừa nãy chúng ta không phải nói ai cũng không được nhắc lại chuyện đã qua hay sao.”

“Ngày hôm nay cha quả thật là tới thăm con, nhìn con sinh sống tốt cũng yên lòng, kỳ thực... Gần đây cha và Trương di con sống không tốt mấy, con cũng thấy đấy, Trương di con mang thai, hành động rất không tiện, hơn nữa thân thể vốn là suy yếu, bác sĩ nói phải bồi bổ thân thể, để cho đứa nhỏ trong bụng được khỏe mạnh.”

“Nhưng số tiền phải tiêu hàng ngày thật sự là quá lớn, điều kiện gia đình chúng ta con cũng biết, một mình cha mỗi ngày ngoại trừ công tác, còn phải chăm sóc hai mẹ con bọn họ, thân thể này của cha xương cốt không lưu loát, mỗi tháng mua thuốc ăn cơm sinh hoạt hàng ngày, mọi thứ đều phải tốn tiền, thực sự trải qua có chút túng quẫn...”

Nghe đến đó, Yến Thù Thanh cuối cùng cũng coi như hiểu rõ, trong lòng một trận sắc bén đâm nhói, chỉ cảm thấy cực kỳ buồn cười, thì ra bọn họ diễn màn kịch hòa thuận vui vẻ này chỉ là vì muốn đòi tiền anh.

Anh cắn chặt đôi môi, ngón tay nắm chặt bởi vì quá mức dùng sức mà làn da trở nên tái nhợt.

Yến Trọng Vĩ bên cạnh lại không chú ý thần sắc của anh, chỉ là theo dõi sắc mặt hồng hào dưỡng bệnh mấy ngày nay của anh, không nhận được bốc lên chút ghen tuông nói, “Cha vốn là còn lo lắng cho con bên người không có ai chăm sóc, hiện tại vừa nhìn con ở nơi này sống tốt như thế cũng yên lòng, chờ thân thể con tốt nhớ tới về thăm nhà nhiều một chút, cũng giúp đỡ giúp đỡ cha chăm sóc em trai tương lai của con.”

Nghe xong lời này, Yến Thù Thanh nhìn Yến Trọng Vĩ giả mù sa mưa, nhẹ nhàng nói, “Cho nên, ngày hôm nay ngài cùng Trương di tới thăm là giả, quan tâm tôi có lưu lại quân bộ hay không cũng là giả, mục đích chỉ muốn đến mượn tiền tôi thôi đúng không?”

Yến Trọng Vĩ sắc mặt cứng đờ, “Con đứa nhỏ này nói chuyện kiêu gì vậy, cha mẹ đối với con quan tâm như vậy, con lại nói năng kiêu đó?”

“Quan tâm?”

Yến Thù Thanh nhấn mạnh lặp lại hai chữ này, cười lạnh một tiếng, “Nếu như ngài thật sự quan tâm tôi, làm sao thời gian dài như vậy đều không gửi cho tôi một tin nhắn hoặc gọi điện thoại hỏi thăm tôi, thiết bị truyền tin của tôi hỏng, hay là ngài đã thẳng thắn xóa số của tôi rồi?”

Yến Trọng Vĩ sắc mặt cứng đờ, gân xanh trên trán thỉnh thoảng nháy, nhất thời dĩ nhiên nói không ra một lời.

Yến Thù Thanh nhìn thấy vẻ mặt của ông ta, đã hiểu toàn bộ, “Xem ra không phải nghe nói tôi vào bệnh viện quân bộ chữa bệnh, ngày hôm nay khẳng định hai người không vội vàng chạy tới đây.”

Trương di bên cạnh không biết nên làm sao giảng hòa, không nhin được mở miệng, “Thù Thanh, chuyện này không giống như con, chúng ta không gọi cho con, chỉ là bởi vì...”

“Trương di, di không cần giải thích cho tôi nhiều như vậy, tôi cũng không muốn tiếp tục nghe lời nói dối, trên thực tế hai người ngày hôm nay chỉ là muốn nhìn tôi tại sao một người đặc biệt thương tưởng người, còn có thể bình yên vô sự nằm ở trong bệnh viện quân sự, thậm chí ở trong phòng bệnh tốt như vậy đúng không?”

“Vậy tôi cũng không ngại nói thật nói cho hai người, tôi chính xác còn lưu lại quân bộ, hơn nữa còn giữ được quân hàm thiếu tá, sau này nếu như không có gì bất ngờ phỏng chừng cũng sẽ không dễ dàng rời đi, hiện tại hai người đã biết tôi vẫn còn giá trị lợi dụng, cho nên muốn đến đây ra vẻ quan tâm, tiếp tục để cho tôi cùng các người diễn màn kịch phụ tử tình tình thâm hay sao?”

“Nói thật cho hai người, ngày hôm nay đừng nghĩ ở chỗ này của tôi lấy đi một phân tiền, tôi có thể cảm ơn công ơn nuôi dưỡng của ngài, nhưng tôi không phải máy rút tiền tự động của hai người.”

Anh nói ra tất cả lời trong lòng, cảm giác giải tỏa làm cho anh trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm, cảm giác cả người đều buông lỏng không ít.

Tảng đá lớn đặt ở trong lòng, rốt cục bị anh dùng cách khốc liệt nhất phá tan, quá trình có lẽ sẽ đau, thế nhưng đau ngắn không bằng đau dài, anh và Yến Trọng Vĩ sớm muộn phải đi đến ngày đó.

Lời của anh mạnh mẽ đâm bị thương Yến Trọng Vĩ, ông ta giờ tay muốn trực tiếp cho Yến Thù Thanh một cái tát, “Mày ——!”

Kết quả tay vừa mới duỗi ra, Yến Thù Thanh lại nhanh chóng nắm lấy tay ông ta.

“Từ nhỏ đến lớn ngài đánh tôi bao nhiêu lần, chính bản thân tôi cũng không nhớ rõ, trước đây tôi để ngài đánh, là bởi vì tôi xem ngài là cha ruột của tôi, cho nên tôi không động thủ, nhưng bây giờ là ngài tự tay xé rách quan hệ cha con của chúng ta, với tôi mà nói ngài chỉ là người xa lạ, đối với người xa lạ ngài còn hi vọng tôi mặc cho ngài đánh mặc cho ngài mắng, thì đừng trách tôi không khách khí!”

Động tác của Yến Thù Thanh, khiến dưới chân Yến Trọng Vĩ lão đảo một cái suýt chút nữa ngã nhào trên đất.

Điều này làm cho mặt của ông ta trong nháy mắt vặn vẹo, một bộ dạng hận không thể đánh chết Yến Thù Thanh, rốt cuộc cũng không tiếp tục giả bộ người cha tốt, tức miệng mắng to, “Mày nghĩ mày là ai, chỉ dựa vào thân phận thiếu tá nhỏ bé của mày mà lại muốn trở mặt với tao sao?! Chỉ là để cho mày lấy ra vài đồng tiền, mày đã đau lòng không muốn đưa rồi, năm đó ta thà nuôi một con dê còn hơn là nuôi một con người không bằng loài chó như mày.”

Lồng ngực Yến Thù Thanh kịch liệt đập trùng, anh không muốn cùng Yến Trọng Vĩ cãi nhau, chỉ cần hai người bọn họ sau này không phiền toái đến anh, anh nhất định sẽ chăm sóc bọn họ nửa cuối cuộc đời, để cho bọn họ áo cơm không lo an hưởng tuổi già, thế nhưng bây giờ nhìn lại nếu như anh làm như vậy bọn họ có thể bớt coi thường anh hay không?

Anh hít sâu một hơi, ổn định hô hấp, nhấn mạnh từng chữ từng câu nói, “Trở mặt không quen biết chính là ngài không phải tôi, nếu như ngài hôm nay tới chuyện này chỉ là vì nhìn tôi hiện tại còn sống hay không, có thể tiếp tục lợi dụng hay không, vậy ngài đã thấy, hiện tại có thể rời khỏi không?”

Vừa nghe lời này, Trương di bên cạnh đột nhiên khóc lớn lên, một bên khóc một bên dấn vào ngực Yến Thù Thanh, “Con đứa nhỏ này có còn lương tâm hay không! Cha con không phải ý này a! Ông ấy chỉ là muốn tới thăm con, hi vọng con không để bụng chuyện lúc trước, làm sao con lại tổn thương ông ấy như thế.”

Trương di khóc lớn cực kỳ phô trương thanh thế, hơn nữa mang theo bụng lớn cùng âm thanh gào khóc khóc thút thít, khiến người ta không biết nhìn thấy còn tưởng rằng Yến Thù Thanh làm chuyện táng tận lương tâm cỡ nào.

Yến Thù Thanh giận quá mà cười, giống như động viên vỗ vỗ bờ vai bà ta, “Trương di, dì hiện tại có đứa nhỏ, tôi không cùng dì tính toán, mà dì cũng không cần nói những thứ này kích thích tôi, kỳ thực đêm đó hai người ở sau lưng tôi nói chuyện, tôi đều nghe được hết hơn nữa còn nghe rất rõ ràng, hai người hi vọng một quái vậy bất nam bất nữ thay con trai của hai người lót đường, còn muốn để cho tôi tiếp tục làm kẻ ngu si mặc cho hai người đánh mắng, chuyện này quả thực không hiện thực, dì nói đúng không?”

Trương di toàn thân cứng đờ, gương mặt thoảng chốc không còn huyết sắc, đè nén tâm lý bất an, lắc đầu nói, “Con... con đang nói cái gì, dì nghe không hiểu con có ý gì.”

Yến Thù Thanh khẽ cười một tiếng, đem hộp cơm đã đóng nắp vào nhét vào trong tay Trương di, “Nghe không hiểu cũng không sao, mang theo đồ vật của hai người rời đi là được, những thức ăn này tôi ăn không nổi, vẫn là để cho con trai ruột của dì đi, lời này đừng làm cho tôi nói thêm lần thứ ba, dù sao coi như tôi là thiếu tá cũng ít nhiều có chút quyền lực, không tin ngài có thể thử một lần.”

Nghe Yến Thù Thanh nói như thế, Yến Trọng Vĩ đều cứng tại chỗ, ông ta không nghĩ tới đêm đó lời mình nói đều bị Yến Thù Thanh nghe được, nhất thời trong lòng tức giận không thôi, thế nhưng đối diện đôi mắt không có nhiệt độ của Yến Thù Thanh, trong phút chốc ông ta liền lên cơn giận dữ, cầm gậy hướng về phía Yến Thù Thanh muốn đánh tới.

“Dám nói chuyện với chúng tao như thế, ngày hôm nay tao cần phải đánh chết mày!”

Yến Thù Thanh căn bản không tốn sức nắm lấy cổ tay của Yến Trọng Vĩ, làm cho ông ta đau đến nhất thời căn bản không có cách nào nhúc nhích, “Có phải là trước đây tôi để cho ngài đánh quá tiện tay, cho nên ngài cho là chỉ bằng một cái gậy có thể đánh chết tôi?”

Hai mươi mấy năm qua đến tột cùng không biết ăn đòn bao nhiêu lần, so với bất luận người nào anh hiểu

rõ hơn tất cả, tính khí Yến Trọng Vĩ rất kém cỏi, uống rượu say biết đánh người, ở bên ngoài bị tức vẫn chỉ biết về nhà đánh người, nói chung trước khi Yến Thù Thanh vào trường quân đội, ông ta có vô số lý do đánh anh, trước đây Yến Thù Thanh cảm thấy được Yến Trọng Vĩ dù có đánh mình gãy xương tróc da, dù sao cũng không đánh chết, liền để cho ông ta coi mình là bao tải để xả giận, nhưng bây giờ mới rõ rệt thấy rõ, ở trong mắt ông ta e sợ anh căn bản không phải một con người, chỉ là nơi chà đạp trút giận không thương tiếc.

Yến Thù Thanh dễ như ăn bánh hắt gậy của ông ta, anh cũng lười nói thêm cái gì nữa, trực tiếp nhấn chuông cảnh báo đầu giường.

“Nếu hai người không muốn bảo an đến trối hai người đi, mời hai người hiện tại lập tức đi ra khỏi phòng tôi.”

Yến Trọng Vĩ tức giận run cầm cập, không để ý Trương di ngăn cản, vút gậy xuống đất xông lên đánh người, một bên giơ nắm đấm một bên chửi ầm lên, “Năm đó tao làm sao không để cho mày chết đói ở ven đường!”

Vừa dứt lời, cửa phòng bệnh đột nhiên “Răng rắc” một tiếng mở ra, ba người đồng thời ngẩng đầu lên, thấy được Cận Hằng mặt không thay đổi đứng ở cửa.

Hắn lạnh lùng nhìn vào trong phòng, ánh mắt ở trên người Yến Thù Thanh ngừng một chút, lại nhìn sang Yến Trọng Vĩ đang chuẩn bị nhào tới đánh người cùng Trương di đứng bên cạnh, lông mày nhíu lại, lộ ra một nụ cười gằn, “Nhá, làm cái gì vậy, náo nhiệt như thế.”

Hết chương 35.

44. Chương 36-1: Phần 1

Cận Hằng không mặc đồng phục bệnh nhân lúc trước, mà là thay đổi một thân âu phục nhìn qua cực kỳ nghiêm túc.

Áo sơ mi màu đen phối hợp với âu phục màu xám tro, khiến cả người hắn tôn lên khí chất hiên ngang, cổ tay áo lộ ra bên ngoài, trên cúc tay áo có đính một viên kim cương lấp lánh. Cả người toát ra khí chất vừa hoa lệ vừa chính trực.

Trang phục của hắn bây giờ, hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh trong phòng, điều này làm cho Yến Thù Thanh không khỏi ngáy người một lúc, sau đó lại cảm thấy một trận lúng túng trước nay chưa từng có.

Anh không hề muốn đem chuyện xấu trong nhà mình nói ra cho người khác biết, đặc biệt cái người này còn là Cận Hằng, gia đình của hắn vốn dĩ ảm áp đầy đủ như vậy, so với anh chẳng khác nào một người trên trời một người dưới đất, anh chỉ muốn cho hắn nhìn thấy mặt tốt của anh, mà không phải lộ ra vết sẹo khó

coi nhất.

Yến Thù Thanh đi vài bước tiến lên, chặn ở cửa, tận lực ngăn trở tầm mắt của Cận Hằng, thấp giọng nói, “Tại sao anh lại tới, hiện tại em có chút chuyện cần xử lý, anh đi về trước được không, chờ em xử lý xong sẽ lập tức gọi điện cho anh.”

Anh chưa từng dùng khẩu khí vội vã như vậy nói chuyện cùng Cận Hằng, thậm chí trong con người còn chứa đựng một sự cầu khẩn không dễ phát giác.

Cái ánh mắt này khiến đôi mắt Cận Hằng trầm xuống, sau đó lại nhìn về hai người còn lại trong phòng, lặng lẽ nói, “Nếu là việc nhà của em, vậy anh càng không nên đi, dù sao cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng gặp bác trai bác gái.”

“Bác trai bác gái” bốn chữ này ý tứ sâu xa, hắt đi vào phòng bệnh, vừa vặn đối diện ánh mắt của Yến Trọng Vĩ.

Mới vừa rời gương mặt Yến Trọng Vĩ còn vắn vẹo miệng lại liên tục chửi bới muốn đánh chết Yến Thù Thanh, vào lúc này vừa nhìn thấy Cận Hằng lập tức thu tay về.

Tuy rằng ông ta xuất thân không cao, cả đời ngoại trừ một chuyện khoác lác thì không làm được gì ra hồn, thế nhưng đôi mắt lại nhạy bén vô cùng, vừa nhìn bộ trang phục này của Cận Hằng, liền biết thân phận của hắn bất phàm, hơn nữa bộ dạng vừa nãy hắn nói chuyện cùng Yến Thù Thanh tựa hồ rất quen thuộc, quan hệ của hai người khẳng định không nhỏ.

Nghĩ tới đây, ông ta trở mặt nở một nụ cười nhiệt tình, lại làm như vừa nãy chưa từng xảy ra chuyện gì, quay đầu hỏi Yến Thù Thanh bên cạnh, “Đây là bạn con sao? Làm sao không giới thiệu cho cha một chút.”

Nhìn vẻ mặt giả tạo của ông ta, khiến Yến Thù Thanh trong lòng nảy sinh một trận phiền chán, căn bản không thèm để ý tới ông ta, bước nhanh đi tới bên cạnh Cận Hằng, kéo ống tay áo của hắn, hạ thấp giọng nói, “Chuyện này là chuyện của nhà em anh đừng quan tâm, anh không biết tính tình của bọn họ đâu, nếu như bọn họ trở mặt sẽ rất kinh khủng, anh nghe em, mau trở về đi.”

“Nơi này là phòng của em, người nên đi ra không phải anh.”

Cận Hằng vỗ vỗ tay Yến Thù Thanh, thấp giọng nói xong lời này trực tiếp đi về phía Yến Trọng Vĩ, khá là hữu hảo đưa tay ra, “Xin chào, thượng tá quân bộ Cận Hằng.”

Vừa nhìn Cận Hằng dĩ nhiên chủ động đưa tay ra muốn bắt tay mình, trong mắt, Yến Trọng Vĩ lộ ra thần sắc mừng rỡ, ông ta vốn cho là Cận Hằng nhiều nhất chỉ là người có tiền, không nghĩ tới dĩ nhiên quân hàm còn cao hơn Yến Thù Thanh, trẻ tuổi như vậy đã là thượng tá, nhất thời vội vàng bắt lấy tay hắn, cười càng thêm nhiệt tình, “Thì ra là Cận thượng tá, chào cậu, không nghĩ tới cậu còn trẻ như vậy đã ngồi vào vị trí này, thực sự là anh hùng xuất thiếu niên, trước đây cảm ơn cậu đã chăm sóc Thù Thanh.”

Nhắc tới Yến Thù Thanh gương mặt Yến Trọng Vĩ ý vị sâu xa, một bộ dạng thực lòng quan tâm con trai, ánh mắt Cận Hằng lạnh như băng nhìn ông ta biểu diễn xong, mới tự tiểu phi tiểu nói, “Dù sao chăm sóc cấp dưới cũng là chức trách của tôi, thế nhưng xin hỏi hai vị là ai, làm sao lại đột nhiên lại xuất hiện ở phòng bệnh của tôi và Thù Thanh?”

Câu hỏi này lượng thông tin quá lớn, khiến Yến Trọng Vĩ cùng Trương di nhất thời có chút chưa hoàn hồn lại, cái gì gọi là phòng của hắn và Thù Thanh, chẳng lẽ đây không phải phòng Vip đơn sao?

Đề xuống nghi vấn trong lòng, Yến Trọng Vĩ cười vỗ đùi một cái nói, “Này, cậu xem một chút Thù Thanh đứa nhỏ này cũng không biết giới thiệu một chút, thực sự là càng lớn càng không có lễ phép, đều tại tôi làm cha không dạy được con, Cận thượng tá ngài đừng trách, tôi là cha của Thù Thanh, hôm nay cố ý tới thăm con trai một chút, trùng hợp lại gặp gỡ Cận thượng tá ở đây, quả thực là duyên phận.”

Cận Hằng biết rõ bọn họ là ai, trên mặt không có biểu tình, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói, “Ồ thì ra là bác trai bác gái, thất kính, trước đây làm sao xưa nay chưa từng thấy hai vị, tôi còn cho rằng cha mẹ Thù Thanh chết rồi, cậu ấy vốn dĩ là cô nhi.”

Lời này vừa nói ra chẳng khác nào một cái bạt tai đánh ở trên mặt hai người, nhất thời khiến thần sắc Yến Trọng Vĩ cứng đờ, nhưng ông ta lại không thể cùng Cận Hằng trở mặt, chỉ có thể mang theo gương mặt tái nhợt, câu ra một vệt cười gượng, “Chuyện này... Nói ra thật xấu hổ, cũng vì gần đây bác gái có bầu, tôi làm cha bận bịu lo liệu chuyện trong nhà, nhất thời không quan tâm Thù Thanh, khiến trưởng quan chê cười rồi.”

Cận Hằng liếc mắt một cái nhìn bụng Trương di, khá là lý giải gật gật đầu, “Mang thai chính là lúc cần người nhà chiếu cố, ngài không giúp được cũng bình thường, thế nhưng bác gái mang bầu cũng lâu thật, bác trai có muốn tôi dẫn bà ấy đi gặp bác sĩ không, hay là mang thai Na Tra thái tử, một lần mang bầu chính là năm sáu năm, tôi quen biết Yến Thù Thanh lâu như vậy, ngày hôm nay cũng là lần đầu tiên thấy hai vị.”

Hắn nói xong lại thuận thế ngồi xuống bên cạnh Yến Thù Thanh, hai cái tay tùy ý khoát lên trên lưng ghế sofa, dùng một tư thế phảng phất tuyên thị bảo vệ vững vàng Yến Thù Thanh trong lòng ngực.

Tư thế mập mờ như thế khiến Yến Trọng Vĩ nghi hoặc nheo lại đôi mắt, không khỏi nghĩ đến vừa nãy lúc Cận Hằng đi vào cùng Yến Thù Thanh thì thâm to nhỏ, lại liên tưởng đến ý tứ sâu xa trong lời nói Cận Hằng, trong nháy mắt trái tim đập mạnh một cái, “Cận thượng tá thật biết nói đùa, người ta có câu nói vô duyên không bằng trùng hợp, ngày hôm nay không phải trùng hợp gặp nhau sao?”

Ông ta nói xong, ánh mắt lại chuyển động nhìn về phía Cận Hằng và Yến Thù Thanh, híp lại một đôi mắt tràn ngập tính kế, giống như thăm dò hỏi, “Thế nhưng nói đi nói lại, Cận thượng tá làm cấp trên, quan hệ của cậu và Thù Thanh thoát nhìn rất tốt thì phải?”

Ông ta vốn là chỉ là muốn phỏng đoán một chút quan hệ giữa hai người, không nghĩ tới lại đối lấy thần sắc không dám tin của Cận Hằng, “Thì ra hai vị không biết tôi cùng Thù Thanh đã sớm kết hôn rồi sao?”

Nói xong hần nhú mày lại, không nhin được mở miệng, “Chuyện này đã qua bao lâu rồi, hai người thậm chí vẫn không biết, hai vị đến tột cùng làm cha mẹ kiểu gì vậy? Con trai bị thương nằm viện hơn nửa tháng bây giờ mới xuất hiện không nói, ngay cả chuyện kết hôn lớn như vậy dĩ nhiên còn muốn tôi đến nói cho hai người, không trách người khác đều cho là cha mẹ Thù Thanh chết rồi, thì ra hai vị thật sự cũng không khác gì đã chết cả.”

Cận Hằng nói ra lời này không khác gì một con dao sắc bén, nếu là người nóng tính nhất định sẽ trở mặt tại chỗ, nhưng hần biết đến Yến Trọng Vĩ là người ưa nịnh nọt lại trọng sĩ diện, cho nên liền cố tình nói ra những lời như vậy.

Nhìn thấy gương mặt Yến Trọng Vĩ xanh rờn, Cận Hằng mặt không thay đổi nói, “Xin lỗi bác trai, tính tình tôi vốn dĩ thẳng tính, có thể lời nói ra không êm tai, thế nhưng tôi thật sự không phải nguyện rửa ngài chết đi, ngàn vạn lần ngài đừng để ở trong lòng.”

Lời này lại giống như nhét vào miệng Yến Trọng Vĩ một đồng phân, khiến cho ông ta không nuốt được cũng chẳng nhổ ra được, gương mặt càng thêm tái nhợt, tuy rằng cực kì giận mà không dám nói gì, hít sâu một hơi, trong đầu vẫn cứ vang lên ong ong.

Hai chữ “Kết hôn” không thể nghi ngờ như một quả bom trực tiếp khiến ông ta nổ tung, trong lúc nhất thời ông ta không còn kịp suy tư tin tức này đến tột cùng có bao nhiêu đột ngột, càng không có tâm tư kiêng kỵ đến chuyện Yến Thù Thanh một người đã từng là cầm kiếm giả lại cùng “Đồng loại” kết hôn có bao nhiêu hoang đường, trong đầu lại bị cảm giác mừng như điên bao phủ.

Chẳng trách Yến Thù Thanh quái vật bất nam bất nữ này có thể đường hoàng lưu lại quân bộ, còn được ở trong phòng bệnh tốt như vậy, hơn nữa bộ dạng còn rất thoải mái, thì ra là leo lên giường người có tiền, quả thật là lợi hại!

Đã như vậy mà Yến Thù Thanh dĩ nhiên còn không thấy ngại nói không có tiền!?

Yến Trọng Vĩ ở trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại gấp gáp, nói năng lộn xộn, “Ai nha, chuyện này... Đây thật là chuyện hiểu lầm lớn, Thù Thanh căn bản không đề cập tới chúng tôi việc này, cậu nói xem đứa nhỏ này làm sao lại làm chuyện không có đầu óc như vậy, náo loạn nửa ngày, thì ra chúng ta đều là người một nhà, sớm biết là như thế này, chúng tôi ngày hôm nay thật thất lễ khi đi tay không tới.”

“Đây tột cùng là chuyện khi nào, hiện tại Thù Thanh ở nhà cậu sao, cụ thể ở nơi nào, lần sau tôi nhất định sẽ đến gặp mặt thông gia.”

Bộ dạng ông ta sáng sủa, đôi mắt cười đến mức tựa hồ không nhìn thấy ánh mặt trời, thoát nhìn hình như là vì hôn sự của con trai mà cao hứng, nhưng ông ta không hỏi quá trình hai người quen biết đến khi kết hôn, một miệng trước tiên hỏi thăm gia thế Cận Hằng.

Ngày hôm nay Yến Thù Thanh cũng là chân chính biết đến Yến Trọng Vĩ đến tột cùng là hạng người gì, tâm lý buồn nôn gần như sắp phun ra, gắt gao siết chặt nắm đấm lạnh lùng nói, “Ông hỏi đủ chưa, bây giờ có thể đi rồi chứ, này là chuyện riêng của tôi, không tới phiên ông hỏi đến!”

Yến Trọng Vĩ nhìn Cận Hằng ánh mắt lại như đang xem một cây tiền treo đầy kim ngân châu báu, ánh mắt như vậy khiến Yến Thù Thanh chán ghét đến mức không cách nào nhìn được, thân thể đều không khống chế được hơi phát run.

Coi như bọn họ là bố mẹ nuôi của anh, nhưng rốt cuộc bọn họ phải áp bức anh đến mức nào mới bằng lòng bỏ qua cho anh! Vừa nghĩ tới sắc mặt bọn họ tham lam nhìn Cận Hằng, anh chỉ cảm thấy mình giống như một thằng hề bị lột sạch đứng ở giữa đường mặc cho người ta chỉ trỏ bàn tán, không còn bất kỳ tôn nghiêm nào.

Thấy bộ dạng Yến Trọng Vĩ tựa hồ không đạt được mục đích thì sẽ không rời đi, anh rốt cuộc không khống chế được lửa giận trong lòng, nhanh chân tiến lên một cái nắm lấy cánh tay Yến Trọng Vĩ, “Các người không đi đúng không, được, vậy tôi tự tay đưa các người đi!”

Nói xong anh kéo lấy tay Yến Trọng Vĩ, đột nhiên kéo ra phía ngoài, Trương di lại bắt đầu sói tru quỷ kêu khóc lớn lên, trong miệng vẫn luôn mắng anh táng tận lương tâm.

Lúc này Cận Hằng tiến lên nắm lấy cánh tay của anh, bất mãn nói, “Thù Thanh, em làm gì vậy, dù sao bọn họ cũng là cha mẹ em, có lời gì không thể bình tĩnh nói.”

Nói xong hắn đem Yến Thù Thanh kéo qua một bên, nắm lấy lòng bàn tay của đối phương, không tiếng động cho Yến Thù Thanh một ánh mắt động viên, sau đó tự mình giúp Yến Trọng Vĩ lấy cái ghế, “Bác trai ngồi đi, đừng nổi giận, ngồi xuống trước uống nước, bác cũng biết tính khí của Thù Thanh rất bướng bỉnh.”

Có Cận Hằng làm chỗ dựa, Yến Trọng Vĩ mới vừa rồi bị Yến Thù Thanh kéo tay sợ đến biến sắc, vào lúc này như có sức lực, cười cười nói, “Cận thượng tá, cậu cũng nhìn thấy thằng nhóc này rất bướng bỉnh, có thể tìm được người chồng như Cận thượng tá, thực sự là đời trước nó tích phúc, nếu như sớm biết việc này, ngày hôm nay nhất định sẽ mang đến lì xì cho cậu.”

Cận Hằng uống một hớp, không mẫn không nhạt cười cười, “Bác trai, hiện tại Thù Thanh ở tại nhà tôi, làm sao còn có thể nhận tiền lì xì của ngài, hơn nữa tôi làm chồng cũng phải có trách nhiệm, đảm bảo cuộc sống cho Thù Thanh.”

Lời này quả thực đúng ý của Yến Trọng Vĩ, ông ta mới không quản nhân phẩm của Cận Hằng, cái ông ta quan tâm chính là tiền tài của người này, huống hồ chỉ bằng viên kim cương đính ở trên cúc tay áo, đã đủ mua hơn trăm căn nhà, càng không phải nói người này giàu có như thế nào.

Trong lúc nhất thời con mắt của ông ta sáng lên, Trương di bên cạnh càng là vui vẻ ra mặt, hiện tại chỉ cần bọn họ tốn tâm tư một chút, từ trên người Cận Hằng kiếm một món lớn căn bản cũng không phải là vấn đề, lúc này hai người liếc nhìn nhau, đều thấy được thần sắc hưng phấn trong mắt đối phương.

Biểu cảm của hai người, Cận Hằng đều nhìn ở trong mắt, ánh mắt trở nên âm trầm, âm thầm câu lên một vệt nụ cười, mở miệng nói, “Bất quá cha tôi cũng nói, kết hôn dù sao không phải làm việc nhỏ, chung quy phải tặng quà tặng cho ra hồn mới có thể biểu hiện thành ý, trước lúc kết hôn, tôi vẫn luôn không biết hai người còn khỏe mạnh, cho nên cũng không có mang theo lễ vật đến nhà đến thăm, bây giờ tự nhiên gấp

được, không bằng mời hai vị nhận tấm lòng thành ý của tôi đi.”

Nói xong hần vỗ tay cái đập, một binh lính chẳng biết lúc nào đứng ở cửa đẩy cửa mà vào, trong tay nhắc theo một cái va ly màu bạc.

Thấy cảnh này, Yến Thù Thanh không khỏi đau đầu, không dám tin nhìn Cận Hằng liếc mắt một cái, tàn nhẫn mà lời ông tay áo hần một cái: mặt cá chết anh điên rồi sao, dĩ nhiên thật sự cho bọn họ tiền!?

Số tiền kia một khi đưa ra chính là dùng

bánh bao thịt đánh chó một đi không trở lại!

Thế nhưng Cận Hằng lại như không thấy ánh mắt của anh, trực tiếp đem valy đẩy lên trước mặt hai người.

“Trong này tổng cộng là một triệu, con số này tuy rằng không nhiều, mà cũng coi như là thành ý của tôi, hi vọng hai vị đừng ghét bỏ.”

Hết chương 36- phần 1.

45. Chương 36-2: Phần 2

Một triệu...

Con số này giống như quả bom trực tiếp khiến Yến Trọng Vĩ cùng Trương di bối rối, đừng nói là một triệu, bọn họ đời này ngay cả mười vạn tiền mặt cũng chưa từng thấy, mà đây vẫn chỉ là con số nhỏ trong miệng Cận Hằng nói.

Trương di không khống chế được nuốt nước miếng một cái, đáy mắt loé lên ánh sáng, nhìn chằm chằm valy trước mặt, kéo kéo khóe miệng cười nói, “Ai nha chuyện này... Thực sự quá nhiều rồi...”

Sau này đều là người một nhà, Cận thượng tá sao cậu lại khách khí như vậy, vật này chúng tôi cũng không thể thu.”

Trong miệng bà ta nói không muốn, thế nhưng đôi mắt tựa hồ không rời khỏi được va ly, nếu như bị vướng bởi trường hợp không đúng, khả năng bà ta đã trực tiếp nhào tới ôm chặt lấy va ly vào trong lòng mạnh mẽ mà hôn một cái.

“Đúng a Cận thượng tá, hai nhà kết hôn, chúng ta cũng không chuẩn bị cho cậu thứ gì, món đồ này nếu

chúng tôi nhận quả thực không tiện.”

Nói xong Yến Trọng Vĩ liền làm bộ đem valy đẩy về, trong lúc cho là Cận Hằng sẽ khách khí cùng ông ta nói vài câu khiêm nhường, Cận Hằng lại trực tiếp đem valy lấy đến bên cạnh mình, “Được rồi, nếu như bác trai bác gái không nhận, vậy tôi cũng không tự chuốc nhục nhã.”

Lần này hai người đều không khỏi choáng váng, căn bản không nghĩ tới Cận Hằng dĩ nhiên thật sự lấy về.

Yến Trọng Vĩ vội vàng nở nụ cười, trước khi Cận Hằng lấy đi, vội vàng đề lại va ly, “Sao cậu lại nói như vậy, ý tốt của cậu chúng tôi nào có đạo lý ghét bỏ, nếu như cậu đã phí tâm tư như vậy, vậy hai lão già chúng tôi cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nói xong ông ta vội vàng đem va ly tiền cướp về ôm vào trong lồng ngực của mình, chỉ lo Cận Hằng lật lọng muốn lấy lại.

Sắc mặt tham lam của hai người đã khiến Yến Thù Thanh tức đến nổ phổi, ánh mắt nóng bỏng gần như sắp đốt ra một cái lỗ trên người của Cận Hằng.

Trong lúc hai người kia xì xào nói thầm, Cận Hằng lại nở nụ cười nói khê với anh, “Nghe lời, đừng hẹp hòi như vậy, nếu như dùng tiền có thể mua được an bình cho em, bao nhiêu tiền anh cũng mua.”

Lời này giống như đang đổ dành tiểu cô nương đang trong giai đoạn ảo tưởng về tình yêu, e sợ vào lúc này đã sớm vui vẻ đỏ mặt, nhưng đáng tiếc Yến Thù Thanh là đàn ông, không chỉ không mắc bẫy, còn trực tiếp lườm hắt một cái, cho dù có tiền cũng không thể tiêu như thế, một khi đưa tiền cho bọn họ, chẳng khác nào đổ tiền vào cái động không đáy.

Anh tức giận hận không thể trực tiếp đập Cận Hằng một cước, Cận Hằng vào lúc này lại ngẩng đầu lên hướng Yến Trọng Vĩ cười cười, “Va ly này là quà tặng tôi đã cố ý chuẩn bị cho hai vị, mật mã là 4444, Hai vị có muốn ngay bây giờ xem qua một lần hay không?”

Yến Trọng Vĩ đương nhiên đã sớm không thể chờ đợi được nữa, vừa nghe lời này, trực tiếp chuyển động ấn mật mã mở khóa, Trương di vội vàng đến gần, muốn tận mắt thấy cái va ly tiền này.

“Răng rắc” một tiếng, va ly mở ra, Yến Trọng Vĩ đột nhiên xóc lên valy, gương mặt trong nháy mắt đen thui.

Bên trong xác thực rải ra một tầng tiền mặt dày đặc, thế nhưng không phải tiền lưu thông ở Thương Kiếm, mà là một va ly tiền âm phủ, tiền chỉ dành cho người chết.

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, sau đó không khống chế được xì một tiếng bật cười.

“Cận Hằng con mẹ nó đây là ý gì!”

Yến Trọng Vĩ trong phút chốc đứng lên, một gương mặt tức giận đến mức cằm đều đang run rẩy, rốt cuộc không khống chế được hỏa khí, quên mất bộ dạng khúm núm vừa nãy, trực tiếp chỉ vào Cận Hằng chửi ầm lên.

Valy bị ông ta trực tiếp hất tung xuống đất, bên trong một tập tiền âm phủ rơi xa, tất cả đều rơi xuống chân hai người, valy rơi xuống đất, lại bất ngờ nổi lên một đoạn nhạc buồn quý dị chỉ dừng trong đám tang, mà bên trong va ly là một tấm ảnh trắng đen chụp nửa người của Yến Trọng Vĩ, phối hợp với tiền âm phủ, quả thực giống như đây chính là phần mộ dành cho ông ta.

Yến Thù Thanh chặt chẽ cắn chặt nắm đấm, buồn cười đến mức không nhìn được, vai không khống chế được run run, nước mắt cũng theo đó mà rơi ra.

Anh vẫn là quá xem thường tên mặt cá chết này, người này vẫn ác liệt như vậy, ác liệt đến mức khiến người ta hận đến nghiến răng thế nhưng không thể làm gì hắn.

Đối diện thần sắc Yến Trọng Vĩ nổi giận, Cận Hằng nâng chung trà lên nhấp một cái, gương mặt không rõ hỏi, “Bác trai làm gì nổi giận lớn như vậy, chẳng lẽ là đối với lễ vật tôi chuẩn bị không hài lòng sao?”

Vừa nhìn biểu tình này của hắn, Yến Trọng Vĩ xông lên trước lại muốn động thủ, bị binh lính bên cạnh trực tiếp ngăn cản, không nhìn được chửi ầm lên, “Con mẹ nó mày dám đưa tao tiền âm phủ, có phải mày nghĩ tao đã chết rồi không, mày

đừng khinh người quá đáng!”

“Khinh người quá đáng?” Cận Hằng nhướn mày lên, xì cười một tiếng, “Ông muốn tiền, tôi đây không phải là cho ông tiền, huống hồ tôi còn nói trước, vật này nếu như ông không muốn tôi cũng không bắt buộc, kết quả là chính ông từ trong tay của tôi cướp đi, hiện tại lại đổ lên đầu tôi, lão già, ông nhìn lại bản thân ông đi, rõ ràng là lòng tham không đáy, còn trách ai!?”

“Mày ——! Họ cận tao chửi cả nhà mày, dám nguyên rửa lão tử chết, lão tử có chết cũng kéo theo mày bởi mạng!”

Yến Thù Thanh không thể nhìn được nữa, cầm lấy một tập tiền âm phủ tàn nhẫn mà nhét vào trong miệng của ông ta, hướng binh lính bên cạnh lạnh lùng nói, “Lấp kín miệng bọn họ cho tôi! Bệnh viện quân bộ không phải nơi người dành cho loại người tham lam.”

“Dạ!”

Ra lệnh một tiếng, mười mấy người lính cùng tiến lên trước, dù cho Yến Trọng Vĩ cùng Trương di giãy dụa chửi bới thế nào, vẫn là bị binh lính giữ chặt trong lúc bọn họ bị kéo ra ngoài chỉ có thể phát ra âm thanh

“A a”, Cận Hằng đột nhiên khoát tay.

“Chậm đã.”

Bao gồm cả Yến Thù Thanh tất cả đều ngẩng đầu lên, Cận Hằng lại không vội vã, nhìn lướt qua va ly trên đất, lại nhìn một chút Yến Trọng Vĩ cùng Trương di bị nhét tiền âm phủ đầy trong miệng, cười như không cười đối với mấy người lính nói, “3775 nghe lệnh.”

Binh lính đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức đứng nghiêm, “Dạ!”

“Hôm nay quân bộ thất lạc một valy tiền, trong đó có một triệu tiền mặt, mật mã là 4444, hoài nghi là do nội gián gây nên, một khi phát hiện kẻ tình nghi lập tức trừng phạt.”

Mệnh lệnh này vừa được ban ra, binh lính không kịp phản ứng, va ly một triệu tiền mặt cùng mật mã 4444 không phải ở trước mắt sao, cho nên...

Trong nháy mắt ánh mắt tất cả mọi người đều rơi vào trên người Yến Trọng Vĩ cùng Trương di.

Hai người bối rối một chút, đối diện thần sắc mọi người xung quanh rốt cục cũng tỉnh ngộ, bắt đầu điên cuồng giãy dụa, Yến Trọng Vĩ ngay cả mặt mũi cũng không cần, lườm Yến Thù Thanh đến rách cả mí mắt trong miệng không ngừng mắng sức sinh, không chết tử tế.

Thế nhưng rất nhanh hai người muốn mắng cũng không mắng được, bởi vì quyền cước của mấy người tất cả đều rơi vào trên người bọn họ.

“Bác gái đang mang thai, các người cũng đừng đánh phụ nữ, thân thể bác trai nhìn đáng đáp tựa hồ còn rất khỏe mạnh, các người nhớ tới tuyệt đối đừng đánh chết, ít nhất phải lưu lại một hơi.”

Làm lính quyền cước, căn bản không thể so sánh với người bình thường, nắm đấm giống như cục đá đập ở trên mặt, Yến Trọng Vĩ bị đánh đến mau me đầy mặt, thống khổ kêu rên, gương mặt tham lam vô độ bị đánh đến mức vụn vụn, không ngừng mà xin tha, Trương di bên cạnh đã sớm sợ vỡ mật, không ngừng mà khóc lên cầu xin, thế nhưng không có mệnh lệnh Cận Hằng căn bản không ai ngừng tay.

Lúc trước mới vừa rồi hai người bọn họ còn chửi bới Yến Thù Thanh lúc này lại nằm rạp dưới chân anh, không ngừng mà cầu xin, “Thù Thanh... Thù Thanh! Cứu lấy chúng ta! Chúng ta biết sai rồi! Tha chúng ta lần này đi, van cầu con!”

Yến Thù Thanh không muốn nhìn bộ dạng này bọn họ, chặt chẽ siết lấy nắm đấm quay lưng lại.

Anh thừa nhận bản thân không phải là thánh mẫu, không thể lấy đức báo oán, có ân tất nhiên sẽ báo, thế nhưng ân và oán là hai chuyện khác nhau, có mấy người không chịu chút giáo huấn vĩnh viễn không biết

hối cải.

Tiếng đánh đấm cùng tiếng kêu rên không ngừng vang lên, lúc này Cận Hằng rốt cục hô dừng lại, từng bước từng bước đi tới trước mặt hai người, “Bác trai bác gái, trước đây hai người có thể nào tôi cũng không xen vào, nhưng bây giờ đang ở địa bàn của tôi các người lại dám vác xác đến đây muốn xin tiền, hai người cũng nhìn thấy rồi đấy, tính khí tôi không được tốt, nếu có lần sau nữa có thể tôi sẽ không niệm tình cũ như thế.”

Yến Trọng Vĩ sớm đã bị sợ vỡ mật, vào lúc này đầu như xào tỏi liên tục gật đầu, “Lần sau không dám, lần sau tuyệt đối không dám, van cầu cậu buông tha tôi đi... Tôi sai rồi tôi sai rồi...”

“Người ở bên kia, ông nói cho tôi có tác dụng chó gì.”

Yến Trọng Vĩ run rẩy vội vàng bò đến bên chân Yến Thù Thanh, không ngừng mà lặp lại lời vừa mới nói, hiển nhiên đã ăn đủ giáo huấn.

Yến Thù Thanh chưa từng nghĩ đến cha mẹ nuôi sẽ có một ngày đi đến bước này, anh thở dài một hơi, khoát tay áo một cái, không muốn nói nhiều.

Yến Trọng Vĩ cùng Trương di sợ đến mất mật cuối cùng vẫn là bị dẫn đi, trong lúc nhất thời căn phòng yên tĩnh lại.

Cận Hằng liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh, theo bản năng sờ sờ mũi, vào lúc này mới khôi phục dáng đi khắp khểnh, ngồi vào bên cạnh đối phương, thấy đối phương vẫn luôn sưng sờ, do dự đã lâu mới thấp giọng mở miệng, “Ủm... Xin lỗi, một khi anh đã giận thì không thể khống chế được.”

Hắn không dễ dàng mở miệng nói xin lỗi, cho nên lời này từ trong miệng có chút kỳ quái, sau khi nói ra chính hắn cũng cảm thấy được không dễ chịu.

Yến Thù Thanh nghe tiếng ngẩng đầu lên, nghi ngờ trừng mắt nhìn Cận Hằng, cái tên này tại sao đột nhiên lại nói xin lỗi?

Lỗi tại Cận Hằng hơi đỏ lên, thô thanh thô khí nói, “Em không phải đang trách anh không quan tâm tới ý nghĩ của em, đối với hai người bọn họ ra tay quá độc ác hay sao? Thế nhưng nói rõ trước a, anh cũng không hối hận, anh đã sớm muốn trừng phạt bọn họ.”

Nghe xong lời này, Yến Thù Thanh sưng sốt một chút mới trầm thấp cười rộ lên, “Thì ra anh cũng biết a, không sai, đúng là em cảm thấy cái tên nhà anh ra tay quá ác độc.”

Gương mặt Cận Hằng trong nháy mắt tối sầm lại, có chút ủ rũ bĩu môi.

“Thế nhưng mà...”

Yến Thù Thanh kéo dài âm điệu, cố ý thừa nước đục thả câu dường như tiến đến bên tai Cận Hằng mới cười thấp giọng mở miệng, “Thế nhưng thật sự con mẹ nó quá sáng khoái.”

Cận Hằng sững người lại, lỗ tai không rõ nguyên nhân lại đột nhiên trở nên đỏ ửng.

Hết chương 36- phần 2.

46. Chương 37-1: Phần 1

“... Nói chuyện cẩn thận, áp sát như vậy làm cái gì!”

Cận Hằng táo bạo nói xong lời này, không được tự nhiên dời sang phía bên cạnh một chút, tránh né đôi môi của Yến Thù Thanh kề sát vào tai của hắn.

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, không phản ứng lại cái tên này tại sao đột nhiên lại mất hứng, theo bản năng hơi di chuyển về phía bên cạnh, “Bởi vì em đang nói thầm a, nói thầm thì phải nói nhỏ, không tới gần anh làm sao có thể nghe thấy.”

Yến Thù Thanh cãi lại, phía sau lưng Cận Hằng càng thêm cứng ngắc, tức giận nói, “Lời này cần gì phải nói thầm.”

“Nếu không nói thầm, lẽ nào anh còn muốn em mang cái loa lớn chạy đến giữa quảng trường bệnh viện hô to bạn trai thay tôi xả giận, lão tử thoải mái chết đi được sao? Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, nếu không phải ở trước mặt anh, còn lâu em mới nói ra.”

Yến Thù Thanh nói thầm một tiếng, trên mặt lộ ra ý cười giống như làm chuyện vụng trộm.

“Ai... Ai là bạn trai em.”

Cận Hằng đối diện vẻ mặt của Yến Thù Thanh, nhiệt độ trên mặt lại cao thêm mấy phần, vợ của hắn đến cùng có thể cùng hắn nói chuyện cẩn thận hay không, tại sao mỗi ngày đều dùng lời ngon ngọt này câu dẫn hắn.

Trong lòng hắn không nhịn được oán giận, mà khóe miệng lại không tự chủ ngẩng lên.

Yến Thù Thanh liếc nhìn hắn một cái, không nhịn được bật cười, “Đúng đúng đúng, anh không phải bạn

tra em, là em dùng từ sai, ai bảo bây giờ em còn đang trong giai đoạn theo đuổi anh, vậy em cần phải gọi anh là gì, darling? Thân ái? Hay là... Tiểu Hằng Hằng?”

Câu nói sau cùng khiến Cận Hằng thẹn quá hóa giận, “Tại sao em lại nhiều lời như vậy?”

Xưng hô buồn nôn như vậy không bằng gọi một tiếng lão công còn thực dụng hơn nhiều, lời ngon tiếng ngọt không bằng nói đơn giản một chút.

Lúc này Yến Thù Thanh mới chú ý mặt Cận Hằng đã ửng hồng, ngăn người một chút mới ý thức được, cái tên này sẽ không phải xấu hổ đi?

Không nhận được ở trong lòng cười trộm một tiếng, anh lại di chuyển đến bên cạnh Cận Hằng, lần này cánh tay đã dán lên cánh tay của hắn, “Rõ ràng là anh hỏi em trước, hiện tại lại chê em nói nhiều, anh đến cùng còn muốn nghe lời em không?”

Nhiệt độ trên người Yến Thù Thanh thấm thấu vào trong da, khiến toàn bộ cánh tay phải của Cận Hằng đều đã tê rần, giống như vô số con sâu nhỏ dính ở trên da muốn leo ra ngoài, làm cho hô hấp của hắn cứng lại, “Nếu như em chỉ có thể nói lung tung thì không cần nói.”

Hắn tức giận nói xong lời này, cấp tốc thu lại cánh tay phải, làm bộ muốn dịch sang chỗ khác, lúc này Yến Thù Thanh lại kéo góc áo của hắn, “Cận Hằng.”

Cận Hằng dừng chân lại, không được tự nhiên quay đầu, lại đối mặt với đôi mắt cong lên của Yến Thù Thanh, “Ngày hôm nay cảm ơn anh.”

Yến Thù Thanh không có báo trước đột nhiên nói ra lời này, Cận Hằng quên mất tránh né, ở dưới mi mắt của Yến Thù Thanh, toàn bộ gương mặt trở nên đỏ ửng.

“... Từ trước đến giờ anh không ưa loại người như vậy, cho nên mới ra tay dạy dỗ một chút, không có quan hệ gì với em.”

Hắn cầm lên cốc trà nhấp một ngụm, che giấu biểu tình không được tự nhiên trên mặt mình.

Yến Thù Thanh biết đến hắn luôn nói một đằng làm một nẻo, cũng không vạch trần, cười nói, “Thế nhưng anh thật sự giúp em một chuyện lớn, nói thật nếu như lúc đó anh thật sự rời đi, em thật sự không biết phải làm sao đối mặt với bọn họ, quả thực anh đã làm được một chuyện em muốn làm nhưng lại không dám làm.”

Nói tới chỗ này Yến Thù Thanh khẽ thở dài, đầu ngửa ra sau, vừa nhắm mắt chuyện vừa này xảy ra tất cả đều hiện rõ ở trong đầu, một lát sau mới mở miệng nói, “Anh đã từng thấy người đói bụng đến mức nhìn thấy đồ ăn thừa trên đất cũng muốn nhét vào miệng chưa?”

Cận Hằng mím môi không lên tiếng, Yến Thù Thanh cười một tiếng, “Em thật là khờ, tại sao lại hỏi anh cái này, nếu như anh đói bụng đến trình độ như thế, e sợ tất cả người hầu của Cận gia sẽ bị sa thải.”

Cận Hằng vẫn cứ không nói gì, chỉ là không tiếng động ngồi xuống bên cạnh Yến Thù Thanh, hẳn chính xác chưa từng biết cái gì gọi là đói bụng, thế nhưng không có nghĩa là hẳn không hiểu cảm thụ của Yến Thù Thanh vào giờ khắc này.

“Em nhớ tới khi con bé có một loại kẹo đường đủ mọi màu sắc, bên trong còn kẹp một miếng táo đỏ, giá của nó chỉ một trăm đồng, gia đình bình dân cha mẹ rất thích mua nó để dỗ con mình, nhưng trước khi em được mười tuổi không biết lấp đầy bụng là cảm giác gì, loại đồ ăn vặt đó cũng chưa từng thấy, cho nên mỗi lần nhìn thấy đứa trẻ khác ăn kẹo, em đều lén lút trốn qua một bên, sợ mình nhìn thấy sẽ đói đến mức không chịu được.”

“Sau này chờ em lớn rồi, em cũng dần dần quên mất bản thân đã từng trông ngóng món đồ đó, thế nhưng người đầu tiên cho em viên kẹo đường kia lại là Yến Trọng Vĩ, khi đó em đã mười năm tuổi, làm sao có khả năng giống như đứa nhỏ cần món đồ ăn đó để dỗ dành, thế nhưng em vẫn nhớ kỹ loại cảm giác đó, sau khi đem viên kẹo đường kia bỏ vào trong miệng, em chỉ có một suy nghĩ, trong nhà nghèo như vậy cha còn băn khoăn mua kẹo cho em, nhất định là thật sự thương em, cho nên sau này dù thế nào em cũng sẽ đối xử tốt với ông ấy.”

“Tuy nhiên sau đó em biết đến kẹo đường kia là ông ta nhét được, mục đích ông ta thu dưỡng em cũng không trong sạch, nhưng lúc đó em rất đói bụng, chỉ cần cho em một miếng cơm, đối với em mà nói đã là ân tình rất lớn, không phải chỉ là bởi vì không cần chết đói, mà là bởi vì ông ta cho em một cái nhà, khiến em không phải cô đơn một mình.”

Nói tới chỗ này, Yến Thù Thanh như là nhớ lại cái gì, khóe miệng lộ ra một vệt ý cười nhạt nhẽo, “Con người có lúc thật sự rất kỳ quái, lúc cô độc, sẽ không cân nhắc ngày mai cũng chưa hề nghĩ tới tương lai, chỉ khi nào có người nhà, cả người thật giống khó giải thích được có chút hăm hở giống như được tiếp thêm động lực.”

Câu nói kế tiếp anh không nói thêm nữa, trong mắt lộ ra thần sắc mê man.

Anh sống gần nửa đời người, thế nhưng đều phụ thuộc vào Yến Trọng Vĩ, phần đầu tất cả chẳng qua cũng chỉ là muốn đổi lấy một câu khẳng định của người nhà, nhưng bây giờ nhà không còn, người cũng đã đi, anh trả giá tất cả quay đầu lại cũng chỉ là đã trắng xe cát tốn công vô ích, đến cuối cùng lại phải trở thành kẻ bất trung bất hiếu.

Coi như đã từng nhận ân tình của bọn họ, những năm này công sức của anh bỏ ra cũng đã đủ rồi, lẽ nào thật sự muốn ép khô anh, khiến anh phải đổi cái mạng này mới được coi là hiếu thuận sao?

Cho nên khi Yến Trọng Vĩ làm bộ xuất hiện ở trước mặt anh, còn cố tình ép buộc anh, chửi mắng anh thâm tặc, trái tim anh vốn dĩ đã trở nên nguội lạnh, thậm chí mơ hồ còn sinh ra oán hận.

Nhưng dù cho anh có hận có đau đến cỡ nào, cũng không thể trực tiếp ra tay với Yến Trọng Vĩ, thế nhưng

Cận Hằng lại giải thoát cho anh, thay anh làm đao phủ chặt đứt tình cảm phụ tử, thay anh làm tội nhân tội ác tày trời..

Nghĩ tới đây, anh không khống chế được tâm tình của mình, theo bản năng tới gần, gối lên trên đùi Cận Hằng.

Đây là lần thứ nhất anh ở trước mặt người khác xé ra vết sẹo xấu xí này, ngay cả chính anh cũng không biết vừa bắt đầu rõ ràng anh không muốn Cận Hằng biết đến chuyện xấu trong nhà mình, thế nhưng bây giờ anh lại nói muốn nói ra cho hắn nghe.

Có thể vào giờ phút này, ở vào tình thế như vậy, anh thực sự quá cần một người biết lắng nghe, thậm chí không cần hiểu anh, càng không cần an ủi anh, chỉ là ở bên cạnh anh là tốt rồi, mà người này ngoại trừ Cận Hằng anh không tìm được người khác.

Yến Thù Thanh gối đầu ở trên đùi Cận Hằng, không có lộ ra một chút xiu biểu tình, chỉ để lại một đoạn gò má trắng nõn, Cận Hằng nhìn tư thế của đối phương giống như koala ôm hân, bộ dạng không nhúc nhích, trong lòng một mảnh mềm mại, bàn tay nhấc lên, do dự đã lâu không có sờ tóc, mà là đặt ở trên gáy Yến Thù Thanh, theo bản năng vuốt ve.

Động tác này của hắn giống như an ủi động vật nhỏ, khiến Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, sau đó không khống chế được nở nụ cười, cái tên này tư thế an ủi cũng cứng ngắc như thế, thật sự coi anh là động vật loài mèo giống như hắn hay sao?

Động tác này của Cận Hằng, lại giống như kỳ tích khiến tâm tình anh buông lỏng rất nhiều, đầu gối ở trên đùi hắn trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng cười nói, "Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ biến thành đàn ông độc thân, không nhà, không sự nghiệp, không có người thân.

Thanh âm của Yến Thù Thanh tuy rằng mang theo ý cười, nhưng là mặt chôn ở trong quần áo Cận Hằng lại lộ ra biểu cảm khổ sở, viền mắt chưa xót từng trận, nhưng lại không có một giọt nước mắt chảy ra.

Cận Hằng theo dõi đường nét của Yến Thù Thanh, mím chặt môi, trầm mặc một hồi lâu mới nhẹ giọng mở miệng, "Anh không phải người nhà của em à."

Âm thanh của hắn quá thấp, thấp đến mức nếu như không tỉ mỉ nghe kỹ căn bản là không nghe được hắn nói cái gì, thế nhưng Yến Thù Thanh vẫn là nghe thấy, anh cảm thấy được khó chịu trong lòng, như là muốn dâng lên trào ra, không khống chế được nở nụ cười lại lập tức cắn môi, làm bộ mê man ngẩng đầu lên, "Anh nói cái gì?"

Đối diện đôi mắt trong suốt của Yến Thù Thanh, Cận Hằng theo bản năng muốn di chuyển tầm mắt, nhưng ánh mắt lại giống như bị khóa, căn bản là không có cách nào nhúc nhích, giống như là hạ quyết tâm thật lớn mới nghẹn ra được vài chữ, "Em không có người nhà, vậy thì anh sẽ làm người nhà của em."

Nói xong lời này gương mặt hắn đỏ rần, đây chính là lời xấu hổ nhất mà hắn từng nói ra, lòng mi chính tề

rung động kịch liệt, gương mặt lạnh như băng căng thẳng, toàn thân cứng ngắc căn bản là không có cách nào nhúc nhích.

Cận Hằng đã làm xong chuẩn bị Yến Thù Thanh nghe xong sẽ tức giận đánh hắn, thậm chí ngay cả lời phía sau hắn cũng đã nghĩ xong, nhưng hắn lại lặp lại nói thêm một lần, dùng thanh âm trầm ổn trầm thấp, từng chữ từng câu nói cho Yến Thù Thanh nghe.

Yến Thù Thanh không nói ra được trong lòng là tư vị gì, chỉ cảm thấy hô hấp đã sắp dừng lại.

Anh chưa bao giờ cảm giác chỉ là bởi vì một câu nói của một người, lại khiến tâm tình của anh chập trùng lớn như vậy, cho dù là quá khứ đã từng thăm mền Lý Khác Nhiên, trái tim anh chưa từng rung động mạnh mẽ như vậy.

Âm thanh của hắn quá thấp, thấp đến mức nếu như không tỉ mỉ nghe kỹ căn bản là không nghe được hắn nói cái gì, thế nhưng Yến Thù Thanh vẫn là nghe thấy, anh cảm thấy được trong lòng khó chịu, như là có thứ gì muốn dâng lên trào ra, không khống chế được nở nụ cười lại lập tức cắn môi, làm bộ mê man ngẩng đầu lên, “Anh nói cái gì?”

Đối diện đôi mắt trong suốt của Yến Thù Thanh, Cận Hằng theo bản năng muốn mở mắt, nhưng là ánh mắt lại giống như bị khoá, căn bản là không có cách nhúc nhích, giống như là hạ quyết tâm thật lớn mới nghẹn ra vài chữ, “Em không có người nhà, vậy thì tôi sẽ làm người nhà của em.”

Nói xong lời này gương mặt hắn đỏ rần, đây chính là lời xấu hổ nhất mà hắn từng nói ra, lòng mi chính tề rung động kịch liệt, gương mặt lạnh như băng căng thẳng, toàn thân cứng ngắc căn bản là không có cách nào nhúc nhích.

Yến Thù Thanh đến đã làm xong chuẩn bị sẽ bị Cận Hằng tức giận đánh chết anh, thậm chí ngay cả lời phía sau anh cũng đã nghĩ xong, nhưng hắn lại lặp lại nói một lần, dùng thanh âm trầm ổn trầm thấp, từng chữ từng câu nói cho anh nghe.

Yến Thù Thanh không nói ra được trong lòng là tư vị gì, chỉ cảm thấy hô hấp đã sắp dừng lại.

Anh chưa bao giờ cảm giác chỉ là bởi vì một câu nói của một người, liền khiến tâm tình anh chập trùng lớn như vậy, cho dù là quá khứ đã từng thăm mền Lý Khác Nhiên, trái tim anh chưa từng rung động mạnh mẽ như vậy.

Có lẽ anh nên sớm biết bản thân đã thực sự rung động trước người này.

Nhìn Yến Thù Thanh nửa ngày không có phản ứng, trên mặt Cận Hằng có chút không nhịn được, hắn căn bản không biết đến Yến Thù Thanh sẽ nghĩ như thế nào, không biết đối phương có nghĩ hắn đang tưởng bở hay không, dưới cảm giác xấu hổ mạnh mẽ, đầu hắn không khống chế được suy nghĩ lung tung, trong phút chốc đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Lúc này Yến Thù Thanh lại lập tức bắt được tay hắn, trong mắt lộ ra ý cười không che giấu được.

Cận Hằng không biết nụ cười này của Yến Thù Thanh rốt cuộc là ý gì, càng không biết có phải là đang chế nhạo mình hay không, trong nháy mắt mặt trưởng đến đỏ bừng, “Em cầm tay tôi làm gì, buông tay!”

Nụ cười trên mặt Yến Thù Thanh càng sâu, “Lời anh vừa nói có phải đáp ứng em theo đuổi anh hay không?”

“... Cái, cái gì?”

Cận Hằng sững người lại, ngẩng đầu lên nhìn Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh lại coi đó là chuyện đương nhiên nói, “Em không quản, dù sao anh đã đáp ứng, làm bạn trai của em cùng em giao du rồi.”

Cận Hằng không nghĩ tới Yến Thù Thanh sẽ phản ứng như vậy, ngẩn người một chút, cảm giác trên mặt mình đỏ ửng, theo bản năng muốn hất tay của đối phương ra, kết quả lại đối mặt với đôi mắt không hề chớp của Yến Thù Thanh.

Bên trong không có trêu đùa, cũng không có cảm kích, chỉ có nhiệt độ nóng bỏng, đối diện ánh mắt như vậy đôi mắt Cận Hằng lập tức sâu hơn mấy phần, cúi đầu nhìn mười ngón tay hai người quấn lấy nhau, không tiếp tục cam lòng bỏ qua.

Yến Thù Thanh bị cái ánh mắt này của hắn nhìn đến mức trong lòng có chút ngứa, không nhịn được nở nụ cười lại hỏi một lần, “Cho nên em đây coi như là theo đuổi thành công rồi sao?”

“Em sao lại phiền như vậy!”

Cận Hằng táo bạo mở miệng, căn bản không nhìn vào đôi mắt Yến Thù Thanh, ngực kịch liệt đập trùng, giống như đang cố nén tâm tình.

Yến Thù Thanh thích nhất biểu tình thẹn quá hoá giận này của hắn, mỗi lần cạy ra vỏ ngoài lạnh như băng của hắn chạm được vào trái tim nóng rực hắn, giống như chạm vào thứ gì đó vừa ấm áp vừa mềm mại, khiến anh không tự chủ được muốn tới gần người này, anh không nhịn được từ phía sau cố ý dùng ngón tay đâm mũi của hắn nói, “Không phải lần đầu tiên em theo đuổi người khác sao, không có kinh nghiệm gì mà, anh phải nói cho em, nếu không em làm sao...”

Lời anh còn chưa nói hết, lại đột nhiên bị bế thốc lên, còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị Cận Hằng đặt lên trên giường.

“Em muốn ăn đòn đúng không?”

Hết chương 37- phần 1.

47. Chương 37-2: Phần 2

“Em muốn ăn đòn đúng không!”

Hắn mang theo gương mặt lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra lời này, một đôi mắt mơ hồ đồ ửng chặt chẽ khoá chặt ở trên cuống họng của Yến Thù Thanh, giống như mãnh thú bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

Thế nhưng Yến Thù Thanh hoàn toàn không sợ hắn, gơ tay chọc vào mắt hắn, khê cười nói, “Vây có thể đánh nhẹ một chút, tìm chỗ nhiều thịt không đau hãy ra tay nhé, con người của em tương đối thương vợ mình, cho nên anh đánh em cũng sẽ bị đau... a!”

Yến Thù Thanh chưa kịp nói hết từ “tay”, Cận Hằng liền trực tiếp ngăn chặn đôi môi của anh.

Hai người lên giường tựa hồ rất ăn ý với nhau, nhưng số lần hôn môi chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, lần này đột nhiên đôi môi dán vào nhau, ánh mắt chạm vào nhau, hai trái tim đồng thời đập mạnh, thân thể lập tức bốc cháy, lại giống như ô xy cùng ngọn lửa, căn bản không cần chất dẫn cháy, đụng vào nhau sẽ đẩy lên lửa lớn.

Độ ăn khớp từ trong gien kèm theo mùi vị hormone dâng lên, quanh quần chớp mũi đều là mùi vị bạc hà nồng nặc, đầu Cận Hằng vang lên ong ong, hắn vốn chỉ muốn ngăn chặn miệng Yến Thù Thanh lải nhải, ai nghĩ đến lại tự cầm một cây đuốc đốt chính bản thân mình.

Con mắt của hắn triệt để chìm xuống, lửa nóng lúc trước cố kìm nén vì Yến Thù Thanh hết lần này tới lần khác trêu chọc, cũng bởi vì nụ hôn nhột nhạt này mà triệt để bộc phát ra, hắn như một con báo săn mồi, một cái tay chặt chẽ đem con mồi giữ ở chỗ cũ, một cái tay khác trực tiếp chui vào vạt áo, dùng hết thấy sức lực cơ hồ muốn đem đôi phương ăn vào trong bụng.

Yến Thù Thanh bị hắn sờ đến nổi tê cả da đầu, toàn thân run rẩy, chính anh cũng không hiểu rõ ràng hai người đang nói chuyện, làm sao đột nhiên lại đi đến bước này, trong miệng không ngừng mà phát ra âm thanh rên rĩ “A a”, còn không quên dùng ngôn ngữ công kích hắn, “... Có chịu cùng... Lão tử giao du hay không... Ân... Dù sao anh cũng đáp ứng rồi a... Lời đã nói ra... Không thể nuốt lời! Không đáp ứng chính là lưu manh!”

Lời nói kèm theo tiếng rên rĩ từ giữa đôi môi truyền ra, đôi mắt ướt nhẹp nhiễm phải một tầng nước mắt, âm thanh tiến vào màng tai Cận Hằng, làm cho hắn trực tiếp dùng hành động thực tế chứng minh, “Sau khi xong việc nếu như em có thể tỉnh táo, anh sẽ nói cho em biết anh có phải lưu manh hay không!”

Hắn nói xong lời này, còn không đợi Yến Thù Thanh cãi lại, liền trực tiếp nặng nề cắn đôi phương một cái.

Trong miệng tràn ngập ra mùi máu tanh, Yến Thù Thanh bị “Tê” hít vào một ngụm khí lạnh, đầu lưỡi Cận Hằng thuận thể chui vào, chiếm lấy đầu lưỡi anh, điên cuồng công thành đoạt đất.

“A!” Yến Thù Thanh sau khi phát ra một tiếng rên rỉ rồi cuộc không còn nói được gì nữa, cả người giống như là bị đóng đinh trên giường, bàn tay mới vừa hơi nhúc nhích liền bị Cận Hằng trực tiếp giữ lại ấn lên trên đỉnh đầu.

Bàn tay Cận Hằng mang theo chai sạn thô ráp, giống như que diêm châm lửa khắp toàn thân từ trên xuống dưới của Yến Thù Thanh, sờ đến mức anh chỉ có thể thở hồng hộc, toàn thân rất không hăng hái trở nên mềm nhũn.

Động vật ăn thịt nếu như cả đời không khai trai, có thể vẫn luôn làm con báo nhỏ an phận thủ thường, chỉ khi nào hưởng qua tư vị thịt, căn bản không cách nào cự tuyệt mê hoặc.

Gương mặt tựa như điêu khắc của Cận Hằng lung lay ở trước mặt Yến Thù Thanh, ý thức rõ ràng tỉnh táo như vậy, nhưng thân thể lại đang lựa chọn thần phục kẻ mạnh, vào lúc này đầu Yến Thù Thanh vang lên ong ong, đối mặt với người đàn ông trước mắt, dĩ nhiên muốn trực tiếp mở ra hai chân, ngoan ngoãn nằm trong tay hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Ý nghĩ này mới vừa vừa nhô ra liền làm cho anh kinh sợ, vội vàng đưa tay ra để ở trên lồng ngực Cận Hằng.

Nhưng anh vừa mới hơi nhúc nhích, hai tay liền bị bắt chéo đặt sau lưng, sau đó chỉ nghe “Roẹt” một tiếng, quần áo bệnh nhân trực tiếp bị Cận Hằng xé bỏ, nút buộc rơi xuống, rơi xuống đất phát ra âm thanh lạnh lạnh, làn da bóng loáng mát mẻ nhanh chóng đập vào mắt, khiến gương mặt Cận Hằng trở nên đỏ ửng.

Ngày hôm nay hắn rốt cục xác định bản thân đã thành công phá vỡ trái tim được canh phòng nghiêm ngặt của Yến Thù Thanh, không còn là cảm kích, cũng không còn là trêu đùa, mà là thật sự đi vào trong lòng đối phương, chuyện này không thể nghi ngờ làm cho hắn cảm thấy mừng như điên.

Thật ra hắn nghĩ bản thân có thể nhẫn nại, chỉ cần hôn nhẹ đối phương là tốt rồi, thế nhưng Yến Thù Thanh với hắn mà nói rõ ràng là điểm yếu, đụng vào liền mất đi lý trí, cho nên hắn cũng thẳng thắn không tiếp tục khắc chế, chỉ muốn dùng hành động thực tế nói cho đối phương biết đáp án.

Giống như cắn xé hôn cổ của Yến Thù Thanh, hắn đột nhiên trầm giọng mở miệng, “Trần Lâm không có nói cho em biết, khoang sinh sôi nảy nở của em đã triệt để trở mã hay sao?”

“Cái...cái gì? Ừm...” Yến Thù Thanh cả người đều đang phát run, căn bản là không theo kịp suy nghĩ của hắn.

Cận Hằng nhếch miệng, đột nhiên lộ ra một vệt nụ cười tà khí, nói giọng khàn khàn, “Em không phải nói mình cô đơn sao, không bằng sinh một đứa con, em nói xem em có thể mang thai luôn hay không?”

Câu nói này khiến Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, không khỏi xấu hổ, “Tới địa ngục đi! Muốn sinh anh tự đi mà sinh, đừng hòng... A!”

Câu nói kế tiếp anh đã mắng không ra, nhìn ý cười trên khoé miệng Cận Hằng, đầu anh vang lên ong ong, rõ ràng là anh chủ động trêu chọc hấn, cuối cùng tại sao lại bị hấn dần vật đến nông nổi bây giờ?

Nếu biết như thế này anh sẽ không chủ động trêu chọc hấn! Đã vậy không bằng hôm nay hai người đổi vị trí đi.

Đối diện đôi mắt của Cận Hằng, trong lòng anh đánh cược một lần, hai chân vừa nhấc đột nhiên kẹp lấy eo hấn, tư thế chủ động như thế khiến Cận Hằng dừng một chút, có chút chưa hoàn hồn lại, lúc này Yến Thù Thanh đột nhiên thay đổi tư thế, đem hấn đặt ở phía dưới.

Rốt cục có thể thử một cái, Yến Thù Thanh vào lúc này mới phát hiện mình đã sắp trống trơn, Cận Hằng cái tên này dĩ nhiên còn một thân chỉnh tề, không nhịn được giơ tay xé quần áo của hấn, kết quả áo sơ mi của Cận thiếu gia chất lượng quá tốt, xé nửa ngày cũng không cởi ra được.

“Đây quần áo bệnh nhân của anh đâu, phòng bệnh của hai chúng ta tổng cộng cách hai cái hành lang, tại sao anh lại mặc thành như vậy.”

Nhìn Yến Thù Thanh lòng như lửa đốt muốn xé quần áo, Cận Hằng vốn đang rất vui mừng, kết quả vừa nghe lời này thân hình đột nhiên cứng đờ, trên mặt nhanh chóng chột loé lên một vết chật vật, táo bạo nói, “Em hỏi mà không thấy ngại à, em vốn dĩ không nên hỏi câu này.”

“Ha?” Lời này khiến Yến Thù Thanh mông lung, “Em nói anh đổi chính trang lúc nào.”

Cận Hằng trên mặt chật vật lại sâu một tầng, thần sắc tức giận nói, “Nếu không phải em cùng những y tá kia bác sĩ khoe khoang khắp nơi, em cho rằng anh nguyện ý mặc thành như vậy! Tuy rằng ánh mắt em không ra sao, mà anh cũng không có thể ở trước mặt người ngoài mặt mặt được.”

“Em lúc nào ở trước mặt y tá bác sĩ...”

Yến Thù Thanh nói được nửa câu đột nhiên ý thức được cái gì, cái tên này sẽ không coi lời nói đùa của anh là thật đi?

Vừa nãy sau khi Cận Hằng vào cửa anh liền cảm thấy kỳ quái, hai người cả ngày ngẩng đầu gập cúi đầu thấy, cái tên này làm gì ăn mặc trịnh trọng như thế tìm đến mình, thế nhưng bị vướng bởi Yến Trọng Vĩ ở đây anh chưa kịp hỏi nhiều, bây giờ mới hiểu được, hấn cố ý mặc như vậy là để cho y tá bác sĩ kia nhìn thấy.

Phút chốc Yến Thù Thanh đỡ khóc đỡ cười, tâm tư trêu chọc đã không còn.

Cận Hằng nhìn Yến Thù Thanh nở nụ cười, càng là tức giận lườm đối phương, “Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười, ngày hôm nay anh phải để cho những người phụ nữ kia nhìn, đừng cả ngày giống như bướm bướm chạy vào phòng đàn ông đã kết hôn.”

“Ha ha ha...” Hắn vừa nói như thế Yến Thù Thanh lại cực kỳ buồn cười, trực tiếp từ trên eo hắn lăn xuống, “Đúng đúng đúng, anh phải coi chừng em, đừng để cho em bị bướm bướm cướp đi.”

Người này ăn dặm chua tuy rằng không hiểu ra sao, thế nhưng đối với anh mà nói, quả thực so với nói thẳng một trăm lần anh yêu em còn hữu hiệu hơn rất nhiều.

“Không cho cười cam miệng!” Cận Hằng bị nụ cười của Yến Thù Thanh làm cho tức đến nổi phổi.

“Thật không tiện thật là buồn cười quá ha ha ha ha... A.”

Tiếng cười bị chặn ở trong cổ họng, Cận Hằng nắm cằm của Yến Thù Thanh ngăn chặn đôi môi của đối phương, hai người bốn cái lỗ tai trong lúc nhất thời đều trở nên đỏ bừng.

“Tích —— tích —— ”

Trong lúc này phòng bệnh đột nhiên vang lên tiếng chuông chói tai, đây là âm thanh cảnh báo đầu giường, chỉ đến lúc quan trọng cần gọi bác sĩ mới có thể ấn xuống vật này.

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, sau đó luống cuống tay chân đẩy Cận Hằng ra, dưới ánh mắt lên án của hắn, chặt vật ấn xuống chuông cảnh báo, lúc này bên tai truyền đến âm thanh Trần Lâm.

“Thù Thanh, cậu ở trong phòng bệnh sao? Vậy tại sao không trả lời tin nhắn của tôi.”

Trần Lâm vừa nói như thế, thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh quả thực vừa nãy có vang lên một chút, thế nhưng bởi vì Cận Hằng đề lên cho nên anh không quan tâm để ý tới, theo bản năng sờ chớp mũi, anh xấu hổ cười một tiếng, “... Vừa này tôi đi ra ngoài một chút không mang theo thiết bị truyền tin, làm sao vậy bác sĩ Trần, tìm tôi có việc gì không?”

“Đúng, chuyện rất trọng yếu.” Trần Lâm ý vị thâm trường nói xong lời này, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân, “Cậu mở cửa cho tôi đi, tôi sắp đến phòng bệnh cậu rồi.”

“Cái...cái gì!”

Yến Thù Thanh lập tức hoảng sợ, theo bản năng liếc mắt nhìn quần áo không chỉnh tề của mình cùng với Cận Hằng dựa vào ở trên giường, nhất thời mặt đều tái rồi, “Chờ đã chờ một chút! Bác sĩ Trần bây giờ tôi không có phòng bệnh, anh có thể trước tiên —— ”

Lời của anh không kịp nói xong, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa, mà anh và Cận Hằng dĩ nhiên cứ như vậy đột nhiên bị chặn ở trên giường, không kịp di chuyển.

Không kịp nghĩ nhiều, anh đột nhiên đem chăn đè lên người Cận Hằng, xốc lên chăn bông đắp lên trên người hắn, trong nháy mắt mặt Cận Hằng đen thui, “Tôi là gây đấm bóp của em à, dùng cho đã đời xong lại ném đi.”

“Chúng ta như vậy làm sao gặp người khác! Anh trước tiên tránh một chút, em mặc quần áo xong sẽ tìm cách tiễn anh ta đi, đừng nóng giận đừng nóng giận, chỉ trốn một lát thôi!”

Anh luống cuống tay chân mặc quần áo, thế nhưng quần áo bệnh nhân của anh đã bị Cận Hằng xé rách, vào lúc này giống như tấm rở rách mặc cũng như không mặc.

Yến Thù Thanh mặt đỏ bừng, anh là người bảo thủ, không có cách nào thản nhiên lộ ra thân thể của mình trước mặt người khác, vào lúc này bó tay toàn tập, vừa nhìn áo sơ mi của Cận Hằng, tiện tay cởi ra mặc vào trên người mình.

Cận Hằng vốn đã tức giận, vào lúc này lại bị Yến Thù Thanh lột sạch, trực tiếp đem người kéo đến trên giường, “Anh ta muốn xem thì để anh ta xem, chẳng lẽ vì vậy mà anh phải trốn sao?”

Yến Thù Thanh ngồi ở trên giường, nhanh chóng mặc quần áo, phát ra âm thanh tương đối lớn, từ đầu giường theo đó run rẩy, ngoài cửa Trần Lâm nghe thấy động tĩnh cho là anh đã xảy ra chuyện gì, trong lòng sốt ruột trực tiếp đẩy cửa ra ——

Sau đó nhìn thấy Yến Thù Thanh nằm ở trên giường, trên người che kín một tầng chăn bông dày dặn, nhìn Trần Lâm nở nụ cười gượng gạo, “Bác sĩ Trần...”

Trần Lâm kinh ngạc nháy mắt mấy cái, sau đó thở phào một hơi, “Làm tôi sợ muốn chết, suýt chút nữa cho là cậu xảy ra chuyện, vừa nãy làm sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?”

“Tôi... Cái kia... Chân của tôi không cần thận dụng phải tử cho nên...”

Trần Lâm gật gật đầu, ngược lại cũng không hoài nghi, thuận thế ngồi ở mép giường, “Sớm như vậy cậu đã chui vào chăn rồi, không thoải mái à? Có muốn tôi giúp cậu kiểm tra một chút hay không?”

“Không không không... Không cần.” Yến Thù Thanh lúng túng sờ mũi một cái, ánh mắt không khống chế được nhìn về phía chăn hơi nhô lên, “Bác sĩ Trần... rốt cục có chuyện gì vậy, anh tới tìm tôi gấp như thế?”

Trần Lâm liếc nhìn Yến Thù Thanh một cái, luôn cảm thấy sắc mặt đối phương quái lạ, còn tưởng rằng đối phương đã biết chuyện, không nhịn được mở miệng, “Xem ra cậu cũng biết rồi, thế nhưng chuyện này cũng là chuyện bất đắc dĩ, chuyện của cậu và Cận Hằng vốn là không che giấu nổi, người của quân bộ hiện tại kỳ thực cũng có thể đoán được một ít chuyện, ngày ấy cậu được cứu, vừa vặn có người nhìn thấy cậu cùng

Cận Hằng tay cầm tay từ trên băng ca khiêng xuống, kết quả người đó lại quay video phát lên trên mạng, như thế cũng rất tốt, nhân dân cả nước đều thấy được, hiện tại toàn bộ internet đều nổ tung rồi.”

“... Cái gì!?” Yến Thù Thanh sững sờ tại chỗ, không dám tin trọn to hai mắt.

“Cậu cũng đừng quá gấp, lúc này sốt ruột cũng không —— ”

Trần Lâm lời còn chưa nói hết, liền lơ đãng nhìn trong chần của Yến Thù Thanh chui ra cái đầu, nghiêm mặt co quắp hỏi, “Bị phát tán lên mạng?”

Đột nhiên nhìn thấy Cận Hằng, Trần Lâm sợ hết hồn, đối diện mặt đen như đáy nồi của Cận thượng tá, lại len lén liếc mắt nhìn tư thế trên dưới quỷ dị của hai người bọn họ bên trong chần, Trần Lâm gian nan nuốt một ngụm nước bọt, ngay cả chuyện bát quái cũng quăng ra sau đầu, trong đầu chỉ còn dư lại một câu: Con mẹ nó! Tôi có thể bị diệt khẩu hay không...

Cận thượng tá dĩ nhiên ở phía dưới...

Vậy đời này cho đến chết hai người họ cũng không làm ra được đời kế tiếp a!

Hết chương 37- phần 2.

48. Chương 38-1: Phần 1

Từ sau khi bị thương nhập viện, tâm tư của Yến Thù Thanh cơ bản đều đặt toàn bộ vào chuyện làm sao “theo đuổi” được Cận Hằng. Hơn nữa anh vốn cũng không phải là người thích bát quái, cho nên thời gian rất lâu không có lên mạng, thậm chí mỗi ngày ngoại trừ cần thiết giao lưu bên ngoài, ngay cả thiết bị truyền tin cũng rất ít đeo trên người.

Cho nên khi Trần Lâm nói có người chụp ảnh của anh và Cận Hằng tung lên mạng, anh ngoại trừ kinh ngạc trong giây lát, cũng không thật sự không đem chuyện này đặt ở trong lòng, dù sao hai người bọn họ cũng không phải minh tinh nổi tiếng, không đến nỗi dậy sóng toàn bộ đế quốc.

Nhưng có lẽ anh đã đánh giá quá thấp trình độ nóng lòng của quần chúng nhân dân, chờ đến khi anh lên mạng, hoàn toàn bị tin tức thi nhau kéo đến làm cho kinh sợ.

Quan hệ của hai người từng ấy năm tới nay vẫn là đề tài nói chuyện trong miệng người khác, giới truyền thông cùng phóng viên cũng rất yêu thích đem hai người đặt cùng một chỗ so sánh, không chỉ là bởi vì quan hệ đồng học nhiều năm của hai người, còn là bởi vì xuất thân cùng năng lực của hai người bọn họ.

Một người là “tinh anh” năng lực tài giỏi, gia thế hiển hách, xuất thân từ thế gia quân đội, một người xuất thân từ gia đình nghèo khó, dựa vào sự cố gắng của mình dốc sức leo lên vị trí “thiếu tá” trong quân bộ. Loại quan hệ vừa là địch vừa là bạn này, vốn rất thu hút sự chú ý của người khác, hơn nữa mười tháng trước hai người vừa mới cùng nhau tham gia vào chiến dịch chống quân địch, vì vậy suy đoán về mối quan hệ của hai người càng trở nên xôn xao.

Thế nhưng qua nhiều năm như vậy, dù bọn họ có là kẻ thù minh tranh ám đấu, hay là bạn tốt tâm phúc, ngoại trừ một số số người rất nhỏ YY hai người, từ xưa tới nay chưa từng có ai nghĩ tới mối quan hệ của bọn họ lại là người yêu, cho nên khi “bạn trên mạng nhiệt tình” chụp ảnh hai người họ đăng lên trên mạng, một khắc kia tựa hồ toàn bộ dân chúng đế quốc đều sững sốt.

Hai người đều là cầm kiếm giả dù cho ngắt đi vẫn cứ tay nắm tay được người ta khiêng xuống phi hành khí, chuyện này có ý nghĩa gì?

Chuyện này quả thực giống như ở trước mặt mọi người công bố chúng tôi đang yêu nhau!

Video vừa được đăng lên, trong vòng một tiếng lượng truy cập đã đạt con số kỉ lục. Trên diễn đàn vô số chuyện liên quan đến mối quan hệ của hai người đã được đào bới ra, nội dung video kỳ thực rất đơn giản, chỉ là hai người mặt đối mặt nằm ở trong một cái cồng nắm tay nhau, nhưng người bạn trên mạng có tâm đã cắt từng tấm ảnh trong video ra sau đó đặt cùng một chỗ, vì vậy hiệu quả lại hoàn toàn khác nhau.

Trong hình, thân hình của Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh bị phóng đại hết cỡ, cơ bản có thể thấy rõ biểu tình trên mặt Cận Hằng, Cận Hằng tuy rằng ngắt đi, thế nhưng một cái tay khác rõ ràng dùng tư thế ôm bảo vệ Yến Thù Thanh trong lồng ngực mình.

Vốn là khoảng cách giữa hai người còn có nhất ít nhất 10cm, nhưng ngay khi bàn tay Cận Hằng lại đây, Yến Thù Thanh dĩ nhiên gần như theo bản năng nhích lại gần, trong video tổng cộng mấy chục giây, động tác này rất khó phát hiện, thế nhưng sau khi bị cắt thành hình ảnh, động tác này quả thực rất rõ ràng, rõ ràng đến mức nhìn qua cũng thấy hai người đang ôm nhau thật chặt.

Phân tích đến đây, trong diễn đàn một đám fan nam có nữ có khóc mù đôi mắt, vốn là hai người đều là ứng cử viên cho vị trí nam thần quân bộ, thậm chí còn có bài viết bình chọn xem hai người ai đẹp trai hơn, hai người bọn họ vẫn luôn như nước với lửa, cho nên chuyện liên quan tới hai người tựa hồ đếm không xuể, thế nhưng xưa nay không có mấy người sẽ nghĩ bọn họ là một đôi, bây giờ video cùng ảnh vừa được phát ra, toàn bộ diễn đàn tựa hồ nổ tung.

“Tôi có một người bạn học trong trường quân đội làm cấp尉 của Cận thượng tá, cậu ấy đã từng chính mồm nói với tôi, ngài ấy có tính khiết phích nghiêm trọng, đừng nói là cùng người khác tay trong tay nằm trong một cái cồng, chỉ cần xuất hiện ở gần ngài ấy trong vòng mười mét đều sẽ bị ngài ấy dùng ánh mắt sắc như dao đuổi đi, bây giờ lại ôm Yến thiếu tá như vậy, nếu như nói bọn họ không có quan hệ tôi trực tiếp ăn phi hành khí cho mọi người coi.”

”Lầu trên+1, tôi đã sớm cảm thấy quan hệ của hai người bọn họ có vấn đề, trước tiên không nói video ngày hôm nay được tuôn ra, lúc trước khi hai người chiến thắng trở về tham gia nghỉ thức đồn tiếp, Cận thượng tá làm tổng chỉ huy dĩ nhiên không đến cũng rất khả nghi, bây giờ nghĩ lại làm gì có khả nghi gì a, rõ ràng

là ngài ấy cố ý tránh mắt để cho vợ mình được hưởng hết quyền lợi, má ơi Yến thiếu tá được chiều như thế, ngấm lại không hiểu ra sao lại đột nhiên bị phát thức ăn cho chó quá thời hạn!

“Lầu trên tư tưởng của bạn rất nguy hiểm, đảng Yến Cận không phục, mọi người nhìn xem trước đây hai người họ đồng thời làm nhiệm vụ, ánh mắt Cận thượng tá nhìn Yến thiếu tá quả thực giống như ngọn lửa, nhìn lại một chút gương mặt lạnh lùng của Yến thiếu tá, ai là công ai là thụ quá rõ ràng rồi còn gì. [tranh ảnh 1][tranh ảnh 2][tranh ảnh 3] ”

“Lầu trên, thật tình toàn lưu trữ mấy cái tà giáo, có phải các người hết chuyên để làm rồi không, hay là do đói bụng ăn quàng vậ, cầm kiếm giả nắm tay nhau là chuyện kinh khủng cỡ nào, cha bạn và anh bạn nắm tay nhau cũng có thể thành một đôi à? Cả ngày đem hai cầm kiếm giả ra YY, quả thực là rảnh rồi quá rồi đó.”

“Lầu bốn nói sai rồi, bạn không nhìn thấy hai người họ mặt đối mặt ôm nhau thắm thiết như vậy à, ba bạn và anh bạn có thể ôm được như vậy sao, người ta đã là của nhau rồi, bạn không phục cũng chẳng làm gì được đâu!”

Một đám người trên mạng thi nhau bình luận ý kiến, toàn bộ internet trở nên hỗn loạn, giới truyền thông cũng thi nhau đăng bài muốn thu hút quần chúng, ở trong một xã hội tốc độ phát triển thông tin cao như hiện nay, một giây đồng hồ có thể để cho một tin tức phát đến toàn bộ đất nước, lướt xem video không ngừng tăng lên, chuyện liên quan tới hai người càng thêm khó bề phân biệt.

Dù sao hai cái cầm kiếm giả quang minh chánh đại xảy ra quan hệ mập mờ, đây là chuyện lần đầu tiên xảy ra tại đế quốc Thương Kiếm, trước đây không phải không có chuyện như vậy, thế nhưng cầm kiếm giả thâm mến lẫn nhau đã là chuyện cấm kỵ, cho nên truyền thông ít khi trắng trợn đưa tin, nhưng bây giờ lại có tin tức liên quan tới sĩ quan trong quân đội, còn là công thần mới vừa lập chiến công, tin tức đặc biệt như vậy quả thực không thể so với chuyện củi gạo dầu muối hàng ngày được.

Vì vậy các loại ngôn luận không tốt cũng theo đó mà đến, Yến Thù Thanh nhìn chằm chằm bài đăng của một vị học giả dùng ngòi bút làm vũ khí, nhin không được bật cười.

Cầm kiếm giả mến nhau là hành vi vi phạm quy luật tự nhiên, khiêu khích pháp luật đế quốc, thân là sĩ quan quốc gia không chỉ không lấy mình làm gương, trái lại làm chuyện mất mặt như thế, loại đạo đức này nếu như được ủng hộ sẽ dẫn đến việc làm hư hỏng thế hệ thanh niên, thế tất yếu sẽ dẫn đến việc toàn bộ đế quốc Thương Kiếm rơi vào diệt vong.”

Người này coi hai người bọn họ là vũ khí hạt nhân hay sao?

Yến Thù Thanh cười đến trực tiếp té ngã vào ghế sofa, lúc này màn hình tối sầm lại, hình ảnh trong máy truyền tin biến mất ở trước mắt, vừa ngẩng đầu, thiết bị truyền tin trong tay liền bị Cận Hằng đoạt đi.

“Ai ai, đừng tắt em còn chưa xem xong mà.”

“Không cho xem.” Cận Hằng lạnh như băng ném ra ba chữ, một gương mặt tản ra hàn khí lạnh lẽo cứng rắn, giống như là muốn đem cả căn phòng này đóng băng.

“Tại sao không để cho em xem, đây chính là lần thứ nhất hai chúng ta cùng tiến lên đầu đề, quả thực là kỷ niệm đáng giá a, sau này già rồi còn có thể nói khoác cho con, con nhìn xem, năm đó ba con không đánh trận cũng có thể nổi tiếng như thế.”

Nói xong anh lại muốn tiến lên đem thiết bị truyền tin của mình cầm về, kết quả lại bị Cận Hằng trực tiếp nhét vào trong túi, mặt lạnh lấy ra thiết bị truyền tin của hắn bấm một dãy số gọi đi.

“A lô, là tôi, lập tức phong tỏa tin tức, hai giờ sau tôi muốn nhìn thấy tất cả tin tức trên mạng biến mất, còn có thông báo phóng viên, tôi có chuyện muốn tuyên bố, —— ”

Lời của hắn chưa nói hết, Yến Thù Thanh lại giơ tay bịt thiết bị truyền tin của hắn, kinh ngạc nói, “Anh muốn làm gì?”

Cận Hằng mặt không thay đổi nhú mày, “Em không phải thấy được, thông báo phóng viên, tuyên bố quan hệ của chúng ta.”

“Trong lúc như thế này anh còn muốn nói cho bọn họ, hiện tại bọn họ khẳng định không kịp chờ đợi muốn phát ra càng nhiều tin tức càng tốt, lúc này anh lại đột nhiên muốn hợp báo không phải tự động đưa tới cửa hay sao?”

“Cũng là bởi vì như vậy anh mới nhất định phải tuyên bố.” Trên mặt Cận Hằng lạnh băng tựa hồ nổi lên mưa gió, nghĩ đến bình luận ác ý trên mạng, một đôi mắt càng thêm âm trầm.

“Ngay cả chỗ đăng kí kết hôn cũng không ngăn cản chúng ta, những bạo dân kia có thể làm gì được, hiện tại chúng ta đã kết hôn rồi, có giấy đăng ký hợp pháp không tới phiên người bên ngoài xoi mói bình phẩm.”

Hắn kỳ thực cũng không để ý đến ngôn luận, nếu như năm năm trước Yến Thù Thanh có thể đáp lại tình cảm của hắn, coi như khi đó bọn họ vẫn là cầm kiếm giả, hắn cũng sẽ không để ý đến, chỉ muốn nắm tay đi cùng đối phương đến suốt cuộc đời, hắn chưa bao giờ cảm thấy chuyện hai người bọn họ đều là cầm kiếm giả là một chuyện xỉ nhục, huống chi người này còn là Yến Thù Thanh.

Nhìn thấy trên mạng không ít lời bình luận chửi rủa không kiêng vị, còn có hành vi rình mò việc riêng tư của bọn họ, hắn thực sự không thể nhịn được nữa, nếu như không phải hắn bố trí cạm bẫy bắt lấy Yến Thù Thanh, cậu ấy căn bản không cần chịu đựng những điều này, cho nên hắn nhất định phải đứng ra, dù cho có phải hứng chịu mưa bom bão đạn cũng không thể để Yến Thù Thanh phải chịu đựng chỉ trích.

“Cho nên sau khi tuyên bố chuyện kết hôn của chúng ta thì sao?”

Yến Thù Thanh lúc này đột nhiên thấp giọng mở miệng, một đôi mắt đen kịt không hề chớp mắt nhìn hắn.

Cận Hằng ngăn người một chút, không nghĩ tới đối phương sẽ hỏi như vậy.

“Nói cho tất cả mọi người chúng ta đã kết hôn rồi, chúng ta nắm tay ôm ấp đều là việc làm quang minh chính đại, vậy sau đó thì sao? Không sai, như vậy xác thực có thể làm cho những người trên mạng cảm miệng, thế nhưng giới truyền thông sẽ bỏ qua cho chúng ta sao, hai cầm kiếm giả làm sao có thể lấy được giấy kết hôn, bọn họ chỉ cần đánh hơi thăm dò, thì sẽ biết được chuyện em bị biến dị, Cận Hằng anh muốn nhân dân cả nước mừng em là quái vật sao?”

Một câu nói khiến Cận Hằng cứng đờ ngồi tại chỗ, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Hết chương 38-phần 1.

49. Chương 38-2: Phần 2

Hắn quá mù quáng, tức giận làm cho đầu óc hắn choáng váng... dĩ nhiên chỉ lo chuyện trước mắt, quên mất chuyện quan trọng như vậy, thiếu một chút nữa liền đem Yến Thù Thanh đẩy lên đầu sóng ngọn gió rơi vào hoàn cảnh lúng túng hơn.

Yến Thù Thanh đối diện sắc mặt trắng xanh của hắn, nhin không được bật cười, “Em cũng không trách anh, anh không cần có biểu cảm tự trách mình như vậy, cái tên nhà anh lúc thường gặp chuyện của người khác sẽ xử lý rất tốt, nhưng làm sao gặp chuyện của chính mình lại trở nên rối loạn như vậy.”

“Kỳ thực người khác có biết chuyện em bị biến dị hay không, đối với em mà nói không quan trọng, từ sau khi trọng thương tỉnh lại được bác sĩ nói em không còn là cầm kiếm giả, bắt đầu từ ngày kia em đã tiếp nhận thân phận này rồi, có thể tìm được mang sống trở về đã là chuyện quá may mắn, chuyện khác em không cần quan tâm, huống chi nếu không phải bởi vì biến dị, em cũng không theo đuổi được anh.”

Nói xong anh nháy mắt một cái nhìn Cận Hằng, khiến lỗ tai của hắn trong nháy mắt trở nên đỏ ửng, “Nói chuyện chính, đề cập tới chuyện này làm gì.”

Yến Thù Thanh bật cười, buông ra bàn tay nói, “Cho nên anh xem, em kỳ thực cũng không sợ người khác biết, chỉ có điều Á Hi quốc có thể phái Trạch Long đến bắt em, nhất định sẽ có người thứ hai người thứ ba, nếu như tất cả mọi người biết đến chuyện em đại nạn không chết còn bị biến dị, e sợ sẽ gây ra nhiều phiền phức, anh cũng không muốn em bị người ta bắt đi làm vật thí nghiệm, trong lúc hai chúng ta đang yêu đương cuồng nhiệt lại phải âm dương chia lìa, đúng không?”

“Em nói hươu nói vượn gì vậy!” Cận Hằng táo bạo lườm Yến Thù Thanh một cái, còn kém lấy quả táo bên cạnh nhét vào miệng đối phương.

Yến Thù Thanh cười hướng hắn làm cái mặt quỷ, lén lút từ trong túi của hắn lấy đi thiết bị truyền tin của mình, “Ai nha được rồi được rồi, em biết anh không nỡ để em chết được chưa, kỳ thực em cảm thấy được

việc này không cần phải tổ chức họp báo tuyên bố chúng ta đã kết hôn, anh xem a, dù bất quái có lớn hơn nữa, cũng không có bằng chứng chứng minh, em nghĩ chờ ngày mai có tin tức khác nổi lên, sẽ không có người tiếp tục nhắc tới chuyện của chúng ta đâu.”

Đuôi mắt của Yến Thù Thanh cong cong, trong con ngươi loé lên tia sáng, khiến Cận Hằng nhất thời nhìn đến thất thần, lỗ tai lại trở nên đỏ ửng, không được tự nhiên tăng hắng một cái tức giận nói, “Tùy em đi!”

Ngày thứ hai, tin tức vẫn tiếp tục kéo dài, lời chửi rửa cùng chỉ trích tuy rằng vẫn là đâu đâu cũng có, thế nhưng nhiệt độ thật sự giống như Yến Thù Thanh dự liệu, dường như đã giảm dần so với ngày đầu tiên.

Người ở trên mạng không thấy có tin tức mới, cũng từ từ bình tĩnh lại, dù sao không phải tất cả mọi người đều là kẻ ngu si bảo sao hay vậy, dần dần ở bên trong dư luận cũng nảy sinh lòng nghi ngờ.

”Toà án để quốc phán quyết ly hôn còn cần chứng cứ vì lý do gì mà tình cảm hai vợ chồng tan vỡ, hiện tại chỉ có một video mấy chục giây, liền kết luận hai sĩ quan cao cấp có mối quan hệ không đứng đắn, có phải là có chút vô đoán?”

“Lâu trên+1, ngày hôm qua tôi chỉ muốn nói, kết quả có một số người một mực chắc chắn quan hệ của bọn họ, mấy người đó quả thực là anh hùng bàn phím rảnh rồi không có chuyện gì làm đây mà.”

“Nhóm atifan có nói hai chiến hữu nắm tay nhau ôm ấp thực sự là chuyện không bình thường, các người có thể mở to hai mắt trước tiên làm rõ nguồn gốc video này được không? Lúc trước Cận thượng tá đi cứu người, cuối cùng chính mình lại trọng thương mới cứu được mạng của chiến hữu, kích động ôm nhau một chút có gì không bình thường, các người chỉ biết ngồi đó phun nước bọt, đã từng lên chiến trường chưa, đã từng vì quốc gia mà chảy máu chưa, chưa từng trải qua cảm giác mất đi người thân cùng bạn bè, dựa vào cái gì công kích anh hùng để quốc.”

Càng ngày càng nhiều lời bình luận xuất hiện, tuy rằng vẫn có người phản bác công kích, nhưng cũng có không ít người ủng hộ, xem đi xem lại, rất nhiều người trên mạng cũng dần dần tản đi, đến buổi chiều phương tiện truyền thông trực tiếp đổi tiêu đề mới, “scandal” đột nhiên xuất hiện của hai người cũng rốt cục có dấu hiệu giảm nhiệt.

Điều này làm cho Yến Thù Thanh sáng sớm làm thủ tục xuất viện, thật dài thở phào một hơi, không cần ở bệnh viện bị người ta chặn đường đuổi chạy, thực sự là trốn khỏi một kiếp, tiện tay để thiết bị truyền tin sang một bên, anh đứng lên đuổi thắt lưng một mối, trong lúc đang chuẩn bị cầm đĩa định đi đến nhà ăn lấp đầy bụng, thiết bị truyền tin đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông vừa gấp vừa nhanh, đột nhiên vang lên trong căn phòng yên tĩnh, Yến Thù Thanh kinh ngạc ngón tay run lên, cái đĩa trên tay cũng vì thế mà rơi xuống đất.

“Ầm” một tiếng, cái đĩa chia năm xẻ bảy, nhìn chằm chằm thiết bị truyền tin nổi lên ánh sáng màu xanh, Yến Thù Thanh đột nhiên có loại dự cảm không ổn, một hồi lâu mới cầm lấy ấn nút nhận, đầu bên kia vang lên thanh âm dồn dập của Trần Lâm: “Thù Thanh, tại sao cậu lại đắc tội cấp trên của cậu vậy, đến lúc này rồi ông ta cũng không quên đâm cậu một dao, cậu đào mộ tổ hay giết vợ ông ta vậy?”

Lời này khiến Yến Thù Thanh không hiểu ra sao, “Chờ đã... Có ý gì? Cấp trên của tôi?”

Cấp trên của tôi không phải là Cận Hằng sao?

“Đúng vậy! Xảy ra chuyện lớn rồi! Cậu nhanh chóng ngấm lại ngày mai nên làm gì đi, xem tình hình ngày hôm nay tựa hồ chuyện này sẽ không chấm dứt được ngay đâu.”

Yến Thù Thanh bị lời nói tựa như sấm máy của Trần Lâm, làm cho đầu óc mơ hồ, “Đến cùng có chuyện gì vậy, anh nói chậm một chút.”

“Tôi cũng muốn chậm nhưng không thể chậm được a! Hiện tại cửa bệnh viện sắp bị người ta đập hư rồi, hiện tại đâu đâu cũng có phóng viên, tôi cũng phải nhanh chóng tìm một chỗ tránh một chút! Việc này tôi không thể nói rõ được, cậu lập tức mở thiết bị truyền tin lên mạng đi, bây giờ còn đang phát sóng trực tiếp đấy!”

Nói xong lời này, thiết bị truyền tin vang lên thanh âm huyền ảo, đường truyền cũng theo đó mà tắc nghẽn.

Yến Thù Thanh không còn kịp suy tư nữa, trực tiếp mở ra tin tức, trên mạng xác thực khắp nơi đều đang phát sóng trực tiếp, tùy tiện ấn vào một bài đăng cũng có thể thấy được gương mặt của Vương Trọng Sơn.

Trong video, ông ta một thân quân trang trắng tấp, trên bả vai mang theo một loạt huân chương rạng ngời rực rỡ, nhanh chân đi ra từ bên trong nhà quân bộ, đi theo phía sau là một đồng quan chức, rất hiển nhiên mới vừa đến lễ duyệt binh xế chiều hôm nay.

Phóng viên đã sớm canh giữ trước cửa quân bộ, giống như xác sống vùng dậy, một khắc kia nhìn thấy cửa lớn mở ra, tất cả đều giống như ong vỡ tổ dâng lên.

“Vương thượng tướng, xin hỏi ngài mấy ngày qua có xem qua đoạn video liên quan đến Cận thượng tá và Yến thiếu tá đang lan truyền trên mạng hay không?”

“Đối với mối quan hệ của hai người bọn họ ngài có phát biểu gì không?”

“Trong video Cận thượng tá cùng Yến thiếu tá có vẻ như đang chấp hành nhiệm vụ, xin hỏi đây là nhiệm vụ gì, hai người vì sao lại bị thương?”

...

Vô số vấn đề giống như là thủy triều che ngợp vọt tới bầu trời, trong nháy mắt Vương Trọng Sơn bị phóng viên vây quanh, trong ngày thường phóng viên tuyệt đối sẽ không nghĩ chạy đến cửa quân bộ chặn đường, nhưng hôm nay tin tức này quá sốt dẻo, làm cho bọn họ mới nghe được tin tức căn bản không để ý tới cái

khác, dù cho bị đánh đuổi hoặc là bị bắt quả tang cũng muốn thăm dò được một ít tin tức.

Vương Trọng Sơn trầm mặc đi về phía trước, biểu tình trên mặt không nhìn ra là vui hay phẫn nộ, điều này làm cho vô số phóng viên càng thêm không kịp chờ đợi đem máy ảnh máy quay phim nhắm về phía ông ta, lúc này hộ vệ bên cạnh xông tới, che chắn trước mặt Vương Trọng Sơn, nhưng phóng viên vẫn cứ không ngừng xô đẩy, “Nơi này là quân bộ không chỗ các người càn rỡ! Mau cút đi!”

Âm thanh hùng hùng hổ hổ liên tục vang lên, rất nhiều phóng viên suýt chút nữa bị ngã xuống đất, thế nhưng tất cả mọi người chưa từ bỏ ý định tiếp tục đi về phía trước, hộ vệ trực tiếp móc súng ra, vừa định bắn chỉ thiên cảnh báo, lại bị Vương Trọng Sơn giơ tay cản lại.

“Đối với truyền thông không cần dùng tới biện pháp dữ dội như vậy, bọn họ cũng chỉ là hỏi mấy vấn đề thôi.”

Lời này vừa nói ra khiến thị vệ bên cạnh kinh ngạc một chút, phải biết lúc thường vị thượng tướng đại nhân này trừ phi có công trình thánh tích, bằng không tuyệt đối không chấp nhận phóng viên phỏng vấn, nhắc tới phóng viên vẫn luôn khịt mũi coi thường, bây giờ làm sao thái độ đột nhiên lại quay ngoắt 180 độ.

Thế nhưng cấp trên đã lên tiếng bọn họ tự nhiên phải vâng theo, không thể làm gì khác hơn là dè xuống tâm lý nghi hoặc lui qua một bên, ngay sau đó vô số phóng viên thi nhau mà tiến lên trước.

Vương Trọng Sơn quét một vòng nhìn bọn họ, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, sắc mặt tái xanh mở miệng, “Video liên quan tới Cận thượng tá cùng Yến thiếu tá tôi xác thực đã xem, nhưng các người muốn tôi đánh giá quan hệ của bọn họ, tôi chỉ có thể nói cực kỳ tiếc nuối.”

Một câu nói xong, xung quanh ánh đèn chớp nổi lên bốn phía, tất cả phóng viên đôi mắt đều sáng lên, “Ngài nói tiếc nuối là có ý gì? Là tiếc nuối bọn họ bị hiểu lầm, hay là bọn họ thật sự có quan hệ không thể cho ai biết khiến ngài cảm thấy tiếc nuối?”

“Hai vị đều là cấp dưới đương nhiệm của ngài, vậy ngài bình thời có chú ý tới quan hệ của hai người bọn họ hay không?”

“Bọn họ thân là sĩ quan quân đội biết pháp mà vẫn phạm pháp. Xin hỏi ngài nhận định chuyện này ra sao?”

...

Vương Trọng Sơn sắc mặt đông lạnh nghe phóng viên hỏi xong, trầm giọng nói, “Thân là một quân nhân cần phải biết rõ chức trách cùng lập trường của bản thân, hai cầm kiếm giả kết hôn là chuyện hoang đường như thế nào, không chỉ vi phạm pháp luật của đế quốc, càng ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc duy trì nòi giống, tôi hi vọng xã hội nên phản đối hành vi thiếu đạo đức này, việc này cần truyền thông phải phát huy chức trách, dĩ nhiên, đối với chuyện quan hệ của Cận thượng tá và Yến thiếu tá, tôi không phản đối.”

Phóng viên nghe đến câu cuối cùng, phút chốc trợn to hai mắt, Vương thượng dĩ nhiên không phản đối quan hệ của hai người, chẳng lẽ nói...

“Vương thượng ngài nói lời này chúng tôi có thể lý giải bọn họ thật sự có quan hệ hay không, hơn nữa còn là mối quan hệ vượt qua chiến hữu?”

Vương Trọng Sơn cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm ống kính ý vị thâm trường nói, “Bọn họ quen biết nhiều năm, cùng nhau trải qua sinh tử, có tình cảm là chuyện nhân chi thường tình, người bên ngoài không có tư cách xen vào, các người cần phải đi hỏi bọn họ mà không phải hỏi tôi.”

Lời này suýt chút nữa nói rõ quan hệ của hai người là người yêu, ở đây một đám phóng viên tất cả đều sôi sùng sục, ánh đèn từ máy quay phim trong nháy mắt chớp liên tục, phóng viên cầm bút ghi âm cũng vì tin tức này mà run rẩy, “Ngài nói lời này không cảm thấy so với chuyện vừa nãy phản đối hôn nhân giữa cầm kiếm giả, lập trường quá mâu thuẫn hay sao? Hay là bởi vì bọn họ là cấp dưới của ngài, cho nên ngài mới không phản đối bọn họ?”

Bởi vì một câu hỏi nói này, trên mặt Vương Trọng Sơn nổi lên mưa to gió lớn, nghĩa chính ngôn từ lên án mạnh mẽ nói, “Tôi không quan tâm việc tư của người khác, cho nên Cận thượng tá vì cứu Yến thiếu tá, tự ý điều động đội vũ trang, cách làm này từ phương diện tình cảm tôi có thể lý giải, dù sao đối tượng của mình là phục tùng giả, cầm kiếm giả phải có nghĩa vụ đứng ra bảo vệ, mà đứng ở lập trường quân bộ, tôi đối với chuyện Cận thượng tá lạm dụng công quyền, nghiêm trọng tổn hại đến hình tượng quân bộ, khiến tôi rất đau lòng, hi vọng trận sóng gió này qua đi, Cận thượng tá có thể cho quân bộ một lời giải thích hợp lý.”

Nói xong lời này ông ta xoay người rời đi, rốt cuộc không tiếp tục trả lời câu hỏi của phóng viên, ở đây tất cả phóng viên toàn bộ choáng váng, sững sờ đã lâu mới ý thức được ông ta dĩ nhiên nói Yến thiếu tá là phục tùng giả! Cậu ta đi lính nhiều năm như vậy, tại sao có thể là phục tùng giả!?

Phóng viên điên cuồng giống như thủy triều đuổi theo Vương Trọng Sơn, tất cả đều muốn hỏi cho ra nhẽ, mà lúc này trên internet cũng đã sớm nổi lên sóng lớn mênh mông.

Tất cả mọi người không thể tin được, thế nhưng dựa vào thân phận của Vương Trọng Sơn không thể tự nhiên lấy chuyện này ra đùa giỡn, trong lúc nhất thời tin tức lúc trước vốn dĩ đã giảm nhiệt lúc này lại nổi lên một trận mưa to gió lớn, tàn nhẫn mà đẩy Yến Thủ Thanh lên trên đầu đầu sóng ngọn gió...

“Ba” một tiếng, màn hình đen lại, Yến Thủ Thanh xoa xoa thái dương đau nhức, anh và Cận Hằng tốn công phí sức giữ bí mật lâu như vậy, lại bị Vương Trọng Sơn đường hoàng nói cho tất cả mọi người, anh không thể nào tưởng tượng được phía sau đang chờ đợi mình là cái gì, hít sâu một hơi, qua rất lâu anh mới xì cười một tiếng.

Không trách Trần Lâm muốn vội vã trốn đi, xem ra là những phóng viên kia không kịp chờ đợi muốn đến bệnh viện điều tra gốc gác của anh, lần này anh và Cận Hằng sẽ không phải sợ người khác kì thị chửi bới bọn họ nữa, vì đã có người tự tay giúp bọn họ một “Đại ân”.

Yến Thù Thanh nắm chặt thiết bị truyền tin trong tay, nhìn chăm chăm ba chữ “Vương Trọng Sơn”, nửa ngày lộ ra nụ cười băng lãnh.

Lão cáo già kia nằm gai nệm mật đợi đến cơ hội này đâm anh một dao, thế nhưng đừng nghĩ như vậy có thể đâm chết anh, ông ta muốn chơi anh sẽ chơi với ông ta.

Hết chương 38- phần 2.

50. Chương 39-1: Phần 1

Sáng sớm ngày thứ hai, tất cả truyền thông báo chí đều thi nhau giật tít cùng một nội dung.

”Chuyện động trời! Thân phận thật của thiếu tá quân bộ, nghi ngờ Yến Thù Thanh chính là phục tặc giả đã che giấu nhiều năm.

“Quan hệ của Cận Hằng và Yến Thù Thanh xác thực là quan hệ tình nhân, sau lưng có thể tồn tại giao dịch lợi ích không chính đáng.”

“Tám màn đen của quân bộ lần đầu tiên được đưa ra ánh sáng, phục tặc giả đảm nhiệm chức vị quan trọng tiền tuyến, cơ chế tuyển chọn chỉ là thùng rỗng kêu to, là quân bộ ngấm đồng ý, hay là quy tắc ngấm?”

...

Vô số tiêu đề dọa người đập vào trong mắt, nội dung của nó tương đối kinh khủng, vừa liếc mắt nhìn liền cảm thấy đau mắt, tin tức thì nhu kéo đến tựa hồ sơ với video mấy ngày trước còn muốn mãnh liệt hơn, trên mạng, truyền thông, báo chí trắng trợn tuyên truyền, vốn chỉ là một scandal bát quái, lại khiến cho thân phận phục tặc giả của Yến Thù Thanh bị đưa ra ánh sáng, trở thành tin tức khiến toàn bộ xã hội chú ý.

Mặc dù có cầm kiếm giả thật sự coi trời bằng vung, tuyên bố tình yêu, thế nhưng cũng chỉ là một đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu của mấy người rảnh rỗi không có chuyện làm, vài ngày nữa lại quên mất, nhưng bây giờ Cận Hằng và Yến Thù Thanh hai người trong cuộc không chỉ là sĩ quan đế quốc, một người trong đó còn liên quan đến việc che giấu thân phận nghiêm trọng, tính chất của hai chuyện này triệt để không giống nhau.

“Chuyện này có phải là hiểu lầm hay không, Yến thiếu tá đi lính nhiều năm như vậy, nếu như quả thực là phục tặc giả làm sao có khả năng vẫn luôn che giấu thân phận đến bây giờ?”

“Sự thực đã bày ra trước mặt còn muốn bao biện cái gì, ai vẫn nghĩ Yến Thù Thanh trong sạch tôi muốn cười vào mặt người đó, chính vương thượng tướng chính mồm thừa nhận, còn có thể là giả sao? Theo ý của

lầu trên phải chăng Vương thượng tướng có thể vô văn vô cứ vu oan cho Yến Thù Thanh hay sao?”

“Thế nhưng cơ chế tuyển chọn của quân bộ cũng không phải trang trí, nếu như Yến Thù Thanh là phục tùng giả trong lúc tuyển chọn quân nhập ngũ đã sớm tra ra được, làm sao có khả năng để cho cậu ta đi tiền tuyến, người của quân bộ cũng không phải người mù, người không có thực lực và thành tích không thể lên làm thiếu tá.”

“Lầu trên nói như vậy cũng không đúng, một phục tùng giả làm thế nào giấu diếm toàn bộ quân đội, một đường leo lên vị trí thiếu tá, haha, đừng quên đối tượng của cậu ta là ai, bối cảnh của Cận Hằng không phải ai cũng đắc tội được, đừng ở đây phát biểu vô tri.”

“Lầu ba quả thực phát biểu làm cho người ta cười chết người, dĩ nhiên không biết bối cảnh thực lực của Cận Hằng, ngu như vậy mà cũng đi dạo diễn đàn, Cận gia thế đại tông quân, lúc trước Thương Kiếm mới vừa di chuyển vào mẫu tinh, một nửa thiên hạ dựa vào nhà bọn họ giành lấy, chính là trước mặt Hoàng Đế cũng phải thân thiết gọi một tiếng cứu cứu, quả thực chỉ dưới một người mà trên vạn người, gia thế của Cận gia phô trương như vậy, có chuyện gì mà không thể làm.”

“Một người mới là học sinh tốt nghiệp trường quân đội, hai năm liền ngồi vào vị trí thiếu tá, còn một lần có thể cùng Cận Hằng đứng ngang hàng, lúc trước còn cảm thấy cậu ta có chút bản lĩnh, hiện tại vừa nghĩ một phục tùng giả làm gì có năng lực đánh trận, lại còn leo lên vị trí thiếu tá, ôm được đùi lớn chính là tốt như vậy, muốn tiến vào quân bộ thì được vào quân bộ, muốn thăng quan phát tài thì được thăng quan phát tài, ngày hôm nay nếu không phải Vương thượng không cẩn thận nói ra chuyện này, ai biết chúng ta còn bị che giấu bao lâu.”

“Mấy người cũng quá khích rồi, trước đây Yến Thù Thanh ở trường quân đội cũng rất ưu tú, hơn nữa có nhiều thành tích như vậy, cũng không phải chỉ dựa vào Cận Hằng hỗ trợ, nếu như lúc trước có thể vào bộ hậu cần quân bộ cũng là chuyện tốt vô cùng, hà tất phải tìm đường chết đi đến cục diện này.”

“Cận Hằng có giúp Yến Thù Thanh hay không làm sao mấy người biết, chẳng lẽ mở thiên nhãn? Lại nói thành tích cũng có thể dùng tiền mua được, mấy người làm sao biết cái nào là thật cái nào là giả, cậu ta không tiến vào bộ hậu cần chẳng qua là nhìn không vừa mắt nơi đó không có tiền đồ không thể thăng chức, cho nên mới nghĩ trăm phương ngàn kế ôm đùi lớn Cận gia, ngấm lại chỉ cảm thấy buồn nôn muốn ói.”

Vô số bình luận công kích giống như dòng nước lũ vọt tới, tất cả mọi người đều dùng ác ý suy đoán mối quan hệ của hai người, thế nhưng thân phận thực sự của Yến Thù Thanh mới là đề tài khiến mọi người hiếu kỳ nhất, cho nên tin tức giăng có hơn một ngày cũng không có dấu hiệu lắng xuống.

Mà Yến Thù Thanh ở vào trung tâm gió bão không có vì vậy mà chịu quá nhiều ảnh hưởng, anh đã sớm đóng thiết bị truyền tin, cắt đứt tất cả liên hệ với bên ngoài, mắt không thấy tâm không phiền, vốn là anh không quan tâm đánh giá của người ngoài đối với mình, huống chi người ở trên mạng nói cái gì, anh không cần nghĩ cũng đoán ra được, cùng với để cho chuyện giả dối không có thật dấn vặt bản thân, còn không bằng thẳng thắn vứt qua một bên, đỡ phải chán ghét bản thân để người khác chiếm tiện nghi.

Bởi vì rất sớm làm thủ tục xuất viện, cho nên rất nhanh anh sẽ rời khỏi bệnh viện, mà quân bộ bên kia tạm thời vẫn không có bởi vì trận “Mưa to gió lớn” đối với anh truyền đạt bất kỳ thông báo cùng ý kiến xử lý nào, anh lại không thể giống như quý nhất gan trốn ở trong phòng này cả đời không ra khỏi cửa, cho nên sáng sớm ngày thứ hai anh quang minh chính đại đi đến quân bộ.

Có lẽ là đi quá sớm, có lẽ hết thủy phóng viên cũng không nghĩ tới anh làm nhân vật chính đang phải hứng chịu chỉ trích của dư luận lại còn dám tới quân bộ đi làm, cho nên dưới lầu quân bộ, binh lính cũng không hề xuất hiện chặn đường đuổi đánh anh, anh rất thuận lợi tiến vào cửa lớn bộ hậu cần, mà lúc này trong phòng trống rỗng không có bất kỳ ai.

Mấy ngày không có tới, khoa bảo trì cơ giáp vẫn là như cũ, Yến Thù Thanh sửa lại một chút danh sách công tác, phát hiện kho lại có thêm một nhóm cơ giáp cần duy trì, bây giờ thời gian còn sớm, anh trực tiếp đi đến kho, không nghĩ tới liếc mắt liền thấy được “Linh Cừ” của anh.

“Linh Cừ” bạn cũ lâu năm của anh, từ khi lần trước sau khi chấp hành nhiệm vụ bị thương, anh rút cuộc chưa từng gặp nó, bây giờ nó bị thả ở một góc không hề bắt mắt chút nào, trên người tích một tầng bụi mỏng, mà anh vẫn là ở bên trong nhiều cơ giáp như vậy liếc mắt liền thấy được nó.

Cao hứng chạy tới, vỗ vỗ bạn cũ của anh, vỏ ngoài màu trắng bạc phát ra thanh âm quen thuộc, anh dùng tay lau áo mồ hôi trên mặt, không nghĩ tới sau khi lưu lạc tới bộ hậu cần đời này còn có thể nhìn thấy Linh Cừ, trong lúc nhất thời khó chịu không vui mấy ngày nay đều biến mất sạch sành sanh, không kịp chờ đợi lấy ra công cụ chuẩn bị tự tay chữa trị cho nó.

Mà ngay tại lúc này, ngoài kho truyền đến tiếng bước chân, hai, ba người vừa nói chuyện một bên mạnh theo túi công cụ đi vào, nghe thấy tiếng chuyện của bọn họ, Yến Thù Thanh rất sáng suốt trốn về phía sau lưng Linh Cừ.

“Anh có xem video kia không?”

“Video nào?”

“Còn có thể là cái nào, là video của Vương thượng nói về chuyện của Cận Hằng và Yến Thù Thanh đấy, thật không nghĩ tới hai người bọn họ dĩ nhiên là loại quan hệ này, uống công tôi vẫn cảm thấy Yến Thù Thanh tuổi nhỏ tài cao, là thiên tài đánh trận, kết quả lại là tiểu bạch kiểm đi ôm đùi người khác.”

“Không phải nói Yến Thù Thanh là phục tùng giả sao, phục tùng giả có thể chạy đến tiền tuyến thậm chí ngồi lên vị trí thiếu tá, vậy mấy người chúng ta làm việc ở bộ hậu cần này chẳng có ý nghĩa gì sao!”

“Đúng vậy, lúc trước đến trường quân đội ai cũng ôm mục đích được ra tiền tuyến chiến đấu, kết quả một khi phát dục biến thành phục tùng giả, giấc mơ cũng tan vỡ, tôi cũng là nhận mệnh ở lại nơi chim không thêm ị này, nhưng rõ ràng cậu ta cũng giống chúng ta, những năm này không chỉ chiếm được hào quang, cuối cùng còn leo lên cây cao Cận gia, dựa vào cái gì chứ!”

Nói đến mấy chữ cuối cùng, cả khuôn mặt người kia tức điên, bên cạnh truyền đến âm thanh châm biếm, “Anh biết không, lúc thường trong ấn tượng của tôi cảm thấy Yến Thù Thanh là người rất nghiêm túc, kết quả hai ngày nay xem như là mở rộng tầm mắt, ở bề ngoài chính nhân quân tử, ai biết sau lưng là loại người bỉ ổi gì, không chừng là kỹ thuật trên giường tốt, khiến Cận thượng tá người ta mê hoặc, về khoản này chúng ta không thể bằng cậu ta được.”

Nghe xong lời này, những người khác đều cười theo, “Nói đúng lắm, bằng không Cận thượng tá làm sao lại giống như bị chuốc thuốc mê, tự ý điều động vũ trang đội đi cứu cậu ta, anh xem bộ dạng yếu đuối mong manh của cậu ta trong video, chúng ta sao có thể mặt dày như vậy được.”

“Nếu tôi nói Cận Hằng cũng chỉ là cùng cậu ta vui đùa một chút, gia thế của Cận gia làm sao có khả năng để ý đến loại người này, có rất nhiều phục tùng giả tha thiết mong chờ Cận thượng tá, làm sao có khả năng ngài ấy chỉ thích một mình Yến Thù Thanh.”

Tiếng nói vừa dứt, mấy người cười đến lợi hại hơn, thật giống như chỉ có cách bàn tán như vậy mới có thể giải tỏa được đổ kỵ cùng ước ao trong lòng, thế nhưng lời còn chưa nói xong, trước mắt mấy người liền xuất hiện một bóng người, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Yến Thù Thanh bắt chéo tay thản nhiên đứng nhìn bọn họ.

Mấy người nhất thời im bất không tiếp tục nói thêm gì nữa, lập tức sắc mặt cũng thay đổi.

Yến Thù Thanh dựa vào cơ giáp, cười như không cười nhìn bọn họ, “Mấy anh em nói tiếp a, không phải mới vừa nói rất vui vẻ sao.”

Trước đây sau khi anh đến bộ hậu cần làm việc, cơ hồ rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, hơn nữa bộ hậu cần cùng bộ đội tiền tuyến không có chuyện gì cần phải gặp gỡ thường xuyên, cho nên rất nhiều người tự nhiên không quen biết anh, nhưng hôm nay tin tức liên quan tới anh làm xôn xao dư luận, vì thế mọi người ở quân bộ không thể không biết đến anh.

“Cậu... Cậu tại sao lại ở chỗ này?”

“Tôi không ở nơi này làm sao nghe được các vị nói nhiều lời ”tâm huyết” như vậy, đừng dừng a, mau nói tiếp đi.”

Nụ cười trên mặt Yến Thù Thanh càng sâu hơn mấy phần, mới nhìn tựa hồ rất là vui vẻ, thế nhưng một đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm bọn họ tựa hồ không có nửa phần nhiệt độ.

Dù sao cũng là nói xấu sau lưng người khác, không phải là chuyện tốt đẹp gì, bị ánh mắt như thế nhìn chằm chằm, trong nháy mắt mấy người có chút co rúm.

Yến Thù Thanh nhìn thấy bọn họ mấy người vốn là đồng nghiệp của anh, thế nhưng có thể dùng ngôn ngữ ác độc như vậy công kích anh, đôi mắt anh trầm xuống mấy phần, từng bước từng bước đi tới trước mặt mấy người kia, một cái tay chống ở trên ván cửa, vô hình đem tất cả bọn họ khoá lại ở trong phạm vi công

kích của anh, anh hạ thấp giọng nhẹ giọng nói, “Nói xấu sau lưng người khác có vẻ rất vui vẻ nhỉ, hiện tại làm sao đều cam, nói a!”

Hai chữ cuối cùng anh đột nhiên hét to, khí tràng băng lãnh dọa người trong nháy mắt chèn ép mấy người ở đây, khiến sắc mặt của bọn họ càng trở nên tái nhợt, thậm chí có hai người hai chân như nhũn ra, không tự chủ lùi lại mấy bước.

Dù sao Yến Thù Thanh vẫn còn uy lực của thiếu tá, so với mấy phục tùng giả chưa từng lên chiến trường ở đây căn bản không thể so sánh, có lẽ ánh mắt của anh quá sắc bén, thế nhưng một người trong đó có vẻ không sợ dĩ nhiên mạnh miệng nói.

“Có cái gì đặc biệt đâu! Chính cậu làm chuyện bỉ ổi như thế, cũng đừng sợ người khác nói! Đừng giả bộ thanh cao, nói cho cùng không bò lên trên giường Cận Hằng cậu cũng không có được ngày hôm nay, cậu ý vào Cận gia phách lối được mấy ngày nữa, chờ hình phạt của quân bộ đưa ra, cậu khẳng định chịu không nổi, cậu khiến Cận gia gặp phải phiền toái lớn như vậy, Cận Hằng còn để ý đến cậu mới là chuyện lạ.”

Nụ cười trên mặt Yến Thù Thanh sâu hơn một tầng, liếc mắt nhìn thẻ công tác trước ngực người kia, mấy người bên cạnh không nhận được lên lút kéo người kia mấy lần, “... Anh bớt tranh cãi một tí, đừng chọc giận đến cậu ta.”

Người kia không để ý hất tay mấy người bọn họ ra, nhìn Yến Thù Thanh trước sau vẫn đứng tại chỗ, nghĩ rằng dù thế nào Yến Thù Thanh cũng không thể làm gì được gã, nhất thời gã cũng có chút tự tin, nói cho cùng mọi người đều là phục tùng giả, hiện tại Yến Thù Thanh chỉ là một người sắp chết giấy dựa, đến cuối cùng vẫn bị đuổi ra khỏi quân bộ, gã cần gì phải sợ!

Nghĩ tới đây, gã lại tiến lên hai bước, liếc về Linh Cừ bên cạnh Yến Thù Thanh, đột nhiên đầu xoay một cái cười lạnh nói, “Cậu bây giờ còn có công phụ sửa chữa cơ giáp hỏng à, còn không bằng nhanh chóng suy nghĩ cho quân bộ một câu trả lời, cậu vẫn nghĩ bản thân vẫn còn là thượng tá có thể điều khiển cơ giáp hay sao, chờ cậu rút khỏi quân bộ, đời này đừng hòng tiếp xúc với cơ giáp, đừng ở chỗ này giả mù sa mưa lưu luyến không rời, quả thực cười chết rồi!”

Nói xong lời này, gã đột nhiên nhấc chân vừa muốn đem Linh Cừ đạp qua một bên, nhưng chân gã còn chưa kịp giơ lên, một cái tay liền nắm lấy cổ chân của gã.

“A!” Âm thanh kêu gào sắc bén đột nhiên kéo tới, chân của gã bị xoay ngược lại thành một độ cong quỷ dị, lúc này Yến Thù Thanh khẽ cười một tiếng, “Hiện tại tôi chỉ cần dùng một ít sức lực cái chân này của anh sẽ bị bẻ gãy.”

“Con mẹ nó mày ——!”

Người kia thống khổ nghiêng người, vung ra nắm đấm muốn đâm vào mặt Yến Thù Thanh, thế nhưng một giây sau cánh tay của gã trực tiếp bị bẻ ngược lại chín mươi độ phát ra âm thanh xương gãy răng rắc, triệt để gãy rời, sau đó ngực bị trúng một cước, bay thẳng đi ra ngoài, nặng nề nện xuống đất.

Động tác của Yến Thù Thanh quá nhanh, mấy người bên cạnh thậm chí căn bản không kịp phản ứng, Yến Thù Thanh đã một cước tàn nhẫn mà đạp ở trên lưng gã đàn ông kia, ở trên cao nhìn xuống nói, “Vừa này các người không phải thật tò mò một phục tùng giả như tôi, dựa vào cái gì ngồi vào vị trí thiếu tá, lại dựa vào cái gì cùng Cận Hằng ở chung một chỗ sao, vậy tôi hiện tại nói cho các người, tôi có sức mạnh có năng lực để đạt được những thứ tôi muốn, các người có không?”

“Yến Thù Thanh mà —!”

Người xung quanh trợn mắt ngoác mồm, sững sờ ngẩn ra muốn xông tới, nhưng lúc này Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên dùng đôi mắt âm lệ nhìn bọn họ, mấy người kia sợ đến mức trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ, mồ hôi lạnh đều xông ra, không nghĩ ngờ chút nào nếu như lúc này tiến lên nữa một bước, vào lúc này người bị vạ lây cánh tay đạp ở dưới chân nhất định sẽ biến thành bọn họ!

Hết chương 39- phần 1.

51. Chương 39-2: Phần 2

Trải qua một hồi phong ba, người của bộ hậu cần quả nhiên không còn dám nói luyên thuyên, nhìn thấy Yến Thù Thanh tất cả đều mang một bộ dạng sợ sệt giống như chuột gặp phải mèo, có thể đi đường vòng thì đi tuyệt đối không muốn trực tiếp giáp mặt, thế nhưng chuyện liên quan tới anh toàn bộ quân bộ vẫn không ngừng nói bóng nói gió.

Bên ngoài giới truyền thống vẫn cứ trắng trợn đưa tin, hơn nữa theo thời gian trôi đi xu thế càng lúc càng kịch liệt, phát triển đến mức độ này dân chúng ở trên mạng đã hoàn toàn quên mất Yến Thù Thanh đã có bao nhiêu chiến công, chỉ nhớ rõ anh là một phục tùng giả leo lên giường Cận Hằng mới được như ngày hôm nay, vì vậy ở trên mạng rất nhiều lời bình luận công kích anh.

Thế nhưng mặc dù như vậy, quân bộ vẫn cứ chậm chạp không có biểu thị, không có lệnh xử phạt cũng không công khai giải thích, điều này cũng làm cho Yến Thù Thanh cảm thấy có chút kỳ quái.

Theo lý dùng diễn xuất của Vương Trọng Sơn dám ở trước mặt giới truyền thông nói như vậy, sợ là đã đem chuyện này nói cho cán bộ cấp cao, vì giảm nguy cơ dư luận phản đối, quân bộ làm sao có khả năng thờ ơ không động lòng? Mãi đến tận khi một tuần lễ sau, nhận được thông báo thị sát của hoàng đế, Yến Thù Thanh mới đột nhiên nhớ tới ngày kỷ niệm chiến dịch diệt long trăm năm đã sắp tới.

Ngày kỷ niệm chiến dịch diệt long trăm năm, là truyền thống cũ của quân bộ, tại năm đó trong lúc bộ tộc Thương Kiêm vẫn chưa di chuyển về hành tinh mẹ, vẫn là bộ tộc Liệt Long thống trị tinh cầu này, mà loại sinh vật rồng này tính cách tàn bạo, không cho phép bất kỳ sinh vật nào tồn tại theo chân chúng nó, cho nên chúng nó muốn phát động chiến tranh với bộ tộc Thương Kiêm, tiền bối vì sinh tồn không thể không cùng bộ tộc Liệt Long khai chiến, cuối cùng dùng máu đánh đổi mới có thể thuận phục Liệt Long, cũng thắng được quyền thống trị mẫu tinh, để ăn mừng thắng lợi này, mới có ngày kỷ niệm chiến dịch diệt Long trăm năm về trước.

Hàng năm vào lúc này quân bộ đều sẽ tổ chức hoạt động duyệt binh cỡ lớn, hoàng đế hệ hạ sẽ trực tiếp đến hiện trường, mà lần này có biểu diễn đấu long mười năm một lần, cho nên quan to quan nhỏ mấy ngày nay đều đang vì chuyện này khuya chiêng gõ trống tất bận chuẩn bị, tự nhiên cũng không đoái hoài tới chuyện xử lý một thiếu tá nhỏ nhoi như Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh không biết chuyện này có tính nhân họa đắc phúc hay không, nhưng ít ra trước mắt anh còn chưa bị quân bộ xoá tên, cho nên cũng thuận lý thành chương tham gia lần đại hội này.

Sau khi kiểm tra xong một nhóm cơ giáp, Yến Thù Thanh vỗ vỗ bụi bẩn trên người, tùy tiện tìm một góc xó xĩnh ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn khán đài cách xa anh mười vạn tám ngàn dặm, không nhìn được còn có chút vui mừng.

Trước kia lễ duyệt binh, anh đều là đứng ở trước sân khấu, hiện tại tuy rằng phải đi theo bộ hậu cần ngồi ở góc vắng vẻ nhất bên ngoài sân, nhưng ít ra đã rời xa đoàn người, không cần lần thứ hai trở thành tiêu điểm của người khác, vì vậy anh cũng vui vẻ ung dung tự tại.

Lúc này, trên quảng trường vang lên bản nhạc điệu binh, từng binh lính xếp thành hàng đã chấn hưng tinh thần chờ xuất phát, toàn bộ quân bộ từ nguyên soái cho tới tiểu binh, cơ hồ toàn bộ công nhân viên đều đến đông đủ, còn có một bộ phận giới truyền thông, đang chờ phát sóng trực tiếp toàn bộ sự kiện trọng đại này.

12 giờ vừa qua, hoàng đế ở trong một đám đại thần cùng quan chức quân bộ chen chúc xuất hiện ở hội trường, hiện trường to lớn nhất thời đèn chớp liên tục, tiếng vỗ tay bạo phát ra như tiếng sấm, lúc này ngay cả Yến Thù Thanh ngồi ở bên ngoài sân cũng có chút rục rịch.

Trước đây anh may mắn ở trường quân đội trong lúc nhận bằng tốt nghiệp được gặp mặt Hoàng Đế một lần, khi đó cách một đoàn người, anh chỉ nhìn thấy một người đàn ông uy vũ đoan trang, một thân âu phục xuất hiện ở trên đài cao, phảng phất giống như ánh mặt trời chói mắt, vừng vàng hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở đây, thế nhưng khi đó anh cách quá xa, căn bản là không thấy rõ mặt Hoàng Đế, cho nên sau đó vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng bây giờ biết đến vị “Thiên tử” này là cậu ruột Cận Hăng, anh liền đối với vị “Thông gia” cao cao tại thượng này tràn ngập tò mò, nhất thời không nhìn được cùng người xung quanh đồng thời thò đầu ra tìm tòi hư thực.

Đáng tiếc lần này vị trí của anh so với lần trước còn xa hơn, đừng nói là thấy rõ mặt hoàng đế, ngay cả một bóng người cũng chỉ thấy mơ mơ hồ hồ.

Lúc này thiết bị truyền tin đột nhiên vang lên một chút, là tin nhắn của Cận Hăng.

Từ sau khi quan hệ của hai người bị đưa ra ánh sáng, hai người đã rất lâu không có gặp mặt, anh biết đến Cận Hăng chịu đựng áp lực cũng không thua kém gì anh, anh cũng không muốn bản thân trở thành áp lực vô hình của hắn, vì vậy anh cũng không chủ động liên lạc, bây giờ đột nhiên nhìn thấy tên của gia hỏa này, trái tim của anh không tự chủ liền ngứa ngáy.

[Em ở đâu, anh tìm hoài mà không thấy em.]

Tin nhắn của Cận Hằng trước sau như một vẫn đơn giản như vậy, lặng thinh không đề cập tới chuyện xảy ra lúc trước, điều này làm cho Yến Thù Thanh không nhận được cười cười, chỉ bằng vị trí hiện tại của anh, nếu như tên kia có thể nhìn thấy thì quả thật có quý!

[Nhân viên hậu cần nhàn tản không sánh được đám con cháu quan lớn các người, vào lúc này đang ở bên ngoài sân cùng quần chúng]

[Gửi vị trí cho anh]

Tin tức đến rất nhanh, cơ hồ Yến Thù Thanh mới vừa gửi đi, Cận Hằng đã gửi tin nhắn đến, thân phận của hắn bây giờ tuy rằng miễn cưỡng, bây giờ vẫn phải đứng trên khán đài, nghĩ tới tên này đang trong trường hợp nghiêm túc lén lút cảm thiết bị truyền tin nói chuyện với anh, Yến Thù Thanh bất ngờ cảm thấy có chút... Dễ thương, vì vậy cũng không biết nên trả lời như thế nào, nổi lên một chút tâm tư trêu chọc hắn.

[Gửi làm gì, xa như vậy anh cũng không nhìn thấy, chẳng lẽ anh nhớ em rồi, chuẩn bị thấy vật nhớ người a? (~)~]

Cận Hằng nửa ngày không có đáp lại, trên khán đài vào lúc này yên lặng như tờ, chỉ nghe một tiếng “Ầm” vang lên, một cái thiết bị truyền tin rơi xuống mặt đất, người xung quanh dồn dập quay đầu lại, liền thấy Cận Hằng mặt không thay đổi nhặt lên thiết bị truyền tin, một bộ dạng mặt than đường như chuyện gì đều không phát sinh.

Thế nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện lỗ tai của hắn nổi lên một tầng màu đỏ quỷ dị, vợ của hắn dám trêu chọc hắn, ở trong trường hợp trọng yếu như vậy, trong lúc tất cả mọi người nhìn chằm chằm bọn họ, còn không quên trêu chọc hắn, quả thực là... Không biết xấu hổ!

Qua đã lâu, Yến Thù Thanh cho là Cận Hằng sẽ không trả lời tin nhắn, tin tức của hắn lại đến rất chậm, [Chờ trở về nhà trừng trị em!] Yến Thù Thanh trầm thấp nở nụ cười, nhướn mày trả lời, [Có bản lĩnh hiện tại đến a, nghĩ em sợ anh sao [vị trí quảng trường Quang Vinh XXXXX] gửi xong thông tin, anh ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn một chút khán đài, dĩ nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra Cận Hằng, tên kia không khác nào bức tường đứng nghiêm ở chỗ đó, tựa hồ nhận được thông tin cúi đầu liếc mắt nhìn, lúc ngẩng đầu lên lại, ánh mắt lại nhìn về phía anh đang đứng, cho dù cách khoảng cách xa như vậy, Yến Thù Thanh vẫn là cảm giác ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Phút chốc Yến Thù Thanh giống như bị bắn lên, da đầu anh tê rần, tim đập mạnh một cái, khó giải thích được có loại cảm giác sờ mông lão hổ.

“Nhá, có mấy người có phải là cùng chúng tôi ở bên ngoài sân khấu, tâm lý chênh lệch quá lớn, không chịu nổi đả kích hay không?! Nếu như muốn đến trước sân khấu như vậy, không bằng để Cận thượng tá giúp cậu sắp xếp a, ôi không phải là bị bỏ rồi không mở miệng được đi?”

Bên cạnh một đồng sự nhìn Yến Thù Thanh nở nụ cười, nhin không được châm chọc khiêu khích, lúc thường Yến Thù Thanh căn bản sẽ không phản ứng loại người nhàm chán này, nhưng hôm nay anh vẫn ung dung quay đầu lại hướng người đó nở nụ cười, “Đúng a, Cận Hằng đứng ở trước sân khấu cũng không quên gửi tin nhắn cho tôi, nói tôi đến trước sân khấu, thế nhưng tôi vẫn muốn ở chỗ này, anh nói xem, tôi nên làm gì đây.”

“Cậu!”

Một câu nói khiến người kia nghẹn lời mặt đỏ bừng, tức giận nắm chặt nắm đấm, không còn dám chỉ trích Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, cũng lười không muốn để ý tới người này.

Sau khi lễ duyệt binh diễn ra xong, biểu diễn đấu long khiến lòng người phấn chấn cuối cùng cũng bắt đầu.

Trong lúc thuần thú sư nắm theo một con Liệt Long to lớn màu đỏ xuất hiện tại hội trường, toàn hội trường trong nháy mắt sôi trào.

Con Liệt Long này kích cỡ khổng lồ đến mức kinh người, thêm vào cái đuôi cơ hồ chiếm nửa cái quảng trường, trên người che kín một lớp vảy cứng rắn, ở dưới ánh mặt trời rạng ngời rực rỡ, một đôi mắt màu vàng giống như động vật máu lạnh, lưỡi biếng híp mắt lại, cho dù dụ ngoạn nằm ở trên mặt đất vẫn cứ tản ra khí thể lạnh lẽo.

Tính cách Liệt Long tàn bạo ngạo mạn, lực công kích cực mạnh, rất khó đối phó, thế nhưng chỉ cần có thể thuần phục nó, nó sẽ đối với chủ nhân tuyệt đối trung thành cả đời, cho nên vào lúc này tất cả mọi người ở đây đối với “Quái vật khổng lồ” tràn đầy mong đợi, mỗi người đều trợn to hai mắt, không kịp chờ đợi muốn nhìn đến một hồi đặc sắc người cùng rồng đại chiến.

Lúc này thuần long sư đi lên phía trước cúi người hành lễ với Hoàng Đế, “Bệ hạ, dũng sĩ cùng Liệt Long đều đã vào chỗ.”

Vừa dứt lời, Cự Long bên cạnh cũng vô cùng thuận theo đối với hoàng đế nằm rạp người xuống, hướng lên trời phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc, lúc này chính là lúc Liệt Long biểu đạt phương thức thành kính nhất.

Hoàng đế nhìn Liệt Long tỏ ý hài lòng, hướng sĩ quan chỉ huy gật gật đầu, ra lệnh một tiếng, lòng người phấn chấn nhịp trống tiếng vang lên.

“Biểu diễn đấu long, hiện tại bắt đầu ——!”

Hết chương 39- phần 2.

52. Chương 39-3: Phần 3

Dũng sĩ ứng chiến vung roi một cái, Liệt Long bổ nhào một cái tiến lên nghênh tiếp, một người một rống nhất thời lao vào đánh nhau, trong nháy mắt toàn bộ hội trường đều sôi trào, tiếng khen, tiếng reo hò, vang vọng chân trời.

Vì diễn tả lại lịch sử trăm năm trước thời đại không có cơ giáp, dũng sĩ chỉ mặc quần áo nhẹ nhàng ra trận, phảng phất giống như cơn gió linh hoạt đi lại bên người Cự Long, roi trong tay đập xuống đất, phát ra âm thanh lanh lảnh cực kỳ vui tai vui mắt.

Mà Liệt Long đã sớm trải qua vô số lần huấn luyện, cũng phi thường phối hợp phát ra vài tiếng rống ngâm hồ gầm rung chuyển trời đất, một người một rống đứng đối diện nhau, tình cảnh này cũng đã đủ đặc sắc khiến người ta sôi trào nhiệt huyết, reo hò khen hay không ngừng.

Nhưng trong thời khắc đặc sắc nhất dũng sĩ cầm roi da muốn trói chặt yết hầu của Liệt Long, nguyên bản Liệt Long vô cùng dịu ngoan phối hợp đột nhiên kịch liệt co quắp, giống như là chịu đựng kích thích nào đó, đột nhiên quấy đuôi, đánh về phía dũng sĩ kia, khiến anh ta không kịp phòng bị ngã nhào xuống đất, Liệt Long thống khổ phát ra một tiếng gào thét rung trời, đôi mắt mở được một nửa bỗng nhiên trừng lớn, muốn rách cả mí mắt, trong mắt hoàn toàn đỏ ngầu, cái miệng lớn như chậu máu, trong nháy mắt phun một đám lửa lớn về phía dũng sĩ kia.

Trong phút chốc, toàn bộ hội trường trở nên rối loạn.

Trước khi biến cố xảy ra, ai cũng không biết Liệt Long luôn luôn thần phục vì sao đột nhiên phát điên, đây là chuyện gần trăm năm qua chưa bao giờ xảy ra, nhưng bây giờ đã không kịp đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, toàn bộ hội trường trong nháy mắt biến thành một biển lửa, tất cả thủ vệ cấp tốc tập kết bảo vệ ở bên cạnh hoàng đế, trong nháy mắt hàng rào xung quanh hội trường lập tức khởi động, bộ đội lục chiến cùng bộ đội vũ trang đã tới rồi, nhưng những thứ này trước mặt liệt hỏa rừng rực chỉ như một đám muối bỏ biển.

Liệt Long như tựa như điên cuồng không ngừng mà phát ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc gào, lửa phun ra ngoài đốt cháy tất cả, bất luận là đồ vật gì đều bị nó đốt đến mức rách tan nát chia năm xẻ bảy.

Vì an toàn của hoàng đế, ngoại trừ nhân viên an ninh cần thiết, hết thủy vũ khí cùng cơ giáp đều cùng đội duyệt binh rút về bên ngoài sân, thế nhưng vào giờ khắc quyết định này lại cơ hồ khiến tất cả mọi người đẩy vào tuyệt cảnh, không có vũ khí cùng cơ giáp, chỉ dựa vào súng ống bên người, cho dù là chiến sĩ thân thủ tuyệt hảo cũng không thể trong thời gian ngắn tiêu diệt một con Liệt Long.

Cứu viện cần thời gian, thế nhưng Liệt Long giết người lại chỉ cần một giây!

Trong lúc lửa cháy xém đến lông mày, bên ngoài sân một đám nhân viên hậu cần tất cả đều hoảng hốt tay chân luống cuống, cơ giáp tuy rằng ở bên người, nhưng bọn họ lại chưa từng có chân chính lái qua, chớ nói

chỉ là trong lúc nguy cấp điều khiển cơ giáp đối phó với một con Liệt Long đang phát điên.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Yến Thù Thanh không còn kịp suy tư nữa, cũng không doái hoài tới người xung quanh la lên, chạy về phía “Linh cữu” dựng ở phía xa, con cơ giáp này mấy ngày trước mới vừa vặn sửa tốt, nhưng bởi vì chủ nhân gặp xui xẻo bị đánh vào “Lãnh cung”, vào lúc này vẫn đứng ở trong góc tối, thậm chí ngay cả lễ duyệt binh đều không tham gia.

Mà bên trong năng lượng căn nguyên của Linh Cữu vẫn có dịch tuỷ sống của Yến Thù Thanh, bây giờ sau khi được sửa sang lại, trong nháy mắt chủ nhân chạy tới, thiết bị truyền tin ở trong tay Yến Thù Thanh lập tức sáng lên.

Nhìn thấy ánh sáng “triệu hoán” của người bạn thân lâu năm, Yến Thù Thanh viên mắt nóng lên, không chút do dự nhảy vào.

Không có quân lệnh tự ý khởi động cơ giáp là trái pháp luật, hướng chỉ là dùng thân phận bây giờ của anh, thế nhưng Yến Thù Thanh đã không quản được nhiều như vậy, trực tiếp nhấn cần điều khiển ——

Liệt Long phát điên đi lại giống như một quả bom nguyên tử, khiến tất cả mọi thứ xung quanh nổ tung, vô số đạn bắn về phía nó, bắn vào vỏ ngoài cứng như thép của nó, không chỉ không thương tổn được da lông của nó, trái lại trong nháy mắt càng thêm chọc giận nó.

Chỉ thấy nó điên cuồng hét lên một tiếng, con mắt lạnh lẽo giống như một con dao sắc bén, nhìn chăm chấp phương hướng của hoàng đế, gào thét nhào tới.

Vô số đốm lửa nhảy lên kèm theo không khí nóng rực, mắt thấy toàn bộ khán đài sắp rơi vào địa ngục lửa, Liệt Long đột nhiên thống khổ dữ tợn hét lên một tiếng, một tầng vẩy ở trên bụng tuôn ra một lượng máu tươi lớn.

Liệt Long triệt để điên cuồng, hướng về phía đầu súng phát ra một đám lửa nóng rực, trong nháy mắt khói đen dày đặc tràn ngập, trong lúc này, một chiếc cơ giáp màu trắng bạc bên trong khói thuốc súng từ trên trời giáng xuống, giống như một bức tường đồng vách sắt chắn ở trước mặt Liệt Long.

“Thù Thanh!”

Cận Hằng lập tức nhận ra người điều khiển cơ giáp là ai, trong nháy mắt tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nghe đến thanh âm quen thuộc, Yến Thù Thanh không quay đầu lại cũng không kịp quay đầu lại, anh sợ lại một lần nghe thấy mệnh lệnh cưỡng chế của Cận Hằng bắt buộc anh dừng lại.

Điều khiển cánh tay cơ giáp gơ lên, anh ngửa đầu nhìn quái vật khổng lồ trước mặt nói, “Tiểu khả ái, nếu như không muốn ném thử tư vị bị pháo bắn, thì mau thu hồi lại tính tình điên cuồng của nhóc đi.”

Thế nhưng Liệt Long giờ khắc này đã sớm lâm vào điên cuồng, căn bản là nghe không hiểu Yến Thù Thanh đang nói cái gì, bụng không ngừng chảy máu khiến nó đau đến mức không ngừng gào thét, nhào về phía Yến Thù Thanh.

Liệt Long chạy đến muốn dùng cái đuôi to của mình để đập nát cơ giáp của Yến Thù Thanh, thế nhưng đúng lúc đó anh đã linh hoạt nhảy lên không trung, như một đạo tia chớp màu trắng, trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng Liệt Long, không chút do dự kéo cò súng.

Ánh sáng màu lam chói mắt, cuốn lên từng tầng vòng xoáy, như một mũi tên rời cung, nổ tung lớp vảy cứng trên người Liệt Long, trong nháy mắt một mảnh máu thịt be bét.

Liệt Long thống khổ gào thét một tiếng, mở ra cái miệng lớn như chậu máu muốn cắn tới, hàm răng sắc bén cắn vào cơ giáp, phát ra thanh âm chói tai, tia lửa văng khắp nơi, trong lúc nó chuẩn bị cắn nát Yến Thù Thanh, cánh tay trái màu bạc biến thành một mũi tên dài sắc bén, tàn nhẫn mà đâm xuyên qua cằm của nó.

Máu tươi bắn vào trên người Linh Cữu, khiến Yến Thù Thanh hí mắt lộ ra một vệt nụ cười có chút tà khí, “Tiểu khả ái, nhóc cũng hư quá đi.”

Vừa dứt lời, cơ giáp bay lên trời, một thanh trường kiếm xuất hiện trực tiếp xuyên thủng thân thể Liệt Long, trọng lực cường đại ngăn cản thân thể nặng nề của Liệt Long, mạnh mẽ xé rách cái miệng to lớn giống như chậu máu của nó.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng vang thật lớn, đất rung núi chuyển, Liệt Long thống khổ, ánh mắt đột nhiên liếc về Hoàng Đế trên khán đài, không biết đang ám chỉ cái gì, chống đỡ một hơi cuối cùng lập tức nhào tới.

Trong nháy mắt móng vuốt sắc bén của nó thiếu một chút nữa liền muốn xé nát hoàng đế, Yến Thù Thanh trực tiếp bắn pháo về phía bụng của nó ——

Máu tươi phun trào ra, Liệt Long co quắp mấy lần, đồng tử khuếch trương, như một ngọn núi lớn ầm ầm nện xuống đất, rốt cuộc không thể mở mắt ra.

Trong lúc nhất thời toàn bộ hội trường yên tĩnh không còn ai lên tiếng, chỉ còn dư lại bên tai âm thanh thô bạo thống khổ cuối cùng của Liệt Long.

Nhìn chằm chằm Liệt Long trên đất một hồi, sau khi xác định nó triệt để tắt thở rồi, lúc này Yến Thù Thanh mới xóc lên vòng bảo hộ trên đầu, vừa nãy tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, anh căn bản không còn kịp suy tư nữa, vào lúc này chờ tất cả kết thúc mới phát hiện đầu bởi vì va chạm kịch liệt vừa nãy mà chảy máu.

Theo bản năng vỗ vỗ lồng ngực trái tim bên trong vẫn còn đang nhảy ầm ầm, còn không đợi anh quay đầu lại, một cánh tay cứng rắn từ phía sau nắm lấy cổ tay anh.

Yến Thù Thanh sợ hết hồn, theo bản năng quay đầu lại, lại đột nhiên đối mặt đôi mắt tối tăm như trời đêm của Cận Hằng.

Hắn tựa hồ chạy rất gấp, thậm chí không kịp đi cầu thang, trực tiếp từ trên khán đài đổ nát nhảy xuống, một đôi mắt chăm chú nhìn Yến Thù Thanh, như là một giây sau liền muốn đem anh nuốt chửng.

Yến Thù Thanh biết đến cái tên này muốn trách cứ cách làm việc lỗ mãng của anh, vội vàng nói, “Không có mệnh lệnh tự ý hành động là em không đúng, nhưng có thể để cho em thử một chút hay không...”

Một chữ cuối cùng còn chưa nói hết, anh liền bị Cận Hằng ôm vào trong lồng ngực, trong chớp mắt cảm dưới va vào bả vai của hắn, anh kinh ngạc trợn to hai mắt, “!?”

Lúc này cả đám người mới từ bên trong tai hoạ bất thành linh phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy thi thể của Liệt Long nằm trên đất cùng với hai người đang ôm nhau, nhất thời toàn bộ đều ngẩn người.

Hoàng Đế mới vừa từ quỷ môn quan đi dạo một hồi, vào lúc này còn có chút sợ hãi không thôi, mà rốt cuộc là phong độ vương giả, rất nhanh liền bình tĩnh lại, đảo qua hồi trường tàn tạ ngói vỡ tường đổ khắp nơi, cuối cùng mới đưa mắt rơi vào gương mặt đầy máu me không nhìn rõ ngũ quan của Yến Thù Thanh.

“Cận Hằng, vị này chính là...?”

“Bệ hạ, vị này là vợ của cháu, thiếu tá quân bộ Yến Thù Thanh.”

Cận Hằng thẳng thắn dứt khoát nói một câu, như một quả bom, trực tiếp oanh tạc tất cả mọi người ở đây.

Người này lại chính là Yến Thù Thanh...

Cho nên lời Cận Hằng vừa mới nói, ý tứ lẽ nào căn bản hai người bọn họ không phải quan hệ bao dưỡng giống như người ngoài bàn tán, mà là bạn lữ danh chính ngôn thuận hợp pháp!?

Hết chương 39- phần 2.

53. Chương 40-1: Phần 1

Ngày thứ hai tất cả giới truyền thông, đều đồng loạt đưa tin hai chuyện lớn, ngoại trừ ngày hôm qua chuyện Liệt Long hại người sờ cả tóc gáy, còn dư lại đều là hình ảnh ôm nhau của Cận Hằng và Yến Thù Thanh.

Ngày hôm qua, tận mắt trải nghiệm cái gì gọi là từ cái chết trở về, khiến cho rất nhiều người vẫn còn sợ

hải, mặc dù chỉ là nhìn thấy một phần trực tiếp không rõ ràng, nhưng bộ dạng phát điên của con Liệt Long màu đỏ rực kia cũng đủ làm cho người ta sợ hãi, cuối cùng lại chính là Yến Thù Thanh đang ở vào tình thế trên đầu sóng ngọn gió như vậy, ra tay cứu tất cả mọi người, điều này làm cho rất nhiều người kinh ngạc không thôi.

Dù sao nhiều ngày như vậy tiếng phê phán chửi rủa của dư luận thi nhau mà kéo đến, ấn tượng của mọi người đối với Yến Thù Thanh đã hoàn toàn không phải thanh niên tuần kiệt lập được chiến công, mà biến thành một tiểu bạch kiểm yếu đuối không có thực lực dựa vào quan hệ để leo lên trên.

Nhưng bây giờ chính là “Tiểu bạch kiểm yếu đuối” này không chỉ dựa vào sức lực của một người đối phó với Liệt Long, đã làm được một chuyện rất nhiều cảm kiếm giả không làm được, còn cùng Cận Hằng đã sớm đăng ký kết hôn, căn bản không tồn tại cái gọi là “Quan hệ bao dưỡng,” điều này làm cho dư luận một lần nữa rơi vào xôn xao, mà truyền thống dân chúng Thương Kiếm luôn luôn sùng bái vũ lực cùng cường giả, cũng làm cho không ít người đứng ở bên này của Yến Thiệu Thanh.

“Bất luận Yến Thù Thanh là phục tùng giả hay là cảm kiếm giả, trên bản chất cậu ấy vẫn làm chuyện một người lính nên làm, sao mấy người lại đối xử với cậu ấy hà khắc như thế.”

“Lầu trên+1, ngày hôm qua lễ duyệt binh nhiều cảm kiếm giả ở đây như vậy, cuối cùng chỉ có một mình Yến Thù Thanh đứng cảm đứng ra, người ta chỉ là có đối tượng giả thể hiển hách, cũng không phải làm chuyện thương thiện hại lý gì, hi vọng Yến Thù Thanh sẽ không chịu ảnh hưởng của dư luận.”

“Nhắc tới lễ duyệt binh không thể không nói ngày hôm qua lúc Yến Thù Thanh tự tay xé Liệt Long thực sự là quá đẹp trai! Ai có nguồn để dowload video không, tôi muốn xem lại một lần a a a!”

“WWW. XXOO. COM địa chỉ đây, lầu trên không cần cảm ơn đâu! Tôi sẽ không nói cho các người biết cái video quả thực không dễ nhìn một chút nào, nhưng tôi lại vì Yến Thù Thanh xem đi xem lại năm sáu lần! Nếu như cậu ấy là cảm kiếm giả chưa kết hôn thì tốt biết bao a a a! Tại sao nam thần cuối cùng vẫn chọn nam thần vậy!!!”

“Cảm tạ địa chỉ bạn lầu trên, quảng một tám ảnh Cận thượng tá cùng Yến thiếu tá ôm nhau, ngọt ê răng, chúng ta đều bị phát thức ăn cho chó a!”

“Có thực lực thì sao còn không phải vẫn là phục tùng giả, là phục tùng giả nên ngoan ngoãn ở nhà giúp chồng dạy con, ngày hôm nay xuất đầu lộ diện như thế quả thực là làm mất mặt Cận Hằng, văn minh quân bộ quy định phục tùng giả không thể ra tiền tuyến, hiện tại Yến Thù Thanh còn có thể nhảy nhót tương đương như thế, quả thực chỉ là ôm được đùi lớn mà thôi.”

“Lầu trên+1, mấy cái bình luận phía trên thực sự là bị mù mắt rồi, nếu như phục tùng giả có thể ra chiến trường mở cơ giáp, pháp luận cùng quân lệnh chẳng phải chỉ là trang trí, cậu ta cứu bệ hạ chẳng qua là chức trách của quân nhân, nhưng việc này không có nghĩa là cậu ta tiếp tục lưu lại quân bộ, hi vọng quân bộ nghiêm túc xử lý việc này, không nên để cho bách tính thất vọng, cũng không cần vì một người làm cho cả quốc gia hổ thẹn!”

...

Hai lần sóng dư luận ủng hộ và phản đối tràn ngập trên mạng, lần này không chỉ là Yến Thù Thanh và Cận Hằng, ngay cả quân đội cũng bị đẩy lên trên đầu sóng ngọn gió.

Thế nhưng so với khí thế ngất trời ở trên mạng, lúc này trong tấm cung Hoàng Đế bầu không khí đông lạnh từ trước đến nay chưa từng có.

Cận Hằng mặt không thay đổi đứng ở một bên, nhìn lướt qua Vương Trọng Sơn bên cạnh đã đỏ mồ hôi đầy mặt, khóe miệng rất nhạt câu ra một vết nụ cười châm chọc, lúc này hoàng đế ngẩng đầu lên, xoa xoa thái dương đau nhức đem báo cáo sự cố ném qua một bên, ánh mắt lạnh như băng nói, “Vương thượng tướng, liên quan tới chuyện ngày hôm qua ông có phải là nên cho trẫm một câu trả lời?”

Vừa nghe lời này, Vương Trọng Sơn lập tức quỳ một chân xuống đất, chấp tai hành đại lễ, “Bệ hạ, thần biết tội, lần này duyệt binh xảy ra sơ suất lớn như vậy, thần trở lại nhất định sẽ nghiêm chỉnh trừng phạt hết thầy nhân viên có liên quan, tuyệt đối không nhẹ tay!”

“Nghiêm chỉnh trừng phạt, tuyệt đối không nhẹ tay?”

Hoàng đế cười khê một tiếng, một giây sau đột nhiên vỗ bàn một cái, lạnh lùng nói, “Trẫm xem người đầu tiên nên trừng phạt phải là ông mới đúng.”

Bàn chấn động mạnh một cái, bình sứ phía trên đập xuống đất phát ra một tiếng “ầm” thật lớn, có vài miếng tung toé thậm chí bắn vào mặt Vương Trọng Sơn, trong nháy mắt máu từ trên trán đổ xuống.

“Trước khi duyệt binh ông nói với trẫm thế nào, không có sơ hở, bảo đảm an toàn, đây chính là bảo đảm không có sơ hở nào? Liệt Long luôn được quân bộ trông giữ chặt chẽ huấn luyện nghiêm chỉnh, không có xác nhận cuối cùng của thượng tướng, căn bản không có người tiếp xúc với nó, thế nhưng ngày hôm qua ông chỗ trẫm thấy cái gì vậy?!”

Hoàng đế tức giận đem phần báo cáo sự cố mà Vương Trọng Sơn nộp lên, tàn nhẫn đập vào mặt ông ta, Vương Trọng Sơn không để ý tới lau chùi vết máu trên trán, sợ xanh mặt lại nói, “Bệ hạ, thần không dám biện giải bản thân vô tội, nhưng có thể dùng tính mạng đảm bảo, con Liệt Long kia từ khi bắt đầu bị giam vào quân bộ chưa bao giờ xuất hiện tình huống như thế, cụ thể tại sao lại đột nhiên phát điên, thần nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

“Cho nên một con Liệt Long chưa bao giờ phát cuồng, vừa thấy được bệ hạ lại đột nhiên phát điên, Vương thượng tướng, tôi có thể lý giải lời của ngài đang ám chỉ cái gì không?”

Cận Hằng ở bên cạnh đứng lúc này mở miệng, quay đầu lại cười như không cười đối với Vương Trọng Sơn ngoắc ngoắc khóe miệng, trong con ngươi sâu thẳm hoàn toàn trở nên lạnh lẽo.

Vương Trọng Sơn vừa nghe lời này ánh mắt đột nhiên âm trầm, nổi giận nói, “Cận thượng tá xin chú ý lời nói của cậu! Tôi đối với bệ hạ một lòng trung thành, nhật nguyệt chứng giám, bây giờ cậu nói câu nói như thế đến tột cùng là rắp tâm gì!”

“Rắp tâm?”

Cận Hằng giống như nghe đến chuyện gì đó rất buồn cười, kim lòng không được nở nụ cười, “Tôi có thể có rắp tâm gì, chỉ là đối với lời mà ngài vừa nói ra, muốn nói ra một suy đoán hợp lý mà thôi, có ảnh hưởng gì đến ngài sao? Trong lúc này hai người chúng ta đều đang đứng trước mặt bệ hạ thương thảo việc này, tự nhiên mỗi người đều có quyền phát biểu ý kiến riêng của mình, ngược lại là ngài đột nhiên tức giận như vậy, cẩn thận khiến cho bệ hạ cảm thấy được trong lòng ngài có quỷ.”

Cáo già tựa hồ cũng ý thức được bản thân có chút thất thố, vào lúc này trên mặt khôi phục hờ hững, hơi híp mắt lại, nhìn chằm chằm Cận Hằng ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Cận thượng tá, cậu cũng biết là đang ở trước mặt bệ hạ, vậy hà tất ở đây ném đá giấu tay việc công trả thù riêng, hiện tại người ngoài đều biết Cận thượng tá là người thâm tình, điểm này tôi cũng rất ngưỡng mộ, thế nhưng đây là chuyện công việc, Cận thượng tá lại bị chuyện tình cảm ràng buộc, xin hỏi cậu có để ý tới uy nghiêm của mình hay không?!”

Vốn tưởng rằng chỉ nói lời này, có thể làm cho Cận Hằng rút lui, ai biết hắn lại nhú mày, gương mặt băng sơn tựa hồ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc hiếm thấy, “Thì ra thượng tướng cảm thấy tôi đang kết thù riêng sao? Vậy xem ra trong lòng ngài cũng rõ ràng, ngài đã làm gì việc không muốn để cho người khác biết.”

“Cận Hằng cậu không nên ở chỗ này vừa ăn cướp vừa la làng, đến tột cùng ai đã làm việc không muốn để cho người khác biết, trong lòng người đó tự biết rõ ràng.”

Gương mặt cáo già của Trọng Sơn đã hơi vặn vẹo, một đôi mắt âm lệ tàn nhẫn mà lườm Cận Hằng một cái, không chờ Cận Hằng mở miệng liền trực tiếp quỳ xuống đất hành đại lễ, “Bệ hạ! Ngài cũng nhìn thấy Cận thượng tá rõ ràng có ý vu oan cho thần, có một số việc vốn là thần không muốn nhiều lời, dù sao mọi người đều là người của mình, dù cho Cận thượng tá có một chút lòng hối cải, thần cũng không nguyện kinh động thánh giá, thế nhưng bây giờ những câu nói này thần đã không thể không nói!”

“Cận thượng tá hết lần này tới lần khác vì Yến Thù Thanh lạm dụng chức quyền, thần làm thượng cấp vẫn luôn khoan dung, thế nhưng trước đó vài ngày cậu ta dĩ nhiên trực tiếp bỏ qua thần và toàn bộ quan chức cao cấp của quân bộ, dưới tình huống không có điều lệnh của quân bộ, tự ý điều động khiến vũ trang, khiến cho ba chiếc phi hành khí tổn hại nghiêm trọng, năm chiếc không thể sử dụng được nữa, mà tất cả chuyện này đều chỉ là vì cứu một mình Yến Thù Thanh!”

“Thần cho là không quản xuất phát từ mục đích gì, cho dù là ở phương diện đồng nghiệp, là một quân nhân không nên làm ra chuyện phạm thượng trái pháp luật như vậy, huống chi Cận thượng tá làm như vậy hoàn toàn là vì tư dục bản thân cậu ta! Bây giờ bởi vì chuyện tư tình của cậu ta cùng Yến Thù Thanh, làm cho toàn bộ thủ đô đế quốc gà chó không yên, khiến cho uy tín của quân bộ cùng bệ hạ giảm xuống điểm thấp nhất, mà chuyện Cận thượng tá không tránh khỏi quan hệ.”

Vương Trọng Sơn cảm phần sục sôi, vô cùng tức giận nói xong lời này, ánh mắt của ông ta quét qua, gắt

gao trường Cận Hằng nói, “Không biết Cận thượng tá đối với chuyện này có giải thích gì? Hành động làm tổn hại danh dự đế quốc như vậy, tôi ngược lại thật ra muốn hỏi một chút Cận thượng tá rốt cục có rắc tâm gì?”

Nghe xong lời này, hoàng đế hơi nhú mào, liên quan tới lời đồn đại bên ngoài, ông cũng có nghe thấy, thế nhưng vẫn luôn không tin Cận Hằng có thể làm ra chuyện khác người như thế, trong lúc nhất thời sắc mặt có chút khó coi, “Cận Hằng, việc này thật chứ?”

Nhìn thấy sắc mặt hoàng đế giận đến biến sắc, trong mắt Vương Trọng Sơn lộ ra ý cười hiểm ác, có chút hả hê nhìn Cận Hằng, chờ xem hắn còn có thể làm sao đổi trắng thay đen.

Thế nhưng từ đầu đến cuối biểu tình trên mặt Cận Hằng đều rất nhạt, không chút nào bởi vì lời nói của Vương Trọng Sơn lộ ra biểu tình thấp thỏm, thậm chí trong lúc Hoàng Đế tự mình mở miệng dò hỏi, khoe miệng còn gợi lên một vệt ý cười.

Hắn rất cung kính quỳ xuống hành lễ, một mặt thần nhiên gật gật đầu, “Hồi bẩm bệ hạ, thần xác thực không có trải qua phê chuẩn của Vương thượng đã tự ý điều động bộ đội vũ trang, mục đích chính xác cũng là vì cứu Yến Thù Thanh, thần không có gì có thể giải thích.”

Sắc mặt hoàng đế đột nhiên biến đổi, ông không nghĩ tới cháu ngoại của mình xưa nay làm việc cực kỳ khắc chế nội liêm ngay cả một giọt nước cũng không lọt qua được, dĩ nhiên thật sự làm ra chuyện động trời như vậy.

“Con... Quả thực hồ đồ!”

Hoàng đế tức giận trực tiếp đứng lên, chỉ vào mũi Cận Hằng, biểu tình trên mặt biến đổi liên tục, nghiêm khắc mắng, “Con không nghĩ đến thân phận của chính mình, làm việc đó sẽ gây ra hậu quả thế nào sao?”

Cận Hằng từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ ưu tú, cho nên vẫn luôn được cậu ruột yêu thương, đây là từng ấy năm tới nay lần thứ nhất hắn bị cậu ruột mắng, thế nhưng hắn lại cũng không hề hoang mang, chỉ mím môi, ánh mắt chìm xuống.

“Thần tự biết phạm lỗi lầm cho nên chuyện liên quan tới việc lạm dụng chức quyền thần nguyện ý tiếp thu tất cả xử trí, mà bệ hạ ngài cũng hẳn phải biết, pháp luật dù có nghiêm khắc đến mấy cũng có tình người, trong lúc nguy cấp cứu người, nếu như thần đội phê chuẩn của cấp trên, e sợ Yến Thù Thanh ngay cả mạng sống cũng không còn, cho nên nếu như xảy ra chuyện giống như vậy, thần vẫn là lựa chọn hành động không cần phê chuẩn.”

“Chuyện cười!” Vương Trọng Sơn cuối cùng cũng coi như nắm được điểm yếu Cận Hằng, đứng thẳng người chỉ vào mũi hắn châm chọc nói, “Trái với quân quy chính là trái với quân công, đứng trước mặt bệ hạ Cận thượng tá cần gì phải tiếp tục cãi chày cãi cối! Chỉ vì một Yến Thù Thanh, mạng sống của đội viên đội vũ trang đối với cậu mà nói chỉ là chuyện vặt vãnh thôi sao!”

Cận Hằng mặt không thay đổi nhìn lại đôi đồng tử vẫn đục của Vương Trọng Sơn, “Ích lợi quốc gia cao hơn tất cả, nếu như vương thượng cũng là phục tùng giả bị biến dị, có một ngày bị quân địch bắt đi, dùng gien của ông nghiên cứu ra vũ khí công kích đế quốc, hi vọng ông cũng có thể yêu dân như con như thế.”

Vừa nghe lời này, Vương Trọng Sơn đột nhiên biến sắc, ngay cả hoàng đế cũng nhú mào, “... Phục tùng giả biến dị? Bị quân địch bắt đi? Đến cùng xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bệ hạ! Ngài đừng nghe Cận Hằng nói năng xằng bậy—— ”

“Câm miệng của ông lại, trẫm không hỏi ông.” Vương Trọng Sơn định biện giải cho mình còn chưa kịp nói xong, liền bị hoàng đế trực tiếp ngắt lời, “Đừng tưởng rằng ông đổi sang chuyện khác, chỗ sơ suất ngày hôm qua trẫm không so đo với ông! Quỳ xuống, chưa có lệnh của trẫm không được đứng lên.”

Một câu nói khiến Vương Trọng Sơn cắn chặt răng, chặt chẽ siết nắm đấm, cực kỳ không cam lòng quỳ xuống.

“Đến cùng xảy ra chuyện gì, Cận Hằng, nói rõ ràng cho trẫm.”

Ánh mắt Cận Hằng quét qua rơi vào trên người Vương Trọng Sơn, từng chữ từng câu nói, “Bệ hạ còn nhớ mười mấy tháng trước, Yến Thù Thanh bị vũ khí quân địch bắn trúng suýt chút nữa mất mạng không?”

“Có nghe qua, chuyện này có liên quan gì?”

“Bản thân Yến Thù Thanh không phải phục tùng giả, là bởi vì vũ khí của kẻ địch khiến cho gien bị vặn vẹo mới biến thành đáng vẻ hiện tại, những người còn lại bị vũ khí quân địch bắn trúng tất cả đều chết hết, chỉ còn dư lại một mình Yến Thù Thanh sống sót, thần không hiểu trên chiến trường xảy ra chuyện lớn như vậy tại sao Vương thượng không báo cáo cho ngài, cũng không phái thêm nhân thủ bảo vệ người duy nhất người sống sót, trái lại phái sát thủ ba lần bốn lượt chặn đánh Yến Thù Thanh, ép cậu ấy rời đi quân bộ.”

“Kết quả quân bộ không biết bảo vệ người của mình, trái lại bị Á Hi quốc nhân cơ hội này lợi dụng, lần này Yến Thù Thanh chính là bị Trạch Long bắt đi, mục đích chính là lấy đi gien biến dị của cậu ấy, cường hoá vũ khí của bọn họ, sau đó sẽ công kích chúng ta.”

“Thần thừa nhận, lúc đó trong lúc cứu Yến Thù Thanh xác thực có tình cảm cá nhân, thế nhưng trừ việc cậu ấy là bạn đời của thần, cậu ấy còn là vật thí nghiệm trọng yếu của quân địch, nếu như Yến Thù Thanh bị người của Á Hi quốc bắt đi hậu quả khó lường, cho nên thần tự ý hành động, bởi vì thần không có cách nào hi vọng một người đường đường là thượng tướng đối với cấp dưới của mình ra tay độc ác, có thể phê chuẩn lần hành động cứu viện này!”

Cận Hằng nói xong lời này, sắc mặt Hoàng đế âm trầm, phía sau lưng Vương Trọng Sơn nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, mắng to, “Thực sự là hoàn toàn là nói bậy! Cận Hằng cậu vì che giấu sai lầm của bản thân lạm dụng tư quyền, vu oan hãm hại như vậy cũng nói được!”

Nói xong ông ta dịch chuyển về phía trước vài bước, tiến đến trước mặt Hoàng Đế gấp gáp nói, “Bệ hạ, thần căn bản không biết thân thể Yến Thù Thanh biến dị, làm sao có khả năng hãm hại cậu ta! Huống chi nếu như đã sớm biết Yến Thù Thanh bị quân địch bắn trúng, thần làm sao có khả năng không phái binh bảo vệ, thần đường đường là một thượng tướng làm gì có chuyện lại đi làm khó dễ một thiếu tá nhỏ nhỏ!”

“Cho nên ý của ông là không biết tình trạng thân thể của Yến Thù Thanh?”

Ánh mắt Hoàng Đế thâm trầm nhìn ông ta, trên mặt không nhìn ra là vui hay là phẫn nộ, Vương Trọng Sơn một mặt hết sức chân thành gật đầu, “Thần dám lấy tính mạng tuyên thệ, trước đó hoàn toàn không biết còn có việc này!”

“Thế nhưng trẫm làm sao nhớ tới mười mấy tháng trước, sắp xếp quân nhân hành động cùng với việc động viện sau trận chiến tất cả đều là do ông làm, ông nói ông không biết việc này, ý là nói cho trẫm ông không làm tròn trách nhiệm sao?”

“Thần...” Vương Trọng Sơn hoàn toàn không ngờ tới hoàng đế sẽ hỏi như vậy, lập tức cứng đờ tại chỗ, sắc mặt chỉ một thoáng trắng bệch.

Cận Hằng bên cạnh liếc ông ta một cái, ánh mắt như lạnh như băng giống như lưỡi dao tàn nhẫn mà đâm vào trong thịt Vương Trọng Sơn, chậm rãi bước đi thong thả đến trước mặt ông ta, ở trên cao nhìn xuống châm chọc nở nụ cười, “Vương thượng số tuổi của ông cũng không lớn, làm sao trí nhớ đột nhiên trở nên bết bát như thế, tôi nhớ tới mấy ngày trước xảy ra vụ huyền náo ở trên mạng ông cũng không thể không kể công đi, lúc trước ở trước mặt phóng viên ông chính mồm thừa nhận Yến Thù Thanh là phước từng giả, thế nhưng trước đó, chuyện này cậu ấy chưa bao giờ nói ra bên ngoài, toàn bộ quân bộ từ trên xuống dưới vẫn cho cậu ấy là cầm kiếm giả, vậy xin hỏi ngài nếu như ngài không hề biết gì, làm sao lại cùng phóng viên ăn nói linh tinh?”

Một câu nói đem Vương Trọng Sơn dồn đến đường cùng, mồ hôi trên trán tuôn theo vết máu chảy xuống, khiến đôi mắt vẫn đục của ông ta càng thêm hoảng loạn, “Đó là bởi vì chuyện của hai người gièm pha huyền náo quá lớn, tôi thân là thủ trưởng không thể không thay hai người dọn dẹp hỗn loạn, lúc này mới đi bệnh viện xem hồ sơ của Yến Thù Thanh.”

“Há, cho nên ông liền trực tiếp nói cho truyền thông?”

Cận Hằng câu ra nở nụ cười, ánh mắt lóe lên thần thái bén nhọn, hẳn chờ chính là câu nói này của lão cáo già!

“Một người duy nhất bị vũ khí quân địch công kích may mắn còn sống sót, lại bị ngài tùy tiện truyền tin ra bên ngoài, làm cho toàn dân đều biết, giờ có khỏe không, không chỉ có dân chúng Thương Kiếm đều biết đến chuyện này, e sợ địch quốc bốn phía cũng đều biết, ở đây có ”Vật thí nghiệm“, nếu như ngài là quân địch, biết đến chuyện bắt được ”Vật thí nghiệm“ này, thì có thể đánh bại Thương Kiếm, ngài sẽ làm thế nào!”

Sau khi nói xong câu cuối cùng, ánh mắt của hắn trợn trừng giống như là muốn xé nát Vương Trọng Sơn.

Vương Trọng Sơn trước đây mặc dù đối với Cận Hằng kiêng kỵ ba phần, nhưng chỉ có ngày hôm nay mới cảm nhận được khí thế dọa người trên người hắn, trong lúc nhất thời càng không dám nhìn thẳng con mắt của hắn, lớn tiếng quát tháo nói, “Cận Hằng cậu đừng ở chỗ này làm to chuyện! Tôi không biết quân địch là nghĩ như thế nào, mà tôi nhìn ra được cậu ngược lại là hiểu rõ nhất!”

Cận Hằng không nhịn được xì cười một tiếng, “Lời này nhưng là khiêm tốn, bàn luận về trình độ đối diện quân địch không ai so được với ngài, biết rõ phục tùng giả bị biến đi đối với đế quốc quan trọng thế nào, không chỉ có không bảo hộ trái lại hết lần này tới lần khác chèn ép mưu hại, ngoài miệng nói mình giữ Liệt Long không có sơ hở nào, kết quả ngày hôm qua suýt chút nữa thì khiến bệ hạ mất mạng, hiện tại càng tốt hơn, trực tiếp nói cho toàn thể giới làm sao hủy diệt toàn bộ Thương Kiếm, Vương Trọng Sơn, ngài đến cùng ăn cơm của ai.”

Lời này suýt chút nữa nói rõ ông ta là gian tế quân địch, Vương Trọng Sơn lúc này sắc mặt trắng nhợt, toàn thân mạnh mẽ chấn động, sau đó kêu rên một tiếng nhào tới bên chân Hoàng Đế, “Bệ hạ! Thần đối với ngài cùng Thương Kiếm vẫn luôn trung thành tuyệt đối, không hề có tâm tư khác! Cận thượng tá ngậm máu phun người như vậy, đơn giản chính là ghi hận thần vừa nãy bóc mẽ cậu ta, mà thần chỉ là tuý việc mà xét, không hề tư oán, tuyệt đối không giống Cận thượng tá nói, thần là oan uổng, bệ hạ minh giám a!”

Hết chương 40-phần 1.

54. Chương 40-2: Phần 2

Được thị vệ dẫn đi, Yến Thù Thanh chậm rãi đi ở trên hành lang uốn lượn, nhìn cảnh vật ở đây không khỏi cảm thấy hoa mắt, khắp nơi đình đài lầu các được thiết kế theo kiến trúc cổ đại, so với những toà nhà cao tầng bên ngoài kia tuyệt nhiên bất đồng.

Đây là lần đầu tiên Yến Thù Thanh tới hoàng cung, thị vệ bên cạnh rất nhiệt tình giới thiệu cho anh cảnh trí xung quanh, thế nhưng trong lòng anh vào lúc này hoàn toàn không có tâm tư nhân rồi để thưởng thức cảnh đẹp, trái tim trong lồng ngực giống như bị treo vào một tảng đá, đập loạn không có quy luật, trong lòng bàn tay mơ hồ còn thấm ra một tầng mồ hôi.

Anh tự an ủi mình, Hoàng Đế không có gì đáng sợ, cũng chỉ là một con người có một lỗ mũi, hai đôi mắt, thế nhưng vừa nghĩ tới một chốc lát nữa anh sẽ được diện kiến người thống lĩnh quốc gia, hơn nữa còn là cậu ruột của Cận Hằng, anh lại càng cảm giác giống như đang đi gặp mặt gia trưởng, một trái tim vì vậy trước sau không có cách nào an bình.

Tuy rằng ngày hôm qua anh nhất thời kích động ra tay làm thịt Liệt Long, xem như là gián tiếp cứu Hoàng đế một mạng, thế nhưng nói cho cùng cũng là do anh tự chủ trương, bây giờ chuyện này huyền não xôn xao dư luận, quân bộ cùng hoàng thất cũng bị cuốn vào trong đó, anh không thể tưởng tượng ra được Hoàng Đế nhìn thấy anh sẽ là biểu tình gì.

Tâm lý càng là thấp thỏm, anh lại càng không có cách nào tiếp tục suy nghĩ, thẳng thắn cứng đầu nhẹ nhàng dùng ngón tay đâm vào lưng thị vệ dẫn đường, “Vị tiểu ca này, cái kia... lúc trước bệ hạ gọi tôi vào

cung có nói qua phải làm gì hay không? Hoặc là anh nói cho tôi về mặt của ngài ấy vui hay là phần nộ cũng được, để tôi sớm chuẩn bị tâm lý.”

Thị vệ không nhin được cười nở nụ cười, “Ý nghĩ của bệ hạ, người hầu chúng tôi làm sao dám tùy ý suy đoán, mà ngày hôm qua ngài anh dừng như vậy, còn cứu mạng bệ hạ, bệ hạ khẳng định ban thưởng cho ngài, thiếu tá cứ việc yên tâm đi.”

Không biết rốt cục ý nghĩa của từ “ban thưởng” này là gì... Yến Thù Thanh yên lặng mà ở trong lòng phun tào một câu, hít sâu một hơi, quyết định phá quán tử phá suất, không quản phía trước là đại lộ kang trang hay là núi đao biển lửa, người cũng đã tới làm sao cũng phải xông vào một lần.

Thị vệ rất nhanh dẫn anh đi đến một chỗ trong cung điện, tự động mở cửa đối với anh ra dấu tay xin mời, Yến Thù Thanh nhìn thị vệ giật nhẹ khóe miệng, làm tốt tâm lý chuẩn bị đi vào điện kiến thánh nhan của Hoàng Đế.

Sau khi cửa phòng khép lại ở phía sau, theo dự liệu hoàng đế không có ở trong đó, thậm chí lúc này toàn bộ trong phòng chỉ có một mình anh.

Trong phòng rường cột chạm trổ khắp nơi, khiến Yến Thù Thanh khó giải thích được có một loại cảm giác trở lại cung đình Trung Hoa thời kì địa cầu cổ đại, trên bàn còn đặt một ấm trà bốc hơi khí nóng nghi ngút, tất cả đều cực kỳ vui tai vui mắt, ngoại trừ tấm màn chiếu cỡ lớn trong suốt ẩn vào trong tường mang theo hơi thở hiện đại.

Yến Thù Thanh nhìn một chút tấm màn chiếu cùng vị trí của mình, vừa vặn đối diện, chẳng lẽ đây là phòng xem phim của Hoàng Đế? Nhưng tại sao ngài ấy muốn hẹn anh tới đây.

Anh tò mò đến gần, dùng tay đụng vào tấm màn trong suốt, một giây sau trước mắt đột nhiên lóe lên, tấm màn chiếu biến mất, trước mắt xuất hiện một cảnh tượng trong một căn phòng khác, Yến Thù Thanh lập tức nhìn thấy người đàn ông oai hùng bất phàm ngồi ở trên cao, đương nhiên còn có Vương Trọng Sơn cùng Cận Hằng.

Trong phút chốc, anh đột nhiên trợn to hai mắt.

Hoàng đế nhìn Vương Trọng Sơn quỳ gối bên chân mình, nửa ngày không nói gì, ông ấy không mở miệng, Vương Trọng Sơn cũng không nắm chắc được tâm tư của Hoàng Đế, chỉ có thể tiếp tục khàn cả giọng khóc lóc kể lể, còn Cận Hằng bên cạnh cũng không nói một lời, cực kỳ tình nguyện thưởng thức kỹ năng diễn xuất vụng về của lão già này.

Hoàng đế trước sau bất động thanh sắc uống chén chè xanh bên cạnh, đợi đến khi Vương Trọng Sơn nói khàn cả giọng, thực sự không phát ra được thanh âm nào, ông ấy mới đập mạnh cái chén xuống bàn, mặt không thay đổi thoáng nhướn mi, “Nói xong chưa?”

Vương Trọng Sơn đầu tiên là lắc đầu, sau đó nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Hoàng Đế, thân thể không

tự chủ mà run lên, thế nhưng lời còn không kịp nói ra khỏi miệng, hoàng đế đã khoát tay chặn lại.

“Ông chưa nói xong, nhưng trẫm nghe xong rồi, trở lại cùng quân bộ bàn giao công việc, vị trí thượng tướng này ông không cần làm, nể tình ông nhiều năm vì quân bộ làm việc, trẫm cho ông một đặc quyền, tinh cầu Alpha hiện tại đang cần một nhân viên ghi chép, hiện đang làm việc này chính là một phục tùng giả, nhưng người đó không trấn giữ được đánh lính kia, Vương thượng tướng có kinh nghiệm như vậy, lại là sĩ quan lâu năm, đối với công việc này khẳng định sẽ thích ứng nhanh chóng.”

“Dĩ nhiên nếu như ông cảm thấy được khổ cực, trẫm cũng không miễn cưỡng ông, phê chuẩn ông sớm cáo lão hồi hương, bảo dưỡng tuổi thọ.”

Lời này vừa nói ra, trên mặt Vương Trọng Sơn một vệt huyết sắc cuối cùng đã triệt để biến mất, tinh cầu Alpha là một mảnh đất hoang, chưa từng được khai phá, đám quân nhân phạm sai lầm lớn đều bị dày tơi đây, Vương Trọng Sơn đường đường là một thượng tướng quân bộ không thể tới đó làm nhân viên ghi chép nhỏ nhoi được, việc này so với việc trực tiếp tước bỏ quân quyền của ông ta còn kinh khủng hơn!

“Bệ hạ ngài không thể đối với thần như vậy!” Vương Trọng Sơn triệt để hồng mắt, giống như điên cuồng xin tha.

”Làm sao, Vương Trọng Sơn ông đang chất vấn quyết định của trẫm sao?

Gương mặt Vương Trọng Sơn hoàn toàn vặn vẹo, gắt gao trừng Cận Hằng lại quay sang nhìn Hoàng đế, khàn cả giọng rống to, “Bệ hạ, ngài được xưng minh chủ một đời cuối cùng lại vì che chở Cận Hằng cháu ngoại ruột của ngài, ngài lại muốn hi sinh vứt bỏ thần? Tất cả những thứ này đều là Cận Hằng vu oan hãm hại thần! Thần cúc cung tận tụy nhiều năm như vậy đến cùng đã làm sai điều gì?”

Tiếng nói vừa dứt, hoàng đế trực tiếp đá một cước đập ông ta lăn trên đất, trên mặt bất động thanh sắc rồi cực tuôn ra một tia âm lệ dọa người, “Ông còn có mặt mũi hỏi trẫm đã làm sai điều gì!? Coi như Cận Hằng là vu oan hãm hại, những lời của ông nói đều là nói thật, thế nhưng ông biết đường đường là cấp trên lại không biết tình trạng thân thể của cấp dưới chính là không làm tròn trách nhiệm! Không báo cáo chuyện quan trọng chính là khi quân! An ninh bất lợi chính là hành thích vua! Chỉ bằng ba cái tội này trẫm trực tiếp giết ông cũng không quá đáng, ông còn mặt mũi chất vấn trẫm sao.”

“Thần... Thần xác thực công tác có sai lầm, mà đều là hành động vô tâm, van cầu bệ hạ cho thần thêm một cơ hội, thần nhất định lấy công chuộc... A ——!”

Ông ta sống chết cầm lấy chân Hoàng Đế, lời nói còn chưa kịp nói xong, một viên đạn trực tiếp bắn xuyên qua vai ông ta, máu tươi trong nháy mắt bắn tung toé, nhiễm ô uesthảm trải nền màu trắng dưới chân.

Hoàng đế cúi đầu, dùng súng vũ vũ vào gương mặt đau đến vặn vẹo của Vương Trọng Sơn, không chút lưu tình nói, “Đừng làm cho trẫm nói lần thứ hai, một súng này là trừng phạt ngày hôm qua ông không làm tròn trách nhiệm bảo vệ, đừng để cho trẫm nổ phát súng thứ hai, cũng đừng khiến trẫm hiện tại thay đổi chủ ý, bằng không một viên đạn nữa chính là vào đầu của ông.”

Nòng súng nhắm ngay cái trán Vương Trọng Sơn, hoàng đế đã nhấn chốt, âm thanh khùng bô khiến Vương Trọng Sơn tái mặt cũng mất đi oán liệt vừa nãy, trực tiếp giống như đồng thối thổi rửa co quắp nằm ở trên mặt đất.

“Người đến, đem lão già này kéo ra ngoài cho trẫm!”

Ra lệnh một tiếng, mười mấy thị vệ mang theo vũ trang vọt vào, trực tiếp giữ chặt cánh tay của Vương Trọng Sơn, hoàn toàn không để ý cả người ông ta toàn là máu, khàn cả giọng giãy dụa, cứng rắn đem ông ta kéo ra ngoài.

Trong phòng nhất thời khôi phục yên tĩnh, Cận Hằng nhú mày nhìn hoàng đế liếc mắt một cái, cười một cái nói, “Con cảm ơn cậu.”

Hoàng đế cười cười, như có như không liếc mắt nhìn về phía tấm gương bên cạnh, “Coi như ngày hôm nay con không nói ra chuyện đó, trẫm cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta, ông ta ngồi không ăn bám nhiều năm như vậy, tại quân bộ kết bè kết đảng mưu lợi chuyện riêng, trẫm không phải không biết, chỉ là chức vị thượng tướng của ông ta làm quá cao cũng quá lâu, trẫm không thể tùy tiện động vào ông ta, bây giờ ngược lại là tiện tay đẩy thuyền giải quyết lão già đó, thuận tiện trả ơn con.”

Cậu cháu hai người hàn huyên vài câu, Cận Hằng xin được cáo lui trước, trong lúc đi ở trên hành lang, ngẫm lại chuyện xảy ra ngày hôm nay không nhận được gửi tin nhắn cho Yến Thù Thanh, [Em ở chỗ nào, làm sao vừa giữa trưa đã không thấy em đâu] nhưng là tin tức gửi đi giống như đá chìm biển lớn, không có tin nhắn trả lời.

Lúc này hoàng đế vừa vặn đi qua Cận Hằng, liếc mắt nhìn về phía máy truyền tin của hắn, cười vỗ vỗ bờ vai hắn, rồi lại rời đi.

Yến Thù Thanh nhìn Cận Hằng gửi tới tin nhắn, ngón tay ở trên bàn phím dừng lại hồi lâu cuối cùng không có đánh ra một chữ, tiện tay cầm máy truyền tin sắp hết pin nhét vào trong túi, mà lúc này cửa lớn sau lưng đột nhiên mở ra, một người đàn ông cao lớn kiên cường điệu bộ ung dung phú quý đi tới, không cần phải nói tự nhiên chính là hoàng đế.

Yến Thù Thanh hoàn toàn không chuẩn bị sẵn sàng, sững sờ ngăn ra mới nhanh chóng quỳ một chân trên đất hành lễ, kết quả Hoàng Đế lại đối với anh cười khoát tay một cái, “Ở chỗ này chờ lâu như vậy, làm sao không nói cho Cận Hằng cậu bị trẫm mời đến trong này?”

Hết chương 40- phần 2.

55. Chương 41-1: Phần 1

“Ở chỗ này chờ lâu như vậy, làm sao không nói cho Cận Hằng cậu bị trẫm mời đến đây?”

Hoàng đế làm sao lại biết anh chưa trả lời tin nhắn của Cận Hằng?

Yến Thù Thanh trong lòng kinh ngạc thoáng qua, sau đó lập tức ý thức được Hoàng đế e sợ trước khi đi đến căn phòng này đã bắt đầu thử thách anh, mà biểu hiện của anh có khiến vị “thiên tử” này thoải mái hay không, lại nhất thời không có cách nào nhận biết, vì vậy trái tim anh không tự chủ mà đập mạnh.

Quỳ một chân trên đất, anh cung kính nói, “Bệ hạ trước đây cũng chưa từng gặp thần, nếu như muốn để cho Cận Hằng biết đến chuyện này, chắc chắn sẽ không đơn độc truyền một mình thần tiến cung, càng sẽ không để cho Cận Hằng rời đi, cho nên thần không thể trả lời tin nhắn của Cận Hằng.”

Hoàng đế nghe xong lời này nhất thời nở nụ cười, ánh mắt nhìn Yến Thù Thanh cũng lộ ra thần sắc hài lòng, “Thằng nhóc cậu quả thực lanh lợi, nhưng cậu có biết tự ý phỏng đoán thánh ý là tối kỵ hay không?”

Yến Thù Thanh nghe xong lời này, không nhịn được cười một tiếng, ngoắc ngoắc khóe miệng, “Thần chỉ là cho là bệ hạ khá là yêu thích nghe lời nói thật, hơn nữa nếu như thần quả thực lanh lợi như lời bệ hạ nói, có thể lập tức đoán được tâm tư của ngài, cũng không cần ở đây thấp thỏm bất an.”

Hoàng đế mỉm cười, “Thấp thỏm bất an? Làm sao, lẽ nào cậu rất sợ trẫm?”

Yến Thù Thanh thật thà gật gật đầu, hoàng đế rất có hứng thú nhìn anh, “Tại sao? Chẳng lẽ trẫm rất hung tàn giống như con Liệt Long ngày hôm qua sao?”

Yến Thù Thanh nghe xong lời này, anh theo thói quen sờ chóp mũi, do dự một hồi lâu mới mở miệng nói, “Ngài không phải là Liệt Long hung tàn, mà là cậu ruột của Cận Hằng.”

Nói xong lời này, bản thân Yến Thù Thanh cũng cảm thấy có chút lúng túng, trên mặt hơi có chút toả nhiệt, Hoàng đế đứng đối diện lại trực tiếp cười ha hả.

“Cho nên ở trong mắt cậu, cậu ruột của Cận Hằng còn đáng sợ hơn Liệt Long sao? Cậu đứa nhỏ này cũng thật là thú vị, chẳng trách tiểu tử thú vị Cận Hằng lại vừa mắt với cậu, thế nhưng cậu yên tâm đi, mặc dù trẫm là cậu ruột của Cận Hằng, ngày hôm qua cậu cũng cứu trẫm một mạng, hiện tại cậu chính là ân nhân cứu mạng của trẫm cùng không ít người quân bộ đấy.”

Mấy chữ cuối cùng Hoàng đế nói tới ý tứ sâu xa, đôi mắt thâm thúy híp lại kia cực kỳ tương tự Cận Hằng, khóe mắt già nua tụ lại cùng nhau, lộ ra thần sắc hiền hoà, hoàn toàn so với vương giả quyết đoán nổ súng bắn người lúc trước khác nhau một trời một vực.

Nhưng Hoàng đế càng như vậy càng khiến Yến Thù Thanh cảm thấy bất an, không dám buông lỏng cảnh giác, gương mặt anh tái mét vì lo sợ, “Ngày hôm qua chuyện đột nhiên xảy ra, vừa vặn bên cạnh thần có cơ giáp, cho nên mới kịp thời cứu bệ hạ, kỳ thực coi như không có thần, ở đây nhiều huynh đệ như vậy nhất định sẽ che chở bệ hạ chu toàn, thần chỉ là tình cờ cướp được cơ hội mà thôi.”

“Cũng không thể nói như vậy, người khác làm thế nào là chuyện của người khác, mà trăm cùng nhiều người ở đó chỉ có thấy một mình cậu là ân nhân cứu mạng.”

Hoàng đế nói xong chỉ chỗ bên cạnh mình, cười nói, “Có chuyện ngồi xuống trước nói sau đi, cậu không cần căng thẳng, ngày hôm nay trăm truyền cậu vào cung, chỉ là muốn nhìn thấy đối tượng của cháu trai, thuận tiện tâm sự với cậu một ít chuyện mà thôi.”

Nếu như chỉ là vì gặp mặt một mình anh, thì tại sao muốn tránh Cận Hằng?

“Thuận tiện tâm sự” bốn chữ này rốt cuộc là ý gì thật là quá khó phán đoán...

Yến Thù Thanh không nói cái gì nữa, đề xuống tâm tình phức tạp trong lòng, ngồi xuống, hoàng đế cũng quả thật không có ý tứ làm khó anh, thoải mái cùng anh tán gẫu việc nhà, hỏi mấy chuyện không liên quan, Yến Thù Thanh sau khi trả lời, lại thấy Hoàng đế bưng lên một chén trà nóng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tùy ý hỏi, “Nghe nói cậu và Cận Hằng là bạn học trường quân đội?”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, “Đúng, chúng thần là bạn học.”

“Nói như vậy lúc đó hai người đã ở cùng nhau? Vậy tính toán thời gian cũng không ngắn, ít nhất năm, sáu năm đi.”

Yến Thù Thanh bị lời này mạnh mẽ sắc một trận, nhất thời mặt đỏ lên, mặc dù bây giờ anh đã theo đuổi được Cận Hằng, thế nhưng cũng không thể nào tưởng tượng được năm, sáu năm trước hai người dưới tình huống như nước với lửa như vậy, nếu như yêu nhau sẽ là cái hình ảnh gì, huống chi trước mặt một “trưởng bối” thân phận tôn quý như thế thảo luận chuyện như vậy, thật sự quá lúng túng.

Nghĩ tới đây anh theo bản năng khoát tay một cái, “Không, không có, chúng thần mới đăng ký ba tháng trước, trước đó chỉ là đồng nghiệp thôi.”

“Ồ?”

Hoàng đế hơi nheo mắt lại, “Dĩ nhiên chỉ có ngắn thời gian ngắn như vậy sao, xem hai người ở bên ngoài sôi sục huyền não lớn như vậy, ta cho là hai người đã ở bên nhau rất lâu rồi.”

Lời này Hoàng đế nói ý tứ sâu xa, tuy rằng trên mặt vẫn mang theo ý cười, lại làm cho tâm lý Yến Thù Thanh đột nhiên căng thẳng, biết đến chuyện gì nên tới rồi cực cũng phải tới.

Thấy anh trầm mặc, Hoàng đế nhíu nhíu mày, “Làm sao đột nhiên không nói, lẽ nào trăm nói không đúng?”

“Mấy ngày nay cho dù là ở trong hoàng cung, trăm cũng có thể ở khắp nơi nghe thấy tên của hai người, bây giờ hai người cũng coi như là người nổi tiếng, dù cho có một số người không chú ý đến lĩnh vực quân sự, chỉ

sợ cũng biết đến quân bộ có hai sĩ quan yêu nhau, Yến Thù Thanh, mấy ngày nay tiếng tăm của cậu thật đúng là ảnh hưởng rất nhiều đến quân bộ, đối với chuyện này cậu có giải thích gì không?”

Trong nháy mắt mấy chữ cuối cùng nói ra khỏi miệng, con mắt Hoàng đế đột nhiên trở nên âm trầm, Yến Thù Thanh không khỏi âm thầm cười khổ một tiếng, tảng đá lớn lơ lửng trong lòng rốt cục cũng rơi xuống.

Anh biết Hoàng đế tránh né Cận Hề gọi một mình anh tới đây, còn để cho anh ở sau tấm màn chiếu nhìn thấy một màn biểu diễn lâu như vậy, tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là muốn cùng anh tâm sự việc nhà.

Anh đứng dậy, quỳ một chân trên đất hành đại lễ, cúi đầu nói, “Thần không có lời nào để nói, cũng không có gì có thể giải thích, bởi vì việc cá nhân của thần ảnh hưởng đến quân bộ, quả thật là sự thực, thần nguyện ý một mình gánh chịu.”

“Một mình gánh chịu? Danh tiếng quân bộ đã bị phá hủy cậu muốn gánh chịu như thế nào?”

Hoàng đế cười như không cười liếc nhìn anh một cái, không nhanh không chậm trầm giọng nói, “Bây giờ chỉ là bởi vì thân phận phục tùng giả của cậu, quân bộ lại phải chịu đựng nghi vấn của dân chúng lớn như vậy, nếu để cho bọn họ biết đến Cận Hề và cậu thậm chí không tiếc lạm dụng chức quyền, tạo thành hậu quả năm người chết ba người bị thương, cậu nói dân chúng sẽ nghĩ quân bộ như thế nào, nghĩ hoàng đế là trầm như thế nào?”

Lòng ngực Yến Thù Thanh kịch liệt đập trùng mấy lần, lông mi hơi run rẩy, trong lúc dư luận nhấc lên sóng lớn mệnh mông anh cũng đã ngờ tới bản thân sớm muộn chạy không thoát tai nạn này, cho nên đã sớm chuẩn bị xong tâm lý, chờ lệnh xử phạt của quân bộ, nhưng anh không nghĩ tới người chân chính xử phạt anh lại biến thành hoàng đế, điều này làm trong lòng anh dù sao cũng hơi khó chịu.

Khó chịu không phải vì bản thân sắp đối mặt xử phạt, mà là không thể cùng người nhà Cận Hề hoà thuận ở chung, lại mang đến nhiều phiền phức như vậy.

Nhắm mắt lại, anh hít sâu một hơi, “Thần nguyện ý tự động xin nghỉ, vĩnh viễn rời đi quân bộ, nếu như vậy còn không đủ, bệ hạ còn có thể đem thần đưa vào ngục giam hoặc là... Hoặc là trực tiếp chém đầu thần”

Hoàng đế híp lại một đôi mắt đen kịt, nhướn mày lên nói, “Không thừa dịp hiện tại trầm còn chưa có hạ lệnh lên tiếng đòi lại công quyền sao? Dù sao ngày hôm qua cậu cứu trầm một mạng, cậu có thỉnh cầu gì trước tiên cứ nói ra, trầm sẽ hoàn thành giúp cậu.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh cau lên khóe miệng một chút, “Thần chỉ làm chuyện nên làm, đối tượng là ai không có quan hệ, coi như ngày hôm qua bị Liệt Long công kích là bình dân bách tính, thần cũng sẽ không chút do dự đứng ra, nếu như chỉ là bởi vì người cứu là Hoàng đế sẽ nhận được công lao, vậy vừa nãy thần cũng không cần sợ ngài, trực tiếp tranh công cầu thưởng rồi ạ.”

Sau khi thả xuống tảng đá lớn trong lòng, anh trái lại trở nên thản nhiên, lúc cười lên, một đôi mắt sáng lấp lánh, thậm chí mang theo chút trẻ con không hợp tuổi tác.

Hoàng đế nhìn Yến Thù Thanh một lúc lâu, từ từ đứng lên, từng bước từng bước đi tới trước mặt anh, ở trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm đầu của anh, móc ra cây súng bên hông.

Một khắc kia nòng súng lạnh lẽo kề sát trên đầu Yến Thù Thanh, cảm xúc lạnh lẽo khiến người ta theo bản năng cảm thấy da đầu tê dại một hồi.

Yến Thù Thanh đã rất lâu không có bị người nào dùng súng chỉ vào đầu, coi như trước đây từng có, cuối cùng cũng tất cả đều tắt thở rồi, mà hiện tại chỉ sợ đây chính lần cuối cùng bị chĩa súng vào đầu, mà anh lại vĩnh viễn không thể phản kháng.

Tâm lý bất ngờ bình tĩnh, ngay cả chính bản thân anh cũng hơi kinh ngạc.

Hoàng đế theo dõi thần sắc bình tĩnh vẫn như lúc trước của Yến Thù Thanh, hơi híp mắt lại lộ ra nụ cười nguy hiểm, “Vừa nãy cậu ở trong căn phòng này chắc chắn đã thấy, chính là cây súng này bắn nát vai Vương Trọng Sơn, hiện tại chỉ cần trầm ấn cò súng xuống, cậu cũng sẽ giống anh ta, chỉ là ông ta bị bắn ở vai, còn cậu lại bị bắn vào đầu.”

Yến Thù Thanh vào lúc này mới hiểu được, hoàng đế sở dĩ để cho anh lưu lại trong phòng này, ngoại trừ để cho anh tận mắt xem kết cục của Vương Trọng Sơn, kỳ thực cũng đang dùng phương pháp đồng dạng anh làm cho anh kinh sợ.

Nhưng là anh có chút không rõ, tại sao hoàng đế muốn giết anh? Tuy rằng quân tâm khó dò, hoàng đế làm bất kỳ quyết định gì đều rất bình thường, nhưng lẽ nào thật sự chỉ là bởi vì anh phá hoại hình tượng quân bộ, liền muốn giết anh cho dân chúng một câu trả lời hay sao?

Chốt súng kêu lên một tiếng “xoạt” mở ra, âm thanh khiến người ta nổi da gà, lúc này chỉ cần hoàng đế nhẹ nhàng uốn cong ngón tay trở, cái mạng nhỏ này của anh sẽ không có.

“Vốn là trầm không nghĩ muốn giết cậu, chỉ là hôm nay nghe đến một chuyện rất có ý tứ, nghe nói cậu là phục tùng giả bị biến dị, bây giờ còn là vật thí nghiệm Á Hi quốc muốn mà không được.”

Lời này vừa nói, trong lòng Yến Thù Thanh đã có đáp án, khoe miệng lộ ra một vệt cười khổ, thì ra là như vậy...

Á Hi quốc tự nhiên có thể ra tay với anh một lần, khẳng định còn có hậu chiêu, so với ngày ngày nguy hiểm bị quân địch hãm hại lấy đi gien, không bằng tiên hạ thủ vi cường làm thịt anh, cũng tránh được tai họa cho Thương Kiếm, lúc đó thì thể cũng bị hủy, coi như khoa học kỹ thuật cao cấp đến mấy cũng không thể lấy đi toàn bộ gien của anh.

Mà hoàng đế mới vừa xử lý xong Vương Trọng Sơn, cho dù là Cận Hằng cũng sẽ không hoài nghi cậu ruột của mình, lúc đó đó chỉ cần truy cứu trách nhiệm, không chỉ có thể cho quân bộ một câu trả lời, còn vĩnh viễn trừ bỏ được hoạn nạn, thực sự là một mũi tên trúng hai đích, nhất lao vĩnh đạt*, một kế sách quá hay.

(Nhất lao vĩnh dật: làm một mẻ khỏe suốt đời, một lần vất vả cả đời nhàn nhã)

Nghĩ thông suốt chuyện này, Yến Thù Thanh biết mình hôm nay là tuyệt đối không thể sống mà đi ra, chỉ là đáng tiếc chết đến nơi rồi, cũng không thể gửi cho Cận Hằng một tin nhắn cuối cùng.

Nghĩ tới đây trong lòng anh nổi lên một trận đau đốn, theo bản năng nắm chặt ngón tay đeo nhẫn, không nói thêm một câu, gian nan nhắm hai mắt lại.

Nhìn chằm chằm biểu tình giống như đang làm vật hiến tế của Yến Thù Thanh, hoàng đế trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng mở miệng, “Yến Thù Thanh, trẫm cho cậu một cơ hội, chỉ cần cậu mở miệng cầu xin, ngày hôm nay trẫm sẽ không muốn mạng của cậu, quân vô hí ngôn*.”

(Quân vô hí ngôn: quân vương không nói hai lời)

Yến Thù Thanh nhắm hai mắt ngoắc ngoắc khóe môi, cuối cùng không có nói thêm một chữ nào nữa.

Nếu như Hoàng đế đã hạ xuống sát tâm, dù có nói gì cũng chỉ có một đường chết, huống hồ nếu như anh là người tranh công cầu thưởng, sẽ không đi tới bước đường ngày hôm nay.

Trong lúc ngón tay trở ma sát cò súng phát ra âm thanh vào đúng lúc này đột một tiếng ầm chói tai đột nhiên vang lên.

Yến Thù Thanh lập tức ngã xuống đất, nòng súng của Hoàng đế bốc lên từng sợi khói.

Hết chương 41-phần 1.

56. Chương 41-2: Phần 2

Yến Thù Thanh lập tức ngã xuống đất, nòng súng của Hoàng đế bốc lên từng sợi khói.

Theo dự đoán đau nhức không có truyền đến, Yến Thù Thanh lắc lắc đầu choáng váng giống như có chút say xe, chống đỡ thân thể ngồi xuống, sững sờ ngăn ra mới ý thức được hoàng đế dĩ nhiên bắn súng chỉ thiên.

Trong phúc chốc ngẩng đầu lên, đối diện đôi mắt thâm thúy của Hoàng đế, “Làm sao, bị sợ cháng váng?”

“Ngài làm sao...” Yến Thù Thanh lộ ra biểu tình kinh ngạc, Hoàng đế làm sao có khả năng không giết anh?

“Hù dọa cậu một chút thôi, cậu còn tin thật.”

Hoàng đế cười rộ lên, trên mặt sơn vũ dục lai âm trầm lúc này hoàn toàn biến mất, trong mắt đều là ý cười, con mắt nhìn về phía Yến Thù Thanh càng thêm hài lòng, thậm chí người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng đi đến trước mặt người có địa vị thấp, đưa tay ra kéo anh lên.

Mãi đến tận khi đứng lên, Yến Thù Thanh vẫn hỗn loạn, ánh mắt nhìn Hoàng đế chứa đầy sự nghi ngờ, vì vậy nụ cười trên khóe miệng Hoàng đế càng sâu, “Cận Hằng tiểu tử thú kia không chọn sai người, tuy rằng cậu cũng là miếng xương cứng, sau này bảo đảm còn muốn so đo với tiểu tử thú kia, nhưng tính xấu của nó chỉ có cậu mới trị được, sau này cậu có thể trở thành đối tượng tốt của nó.”

“Vừa này ngài... Chỉ là thăm dò tôi?” Yến Thù Thanh há miệng, rốt cục có chút hiểu mạch não vặn vẹo của Cận Hằng là thừa kế từ ai, bằng không làm vua của một nước có ai lại lấy súng ra làm chuyện đùa giỡn như vậy!?

Hoàng đế bất trí khả phủ* nhú mày, bưng chén lên ném hớp trà, quan sát trên dưới Yến Thù Thanh một hồi mới mở miệng nói rằng, “Nói thật, vừa bắt đầu trầm ở trên truyền thông nhìn thấy cậu không hài lòng lắm, bộ dạng của cậu tuần tú như vậy, làm sao có thể chịu đựng được tiểu tử thú Cận Hằng. Huống hồ diện mạo của cậu đẹp trai còn chưa tính, mới có vài ngày đã khiến bên ngoài huyên náo gà chó không yên, nếu như sớm biết việc này, trầm tuyệt đối sẽ không đồng ý hai người kết hôn.”

(Bất trí khả phủ: chẳng nói ra được ý kiến nào cả.)

“Cho nên lúc ở bên ngoài truyền đến chuyện cậu không có bản lãnh toàn bộ đều là nhờ vào nhà họ Cận để leo lên, cậu đột nhiên cứu trầm một mạng, điều này làm cho trầm không thể không hoài nghi, chuyện này có phải là cậu tự tay bày kế hay không. Bởi vì thời gian thực sự quá mức đúng dịp, thật giống như cậu cố tình diễn trò cho trầm cùng tất cả mọi người xem, đúng như dự đoán, ngày thứ hai dư luận công kích cậu giảm nhiệt đi rất nhiều, điều này làm cho trầm kiên định hơn ý nghĩ này, mà cậu có thể thiết kế trò hay như thế, chắc chắn sẽ không chỉ thỏa mãn với việc đó, cho nên ngày hôm nay trầm cố ý truyền cậu tiến cung, không chỉ là muốn thấy tận mắt cậu, còn là chủ động cho cậu cơ hội, chờ cậu đi bước kế tiếp.”

Nghe đến đó, Yến Thù Thanh hơi thở ra một hơi, cho nên vừa này nếu như anh lộ ra một chút xú tranh công cầu thưởng hoặc là thần sắc sợ hãi, e rằng lúc này đã biến thành một bộ thi thể?

Phía sau lưng thăm ra một tầng mồ hôi dày đặc, anh không nghĩ bản thân ngày hôm qua hành động theo bản năng, rơi vào trong mắt người khác lại có nhiều ý tại ngôn ngoại* như vậy, điều này làm cho anh không khỏi vui mừng vì tính xấu quá thẳng thắn của anh, nếu như anh là loại người khéo léo đưa đẩy lật mặt như chảo chớp, e sợ đã sớm không giữ được mạng nhỏ.

(Ý tại ngôn ngoại: ý không ở ngoài lời)

Nghĩ tới đây anh không khỏi ngoắc ngoắc khóe miệng, ngẩng đầu cười nhìn Hoàng đế, “Vậy bệ hạ sẽ không hoài nghi thần như bây giờ cũng là giả vờ chết sao? Thần vốn là có thủ đoạn như thế, không chừng ngay cả tính tình của ngài cũng đã sớm thăm dò.”

“Nếu như đã sớm thăm dò, sau khi vào cửa cậu còn sợ gì? Đừng tưởng rằng sau khi cậu vào cửa trẫm không thấy cậu suýt chút nữa làm rơi thiết bị truyền tin.”

Một câu nói bị Hoàng đế chọc thủng, trong nháy mắt mặt Yến Thù Thanh trở nên đỏ ửng, phi thường mất tự nhiên nắm tóc, trong nháy mắt có loại kích động tự đào hầm chôn mình xuống đất, lão Hoàng đế này quả thực quá cáo già, ngay cả phản ứng nhỏ của anh cũng bị ông ấy nhìn thấy.

Bộ dạng này của anh, khiến cho Hoàng đế cười ha ha, càng cảm thấy tên tiểu tử này thú vị.

Đợi đến khi Yến Thù Thanh vì xấu hổ mà cả người đỏ ửng, mới thu lại nụ cười nghiêm mặt nói, “Ngày hôm nay nếu như cậu khiến trẫm thất vọng, Vương Trọng Sơn coi như là lễ vật trẫm báo lại ân cứu mạng của cậu, nhưng bây giờ chỉ xử lý xong một Vương Trọng Sơn đã không đủ giải quyết vấn đề trước mắt, cho nên trẫm dự định tặng cậu thêm một phần lễ mọn, cũng coi như lễ vật tân hôn tặng cho cậu và Cận Hằng.”

Nói tới chỗ này, Hoàng đế dừng một chút, nụ cười trên mặt biến mất lại biến thành bộ dạng thâm trầm nội liễm, một đôi mắt đen kịt híp lại, nhấn mạnh từng chữ từng câu nói, “Trẫm đã biết lúc trước Vương Trọng Sơn tùy ý chèn ép cậu, khiến cho cậu không thể không vào bộ hậu cần, theo lý thuyết giúp cậu phục hồi nguyên chức thậm chí lại tăng hai cấp cũng không có vấn đề, nhưng bây giờ cậu cũng hiểu bản thân cậu không còn là cầm kiếm giả, có một số việc ngay cả trẫm cũng không thể ra sức.”

“Quy định của quân bộ cùng pháp luật đặt ở trước mặt, trẫm không thể để cho một phục tùng giả một lần nữa trở lại bộ đội tiền tuyến, tiếp tục làm thiếu tá tay cầm thực quyền, bây giờ tất cả đôi mắt của mọi người đều nhìn chăm chú vào thân thể cậu, mà chuyện cậu bị biến dị gen lại khiến cho địch quốc như hổ rình mồi, coi như cậu tiếp tục ở lại bộ hậu cần e sợ sẽ rất nguy hiểm, cho nên trẫm luôn cân nhắc, quyết định phong cho cậu một tước vị, khả năng địa vị không quá cao, thế nhưng có thể xứng đôi cùng Cận Hằng.”

“Có thân phận này, người bên ngoài đối với cậu nói bóng nói gió nhất định sẽ kiêng kỵ rất nhiều, mà như vậy hoàng thất cùng quân bộ cũng có thể thuận lý thành chương phái người bảo vệ cậu, chuyện lần trước bị Á Hi quốc bắt cóc, trẫm nghĩ cậu cũng không mong sẽ xảy ra lần thứ hai đúng không?”

Lời kia vừa nói ra ra, Yến Thù Thanh sững sờ tại chỗ, thật lâu không có mở miệng.

Hoàng đế lời vàng ý ngọc nói ra được những câu nói này, có lẽ đối với rất nhiều người mà nói giống như đĩa bánh trên trời rơi xuống, không ít sĩ quan phấn đấu một đời, cuối cùng cũng chỉ leo lên chức lãnh đạo cấp thấp ở quân bộ, căn bản không có khả năng phong hầu thêm tước, mà bây giờ anh lại dễ như ăn cháo chiếm được cơ hội người khác cả đời muốn mà không được.

Tước vị hoàng thất là khái niệm gì? Chuyện này ý nghĩa là nửa đời sau dù cho anh mỗi ngày sống phóng túng, e sợ cũng không chết đói, còn mang ý nghĩa anh vĩnh viễn không cần suy nghĩ đến việc ra chiến trường, càng không cần trả giá giống như bây giờ làm một chức vụ nhỏ bé trong bộ hậu cần, đổi lấy một chút xiu vinh quanh có cũng được mà không có cũng được.

Sau này cũng sẽ không bao giờ có người dám minh mục trương đảm* mắng anh không có bản lãnh chỉ biết

xu nịnh, lại càng không có người bởi vì xuất thân của anh mà trực tiếp phủ định thực lực của anh...

(Minh mục tương đảm: phóng túng không kiêng nể gì hết.)

Mà nếu dễ dàng gạt đầu như vậy, vì nửa cuộc đời an ổn, vĩnh viễn rời đi chiến trường anh yêu quý, anh còn là chính mình hay sao?

Qua rất lâu, mãi đến tận khi hoàng đế đều cho là anh sẽ chấp nhận, anh đột nhiên há miệng, phát ra âm thanh có chút khàn khàn, “Bệ hạ mới vừa nói những thứ này... Là ngày hôm qua cứu ngài nên mới được khen thưởng sao?”

Hoàng đế cho là anh bị kinh hỉ quá lớn, nhất thời chưa hoàn hồn lại, không khỏi ngoắc ngoắc khóe miệng, “Cậu cũng có thể hiểu như vậy, dù sao chuyện ngày hôm qua về tình về lý trăm thiếu nợ cậu một phần ân huệ lớn.”

“Cho nên, nếu như thần có thỉnh cầu gì cũng có thể mở miệng đúng không?”

Yến Thù Thanh gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hầu kết chuyển động, giống như là làm ra quyết định rất lớn mới nói ra lời này, mà hoàng đế nghe xong lời này, sắc mặt khẽ thay đổi, ánh mắt lóe lên một tia không thích, “Ngoại trừ việc phục chức, chỉ cần thỉnh cầu không phải quá phận, trăm đều sẽ đáp ứng cậu.”

Nghe Hoàng đế nói như thế, Yến Thù Thanh quỳ một chân trên đất, hành đại lễ, “Vậy thần thỉnh cầu bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, những thứ đó thần đều không cần, nếu như bệ hạ nhớ tới thần có công, thần chỉ có một thỉnh cầu.”

Nói tới chỗ này anh ngẩng đầu lên, một đôi mắt trong suốt bùng nổ ra ánh sáng lóa mắt, “Xin bệ hạ cho phép thần tham gia sát hạch của chiến đội Liệp Ưng!”

“Chiến đội Liệp Ưng!?”

Nghe đến bốn chữ này, hoàng đế ngẩn người một chút, một giây sau đột nhiên nhú chặt lông mày, lộ ra biểu tình không dám tin.

Hết chương 41- phần 2.

57. Chương 42-1: Phần 1

Hoàng đế nhìn chằm chằm Yến Thù Thanh một lúc lâu không nói gì, thời gian lâu đến mức dường như trôi qua cả một thế kỷ, ông mới trầm giọng mở miệng, “Yến Thù Thanh, cậu lặp lại một lần nữa, cậu muốn cầu

trầm cái gì.”

Lần này Yến Thù Thanh trực tiếp ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng ngời kiên nghị trong đó không hề có bất kỳ dao động nào, “Thần thỉnh cầu gia nhập chiến đội Liệp Ưng.”

“Không còn cầu mong gì khác, không còn cầu mong gì khác, a.” Hoàng đế lẩm bẩm lặp lại một lần, đột nhiên cười lạnh một tiếng, tàn nhẫn mà vỗ bàn một cái, “Yến Thù Thanh cậu đến tột cùng có biết mình đang cầu xin trầm cái gì hay không!? Người thông minh tự mình biết mình, vừa nãy trầm nói cho cậu nhiều như vậy xem ra cũng chỉ là gió thoảng bên tai thôi à! Cậu đừng tưởng rằng cậu cho trầm ba phần màu sắc, thì có thể mở cả một phường nhuộm.”

Mặt đất bởi vì sức mạnh khổng lồ của Hoàng Đế mơ hồ chấn động, trên bàn nước trà trực tiếp bắn ra, có vài giọt thậm chí văng vào trên mặt Yến Thù Thanh.

Đối diện biểu tình của Hoàng đế đột nhiên tức giận, sống lưng Yến Thù Thanh vẫn ưỡn lên thẳng tắp như trước, “Thần rất rõ ràng chính mình đang nói cái gì, cũng tuyệt đối không có ý tứ tranh công cầu thưởng, tự nhiên nói ra lời thỉnh cầu này, thần cũng đã suy tính rất rõ ràng, đây là sở cầu duy nhất của thần, hi vọng bệ hạ có thể cho thần một cơ hội.”

“Hoang đường!”

Hoàng đế quát mắng một tiếng, ngón tay chỉ vào đầu Yến Thù Thanh, thời khắc này thậm chí hận không thể mở đầu cậu ta ra xem bên trong rốt cục chứa thứ gì, phí hết tâm tư bày sẵn đường đi nước bước cho cậu ta, cậu ta lại không đồng ý, nhất định phải mở ra một con đường bước lên Hoàng Tuyền.

“Cậu có biết chiến đội Liệp Ưng là nơi nào không? Cậu nói ra lời này, chứng minh cậu cũng đã hiểu rõ nơi đó, đừng ỷ vào trầm đối với cậu có mấy phần hài lòng, không biết phân biệt như vậy!”

“Thần biết đến!”

Yến Thù Thanh không hề lùi bước, mím môi thật chặt, “Chính là bởi vì thần quá hiểu nơi đó, cho nên thần mới muốn đi.”

Chiến đội Liệp Ưng trên danh nghĩa là một nơi đóng quân nằm ở cực Bắc nơi xa xôi nhất mẫu tỉnh, phụ thuộc vào sự quản lý quân bộ, trên thực tế chiến đội Liệp Ưng lại khống chế được toàn bộ lãnh thổ bắc bộ cùng với tin tức bí mật của quốc gia, người ở bên ngoài xem ra chỉ cần binh lính được phân đến tỉnh cầu Bắc Cương, đều xem như là một thành viên của “Liệp Ưng Đoàn.” Trên thực tế bọn họ chỉ là quân nhân bình thường, thành viên chiến đội Liệp Ưng chân chính đơn độc hành động, nhân số không vượt quá hai mươi người, nhưng bọn họ chính là “bộ đội cảm tử” không hơn không kém, phụ trách tất cả nhiệm vụ cơ mật của quốc gia, ám sát cùng chống địch, là bộ đội tinh nhuệ trực thuộc Hoàng Thất.

Mà đội ngũ này sở dĩ mạnh mẽ thần bí như vậy, là bởi vì “chế độ lựa chọn đặc thù bí mật” của bọn họ. Không có ai biết cách chọn lựa của bọn họ như thế nào, mà hàng năm đến kỳ sát hạch tỉ lệ tử vong chiếm

hơn 80%, người còn sống sót có thể đếm được trên đầu ngón tay, thế nhưng có thể thông qua kì sát hạch thì lại càng hiếm như lá mùa thu, thế nhưng cho dù cuối cùng toàn bộ người tham gia kì thi đều chết trận, chiến đội Liệp Ưng cũng không vì thế mà hạ thấp bất kỳ tiêu chuẩn nào.

Cho nên “Chiến đội Liệp Ưng” ở trong mắt rất nhiều người vẫn tồn tại giống như ma quỷ, người của quân bộ nghe đến đều biến sắc, thế nhưng hiện tại Yến Thù Thanh dĩ nhiên chủ động muốn gia nhập.

Hoàng đế giận dữ nở nụ cười, ánh mắt nhìn Yến Thù Thanh cũng lạnh xuống, “Trẫm thật không biết nên khen cậu can đảm, hay là ngu xuẩn tự đại.”

“Nếu cậu biết đến gia nhập chiến đội Liệp Ưng sẽ phải trải qua những gì, thì càng nên rõ ràng hàng năm có bao nhiêu người chết trong kì sát hạch, hàng năm có hàng ngàn cầm kiếm giả báo danh, bọn họ cũng không hề thua kém cậu, thế nhưng đến cuối cùng người sống sót chỉ rất ít thậm chí là không có, chiến đội Liệp Ưng chưa từng có tiền lệ chấp thuận cho một phục tùng giả gia nhập, người sống sót càng không có phục tùng giả, Yến Thù Thanh, trẫm dựa vào cái gì vì cậu phá quy củ này?”

Yến Thù Thanh không có bởi vì hoàng đế quát mắng mà có một chút dao động, nhấn mạnh từng chữ từng câu nói, “Bệ hạ, không có tiền lệ phục tùng giả gia nhập, là bởi vì chưa từng có một phục tùng giả nào báo tên, tự nhiên cũng không tồn tại chuyện có người sống sót.”

“Ồ?” Hoàng đế lộ ra một vệt nụ cười châm chọc, “Cho nên cậu muốn nói cho trẫm biết, nói ngày hôm qua cậu giết một con ác long cho nên tự nhận thân thủ không tệ, vì vậy muốn làm gương cho binh sĩ cậu chính là phục tùng giả đầu tiên gia nhập chiến đội Liệp Ưng?”

Yến Thù Thanh mím mím môi, lắc lắc đầu, “Không, thần chỉ là muốn nhắc nhở bệ hạ một chút, tiền lệ sở dĩ gọi tiền lệ, chỉ là bởi vì coi thói quen trước kia xem là chuyện đương nhiên, cũng không nhất định chính xác, pháp luật đế quốc cùng quy định quân bộ, không hề có một điều khoản hạn chế phục tùng giả tham gia sát hạch của chiến đội Liệp Ưng, bệ hạ cần gì phải vì thần mà phá đi quy củ vốn không có này.”

Một câu nói càng trực tiếp khiến Hoàng đế á khẩu không trả lời được, trong phút chốc ông nheo mắt lại, trong ánh mắt toả ra thần sắc nguy hiểm, “Yến Thù Thanh, cậu đây là đang giáo huấn trẫm sao?”

“Tình trạng thân thể bây giờ của cậu, cậu hiểu rõ nhất, ở trước mặt quân địch cậu chính là mục tiêu sống, trẫm nể tình cậu cứu giá thành công, lại cùng Cận Hằng có tình cảm, lúc này mới mở cho cậu một con đường sáng để đi, đây không phải là đang thương lượng với cậu, mà là hoàng mệnh, nếu như cậu tiếp tục không biết điều, cùng trẫm nói ra những thứ không cần thiết, trẫm hoàn toàn có thể đem cậu nhốt lại, thậm chí trực tiếp giết cậu.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh ngẩn ra, không chỉ không bị khiếp sợ trái lại lộ ra một vệt nụ cười yếu ớt, “Nếu như trong lòng ngài thật sự nghĩ như vậy, vừa nãy cũng đã động thủ, không cần phải nge thần nói nhảm nhiều như vậy,”

”Thần biết đến bệ hạ nói cho cùng chỉ là không muốn thần liều lĩnh tham gia cuộc phiêu lưu kia, thế nhưng thần làm ra

quyết định này cũng không phải tâm huyết dâng trào, càng không phải là bởi vì người ngoài nghi ngờ năng lực của thần, cho nên muốn chứng minh người khác, chỉ là bởi vì thần tự biết tình cảnh bây giờ, cho nên càng không thể lưu lại mẫu tinh.”

Vừa nghe lời này, hoàng đế hơi nhíu lông mày, “Lời này của cậu có ý gì?”

“Bệ hạ muốn phong tước vị cho thần, thậm chí phái người bên cạnh bảo vệ thần, đương nhiên là có ý tốt, thế nhưng như ngài mới vừa nói, thần đã biến thành mục tiêu sống trong mắt quân địch, coi như thần vào ở hoàng cung, mỗi ngày ở gần Hoàng đế, quân địch nếu muốn tìm đến thần chẳng phải dễ như trở bàn tay? Bọn họ ở trong tối chúng ta ở ngoài chỗ sáng, vốn là rơi vào thế hạ phong, so với việc được phong hầu tước, sau lưng mỗi ngày lo lắng đề phòng quân địch, thần tình nguyện bỏ đi tất cả mọi thứ ở hiện tại, đi đến chỗ thần muốn đến.”

“Dù sao ngài cũng cảm thấy thần đi tham gia sát hạch của chiến đội Liệp Ưng quá mức hoang đường, quân địch khẳng định càng không tưởng tượng nổi, chỉ cần thần mai danh ẩn tích rời khỏi mẫu tinh, trận sóng gió này chẳng mấy chốc sẽ dẹp loạn, tiếp tục qua mấy tháng người khác khả năng cũng không nhớ được thần là ai, lúc đó kẻ địch muốn tìm thần càng giống như mò kim đáy biển, còn thần...”

Nhắc tới bản thân, Yến Thù Thanh dừng một chút, trên mặt lộ ra một vệt ý cười tự giễu, “Ngài cũng nhìn thấy, đã biến thành phục tùng giả, bản lĩnh chỉ có ngần ấy, phỏng chừng ở chiến đội Liệp Ưng cũng sống không bao lâu, nếu quả như thật bất hạnh chết ở trong kì thi sát hạch, ngược lại cũng vĩnh viễn tuyệt trừ hậu hoạn cho Thương Kiếm, việc này đối với bệ hạ mà nói chẳng lẽ không phải việc tốt sao?”

“Bệ hạ cũng là xuất thân quân nhân, cần phải rất hiểu chiến đội Liệp Ưng đối với một người lính mà nói có ý nghĩa như thế nào, đó là ước mơ từ nhỏ của thần, thần hi vọng được làm một thành viên của đội, mặc dù thần đã không phải là cầm kiếm giả, thậm chí mất đi tư cách tham gia kỳ thi sát hạch của Liệp Ưng, thế nhưng thần vẫn còn là một quân nhân, thần tình nguyện giống như người chiến sĩ khác chết ở trên chiến trường, cũng không muốn ở chỗ này sống sót buông thả.”

Nói xong lời này, anh đứng thẳng hai chân, kiên trì thẳng tắp ưỡn lưng, giơ tay đặt trên trán, làm một tư thế nghi lễ quân đội nghiêm trang, một đôi mắt đen lập loè chứa đựng cố chấp trước nay chưa từng có.

Hoàng đế trầm mặc, nhìn anh thật lâu không nói gì, một đôi mắt thâm thúy giống như là muốn từ trên mặt Yến Thù Thanh tìm được một chút do dự, mà cuối cùng ông chỉ là xoa xoa thái dương trầm giọng nói, “Vậy cậu đi xuống trước đi, quyết định của cậu... Trẫm sẽ suy xét.”

Lời này nói ra, Yến Thù Thanh đã biết mình thu được thắng lợi, trong lòng anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện phía sau lưng đã sớm bị ướt đầm mồ hôi, vì vậy cũng không tiếp tục kiên trì, chào một cái yên lặng lùi ra, không nhìn thấy sau lưng Hoàng đế lộ ra ánh mắt phức tạp.

Hết chương 42- phần 1.

58. Chương 42-2: Phần 2

Trong lúc đi ra khỏi hoàng cung, sắc trời đã tối lại, Yến Thù Thanh lập tức gọi điện thoại cho Cận Hằng, nghĩ đến cái tên này thời gian dài như vậy không liên hệ được với anh, trong lòng khẳng định cuống lên, ai nghĩ vừa gọi đi lại không có ai bắt máy, cũng không nhận được bất kỳ hồi báo nào.

Quần áo ướt đầm mồ hôi bị gió lạnh thổi qua, hơi có chút run người, Yến Thù Thanh vừa nghĩ đến bộ dạng không uy mà giận của Hoàng đế, gương mặt lúc đó giống y hệt Cận Hằng, theo bản năng bấu môi, trong lòng càng thêm nhớ tên gương mặt cá chết kia.

Nghĩ tới đây, anh không khỏi nở nụ cười, không kịp chờ đợi ngồi lên phi hành khí về nhà, mà “Về nhà” cái từ này vào đúng lúc này cũng tràn đầy mê hoặc.

Lúc ở bệnh viện, phòng bệnh của hai người tuy không nằm cạnh nhau, lại không ngăn cản hai người ở sau lưng lén lút gặp mặt, loại hành động “vụng trộm” tránh né bác sĩ y tá len lút gặp mặt khó giải thích được có một loại cảm giác hưng phấn, khiến hai người cơ hồ mỗi ngày dính vào nhau đều cảm thấy thời gian không đủ dùng, thế nhưng bởi vì chuyện ở trên mạng, hai người bị ép tách ra, bây giờ tính toán đã rất lâu hai người không có chân chính gặp mặt.

Lúc trước chỉ là suy nghĩ một chút còn cảm thấy bản thân sẽ vượt qua được, nhưng hôm nay cách bức tường nhìn thấy người thật, Yến Thù Thanh liền cảm thấy trái tim đã sắp nhảy ra ngoài, chưa bao giờ ném thử qua tư vị nhớ một người như thế.

Anh không nhớ rõ bản thân tại sao dừng lại phi hành khí, cũng không nhớ rõ bản thân đi lên cầu thang như thế nào, thậm chí cũng không biết Cận Hằng đến cùng có thể về “nhà” hai người lúc trước từng ở hay không, lúc này người cũng đã đứng ở trước cửa nhà.

Đáng tiếc lúc này trong nhà đen kịt một màu, không có một chút ánh sáng nào, rất hiển nhiên Cận Hằng chưa có trở về nơi này, điều này làm cho Yến Thù Thanh trong nháy mắt có một chút thất vọng, trái tim đập mạnh không có cách nào yên tĩnh.

Khẽ thở dài một hơi, anh nhận lệnh dùng thiết bị truyền tin mở cửa, cửa phòng “Tích” một tiếng mở ra, anh đem bánh ngọt tiện tay mua ở trên đường đặt lên trên bàn, mới vừa cúi người xuống cởi giày, một cái tay đột nhiên ở sau lưng bịt kín miệng của anh.

“!”

Trong phút chốc anh trợn to hai mắt, nhấc khuỷu tay lên chính là chiêu thức công kích bén nhọn nhất, ai biết người kia không chỉ có phòng vệ sự công kích của anh, còn dùng một cái tay khác lập tức bắt lấy tay anh, tàn nhẫn mà đặt anh ở trên cửa.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng phát ra một tiếng tiếng vang nặng nề, một đạo sức mạnh kinh khủng chặt chẽ đè lại anh, bên tai truyền đến thanh âm khàn khàn, “Nói, đồ vật của Cận Hằng ở nơi nào?”

Yến Thù Thanh dùng sức giãy giụa, thế nhưng làm thế nào cũng không thoát được trói buộc của người kia, “Đồ vật Cận Hằng gì, tôi không biết anh đang nói cái gì.”

Thân thể đột nhiên va chạm về phía trước, ngón tay kia đã khóa lại cổ của anh, “Đừng cho là tôi không biết quan hệ của cậu và Cận Hằng, thành thật khai báo Cận Hằng giấu đồ vật ở nơi nào, bằng không đừng trách tôi giết người đàn ông của cậu.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh không khỏi xì cười một tiếng, thân thể cũng lười phản kháng, “Tôi thực sự không biết anh cần cái gì, nhưng anh muốn giết Cận Hằng thì cứ việc, tôi đã sớm cảm thấy anh ta rất phiền, anh động thủ giúp tôi giải quyết anh ta, vậy vừa vặn tôi có thể đá anh ta đổi người mới.”

“Cậu, cậu còn muốn đá anh ta, đổi người mới.”

Âm thanh táo bạo từ phía sau vang lên, Yến Thù Thanh hừ hừ hai tiếng, “Đúng a, không chỉ là trước đây muốn đá, hiện tại càng muốn đá!”

Nói xong lời này, thừa dịp người kia không chú ý, anh đột nhiên quay người đạp một cước, tránh khỏi cánh tay của người kia, đầu cũng không quay lại trực tiếp trở tay sờ soạn giữa hai chân người kia, sau đó còn không đợi trộm cười ra tiếng, đã bị người kia hung thần ác sát bắt lấy đặt ở trên ghế salông.

“Em sờ chỗ nào vậy!” Người kia tức giận mở miệng, cúi đầu thật sự giống như dã thú cắn một cái vào cổ anh, thế nhưng là không có dùng sức, ẩm ướt vô cùng còn có chút ngứa.

Yến Thù Thanh rốt cục nhịn không được nở nụ cười, lúc này ngoài cửa sổ ánh trăng vừa vặn vắn chiếu vào, làm cho anh thích ứng được bóng tối trước mắt, cũng thấy rõ đường viền cứng rắn của người trước mắt.

Trước đây cách xa xôi nhìn thấy, đến cùng không nhìn tỉ mỉ, bây giờ dựa vào gần như vậy, mới phát hiện người này tựa hồ đen, còn gầy đi một chút, mà đường nét trên mặt cũng trở nên sâu đậm hơn, dường như đôi mắt càng thêm thâm thúy hơn so với màn đêm.

Kỳ thực vừa nãy Cận Hằng mở miệng nói ra câu đầu tiên, Yến Thù Thanh liền nhận ra hấn, mà anh vẫn là cố ý nháy mắt mấy cái, một mặt vô tội nói, “Không sờ thì làm sao biết người hại em là ai, đàn ông thiên hạ nhiều như vậy, em nào biết ai mới là người đàn ông của em.”

“Em còn muốn sờ người khác, hả?” Cận Hằng để sát mặt vào, trực tiếp đưa tay dò vào quần trang của Yến Thù Thanh, ở trên phần eo nhạy cảm của đối phương nhẹ nhàng xoa nắn.

Yến Thù Thanh sợ nhất là bị ngứa, không nhịn được rụt lại, cười nói, “Em nói lời này lúc nào, anh đừng vu hại em.”

“Vừa nãy là ai nói muốn đá anh đổi người mới?” Cận Hằng nắm cầm Yến Thù Thanh, hung thần ác sát nhìn đối phương, hận không thể trực tiếp nuốt đối phương vào trong bụng, “Mới mấy ngày không gặp, tâm

địa gian xảo của em lại tới nữa rồi đúng không?”

Hắn vừa nói vừa nhéo cái cổ của Yến Thù Thanh, hơi lạnh đầu ngón tay trượt ở trên yết hầu, lại giống như đầu lưỡi mãnh thú liếm láp cổ họng con mồi, không biết lúc nào lại đột nhiên cắn mạnh một cái, cắn đến khi con mồi máu tươi tung toé.

Yến Thù Thanh hô hấp có chút bất ổn, theo bản năng giơ cái cổ lên, lại đem mình đến gần tay Cận Hằng, anh mở to mắt ngẩng đầu nhìn Cận Hằng, cười như không cười nói, “Là do anh đột nhiên trối em lại cho nên em mới nói ra như vậy, đây anh xem nếu em không nói thể anh còn định giả bộ bao lâu, lại nói anh trở về cũng không nói cho em một tiếng, tối đen như mực thể này ai biết là anh a.”

Nhắc tới cái này, Cận Hằng tức giận hừ lạnh một tiếng, “Anh làm gì phải nói cho em, dù sao em cũng không trả lời tin nhắn của anh.”

Cho nên náo loạn nửa ngày cái tên này còn đang vì chuyện lúc sáng anh không trả lời tin nhắn của hắn mà tức giận a..

Yến Thù Thanh lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, nhìn bộ dạng lạnh nhạt của Cận Hằng, khoe miệng ý cười càng sâu, “Em không trả lời tin nhắn của anh, vậy anh còn trở về làm gì? Anh nhớ em như vậy à?”

“Đây là phòng của anh nhà của anh, anh về nhà mình cũng không được à!” Hắn thô lỗ mà mở miệng, lỗ tai mơ hồ đỏ lên, nhưng không có táo bạo phủ định vấn đề Yến Thù Thanh hỏi.

Yến Thù Thanh hiểu rõ “Ồ ~” một tiếng, “Thì ra anh thật sự nhớ em như vậy, dù cho không xác định em có trở về hay không, anh cũng ở chỗ này làm hòn vọng phu?”

“Cái gì hòn vọng phu, em quả thực —— ”

Cận Hằng lần này thật sự nóng nảy, cực lực làm ra bộ dáng hào hiệp, kết quả nói một đằng làm một nẻo còn chưa kịp nói câu tiếp theo, Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên lạnh lẽo tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng nói, “Lén lút nói cho anh, kỳ thực em cũng rất nhớ anh.”

“Mấy ngày nay bị những phóng viên kia vây đuổi chặn đường em cũng không dám ra ngoài cửa, cũng không dám đi tìm anh, nhưng không nhìn thấy anh chỉ nhìn thấy tin nhắn của anh cũng vô dụng, em xem hình như anh gầy đi thì phải.”

Anh phát hiện trước đây anh hoàn toàn không có kỹ năng dỗ dành người khác, sau khi theo đuổi được Cận Hằng anh đột nhiên thay đổi cả người sáng lên, hơn nữa anh còn phát hiện mình chỉ cần ngay thẳng biểu đạt ra dù cho có buồn nôn đến đâu thậm chí ngay cả anh cũng không chịu được, thể nhưng Cận Hằng rất yêu thích, hơn nữa rất dính chiêu này.

Quả nhiên Cận Hằng nghe xong lời này, cả gương mặt đỏ rần, thật giống như so với Yến Thù Thanh nói ra

lời này hẳn còn xấu hổ hơn, miệng hít sâu mấy hơi, giống như là muốn nổi nóng dù cho hoàn toàn không biết nên biểu hiện ra làm sao, cuối cùng trực tiếp thô lỗ nói, “Em đừng nói như thế.”

Tại sao vợ hắn không thể nghiêm túc một chút.

Yến Thù Thanh mỗi lần đều có thể bị phản ứng của hắn chọc cười, cả người nghiêng sang một bên, mấy ngày nay tất cả không vui cũng vào đúng lúc này tan thành mây khói, “Thì ra tình cảm của mình cũng không thể nói ra sao? Nhưng em đã rất khắc chế a, em còn chưa nói muốn hôn anh, cho anh ôm eo của em, liếm cổ của em, sau đó —— a!”

Yến Thù Thanh còn chưa nói hết, Cận Hằng đã cúi đầu ngăn chặn cái miệng của đối phương, “Sau đó làm em không xuống được giường đúng không?” Hắn đã sớm nhìn thấu tâm tình của vợ hắn rồi.

Yến Thù Thanh a a hai tiếng biểu thị mình tuyệt đối không có không đứng đắn như thế, thế nhưng đã không phát ra được thanh âm nào, tiếng rên rỉ hoà vào âm thanh thở dốc của Cận Hằng, tất cả đều chôn ở trong nụ hôn dài dằng dặc lâu ngày gặp lại.

Chờ đôi môi hai người tách ra, cả hai đều có chút thở hồng hộc, đôi mắt hai người ở trong bóng đêm chạm vào nhau, lập tức đốt lên lửa cháy.

Hai người họ ai cũng không đề cập tới chuyện không vui lúc trước, thật như bên ngoài nói bóng nói gió hoàn toàn không hề liên quan đến hai người bọn họ, mà trước mắt ở trong thế giới nho nhỏ này chỉ có hai người bọn họ, rốt cuộc không có một ai khác.

Yến Thù Thanh do dự một chút, vốn là muốn nói cho Cận Hằng chuyện mình đi gặp Hoàng đế, thuận tiện nói cho hắn chuyện mình gia nhập chiến đội Liệp Ưng, nhưng đối diện đôi mắt tối tăm của Cận Hằng, anh liền đem lời nói một lần nữa nuốt vào trong bụng, anh không muốn để cho bất cứ chuyện gì ảnh hưởng giờ phút này của bọn họ, ít nhất hiện tại không muốn.

Không đợi Cận Hằng động thủ, anh đã tự động cởi quần áo, da dẻ trắng nõn lần lượt lộ ra ở trong màn đêm tản ra ánh sáng lạnh lẽo, hô hấp của Cận Hằng đột nhiên cứng lại, lập tức đè tay Yến Thù xuống xuống, không chờ đối phương mở miệng, trực tiếp không kịp chờ đợi xé ra quần áo của đối phương, một bên hôn đôi môi của đối phương, một bên cỡi ra đai lưng của đối phương.

Yến Thù Thanh cũng không cam yếu thế, giơ tay cởi quần áo của Cận Hằng, nhìn trước mắt bả vai màu đồng cổ lộ ra ngoài, đầu anh vang lên ong ong, mấy ngày không gặp nhớ nhung triệt để hóa thành liệt hỏa hừng hực, làm cho anh đã triệt để không vừa lòng chỉ có thể xuyên thấu qua ánh trăng nhìn người đàn ông này.

Cánh tay theo bản năng sờ soạng, anh mò tới đèn bàn bên cạnh, vừa muốn bật lên, Cận Hằng lại đột nhiên đè tay anh lại, có chút nôn nóng nói, “Đừng mở đèn!”

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, “Tại sao không có thể mở? Từ khi vào cửa đến bây giờ em ngay cả

mặt của anh cũng không thể thấy rõ.”

Trước đây mỗi lần xảy ra chuyện không thể miêu tả, Cận Hằng sẽ đặc biệt cố chấp mở đèn, cố chấp ở dưới ánh đèn sáng nhất cõi từng thứ quần áo trên người anh, thế nhưng hôm nay tối như thế, tại sao hắn lại đột nhiên khác thường như vậy?

“... Cũng không phải chưa từng thấy.” Cận Hằng hàm hàm hồ hồ nói xong lời này, trong giọng nói mơ hồ còn có một tia né tránh không để phát giác.

Yến Thù Thanh liếc nhìn hắn một cái, ý vị thâm trường nói, “Anh không cho em mở đèn nhìn anh, vậy em cho anh nhìn em được không? Để em mở đèn, em tự mình cởi quần áo.”

Lời này đối với loại người bảo thủ theo chủ nghĩa truyền thống như Yến Thù Thanh mà nói quả thực là xấu hổ, trước đây nghĩ anh cũng không dám nghĩ tới, thế nhưng đêm nay anh cũng không cần phải cân nhắc cái nào đúng cái nào sai, chỉ cảm thấy anh muốn giữ lấy Cận Hằng, cùng hắn liều chết triển miên kích động, cho nên cũng không đoái hoài tới những thứ này.

Cận Hằng rất hiển nhiên dao động, cái mê hoặc này thật sự là quá lớn, nếu như trước đây hắn căn bản không có cách nào từ chối, nhưng bây giờ hắn lại căng thẳng thân thể chết sống không có buông tay Yến Thù Thanh ra.

“Làm sao, không cho phép em bật đèn, có phải anh ở trên mặt có vết tích gì không thể thấy, hay là mấy ngày nay không gặp, anh giấu em làm chuyện xấu gì.”

“Nói hươu nói vượn cái gì! Chuyện này... tối như vậy cũng tốt mà, sao hôm nay em lại lảm chuyện như vậy.”

Cận Hằng âm thanh càng không dễ chịu, cúi đầu muốn hôn Yến Thù Thanh làm cho đối phương khẩn trương quên đi việc này, Yến Thù Thanh chính xác cũng thu tay về, trong lúc Cận Hằng không tự chủ thả phào nhẹ nhõm, Yến Thù Thanh đột nhiên giơ tay ra nhanh chóng ấn nút bật đèn, trong nháy mắt cả phòng một mảnh sáng choang.

Trong phút chốc Cận Hằng trở nên bất động.

Yến Thù Thanh bị ánh đèn chiếu vào mắt có chút không thích ứng kịp, một lúc sau mới phát hiện trong phòng dĩ nhiên để hộp dụng cụ cùng tấm gỗ ngăn ngang đặt ở dưới mặt đất, mà căn phòng bên cạnh vẫn luôn luôn khoá lại mở hé cửa.

Yến Thù Thanh nghi ngờ theo bản năng liếc Cận Hằng một cái, không hiểu trong đó giấu giếm cái gì, trực tiếp đứng dậy đi đến căn phòng kia, lúc này Cận Hằng muốn ngăn trở đã không còn kịp rồi.

Lặng yên đẩy cửa phòng, trong phòng tản ra mùi sơn nhàn nhạt, mở ra ánh đèn trên thiết bị truyền tin, vài con người máy hình cầu dĩ nhiên không tiếng động đang quét sơn lên tường.

Tường lúc trước màu trắng tinh đã có một nửa được sơn màu xanh lam, trên trần nhà hình ảnh đã thay đổi, trong nháy mắt ánh đèn chiếu lên, bức tranh ngân hà long lanh rực rỡ hiện ra, khiến căn phòng cực kỳ mộng ảo, mà bên trong góc phòng còn đặt một “cái giá gỗ nhỏ” chưa hoàn toàn làm xong.

Không giống với vật dụng của người máy làm ra, cái giá gỗ này vừa nhìn khá thô ráp, có mấy chỗ thậm chí hình dáng không đồng đều, mà mỗi cái góc viền đều được đánh bóng phi thường khéo, không hề có một vết xước, vừa nhìn liền biết tốn rất nhiều công phu, Yến Thù Thanh theo bản năng đi lên trước, lúc này mới phát hiện một giá gỗ chưa làm xong này chính là một cái nôi nhỏ.

“?” Nghi ngờ quay đầu lại, lại đối diện thần sắc cực kỳ không tự nhiên của Cận Hằng.

Gương mặt hần co quắp, rõ ràng không có quá nhiều biểu tình, mà một đôi lỗ tai đã triệt để đỏ ửng, thấp giọng ho vài tiếng, giả vờ vô ý nói, “Đừng nhìn anh, anh cảm thấy sau này chúng ta sẽ có con, cho nên muốn làm một căn phòng cho nó mà thôi.”

Hết chương 42-phần 2.

59. Chương 43-1: Phần 1

Trong phút chốc Yến Thù Thanh không nói được trong lòng mình là cảm giác gì, lại giống lửa cháy bao phủ, vừa giống như nước biển vô thanh vô tức, lặng yên không tiếng động lấp kín mỗi một chỗ trong lòng.

Anh không có cách nào tưởng tượng Cận Hằng một người đàn ông nghiêm túc thận trọng cực kỳ kiêu ngạo như vậy, ngồi ở căn phòng này, tự tay tỉ mỉ đánh bóng mỗi một miếng gỗ, e sợ từ nhỏ đến lớn hẳn cũng chưa từng làm việc này, hiện tại lại ngốc nghếch làm loại việc nặng như vậy, thậm chí trong lúc anh không nhìn thấy, lại lén lút làm nhiều chuyện như vậy.

Cái tên này vĩnh viễn làm cái gì đều giấu ở trong lòng, nếu như không phải ngày hôm nay anh không nói trước lại đột nhiên trở về, có phải vĩnh viễn sẽ không bao giờ nhìn thấy cái tên này còn có phương diện như thế không?

Yến Thù Thanh ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía, lần đầu tiên cảm giác được rõ rệt nơi này chính là nhà của anh, mà Cận Hằng cam kết muốn cho anh một ngôi nhà, quả thực đã làm được.

Trong mũi tuôn ra một luồng chua xót, cảm xúc nóng bỏng lẫn lộn ở lồng ngực, thế nhưng anh che giấu rất tốt, nhìn chằm chằm cái nôi nhỏ kia, xì một tiếng bật cười.

Cận Hằng bị nhìn thấy bí mật vốn là có chút không tự nhiên, bây giờ lại thấy Yến Thù Thanh nở nụ cười, biểu tình trên mặt tựa hồ càng thêm cứng ngắc, hẳn đi đến chỗ đặt cái giường nhỏ, lạnh lẽo cứng rắn lại táo bạo nói.” Không phải chỉ là một cái giá gỗ thôi sao, có cái gì đáng cười, cảm miệng, không cho em cười.”

Trong miệng hắn tuy rằng nói như vậy, thế nhưng lại theo bản năng lại đem nôi nhỏ giấu ở phía sau mình, Yến Thù Thanh nhìn chăm chăm động tác của hắn, không khổng chế được cười đến lợi hại hơn.

“Đến cùng có gì đáng cười!”

Cái cổ của Cận Hằng đều đỏ lên, đôi mí mắt thật chặt, hiển nhiên là thẹn quá hoá giận, Yến Thù Thanh không cười nữa, nhún bả vai nói, “Em không phải cố ý, chẳng qua là không nhận được cười, anh sao lại nghiêm túc như vậy a.”

Tuy rằng anh không chống cự đồ vật thuộc về con mình, đặc biệt vừa nghĩ tới đứa nhỏ giống Cận Hằng kéo áo anh gọi anh là ba ba còn có chút mong đợi, nhưng nói cho cùng coi như anh tiếp nhận hiện thực anh biến thành phục tùng giả, trong xương cốt anh vẫn là cảm kiêu giả, cho nên đối với chuyện sinh con trong thời gian ngắn vẫn cảm thấy có chút... Kinh sợ.

“Tại sao em lại nói không nhận được cười? Em thấy nhà ai kết hôn không phải cũng sớm chuẩn bị phòng trẻ con, chúng ta đã lạc hậu so với nhiều người lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn con trai mình chịu thua người ta, nói không chắc ngày mai sẽ có đứa nhỏ, anh không dành thời gian chuẩn bị thì phải đợi đến lúc nào.”

Dáng dấp của Cận Hằng hiện tại cực kỳ giống một người cha lo lắng cho đứa con sắp chào đời, biểu tình trên mặt cực kỳ nghiêm túc, tuyệt đối không phải bộ dạng đùa giỡn, Yến Thù Thanh dở khóc dở cười, rất muốn nói một câu “Vợ à em thực sự cả nghĩ quá rồi.” Thế nhưng vừa nhìn thấy biểu tình của Cận Hằng vừa cười nói, “Nếu như gấp gáp như vậy sao anh không giao cho người máy làm.”

“Đồ vật người máy làm ra làm gì có ý nghĩa...”

Cận Hằng theo bản năng mở miệng, nói đến một nửa mới đột nhiên dừng lại ho khan vài tiếng, co quắp nghiêm mặt nói, “Em có ý gì, em cảm thấy những thứ này đều là anh tự tay làm? Đừng nói giỡn, anh làm sao có khả năng làm chuyện ngu xuẩn như thế.”

Hắn nói như là chuyện đương nhiên, lộ ra một bộ dạng người cao cao tại thường như hắn làm sao có khả năng động tay động chân vào mấy chuyện nhỏ nhặt này.

“Thì ra cái giường nhỏ này không phải anh làm, em thấy sao lại khó coi như vậy, quả thực xấu không đành lòng nhìn thẳng, là người máy nào làm, anh mau lôi ra để cho em xem.”

Yến Thù Thanh nói xong lời này, được toại nguyện nhìn thấy gương mặt tái xanh của Cận Hằng, trong lúc hắn nghiêm mặt vì tức giận, anh cười như không cười đến gần, “Nếu không em đem người máy này ném đi, tay nghề kém như vậy, anh nhất định cũng không muốn lưu lại trong nhà, tránh cho chướng mắt.”

Cận Hằng di chuyển tầm mắt sang chỗ khác, mới vừa lườm Yến Thù Thanh một cái, Yến Thù Thanh liền nắm lấy cổ tay hắn.

Đây là một bàn tay đã từng chạm vào rất nhiều vũ khí mũi nhọn, giữa ngón tay cái cùng ngón tay trở mang theo một lớp chai sạn mỏng manh, đây là dấu vết quanh năm dùng súng tạo nên, mà hiện tại chính cái tay cầm súng này lại bị rất nhiều dằm gỗ rất nhỏ đâm vào, có mấy chỗ thậm chí còn đang chảy máu.

Vừa nãy trong phòng tối đen như mực, Yến Thù Thanh không có chú ý, bây giờ bốn phía sáng choang, đột nhiên nhìn thấy những vết thương này mới phát hiện có bao nhiêu chói mắt.

Cái tên này vóc dáng cao như vậy, nhất định phải ngồi xuống đất cuộn mình thành một cái tư thế rất khó chịu mới có thể lấp ráp từng miếng gỗ, mà ngón tay thon dài nghịch súng cực kỳ thuần thục, lại muốn tự tay chạm vào dằm gỗ, mới có thể làm ra chiếc giường nhỏ thành hình dạng như bây giờ.

Đối diện đôi mắt nổi sóng chập chùng của Yến Thù Thanh, trên mặt Cận Hằng lần thứ nhất lộ ra quần bách rõ ràng, rút cánh tay về nói, “Em đừng liên tưởng lung tung, vết thương này không phải do làm cái giường nhỏ kia gây ra đâu.”

“Em có nói vết thương trên tay anh là do làm giường nhỏ gây ra sao?”

Cận Hằng cứng đơ một chút, Yến Thù Thanh nở nụ cười, “Cận Hằng, em có thể hôn anh một cái không?”

Em muốn hôn thì cứ trực tiếp hôn a, tại sao cần phải hỏi làm gì! Đầu Cận Hằng vang lên ong ong, nhìn Yến Thù Thanh gần trong gang tấc, không có mở miệng trả lời đối phương, trực tiếp cầm lấy cằm đối phương cúi đầu hôn xuống.

Nhưng ngay khi hắn muốn hôn lên, Yến Thù Thanh lại cầm lấy ngón tay chảy máu của hắn đưa đến bên mép hôn một cái.

Chuyện này so với trực tiếp hôn môi còn kích thích hơn, cảm xúc mềm mại ướt át nhanh chóng trào ra toàn thân, vết thương chảy máu đụng vào nhiệt độ ấm áp lại như chạm vào dòng điện, vừa đau vừa tê trực tiếp chui vào trong đầu Cận Hằng, làm cho hắn đột nhiên đình chỉ hô hấp, sau đó lỗ tai đỏ hơn.

Đột nhiên muốn đem ngón tay rút về, Yến Thù Thanh lại trực tiếp ngậm vào đầu ngón tay của hắn.

Kích thích mạnh mẽ khiến thân hình Cận Hằng run lên, sau đó giống như tảng đá triệt để đứng im tại chỗ, Yến Thù Thanh nhú mày liếc hắn một cái, thuận đầu ngón tay liếm xuống phía dưới, từ đầu khớp xương mạnh mẽ, đến khe hở bị vết chai sạn che kín, cuối cùng dừng lại ở điểm mẫn cảm nhất lòng bàn tay, liếm láp vết thương nơi đó.

Cận Hằng toàn thân run rẩy, giống như là tiến vào trong lò lửa nóng bỏng, rõ ràng lý trí nói cho hắn biết cần phải lập tức đẩy Yến Thù Thanh ra, không cho đối phương làm bẩn vết thương như thế, nhưng thân thể lại hoàn toàn đánh bại lý trí, cần bản là không có cách nào nhúc nhích, một đôi mắt không khống chế được theo dõi đầu lưỡi hồng nhật giữa hai đôi môi đỏ bồng của Yến Thù Thanh, thật sự muốn đối phương liếm không phải lòng bàn tay của hắn, mà là chỗ khác nhạy cảm hơn..

Đồng tử đen kịt triệt để trầm xuống, thân thể hắn không khỏi run lên, gơ tay lên giống như nắm con mồi, nắm sau gáy Yến Thù Thanh, đầu ngón tay bởi vì dùng sức mà lộ ra khớp xương.

Lúc này Yến Thù Thanh lại ngừng lại, khom người, từ dưới mà lên ngẩng đầu nhìn hắn, đối diện hai con mắt thâm thúy của Cận Hằng, không nhẹ không nặng đem cả ngón tay của hắn đưa vào trong miệng.

Trong phút chốc đôi mắt Cận Hằng đỏ ửng, kéo mạnh Yến Thù Thanh một cái, mạnh mẽ ấn ở trên tường, “Yến Thù Thanh, em đây là muốn chết!”

Yến Thù Thanh liếm đến hăng say, ở giữa đôi môi đỏ ửng vô tình kéo ra một sợi chỉ bạc, theo dõi đôi mắt nổi lên mưa gió của Cận Hằng, nhíu mày nở nụ cười, “Đúng a, em chính là cố ý muốn chết, thế nhưng muốn xem anh cho em chết như thế nào.”

Ánh mắt khiêu khích này khiến Cận Hằng nắm chặt ngón tay của Yến Thù Thanh đang đặt trên cổ của hắn, chớp mũi hai người chạm vào nhau, hô hấp hỗn loạn lan truyền trong không khí, Cận Hằng giữ chặt eo Yến Thù Thanh, giống như là muốn ăn đối phương vào trong bụng, đôi đồng tử nguy hiểm híp lại, khàn giọng nói, “Đừng trêu anh, nếu không người khóc chính là em đó.”

Yến Thù Thanh đã không muốn nghe mấy lời dư thừa, anh dùng tay vuốt ve gò má Cận Hằng, tự mình tháo ra áo sơ mi, vừa nãy ở trong bóng tối không thấy rõ, lúc này lồng ngực rắn chắc của Yến Thù Thanh triệt để bộc lộ hoàn toàn trước mặt Cận Hằng, “Chỉ bằng bản lĩnh mấy ngày trước của anh cũng có thể khiến cho em khóc, thế nhưng... ngày hôm nay hi vọng anh có thể nói được làm được, tàn nhẫn mà ”làm” chết em.”

Mấy chữ cuối cùng giống như thì thầm biến mất ở bên trong nụ hôn của Yến Thù Thanh, lỗ tai Cận Hằng bị cắn một cái không nhẹ không nặng, con ngươi của hắn triệt để hoàn toàn đỏ ngầu, hận không thể trực tiếp giải quyết Yến Thù Thanh tại chỗ, nhưng hắn còn nhớ đây là căn phòng chuẩn bị cho con bọn họ, dù cho hiện tại đứa nhỏ vẫn chưa có, nhưng hắn vẫn cắn răng gắt gao ôm chặt Yến Thù Thanh ném tới trên giường phòng bên cạnh.

Ý đồ của hắn bị Yến Thù Thanh phát hiện, làm cho anh nhin không được nở nụ cười, lúc này Cận Hằng nằm trên người anh, như một ngọn núi không thể rung chuyển vững vàng bao vây anh ở giữa hai tay của hắn, đỉnh đầu bị thân thể cường liệt của Cận Hằng che hơn nửa ánh sáng, ngược sáng nhìn người đàn ông anh tuấn, cao lớn trước mặt này, cảm xúc trong lòng Yến Thù Thanh trở nên cực nóng cực kỳ rối loạn.

Anh không biết mình ngày mai đến cùng phải đi con đường nào, cũng không biết Hoàng đế có cho anh tham gia kì sát hạch của chiến đội Liệp Ưng hay không, mà thời khắc này anh chỉ muốn triệt để chiếm lấy người đàn ông trước mắt này, cái gì cũng không nghĩ nữa, chỉ muốn cùng hắn đồng thời trầm luân, đem quyền lựa chọn giao cho Cận Hằng.

Trong lúc hôn môi Cận Hằng, anh thậm chí đã làm ra một quyết định điên cuồng mà ích kỷ, vốn là anh không có dũng khí nói cho Cận Hằng biết chuyện anh tham gia chiến đội Liệp Ưng, thế nhưng thời khắc này anh đột nhiên không sợ, anh muốn nói ra tất cả mọi chuyện ngày hôm nay xảy ra ở Hoàng cung, đem quyền lựa chọn giao cho Cận Hằng.

Người ngoài phần lớn người còn tưởng rằng anh chỉ là phục tùng giả ngụy trang cầm kiếm giả, căn bản còn không có đoán được thân phận biến dị của anh, cho nên anh nhất định phải lập tức rút ra, nếu như không thể không rời đi nơi này, anh hi vọng Cận Hằng có thể cùng anh đi, dù cho thân phận của hắn là “Long tử phương tôn” căn bản không cần gia nhập đại đội Liệp Ưng, anh cũng muốn đi cùng với hắn.

Anh biết đến quyết định này có bao nhiêu tiện lợi, không có ai phải vì một người khác đánh bạc sinh mệnh của mình, Cận Hằng cũng hoàn toàn không cần thiết vì cuộc đời của anh mà phải trả nợ, nhưng anh không thể gạt Cận Hằng nói đi là đi, chuyện này đối với hai người mà nói đều là lừa dối, cho nên anh muốn đánh cược một lần, đánh cược Cận Hằng sau khi biết đến chân tướng có muốn đi cùng anh không.

Mà không phải hiện tại, bởi vì này giờ khắc anh chỉ muốn trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác cùng Cận Hằng kết hợp làm một, dù cho sau đó hắn không muốn cùng anh rời đi, anh cũng không có gì có thể tiếc nuối.

Giơ tay đẩy Cận Hằng ra, anh quay người nằm sấp xuống lộ ra một tư thế bất kham, trước đây anh nghĩ cũng không dám nghĩ tới mình có thể làm ra tư thế thấp hèn như thế, thế nhưng bây giờ vì Cận Hằng anh nguyện ý.

Gò má đỏ ửng vẫn luôn lan tràn đến sống lưng, anh quỳ ở trên giường, đầu chôn ở giữa hai cánh tay, xấu hổ có chút không nhắc nổi đầu lên, mà vẫn cứ quay đầu lại đối với Cận Hằng khàn khàn nói, “Nhanh lên một chút, em không chờ được nữa.”

Đôi mắt kia vốn là trong suốt bây giờ lại chứa đựng một tầng sương mù mờ mịt, như vô số cái kim thật nhỏ đâm vào lỗ chân lông, Cận Hằng nuốt nước bọt, ngực kịch liệt đập trùng, toàn thân cơ nhục đều bởi vì hành động của Yến Thù Thanh mà căng thẳng, bị ánh mắt như thế quét qua, hắn rất cuộc khắc chế không nổi trực tiếp nắm lấy eo đối phương, đem vật phía dưới của mình đưa vào.

“A!” Yến Thù Thanh rên lên một tiếng, ngựa cổ ra sau, lộ ra vết hầu yếu ớt nhất.

Hai người từ sau khi xuất viện, căn bản là không có gặp mặt, chớ đừng nói chi là thân mật kết hợp với nhau như vậy, cho nên trong lúc thứ kia của Cận Hằng phá tan da thịt đâm vào chỗ sâu nhất, đau đớn khiến Yến Thù Thanh cắn chặt đôi môi.

Cận Hằng gối đầu trên lưng Yến Thù Thanh, nhẹ nhàng cắn xé cổ của đối phương, lại liếm từng giọt mồ hôi rơi từ thái dương xuống, trầm giọng nói, “Rất khó chịu sao, xin lỗi anh quá gấp.”

Nói xong hắn thở dốc chậm rãi lui ra ngoài, cơ hồ dùng hết lực khí toàn thân mới khắc chế một lần nữa muốn tiến vào, ai biết cái tay thon dài trắng nõn của Yến Thù Thanh lập tức trở tay ôm hắn, lắc đầu nói, “Không... Đừng như vậy, anh đừng dừng lại, cứ tiếp tục đi.”

Tóc mái dính phải mồ hôi ẩm ướt bám vào trên mặt, phối hợp một đôi mắt đen kinh tâm động phách của Yến Thù Thanh, dưới ánh trăng rút đi nghiêm túc thậm trọng trong ngày thường, quả thực như một con hải yêu hồn xiêu phách lạc, diêm dúa lẳng lơ lại khiến người ta thần hồn điên đảo.

Cận Hằng chưa từng thấy Yến Thù Thanh như vậy, trong lúc nhất thời trái tim đập như nổi trống, tê cả da đầu, căn bản không để ý tới cái khác lại một lần nữa tiến vào.

Hai người như hai cây dây leo quấn chặt lấy nhau, phẳng phất vĩnh viễn không cách nào tách ra, bên trong mưa to gió lớn, Yến Thù Thanh lắc lư cơ hồ không thể thở nổi, trong miệng lại vẫn cứ nói ra những lời đậm mỹ trước nay chưa từng có, một đôi mắt chăm chú nhìn Cận Hằng, giống như là muốn đem cả người hắn hút vào trong đôi mắt.

Cận Hằng vén lên tóc ẩm ướt mồ hôi của Yến Thù Thanh, hôn lên cái trơn bóng của đôi phương, “Thù Thanh, ngày hôm nay em làm sao vậy, em có gì đó không đúng?”

Yến Thù Thanh sững sờ, không nghĩ tới Cận Hằng đã nhạy cảm đến trình độ như thế, thậm chí anh chưa hề nói với hắn chuyện gì, anh khẽ cười lắc đầu một cái, “...Lúc này anh ân a... Còn có thể phân tâm nghĩ đến cái khác, có phải không được hay không?”

Nói xong anh như một cây dây leo bám chặt vào người Cận Hằng, lúc này Cận Hằng hít vào một ngụm khí lạnh, chật vật văng tục, “Mẹ nó... Ngày hôm nay liền để em xem một chút người đàn ông của em đến cùng có được hay không!”

Làn sóng mãnh liệt lần thứ hai che ngợp bầu trời bao phủ tới, một chiếc thuyền con bị cuốn vào bên trong mưa to gió lớn, không khác nào một tấm gỗ nhỏ nhoi, lúc nào cũng có thể bị sóng lớn đánh tan xương nát thịt, trong lúc thuyền nhỏ tàn nhẫn bị quăng đến đâu sóng, toàn thân Yến Thù Thanh co giật, trước mắt ánh sáng lóe lên, quả thực coi chính mình đã chết một hồi.

Nhưng còn không để anh thở phào được một hơi, làn sóng càng thêm hung mãnh lần thứ hai hướng anh kéo tới, mà anh ngoại trừ nước chảy bèo trôi, sớm đã vô lực chống đỡ...

Chờ đến lúc ngoài khơi khôi phục gió êm sóng lặng, đã không biết qua bao lâu, Cận Hằng ôm cả người Yến Thù Thanh như nhũn ra, xoa mái tóc ẩm ướt của Yến Thù Thanh, thỉnh thoảng ở dưới cổ cùng ngực hạ xuống dấu hôn, hoàn toàn một bộ dạng khát khao, làm gì còn giống hình tượng nghiêm túc như lúc trước.

Yến Thù Thanh mệt đến mức không thể mở mắt, thế nhưng thần thái Cận Hằng còn sáng láng hơn hồi này, quả thực giống như lão yêu quái hút tinh khí, cả người lẫn đồng tử đều là sáng lên, rõ ràng lúc hai người ở trường quân đội thể năng chênh lệch không bao nhiêu, dưới phương diện chịu đựng anh còn cao hơn hắn một bậc, bây giờ làm sao lại biến thành bộ dạng yếu ớt này.

Yến Thù Thanh ở trong lòng thở dài một hơi, có chút hối hận trêu chọc người này, thế nhưng tuy rằng lưng đau eo nhức hận không thể lúc này đi gặp chu công đánh cờ, nhưng anh còn không có quên chuyện lúc trước quyết định nói cho Cận Hằng, ở trong lòng suy tư chốc lát, anh mím môi nói, “Cận Hằng, em có chuyện muốn nói với anh, ”

Bộ dạng Cận Hằng thoả mãn giống như một con báo đen ăn no tào nhĩ nằm đó, một bên liếm cổ của Yến Thù Thanh, một bên “Ừ” một tiếng, “Nói đi, anh nghe đây.”

Nói xong đôi môi hằn từ cái cổ của Yến Thù Thanh hướng lên trên, không nhẹ không nặng cắn môi của đối phương một cái.

Đôi mắt của Yến Thù Thanh bị tóc hằn chạm vào làm cho thật ngứa, không nhịn được dấy hấn mấy lần, “Anh trước tiên đừng nghịch, em muốn nói chuyện quan trọng.”

Đáng tiếc hiện tại anh hoàn toàn không có lực công kích gì, một nụ hôn rơi xuống lại trở nên mềm nhũn, rơi vào trong mắt Cận Hằng không khác gì cổ tình trêu chọc, vì vậy hấn cười nhẹ một tiếng, tiếp tục liếm tai Yến Thù Thanh, “Anh hiện tại làm cũng làm chuyện quan trọng a, em cứ nói chuyện của em, anh làm chuyện của anh.”

Bô dạng này của hấn, làm sao anh mở miệng được!

Yến Thù Thanh ở trong lòng kêu rên một tiếng, nắm tóc do dự nửa ngày mới mở miệng, “Kỳ thực trưa hôm nay nhận được tin tức của anh, thế nhưng em là cố ý không trả lời.”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng dừng một chút, sau đó bất mãn hừ hừ hai tiếng, tựa hồ muốn nói nể tình anh buổi tối nay biểu hiện tốt đẹp cho nên hấn không so đo.

“Trưa hôm nay em gặp được một người, người ấy chỉ cho em con đường sáng, mà em lại không muốn như vậy, cho nên em có quyết định của mình, mà việc này em không thể tự ý quyết định, cho nên em... Em nghĩ nói cho anh nghe, xem anh có ý kiến gì.”

Yến Thù Thanh nói xong lời này, trong lòng không khỏi bồn chồn, đối diện biểu tình nghi ngờ của Cận Hằng, anh hít sâu một hơi, “Kỳ thực em đã quyết định tham gia —— ”

Hết chương 43-phần 1.

60. Chương 43-2: Phần 2

“Tích —— tích ——!”

Lời anh còn chưa nói hết, tiếng chuông chói tai đột nhiên vang lên, vẻ mặt của hai người đồng thời trở nên nghiêm túc.

Mặc dù giờ khắc này dù tiếc đến đâu, thiên tính của quân nhân cũng không cho phép bọn họ tiếp tục chuyện này, Cận Hằng nhanh chóng đứng dậy lấy đi thiết bị truyền tin, liếc mắt nhìn qua, lông mày liền khóa lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Yến Thù Thanh nghi ngờ mở miệng, bây giờ tuy rằng anh còn chưa bị quân bộ xử trí, mà đã mất đi tư cách tham gia hoạt động tiền tuyến, cho nên thiết bị truyền tin của anh yên tĩnh, không có nhận được bất kỳ tin tức gì.

“Quân bộ khẩn cấp triệu lệnh, có một số người thân phận không rõ ràng mang theo vũ trang đêm khuya xông vào hoàng cung, hiện tại cần tiếp viện đến.”

Vừa nghe lời này Yến Thù Thanh cũng nhú lông mày, “Mấy ngày trước mới xảy sự kiện ra Liệt Long, hiện tại lại có người đêm khuya xông vào hoàng cung, tựa hồ quá đúng dịp, vậy anh cũng đừng trì hoãn, đi nhanh lên một chút.”

Cận Hằng trầm giọng đáp lại, cầm lấy áo sơ mi bên cạnh mặc vào, “Không phải em vừa nói có chuyện muốn nói với anh à, rất trọng yếu sao? Anh không yên lòng em ở nhà một mình, nếu như rất quan trọng, anh có thể để cho phó quan...”

“Không quan trọng như vậy, quân lệnh quan trọng hơn.”

Yến Thù Thanh nhẹ giọng mở miệng, anh không muốn để cho Cận Hằng sẽ phải phân tâm trong lúc làm nhiệm vụ, dù sao chuyện tham gia chiến đội Liệt Ưng ngay cả Hoàng đế cũng không cho anh lời khẳng định, chờ đến khi Cận Hằng xong việc hai người bọn họ cũng có thể nói lại chuyện này.

Cận Hằng không tiếp tục truy hỏi, thói quen được huấn luyện nhiều năm khiến hần nhanh chóng sửa soạn xong, mà lúc này phi hành khí tới đón hần cũng đã đến, hần cúi đầu cà chà chớp mũi Yến Thù Thanh, “Anh đi đây.”

Yến Thù Thanh cười phát phát tay, kết quả Cận Hằng nói xong lời này lại không động đậy, đứng ở bên giường mím khóe miệng nhìn hần, Yến Thù Thanh ngẩn người một chút mới phản ứng được, dờ khóc dờ cười chống đỡ thân thể bủn rủn tiến đến bên miệng hần hôn một cái, Cận Hằng lúc này mới hài lòng hừ hừ hai tiếng, sau khi nói xong “Chờ anh trở về” người đã xoắn bước đi ra ngoài cửa.

Cận Hằng đi rồi, Yến Thù Thanh vốn là khốn đốn bất kham ngược lại không còn buồn ngủ, anh đứng dậy tắm rửa sạch sẽ, sau khi thay đổi một thân quần áo khô mát, lại một lần đẩy ra cửa phòng bên cạnh.

Tinh hà loé lên từ trên trần nhà chiếu xuống, Yến Thù Thanh ngồi ở đó ở bên cạnh cái giường nhỏ, giờ tay đâm đâm, phát hiện giường nhỏ này dĩ nhiên còn có thể giống như cái nôi dường như qua lại lay động, tưởng tượng thấy Cận Hằng ngồi ở chỗ này, bộ dạng gõ gõ đập đập, khóe miệng anh không khống chế được câu lên.

Thương Kiếm hiện tại sớm đã dùng nguồn năng lượng mới thay thế sức người, trừ phi gia đình cực kỳ xa hoa mời người hầu, những nhà khác đều là dùng người máy thay thế tất cả, mà cái nôi xem như là đồ vật truyền thống, bây giờ muốn mua cũng không mua được, từ khi đứa nhỏ sinh ra liền nằm ở trong khoang thuyền cảm ứng tự động, cần ru ngủ hay là cho ăn chỉ cần điều khiển máy tính, cần bản không cần cha mẹ phải phí tâm tư.

Thế nhưng Cận Hằng lại tự tay làm cái nôi nhỏ này, chuyện này có ý nghĩa nếu như sau này bọn họ có con, nhất định phải tốn thời gian chăm sóc nó, cho nên cái tên này trong lòng rất cực yêu thích trẻ con nhiều như thế nào, mới có thể tốn tâm tư vào việc này.

Yến Thù Thanh không nhịn cười một tiếng, sau đó nụ cười trên mặt từ từ phai nhạt, lúc này một người máy quang não từ phía dưới ghế tựa chui ra, cầm bút sơn vẽ đám mây giống như kẹo bông lên tường, anh chỉ vào đầu của nó, nhẹ giọng nói: “Cái tên nhà anh yêu thích đứa nhỏ như thế, nếu như biết đến em đi tham gia kì thi sát hạch của chiến đội Liệt Ưng, có thể trực tiếp xé xác em ra không?”

Người máy ở trong tay anh chuyển động, lại nghe không hiểu anh đang nói cái gì, Yến Thù Thanh thở dài một hơi mới vừa đứng dậy chuẩn bị trở về phòng, trên cổ tay thiết bị truyền tin đột nhiên sáng lên, một thanh âm mã hoá đã được trải qua xử lý vang lên, “Mật mã liên lạc: Liệt Long, mật mã đối ứng, cảm ơn.”

Cái ám hiệu này khiến Yến Thù Thanh sững sờ, sau đó ngưng vài giây lại nheo mắt lại, “QSA491130 ”

“Mật mã đối ứng đối chiếu chính xác, chào ngài Yến thiếu tá, tôi là cận vệ bảo hộ an toàn của hoàng thất, sau ba phút chúng tôi sẽ đến cửa nhà ngài, mời ngài chuẩn bị sẵn sàng.”

Từ khi nghe đến ám hiệu mã hoá, Yến Thù Thanh cũng đã đoán được cái tin này tránh được tín hiệu quân bộ, nhất định là xuất phát từ cấp cao hơn, lại không nghĩ rằng chính là hoàng thất.

“Các người tới làm cái gì? Nếu như không nói rõ lý do tôi không thể đi theo các người.”

“Xin lỗi thiếu tá, chúng tôi không có quyền báo cáo cho ngài, là bệ hạ phái chúng tôi đi mời ngài vào cung một chuyến, còn nguyên nhân bệ hạ nói đáp an ngài muốn đã có, mời ngài phối hợp công tác của chúng tôi.”

Lời này khiến đồng tử Yến Thù Thanh đột nhiên co rụt lại, anh cho là chuyện này ít nhất phải đợi đến ngày mai, không nghĩ tới đã vậy còn quá nhanh...

Không kịp tiếp tục suy nghĩ này đó, anh nhanh chóng đổi một thân quân trang chỉnh tề, sải bước đi ra cửa nhà, lúc này một chiếc phi hành khí màu đen mang theo biểu tượng của hoàng thất đã dừng ở cửa, người đi xuống, là một người phụ trách già giặn hướng anh gật đầu hỏi thăm, cũng trực tiếp lấy ra giấy chứng nhận chứng minh thân phận của ông ta.

Xung quanh đều là quân đội độc lập bảo vệ hoàng thất tất cả đều mang theo vũ trang, sau khi Yến Thù Thanh xác nhận bọn họ không phải giả mạo cũng cảm thấy yên lòng.

“Đêm nay không phải có người đêm khuya xông vào hoàng cung sao, bệ hạ còn có tâm sự quản chuyện của tôi?”

Người phụ trách cười cười, “Tâm tư của bệ hạ thần không hiểu, chỉ biết tuân lệnh làm việc.”

Yến Thù Thanh biết đến từ trong miệng ông ta không hỏi được cái gì, cũng không lên tiếng nữa, thế nhưng sau qua mười phút anh mơ hồ cảm giác được có cái gì không đúng, mặt không thay đổi nói với người kia, “Tôi muốn gọi điện thoại, có được hay không?”

“E sợ không được thiếu tá, phi hành khí này chặn tín hiệu của quân bộ, ngài muốn gọi cũng không gọi được.”

“Vậy cho tôi mượn thiết bị có thể sử dụng trên phi cơ, tôi muốn gọi điện thoại.”

“Ngài muốn gọi cho ai, chúng tôi có thể giúp ngài kết nối.”

Lời nói đến nước này, Yến Thù Thanh trực tiếp cười lạnh một tiếng, “Làm sao, các người muốn hạn chế thông tin tự do của tôi sao? Các người rốt cuộc là mời tôi, hay là áp giải tôi?”

Trên mặt người phụ trách vẫn mang theo ý cười, vừa muốn mở miệng nói, không nghĩ tới Yến Thù Thanh đột nhiên đứng dậy, nắm lấy cánh tay của ông ta đột nhiên bẻ ra sau lưng, sau đó giành lấy thiết bị truyền tin trong tay ông ta, “Anh em, chớ nói nhảm nhiều như vậy, trực tiếp nói cho tôi mục đích của các người, bằng không đừng trách tôi phá hủy thiết bị truyền tin của các người!”

Người xung quanh cấp tốc xúm lại đây, thế nhưng bị vướng bởi mệnh lệnh cùng thân phận Yến Thù Thanh, căn bản không dám nổ súng, “Thiếu tá, ngài bình tĩnh một chút, chúng tôi đối với ngài không có ác ý.”

“Không có ác ý vậy thái độ hiện tại của các người là sao?”

Yến Thù Thanh nở nụ cười một tiếng, lại mơ hồ cảm thấy không ổn, từ nhà đến hoàng cung, ngồi loại phi hành khí mã lực cao này nhiều nhất cũng chỉ mười phút, nếu như Hoàng đế thật sự muốn triệu anh tiến cung, hiện tại sớm nên đến.

“Tôi biết các người có thể liên lạc cho hoàng cung, hiện tại lập tức liên lạc bệ hạ, chỉ cần nói Yến Thù Thanh tôi quá ngu, không hiểu Hoàng đế cho tôi đáp án là có ý gì, không có cách nào phối hợp.”

Mấy người lộ ra thần sắc khó khăn, lúc này thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh nắm trong tay, hình ảnh toàn bộ hoàng cung lập tức chiếu ra.

Tất cả mọi người lập tức khom mình hành lễ, người phụ trách tựa hồ muốn giải thích cái gì, Hoàng đế lại vung vung tay để cho ông ta lui xuống.

“Yến Thù Thanh, trầm đã vì cậu phá lệ, hiện tại như cậu mong muốn, cậu còn có cái gì không vừa lòng?”

Trái tim Yến Thù Thanh chìm xuống, có chút không thể tin được bệ hạ lại đồng ý thỉnh cầu của anh, “Ý của bệ hạ phải..”

“Đúng, cậu thuyết phục trăm, trăm liền cho cậu cơ hội này, chiếc phi hành khí này sẽ trực tiếp đưa cậu đi chiến đội Liệp Ưng, sau này sống chết có số, xem vào bản lĩnh cá nhân của cậu.”

Trong lúc nhất thời Yến Thù Thanh ngây ngẩn cả người, trong phút chốc ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bóng đêm hoang vu đen kịt bên ngoài, đầu óc trống rỗng, anh không thể tin được bản thân chỉ là phụng hoàng mệnh tiến cung, làm sao cứ như vậy tùy ý bị người ta quyết định vận mệnh nửa đời sau.

Anh không kịp tiếp tục cùng Hoàng đế nói thêm cái gì, trực tiếp đứng dậy nhằm phía buồng lái, “Dừng lại! Để tôi xuống!”

“Yến Thù Thanh, cậu coi sắp xếp của trăm là trò đùa sao? Phi hành khí này không phải muốn lên thì lên, muốn dừng thì dừng! Chiến đội Liệp Ưng không phải nơi cậu kiên trì đi sao, hiện tại trăm đã thỏa mãn ước nguyện của cậu, cậu đừng được voi đòi tiên như thế.”

Kiên trì đi chiến đội Liệp Ưng quả thật là ước nguyện của anh, nhưng cũng không có nghĩa là hiện tại, càng không thể là đêm nay! Anh vẫn chưa nói cho Cận Hằng, anh không thể cứ như vậy nói đi là đi!

Nhìn đôi mắt của Hoàng đế cực tương tự Cận Hằng, trong lúc nhất thời anh đã hiểu ra, “... Căn bản hoàng thất không xảy ra cái gì gọi là đột kích ban đêm, càng không có người đem theo vũ trang đột nhập Hoàng cung, ngài chẳng qua là muốn tách tôi và Cận Hằng ra?”

“Mai danh ẩn tích làm chiến sĩ chân chính là chính miệng cậu nói, bây giờ cậu đã được như ý nguyện, nơi này không có quan hệ gì với cậu, sau này cậu sẽ có thân phận mới, Yến Thù Thanh đã thành người chết, cho nên cậu cũng không cần thiết nói cho người khác tung tích của cậu, bao gồm Cận Hằng.”

“Anh ấy là bạn đời của tôi! Anh ấy có quyền được biết đến hành tung của tôi!”

“Bạn đời của Cận Hằng là Yến Thù Thanh, thế nhưng Yến Thù Thanh đã chết, cậu bây giờ đối với nó chính là người xa lạ, không cần cho nó biết hành tung của cậu.”

Hoàng đế cực kỳ vô tình nói xong lời này, nhìn chằm chằm đôi mắt Yến Thù Thanh lại nói, “Để cho cậu mang thân phận như vậy đi vào biên cảnh, trăm đã rất mạo hiểm, đây là cậu tự mình lựa chọn, quân nhân phải biết có trách nhiệm với lời nói của mình, chiếc phi cơ này vĩnh viễn không kết nối được với thiết bị truyền tin của Cận Hằng, cậu cũng không cần tốn sức.”

“Đến chiến đội Liệp Ưng hi vọng cậu có thể sống sót, trăm biết đến cậu là đứa nhỏ nhận thức cơ bản, không nên để cho trăm làm kẻ ác.”

Nói xong lời này thông tin liền bị cắt đứt, nhìn màn hình triệt để tối đen cùng mười mấy quân binh độc lập mang theo vũ khí đứng xung quanh, Yến Thù Thanh mạnh mẽ đem thiết bị truyền tin ném ở trên bàn, giờ tay xoa mặt.

Anh cứ thế mà đi, e sợ cả đời này Cận Hằng cũng sẽ không tha thứ cho anh...

Hết chương 43-phần 2.

61. Chương 44-1: Phần 1

Giống như một quả cầu lửa thật lớn treo ở giữa chân trời, ánh mặt trời nóng rực chói mắt từ bốn phương tám hướng vọt tới, dường như muốn đem một giọt nước cuối cùng nằm trên mặt đất sấy khô, không ngừng mà chiếu ánh sáng nóng bỏng xuống mặt đất khô cằn, giờ mắt nhìn lên, một mảnh sa mạc mênh mông vô bờ, nối liền cùng một chỗ với chân trời xanh thẳm, trong mắt đều là cảnh sắc hoang vu.

Từng bước từng bước đạp lên cát vàng đi về phía trước, mặc dù đi ủng chiến vẫn cứ cảm nhận được nhiệt độ hạt cát nóng rực tản ra ở dưới chân, anh không biết mình đến tận cùng đi bao xa, thân thể thiếu nước nghiêm trọng làm cho anh mệt mỏi thở hổn hển, lặn lội đường xa càng làm cho dưới chân anh mọc đầy bóng nước, bây giờ bị nhiệt độ nóng bỏng dưới mặt đất thấm vào, anh thậm chí có thể ngửi thấy trên người mình có mùi vị thiêu cháy.

Thế nhưng mặc dù như vậy anh vẫn không có dừng lại, lấy ra la bàn xác định phương hướng một lần cuối cùng, anh lại tiếp tục đi về nơi sâu xa nhất của sa mạc bị ánh mặt trời chói chang đốt đến hư hư thực thực.

Không biết đến tận cùng đi như vậy bao lâu, càng không biết mình có phải bị cố ý trục xuất đến đây tự sinh tự diệt hay không, trước mắt đột nhiên rộng rãi sáng sủa, trong hoang mạc trùng điệp đột nhiên xuất hiện một mảnh lục địa thấp bé, mơ hồ còn có thể nhìn thấy hồ nước màu xanh lục cùng thực vật, vô số phòng ở chằng chịt đứng sừng sững trong đó, bao bọc nó là một kiến trúc khung hình tròn, mà bên trên kiến trúc rõ ràng là một con Liệp Ưng màu đen muốn đập cánh bay lên trời, tỏ rõ uy nghiêm giữa sa mạc vắng vẻ.

Nơi này là tỉnh cầu hoang vu phụ thuộc vào phía bắc đế quốc Thương Kiếm, mà nơi sâu xa nhất của mảnh sa mạc này chính là căn cứ quân sự, cũng là nơi đóng quân của – chiến đội Liệp Ưng.

Binh lính gác cổng trong miệng một bên ngâm thuốc lá, một bên hai chân tréo nguẩy cùng người bên cạnh nói chuyện phiếm, “Năm nay phía trên đề ra tiêu chuẩn chỉ cho hai mươi lính, kết quả có hơn một nghìn người gia nhập, cũng không biết cái chỗ chim không thềm ị này có cái gì tốt, mà mọi người thích kéo nhau đến thế.”

“Người ta làm gì đồng ý đến quân đoàn nhỏ chúng ta, còn không phải vì chiến đội Liệp Ưng cho nên mới tới, kì thi đặc thù bí mật hàng năm chỉ có một lần, làm lính tổng cộng mấy năm cũng chỉ giữ chức vụ nhỏ nhoi, không thừa dịp trong lúc tuổi còn trẻ còn đủ sức mạnh báo danh một lần, sau này có khi không bao giờ còn cơ hội.”

Binh lính gác cổng không khỏi xì cười một tiếng, “Đúng a, đều là mấy đứa nhóc không biết trời cao đất rộng là gì muốn thừa dịp cơ hội này chứng tỏ bản thân, cuối cùng không phải đều đi tìm cái chết, tôi nghe nói dữ liệu mới nhất năm nay, có hơn hai ngàn người báo cáo, trải qua từng lần sát hạch tuyển chọn chỉ

còn lại tám mươi ba người.”

“Mẹ của tôi ơi, hiện tại báo danh còn chưa kết thúc đây, sơ tuyển đã đào thải nhiều người như vậy, tôi xem tin tức này nếu như lộ ra ngoài, cũng không có mấy người dám đi tìm cái chết.”

“Cũng không thể nói như vậy, anh nhìn xem, không phải lại có một người đến chịu chết kia.”

Vừa dứt lời, bọn họ cùng nhau ngẩng đầu lên, xa xa liền thấy từ bên trong cát vàng, từ xa đến gần một thân ảnh thon dài đi tới, người này mặc quần trang màu xanh đen không có bất kỳ huân chương đánh dấu nào, thoạt nhìn tựa hồ có hơi chật vật, thể nhưng thân hình vẫn cứ kiên cường như cũ, bước đi ung dung, người kia từ từ đi tới, một gương mặt trắng nõn mang theo nhiệt khí mật mờ cũng triệt để rõ ràng.

Nhìn quen mấy người da dày thịt béo thân hình cao lớn vạm vỡ, đột nhiên nhìn thấy một người trắng trẻo như thế, binh lính gác cửa nhìn chăm chăm người kia nửa ngày cũng chưa hoàn hồn lại, mà người kia tựa hồ không có tâm tư kiêng kỵ này đó, trực tiếp mở miệng, “Nơi này là quân đoàn Liệp Ưng sao?”

Âm thanh của người này thanh nhuận sạch sẽ, mặc dù có chút khàn khàn, mà hoàn toàn không phải do hít quá nhiều bão cát, âm thanh vẫn trầm ấm khiến người ta vừa nghe liền cảm thấy như một làn gió xuân ấm áp vụt qua, Hán Khắc ngăn người một chút mới nhanh chóng không nhịn được vung tay, “Cậu là binh lính hậu cần ở quân đoàn nào? Tại sao lại chạy đến nơi này, đi đi mau lên, đây không phải chỗ cậu nên đến.”

Binh lính gác cổng trực tiếp coi người kia là nhân viên bộ hậu cần, cho nên chuyện đương nhiên cho là người này không nên xuất hiện ở đây, mà người kia nghe lời này cũng không giận, trực tiếp cười cười nói, “Tôi là tới báo danh tham gia chọn lựa của chiến đội, không phải là nhân viên hậu cần, phiền anh nói cho tôi biết nơi báo danh nằm ở chỗ nào được không?”

“Cậu là tới tham gia sát hạch?!” Trong phút chốc Hán Khắc mở to hai mắt, lộ ra thần sắc không dám tin, nhìn bộ dạng của người này còn cho đây là phục tùng giả.

“Có vấn đề gì không?”

“Không... Không không có vấn đề gì, phiền phức nói một chút tên của cậu, cũng đưa ra giấy chứng nhận, tôi cần thiết xác định một chút bên trong hệ thống có tin tức của cậu hay không.”

Người kia đem một tờ giấy chứng nhận mới tinh, đưa đến trước mặt hắn, ngoắc ngoắc khóe môi nói, “Tôi gọi Thư Yển.”

Vừa dứt lời, xa xa một người đàn ông trung niên mặc quân trang đi tới, binh lính gác cổng cùng hai tên lính quèn, nhanh chóng đứng dậy hành lễ, “Trưởng quan!”

Người kia dùng con mắt màu xám nhìn Thư Yển liếc mắt một cái, lại nhìn một chút giấy chứng nhận của người này, cùng thông tin trong hệ thống, trầm giọng nói, “Người mới báo danh tham gia khảo hạch à?”

Vừa vặn tôi tiện đường, cậu đi theo tôi đi.”

Ông ta nói xong liền mang theo Thư Yến quay người đi, lưu lại phía sau cả ba người đều mang theo gương mặt mờ mịt.

Một trước một sau đi ở bên trong hành lang uốn khúc thật dài, hai người đều không nói gì, mãi đến tận khi đi tới chỗ không có ai, Thư Yến mới chủ động mở miệng, “Vừa nãy đa tạ Trần thượng tướng quan tâm.”

Người đàn ông trung niên dừng bước chân, cau mày liếc Thư Yến một cái, “Cậu dĩ nhiên biết tôi là ai?”

“Cũng đúng, nếu là người trong Hoàng cung tự mình mở miệng chỉ định, biết đến thân phận của tôi cũng không khó, chỉ có điều tôi rất hiếu kì cậu đến tột cùng là ai, tại sao phải dùng một thân phận giả đến quân đoàn Liệp Ưng.”

Có thể ngồi vào chứ vị thượng tướng đều luyện thành một đôi mắt lão làng, Thư Yến tự nhiên cũng không kinh ngạc điểm này, cười nói, “Thượng tướng vừa nãy có thể đứng ở cửa tự mình chờ tôi, lại nói với tôi mấy câu như vậy, nhất định là phía trên có người đã giao phó cho ngài việc gì đó, tự nhiên nhờ ngài giúp một chút, cần gì phải hỏi thân phận của tôi, biết đến tôi không phải gián điệp, chỉ đơn thuần là một người muốn đi tìm chết mà thôi.”

Giọng điệu của Thư Yến khi nói chuyện, khiến Trần thượng tướng hơi có chút thất thần, luôn cảm thấy trước đây đã từng tiếp xúc với người này, thế nhưng ý niệm này cũng chỉ là thoáng qua một cái, trong con mắt màu xám thâm thúy của ông ta lộ ra thần sắc sâu thẳm, xì cười một tiếng nói, “Cậu nói đúng, tôi tiện tay giúp cậu một tay chỉ là phụng mệnh làm việc, cậu đến tột cùng là ai, tôi có thể không quan tâm, nhưng cậu nhớ kỹ, nơi này là chiến đội Liệp Ưng, từ ngày hôm nay cậu bước vào nơi này, tuyệt đối không được nói chuyện tình cảm.”

“Mà con người của tôi ghét nhất liên quan dây mơ rễ má, cho nên tôi chắc chắn sẽ không bởi vì cậu là người của phía trên cử xuống, liền đối với cậu hạ thủ lưu tình, nếu như cậu không thông qua sát hạch kế tiếp, đừng trách tôi lập tức đuổi cậu ra ngoài, coi như cậu trực tiếp nạp mạng, tôi cũng sẽ không lưu lại tro cốt của cậu, chiếm dụng dù chỉ là một chỗ nhỏ nhất của chiến đội.”

Nói xong lời này, ông ta chỉ nói ba chữ “Tự lo lấy”, sau đó quay người rời khỏi.

Thư Yến nhìn bóng lưng rời đi của ông ta, nâng tay sờ sờ chóp mũi, cười lâu bầu một câu: Làm thầy giáo ở trường quân đội cũng duy trì tính xấu này, nhiều năm như vậy dĩ nhiên còn không thay đổi...

Đứng tại chỗ, nhìn bên ngoài trụ sở cát vàng bay lượn, cùng ánh mặt trời nóng rực chói chang, anh thu lại tâm thần, cầm theo hành lý ít ỏi đeo phía sau lưng, trực tiếp tiến vào văn phòng báo danh.

Liệp Ưng “Chiến đội Ma quỷ” nổi tiếng bên ngoài, nghe tới hình như là chỗ cực kỳ đáng sợ, thật sự đến trong này mới phát hiện cùng quân doanh bình thường cũng không có gì khác nhau, thậm chí thực hành chế độ quản lý rộng rãi, từ báo danh đến đăng ký thông tin, từ ghi vào quyền hạn đến kiểm tra cuối cùng,

đều là người máy thao tác, toàn bộ hành trình anh cũng chưa từng thấy những người khác.

Chờ làm xong thủ tục phức tạp này đó, đến lúc đi vào ký túc xá trời đã tối đen mực, sau khi người máy vẫn luôn ở bên cạnh anh vòng tới vòng lui dẫn dò các hạng mục cần chú ý đi ra ngoài, trong phòng vẫn giường cứng rắn kia quả thực đối với anh sinh ra một sức hấp dẫn rất lớn.

Không khống chế được nhào tới, anh thở thật dài, ở phía trên thoải mái lăn mấy lần, anh mới cảm giác mình rất cực sống lại.

Trong hoang mạc bóng đêm tựa hồ so với chỗ khác tối sớm hơn một chút, khí trời nóng rực lúc này đã biến mất, vào lúc này gió đêm nổi lên, khiến cồn cát ngoài căn cứ phát ra tiếng vang “sàn sạt.”

Ánh trăng chiếu vào phòng ký túc xá trống rỗng hiện ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, nhìn bầu trời đêm lấp lánh ngôi sao ngoài cửa sổ, trong lòng anh vẫn cứ tràn ngập cảm giác không thật, mà tâm tư bị đè nén lúc sáng cũng ở trong màn đêm giống như thủy triều mãnh liệt kéo tới.

Lúc này anh mới có thể quên đi thân phận Thư Yến hiện tại, một lần nữa biến trở về Yến Thù Thanh.

Từ say khi hiểu ra anh phí hết tâm tư cũng không thể liên lạc với Cận Hằng, cả người anh cũng có chút hoảng hốt, anh không nhớ rõ bản thân là làm sao bị người ta “Áp giải” đến bên trong chiến hạm vũ trụ, làm thế nào xuyên qua vũ trụ mênh mông vô bờ đi tới nơi này, thậm chí anh đến tận cùng đi bao lâu đều nhớ không rõ, trong đầu trống rỗng, căn bản không có cách nào suy nghĩ bình thường.

Anh không dám nghĩ tới khả năng lần rồi đi không từ mà biệt này chính là vĩnh biệt với Cận Hằng, càng không dám nghĩ tới sau khi Cận Hằng biết đến chuyện này sẽ là phản ứng gì, dù cho người nào cũng không có khả năng tiếp thu bạn đời của mình không nói một lời đột nhiên biến mất khỏi thế gian, huống chi là trước khi rời đi Cận Hằng còn cười đối với anh nói “Chờ anh trở về”.

Vừa nghĩ tới trước khi chia tay, hần cổ chấp giống như đứa nhỏ đứng ở bên giường không muốn đi, bộ dạng nhất định muốn anh hôn hần một cái mới chịu rời đi, trong lòng anh giống như bị ai đó đâm vào một nhát dao, đau đón máu me đầm đìa, lại không thể phát ra dù chỉ một chút âm thanh.

Đêm đó hai người triền miên từ ghế sofa đến trên giường, còn có căn phòng ngân hà lộng lẫy cùng cái nôi nhỏ Cận Hằng tự mình làm... Rõ ràng chạm tay có thể chiếm được, thật giống như anh đưa tay ra có thể chạm lấy, nhưng bây giờ anh không biết đời này của mình còn có cơ hội trở lại căn phòng đó hay không.

Nếu như biết đến đưa ra thỉnh cầu tham gia chiến đội Liệp Ưng, Hoàng đế đã có ý niệm như vậy, đêm đó anh cần gì phải cố ý lôi kéo Cận Hằng triền miên, phóng túng hần tưởng tượng về tương lai không xảy ra như vậy, nếu như một ngày kia anh có thể sớm một chút mở miệng thì tốt rồi, nếu như đêm đó anh chưa có về nhà là tốt rồi, nếu như anh chưa từng có ý nghĩ tham gia chiến đội Liệp Ưng thì tốt rồi.

Nhưng nhiều nếu như cũng chỉ có thể là nếu như, cũng không thể che giấu việc anh đã làm tổn thương Cận Hằng, là anh cho Cận Hằng một giấc mộng quá tốt đẹp, trong lúc hần ngất ngây trong mộng tưởng, anh

lại tự tay đập nát giấc mộng đó.

Yến Thù Thanh dùng gối che đầu, thân thể theo bản năng cuộn mình, vai không khổng chế được không ngừng run rẩy, anh cắn chặt môi không để cho mình phát ra dù chỉ là một chút âm thanh.

Ở trước mặt người ngoài anh chưa bao giờ biểu lộ tâm tình của mình, cho nên ba ngày qua ở bên trong chiến hạm anh vẫn là trầm mặc phối hợp, cho cơm liền ăn, mệt mỗi liền ngủ, cho nên tất cả mọi người “áp giải” anh cho là anh đã sớm nhận ra, tiếp nhận sắp xếp của Hoàng đế.

Nhưng anh làm sao có khả năng vô tư như thế.

Anh bị ép mất đi không chỉ là một Cận Hạng, còn có một gia đình chỉ còn một chốc nữa là Cận Hạng có thể giúp anh hoàn thành nó.

Yến Thù Thanh không nghĩ tiếp được nữa, đau đớn kịch liệt làm cho anh không có cách nào hô hấp, viên mắt chua xót đâm nhói lợi hại, lại lưu không ra một giọt nước mắt, “Cận Hạng” hai chữ này quả thực biến thành một cây dao, đâm vào trái tim của anh, tuy rằng không lập tức chảy ra máu tươi, lại khiến trái tim anh đau đớn không thôi.

Anh không phải không nghĩ tới nhân cơ hội bất cớ phi công, ép buộc chiến hạm đưa mình trở lại, cũng không phải không nghĩ tới sau khi vào trong này sẽ nghĩ đến kế rời đi, nhưng anh chỉ có một người, quân đội độc lập bên trong chiến hạm lại có tới mười mấy người mỗi người một khẩu súng, cũng có thể trực tiếp bắn anh đến chết, tới nơi anh cho là có cơ hội, không nghĩ tới lại là một mảnh sa mạc mệnh mông vô bờ bến, anh không có thiết bị truyền tin hướng dẫn, thậm chí ngay cả nước cũng không có, ngoại trừ con đường duy nhất về chiến đội Liệp Ưng, căn bản không còn đường có thể đi.

Cho nên anh tiếp nhận thân phận mới Hoàng đế sắp xếp cho anh, biến thành một không quân cấp hai không bối cảnh đơn giản sạch sẽ, từ đây tất cả chuyện liên quan với Yến Thù Thanh đều sẽ biến mất, ngôn luận công kích chửi rủa ở hành tinh mẹ cũng sẽ tan thành mây khói, vài ngày nữa, có lẽ rất nhiều người cũng không nhớ Yến Thù Thanh là ai.

Đứng dậy ngồi xuống, anh đi tới bên cạnh gương, thấy được một gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Vì che giấu thân phận, anh không thể tiếp tục mang gương mặt giống lúc trước, mà ngũ quan của con người có lúc phi thường kỳ diệu, bên trong tàu vũ trụ bác sĩ chỉ dùng thuốc nước cải biến mũi cùng đôi môi của anh, thuận tiện bôi chất lỏng vào tóc để tóc anh dài ra, anh liền hoàn toàn thay đổi bộ dáng khác.

Người trong gương, có mái tóc màu nâu, bởi vì có chút quá dài cho nên buộc ở phía sau đầu, trên trán tóc mái buông xuống, mơ hồ che vào mắt, chỉ lộ ra một đôi mắt màu xanh lục, như ẩn như hiện lộ ra vài ý cười.

Trước đây Yến Thù Thanh thích nhất để tóc gọn gàng, có một đôi mắt màu đen đã biến mất không thấy, biến thành Thư Yên hiện tại ngay cả chính anh cũng cảm thấy xa lạ.

Nhưng anh sở dĩ tiếp thu thân phận này, là bởi vì đi tới bước đường ngày hôm nay, anh đã không còn đường thối lui, nếu như không thể thuận lợi thông qua sát hạch, bình yên vô sự sống tiếp, đời này anh cũng không thể gặp lại được Cận Hằng.

Cho nên dù cho lúc gặp mặt, hắn đã hận anh tận xương, anh cũng phải đi về, cẩn thận mà sống sót trở lại.

Bàn tay nắm lấy nắm đấm thật chặt, anh theo bản năng dùng đầu ngón tay xoa vào ngón tay đeo nhẫn, thế nhưng lúc này nơi đó đã rỗng tuếch, anh chỉ có thể cúi đầu hôn vào dấu vết nhọt nhạt kia, cho rằng Cận Hằng còn ở bên cạnh anh.

62. Chương 44-2: Phần 2

Có lẽ qua nhiều năm như vậy, từ xưa tới nay chưa từng có tiền lệ có người tại chiến đội Liệp Ưng sau khi trải qua hai lần sơ tuyển, còn dám báo danh tham gia, cho nên chỉ ba ngày tên của “Thư Yến” không biết bị ai trong căn cứ truyền ra.

Cái gọi là ” sơ tuyển” chính là lần đầu hai ngàn người báo danh tiến hành sát hạch năng lực một lần, mặc dù chỉ là khảo nghiệm đơn giản trong hạng mục sát hạch của chiến đội Liệp Ưng, thế nhưng sát hạch cũng đã vượt qua phần lớn nội dung huấn luyện trong quân doanh và trường quân đội, cho nên chỉ một lần sơ tuyển như thế cũng đã đào thải hơn ngàn người.

Mà trong lúc còn lại mấy trăm người vừa vui mừng vượt qua được vòng một, vòng sơ tuyển thứ hai liền bắt đầu, mọi người thậm chí ngay cả thời gian thở cũng không có, lập tức tiến vào sát hạch thực chiến, mà thực chiến tự nhiên không còn là “huấn luyện” thân thể đơn giản, mà là dùng súng thật đạn thật đấu nhau, cho nên chỉ cần có một chút nghỉ ngơi thư giãn sẽ lập tức bị mất quyền thi đấu, thậm chí đối mặt tử vong.

Trải qua hai vòng sơ tuyển “Như ma quỷ”, thế nhưng còn dư lại chỉ có tám mươi ba người đều có thể nói là người tài ba, mà chính là bởi vì đều là người mạnh, cho nên giữa họ tràn đầy mùi thuốc súng, cho nên nhìn ai cũng không vừa mắt, đều cho là mình có thể lưu đến cuối cùng, bây giờ lại có người dám trực tiếp nhảy qua hai lần sơ tuyển lúc trước, báo danh tham gia, việc này có khác gì trực tiếp đánh vào mặt của bọn họ?

Ngày này sáng sớm, trong lúc trời còn chưa sáng, trong sân huấn luyện mọi người đã thi nhau bàn tán chuyện này.

Yến Thù Thanh chạy tới sân huấn luyện cũng cảm giác được bầu không khí không đúng, ánh mắt của rất nhiều người nhìn anh cực kỳ không có thiện cảm, khi anh đi vào sân bãi, thậm chí có thể cảm thấy bọn họ nhìn anh xì xào bàn tán cùng chỉ chỉ chỗ chỗ.

Tuy rằng lúc trước anh vẫn luôn học tập hạng mục chú ý của quân đoàn, còn không cùng những người thực

sự gặp mặt, cho nên cũng không có thâm cừu đại hận gì, nhưng anh dù sao không phải người ngu, vừa nghĩ đến thái độ của bọn họ nhìn mình ngày hôm qua, trong lòng lập tức hiểu rõ, thậm chí cảm thấy có chút không biết nên khóc hay cười.

Hiện tại mới chỉ có tám mươi ba người, bộ dạng của bọn họ đã phòng bị như vậy, vậy sau này chân chính bước vào sát hạch đặc thù, những người này chẳng phải sẽ trực tiếp giết chết anh!

Không thèm quan tâm ánh mắt của người khác, Yến Thù Thanh trực tiếp chạy theo đội ngũ, chờ chạy mười vòng, đến lúc huấn luyện viên tuyên bố tạm dừng, anh trực tiếp lau mồ hôi ngồi xuống một góc rời xa mọi người.

Lúc này mấy người nhìn về phía anh, một người trong đó trực tiếp lớn tiếng nói, “Chiến đội Liệp Ưng sát hạch ngay cả đàn bà cũng có thể tham gia, giống cái thì ngoan ngoãn ở nhà sinh con, chạy đến trong đồng đàn ông làm gì.”

Người bên cạnh cười theo, “Cũng không thể nói như vậy, theo ý của cậu đàn ông đều có thể tham gia, vậy phục tùng giả chẳng phải là cũng có thể nhảy một chân vào.”

“Phục tùng giả dám đến đây chẳng lẽ không sợ bị chúng ta ngăn cản à? Ha ha ha... Cậu nhìn cái dáng vẻ của tên kia, chỉ có đàn bà mới có bím tóc, ngay cả phục tùng giả cũng không bằng đi! Ha ha ha —— a!”

Còn không đợi gã cười xong, có thứ gì lại đột nhiên bay qua, tốc độ nhanh đến mức căn bản phản ứng không kịp nữa, gã chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, sau đó mũi của gã liền bị chảy máu.

“Tiểu bạch kiếm tao đánh chết con mẹ mày, mẹ nó mày dám đánh tao!?”

Người kia bưng mũi chảy máu vọt thẳng đến trước mặt Yến Thù Thanh, Yến Thù Thanh ngồi tại chỗ khẽ cười một tiếng, “Tao vẫn luôn ngồi ở chỗ này, không nhúc nhích chút nào, con mắt nào của mày nhìn thấy tao đánh mày.”

“Không phải mày còn có thể là ai!”

Lời này chọc Yến Thù Thanh phát cười, “Hai ta không thù không oán, trước hôm nay ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy, tao cần gì phải đánh mày, lỗ mũi của mày bị đánh liền oán tao, làm sao không oán miệng mình quá thối lão thiên gia không cần thận đánh trật.”

Nói xong anh cũng lười phản ứng thẳng ngu này, đứng dậy đi về phía sân huấn luyện, lúc này ba người còn lại tất cả đều xông tới.

“Thằng nhóc này, mày rất có năng lực a, trực tiếp nhảy qua sát hạch thể năng cùng thực chiến diễn luyện đã coi bản thân rất đáng gờm? Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của mày, mày nghĩ mày tới chỗ nào, gan lớn không sợ chết cũng không nên tùy tiện tới đây, nghe anh mày khuyên một câu, lập tức quỳ xuống xin lỗi anh em

tại tao, bằng không ngày hôm nay mày đừng nghĩ đi ra khỏi cái cửa này.”

Ba người tất cả đều là thể trạng to lớn cường tráng, đặc biệt là dùng sức mạnh tăng trưởng, hai vòng khảo hạch, ba người cũng là đứng hàng đầu, bởi vì ba người vẫn là liên thủ hành động, dùng thủ đoạn hèn hạ nhất vây công đối thủ, cho nên tại vòng sát hạch thứ hai, rất nhiều người thậm chí trực tiếp bị bọn họ đánh chết.

Ở đây những người khác, tuy rằng cũng có chút đồ kỵ Yến Thù Thanh, mà quy định của Liệp Ưng xác quy định ngoại trừ sát hạch, tuyệt đối không cho chiến đấu âm thầm, cho nên vừa nhìn song phương mắt thấy muốn đánh nhau, tất cả đều sống chết mặc bay, hận không thể bọn họ lưỡng bại câu thương* đánh chết lẫn nhau, mình ngồi đó hưởng lợi.

(Lưỡng bại câu thương: hai người không đếm xỉa gì đến sự thiệt hại của bản thân, đánh nhau chết mới thôi.)

Ánh mắt Yến Thù Thanh lần lượt đảo qua ba người, khóe miệng vẫn cứ mang theo ý cười, không chút hoang mang mà nói, “Ba vị đây là muốn đánh nhau?”

“Con mẹ nó đừng phí lời! Nếu không muốn đánh thì mau quỳ xuống.”

Yến Thù Thanh vỗ vỗ tay, uống cạn bình nước, sau đó tiện tay ném đi, chiếc lọ chuẩn xác rơi vào trong thùng rác cách đó ít nhất năm mươi mét, mấy người ở đây hít một hơi, không thể tin được vào con mắt của mình.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người cho là Yến Thù Thanh sẽ động thủ, cùng lúc ba người kia cũng khởi động toàn thân chuẩn bị thủ thế, anh liền bĩu môi, “Huấn luyện viên nói, cấm đồng đội bí mật đánh nhau, hôm nay sợ rằng không có cách nào bồi tiếp các vị.”

Nói xong lời này, anh phất tay một cái tiêu sái xoay người rời đi, loại ác ý khiêu khích này xưa nay anh không đặt vào trong mắt, càng không vì chút chuyện nhỏ này tức giận, lúc trước anh bị truyền thông đẩy lên đầu gió đỉnh sóng, có người mắng anh khó nghe hơn, nếu như mỗi người công kích anh đều muốn đánh một trận, chẳng phải là sẽ khiến anh mệt chết?

Thân ảnh kiên cường giống như cây bạch dương, đi qua ba người kia, bộ dạng vân đạm phong khinh* hoàn toàn không giống như là mới vừa trải qua một hồi sỉ nhục.

(Vân đạm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ.)

Thế nhưng ba người kia không có đạt được mục đích làm sao có khả năng dễ dàng bỏ qua, một người trong đó trực tiếp vung lên nắm đấm đập tới, đầu Yến Thù Thanh nghiêng qua tránh thoát một quyền, nắm đấm của người kia nặng nề nện ở trên lan can lưu lại một hố to thật sâu.

Người kia một đòn không trúng, lại muốn đâm tới, nắm đấm mạnh mẽ mang theo âm thanh gào thét trực

tiếp phả vào mặt, Yến Thù Thanh không muốn đánh nhau, cho nên luôn luôn né tránh, căn bản không ra chiêu.

“Oắt con vô dụng tiểu bạch kiếm mày ra tay a! Hay là sợ ông nội mày rồi! Dám nhảy qua hai vòng chọn lựa mày chỉ có bản lãnh này à!”

Âm thanh gã ồn ào, lan can bên cạnh chấn động vang lên ong ong, thân hình to lớn của gã như một ngọn núi lấp lầy Yến Thù Thanh, làm cho anh lập tức thấy chán ghét.

Không muốn để ý tới cóc ghẻ, chỉ cần nhìn đã buồn nôn!

Đột nhiên gờ tay nắm lấy nắm đấm hung ác của gã kia, ánh mắt của anh thản nhiên nói, “Nếu như muốn đánh trước hết chúng ta cũng phải biết quy củ, một chọi một, không cho dùng vũ khí, các người cũng không muốn bị cấp trên bắt được đúng không?”

“Tao phi! Mày đắc tội ba anh em chúng tao, dựa vào cái gì không cùng đánh ba anh em chúng tao, nói cho cùng mày chính là đi cửa sau không có bản lĩnh, không dám đánh nhau với chúng tao thôi!”

Gã ta chửi ầm lên, một người bên cạnh lại ngăn cản gã, khinh miệt quét Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, “Cậu nhìn thân thể của cậu ta kia, một người cũng đủ đánh nó, ba người chúng ta nếu như đánh chết cậu ta dù sao cũng không tiện báo cáo cho cấp trên.”

“Được! Một chọi thì một chọi một, thằng nhóc một hồi không đánh mày quỳ xuống rạp đầu lạy, lão tử chính là cháu trai của mày!”

Nói xong người kia hét lớn một tiếng, giống như một ngọn núi ừn ừn kéo đến, lần này Yến Thù Thanh cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp nhảy lên nghênh tiếp.

Người kia thân hình tuy rằng cao to cường tráng, một quyền có thể trực tiếp đánh chết người, thế nhưng đến cùng quá mức công kênh, phản ứng trì độn, mà Yến Thù Thanh từ sau khi gien biến dị, gien cầm kiếm giả tuy rằng thoái hóa rất nhiều, trước đây bắp thịt rắn chắc cũng biến thành đường nét nhu hòa, mà thân thể so với trước đây càng thêm mềm mại, không chờ nắm đấm của người kia đến trước mặt anh đã nhảy lên không trung.

Hoàn toàn như khi đùa giỡn, người kia đánh phải anh liền trốn bên phải, người kia muốn tóm lấy anh vật xuống đất, anh nhảy đến không trung, “Quá chậm quá chậm, tao nói anh em mày nhanh nên có được hay không?”

“Con mẹ nó!”

Người kia một thở hồng hộc, liên tục mắng to, bắt được cơ hội hướng về phía Yến Thù Thanh đánh một quyền, một giây sau Yến Thù Thanh đã xuất hiện ở sau lưng của gã, một chân tung lên kẹp chặt cổ của gã,

đem gã vật xuống đất.

Giống như tảng đá ba trăm cân đập xuống đất, nhất thời cát bay đá chạy, người kia gào thét một tiếng bò lên đánh một quyền, Yến Thù Thanh trực tiếp đập cánh tay của gã, đá một cước về phía mặt của gã.

Trực tiếp đá gãy hàm răng của gã, làm cho mặt gã vốn đã chảy máu, nay lại máu thịt be bét, nhìn đến rợn người.

Người kia triệt để nổi điên, dĩ nhiên móc ra một thanh đoản đao muốn đâm vào đôi mắt Yến Thù Thanh, anh không có đề phòng, cánh tay bị chém một vết thương, điều này làm cho đôi mắt của anh triệt để chìm xuống, thậm chí biến thành màu đen nồng nặc.

Trong lúc người kia chuẩn bị đâm vào tim anh, Yến Thù Thanh kéo tóc của gã, trực tiếp cười lên bả vai của gã, hai cái chân trong nháy mắt khóa trái, người kia lập tức không có cách nào hô hấp, một gương mặt nghẹn đến đỏ ửng.

Xương cổ phát ra âm thanh kéo kẹt, Yến Thù Thanh chỉ cần hơi dùng sức, có thể bẻ gãy cổ của gã.

Vừa lúc đó, người ở bên cạnh lúc trước nói tuyệt đối không nhúng tay, nhìn thấy anh em mình bị đánh thành như vậy, trực tiếp rút dao hướng về phía Yến Thù Thanh không hề phòng bị, muốn đâm vào tim anh...

“Cẩn thận sau lưng!”

Có người hô to một tiếng, thế nhưng chiếc dao lạnh lẽo đã chạm đến da, Yến Thù Thanh mặc dù phản ứng lại không thể tránh thoát một đòn trí mạng này.

Đâm nhọn sắc bén đột nhiên truyền đến, trong phút chốc anh trợn mắt lên, trong lúc anh nghĩ mình đã bị đâm xuyên tim, có thứ gì đột nhiên “Ầm” Một tiếng đập tới, trực tiếp đá trúng thanh đoản đao trí mạng này, khiến nó rơi xuống đất.

Yến Thù Thanh ngã xuống đất, còn không đợi thấy rõ chuyện gì xảy ra, một cái bóng người màu đen đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, ai cũng không có phát hiện sự tồn tại của hắn, thậm chí không thấy rõ hắn làm sao làm được, đến lúc chờ nhìn thấy người, hắn đã đá một cước vào trên cổ người kia.

Người kia ầm một tiếng ngã trên mặt đất, người áo đen trực tiếp cầm cổ tay gã, cầm lấy thanh đoản đao lúc này, tại đầu ngón tay xoay một cái, tàn nhẫn mà đâm vào lòng bàn tay của gã.

“A ——!”

Rít lên một tiếng, máu tươi tung toé, tất cả xảy ra quá nhanh, tất cả mọi người sợ đến ngây người, Yến

Thù Thanh lúc này mới từ bên trong sợ hãi vừa nẩy tỉnh táo lại, ngẩng đầu đối diện thân ảnh người mặc áo đen kia, định thần nhìn lại, cả người đều sửng sờ..

Cái thân ảnh này... Cái thân ảnh này...

Làm sao giống Cận Hằng như vậy!?

Hết chương 44-phần 2.

63. Chương 45-1: Phần 1

Yến Thù Thanh hoàn toàn ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng lưng kiên cường của người áo đen cách đó không xa, triệt để quên mất phản ứng, đầu chỉ một thoáng trống rỗng.

Anh không biết mình đến tận cùng là từ bên trong hiểm cảnh còn chưa phục hồi tinh thần lại, hay là quá mức nhưng nhớ Cận Hằng, mới xuất hiện ảo giác hoang đường như thế, lý trí nói cho anh biết không được nghĩ bậy nghĩ bạ, Cận Hằng không thể xuất hiện ở đây, nhưng anh quen biết Cận Hằng sáu năm, như thế nào nhận sai bóng lưng của hắn?

Nắm đấm hung ác kéo tới trước mặt, người đàn ông đột nhiên nghiêng đầu tránh né một quyền, giờ tay nắm một đòn mạnh mẽ vào mặt người kia, nắm đấm tràn đầy sức mạnh khiến cơ nhục cũng theo đó mà căng ra, thân hình mạnh mẽ cao ngất giống như một con mãnh thú đang săn mồi, giờ tay nhấc chân, mỗi một động tác đều hung ác tỏa ra khí thế dọa người, giống như là một giây sau liền muốn xé nát con mồi.

Hai người còn lại thấy tình thế không tốt, rút ra đoản đao xông tới, một người trong đó vọt thẳng tới sau lưng người áo đen muốn nhân cơ hội mạnh mẽ đâm xuống, Yến Thù Thanh không kịp phản ứng, xông lên đánh về phía về người kia một cước.

“A ——!” Người kia gào lên đau đớn một tiếng, toàn bộ hàm dưới đều bị Yến Thù Thanh đá nát, “Ầm” một tiếng ngã xuống đất.

Cúi đầu chột né nắm đấm của người kia, Yến Thù Thanh trực tiếp vật người kia xuống đất, vội vàng hỏi người đàn ông áo đen bên cạnh, “Anh không sao chứ!?”

Vừa nãy chính mình suýt chút nữa bị dao đâm vào tim nỗi khiếp sợ vẫn còn, anh không có cách nào tưởng tượng vừa nãy nếu như người kia không đến kịp anh sẽ rơi vào thảm cảnh gì, trong lúc nhất thời lòng bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Người đàn ông áo đen tránh thoát một kiếp, lúc này nghiêng đầu nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, trầm giọng nói câu “Cảm ơn”.

Trong chớp mắt quay đầu lại, Yến Thù Thanh thấy rõ mặt của hắn, trong lúc nhất thời cứng đờ đứng tại chỗ.

Không phải...

Người này không phải Cận Hằng...

Đây là một gương mặt khá bình thường, dưới lông mày đậm nét thô lệ là một đôi mắt hẹp dài, cằm trên còn có một tầng râu chưa được xử lý sạch sẽ, gần mi mắt bên phải có vết sẹo thật dài.

Khiến cả người hắn như một con mãnh thú kiêu căng khó thuần, tản ra khí tức dã tính cường liệt, tuy rằng vẫn cứ tràn ngập mị lực, thế nhưng so với gương mặt anh tuấn của Cận Hằng thì quả thực là một trời một vực.

Cận Hằng thích sạch sẽ bao nhiêu, so với bất luận người nào anh hiểu hơn tất cả, tên kia là người rất yêu thích sạch sẽ thậm chí đã trở thành thói quen khó bỏ, hơn nữa rất chú trọng vẻ bề ngoài của mình, đừng nói trên mặt lưu lại vết sẹo dài như vậy, cũng chỉ là một ngày không cạo râu, hẳn đều không có cách nào nhìn được, huống chi lại lưu lại một đám râu lớn ngổn ngang lồi thoi như thế.

Trong nháy mắt Yến Thù Thanh không nói ra được trong lòng là tư vị gì, không thể nói được là thất vọng, dù sao anh chưa từng hi vọng thật sự ở đây nhìn thấy Cận Hằng, nhưng này loại cảm giác từ trên cao bỗng nhiên rớt xuống đất quả thực rất là khó chịu.

“Này! Bên trái!”

Thanh âm trầm thấp của người áo đen đột nhiên vang lên, Yến Thù Thanh trong một giây phục hồi tinh thần lại, một thanh đoản đao đã tập kích đến trước mặt, theo bản năng trốn về sau một chút, sau đó một cánh tay tinh tráng đưa ra nắm lấy tay cổ tay của gã kia, Yến Thù Thanh miễn cưỡng tránh thoát một đòn, lập tức lấy lại tinh thần, trong lúc hai người chiến đấu, trên tay vừa phát lực, một tiếng “răng rắc” vang lên gã kia gãy mất cổ tay.

Hai người còn lại đã ý thức được đơn đả độc đấu tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ, trực tiếp liền đem Yến Thù Thanh vây ở chính giữa, “Con mẹ nó lại có một thằng quản việc không đầu! Ngày hôm nay tới một người giết một người, đến hai người chúng ta giết một đôi!”

Người dẫn đầu hét lớn một tiếng, ba gã to con đồng thời rút đao kéo tới, Yến Thù Thanh cùng người áo đen lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, khoe miệng câu lên lộ ra nụ cười, “Anh em đa tạ mới vừa xuất thủ cứu giúp, mục tiêu của bọn họ là tôi, anh thừa dịp hiện tại nhanh chóng rút lui vẫn tới kịp.”

Người áo đen hừ lạnh một tiếng, không hề liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh một cái, vọt thẳng tiến lên nghênh tiếp ba người kia, Yến Thù Thanh kinh ngạc, sau đó xì cười một tiếng cũng gia nhập chiến đấu.

Ba gã to con không hổ là cao thủ đứng đầu vượt qua hai vòng sát hạch đi đến bây giờ, tuy rằng đấu đơn độc mỗi người đều có thể lực không cao, thế nhưng ba người tụ lại cùng nhau hỗ trợ lẫn nhau, có công có phòng, còn thường xuyên đánh lên sử dụng ám chiêu, nếu như đồng thời ra tay, một người cơ hồ khó có thể chống đỡ.

Nhưng bây giờ có người đàn ông thần bí này hỗ trợ, Yến Thù Thanh như hổ thêm cánh, rõ ràng hai người là lần thứ nhất liên thủ, nhưng lại phối hợp ăn ý bất ngờ, nhiều lần Yến Thù Thanh thậm chí đều không mở miệng, người đàn ông đã đoán được ý nghĩ của anh, trong lúc nhất thời bầu không khí lâm vào sốt ruột.

Ba người kia không chiếm được tiện nghi của bọn họ liền nhìn nhau nháy mắt ra dấu, hai người trong đó ngáng chân bọn họ, còn lại một người lặng lẽ chuyển qua sau lưng muốn trước tiên làm thịt người đàn ông đột nhiên xuất hiện xen vào chuyện của người khác này.

Người đàn ông áo đen không nhìn thấy tên kia, Yến Thù Thanh lại nhìn thấy hô to một tiếng, “Cẩn thận mặt sau!”

Người đàn ông hơi động, một tên gã to con liền chặt chẽ giữ chặt thân thể của hắn, Yến Thù Thanh không còn kịp suy tư nữa một phát bắt được lưỡi dao, tàn nhẫn mà đâm vào gã to con ngăn cản người đàn ông, trong nháy mắt dao rút ra, người đàn ông còn không kịp chờ đợi Yến Thù Thanh phản ứng, đột nhiên đoạt lấy dao trong tay của anh, hướng về một tên to con phía sau lưng không biết lúc nào nhô ra chuẩn bị đánh lên, hung hăng quang tới...

Dao bay thẳng về phía tên to con, người dùng qua súng đều rõ ràng, đòn đánh này tên tráng hán kia không thể tránh thoát, mà ngay tại lúc này xa xa truyền đến tiếng bước chân.

“Làm cái gì vậy!”

Một tiếng quát to đột nhiên vang lên, người đàn ông trực tiếp nhảy lên nhanh chóng chop lấy con dao suýt chút nữa thì đâm mù mắt tên to con kia, nắm chặt ở trong tay.

Lúc này huấn luyện viên chạy tới, nhìn thấy trước mắt khắp nơi bừa bộn, gương mặt ông ta lập tức trở nên âm trầm, cười lạnh một tiếng, “Các người lá gan rất lớn, đây là muốn làm gì, âm thầm đấu nhau à?”

Ông ta nói xong lại liếc mắt nhìn vết máu loang lổ trên đất, giận dữ hét, “Đừng tưởng rằng vừa nãy tôi không nhìn thấy bất cứ thứ gì! Các người cũng thật dư sức, tôi chân trước vừa mới đi, các người liền dám đấu tranh nội bộ! Quân quy của Liệp Ưng các người đều xem là gió bên tai rồi!”

“Ai có liên quan đến chuyện này, đứng ra cho tôi!”

Huấn luyện viên tự nhiên tận mắt thấy, cũng không thể tiếp tục ngụy biện, Yến Thù Thanh rất thần nhiên đi lên phía trước một bước, trên mặt không có bất kỳ thần sắc lùi bước trốn tránh.

Mà ba gã to con ngã trên mặt đất lại chậm chạp không đứng lên, chờ đến lúc huấn luyện viên dời ánh mắt đến trên người bọn họ, bọn họ sắc mặt trắng nhợt, chỉ vào Yến Thù Thanh nói, “Trưởng quan, là tiểu tử này động thủ trước đánh chúng tôi, chúng tôi căn bản không nghĩ chấp nhận với cậu ta, là cậu ta gây sự trước, chúng tôi cũng là người bị hại a!”

Ba người nói xong lại chỉ vào vết thương ở lòng bàn tay và trên cánh tay bị dao đâm xuyên qua của mình, nhanh chóng giải thích, “Không tin trưởng quan có thể nhìn, chỗ này bị thương, còn có nơi này, nơi này... Tất cả đều là hai người kia lấy dao đâm! Bọn họ chính là nhìn ba huynh đệ chúng ta có thành tích sát hạch tốt, cố ý lên lút trả đũa!”

Huấn luyện viên nhíu mày thật chặt, ánh mắt rơi vào trên người người đàn ông áo đen, “Cậu cũng tham gia?”

Người đàn ông lơ đãng gật gù đầu, trong tay còn thưởng thức thanh đoản đao vừa đoạt tới, huấn luyện viên nhìn chăm chăm con dao kia hừ lạnh một tiếng, lại nhìn Yến Thù Thanh bên cạnh hỏi, “Thành thật khai báo, rốt cuộc chuyện này là làm sao, việc này có liên quan đến những người khác hay không?”

Trưởng quan nói xong lại dùng một đôi mắt bén nhọn đảo qua từng người ở đây, sắc mặt của mọi người đều trở nên không được tự nhiên.

Nếu như Yến Thù Thanh trực tiếp mở miệng nói tám mươi ba người bọn họ đồng thời bài xích anh, hơn nữa còn cố ý thấy chết mà không cứu, anh vì tự vệ mới ra tay đánh người, ba người này bao quát gồm tất cả những người ở đây có lẽ sẽ hận anh thấu xương.

Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lắc lắc đầu, “Người là tôi thương tổn, mà là vì bọn họ động thủ trước, sau đó đánh nhau cũng chỉ là bởi vì ân oán cá nhân, cùng những người khác không có quan hệ.”

“Mẹ nó nói vậy! Nếu như chúng tao động thủ trước sẽ có đề phòng, làm sao có khả năng bị thương thành như vậy!”

“Đều im lặng cho tôi!”

Huấn luyện quan ở trên cao nhìn xuống ba gã to con, “Cậu là nói, hai người bọn họ là lính mới đột nhiên lại muốn chủ động khiêu khích ba người các cậu, sau đó còn đoạt vũ khí của các cậu, sau đó đánh các cậu bị thương sao?”

Ba gã to con trong nháy mắt sắc mặt trắng nhợt, vừa muốn giải thích, liền bị huấn luyện viên lớn tiếng đánh gãy, “Ba người các cậu ở đây tổng cộng đợi bốn mươi hai ngày, hơn nửa thời gian đều là gây sự đánh đập đồng đội, trước đây tôi không nhìn thấy coi là chuyện khác, hiện tại các cậu ở dưới mi mắt của tôi còn dám gây sự, thật sự coi chiến đội Liệp Ưng là chỗ các cậu tự tung tự tác!”

“Chiến đội Liệp Ưng căn chính là chiến sĩ chân chính ý chí cứng rắn như thép, không phải loại tiểu nhân đầu cơ trục lợi chèn ép đồng đội, lần khảo hạch này các cậu không có điểm, hiện tại có thể thu dọn đồ đạc

rời đi căn cứ.”

“Trưởng quan! Chúng ta —— ”

Ba người lập tức cuống lên, thế nhưng huấn luyện viên lại không cho bọn họ cơ hội biện bạch, “Đừng để cho tôi phải người đưa các cậu đi.”

“Mẹ nó đây không công bằng! Chúng tôi trải qua hai vòng chọn lựa mới lưu tới ngày hôm nay, dựa vào cái gì bọn họ cùng chúng tôi đánh nhau, cuối cùng là chúng tôi đi, mà hai người bọn họ lại được lưu lại.”

“Quy củ Liệp Ưng chính là như vậy, các cậu nếu có can đảm nhảy qua hai vòng chọn lựa, sang năm có thể thử một lần, thế nhưng thành viên bị xử lý kỷ luật trong vòng ba năm không cho tham gia sát hạch, ba người các cậu sang năm chỉ sợ cũng không có cơ hội.”

Nói xong lời này, huấn luyện viên trực tiếp gọi người tới trực tiếp kéo ba người kia ra ngoài.

Trong lúc nhất thời toàn bộ trên sân huấn luyện hoàn toàn tĩnh mịch, huấn luyện viên nhìn khắp bốn phía, lạnh lùng nói, “Tham gia sát hạch phải biết tuân theo quy củ, các người tự nhiên lựa chọn Liệp Ưng, sau này phải làm việc theo quy củ của Liệp Ưng, nếu như có người lựa chọn phương thức chống đối, hiện tại có thể cùng bọn họ đồng thời rút đi, Liệp Ưng thiếu nước thiếu thương thiếu tài nguyên, chính là không thiếu người!”

Nói xong huấn luyện viên quay đầu, trừng mắt nhìn người đàn ông áo đen mắng, “Đoan Trạch, ra khỏi hàng!”

Người đàn ông áo đen đi tới một bước, vừa lúc đứng ở bên cạnh Yến Thù Thanh, huấn luyện viên mang theo gương mặt âm trầm, lạnh lùng nói, “Là một người mới gia nhập hôm nay, ngày thứ nhất cậu đã dám cùng đồng đội đánh nhau, có phải là Liệp Ưng miếu quá nhỏ không đủ chỗ cho vị Đại Phật là cậu không! Cậu nói tôi nghe một chút, vô duyên vô cớ cậu tham gia vào làm gì?”

Đoan Trạch mặt không thay đổi đứng ở nơi đó, lạnh lùng liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh một cái, ngoắc ngoắc khóe miệng nói, “Xem mọi người đánh sáng khoái, tôi cho đây là hạng mục huấn luyện mới, cho nên mới đến muốn so tài, tôi làm sao biết bọn họ là lừa thật.”

Thanh âm của hắn thô ráp khàn khàn, như là ma sát quá giấy ráp, mà thái độ lại cực kỳ ngạo mạn, giống như một câu cũng lười nói, thân thể tinh tráng cao ngất bao bọc trong áo sơ mi màu đen, lộ ra một đoạn cổ xanh đen, một gương mặt mang theo vết sẹo lười biếng buồn ngủ, như là hoàn toàn không đem chuyện xảy ra để ở trong mắt.

Trên sân huấn luyện mặt trời quá mức chói mắt, mà hắn đứng ở vị trí bắt mắt nhất phía trước đội ngũ, khiến người ta muốn nhìn nhưng lại không trực tiếp nhìn thẳng được.

Càng xem như vậy, trái tim Yến Thù Thanh trầm xuống, trước mắt người này từ tướng mạo đến tính cách, thậm chí ngay cả tiếng nói đều cùng Cận Hằng không có nửa phần tương tự, anh lại cảm giác rõ rệt người này cùng Cận Hằng là hai người.

Thế nhưng trên thế giới này tại sao có thể có người thân hình cùng bóng lưng tương tự nhau như thế, nếu như không phải nhìn thấy mặt của người này, anh còn nghĩ rằng hai người họ đã đánh tráo gương mặt cho nhau.

Nghĩ tới những thứ này bản thân Yến Thù Thanh cũng cảm thấy có chút buồn cười, hận không thể đánh đầu mình hai cái, uống anh cùng Cận Hằng nhận thức sáu năm, thậm chí ngay cả giường cũng lên rồi, bây giờ dĩ nhiên còn có thể nhận sai.

Lúc trước không nói một lời lựa chọn rồi đi, anh ngay cả sức sinh cũng không bằng, bây giờ lại tùy tiện coi một người xa lạ là Cận Hằng, e sợ anh thật sự điên rồi.

Yến Thù Thanh a Yến Thù Thanh, nơi này là chiến đội Liệp Ưng nằm ở hoang mạc vắng vẻ cách mẫu tinh mười vạn dặm, là một nơi lúc nào cũng có thể mất mạng, Cận Hằng hiện tại đang an bình làm thượng tá quân bộ, sau này cũng không biết có cơ hội gặp mặt lại hay không, may đến cùng còn đang chờ mong cái gì?

“Đoan Trạch cậu đây là thái độ gì! Không nghe thấy tôi đang nói với cậu à!”

Huấn luyện viên quát lớn kéo lại tâm tư của Yến Thù Thanh, anh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, vừa ngẩng đầu đối mặt ánh mắt lạnh như băng của Đoan Trạch, hắn thu tâm mắt lại lười biếng đứng ở nơi đó, tựa hồ vừa nãy cũng đang thất thần.

“Còn có cậu Thư Yến, coi như là bọn họ động thủ trước, cậu lại cùng bọn họ đánh nhau!? Hai người các cậu mới vừa đến đã gây ra chuyện lớn như vậy, Thư Yến cậu nói cho tôi nên giải quyết cậu thế nào!”

Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn Đoan Trạch bên cạnh, mím khóe miệng nói, “Trưởng quan, chuyện này đều là do tôi một mình gây nên, Đoan Trạch phỏng chừng chính là không làm rõ tình huống tùy tiện đi vào, ngài hỏi anh ta, anh ta cũng cái gì cũng không biết, không bằng tôi cùng ngài về văn phòng, tỉ mỉ giải thích rõ ràng quá trình cho ngài, lúc đó đó ngài muốn làm sao phạt làm sao mắng cũng có thể, như vậy được không?”

Lời này rốt cục khiến mặt của huấn luyện viên có biểu tình hòa hoãn, kết quả còn không đợi ông ta mở miệng, bên cạnh một đạo thanh âm khàn khàn đột nhiên vang lên, “Đánh thì cũng đã đánh, còn có gì cần phải giải thích.”

Đoan Trạch nói xong lời này liền giơ tay che miệng ngáp một cái, hoàn toàn mất hết tinh thần đánh người vừa nãy, bộ dạng tùy ý không phải đang thảo luận xử phạt thế nào, mà giống như đang hỏi tối nay ăn gì.

Nghe xong lời này đầu Yến Thù Thanh vang lên ong ong, tổ tông ơi, thái độ này của anh khẳng định chạy

không thoát nhất định sẽ bị trưởng quan phạt rất nặng, chưa từng thấy có người bị xử lý kỷ luật lại có thái độ ung dung như thế.

Quả nhiên huấn luyện viên vừa nhìn thái độ không hợp tác của hắn, lúc này tức giận sầm mặt lại rồi, vung tay lên, chỉ vào hoang mạc cát vàng bay đầy trời bên ngoài trụ sở, nổi giận nói, “Hiện tại hai người các cậu cút cho tôi ra bên ngoài đeo bao cát chạy 20km, chạy xong thì được ăn cơm, nếu như dám tháo một bao cát xuống, hoặc là chạy thiếu một centimet, các cậu lập tức cút khỏi chiến đội Liệp Ưng cho tôi.”

Nói xong lời này, huấn luyện viên đảo qua những người khác ở đây, “Nhìn thấy chiến hữu nội đấu còn không khuyên can ngăn cản, các người toàn bộ trở lại viết kiểm điểm bằng tay cho tôi! Ít nhất hơn 10 ngàn chữ, nếu như dám to gan để người máy viết, cũng đồng thời cút khỏi đây đi.”

Nói xong lời này, huấn luyện viên tức giận nổi trận lôi đình, mạnh mẽ trừng tất cả mọi người liếc mắt một cái phất tay áo rời đi.

Những người còn lại xoa mồ hôi trên đầu, đều lục tục chạy trở về viết kiểm điểm, nhất thời trên sân huấn luyện chỉ còn dư lại hai người Yến Thù Thanh cùng Đoan Trạch.

Hết chương 45 phần 1.

64. Chương 45-2: Phần 2

Yến Thù Thanh nhìn Đoan Trạch ngồi ở bên cạnh đeo bao cát lên đùi, tâm lý chập trùng lên xuống, bộ dạng hắn khom lưng, thật sự quá giống Cận Hằng, nếu như không phải mái tóc màu đỏ xóc xếch kia, từ phía sau lưng tưởng chừng là một người.

Yến Thù Thanh theo bản năng tránh đi ánh mắt, hít sâu một hơi mới đi tới, vừa định nói với hắn cái gì, Đoan Trạch liền lập tức đứng lên.

Hai người đột nhiên mặt đối mặt, Yến Thù Thanh suýt chút nữa trượt chân ngã ở trên người hắn, lúc này mới phát hiện cái tên này cao hơn anh gần nửa cái đầu, thân thể cường tráng cao ngất như một ngọn núi nhỏ đứng sừng sững ở trước mặt anh, khiến cho người ta cảm giác ngột ngạt trước nay chưa từng có.

Anh theo bản năng lui về sau một bước, mở ra khoảng cách giữa hai người, nỗ lực để cho mình quên đi bóng lưng của hắn, đưa tay ra cười nói, “Xin chào, tôi gọi Thư Yến, có thể quen biết một chút không? Dù sao vừa nãy chúng ta cũng cùng đánh nhau mà.”

Đoan Trạch liếc anh một cái, nhìn chằm chằm bàn tay duỗi tới, đôi mắt hẹp dài híp lại, hai tay ở trong túi quần hoàn toàn không có ý tứ tiếp tục trò chuyện, “Tôi phải đi chạy bộ, phiền cậu nhường đường một chút.”

Phút chốc hết thấy lời nói đều kẹt ở trong cổ họng, tay của Yến Thù Thanh dừng ở giữa không trung, duỗi cũng không được thu cũng không được, trên mặt dâng lên một trận đỏ ửng lúng túng xấu hổ, chậm rãi lui về sau hai bước, “Xin lỗi...”

Đoạn Trạch nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu xanh của Yến Thù Thanh, sau đó rút cuộc không còn cho anh thêm một cái ánh mắt, trực tiếp đi qua anh, đi ra sân huấn luyện.

Khí trời tháng chín, vẫn cứ nắng gắt như lửa, mặt trời cực nóng treo móc ở trên trời, mặc dù chỉ là ở bên ngoài đi một vòng người cũng đã chảy mồ hôi đầm đìa, càng không cần phải nói bây giờ thân đang ở bên trong sa mạc, bốn phía không có bất kỳ nguồn nước cùng vật che đậy nào, toàn bộ thế giới phẳng phất biến thành một cái lò lửa thiêu đốt.

Hạt cát nóng bỏng không ngừng hấp thu nhiệt độ mặt trời, trong nháy mắt hút khô tất cả mọi vật, dưới ánh mặt trời nóng rực, ở trong sa mạc này chỉ có hai người, trên đồi cát bao cát, song song chạy về phía trước.

Mồ hôi thuận theo cái trán không ngừng mà chảy xuống, da dẻ toàn thân như giống như bị đốt cháy, da tróc thịt bong tróc đau đớn không thôi, mồ hôi lướt qua da dẻ khô nứt càng thêm xót ruột đau đớn, nhưng còn không chờ mồ hôi bốc hơi lên, trực tiếp bị mặt trời nóng rực hong khô.

Yến Thù Thanh cả người mệt đã không có cách nào suy nghĩ, trên đồi cát bao cát nặng mười lăm kg, mặc dù là đang chạy trên đường bằng, thế nhưng mang theo trọng lượng lớn như vậy cũng khiến cho anh mệt bỏ hơi tai, càng không cần phải nói bây giờ bọn họ chạy trong sa mạc. Đường dưới chân căn bản không có chỗ có thể mượn lực, cát vàng mềm nhũn, muốn nhấc chân không thể không dùng tới khí lực toàn thân, anh cũng không biết mình đến tận cùng chạy bao lâu, càng không biết một giây sau có thể trực tiếp một đầu ngã xuống đất hay không, chỉ là máy móc cất bước về phía trước.

Đoạn Trạch bên cạnh thoát nhìn cũng không tốt hơn anh chỗ nào, vào lúc này đôi môi cũng bị ánh nắng chiếu vào mà nứt nẻ, nhưng thủy chung không nói một lời.

Hai người từ sau khi rời đi sân huấn luyện rút cuộc không còn nói bất kỳ lời nào, mà ở trong hoàn cảnh như vậy, rõ ràng có đồng bọn có thể giúp đỡ lẫn nhau, lại muốn làm bộ coi đối phương là không khí, không khỏi khiến lần chạy trên sa mạc càng thêm cực khổ, vì vậy Yến Thù Thanh liếm đôi môi khô khốc, không nhận được mở miệng trước, “... Tuy rằng anh không muốn nói chuyện với tôi, thế nhưng tôi vẫn phải là nói chuyện, chuyện vừa rồi cảm ơn anh, anh giúp tôi, kết quả còn hại anh cùng tôi đồng thời chạy bộ, thật không tiện.”

Đoạn Trạch liếc anh một cái, hiếm thấy lộ ra một chút biểu tình, cười nhạo nói, “Cậu cũng biết điều thật, mệt thành như vậy, còn vẫn luôn nói liên tục, cậu giữ một chút thể lực đi được không, đừng để không chạy được, còn phải để tôi kéo cậu trở về.”

Tổ tông này nói khó nghe, tuy rằng vẫn không hữu hảo như trước, thế nhưng ngược lại khiến khiến Yến Thù Thanh khó giải thích được thở phào nhẹ nhõm, cười nhứu mày, “Bởi vì tôi nhìn thấy anh không muốn nói chuyện với tôi, cho nên sau này phỏng chừng chừng ngoại trừ huấn luyện hai chúng ta sẽ không có cơ hội gặp mặt, hiện tại nếu như không nói cảm ơn, chẳng phải là tôi không có thành ý.”

Đoan Trạch hé mắt, “Làm sao cậu biết chúng ta sẽ không gặp lại?”

“Cái gì?” Bao cát quá lớn, Yến Thù Thanh híp đôi mắt không có nghe rõ hẳn nói cái gì.

Lúc ngẩng đầu lên lại, Đoan Trạch lạnh lùng nhìn anh nói một câu, “Tôi nói với cậu không cần tưởng bở, ngày hôm nay tôi ra tay hoàn toàn là không ưa bọn họ ba đánh một còn chơi trò đánh lén, căn bản không liên quan tới việc cứu cậu, huống hồ sau đó cậu cũng giúp tôi cầm mấy dao, hai chúng ta không thiếu nợ nhau, thu hồi thành ý của cậu đi, tôi không thích mấy trò giả tạo đó đâu.”

Yến Thù Thanh bĩu môi, “Há, tôi cũng chỉ là tùy tiện nói một chút, cũng không phải thành tâm.”

Đoan Trạch vừa nghe lời này phút chốc ngẩng đầu lên, trên mặt biểu tình có chút khó coi, Yến Thù Thanh thối phù một tiếng nở nụ cười, “Anh thật sự giống...”

Anh theo bản năng muốn nói “anh thật sự giống bạn trai tôi”, mà một khi nghĩ đến người này đối với anh chỉ là người xa lạ, anh liền đem lời nói nuốt vào trong bụng, “Tính tình của anh thật sự rất giống một người bạn của tôi, nếu không phải nhìn thấy mặt anh, tôi thật sự nghĩ đến hai người là thân thích.”

Đoan Trạch lười nói chuyện với anh, tiếp tục chạy về phía trước, Yến Thù Thanh liếc nhìn hẳn một cái, nói tiếp, “Nói đến trước kia anh ở đâu, nghe giọng nói như là đế đô, ở đế đô làm lính không phải tốt vô cùng, dù sao cũng tốt hơn đến đây chịu khổ!”

Đoan Trạch đột nhiên dừng bước chân, con người màu xanh lam kia híp lại, vết sẹo thật dài nhìn qua có chút chói mắt, “Vậy tại sao cậu lại đến, nghe giọng nói cậu cũng là người đế đô.”

Yến Thù Thanh đương nhiên sẽ không nói cho hẳn biết chuyện thân thể của anh biến dị đã không có cách nào trở về mẫu tinh, cho nên không thể không rời đi, cười cười, nhìn trái nhìn phải mà nói, “Anh nếu như muốn lưu lại ở chiến đội Liệp Ưng, không nên giống như tôi tới trễ như thế, bọn họ đã thông qua hai lần sát hạch, sau này ngày tháng ở đây của chúng ta nhất định trôi qua không dễ chịu.”

Đoan Trạch tựa hồ không nghe ra anh đang trốn tránh vấn đề, đột nhiên câu môi nở nụ cười, “Tôi tự nhiên đến chính là vì có mục đích, cho nên trễ nữa cũng không đáng kể, chỉ muốn chiếm được mong muốn cũng không uổng chuyến này.”

Nói xong lời này, hẳn nghiêng đầu đi nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, con mắt màu xanh lam dưới ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống sáng quắc bức người, nhất thời dĩ nhiên làm cho anh có chút thất thần.

“Nhá anh em, nghe anh nói như vậy chí hướng của anh rất rộng lớn a, anh muốn làm đội trưởng Liệp Ưng, hay đang chuẩn bị cưới vợ đẹp đi lên đỉnh cao nhân sinh a?”

Đoan Trạch xì cười một tiếng, đột nhiên tiến đến trước mặt Yến Thù Thanh, khoảng cách quá gần khiến Yến Thù Thanh theo bản năng lui một bước, kết quả suýt chút nữa bị bao cát dưới chân vấp ngã.

“Thư Yến đúng không?”

Hắn dùng tay cầm lấy thẻ chứng nhận của Yến Thù Thanh nhìn lướt qua trầm giọng nói, “Có người từng nói với cậu, cứ cố gắng đến gần muốn thân thiết với người khác, sẽ làm cho người ta cực kỳ chán ghét hay chưa?” Lần sau đừng lung tung nói chuyện với tôi, hai chúng ta rất quen sao?”

Nói xong hắn lộ ra một vệt biểu tình cực kỳ không vui, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Đợi đến khi Yến Thù Thanh phục hồi tinh thần lại, hắn đã chạy ra ngoài rất xa, nhìn bóng lưng càng đi càng xa của Đoàn Trạch, Yến Thù Thanh không nhịn được: Chán ghét tôi không muốn phản ứng tôi, có bản lĩnh anh làm người câm a! Bô bô nói một đồng cuối cùng lại nói một câu như vậy... là loại người gì không biết!

Hết chương 45-phần 2.

65. Chương 46-1: Phần 1

Sau khi hoàn thành hai mươi km chạy trong sa mạc, trời đã triệt để đen kịt.

Hoang mạc buổi tối, so với ban ngày có sự chênh lệch rõ ràng, mới vừa rồi còn là ánh mặt trời chói chang khí trời khô nóng, chờ đến khi mặt trời lặn xuống, trên người ướt đầm mồ hôi, bị gió lạnh thổi qua, quả thực như nước đá thấm vào trong thân thể, lạnh đến mức khiến Yến Thù Thanh run rẩy.

Anh hận không thể trực tiếp mọc ra hai cánh bay trở về, thế nhưng hai chân giống như rót chì, nặng nề đến mức không còn chịu đựng sự chi phối, chờ đến lúc bước từng bước về căn cứ, anh cảm giác mình quả thực chết rồi, lúc này vẫn không thể trở về ký túc xá ngủ một giấc, bởi vì bọn họ còn phải đi phòng huấn luyện viên báo cáo.

Hít sâu một hơi, anh nuốt nước miếng một cái, vừa ngẩng đầu liền thấy Đoàn Trạch đi ở phía trước, trạng thái của cái tên này bây giờ so với anh cũng không tốt hơn chỗ nào, bởi vì quá nóng, áo sơ mi trên người hắn để lại một tầng mồ hôi dày đặc, nhìn bộ dạng khắp khềnh của hắn, trong lòng Yến Thù Thanh không khỏi chế được cẳng thẳng.

Có lẽ là bởi vì bóng lưng này quá giống Cận Hằng, có lẽ là người này rất cuộc là bởi vì giúp anh mới một thành như vậy, nhìn bóng lưng vừa xa lạ vừa quen thuộc cách đó không xa, Yến Thù Thanh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp xoay người đi đến phòng canh gác.

Chờ đến lúc anh từ bên trong đi ra, Đoàn Trạch đã đi xa, anh kéo hai chân nặng như chì nhanh chân đuổi tới, đem bình nước bên người mình đưa tới, “Này, cho anh.”

Nước trong bình là do anh mới đến phòng canh gác xin nước rót vào, lúc trước bởi vì phải tham gia huấn luyện, cho nên anh tiện tay cầm bình nước trong ký túc xá, kết quả lại bị phạt chạy ở trên hoang mạc này, cho nên bình nước cũng phát huy tác dụng lớn, nếu không phải là bởi vì bình nước bên người, anh cảm giác mình lúc nào cũng có thể chết khát ở trên đường.

Mà Đoan Trạch cái tên này ngày hôm nay vừa mới đến đây, lúc bị phạt chạy bộ trên người ngay cả hành lý đều không có, càng không cần phải nói mang theo bình nước bên người, cho nên đoạn đường này hẳn chính là mệnh mẽ chống đỡ, mặc dù Yến Thù Thanh mấy lần muốn đem nước cho hắn, hắn đều không hề liếc mắt nhìn một cái, trực tiếp hừ lạnh một tiếng tiếp tục chạy về phía trước.

Bây giờ đôi môi hắn hoàn toàn nứt nẻ, sắc mặt cũng cực kỳ gay go, thật sự nếu không đúng lúc bổ sung lượng nước, không biết chừng hắn có thể trực tiếp ngã xuống đất.

Nhìn bình nước gần trong gang tấc, hắn ngẩng đầu lên nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, ánh mắt băng lãnh, không nhìn ra tâm tình gì.

Bị đôi mắt bén nhọn như vậy nhìn chằm chằm, Yến Thù Thanh cũng cảm thấy lúng túng, “... Nước này là tôi vừa đi lấy, bình nước cũng đã rửa sạch, dù sao hiện tại cũng chạy xong, anh cứ uống đi, không độc chết anh đâu mà lo.”

Đoan Trạch không có nhận, vẫn cứ đứng ở nơi đó không nhúc nhích nhìn Yến Thù Thanh, dưới ánh mắt như vậy, Yến Thù Thanh càng ngày càng khó coi, cũng cảm thấy được bản thân quá tùy tiện, người ta ghét bỏ mà như thế, mà tha thiết mong chờ người ta nể mặt mà sao.

“... Nếu như anh cảm thấy tôi đang bỏ thí cho anh, vậy anh cứ trực tiếp ném đi.”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh đem bình nước đẩy vào trong lòng ngực hắn, quay người muốn đi, kết quả Đoan Trạch lại giơ tay nhận cầm lấy bình nước giọng khàn khàn nói, “Cảm ơn.”

Trong nháy mắt hắn nhận cốc, bàn tay của hắn vô ý thức nắm chặt ngón tay của Yến Thù Thanh, nhiệt độ cực nóng tiến vào trong da, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, hai người liền rút tay ra, thế nhưng nhiệt độ nơi đầu ngón tay vẫn còn rõ ràng.

Yến Thù Thanh sững sờ ngẩn ra, sau đó nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, cười nói, “Một bình nước mà thôi, khách khí như vậy làm gì, may mà anh nhận, nếu không tôi thực sự là không biết nên kết thúc như thế nào.”

“Tôi không uống bình nước này đối với cậu rất trọng yếu sao?”

Đoan Trạch không có nguyên do đột nhiên nói ra một câu như vậy, Yến Thù Thanh theo bản năng gạt đầu, “Nếu không quan trọng thì tôi cũng không cần phải bận tâm.”

Đoan Trạch cầm bình nước của Yến Thù Thanh, đôi môi đung vào miệng bình, liếc mắt nhìn anh, trầm giọng “Ừ” một câu lại không nói nữa, tựa hồ còn mang theo một vệt ý cười không dễ phát giác, ngẩng đầu lên đổ nước vào trong miệng, bộ dạng thong dong trầm ổn kia hoàn toàn không giống một buổi trưa chưa từng uống qua một ngụm nước.

Phản ứng này của hắn khiến bầu không khí nhất thời lại có chút vắng lặng, Yến Thù Thanh đoán không ra hắn rốt cuộc là ý gì, cũng không tiện nói cái gì nữa, nắm tóc tiếp tục đi về phía trước, Đoan Trạch bên cạnh cũng theo tới, mà hắn vừa nhấc chân, trong mắt lập tức chột loé lên một vệt vẻ đau xót, mặc dù chỉ là chột loé lại lập tức khôi phục đáng vẻ lười biếng, thế nhưng Yến Thù Thanh vẫn là nhạy bén bắt được.

Anh không hé răng, thần sắc bất động liếc mắt nhìn Đoan Trạch một cái, lúc này bóng đêm thâm trầm, tầm mắt cũng không rõ ràng, nhưng ở dưới ánh trăng âm u, anh vẫn là nhìn thấy mỗi một bước đi của hắn, dưới vết chân lưu lại một tia đỏ sẫm.

Yến Thù Thanh không kịp phản ứng, lại tỉ mỉ quan sát một chút bước chân của Đoan Trạch, chân phải của hắn rõ ràng không dám dùng sức.

Anh dừng bước, quay đầu hỏi, “Chân của anh bị thương?”

Lúc này Đoan Trạch nhíu lại lông mày, gờ tay ngáp một cái, liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh tiếp tục đi về phía trước, tựa hồ hoàn toàn không muốn nói tiếp.

Lúc này Yến Thù Thanh mới phát hiện dưới chân hắn đi một đôi ủng chiến màu đen cứng rắn, loại giày này gió thổi không lọt, nếu như không phải trên chân vẫn đang chảy máu, vết máu căn bản không có khả năng từ bên trong giày chảy ra.

Cho nên cái tên này đến cùng làm sao bị thương? Nếu như là ở bên trong sa mạc bị chảy máu, cái tên này làm thế nào vẫn luôn kiên trì hơn hai mươi km?!

Nghĩ tới đây, Yến Thù Thanh trực tiếp ngăn chặn đường đi của hắn, quay người cúi người xuống, vồ vồ phía sau lưng mình nói, “Tới, tôi công anh.”

Đoan Trạch nhíu chặt lông mày, “Ai nói với cậu chân tôi bị thương? Tránh ra, tôi không cần cậu công.”

Nói xong lời này bước chân của hắn nhanh hơn, Yến Thù Thanh kéo lại cánh tay của hắn, nhất thời cũng có chút giận dữ, “Bị thương thành như vậy anh cần gì phải sĩ diện, chân của anh đã bị thấm máu ra ngoài, anh cho là tôi mù à? Lên mau, tôi công anh đi phòng y tế, sau đó tôi sẽ đi báo cáo cho huấn luyện viên.”

Nói xong anh gờ tay nắm lấy cái đùi lớn của Đoan Trạch, dùng sức đem Đoan Trạch vác lên.

Đoan Trạch giống như bị nóng, đột nhiên hất tay của anh ra, nhìn chằm chằm cái đùi lớn bị Yến Thù Thanh chạm qua, một gương mặt mang theo vết sẹo mặt trầm xuống, “Cậu đừng tưởng rằng cho tôi một bình

nước có thể đối với tôi quơ tay múa chân, tôi muốn đi đâu không cần tới cậu quyết định, chúng ta không quen thuộc tới mức đó đâu.”

Không hiểu ra sao Đoan Trạch lại giận dữ, vừa nãy rõ ràng đã hòa hoãn, bây giờ sắc mặt còn khó xem hơn lúc trước ở sa mạc.

Yến Thù Thanh hoàn toàn xuất phát từ thành ý, bây giờ lại đổi thành như vậy, trong lòng có chút tức giận, hận không thể chỉ vào mũi của hắn mắng: Nếu không phải là bởi vì bóng lưng của anh quá giống Cận Hằng, mới vừa rồi còn giúp tôi, tôi mới lười quan tâm đến anh!”

Nhưng nói cho cùng cũng là lỗi do anh, đối với một người xa lạ mà nói, anh không nên thay hắn lựa chọn, chỉ là bởi vì anh không có cách nào nhìn bóng lưng một người giống như đực Cận Hằng, ở trước mặt anh khắp khềnh bước đi, cho nên lúc này mới quan tâm.

Hít sâu một hơi, anh cố gắng đem sự chú ý của mình dời khỏi thân hình của hắn, “Được, coi như tôi quản việc không đâu, nếu là anh không muốn đi phòng y tế, cũng không thể cứ bước đi như vậy, đến lúc đó bị huấn luyện viên nhìn thấy, còn tưởng rằng tôi ngược đãi anh, đưa tay cho tôi, tôi đỡ anh đi.”

Nói xong anh giơ tay kéo lại Đoan Trạch, một cái tay khác trực tiếp đặt lên bờ vai hắn, ai nghĩ đến Đoan Trạch dĩ nhiên trực tiếp thô lỗ đẩy anh ra, thậm chí ngay cả thái độ ứng phó cũng biến mất, lông mày nhíu lại, thấp giọng lầu bầu, “Cậu thấy đàn ông đều hành xử như vậy à, không biết tốt xấu cứ dính lấy người ta.”

Thanh âm của hắn quá thấp, nhấn chìm ở trong gió đêm cát vàng bay đầy trời, nghe tới giống như thú hoang khi tức giận phát ra âm thanh “grừ grừ.”

Đối diện vẻ mặt mờ mịt của Yến Thù Thanh, hắn nắm chặt nắm đấm, đỉnh đầu tóc đỏ xóc xếch, lạnh lùng nói, “Thư Yến, tôi lặp lại lần nữa, tôi với cậu không quen, hơn nữa cực kỳ chán ghét loại khẩu khí thân quen của cậu, cho nên xin cậu sau này cách xa tôi ra một chút.”

Nói xong lời này, hắn không vui mừng Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, trực tiếp đi ngang qua anh.

Theo dõi bóng lưng khắp khềnh của hắn, Yến Thù Thanh trực tiếp bị tức nổ nộ cười, nếu như không phải xem bóng lưng của hắn không nở ra tay, vào lúc này thực sự là hận không thể gõ một gạch vào đầu của hắn, có phải là hết thấy đàn ông có hình dáng giống nhau đều khó phục vụ như vậy?

Giơ tay xoa xoa thái dương đau nhức, anh nhìn theo thân hình cao lớn của Đoan Trạch yên lặng mà lờm một cái, sau đó đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Mẹ nó, nếu như chán ghét tôi như vậy, có bản lĩnh đem chiếc lọ trước tiên trả lại cho tôi! Không hiểu ra sao mắng tôi một trận, còn cầm đi chiếc lọ của tôi, oán hận ở đâu vậy trời!

Nghĩ tới đây anh khắp khềnh đi theo, Đoan Trạch thấy anh đuổi theo, đi càng lúc càng nhanh, kết quả lập tức ảnh hưởng đến vết thương chảy máu trên chân, đau đến mức khiến hắn trực tiếp lão đảo một cái, Yến

Thù Thanh theo bản năng từ phía sau đỡ lấy hắn, Đoan Trạch vừa muốn bỏ qua, lúc này cửa phòng huấn luyện viên, vang lên một tiếng “răng rắc” mở ra.

Hai người cánh tay quăn lấy nhau, nhất thời đứng im tại chỗ, huấn luyện viên vừa nhìn thấy hai người lúc này hừ cười một tiếng, “Đang chuẩn bị ra ngoài xem hai người thăng nhóc các cậu có phải là chết ở trong sa mạc rồi không, kết quả chưa ra khỏi cửa đã thấy các cậu trở lại, các cậu nên vui mừng tôi còn chưa bước ra khỏi cánh cửa này, bằng không đêm nay lại chạy hai mươi km nữa cho tôi, còn đứng đó làm gì mau lăn tới đây!”

Yến Thù Thanh gãi đầu một cái, nhanh chóng buông ra tay đỡ Đoan Trạch, lui về phía sau vài bước giữ khoảng cách, một bộ dạng tôi không trêu chọc nổi cũng không trốn thoát được, kết quả Đoan Trạch cũng không bởi vậy mà cao hứng, trái lại sắc mặt khó coi mấy phần, lườm anh một cái, trực tiếp bước vào văn phòng.

Bên trong phòng làm việc to lớn chỉ có một mình huấn luyện viên, ông ấy nhìn lướt qua hai người mặt mày xám xịt do phơi nắng cơ hồ sắp cháy da thế nhưng vẫn cứ đứng thẳng tắp, lại ngẩng đầu nhìn thiết bị truyền tin, “Tam giờ bảy phút, thật là muộn, chỉ bằng tốc độ này của hai cậu còn muốn gia nhập chiến đội Liệp Ưng?”

“Có biết chiến đội Liệp Ưng hết thấy thành viên đeo bao cát chạy trong sa mạc, thành tích bình quân là bao nhiêu không. Một giờ bốn mươi ba phút, còn các cậu lại chạy số thời gian gấp đôi! Nếu như hôm nay các cậu gặp không phải ba thằng nhóc to con kia, mà là đội viên chân chính của Liệp Ưng, hiện tại sớm đã tắt thở rồi, ai sẽ cho các cậu cơ hội lần thứ hai!? Biết đến sai hay chưa!”

Nghe xong lời này, hai người đều đồng thời trầm mặc, đặc biệt là Yến Thù Thanh, trong lòng càng là nhắc lên một trận sóng lớn.

Anh tự nhận ở trường quân đội cùng quân bộ, bên trong các hạng mục huấn luyện thường ngày, anh vẫn là đứng hàng đầu, chưa từng nghĩ tới so với huấn luyện chiến đội Liệp Ưng lại có chênh lệch lớn như vậy, trong lúc nhất thời tâm lý tuôn ra xấu hổ, nhiều năm đánh trận như vậy, lên chiến trường nhiều lần như vậy, anh đã đem quá nhiều lực chú ý đều đặt vào việc điều khiển cơ giáp cùng sử dụng vũ khí, lại quên mất thân là một quân nhân, nếu như không thể dứt bỏ cơ giáp cùng vũ khí, dựa vào tự thân chiến đấu, vậy căn bản cũng không xứng với người chiến sĩ.

“Chúng tôi sai rồi.”

“Chúng tôi sai rồi.”

Đoan Trạch cùng Yến Thù Thanh đồng thời mở miệng, Yến Thù Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, Đoan Trạch lười biếng di chuyển tầm mắt.

Huấn luyện viên nhìn thấy thần sắc hai người, trên mặt lộ ra ý cười hài lòng, ông ấy không nói cho bọn họ biết, cái gọi là “Đeo bao cát chạy hai mươi km trong sa mạc”, thành viên chân chính có thể kiên trì trải qua sát hạch chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, càng không cần phải nói giống như hai người trước

mặt, không chỉ có thể chạy xong toàn bộ hành trình còn có thể đứng nghiêm ở đây báo cáo, ông nhìn ra được hai người trước mắt là mầm mống vô cùng tốt, sau này có thể từ bên trong sát hạch luyện ra được một thân thủ tuyệt hảo.

“Ồ, trả lời rất rõ ràng, xem ra hôm nay nay hai mươi km đối với hai cậu không là gì cả, tình cảm tiến triển khá nhanh, nếu như hai cậu đã quen nhau như vậy, Đoan Trạch ngày hôm nay vừa mới đến, còn chưa có ký túc xá, tôi nhớ tới Thư Yên trong phòng cậu còn một giường trống đúng không?”

Lời này vừa nói, không đợi Đoan Trạch nói chuyện, Yên Thù Thanh liền mở miệng trước.

“Trưởng quan, chuyện ngày hôm nay ngài cũng nhìn thấy, hai người chúng tôi dù sao cũng là thành viên mới, khó tránh khỏi bị thành viên khác xa lánh, nếu như chúng tôi không hòa vào tập thể, chuyện xảy ra ngày hôm nay sau này khẳng định sẽ còn phát sinh, cho nên tôi nghĩ ngài không bằng trực tiếp sắp xếp chúng tôi đến phòng thành viên khác, cùng mọi người ở chung, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như ngày hôm nay.”

Lời này xong, trong lòng Yên Thù Thanh trước tiên thở phào nhẹ nhõm, trước khi tỏ tông kia mở miệng anh cũng nói xong lời này, nếu như là chờ hắn mở miệng, chắc chắn sẽ nói ra mấy lời làm anh khó chịu.

Dù sao người ta cũng hai lần chỉ vào mũi của anh ghét bỏ anh, anh cũng không thể tiếp tục để hắn coi thường, huống chi, ngay cả chính anh cũng không dám hứa chắc, mỗi ngày đối mặt với một người thân hình tương tự như Cận Hằng, anh có thể nghĩ bấy nghĩ bạ hay không.

Cho nên thẳng thắn một chuyện không bằng bớt một chuyện, chọc người ta ghét bỏ hai lần đã quá đủ, mà anh cũng không thể đối với “hàng nhái” ghi nhớ ở trong lòng được.

Yên Thù Thanh nói xong, huấn luyện viên nhíu lông mày, tựa hồ thật sự đang suy nghĩ đề nghị của anh, còn Đoan Trạch bên cạnh vẫn cứ mang theo bộ dạng lơ đãng, giống như hiện tại chuyện đang nói căn bản không có quan hệ gì với hắn, chỉ là trong đôi mắt màu xanh lam, trong lúc ai cũng không chú ý, tựa hồ nổi lên một tia không vui.

Qua nửa ngày, huấn luyện viên ngẩng đầu lên, vốn còn muốn hỏi một chút ý tứ của Đoan Trạch, kết quả nhìn thấy bộ dạng lười biếng không mở mắt nổi của hắn, liền đem lời nói nuốt xuống, “Để tôi suy nghĩ thêm một chút, Thư Yên cậu về ký túc xá trước đi, Đoan Trạch lưu lại, lát nữa tôi sẽ giúp cậu tìm phòng để ngủ.”

Nghe nói như thế, trong lòng Yên Thù Thanh mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, sau này không cần tiếp tục phải nhìn thấy cái tên này, tâm tư cũng không bị rối loạn lặp đi lặp lại nhiều lần như ngày hôm nay.

Anh thở ra một hơi, chào một cái yên lặng mà lui ra, vì không muốn để người ta chán ghét cũng không tiếp tục nhìn Đoan Trạch, nhưng trong phút chốc anh xoay người, khó giải thích được cảm giác giống như có gai ở sau lưng, khiến trong lòng anh không hiểu ra sao run lập cập.

Hết chương 46 phần 1.

66. Chương 46-2: Phần 2

Đến lúc trở về túc xá, đã là đêm khuya.

Yến Thù Thanh cưỡng bức chính mình vọt vào phòng tắm, sau khi rửa đi cát bụi trên người, đầu óc choáng váng nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đều bị ép khô, mí mắt nặng đến mức như bị đổ đá, không ngờ chờ anh ngáp một cái, liền trực tiếp ôm gối ngủ thiếp đi.

Ánh trăng màu xanh chiếu toàn bộ ký túc xá, buổi tối cũng trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người cũng đều rơi vào mộng đẹp, chỉ còn dư lại ngoài cửa sổ gió đêm phất qua lưu lại vang lên sần sật.

Mà trong bầu không khí như vậy, bên tai đột nhiên truyền đến mấy tiếng nổ “Ầm ầm ầm!”

Yến Thù Thanh mơ mơ màng màng mở mắt, nửa mê nửa tỉnh, trở mình đem đầu vùi vào trong chăn, lúc này tiếng vang “Ầm ầm ầm” lần thứ hai truyền đến, hơn nữa còn chói tai hơn so với trước.

Yến Thù Thanh lập tức bị thức tỉnh, một mối nghi ngờ dậy, lúc này mới ý thức tới tiếng vang phát ra chính là từ cửa ký túc xá của anh.

Đột nhiên nắm chặt thiết bị truyền tin, anh đi tới cửa, nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa, trong nháy mắt thấy được một gương mặt thô lỗ.

Theo bản năng mở cửa ra, còn không đợi anh mở miệng, người đã đi vào rồi.

“..., Đoan Trạch? Xảy ra chuyện gì vậy, tại sao anh lại đến đây?”

Anh một mình ngáp một cái, lắc lắc đầu cưỡng bức bản thân tỉnh lại, Đoan Trạch liếc mắt nhìn anh, tầm mắt hẳn dừng ở nút áo ngủ màu trắng chưa được cài vào, cuối cùng lại rơi vào hai chân trắng trơn không có gì bao phủ.

“Không xảy ra cái gì, tôi chỉ là về ký túc xá của mình.”

Anh lười biếng mở miệng, âm thanh không có gì chập trùng, thế nhưng lông mày vẫn cứ khóa chặt, thoát nhìn không cao hứng.

Lời này khiến Yến Thù Thanh trong nháy mắt tỉnh táo thêm một chút, “... Về ký túc xá của mình?”

Yến Thù Thanh còn ở trong cơn buồn ngủ nhất thời không rõ ràng hẳn là có ý gì, Đoan Trạch trực tiếp nhìn chăm chăm nói, “Đúng, sau này tôi ở nơi này, nơi này cũng là ký túc xá của tôi.”

Nói xong hẳn không nói hai lời bắt đầu từ bên trong hành lý lấy đồ vật của hẳn, đồ vật của hẳn vô cùng đơn giản, ngoại trừ mấy bộ quần áo bên ngoài, rốt cuộc không còn cái khác, thế nhưng hẳn trực tiếp chiếm đoạt cái giường bên cạnh Yến Thù Thanh, thái độ vô cùng cứng rắn cùng không thể nghi ngờ.

Sau khi nhìn hẳn nước chảy mây trôi lấy đồ vật ra, Yến Thù Thanh mới rốt cục tỉnh táo lại, lộ ra biểu tình kinh ngạc, “Huấn luyện viên không phải nói sẽ sắp xếp ký túc xá khác cho anh.”

“Cậu cảm thấy ngày hôm nay sau khi tôi giúp cậu đánh mấy tên kia, còn có người nguyện ý cùng tôi ở chung một phòng?”

Đoan Trạch xì cười một tiếng, trên mặt mang theo vết dao lộ ra thần sắc ghét bỏ, đầu Yến Thù Thanh vang lên ong ong, anh biết cái tên này sẽ lộ ra vẻ mặt như thế, dùng sức xoa xoa thái dương, anh cuộn chân ngồi ở trên giường mình, một bộ dạng muốn đàm phán nhìn Đoan Trạch nói, “VẬY anh nói cho huấn luyện viên chưa, anh trực tiếp nói cho ông ta biết, anh chán ghét con người của tôi, không muốn cùng tôi ở chung một phòng, những người khác cũng chán ghét anh, anh không có chỗ để đi, căn cứ Liệp Ưng lớn như vậy, chẳng lẽ không có chỗ để anh ngủ.”

“Tại cậu vừa nãy thấy sang bắt quàng làm họ, hiện tại huấn luyện viên cũng không tin hai chúng ta căn bản không quen biết, tôi lưu lạc đến nước này, là do ai làm hại?”

Nói xong lời này, hẳn đem áo vừa mới cởi ra cầm ở trong tay trực tiếp ném vào người Yến Thù Thanh, quần ngoài cũng cởi ra chỉ mặc quần trong lộ ra hai chân một đoạn bắp đùi trắng nõn cứng rắn.

Quần áo của hẳn ở trên còn dính hạt cát cùng bùn, còn có một tầng mồ hôi dày đặc, da đầu Yến Thù Thanh sắp nổ tung, theo bản năng bịt mũi muốn đem quần áo hẳn ném đi, kết quả bất ngờ chính là quần áo của hẳn dĩ nhiên không có mùi mồ hôi, mà là một loại mùi vị lãnh hương không nói ra được.

Yến Thù Thanh vừa định nói cái gì, kết quả vừa ngẩng đầu, liền đối mặt với tấm lưng kiên cường của Đoan Trạch, anh mạnh mẽ rời đi tầm mắt trầm giọng nói, “Nếu anh chán ghét tôi như vậy, hiện tại hoàn toàn có thể đi, không phải anh rất chán ghét tôi sao, càng không thích tôi bầu vú quan hệ cơ mà.”

“Bởi vì cậu hại tôi thành như vậy, tôi chỉ có thể tìm cậu tính sổ, cậu muốn quyệt nợ a?”

Đoan Trạch xì cười một tiếng, lười biếng ngáp một cái, Yến Thù Thanh xoay đầu lại, “Anh làm sao...”

Một câu nói còn không kịp nói xong tất cả đều bị chặn lại trong cổ họng, bởi vì Đoan Trạch đưa lưng về phía anh, đã bắt đầu không coi ai ra gì cởi quần áo, cởi áo ba lỗ màu đen trên người, lộ ra thân thể cường giả mạnh mẽ, hai cánh tay đường nét trời chảy bao trùm bắp thịt rắn chắc, dưới ánh sáng màu xanh của ánh trăng trong bóng đêm yên tĩnh lộ ra một ánh sáng mê người.

Vào lúc này hấn cúi đầu, bắt đầu cởi quần trong, Yến Thù Thanh hung hăng nhắm mắt lại, cảm thấy bản thân đúng là điên, vừa nãy đột nhiên nhìn thấy bóng lưng người kia, anh thậm chí suýt chút nữa không khống chế được đi lên ôm lấy hấn.

Thật sự quá giống, quá giống...

“Tôi cho anh lưu lại, anh liền cởi quần áo! Đoan Trạch, anh đừng quên, hai chúng ta không quen.”

Yến Thù Thanh cắn răng hàm nói ra lời này, cảm thấy bản thân nhẫn nại thật sự sắp đến cực hạn, anh quá đề cao niềm tin của chính mình, anh căn bản không có cách nào ở trong hoàn cảnh như vậy cùng người có hình dáng giống Cận Hằng sớm chiều ở chung.

“Cậu trước đây cũng ở trong ký túc xá tập thể của quân bộ đúng không, khi đó không phải bạn cùng phòng của cậu cũng không cần hỏi ý kiến cậu có thể tự do cởi quần áo hay sao?”

Đoan Trạch nói xong cười lạnh một tiếng, “Trong căn cứ nhiều đàn ông người như vậy, cậu có thể thoải mái thưởng thức, tuyệt đối đừng lãng phí cơ hội.”

Nói xong lời này, hấn ngáp một cái, trực tiếp xoay người đi buồng tắm, một bộ dạng từ nay về sau quyết định chủ ý muốn ở nơi này.

Yến Thù Thanh đau đầu, anh kỳ thực đối với Đoan Trạch không có 편견 gì, tính tình cổ quái không phải là vấn đề lớn, hơn nữa người này ngày hôm nay còn giúp anh, hai người đều là thành viên mới, ở cùng một chỗ chiếu cố lẫn nhau cũng là phải, mà chuyện này tuyệt đối không thể đánh đồng với chuyện mỗi ngày phải nhìn một người giống Cận Hằng y như đúc “Loã thể” ở trước mặt anh được a!

Dùng sức xoa xoa thái dương, anh tiện tay mặc lên bộ quần áo, chuẩn bị đứng dậy đi tìm huấn luyện viên bàn luận một chút, anh cùng Đoan Trạch nói cái gì đều không thể ở cùng một phòng, thế nhưng vừa mới đứng dậy, anh liền thấy giày của tên kia để ở bên cạnh giường, mặt trên còn dính vết máu loang lổ.

Nghĩ đến bộ dạng khắp khềnh vừa nãy của cái tên này, còn có nguyên nhân tạo nên vết thương, anh mím môi, cuối cùng không tiếng động ai oán một tiếng, trực tiếp nằm vào trên giường, một đầu chui vào trong chăn.

Tính toán một chút, cái tên này cũng không phải người xấu, không phải là để cho hấn ngủ một buổi tối thôi sao, mắt không thấy tâm không phiền, cố gắng qua nỗi đêm nay, quá mức ngày mai lại tìm huấn luyện viên nói chuyện là được rồi.

Trong lúc Đoan Trạch một thân hơi nước từ buồng tắm đi ra, liếc mắt liền thấy được Yến Thù Thanh giống như con nhộng chui vào trong chăn.

Anh dùng một cái tư thế từ chối trò chuyện đưa lưng về phía Đoan Trạch, khắp toàn thân từ trên xuống

dưới chỉ có bím tóc màu nâu trên đỉnh đầu lộ ra ngoài, thoạt nhìn không nhúc nhích tựa hồ ngủ, nhưng thân thể trong lúc nghe thấy tiếng cửa phòng tắm vang lên không bị khống chế trở nên căng thẳng.

Bởi vì không thấy tình huống phía sau lưng, anh cũng không biết Doan Trạch đến cùng đang làm gì, chỉ cảm thấy hấn tựa hồ dựa vào cửa phòng tắm đứng yên thật lâu, liên tục nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh không nói một lời, bị ánh mắt như vậy liên tục nhìn chăm chăm vào, Yến Thù Thanh thực sự có chút chịu không nổi, đang chuẩn bị quay đầu lại hỏi hỏi hấn muốn làm gì, cái tên này cũng không quan tâm đến anh, tựa hồ cũng không có ý tứ cùng anh cãi nhau.

Anh nghe đến âm thanh bước đi Doan Trạch, âm thanh vén chăn lên, âm thanh nằm xuống giường... đến khi trong căn phòng triệt để yên tĩnh lại, Yến Thù Thanh mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, thần kinh một mực căng thẳng cũng từ từ rơi lỏng.

Anh kỳ thực luôn luôn xoắn xuýt có nên đứng dậy hỏi một chút vết thương trên chân của cái tên này, trong túi của anh còn có thuốc mỡ trị ngoại thương, vừa vặn lúc này dùng được, muốn xoay người lại ném cho hấn, liền cảm thấy được bản thân đầu có bệnh, nếu như tiếp tục quan tâm khó tránh khỏi sẽ bị tên kia coi thường.

Trong lúc anh đang suy nghĩ lung tung, người bên cạnh hô hấp dần dần trầm ổn, thoạt nhìn tựa hồ ngủ, cảm giác mệt mỏi vọt tới, Yến Thù Thanh cũng dần dần mà lâm vào mộng đẹp.

Mà trong lúc nửa mê nửa tỉnh, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ khàn khàn, như là âm thanh đánh bóng giấy ráp, trong ban đêm yên tĩnh hiện ra càng trầm thấp, âm thanh ồ ồ hòa lẫn hơi nước, xuyên vào lỗ tai Yến Thù Thanh.

Từ từ thanh âm này càng ngày càng nặng, giống như là đang chạy trốn thứ gì đó, phát ra hô hấp hỗn loạn, như là cực lực nhấn nài một chuyện nào đó đến cực hạn, kèm theo tiếng ma sát có quy luật cùng nhịp điệu đệm chân pháp phòng, Yến Thù Thanh càng nghe càng không đúng.

Cái tên này... Không phải là đang làm cái đó chứ?

Phút chốc, mặt Yến Thù Thanh đỏ ửng, mơ hồ còn bốc lên ánh sáng xanh lục.

Trước khi anh chưa khai trai cực kỳ thanh tâm quả dục, ngoại trừ một lòng một dạ tại quân bộ dốc sức làm việc, nỗ lực kiếm tiền để bố mẹ nuôi thỏa mãn, chưa bao giờ anh cân nhắc qua vấn đề cá nhân, sau đó khi cùng Cận Hằng xác định quan hệ, anh ứng phó tên kia không kịp tự nhiên cũng không có loại tưởng niệm này, nhưng không có nghĩa là anh một người hơn hai mươi tuổi, đoán không ra cái tên kia đang làm cái quái gì!

Con mẹ nó, anh em không phải chứ...

Ngày hôm nay buổi sáng hấn đánh nhau, buổi chiều đeo bao cát chạy trong sa mạc hơn hai mươi km, chân đều chảy máu, khuya khoắt mới tìm được ký túc xá, kết quả vừa nằm xuống liền... Liền xóc lọ???

Rất cực phải nhin bao nhiêu mới có thể phát tác vào lúc này.

Anh nên khen cái tên này sức khoẻ tốt, hay là bụng đói ăn quàng đây?

Cả người Yến Thù Thanh cứng đờ nằm nơi đó, căn bản không dám động đây, chỉ lo kinh động vị phía sau kia, mọi người cùng nhau lúng túng, thế nhưng giường ngủ của tên kia vừa vận song song với giường của anh, bây giờ tuy rằng anh tựa lưng với hắn, lại rõ ràng cảm giác được một đôi mắt như mắt sói nhìn chăm chăm vào anh.

Tuy rằng anh biết đến cảm kiếm giả phỏng chừng sẽ không vì “đồng loại” mà YY, hơn nữa anh lại là người làm cho hắn chán ghét như thế, cho nên căn bản không cần sợ cái gì, mà phía sau có người vẫn luôn thở gấp như lang như hổ như thế, dù là ai cũng không chịu được a!

Yến Thù Thanh bó tay toàn tập, gắt gao nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng nói thầm nhanh lên một chút nhanh lên một chút... Thế nhưng tiếng thở dốc ồ ồ của người kia không chỉ không có dẹp loạn tình thế, trái lại bởi vì anh nghĩ linh tinh càng ngày càng kịch liệt, thậm chí cuối cùng hô hấp của anh hoà vào tần suất hô hấp của hắn, đập trùng lên xuống, tư thế giống như tái chiến ba trăm hiệp đấu.

Yến Thù Thanh nghe được cả người đổ mồ hôi, cả người chôn vào chăn bởi vì thiếu dưỡng khí cho nên đầu choáng mắt hoa, cuối cùng không biết lúc nào lại ngủ thiếp đi.

Đến khi mở mắt, trước mắt một mảnh tăm tối, anh cũng không biết mình ở nơi đó, vừa ngẩng đầu anh thấy được mặt Cận Hằng, tên kia cúi đầu hung ác hôn lên môi anh, Yến Thù Thanh nhỏ giọng nói “Xin lỗi”, tất cả đều bị hắn nuốt vào trong miệng.

Người kia thô bạo mở ra hai chân của anh, không nghe lời giải thích của anh, dùng phương thức hung ác nhất trừng phạt anh ra đi không lời từ biệt, cả người anh cuộn mình lên, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh thở dốc hỗn loạn.

Anh cắn môi, kêu rên từng lần từng lần nói hắn dừng lại, lại khiến hắn làm càng hung ác hơn, anh thống khổ lại vui thích gắt gao bóp lấy phía sau lưng hắn, co quắp hô lên một cái tên.

“Cận Hằng... Cận Hằng...”

Trước mắt ánh sáng hiện ra, ánh mặt trời chói mắt đánh vào đôi mắt, anh mở choàng mắt, phát hiện mình còn nằm ở trên giường căn cứ Liệp Ưng, mà bên trong chăn đã một mảnh thấm ướt.

Bên tai truyền đến vang dội tiếng còi báo động chói tai, thiết bị truyền tin không ngừng mà phát ra tiếng kêu “Khẩn cấp tập hợp!”, anh đột nhiên ngẩng đầu, đối mặt gương mặt mang theo vết đao của Đoàn Trạch, hắn đang cúi đầu cầm dao đâm vào bên eo, ngẩng đầu đối diện đôi mắt Yến Thù Thanh, lưỡi biếng ngáp một cái, quay người liền đi ra ngoài.

“Chờ đã! Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không nghe cảnh báo, sát hạch lần thứ ba đã bắt đầu, nếu như chậm như vậy, liền trực tiếp thu dọn đồ đạc về nhà.”

Nói xong lời này, hần thoả mãn chậm rãi xoay người, thật giống ngày hôm qua mệt mỏi căn bản sẽ chưa từng xuất hiện, mà Yến Thù Thanh chưa từng có chuyện dậy trễ, vào lúc này giống như tượng đá ngồi ở bên giường, cả người mòng mị, mẹ nó... Quá ác liệt rồi?

Hết chương 46-phần 2.

67. Chương 47-1: Phần 1

Lúc này chân trời mới vừa vạn ánh sáng một ánh sáng trắng, bầu trời xa xăm vẫn là một mảnh tối tăm, cả vùng đại địa đều bao phủ bên trong sương mù xám xịt, khiến người buồn ngủ căn bản không mở mắt ra được.

Đêm qua thành viên vội vàng viết kiểm tra, vào lúc này còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền bị trực tiếp kéo vào lần sát hạch thứ ba, mà Yến Thù Thanh nhận được tin tức đột nhiên lại chuẩn bị không kịp, thậm chí đến lúc anh nhanh chóng mặc quần áo vào chạy đến sân huấn luyện, cảm giác buồn ngủ vẫn chưa dứt.

Ngày hôm qua anh mới vừa ở trong sa mạc đeo bao cát chạy hơn hai mươi km, suýt chút nữa mất đi nửa cái mạng, bây giờ nhắm hai mắt còn chưa có nghỉ ngơi được mấy phút, liền được thông báo cho trực tiếp tham gia sát hạch chính thức.

Đây đúng là lần sát hạch bất ngờ nhất, tất cả mọi người hoàn toàn không hề có một chút phòng bị!

Ttong lúc chạy như bay trên cầu thang, ngày hôm qua chân bị đau nhức bây giờ lại càng đau đến lợi hại, mỗi bước một bước cũng giống như đạp ở trên mũi dao, đau đến mức anh liên tục hít vào, dùng sức xoa đầu vẫn còn mông lung, anh liếc mắt nhìn Đoàn Trạch bên cạnh.

Rõ ràng ngày hôm qua hần cùng anh đồng thời chạy hai mươi km, bây giờ ngược lại là thần thái sáng láng, hoàn toàn không nhìn ra một chút xúu mỗi mệt, chẳng lẽ ngày hôm qua tuốt một phát có thể hữu hiệu như thế?

Nhớ tới tới hôm qua cái tên này đêm hôm khuya khoắt làm chuyện đó, khiến anh mất ngủ hơn nửa ngủ đêm, mà hần lại một bộ dạng thần thanh khí爽, Yến Thù Thanh giận không có chỗ phát tiết.

Dựa vào cái gì hai người cùng nhau chạy bộ, cái tên này còn bị thương, kết quả ngày thứ hai thức dậy chỉ có anh là vẫn còn cảm thấy mệt mỏi?!

Nghĩ tới đây, anh vừa chạy vừa mở miệng hỏi, “Anh chừng nào thì tỉnh? Quần áo mặc xong cũng không biết gọi tôi một tiếng, dù thế nào thì ngày hôm qua chúng ta cũng là bạn cùng phòng một đêm mà.”

Lời này của Thù Thanh rõ ràng đang nói hai người nói thế nào cũng là bạn cùng phòng, thế nhưng rơi vào trong tai Đoàn Trạch vẫn luôn im lặng chạy ở phía trước, tựa hồ đã thay đổi ý tứ, hẳn quay đầu lại liếc nhìn Yến Thù Thanh một cái, thần sắc hiếm thấy không còn ghét bỏ, tựa hồ còn kèm theo một vệt ý cười.

“Cậu cũng biết chúng ta là bạn cùng phòng, vậy tối hôm qua người đuổi tôi ra ngoài không biết là ai.”

Vào lúc này Yến Thù Thanh rất đau đầu, cũng không chú ý tới lời này có ý nghĩ gì khác, thế nhưng nghe ra khẩu khí xen lẫn oán giận của Đoàn Trạch, không nhịn được ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, “Tôi nói cái tên nhà anh không phải chứ, cũng bởi vì ngày hôm qua tôi không cho anh ngủ ký túc xá, anh lại trả đũa tôi như vậy? Anh nói đi, đừng trốn tránh vấn đề, anh tỉnh lúc nào, có phải là vừa này nếu như tôi không mở miệng, anh liền chuẩn bị đem tôi vứt sang một bên đúng không?”

Đoàn Trạch lười biếng ngáp một cái, bình thản nói, “Cậu cho rằng tôi nguyện ý dậy sớm như thế, nếu không phải là bị tiếng nói mớ của cậu đánh thức, tôi ít nhất còn có thể ngủ thêm nửa giờ.”

“Cái gì... tiếng của tôi!?”

Yến Thù Thanh sợ hết hồn, suýt chút nữa bị sặc, giống như bị nghẹn ở trong cổ họng một lời không nói ra được, gương mặt trong nháy mắt đỏ ửng.

Cái tên này đến cùng nghe được cái gì rồi! Chẳng lẽ tối hôm qua anh thật sự nói cái gì không nên nói sao...

Nghĩ đến giấc mộng sắc tình kiều diễm tối hôm qua, anh vẫn luôn bám chặt lấy lưng Cận Hằng, không ngừng mà nói từ ngữ dâm dăng, từng lần một kêu tên của hắn... Lẽ nào anh thật sự nói mấy lời đó ra ngoài, hơn nữa còn bị cái tên Đoàn Trạch này nghe được!?

Nghĩ đến những thứ này, đầu của anh vang lên ong ong, quần bách quả thực không biết làm sao nói tiếp, đối diện con mắt xanh lam cùng gương mặt mang theo vết sẹo của Đoàn Trạch, anh xấu hổ sờ mũi một cái, hạ thấp giọng hỏi, “... Tôi nói cái gì vậy?”

Sau khi thưởng thức vẻ mặt quần bách của Yến Thù Thanh, Đoàn Trạch mới thu tâm mắt lại, nhếch miệng lên một vệt ý cười rất khó phát giác, một bên chạy về phía trước một bên lười biếng ngáp một cái nói, “Tôi cũng không phải ngủ ở bên cạnh cậu, tôi làm sao nghe được cậu nói cái gì, lẽ nào vì mấy câu nói mớ của cậu tôi phải bò lên giường của cậu nghe cậu nói chuyện.”

Một câu nói khiến Yến Thù Thanh nghẹn nửa ngày nói không ra lời, vừa muốn trừng mắt nhìn hắn, trong lòng không nhịn được vui mừng: May là may là... Nếu như đúng là bị cái tên này nghe được cái gì không nên nghe, chiến đội Liệp Ưng này anh chỉ sợ cũng không ở nổi nữa...

Chỉ là anh không hiểu, bản thân anh từ nhỏ đến lớn đều không có tật xấu nói mơ, sau này cùng Cận Hằng ngủ ở trên một cái giường, cũng không nghe hắn đề cập tới việc này, làm sao Đoan Trạch cái tên này vừa đến, anh liền mắc tật xấu này?

Chẳng lẽ là bởi vì nghe hắn xóc lọ, để lại bóng ma trong lòng?

Nghĩ đến đây cái, anh bấu môi, tức giận liếc mắt nhìn Đoan Trạch một cái, “Miệng lưỡi của anh vẫn khéo như thế, xem ra chân không sao rồi?”

Đoan Trạch không trả lời anh, mà bước chân mạnh mẽ dẫm xuống dưới đất đã nói rõ tất cả.

Cái tên này là quái vật... Tuốt một phát có thể đầy huyết phục sinh?

Yến Thù Thanh càng nghĩ càng tức, nhìn chằm chằm cái tên to lớn cao ngất này, không nhin được chấp tay, “Huynh đệ, kỳ thực có chuyện tôi không không ngại ngừng nói cho anh, tối hôm qua nửa đêm tôi buồn đi tiểu, vốn là muốn đi nhà cầu, mà nhìn thấy anh đang ”Bận” cho nên không ngại ngừng quấy rối.”

Đoan Trạch dừng lại bước chân, cười như không cười quay đầu sang nhú mày liếc Yến Thù Thanh một cái, “Cho nên cậu muốn nói cái gì?”

Vốn đang cho là cái tên này ít nhất còn có muốn chút da mặt, bị người ta ngay mặt vạch trần chuyện riêng tư nhất định sẽ có chút lúng túng, kết quả hắn vẫn rất bình thường, mặt không đỏ tím không đập, ngược lại là khiến anh càng thêm lúng túng.

Mẹ nó... Hắn cũng không đỏ mặt, anh còn ngượng ngừng làm cái gì!?

Yến Thù Thanh hít một hơi, tiếp tục cười trêu chọc nói, “Tôi không muốn nói cái gì, chính là muốn khuyên nhủ anh, tích tụ nhiều lửa nhiều như vậy dễ thương thân hại thân, nhớ tới uống nhiều trà hoa một chút.”

Lần này Đoan Trạch hết sức rõ ràng nở nụ cười, gương mặt buồn ngủ lúc này lại trở nên xán lạn, bất ngờ có vẻ hơi mê người, “Hoa cúc cũng chia chủng loại, không phải vị nào tôi cũng có thể uống, lại nói sau này phải đối mặt với gương mặt mình chán ghét, không muốn nổi nóng cũng rất khó a.”

Nói xong lời này, hắn không tiếp tục phản ứng Yến Thù Thanh, lưỡi biếng xỉ cười một tiếng trực tiếp về chạy về phía trước.

Yến Thù Thanh theo dõi bóng lưng vừa xa lạ vừa quen thuộc của hắn, thái dương không khổng chế được nổi lên gân xanh, chính mình có vẻ như bị người này chiếm tiện nghi...

Hắn nói “Nổi nóng” cùng anh nói “Nổi nóng” có vẻ không phải một ý tứ?!

Yến Thù Thanh nhìn về phía bóng lưng của hắn lờm một cái, sau khi đuổi tới hừ một tiếng, lưỡi cùng cái tên này nói chuyện.

Sau khi đi đến, toàn bộ sân huấn luyện ở ngoài đều yên tĩnh, bên ngoài cũng không thấy bất luận thành viên nào, nếu không phải thiết bị truyền ti ghi chú thời gian cùng địa điểm chính xác, căn bản không thấy được nơi này chính là nơi diễn ra lần sát hạch thứ ba.

Xảy ra chuyện gì, làm sao lại yên tĩnh như vậy?

Yến Thù Thanh theo bản năng dừng bước, không có tùy tiện đi vào trong, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, tầm mắt của anh và Đoan Trạch đụng vào nhau, đều thấy được sự đề phòng trong mắt đối phương, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó đồng thời móc ra dao găm bên hông.

Nắm chặt vũ khí, bọn họ một trước một sau đi vào, cũng không ai biết cái gọi là lần sát hạch thứ ba rốt cuộc là cái gì, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cho nên bọn họ nhất định phải tăng cao vạn phần cảnh giác.

Lặng yên không tiếng động bước vào sân huấn luyện, bầu không khí so với bên ngoài càng thêm yên tĩnh, khiến hai người đồng thời mím môi, Yến Thù Thanh không tiếng động nhìn Đoan Trạch làm cái khẩu hình: “Có mai phục.”

Đoan Trạch gật gật đầu, làm cái thủ thế lưng tựa lưng liên thủ hợp tác, một cước đạp ra cửa lớn phía trước, Yến Thù Thanh nhanh chóng nhảy vào, Đoan Trạch cũng đồng thời nhảy vào, kết quả trong lúc hai người thần kinh căng thẳng, toàn bộ trên sân huấn luyện dĩ nhiên không có một bóng người.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Yến Thù Thanh rũ tay xuống, đồng dạng cũng nhìn thấy Đoan Trạch nhíu chặt lông mày.

Thiết bị truyền tin thông báo bọn họ chạy tới nơi này, nơi này không thể chỉ có hai người bọn họ, huống chi Yến Thù Thanh còn dậy trễ mấy phút, càng không thể đến nhanh hơn những người khác.

Trong lúc hai người thần kinh căng thẳng, cảnh giác bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh nguy hiểm, đúng lúc đó bốn cái cửa đặt ở bốn góc sân huấn luyện đột nhiên rơi xuống, một tiếng “răng rắc” vang lên cửa tự động khóa lại, sau đó trong lúc hai người không phản ứng kịp, trên sân huấn luyện to lớn đột nhiên bay ra một luồng sương trắng nồng đậm.

Trong sương mù dày đặc xen lẫn mùi vị gay mũi, sương mù kéo tới che ngợp bầu trời, Yến Thù Thanh đầu tiên là lấy tay che lại miệng mũi, nhưng sương mù này đến quá nhanh, phút chốc hết thấy trước mắt khắp nơi đều biến thành trắng xoá, anh chỉ thấy rõ đôi mắt xanh lam của Đoan Trạch, sau đó thân hình lay động một cái, một đầu ngã xuống đất, triệt để mất đi ý thức...

Hết chương 47-phần 1.

68. Chương 47-2: Phần 2

Giọt nước “Tí tách —— tí tách ——” rơi vào mặt, lưu lại xúc cảm ướt át lạnh lẽo, vài giọt nước bắn lên mí mắt, kinh động đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt, Yến Thù Thanh theo bản năng mở mắt ra, đầu còn có chút hôn hôn trầm trầm, ánh sáng chiếu vào trên mặt, làm cho anh nhất thời không nhận rõ bản thân đến tột cùng đang ở nơi nào.

Anh nhớ tới quân hiệu vang lên tiếng chói tai, còn nhớ thiết bị truyền tin liên tục lặp đi lặp lại thông báo khẩn cấp tập hợp, sau đó bỗng nhiên nhớ tới bản thân rõ ràng là đi tham gia lần sát hạch thứ ba, sau đó đột nhiên lại bị một đoàn sương trắng làm cho ngất xỉu!?

Chống đỡ thân thể ngồi dậy, kết quả thân hình lệch đi, anh lại suýt chút nữa ngã nhào trên đất, lúc này anh mới chú ý tới khắp toàn thân anh từ trên xuống dưới đều bị dây thừng trói lại, hai tay trực tiếp bị trói ở sau lưng, một điểm khí lực cũng không dùng được.

Trước mắt là một mảnh rừng cây rậm rạp, tán cây cao to bao trùm lên đỉnh đầu, lưu lại một cái bóng lớn màu xanh biếc, bên người là một suối nước róc rách lưu động, vào lúc này ánh mặt trời chói mắt từ giữa tán cây chiếu đến, làm nổi bật suối nước sóng nước lấp lánh.

Vào lúc này Yến Thù Thanh coi như có ngốc cũng ý thức được không đúng, căn cứ Liệp Ưng nằm ở sa mạc, bốn phía tất cả đều là hoang mạc, ngay cả cọng cỏ đều không thấy được, tại sao có thể có một mảnh rừng xanh mướt như vậy?

Đây rốt cuộc là chỗ nào, tại sao anh lại ở nơi này, không phải nói muốn tiến hành sát hạch lần thứ ba sao, vậy tại sao nơi này chỉ có một mình anh, Đoan Trạch cùng thành viên khác đâu?

Vô số vấn đề nhất thời tràn ngập đầu óc, ánh mắt Yến Thù Thanh cảnh giác đảo qua bốn phía, đột nhiên chú ý tới bên cạnh anh cách đó không xa có đặt một phong thư màu đỏ, mặt trên có một ký hiệu Liệp Ưng cực kỳ dễ thấy.

Yến Thù Thanh nhất thời hiểu được, dùng đôi tay bị trói ở sau lưng sờ sờ bên hông, quả nhiên dao găm mang theo bên người cũng bị lấy đi.

Trong lúc nhất thời anh không nhận được cười một tiếng, quả nhiên lúc đó cũng là một phần của sát hạch, bắt đầu từ lúc vừa nãy bọn họ bước vào sân huấn luyện từ giờ khắc đó, lần sát hạch thứ ba cũng đã chính thức bắt đầu.

Cho nên hiện tại phải làm sao? Không có dao găm cũng không có ngoại vật mượn lực, càng không có tình huống của đồng bọn, bị trói thành như vậy, muốn đứng cũng không đứng lên nổi, chứ đừng nói là lấy đi

phong thư nằm ở phía xa kia.

Không kịp do dự rất nhiều, anh trực tiếp cúi đầu, dùng hàm răng cắn đi sợi dây trên người.

Dây thừng cực kỳ rắn chắc, độ dày phải bằng một cánh tay trẻ con, đôi môi ma sát vào dây thừng mấy lần, ngày hôm qua mới vừa trải qua phơi nắng cũng vì vậy mà nứt ra, máu tươi lẫn vào nước bọt đem dây thừng nhuộm thành màu đen, trong miệng tất cả đều là mùi máu tanh, hàm răng cơ hồ đau nhức, Yến Thù Thanh lại không dám dừng lại.

Trước khi không rõ quy tắc trò chơi, ai cũng không biết sẽ có người đang cầm đồng hồ tính giờ hay không, lãng phí một giây cũng có thể mất quyền thi đấu.

Trong lúc miệng Yến Thù Thanh đều là máu, đôi môi triệt để mất đi tri giác, dây thừng rốt cục tách ra một lỗ thủng nhỏ, con mắt của anh trong nháy mắt sáng ngời, sau đó đột nhiên giãy giụa, rốt cục tránh khỏi trời buộc.

Nhanh chóng mở ra phong thư, anh vốn tưởng rằng sẽ thấy quy tắc trò chơi, ai nghĩ đến chỉ có một câu nói, “Một trăm km chạy gấp rút, thời gian quy định 72 giờ”.

Lời này đi kèm một địa điểm phía sau, trừ cái này ra không còn gì khác, điều này làm cho Yến Thù Thanh trong nháy mắt nhũn nhũn chặt lồng ngực.

Một trăm km chạy gấp rút không phải là nhiệm vụ khó khăn, nếu như tại điều kiện thuận lợi dưới tình huống 72 giờ cũng dư dả, nhưng anh không thể để trên người không có bất kỳ một vũ khí nào cứ như vậy trực tiếp làm nhiệm vụ.

Trời mới biết đây là chỗ nào, trong rừng hơi ẩm nặng như vậy rắn rết côn trùng đều có, càng không cần phải nói trong đó có thể ẩn giấu mai phục hay không, chiến đội Liệp Ưng chưa bao giờ hành sự theo lẽ thường, không thể chỉ dựa vào một địa điểm thành viên có thể hi vọng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Cho nên bọn họ nhất định chuẩn bị trang bị, chỉ có điều không biết giấu ở nơi nào.

Ánh mắt Yến Thù Thanh híp lại, bất động thần sắc quan sát hoàn cảnh chung quanh, bên trong rừng cây rậm rạp, các loại thảm thực vật cổ đại suối nước cây khô... Rất có lợi cho việc cho ẩn giấu vết tích, nhưng tương tự, càng là ở trong môi trường này, càng dễ dàng quên rất nhiều chi tiết nhỏ.

Nếu như người đề ra mục đích chỉ là vì sát hạch năng lực của bọn họ, không phải thực sự muốn bọn họ dâng mạng, trang bị khẳng định giấu ở chỗ cách nơi này không xa, nghĩ tới đây, Yến Thù Thanh cúi người xuống, đầu ngón tay ở trên sợi dây vừa bị anh kéo đứt sờ soạng một cái, phía trên dính một tầng phấn hoa đất bùn, mà bên cạnh anh trong hoàn cảnh căn bản không tồn tại thứ này.

Nghĩ tới đây, Yến Thù Thanh cúi lên khoe miệng, nhìn khắp bốn phía một vòng, chạy về phía hoa cỏ mọc

tươi tốt nhất.

Xuyên qua một mảnh cây bụi, trước mắt đột nhiên rộng rãi sáng sủa, một căn nhà đơn sơ cũ nát dựng ở trên đất trống cách đó không xa, mà trên đất trống đúng lúc là một mảnh hoa dại mọc cực kỳ tươi tốt.

Yến Thù Thanh mai phục ở trong bụi cỏ, tỉ mỉ quan sát địa hình bốn phía, cũng không dám dễ dàng hành động.

Nếu như anh phán đoán không sai, trang bị khẳng định giấu ở chỗ này, thế nhưng ai cũng không thể bảo đảm chiến đội Liệp Ưng có tình báo ngầm hay không, cố ý xếp chỗ để vũ khí ở chỗ này hòng dụ dỗ người ta đi vào, vạn nhất anh đi vào, trang bị không lấy được, trái lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm thì phải làm sao?

Suy đi nghĩ lại, thời gian không chờ người, Yến Thù Thanh quyết định không thêm đến nữa đánh cược một lần.

Anh tin chắc chiến đội Liệp Ưng sát hạch dù sao cũng có nhân tính, cũng sẽ không đem tính mạng thành viên ra làm trò đùa, cho nên không thể không chuẩn bị trang bị, chỉ là xem anh có gan mạo hiểm đi vào không thôi.

Nghĩ tới đây, anh không do dự nữa, tựa như tia chớp lác người một cái, nhanh chóng chạy đến chỗ vừa nãy đã định vị, vô thanh vô tức vượt qua cửa nhà kho.

Trong kho hàng đen kịt một màu, không có một chút xíu động tĩnh, trong góc tối chất đống mười mấy bọc quân dụng, bên cạnh còn có bình nước cùng dịch dinh dưỡng

Yến Thù Thanh thật dài thở ra một hơi, như một con mèo đen ẩn trong màn đêm, linh hoạt nhảy vào cửa sổ, lặn khỏi chỗ, lấy được bọc quân dụng, trong lúc vừa muốn giơ tay lấy dịch dinh dưỡng bên cạnh, một cây súng đột nhiên để vào đầu của anh.

“Không được nhúc nhích, giơ tay lên.”

Thân hình Thù Thanh đột nhiên cứng đờ, không nghĩ tới đã tròng xe cát, nhắm mắt lại nhận lệnh, trong lúc này trước mắt đột nhiên một trận tia sáng chói mắt nổi lên, anh đột nhiên giơ tay che mắt, sau đó thấy được gương mặt huấn luyện viên ý cười dịu dàng.

Bên cạnh ông ta còn có một người, chính là người sau khi anh hôn mê thì không biết tung tích hẳn ta ở đâu- Đoan Trạch.

“Không sai, cậu là người thứ hai tìm tới nơi này, nhìn thấy phong thư không có tâm cao khí ngạo trực tiếp đi đến địa điểm chỉ định, ngược lại thật sự là giữ được bình tĩnh.”

Trái tim giống như ngồi vào trong xe địa hình chập trùng lên xuống, phía sau lưng Yến Thù Thanh thăm ra một tầng mồ hôi lạnh, bởi vì chuyện này mà thở mạnh, lúc này Đoan Trạch lười biếng nhìn sang, một đôi mắt màu xanh lam híp lại, đối với anh làm cái khẩu hình miệng, như là đang nói “Cậu vẫn không tính là quá dốt nát”.

Biểu tình phách lối của hắn giống như cười nhạo Yến Thù Thanh, cũng là do hắn tỉnh dậy trước cho nên mới là người đầu tiên đến nơi này, chuyện này có gì đáng khoe chứ!

Nghĩ tới đây anh không nhịn được lườm Đoan Trạch một cái, kết quả cái tên này không chỉ không ghét bỏ anh, trái lại không giải thích được nhìn anh nở nụ cười.

Hắn nở nụ cười như thế, dưới góc độ ngược sáng, không thấy rõ mặt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy thân hình buông lỏng cùng với đường cong nơi khoe miệng, trong lúc nhất thời Yến Thù Thanh có chút hoảng hốt, cảm thấy người đứng ở nơi đó chính là Cận Hằng, mà anh cũng đang cùng Cận Hằng tham gia lần sát hạch này.

Anh lắc lắc đầu, đánh đuổi suy nghĩ bậy nghĩ bạ trong đầu, cường bức bản thân dời đi tầm mắt, lúc này đã có nhiều người lục tục tìm đến chỗ này.

Máy đếm giờ vang lên “ca” một tiếng báo hiệu thời gian chờ đợi đã hết, huấn luyện viên đứng ở trong kho hàng, cảm thiết bị truyền tin trầm giọng nói, “Đã đến giờ, ngoại trừ sáu mươi người trong căn phòng này, còn lại toàn bộ đào thải.”

Nói xong lời này, ông ta ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, nhếch miệng lên một vệt ý cười lãnh khốc, “Chúc mừng các cậu tiến nhập lần sát hạch thứ ba, hiện tại sát hạch chính thức bắt đầu, tôi sẽ tuyên bố quy tắc trò chơi hôm nay.”

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người đều xôn xao, thì ra bây giờ sát hạch mới chính thức bắt đầu? Vậy vừa nãy xảy ra chuyện gì vậy?

Huấn luyện viên tựa hồ xem hiểu ánh mắt của bọn họ, nhếch miệng lên một vệt nụ cười hơi có chút ác liệt, “Vừa nãy chẳng qua là trước khi mở màn vận động nóng người, giúp các cậu khơi thông gân cốt thôi, cho nên không cần phải gấp, sau này các cậu sẽ trải qua nhiều chuyện thú vị hơn.

“Chiến đội điều thứ nhất trong cương lĩnh của chiến đội Liệp Ưng chính là phải biết tiến biết lùi. Chúng tôi cần chính là chiến sĩ, không phải mĂNG phu, một khi các cậu trở thành thành viên Liệp Ưng, chính là một ngàn người mới chọn được một người tài ba, để quốc bồi dưỡng các cậu, là vì quốc gia chảy máu chảy mồ hôi, không phải để cho các cậu tùy tiện chịu chết, vừa nãy nhận được nhiệm vụ, có người lại dám không lấy bất kỳ trang nào, vốn là đi chịu chết! MĂNG phu đừng cảm, ở chỗ có sức mạnh, chiến sĩ đừng cảm, ở chỗ có đầu óc, làm người thì phải có đầu óc chứ không phải chỉ dùng sức mạnh để phán xét! Nếu như ai không có đầu óc thì xin mời cút khỏi chiến đội Liệp Ưng ngay lập tức!”

Nói xong lời này, xung quanh có mấy người lộ ra biểu tình vui mừng đắc ý, khoe miệng huấn luyện viên nổi lên ác ý sâu hơn mấy phần, “Đương nhiên, các cậu lưu lại ở chỗ này cũng không cần đắc ý, thắng cược một

lần chỉ coi như đúng dịp, có thể vẫn luôn thắng đến cuối cùng mới gọi may mắn.”

Nói xong huấn luyện viên chỉ mười mấy thiết bị truyền tin đặt ở bên cạnh, “Bây giờ còn lại sáu mươi người, chia làm bốn tổ, tiêu chuẩn thắng cấp là ba mươi, mỗi người từ nơi này nhận một thiết bị truyền tin, một hồi sát hạch bắt đầu thiết bị của các cậu sẽ sáng lên, trong thiết bị sẽ có một nguồn năng lượng nó sẽ quét tình trạng thân thể của các cậu, đồng thời cũng liên kết với nhịp tim đập của các cậu, một khi có người công kích bộ vị trí mạng của các cậu, nguồn năng lượng sẽ tự động tắt, tương ứng với việc, thiết bị truyền tin của đối thủ công kích các cậu sẽ nhận được một nguồn năng lượng mới, nguồn năng lượng này không có giới hạn, mà mục tiêu của các cậu chính là cố gắng tiêu diệt càng nhiều đối thủ càng tốt, cướp đi ”Nguồn năng lượng” trên người bọn họ.”

“Các cậu có thể lựa chọn cùng nhóm của mình hành động, cũng có thể độc lập hành động, những người trong cùng một đội cho phép chém giết lẫn nhau, chỉ cần người nào đó có bản lĩnh lấy đi toàn bộ ”Nguồn năng lượng” của cả đội, cũng được xem là ba mươi người đứng đầu, không quan tâm các cậu dùng thủ đoạn gì.”

Nghe xong lời này, bầu không khí trở nên trầm mặc, ánh mắt tất cả mọi người nhìn nhau trong đó đều chứa đựng sự hận thù.

Yến Thù Thanh nhấp môi mở miệng nói, “Quy tắc chỉ đơn giản như vậy? Không có điều kiện cùng thời gian hạn chế?”

“Có a.” Huấn luyện viên híp mắt cười cười, “Đây chỉ là trò chơi nhỏ, cho nên không thể làm trễ nãi chính sự của các cậu, 72 giờ chạy gấp rút một trăm km vẫn có hữu hiệu, vì để cho các cậu trải nghiệm lạc thú tốt hơn, chúng tôi còn sắp xếp một đôi tập kích cùng các cậu chơi đùa, cho nên nếu như các cậu có người chỉ muốn trốn đi tự vệ, sẽ bị đào thải, chỉ lo chạy đến điểm kết thúc, đào thải, vượt quá thời gian, đào thải, bị người của chúng tôi bắn trúng, đào thải, sớm chạy đến điểm kết thúc mai phục những người khác, tất cả đều đào thải.”

Lời này vừa nói, tất cả mọi người ở đây đều tái mặt.

Cho nên chuyện này ý nghĩa là bọn họ còn dư lại 72 giờ này, không chỉ phải lặn lội đường xa đi về đích, còn phải phòng bị bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện công kích cùng đồng đội mình ở sau lưng đánh lén?

Chuyện này... quả thật là lấy mạng sống ra chơi đùa!

Trong lúc tất cả mọi người nghị luận âm ỉ, Đoan Trạch là người thứ nhất đứng lên, trầm mặc cầm lên một thiết bị truyền tin đeo ở trên cổ tay, tiện tay còn ném một cái đĩa cho Yến Thù Thanh bên cạnh.

Yến Thù Thanh theo bản năng tiếp được, nói tiếng “Cảm ơn”.

Ai nghĩ đến Đoan Trạch nhẹ giọng nói, “Vậy cậu phải bảo vệ tốt chính mình, chờ đến lúc tôi lấy đi tất cả ”Nguồn năng lượng” trên người cậu, lại nói lời này đi.”

Lời này chọc Yến Thù Thanh nở nụ cười, liếc hẳn một cái, “Vây chúng ta chờ xem.”

Nói xong lời này, anh cảm giác ý chí chiến đấu của mình giống một ngọn lửa trong nháy mắt được đốt lên, đã rất lâu anh không có nhiệt huyết phấn chấn như thế, trong nháy mắt đối diện Đoan Trạch, anh thậm chí sinh ra một loại ảo giác, phảng phất về tới trường quân đội của bọn họ, về tới những năm tháng thanh xuân cùng Cận Hằng tranh đua vị đoạt vị.

Hết chương 47- phần 2.

69. Chương 48-1: Phần 1

Bầu trời mây đen càng để lâu càng dày, xa xa sắc trời dần dần đen kịt, mới vừa rồi còn là khí trời không mây sáng sủa, đảo mắt một cái mưa to rơi xuống như trút nước, trong rừng cây bùn đất bị nước mưa ngấm xuống, càng thêm lầy lội trơn trượt, cũng làm cho sát hạch kế tiếp càng thêm nguy hiểm khó dò.

Sáu mươi người tổng cộng chia làm bốn tổ trắng đen đỏ lam, Yến Thù Thanh tại đội lam, Đoan Trạch tại đội đỏ, chờ sau khi mọi người lấy đi thiết bị truyền tin rời khỏi kho hàng, chia thành từng đường khác nhau tiến thẳng vào rừng cây phía xa.

Tuy rằng trên danh nghĩa mọi người đều có đồng đội của mình, thế nhưng quy tắc trò chơi cho phép đồng đội có thể chém giết lẫn nhau, khiến mọi người không có cách nào đi tin tưởng đồng bọn của mình, cho nên mặc dù là cùng ở trong một tổ, phần lớn vẫn cứ lựa chọn đơn độc hành động, thế nhưng Yến Thù Thanh “Người mới” này đến tốt cùng thực lực làm sao, bây giờ căn bản không có người biết, cho nên tự nhiên cũng không người nào nguyện ý mang theo vị “Con ghê” này, điều này ngược lại là khiến Yến Thù Thanh mừng rỡ tự tại.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, càng đi vào nơi sâu xa của rừng cây, sương mù càng dày đặc, trước mặt tầm mắt dần dần mờ hồ, tiếng mưa rơi ào ào khiến người ta rất khó phân biệt ra được dị thường xung quanh, Yến Thù Thanh cầm trong tay một cây súng, bước chân trầm ổn đi về phía trước, thoạt nhìn tựa hồ đang toàn tâm toàn ý gấp rút lên đường, mà ánh mắt lại liên tục nhìn chằm chằm vào tình huống xung quanh.

Trong lúc này phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vang ào ào, âm thanh bị che giấu trong tiếng mưa cơ hồ có thể bỏ qua không tính, thế nhưng Yến Thù Thanh vẫn là nhạy bén bắt được, anh nhếch miệng lên, bắt động thanh sắc tiếp tục tiến lên, trong lúc này sau lưng đột nhiên xuất hiện một người, cầm một cây chủy thủ mạnh mẽ đâm vào phía sau tim của anh.

Cơ hồ trong nháy mắt người kia xuất thủ, Yến Thù Thanh liền xoay đầu lại, thân hình linh hoạt lóe lên, không cho người kia đụng vào thân mình, hơn nữa một cước đón nhận sự công kích của người kia, định thần nhìn lại dĩ nhiên là thành viên đội trắng.

Một đòn không thành, người này lại muốn cầm dao lên đâm tiếp, hơn nữa dao này đều hướng về bộ vị trí mạng của Yến Thù Thanh, hận không thể trực tiếp đâm anh chết tại chỗ.

“Trò chơi mà thôi có cần trực tiếp hạ sát thủ hay không?”

Yến Thù Thanh nhú mày liếc gã một cái, lắc mình né qua một đòn, người kia cười lạnh một tiếng, “Ai chơi đùa với cậu, sát hạch của Liệp Ưng vẫn luôn là kẻ chết người mất mạng.”

Nói xong lời này, khoe miệng gã đột nhiên câu lên một vệt ý cười, cầm dao muốn đâm vào tim Yến Thù Thanh mà trong lúc này, trên cây đột nhiên nhảy xuống một người, cũng cầm dao đâm vào bộ vị trí mạng của Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh câu môi nở nụ cười, bỗng dưng nhảy lên, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, mũi chân hơi mượn lực của cành cây bên cạnh, trực tiếp ở trên không trung chuyển một vòng, vững vàng mà rơi trên mặt đất.

“Nhá, còn giở trò lừa bịp.”

Hai người kia đều là quân binh, xem động tác của đối phương đã biết cao thấp, hai người hoàn toàn không nghĩ tới Yến Thù Thanh thân thủ lại tốt như vậy, trong lúc nhất thời lông mày vất lên.

Nguyên bản bọn họ cho là Yến Thù Thanh là người mới, năng lực khẳng định chẳng mạnh đến đâu, cho nên mới cố ý một đường theo đuôi, chờ nắm lấy cơ hội cướp đi nguồn năng lượng trên người anh, ai nghĩ tới tên này thoát nhìn cũng khó đối phó.

Hai người theo bản năng liếc mắt nhìn nhau, đều đọc hiểu thần sắc trong mắt đối phương, tuy rằng thẳng nhóc này thoát nhìn có chút bản lãnh, mà nếu như hai người bọn họ liên thủ, muốn cướp đi trên nguồn năng lượng trên tay hắn cũng không phải là không thể được.

Nghĩ tới đây, hai người đồng thời ra tay, đồng loạt bay lên, Yến Thù Thanh liên tục lui về phía sau liên tục tránh né, lại khó địch nổi hai người bốn tay, mấy chiêu qua đi liền lâm vào xu hướng suy tàn, chỉ lát nữa sẽ bị bọn họ đâm tới, anh cực kỳ bất đắc dĩ đột nhiên nhảy ra trùng vây.

“Còn muốn chạy?!”

Hai người thừa thắng xông lên, cấp tốc theo sau, ai nghĩ đến một giây sau chân vừa hạ xuống, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng “oanh”, có thứ gì tại dưới chân nổ tung, trực tiếp khiến bọn họ ngã xuống đất, nồng đậm khói đen nổi lên, hai người cấp tốc ngừng thở, nhưng trong nháy mắt vẫn bị sắc nước mắt chảy ròng, trong phút chốc mất đi năng lực hoạt động.

Lúc này Yến Thù Thanh bịt mũi từ trong sương mù dày đặc đi ra, lắc lắc bình xịt hơi cay loại nhỏ trong tay, bọn họ nhất thời biết mình trúng kế, “Con mẹ nó mà chơi bẩn!”

Yến Thù Thanh híp mắt cười cười, hai hòn đá từ đầu ngón tay bay ra, chuẩn xác đánh vào trên ngực hai người kia, thiết bị truyền tin phát ra cảnh báo, màn hình màu xanh nhạt lấp loé mấy lần triệt để tắt đi,

mà nguồn năng lượng thuộc về hai người kia tất cả đều xuất hiện ở thiết bị truyền tin trên cổ tay anh.

“Cái này gọi là bộ ngựa bắt ve sầu chim sẻ rình sau lưng, cảm ơn các nguồn năng lượng của bọn mày.”

Nói xong lời này, anh quay người nhảy một cái, biến mất ở trong rừng rậm, lưu lại hai người ngã trên mặt đất nước mũi nước mắt tèm nhem, không ngừng mà chửi ầm lên, tiếp nhận sự thực bọn họ đã bị đào thải.

So với “người mới” Yến Thù Thanh, Đoan Trạch đúng phải chỉ nhiều hơn chứ không ít.

Tất cả mọi người không biết hai người người mới trình độ ra sao, cho nên tất cả đều đem chủ ý đặt vào hai người bọn họ, tất cả đều muốn thử một chút năng lực của bọn họ, nếu như may mắn có thể gặp phải người không có năng lực, như vậy bọn họ có thể tiên hạ thủ vi cường, không để người khác đoạt mất.

Cho nên khi Đoan Trạch cầm theo trang bị đi vào rừng cây, công kích to to nhỏ nhỏ không có gián đoạn, có người đến từ đội ngũ khác, cũng có người đến từ đồng đội, vừa bắt đầu hấn còn hạ thủ lưu tình, cuối cùng thực sự bị quấy rầy phát phiền, lại bắt đầu trắng trợn “Thu gặt”.

Động tác của hấn nhanh vô cùng, cơ hồ người khác cũng không thấy hấn ra tay thế nào, nguồn năng lượng trên người liền bị hấn dễ như ăn cháo cầm đi, nếu như người khác không tới gần hấn, hấn cũng không chủ động ra tay, chỉ khi nào có người đem chủ ý đặt ở trên người hấn, hấn lại giống như một cây phong đao đột nhiên ra khỏi vỏ, trực tiếp “giết” sạch tuyệt đối không phí lời.

Có lẽ là trước mặt Yến Thù Thanh hấn còn thu liễm, bây giờ chỉ còn một mình hấn, ngay cả nguy trang hấn cũng giấu che giấu, không tới một canh giờ, đã thu hoạch được tám nguồn năng lượng, thiết bị truyền tin trên cổ tay cũng bởi vì “Ăn” quá nhiều năng lượng, phát ra tiếng vang cực kỳ chói tai.

Nguồn năng lượng mới tràn vào hệ thống, dữ liệu liên tục thay đổi, lúc này màn hình lấp loé mấy lần, chính thức công bố danh sách thành viên còn trụ lại đến thời điểm này: Đoan Trạch đã từ vị trí thứ mười, lên tới vị trí thứ nhất, mà theo sát phía sau chính là Yến Thù Thanh, chỉ so với hấn thiếu một nguồn năng lượng.

Đoan Trạch câu lên khoe miệng một chút, thu hồi thiết bị truyền tin tiếp tục tiến lên, lúc này hấn đã đi đến thác nước, núi đá hòa lẫn bùn đất cuốn vào nhau, cuộn cuộn lao vào trong sông, dòng nước chảy xiết liên tục vuốt ve nham thạch bên bờ, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Dưới chân mặt đất chấn động, mưa càng rơi xuống càng nhanh, tiếng gió vù vù kèm theo tiếng nước gào thét, che giấu tất cả âm thanh xung quanh, trong lúc này Đoan Trạch đột nhiên dừng bước chân, trường kỳ chiến đấu khiến thân thể của hấn đối với nguy hiểm có bản năng phản ứng, quả nhiên trong chớp mắt hấn dừng lại, một bóng người đột nhiên từ trên trời giáng xuống, cầm một cây chủy thủ muốn đâm thủng cổ họng của hấn.

Trong nháy mắt người kia động thủ, Đoan Trạch nhảy lên lộn nhào một cái về phía sau, xoay người lại một cước đạp người kia ra ngoài mấy chục mét.

Người kia một đầu rơi vào trong nước, cực kỳ chật vật, gã căn bản không nghĩ tới Đoan Trạch ở trong môi trường này còn có thể nhận ra được sự tồn tại của mình, kế hoạch một đòn diệt khẩu cũng bị phá hủy, lúc này gã huýt sáo một cái, trong nháy mắt trên ngọn cây nhảy xuống năm bóng người.

“Đội Lam?” Đoan Trạch nheo mắt lại.

Sáu người này hẳn có ẩn tượng, trước lúc huấn luyện hẳn chú ý tới bọn họ vẫn luôn tụ lại cùng nhau, ánh mắt đảo qua thiết bị truyền tin trên tay họ, nguồn năng lượng đã tích lũy không ít, rất hiển nhiên bọn họ không biết dùng phương pháp này “Giết” bao nhiêu thành viên, hiện tại một tiếng huýt sáo có thể đưa bọn họ gọi tới, rất hiển nhiên sáu người này là cố ý ở đây mai phục hẳn.

Lúc này người vừa nãy vốn định đánh lên Đoan Trạch bò lên, sáu người liếc mắt ra hiệu lẫn nhau, trong nháy mắt đem Đoan Trạch bao vây, “Người thứ nhất, mày rất lợi hại a, vừa tới hai ngày có thể ở đây vui vẻ sung sướng, nghe nói trên tay mày hiện tại có tám cái nguồn năng lượng, mấy người chúng tao muốn đến tham quan một chút.”

Vừa dứt lời, sáu người tại bốn phương tám hướng đồng thời ra tay, đến thẳng chỗ yếu hại của Đoan Trạch.

Lần chọn lựa này mục đích chính là thăng cấp, nếu như không thể xếp hạng ba mươi người, lúc trước bọn họ nỗ lực trả giá hết thấy đều là uổng phí, cho nên bọn họ nhất định phải lấy đi tám nguồn năng lượng trên tay Cận Hằng, mặc dù nguồn năng lượng của sáu người bọn họ, cũng có thể để cho bọn họ trực tiếp tiến lên vài cấp.

Sáu người này có lẽ đơn đả độc đấu hoàn toàn không phải đối thủ của Đoan Trạch, thế nhưng động tác của bọn họ phi thường thống nhất, lại giống như một người, công thủ như thường, rất khó tìm được chỗ đột phá, mặc dù là Đoan Trạch trong lúc nhất thời cũng bị bọn họ nhốt lại, căn bản không có cách nào thoát thân.

Sáu người vừa nhìn như vậy, trong mắt nhất thời vui vẻ, coi như là tiêu hao thể lực, bọn họ sáu người cũng có thể khiến thể lực của Đoan Trạch tiêu hao hết!

Vừa lúc đó, xa xa truyền đến tiếng gió vù vù, một giây sau trong vòng vây một người bị đập mạnh lăn trên đất, tất cả mọi người không thấy rõ xảy ra chuyện gì, một bóng người trực tiếp gia nhập cuộc chiến, trong nháy mắt hủy diệt “Trận hình” dễ thủ khó công của sáu người kia, chắn ở trước mặt Đoan Trạch.

“Thư Yên!?”

Hết chương 48-phần 1.

70. Chương 48-2: Phần 2

Sáu người giết nầy cả mình, không nghĩ tới tại thời khắc mấu chốt tên này lại xuất hiện!

Yến Thù Thanh không kịp phản ứng bọn họ, quay đầu lại thấp giọng hỏi, “Anh không có chuyện gì chứ?”

Đoan Trạch ngẩn người một chút, tựa hồ cũng không nghĩ tới Yến Thù Thanh lại đột nhiên xuất hiện, theo đôi gò má của đối phương, tiêu điều trong mắt cũng biến mất, “Ừ, không có chuyện gì.”

Thanh âm hần trầm ổn mạnh mẽ, thoát nhìn không giống bộ dạng bị thương, điều này làm cho Yến Thù Thanh khó giải thích được thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt quay đầu đi lại bỏ lỡ khoé miệng Đoan Trạch câu lên một vệt ý cười đắc ý.

“Con mẹ nó! Thư Yến mày có làm hay không, mày ở đội Lam, giúp tên đó làm gì!”

Sáu người khoé miệng căng thẳng, lòng bàn tay cũng không khống chế được nổi lên một tầng mồ hôi, đối phó một mình Đoan Trạch cũng đã rất khó giải quyết, bây giờ lại còn thêm Thư Yến, hai người này bây giờ còn đang dành hai vị trí đứng đầu trong bảng xếp hạng, bọn họ lúc trước thực sự là sơ suất quá, làm sao không đem cái tên Thư Yến này kéo vào đội ngũ.

Bọn họ nói lời này khiến Yến Thù Thanh cũng cảm thấy không hiểu ra sao, lúc anh vừa nãy đi tới đây, mơ hồ nghe được âm thanh đánh nhau, vốn tưởng rằng là có người gặp phải binh lính phục kích, đang chuẩn bị nhanh chóng rút đi, kết quả đột nhiên liếc về một bóng lưng quen thuộc.

Nhìn thấy “Cận Hằng” bị sáu người vây công, đầu anh nóng lên, căn bản không còn kịp suy tư nữa liền nhảy ra ngoài, vào lúc này tỉnh táo lại cũng cảm thấy bản thân nước chảy vào đầu.

Lúc trước ở trong kho, anh đã quyết định chủ ý nhất định muốn cùng cái tên này phân thắng bại, hiện tại tại sao anh phải giúp đối thủ cạnh tranh của mình?

Yến Thù Thanh gãi đầu một cái, phút chốc thật sự có ý nghĩ lui ra khỏi cuộc chiến này, thế nhưng trong đầu chợt loé lên thân ảnh Đoan Trạch, chân của anh lại giống như rễ cây bám sâu vào trong lòng đất không có cách nào nhúc nhích được.

“Bọn mày không nói tao còn thực sự quên mất mình thực ra ở đội Lam, trước khi lên đường bọn mày cũng không quản tao ở đâu làm gì, bây giờ cần gì phải quan tâm tao giúp ai.”

Lời này vừa nói, một người bên cạnh không nhịn được gấp gáp hỏi, “Hắn hiện tại đã có tám cái nguồn năng lượng, nếu như chúng ta liên thủ ”Giết” hắn, cậu chính là người thứ nhất, thắng cấp không phải là chuyện ván đã đóng thuyền.”

“Nhưng tao muốn ”giết” hắn, lại bị sáu người bọn mày bao vây thì làm sao? Hai chúng tao có mười lăm

nguồn năng lượng, đến lúc đó chẳng phải là tiện nghi bọn mày?”

Một câu nói khiến sáu người á khẩu không trả lời được, gương mặt cũng tái nhợt.

Đoan Trạch nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, lười biếng nói, “Chúng ta liên thủ, sáu người bọn họ ít nhất cũng có hơn mười nguồn năng lượng.”

“Một lời đã định, hợp tác vui vẻ.”

Hai người lúc trước còn tuyên bố một mất một còn, một lời không hợp lại liên thủ hợp tác, trực tiếp khiến sáu người đối diện choáng váng, thế nhưng Yến Thù Thanh cùng Đoan Trạch lại không cho bọn họ thời gian phản ứng, tựa như tia chớp cấp tốc ra tay, đến thẳng chỗ yếu hại của bọn họ.

Ngoại trừ lần thứ nhất hai người gặp mặt liên thủ đánh qua một lần, sau đó lại là bạn cùng phòng, kỳ thực vẫn tính là người xa lạ, nhưng không biết tại sao hai người lại giống như hợp tác vô số lần, phối hợp ăn ý vô cùng, mỗi lần Yến Thù Thanh tránh né, Đoan Trạch luôn có thể cấp tốc giúp anh bảo vệ chỗ trống, mà Đoan Trạch thậm chí không cần nói, Yến Thù Thanh thật giống như đoán được hắn muốn làm cái gì.

Đánh tới cuối cùng, ngay cả bản thân Yến Thù Thanh cũng hãi hùng khiếp vía, trước đây anh thật sự chưa từng gặp Đoan Trạch! Tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy... quen thuộc giống như hắn vốn là một phần thân thể của anh.

Ý nghĩ này khiến anh sợ hết hồn, vội vàng lắc đầu phục hồi tinh thần lại, lúc này Đoan Trạch quét ngang một cái, sáu người đã hoàn toàn bị đánh ngã trên đất, sau khi bọn họ bị đào thải, mười mấy người nguồn năng lực có thể tự động bỏ vào trong túi.

Trong lúc Đoan Trạch cúi đầu chỉnh lý đồ vật trang bị bên trong túi, Yến Thù Thanh bên cạnh không khống chế được con mắt của mình, nháy mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn, giống như là muốn đem áo khoác màu đen trên người hắn chọc thủng ra cái lỗ để nhìn xuyên vào bên trong.

Người này từ khi xuất hiện, rất nhiều điều trùng hợp xảy ra, hắn thật sự không phải người anh quen biết? Hoặc là nói hắn thật sự chính là...

Cái tên kia anh không dám đọc lên, thật giống như chỉ cần không nói ra trong lòng còn có thể ôm có một tia tưởng niệm không thiết thực.

Lúc này Đoan Trạch quay đầu lại, tầm mắt của hai người đột nhiên đụng vào nhau, con mắt màu xanh lam của hắn híp lại, “Cậu nhìn cái gì?”

Yến Thù Thanh vội vàng nháy mắt mấy cái, cười nói, “Tôi đang nghĩ nếu như bây giờ hạ thủ, nếu như cướp đi toàn bộ năng lượng trên người anh, tỉ lệ sẽ có bao nhiêu phần thành công.”

Đoan Trạch giống như nghe được chuyện cười, hừ cười một tiếng, “Vây cậu cứ việc hiện tại liền thử xem.”

“Vây tôi cũng không làm.”

“Sao vậy, không nở a?” Đoan Trạch đột nhiên lại gần mấy phần, mũi của hắn cơ hồ kề sát mặt Yến Thù Thạn, nhếch miệng lên một vệt ý cười lười biếng, hỏi có chút ý tứ sâu xa.

Yến Thù Thanh nhanh chóng lùi lại mấy bước, lông mày lập tức nhíu lại, xì một tiếng, “Tiên sư nó, anh đừng không biết xấu hổ, tôi là muốn nghỉ ngơi dưỡng sức mới lấy đi ”Mạng chó” của anh, nếu là hiện tại động thủ, đến lúc đó sẽ bị người khác tiện tay ngư ông đắc thủ, tôi có thể sẽ bị thua lỗ lớn.”

Thái độ này của Yến Thù Thanh không chỉ không khiến Đoan Trạch giận dữ, trái lại giống như lấy lòng hắn, rõ ràng là một câu mắng người, nghe vào trong lỗ tai hắn quả thực còn sung sướng hơn so với việc vừa nãy Yến Thù Thanh nhảy ra giúp hắn.

Hắn nhếch miệng lên một vệt độ cong cười như không cười, trên mặt không hiểu ra sao lộ ra một biểu tình tự hào, cũng không biết hắn tự hào cái gì.

Sau khi nói xong câu “Coi như cậu còn có tâm”, hắn đeo trang bị trên lưng trực tiếp đi về phía trước, Yến Thù Thanh không nghe rõ hắn nói thầm cái gì, cũng không biết bộ dạng đắc ý của hắn là có chuyện gì, anh bước nhanh theo sau nói, “Cho nên tiểu tử anh cũng đừng chạy, hiện tại hai ta tuy rằng không thích hợp khai chiến, mà không có nghĩa là tôi muốn buông tha anh, nguồn năng lượng trên người anh nhất định phải là của tôi.”

“Lời nói tương tự cũng trả lại cho cậu, cậu, cũng chỉ có thể là của tôi.”

Đoan Trạch chỉ vào mũi Yến Thù Thanh, thẳng thắn hạ chiến thư, Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, trực tiếp gạt tay hắn, lườm hắn một cái tiếp tục xuất phát về phía trước.

Sau khi có hợp tác, con đường sau đó rõ ràng dùng ít sức hơn nhiều, không cần lo lắng sau lưng có người đánh lén, chỉ cần đem lực chú ý đặt vào quân phục kích trên đường, tốc độ hai người trở nên nhanh hơn rất nhiều, chỉ qua một buổi chiều liền đi mười mấy cây số.

Vừa bắt đầu hai người còn có thể câu được câu không tán gẫu vài câu, thế nhưng theo số lần bị đánh lén từ từ tăng nhanh, bây giờ trong hoàn cảnh mưa rơi như bão địa hình phức tạp, thần kinh hai người căng thẳng, bất kỳ gió thổi cỏ lay đều có khả năng là một vòng công kích mới, cho nên ai cũng không dám thả lỏng cảnh giác, chờ đến lúc mặt trời sắp lặn, toàn bộ rừng cây đều bị hắc ám cùng nước mưa nuốt chửng, hai người đã uể oải không thôi.

Mặc dù là người sắt trải qua cả ngày chiến đấu kịch liệt, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, huống chi hai người hôm qua đã ở trong sa mạc hao phí quá nhiều thể lực, buổi sáng thậm chí không ăn sáng, chỉ dựa vào một túi dịch dinh dưỡng đi theo trang bị bên người chống đỡ đến bây giờ, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một tế bào đều nổi lên uể oải.

Thế nhưng bọn họ không thể buông lỏng, lại không dám ngủ, cũng không ai biết có thể trong lúc bọn họ xuất thần, nguồn năng lượng thật vất vả mới cướp được tới tay liền bị người khác dễ như ăn cháo cướp đi hay không.

Bóng đêm bao phủ đại địa, toàn bộ rừng rậm dần dần lâm vào hắc ám, mà trên cổ tay thiết bị truyền tin số lần quét mới cũng biến thành rất nhiều lần, trận chiến tranh đoạt “Nguồn năng lượng” rất cực tiến nhập gay cấn tột độ.

Trong lúc thiết bị truyền tin lại một lần nữa sáng lên, tuyên bố danh sách xếp hạng, Yến Thù Thanh cùng Đoan Trạch ở trong cùng một lúc dừng bước.

“Người thứ nhất, Đoan Trạch, hai mươi một nguồn năng lượng, người thứ hai, Thư Yến, hai mươi nguồn năng lượng, người thứ ba...”

Hệ thống máy móc báo xếp hạng, tia sáng màu xanh lam sâu kín chiếu sáng đôi mắt hai người, bây giờ hai phần ba nguồn năng lượng đều ở trong tay hai người bọn họ, điều này có nghĩa trong khoảng thời gian sau đó, những người khác coi như “Giết chết” tất cả mọi người, cũng không thể vượt qua điểm bọn họ.

Cho nên, chuyện này cũng mang ý nghĩa chiến đấu thuộc về hai người họ vào đúng lúc này rất cực bắt đầu.

Giữa hai người nhất định phải có một cái người thắng, đây là lời thề trước khi sát hạch bọn họ đã lập ra, mà hiện tại chỉ cần đánh bại đối phương, chẳng khác nào sớm thắng cuộc.

Yến Thù Thanh đứng thẳng người, Đoan Trạch đối diện dương dương lông mảy, “Muốn chơi làm sao, ba cuộc thắng hai, hay là 1 trận phân thắng thua.”

Yến Thù Thanh mặc dù đã mệt bỏ hơi tai, mà không biết tại sao vừa nghĩ tới người nghênh chiến là Đoan Trạch, trong nháy mắt anh nhiệt huyết sôi trào, ngay cả đôi mắt cũng không khống chế được sáng lên, dòng máu trong người khó giải thích được trở nên sôi trào, ngay cả chính anh cũng không rõ ràng vì sao lại sinh ra một loại ảo giác dường như đã chờ rất nhiều năm: luôn luôn muốn đánh bại người này.

Đoan Trạch cũng cùng đứng thẳng người, thân hình kiên cường cao lớn phiêu diêu trong mưa đêm, không khác nào một ngọn núi đỉnh thiên lập địa.

Hắn nhìn Yến Thù Thanh trước mắt, con mắt màu xanh lam bị bóng đêm chiếu vào cơ hồ biến thành sắc đen như mực, trong con ngươi dấy lên một ngọn lửa, trong xương cũng trở nên râm rĩ cuồng nhiệt, điều này làm cho hắn thoát nhìn giống như một con báo đen chuẩn bị vỗ giết mỗi.

“Một trận xác định thắng thua, tôi sẽ không nhường anh.”

“Tôi cũng không cần cậu nhường.”

Yến Thù Thanh nhếch lên khóe miệng, trước tiên tấn công tới, Đao Trạch cũng không chút nào yếu thế, cùng tiến lên đón, hai người như hai viên tinh cầu lỏng lẻo đột nhiên đụng vào nhau, trong nháy mắt bắn lên tia lửa chói mắt.

Thân hình Yến Thù Thanh linh động phiêu dật, mặc dù ở bên trong mưa to vẫn không giảm tốc độ, như một đoàn sương mù vô hình, quay xung quanh Đao Trạch, khiến người ta sờ không được cũng không nhìn thấy, bất thành lình ra tay chính là chiêu tuyệt sát, mà Đao Trạch tuy rằng tốc độ kém hơn một chút, thể nhưng thân thủ ác liệt, bộ dạng bất động trầm ổn, tuyệt đối không tùy tiện ra tay, thể nhưng vừa ra tay liền nhất định chạm vào vị trí yếu hại của Yến Thù Thanh.

Trong rừng mưa như trút nước, hai người đánh khó hoà giải, trên người mỗi một khớp xương đều đau đớn không dứt, hai cái chân càng là mất đi tri giác, thể nhưng hai người lại không để ý tới điều này, phảng phất trong thiên hạ chỉ còn dư lại người trước mặt.

Lúc này Đao Trạch nắm lấy cơ hội, giống như là một tia chớp đột nhiên kéo tới, trở tay chặn lại Yến Thù Thanh, thể nhưng ngay lúc ngón tay gần như sắp đụng tới, Yến Thù Thanh đột nhiên lùi về sau một bước, dựa vào sức mạnh của mình, vươn mình một cái cưỡi lên bả vai của hắn.

Hai chân Yến Thù Thanh khoá lại, hạn chế động tác của Đao Trạch, cúi đầu muốn đánh vào chỗ yếu hại cướp đi nguồn năng lượng của hắn, quần của Yến Thù Thanh áp sát vào trên người hắn, phác hoạ ra hai ra hai cái chân thon dài, vào lúc này hai chân giang rộng ép chặt ở bên hông hắn, quần áo bị nước mưa thấm ướt trong suốt hoàn toàn mất đi tác dụng che chắn, giữa hai chân phong quang liếc mắt một cái hiện ra rõ mồn một.

Thân hình Đao Trạch đột nhiên cứng đờ, theo bản năng muốn đem Yến Thù Thanh kéo xuống, kết quả tay lại sờ tới mông của đối phương, đường nét kia quá mức tinh tế, trong nháy mắt nhiệt độ lạnh lẽo thẩm vào trong da, như là dấy lên một ngọn lửa lớn, khiến bàn tay của hắn trước tiên không khống chế được sờ soạng một chút.

Trắng mịn mềm mại, còn mang theo đường cong co dãn, khiến lỗ tai hắn lập tức đỏ lên, mới vừa rồi khí thể còn ác liệt trong nháy mắt giảm hơn nửa, giờ tay một cái đem Yến Thù Thanh trực tiếp từ trên lưng kéo xuống.

Lực chú ý của Yến Thù Thanh toàn bộ đều đặt vào việc cướp đoạt nguồn năng lượng của Đao Trạch, căn bản không nhận ra được hành động quái lạ của hắn, càng không chú ý tới tay hắn thả không đúng chỗ, vừa nhìn hắn tránh thoát sự kiểm chế của chính mình, không chờ hắn xoay người lại, hướng về phía đầu của hắn muốn đánh một quyền xuống.

Đao Trạch đột nhiên nghiêng đầu đi tránh thoát một đòn, nắm đấm bén nhọn cuốn theo gió vén lên một đồng tóc đỏ phía sau tai, sau đó Yến Thù Thanh đột nhiên nhìn thấy phía sau lỗ tai của hắn, tựa hồ có một nốt ruồi.

Sau một khắc cả người anh đều cứng đờ, phút chốc mở to hai mắt.

Bởi vì Cận Hằng ở vị trí đồng dạng cũng có một nốt ruồi, một nốt ruồi ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhận ra.

Hết chương 48-phần 2.

71. Chương 49-1: Phần 1

“Phía sau lỗ tai của anh...”

Trái tim của Yến Thù Thanh âm âm nhảy lên, âm thanh cũng trở nên khàn khàn, không chờ Đoan Trạch quay đầu, giơ tay muốn sờ phía sau tai của hắn.

Lúc này Đoan Trạch xoay người một cái, nắm lấy cổ tay Yến Thù Thanh, mái tóc màu đỏ phía sau tai cũng buông xuống che mất nốt ruồi đen kia.

Yến Thù Thanh tâm loạn như ma, trong đầu vang lên ong ong, đột nhiên hất tay của hắn, tựa như điên nhào tới, chiêu nào chiêu nấy đều rơi vào bên tai của hắn.

Anh chỉ muốn nhìn chỗ đó, dù cho liếc mắt một cái cũng được, anh không tin hai người có thể tương tự đến mức ngay cả nốt ruồi đen phía sau tai cũng có thể giống nhau như đúc.

Cho nên người này rốt cuộc có phải là Cận Hằng hay không!?

Nghi hoặc đã sớm chôn ở trong lòng trong phút chốc từ dưới đất chui lên, anh đột nhiên nhào tới, hận không thể trực tiếp đem Đoan Trạch ấn ngã xuống đất, xé ra lớp ngực trắng sau cùng của hắn.

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, công kích cũng càng ngày càng liên lục, anh không có nói rõ mục đích của chính mình, hết thấy đều che giấu bên trong cuộc đánh nhau này, mà Đoan Trạch tựa hồ cũng ý thức được cái gì, không chỉ không có vì công kích mãnh liệt mà lùi bước, trái lại so với vừa nãy càng thêm khó đối phó, mặc dù Yến Thù Thanh toàn lực đánh ra, nhất thời cũng không có cách nào đến gần hắn, càng không cần phải nói muốn vén lên phần tóc ở phía sau tai của hắn.

Lúc này Đoan Trạch nhảy dựng lên, giơ tay khóa lại hai tay Yến Thù Thanh, Yến Thù Thanh dựa vào xảo kinh vườn mình một cái tránh khỏi trời buộc, giơ tay nắm tóc của hắn, trong nháy mắt đầu ngón tay sắp chạm được tóc của hắn, một tiếng súng “ầm” đột nhiên vang lên bên tai.

Đoan Trạch nhanh chóng đè lại đầu của Yến Thù Thanh, lăn khỏi chỗ, ba phát súng “Ầm ầm ầm” vang lên rơi vào vị trí hai người vừa nãy đứng.

Hai người ngã xuống đất, nước bùn bắn lên mặt, liếc nhìn nhau, thần sắc đột nhiên căng thẳng.

“Là binh lính công kích, bọn họ đuổi theo chúng ta tới đây.” Đoan Trạch nằm ở trên người Yến Thù Thanh, đôi mắt lập tức híp lại.

Yến Thù Thanh trong lòng âm âm nhảy lên, vừa ngẩng đầu liền đối mặt một đôi mắt màu xanh lam gần trong gang tấc, mồ hôi trên trán chảy xuống, cũng không biết là bởi vì giờ khắc này khoảng cách giữa hai người quá mức gần nhau, hay là do lần phục kích đột nhiên xuất hiện này.

Lúc này tiếng súng lại vang lên, không kịp nghĩ quá nhiều, hai người cấp tốc rút đi, tiếng súng “ầm ầm” ở phía sau liên tục vang lên giống như bùa đòi mạng, lúc này một viên đạn bay ra, Đoan Trạch thả người nhảy một cái vào trong bụi cỏ phía xa, đạn bắn vào mũi giày của hắn, chỉ cần lên một cm liền bắn trúng vào cổ chân hắn.

“Bọn họ dùng chính là đạn thật!”

Đoan Trạch lôi ra gót giày bị đạn bắt trúng, ném cho Yến Thù Thanh, trong nháy mắt sắc mặt hai người đồng thời đổi sắc.

Đoạn đường này đi tới, bọn họ không phải là không gặp được phục kích, thế nhưng những người công kích lúc trước rõ ràng không có ý muốn đuổi cùng giết tận, hơn nữa bọn họ vẫn luôn dùng đạn giả, đánh vào người mặc dù sẽ bị thương, thế nhưng tuyệt đối không cần mạng người, mà bây giờ bọn họ trực tiếp mai phục ở trong bụi rậm, dùng tới súng thật đạn thật, chuyện này không chỉ mang ý nghĩa sát hạch này rất khó thăng cấp, cũng có nghĩa nếu như bọn họ hơi bất cẩn một chút, khả năng ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi.

Yến Thù Thanh chà xát đi mồ hôi trên đầu, không nhịn được khẽ mắng một câu, “Mẹ nó, đám người Liệp Ung thật biết chơi, nhìn điệu bộ này của bọn họ có vẻ như muốn đuổi cùng giết tận.”

Hai người ẩn giấu ở trong rừng, cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, mưa rơi xuống càng nhanh, tiếng mưa rơi ào ào khiến tất cả âm thanh xung quanh đều trở nên khùng bố lên, bóng đêm vốn là âm trầm giờ khắc này đưa tay không thấy được năm ngón, hai người cho dù đối diện đứng cạnh nhau, thậm chí cũng không cách nào thấy rõ biểu tình trên mặt đối phương.

Bởi vì không tìm được vị trí kẻ đánh lén, hai người không dám tùy tiện hành động, mà thời gian từng giây từng phút trôi qua, bọn họ không có thời gian vẫn luôn hao tổn như vậy nữa.

Lúc này Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên, sâu sắc nhìn Đoan Trạch liếc mắt một cái, cũng không đoái hoài suy nghĩ tới nốt ruồi phía sau tai hắn, hạ thấp giọng hỏi, “Anh có ý kiến gì? Chúng ta không thể ở đây ngồi chờ chết.”

“Bọn họ tự nhiên mai phục ở xung quanh đây, khẳng định không chỉ có một người, địa thế nơi này chỗ trống, bọn họ ở trong tối chúng ta ở ngoài chỗ sáng, cứng đối cứng căn bản không có phần thắng.”

Âm thanh Đoan Trạch khàn khàn vang lên, Yến Thù Thanh gật gật đầu, ý kiến của hai người không hện mà gặp, “Cứng đối cứng khẳng định không được, mà nếu như chúng ta có thể tìm ra vị trí của tay đánh lén, như vậy sẽ có cơ hội thoát khỏi chỗ này.”

Đoan Trạch không tiếng động gật gật đầu, hai đôi mắt ở trong bóng đêm đụng vào nhau.

“Cậu còn có mấy viên đạn?”

“Anh còn có mấy viên đạn?”

Hai người đồng thời mở miệng, Đoan Trạch xì cười một tiếng, lấy ra súng bên hông, “Không hơn không kém chỉ có một viên thôi, còn cậu?”

Yến Thù Thanh vừa định cười nói “Hai ta giống nhau”, kết quả một câu còn chưa nói ra, ánh mắt đột nhiên liếc về bụi cây lắc lư mấy lần sau lưng Đoan Trạch, anh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp giơ tay bắn một súng.

Một tiếng “ầm” vang lên, có người ngã xuống đất, một tia khói trắng bốc lên, một tay đánh lén bại lộ vị trí.

Lòng bàn tay Yến Thù Thanh toát ra mồ hôi hột, vừa nãy nếu như anh chậm một giây, vào lúc này Đoan Trạch khả năng đã trúng đạn, đè nén tâm lý kinh hoàng, anh kéo kéo khóe miệng, “Được, nếu như tiếp tục lãng phí, trực tiếp biến thành zêrô.”

Đoan Trạch thật sâu liếc Yến Thù Thanh một cái, đeo túi trang bị của bản thân, đem súng của mình nhét vào trong tay Yến Thù Thanh, “Nhìn thấy sườn núi kia không, một hồi tôi sẽ đem ba lô ném đi, thu hút sự chú ý của tên đánh lén kia, sau đó sẽ chạy đến phía sau tảng đá kia, khoảng thời gian này cậu có hai giây động thủ, thủ tiêu bọn họ, nếu như thuận lợi chúng ta sẽ cùng ở chỗ đó.”

Nói xong hần đứng dậy muốn đi ra ngoài, Yến Thù Thanh kéo hần lại, “Anh điên rồi! Nơi này ít nhất còn có hai tay đánh lén, anh có thể trốn một lần, có thể bảo đảm né tránh lần thứ hai! Huống chi chỉ có hai giây, ngay cả chính tôi cũng không xác định có thể bắn trúng hay không, nếu như anh trúng đạn làm sao bây giờ!”

“Nếu như tôi trúng đạn, không phải cậu vừa vặn biến thành người thứ nhất?” Đoan Trạch không sao cả cười cười, “Tin tưởng mình, vừa nãy cậu cứu tôi không phải bắn rất chuẩn sao, hiện tại coi như tôi biết thời biết thế trả lại nhân tình này cho cậu.”

Nói xong lời này, hần trực tiếp đứng dậy, không đợi Yến Thù Thanh nắm lấy hần, đã bay nhào một cái xông ra ngoài.

Trong đêm mưa, hần giống như một tia chớp xuất hiện ở bên trong tầm nhìn kẻ đánh lén, hạt mưa lớn chùng hạt đậu dính ướt quần áo của hần, lại hoàn toàn không có ảnh hưởng tốc độ của hần, tất cả xảy ra ở trong nháy mắt, thế nhưng vào giờ phút này, trong mắt Yến Thù Thanh toàn bộ thế giới phẳng phất chỉ

có thân ảnh người kia.

Giọt mưa chậm rãi rơi vào ngọn cây, vỡ vụn thành vô số bọt nước, trong nháy mắt lá cây rung lên, một khẩu súng nhắm ngay vào ba lô Đoan Trạch ném ra lướt qua bầu trời đêm tạo thành một đường vòng cung, Đoan Trạch vào thời khắc này đột nhiên chạy ngược sang hướng khác, nòng súng lay động, cấp tốc dời đi phương hướng nhắm ngay thân ảnh Đoan Trạch, đồng thời cũng kinh động lá cây bốn phía.

Trong tiếng mưa rào ầm ỉ, một cái lá cây lay động bị phóng đại vô số lần, trong nháy mắt tiến vào lỗ tai Yến Thù Thanh, anh không kịp hô hấp, thay đổi nòng súng, hướng về phía tay đánh lén bắn ra viên đạn cuối cùng.

Đạn cắt phá trời cao, bắn ra màn mưa, trong không khí tiếng ma sát sắc bén vang lên, vũng vàng mà bắn trúng đầu ngón tay của tay đánh lén sắp bóp cò súng!

Khói súng bốc lên, thân ảnh Đoan Trạch an toàn biến mất ở trong màn đêm, Yến Thù Thanh nhếch miệng lên, cấp tốc lặn khỏi chỗ, sau đó hai tiếng “Ầm ầm” vang lên, tên đánh lén bắn hai phát súng vào sát góc áo của Yến Thù Thanh.

Tên đánh lén cuối cùng một khi nổ súng chẳng khác nào bại lộ vị trí, trong lúc nhất thời không có hành động lại, Yến Thù Thanh nhanh chóng chạy về phía sườn núi xa xa, lúc này Đoan Trạch đã ngồi ở chỗ đó chờ hắn.

“Hô...” Anh đặt mông ngồi dưới đất, lau mồ hôi trên đầu, giơ tay cho Đoan Trạch một quyền, “Tiểu tử anh chạy trốn cũng nhanh thật, vừa nãy đột nhiên chạy trốn ra ngoài, suýt chút nữa dọa tim tôi ngừng đập luôn rồi.”

Mắng xong, anh liền cầm lấy quần áo Đoan Trạch, đánh giá trên dưới, “Trên người anh có thương tổn hay không, lần sau làm quyết định có thể trước tiên bàn bạc kỹ với tôi được không —— ”

Lời anh còn chưa nói hết, một cái tay đột nhiên sờ sờ đầu của anh, “Tôi nghĩ đến cậu vừa nãy sẽ trực tiếp rời đi.”

“... Cái gì?” Yến Thù Thanh lập tức ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới hắn dĩ nhiên hỏi ra một câu nói như vậy.

“Mục đích cậu đến nơi này không phải là trở thành thành viên chiến đội Liệp Ưng sao, vừa nãy tôi đem súng cùng cơ hội cho cậu, chỉ cần cậu thừa dịp trong lúc tôi thu hút sự chú ý của tay đánh lén, cấp tốc rút đi, hiện tại cậu đã là người thứ nhất, ở trường quân đội cậu đã học được những gì vậy, trưởng quan không dạy cậu sao...”

Quân nhân phải biết nắm lấy cơ hội.

Yến Thù Thanh yên lặng ở trong lòng lặp lại một lần, đối diện con mắt trầm tĩnh của Đoan Trạch, trong lúc nhất thời sửng sờ tại chỗ.

Rõ ràng anh biết rõ trận sát hạch này phải có người chết, mặc dù có phân tổ có hợp tác, những người này đều là đối thủ của mình, nhưng anh chưa từng nghĩ tới rồi bỏ Đoan Trạch, thậm chí trong lúc vừa này suýt chút nữa hắn bị đánh lén, trái tim anh khẩn trương so với chuyện bản thân bị thương còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng chuyện này là tại sao...

Bởi vì thân hình hắn tương tự Cận Hằng, hay là bởi vì đến nay không có tận mắt xác định nốt ruồi đen sau lỗ tai kia?

Anh hít sâu một hơi, đối diện đôi mắt thâm thúy Đoan Trạch, không trả lời mà hỏi lại, “Đoan Trạch, anh tựa hồ hoàn toàn không đem trận này sát hạch để ở trong lòng, vừa nãy anh thậm chí đem cơ hội nhường cho tôi, nếu anh đối với chiến đội Liệp Ưng không có ngóng trông, đến nơi này là vì cái gì?”

Một câu nói khiến hô hấp Đoan Trạch đột nhiên cứng lại, trong mưa đêm, con mắt màu xanh lục của Yến Thù Thanh cơ hồ cùng bóng đêm hòa làm một thể, ánh mắt nóng rực như vậy, khiến Đoan Trạch di chuyển tầm mắt, hầu kết lặn mấy lần, gờ tay đeo lên trang bị, “Thời gian không còn sớm, chúng ta phải lên đường.”

Nói xong lời này, hắn đứng dậy muốn đi, thái độ như vậy khiến trái tim Yến Thù Thanh không khống chế được run lên, nhắc tay nắm lấy cổ tay hắn, “Chờ đã, anh vẫn không trả lời vấn đề của tôi, anh đến cùng...”

Lời anh còn chưa nói hết, một tiếng “ầm” vang lên thật lớn nổ tung bên cạnh bọn họ, tay đánh lén lần thứ hai phát hiện bọn họ!

“Chết tiệt!”

Yến Thù Thanh mắng to một tiếng, hai người khiêng lên trang bị, cấp tốc qua lại ở trong bụi rậm, tay đánh lén tựa hồ theo dõi bọn họ, một đường đi theo, vừa bắt đầu bị vướng bởi khả năng hai người còn có súng, nên gã vẫn còn nằm vùng ở trong rừng rậm, tình cờ bắn ra hai phát súng, thế nhưng sau đó phát hiện hai người chỉ là tránh né chưa bao giờ đáp trả, lập tức ý thức được hai người đã không còn đạn.

Sau một khắc, đột nhiên hỏa lực càng lúc càng lớn kéo tới hai người, giống như một cái lưới lớn dày đặc đạn, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể bắn chết bọn họ..

“Chúng ta không thể đồng thời hành động, tôi đi thu hút sự chú ý của hắn, cậu chạy về phía đông!”

Nói xong lời này, Đoan Trạch cấp tốc quay người, quả nhiên cường đại hỏa lực cấp tốc đi theo, Yến Thù Thanh mất thấy hắn lại một lần không cùng anh thương lượng nói đi là đi, tức giận đến ngứa răng, nhưng

còn không chờ đuổi tới, thân ảnh Đoan Trạch đã biến mất ở trong mưa đêm.

Chạy gấp rút ở trong rừng rậm, bên tai vang vọng tiếng gió vù vù, thân ảnh Đoan Trạch xuất quỷ nhập thần, mắt thấy liền muốn xông ra khu rừng mưa để phục kích nhất, tay đánh lén nhìn chăm chăm thân ảnh màu đen phía xa kia, móc ra đạn tụ năng.

Đồ chơi này so với lựu đạn uy lực còn lớn hơn, một khi nổ sẽ khiến cho phạm vi lớn nổ tung, mà trong nháy mắt gã kéo chốt, một cái tay đột nhiên từ phía sau ghì lại cổ của gã, tay đánh lén vừa quay đầu lại thành linh thấy được Yến Thù Thanh đã đi rồi quay lại.

Yến Thù Thanh nhanh nhẹn ra quyền vật tay đánh lén xuống đất, trong nháy mắt hai người lao vào đánh nhau.

Động tác Yến Thù Thanh tàn nhẫn ác liệt, tay đánh lén không hề phòng bị, bị đánh liên tục lui bước, “Cậu không ngăn hấn, đào thải chính là cậu!”

“Lão tử coi như bị đào thải cũng phải trước tiên đánh chết mày!”

Một cước đánh vào huyết thái dương, tay đánh lén hôn mê tại chỗ, Yến Thù Thanh thấy được Đoan Trạch từ xa chạy tới, muốn nhảy xuống sườn núi tiến lên nghênh tiếp, ai nghĩ tới lúc này phía sau đột nhiên vang lên âm thanh súng ống, anh đột nhiên lăn khỏi chỗ, đạn “Ầm” một tiếng đánh tới, tuy rằng mất đi sự chính xác, không có trực tiếp đánh ở trên người anh, thế nhưng năng lượng cực lớn vẫn khiến cho anh lập tức từ trên sườn núi lăn xuống.

Sườn núi không cao lắm không tới mười mét, lại phủ kín đá vụn, đầu gối Yến Thù Thanh tàn nhẫn mà đập vào trên một tảng đá, máu tươi chảy ròng ròng.

Yến Thù Thanh cố gắng cầm súng chuẩn bị bắn kẻ tập kích cuối cùng vẫn là không chống đỡ được, một đầu ngã xuống đất, Đoan Trạch cách quá xa, trở mắt nhìn Yến Thù Thanh từ chỗ cao như vậy té xuống, nhìn đến mức muốn rách cả mí mắt.

“Thư Yến!”

Hắn đỡ Yến Thù Thanh lên, Yến Thù Thanh đau đến đôi môi trắng bệch, nhưng vẫn là giật nhẹ khóe miệng, “Cuối cùng cũng coi như giải quyết được bọn họ, nếu như vẫn bị đuổi đến tận cùng không buông như thế, hai cái mạng nhỏ này của chúng ta có lẽ không chơi nổi.”

“Không phải nói cậu đi sao, cậu có phải điếc hay không!”

Bên trong con mắt xanh lam của Đoan Trạch nhấc lên mưa to gió lớn, vết sẹo trên mặt đặc biệt chói mắt, Yến Thù Thanh liếc nhìn hắn một cái, “Nếu như tôi nghe lời anh, hiện tại khả năng lăn xuống sườn núi chính là anh, tôi mới vừa rồi không bỏ đi, hiện tại càng không bỏ đi.”

Lồng ngực Đoan Trạch kịch liệt đập trùng mấy lần, chỉ vào mũi Yến Thù Thanh tựa hồ có vô số lời muốn nói, cuối cùng lời còn lại tất cả đều nuốt vào trong bụng, “Loại sát hạch này cậu tự chiêu cổ mình tốt là đủ rồi, tôi không cần cậu cứu!”

“Dù sao cứu cũng đã cứu, anh có thể đừng lớn tiếng như vậy hay không, đầu tôi đau lắm.”

Yến Thù Thanh bật cười lờ mờ hắc hắc một cái, khập khểnh đi về phía trước, kết quả chân vừa hạ xuống, đau đến sắc mặt trắng bệch, nhưng anh vẫn giống như lúc trước che giấu rất tốt, vẫn cứ như không có chuyện gì xảy ra vác lên trang bị, ai biết lúc này tay Đoan Trạch lại đè tay anh xuống, sau đó một tấm lưng cường tráng xuất hiện ở trước mặt anh.”

“Tới, tôi công cậu đi.”

Yến Thù Thanh vốn muốn cự tuyệt, mà không biết nghĩ tới điều gì, vẫn là hướng phía trước dựa vào một chút nằm ở trên lưng của hắn.

Mưa to càng rơi xuống càng nhanh, đường dưới chân một mảnh lầy lội, ở trong rừng rậm tối tăm, thậm chí có một loại ảo giác bọn họ sẽ chết ở chỗ này, chạy không cũng thoát, mưa lạnh như băng thuận theo hai má lướt xuống, chỉ có da dẻ dính chặt vào nhau mới có thể sưởi ấm lẫn nhau.

Yến Thù Thanh nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt này, bờ vai hắn rắn chắc mạnh mẽ, mỗi một bắp thịt đường nét đều quen thuộc như vậy, thậm chí ngay cả nhiệt độ dường như cũng giống Cận Hằng, khiến người ta không nhận được nghĩ muốn tới gần.

Anh theo dõi mái tóc màu đỏ phía sau tai, tim đập đến nỗi mất đi quy luật.

Cõi đời này không có nhiều trùng hợp như vậy, trùng hợp thân hình, trùng hợp phong cách xử sự, thậm chí ngay cả vị trí nốt ruồi đen phía sau tai đại khái cũng giống nhau... Mặc dù là sinh đôi cũng không thể giống như đúc ở nơi tư mật như thế.

Cho nên người đàn ông này vẫn luôn ở bên cạnh anh, như có như không bảo vệ anh, có thể thật sự chính là Cận Hằng hay không...

Tim đập gần như sắp rơi ra cuống họng, anh nhìn chằm chằm Đoan Trạch, rốt cuộc không kiềm chế nổi, đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra sợi tóc đỏ phía sau tai hắn.

Thế nhưng nơi đó da để lại một mảnh bóng loáng, căn bản cũng không có nốt ruồi đen anh muốn tìm.

Chỉ một thoáng, anh không nhúc nhích nổi, căn bản không thể tin được con mắt của mình cũng không đoán hoài tới Đoan Trạch có thể cảm giác được hay không, không ngừng mà đùa bỡn tóc của hắn, thế nhưng nốt ruồi đen anh mới vừa mới nhìn thấy thật sự biến mất.

Phút chốc, Yến Thù Thanh chặt chẽ mím môi, lông mi kịch liệt run rẩy mấy lần, một âm thanh cũng không phát ra được.

“Cậu đang tìm cái gì?”

“Nốt ruồi đen phía sau tai của anh đâu?”

Hết chương 49-phần 1.

72. Chương 49-2: Phần 2

“Nốt ruồi đen? Nốt ruồi đen gì?” Đoan Trạch dừng lại bước chân, tựa hồ không hiểu anh đang nói cái gì.

“Tôi... Tôi vừa nãy rõ ràng thấy được...”

Yến Thù Thanh nỗ lực khống chế thanh âm của mình, không muốn để cho bản thân thất thố, một đôi mắt chăm chú nhìn gò má Đoan Trạch, muốn dựa vào nét mặt của hắn nhìn ra được kẻ hờ dè chỉ là một chút.

Thế nhưng thần sắc Đoan Trạch trước sau vẫn rất bình tĩnh, một đôi mắt thậm chí không có nửa điểm chập trùng, “Chắc là cậu nhìn lầm rồi đi, trời mưa xuống tầm mắt khẳng định không tốt, từ nhỏ đến lớn phía sau lỗ tai của tôi chưa từng có nốt ruồi, cậu hỏi cái này để làm gì?”

Yến Thù Thanh không hé răng, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên xông tới một ngọn lửa, lập tức bị dập tắt, đột nhiên mất đi nhiệt độ, anh hít vào một hơi, cắn chặt đôi môi, qua rất lâu mới xì cười một tiếng, “Không có gì, chính là tùy tiện hỏi một chút.”

Miệng hơi cười, thế nhưng đồng tử lại đang lay động.

Qua rất lâu anh mới ở trong lòng phủ nhận, Yến Thù Thanh, mày đến cùng đang chờ mong chờ cái gì đây?

Mày dựa vào cái gì cảm thấy Cận Hằng sẽ không ngại cực khổ, thật xa chạy đến nơi chim không thềm để trứng này tìm mày? Sự xuất hiện của mày đã đảo loạn tương lai tốt đẹp ở quân bộ của hắn, mà mày đối với tình cảm của hắn căn bản không có trả giá bao nhiêu.

Mày cùng hắn kết hôn là vì tránh né Vương Trọng Sơn chèn ép, trong lúc mày cùng hắn đăng ký kết hôn, trong lòng còn nghĩ đến người khác, dăm ba câu nói của mày có thể khiến hắn vui vẻ, cho nên hắn giống như động vật cỡ lớn dính người, tự tay giúp mày xây dựng một gia đình, kiến tạo cho mày một tương lai tốt đẹp, chỉ chờ mày đi cùng hắn đồng thời thực hiện.

Thế nhưng mây lại chạy trốn, chỉ là vì một giấc mộng quân nhân buồn cười, hơn nữa còn bỏ trốn không về vang như vậy, thậm chí không nói gì, cứ như vậy biến mất sạch sành sanh, đối với hắn mà nói khả năng mây đã là chết người, tại sao còn phải ở chỗ này đòi hỏi hắn sẽ tới tìm mây?

Mây coi bản thân là ai? Hắn dựa vào cái gì phải yêu mây? Mây có gì đáng giá để hắn phải trả giá?

Yến Thù Thanh không nghĩ tiếp được nữa, ngực đau nhói giống như bị một vật sắc bén đâm vào, mây đi tới ngày hôm nay, kỳ thực đã bằng với việc mây từ bỏ Cận Hằng, hết thấy đều là do mây gieo gió gặt bão, là mây quá tưởng bở, là mây quá tham lam.

Hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn bầu trời đen nhánh, nước mưa đánh vào trên mặt, trông lên nước mắt của anh.

“Anh thả ta xuống đây đi.”

“Trời mưa quá lớn, chúng ta phải tìm một chỗ trước tiên tránh mưa.” Đoan Trạch không có nghe anh nói, dùng một tư thế cực kỳ cẩn thận, tránh né vết thương đầu gối của anh, phi thường rắn chắc công anh ở trên lưng.

“Tôi nói thả tôi xuống dưới.”

“Phía trước thật giống như có cái sơn động, cậu nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc.”

Lần này Yến Thù Thanh căn bản không muốn cùng hắn phí lời, trực tiếp tránh hắn ra liền muốn nhảy xuống, Đoan Trạch không buông tay, chặt chẽ níu mây quay đầu lại nói, “Chớ lộn xộn, cậu còn muốn dùng chân hay không!”

Thế nhưng Yến Thù Thanh lại như giống như không nghe thấy, vẫn cứ giãy dụa, người này không phải Cận Hằng, cho nên anh không thể ỷ lại hắn.

Chỉ là đơn giản băng bó qua đầu gối chảy máu, màu sắc đỏ tươi đâm vào đồng tử Đoan Trạch, hắn không còn dám ngăn cản, tùy ý để Yến Thù Thanh từ trên lưng hắn nhảy xuống.

“Ngày mưa đường trượt, tôi tự mình đi cũng được, chúng ta trước đi thăm dò sơn động, nếu có thể nhóm lửa càng tốt.”

Yến Thù Thanh lại giống như vừa nãy cái gì cũng chưa từng xảy ra, trên mặt một mảnh bình thản, lặng thinh không đề cập tới chuyện nốt ruồi phía sau tai, nhẩn nhẩn đầu gối đau nhức cắn răng đi từng bước về phía trước.

Đoan Trạch không nhìn nổi, nắm lấy cổ tay anh một cái, “Chân cậu bị thương thành như vậy còn đi kiểu

gì, tôi công cậu, vết thương này của cậu phải băng bó một lần nữa.”

Yến Thù Thanh gạt tay hắn ra, cười cười nói, “Đều là binh lính, bị thương một chút tính là gì, anh đừng quên đây là đang sát hạch, chúng ta vẫn là đối thủ cạnh tranh, một chút thương tổn ấy cũng không cần anh quan tâm.”

Nói xong anh không nhiều lời nữa, trực tiếp đi về phía trước, lồng ngực Đoan Trạch kịch liệt đập trùng, mấy lần muốn tiến lên trực tiếp đem Yến Thù Thanh khiêng lên cho nhanh, thế nhưng vẫn nhẫn nhịn không có động thủ, muốn giơ tay đỡ lấy đối phương, cũng bị Yến Thù Thanh bỏ qua, cuối cùng Yến Thù Thanh cứ như vậy kéo lê cái chân đầm máu đi về phía trước.

Hai người hi vọng hang núi này có thể sâu một chút, như vậy có thể nhóm lửa sưởi ấm không cần sợ sệt bị phục binh phát hiện, thế nhưng hang núi này cũng chỉ đủ tránh mưa, đi ra ngoài vài bước có thể bị nước xối xuống.

Hai người bốn ba đứng một ngày, bị đồng đội ám hại, bị tay đánh lên mai phục, dọc theo đường đi gian nguy khó lường, nguy cơ bốn phía, tinh thần cùng thân thể đã uể oải tới cực điểm, thế nhưng từ sớm đến tối, hai người chỉ uống dịch dinh dưỡng cầm cự.

Giờ khắc này đêm khuya giáng lâm, hai người đói bụng cồn cào, đầu vầng mắt hoa, nhưng trên người rót cuộc không còn đồ ăn dự thừa.

Đầu gối Yến Thù Thanh thương tổn rất lợi hại, một miếng thịt tựa hồ bị nứt ra, Đoan Trạch từ bên trong trang bị tìm được thuốc cấp cứu, muốn băng bó cho Yến Thù Thanh, Yến Thù Thanh đau đến mạnh mẽ rút chân ra, cắn chặt răng, tay nắm chặt thành nắm đấm, cổ họng vẫn không phát ra một tiếng.

Trong lúc Đoan Trạch băng bó cho anh, trong đôi mắt tất cả đều là tơ máu, thậm chí ngón tay đều có chút phát run, thế nhưng Yến Thù Thanh bởi vì mất máu quá nhiều, vẫn luôn nhắm mắt lại, cũng không có phát hiện.

Trong cơn động gió lạnh vèo vèo thổi vào bên trong, hai người vừa đói vừa rét ai cũng không nói gì, không biết qua bao lâu Yến Thù Thanh đột nhiên trầm thấp nở nụ cười một tiếng, nhẹ giọng nói, “...Trước khi tôi được mười tuổi vẫn chưa từng một lần được ăn no, khi đó thực sự là rất sợ sẽ phải chết vì đói, sau này lớn rồi tôi cho là bản thân sẽ không phải chịu cảnh đói bụng, ai nghĩ đến bây giờ lại phải chịu đựng hoàn cảnh này.”

“Đừng nói chuyện, giữ chút thể lực, tôi đi tìm chút gì ăn.”

Đoan Trạch đem áo khoác trên người cởi ra che ở trên người Yến Thù Thanh, lại bị anh đẩy về, “Đêm hôm khuya khoắt anh đi đâu tìm đồ ăn? Không sợ vừa xuất hiện liền bị phục kích?”

“Yên tâm trong lòng tôi nắm chắc, cậu mất máu quá nhiều không nên lộn xộn, tôi lập tức trở lại.”

Đoan Trạch nói xong không chờ Yến Thù Thanh nói chuyện, liền để trần nửa người trên đi vào trong màn mưa lớn, Yến Thù Thanh vào lúc này cũng không có khí lực lại nói thêm gì nữa, ít đi một người nhiệt độ trong sơn động càng thêm thấp xuống, anh cũng không biết là bị thương hay là nguyên nhân quá mức mệt mỏi, cả người đều có chút choáng váng, dựa vào trên vách động ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, anh bị người nào đó nhẹ nhàng lay tỉnh, bên trong động tối tăm, chỉ có thể xuyên thấu qua một tia ánh trăng ẩm đảm bên ngoài thấy rõ đôi mắt màu xanh lam của người trước mặt.

Cả người Đoan Trạch lại giống như trong nước mới vớt ra, đôi môi cồng đến có chút biến sắc, nhét vào trong tay Yến Thù Thanh hai quả đại, “Bên ngoài quá đen, không có nhiều đồ vật, thế nhưng vật này tôi đã nếm thử, không có độc, cậu ăn nhanh lên một chút.”

Yến Thù Thanh tỉnh táo thêm một chút, giọng khàn khàn nói câu “Cảm ơn”, nhét trái cây vào miệng, trong nháy mắt vị chua ngọt tràn ngập toàn bộ khoang miệng, anh cảm giác mình cuối cùng cũng coi như tỉnh táo thêm một chút.

Vừa ngẩng đầu, nhìn Đoan Trạch đang cúi đầu dùng lá cây bọc cái gì đó, không nhận được mở miệng hỏi, “Anh ăn cái gì?”

Ngón tay Đoan Trạch dừng lại, bàn tay che ở mặt trên lá cây, “Giống cậu!”

“Vậy bây giờ anh đang làm gì?”

“Xử lý chút lá cây, xem lá cây có thể sưởi ấm hay không?”

Vài miếng lá cây như vậy cũng có thể sưởi ấm? Yến Thù Thanh nhú lông mày, đột nhiên dịch người về phía trước, cướp đi lá cây trong tay hắn, bên trong dĩ nhiên có rất nhiều loài sâu cổ quái, hơn nữa còn đang không ngừng ngọ nguậy.

Lúc này sắc mặt của anh liền thay đổi, “Anh ăn cái này? Anh đem trái cây cho tôi, còn mình lại ăn những thứ này.”

“Tôi cứu anh là cam tâm tình nguyện, cũng không phải báo ơn anh, anh làm như vậy có ý tứ gì!”

“Cậu suy nghĩ nhiều quá, tôi chỉ là quá đói, trái cây không đủ ăn mới tìm thứ khác ăn thử.” Đoan Trạch trầm giọng mở miệng, đôi môi mím thật chặt.

“Được, trái cây cho anh, tôi cũng ăn thứ đồ này.”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh trực tiếp đem lá cây bọc lấy mấy con sâu kia nhét vào trong miệng, món đồ này vào bên trong còn có thể động, một luồng mùi tanh xông lên mũi, hoàn toàn không có cách nào so

với trái cây vừa nãy, chỉ là nhét vào trong miệng, Yến Thù Thanh liền muốn ói ra, anh quả thực không dám tưởng tượng lúc trước Đao Trạch làm thế nào mặt không hề cảm xúc đem vật này nuốt vào bụng.

“Mau phun ra! Cậu điên rồi!”

Đao Trạch tiến lên nắm cầm của anh, thế nhưng Yến Thù Thanh đã kiên trì đem sâu nuốt vào, nhin xuống cảm giác buồn nôn quỷ dị, nửa ngày anh mới nghẹn ra một câu nói, “... Nếu như anh không ăn trái cây, hai chúng ta cũng có thể cùng ăn sâu, đại ca anh thật đúng là trắng sì...vật này mà anh cũng ăn được...”

Thời khắc này anh thật sự bắt đầu tin tưởng, người đàn ông trước mắt này khả năng thật không phải là Cận Hằng, dù sao tên kia thích sạch sẽ soi mói như vậy, còn là một quý công tử ngâm lấy thìa vàng lớn lên, làm gì có chuyện chịu ăn đồ ăn kinh dị như vậy.

Đao Trạch bị hành động cố chấp của Yến Thù Thanh làm cho gân xanh trên trán nhảy lên thành thịch, nhìn đối phương nửa ngày, cuối cùng bất đắc dĩ cầm lấy trái cây còn dư lại, “Trái cây tôi có thể ăn, thế nhưng cậu phải phủ thêm áo vào.”

Nói xong hắn lấy áo khoác đắp lên cho Yến Thù Thanh, Yến Thù Thanh thấy hắn rốt cục ăn đồ ăn nhân loại, thở một hơi dài nhẹ nhõm, vì mất máu làm cho anh liên tục phát run, vì vậy anh không có tiếp tục kiên trì, cầm lấy áo của Đao Trạch trùm lên người.

Hai người tạm thời đạt thành hòa giải, Yến Thù Thanh chỉ là nói mấy câu cảm giác đã tiêu hao hết khí lực toàn thân, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Đao Trạch đứng tại chỗ nhìn Yến Thù Thanh hồi lâu, xác định đối phương thật sự ngủ sau, không tiếng động dựa vào bên cạnh đối phương, giơ tay nhẹ nhàng kéo người vào trong ngực, dùng nhiệt độ của hắn giúp Yến Thù Thanh sưởi ấm, mãi đến tận khi dùng quần áo bao trùm toàn thân đối phương, hắn mới yên lòng dựa lưng vào vách tường nhắm mắt lại.

Người trong ngực không còn hoàn toàn lạnh lẽo, dần dần có nhiệt độ, điều này làm cho hắn an tâm mấy phần, thế nhưng qua không bao lâu, người trong lồng ngực nhiệt độ càng ngày càng nóng, lại như một chậu nước đặt ở trên lò không ngừng đun nóng, cuối cùng nóng đến mức cơ hồ phỏng tay.

Nhiệt độ nóng bỏng khiến Đao Trạch lập tức mở mắt ra, giờ khắc này Yến Thù Thanh dựa vào trong lồng ngực của hắn, cả khuôn mặt đỏ hù người, hắn giơ tay sờ trán đối phương, dĩ nhiên sốt rất cao.

Đồng tử Đao Trạch đột nhiên co rụt lại, dùng quần áo bao chặt lấy Yến Thù Thanh, cúi đầu kiểm tra một chút vết thương của đối phương, dĩ nhiên máu còn đang thấm ra bên ngoài.

Hắn như một con thú hoang nôn nóng ở trong sơn động đi vài bước, trầm ngâm chốc lát, bắt đầu cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Âm thanh này khiến Yến Thù Thanh mở rộng tầm mắt, trước mắt hết thấy đều mông lung, phí hết nửa ngày mới nhìn thấy rõ Đoan Trạch, giọng khàn khàn hỏi, “Anh... Đây là đang làm gì?”

Đoan Trạch sững người lại, con mắt sắc bén quay đầu lại nhìn Yến Thù Thanh, tiếp tiếp tục cúi đầu thu thập trang bị của hai người.

Nhìn thấy hần ngay cả đồ vật của anh cũng bọc lại, Yến Thù Thanh rốt cục ý thức được không đúng, chống đỡ thân thể ngồi xuống, “Anh đến cùng đang làm gì, tại sao muốn lấy trang bị của tôi?”

“Thư Yến, buông tha đi, trận sát hạch này đừng tiếp tục nữa.”

Vừa nghe lời này, đồng tử Yến Thù Thanh đột nhiên co rút lại, “Anh có ý gì?”

Hết chương 49- phần 2

73. Chương 50-1: Phần 1

“Anh có ý gì?”

Đoan Trạch không ngừng lại động tác, cúi đầu tiếp tục thu dọn đồ đạc, “Chính là ý trên mặt chữ, trận sát hạch này cậu đã không thích hợp tham gia.”

Lời này vừa nói, Yến Thù Thanh lúc này nhú lại lông mày, “Có thích hợp hay không là chuyện của một mình tôi, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói của anh mà tôi phải bỏ cuộc?”

“Không phải tôi nói một mình cậu bỏ cuộc, mà là chúng ta cùng nhau rời đi.”

Đoan Trạch ngẩng đầu lên, thật sâu liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh, theo dõi đôi môi khô khốc của đối phương, từng chữ từng câu mà nói, “Hoàn cảnh bây giờ nếu như cậu có một chút đầu óc, cũng không nên đi tham gia trận sát hạch buồn cười này, mà là nên nghĩ nên làm gì từ nơi này sống sót đi ra ngoài.”

“Thân thể của tôi, tôi hiểu nhất, tôi hiện tại rất tốt, căn bản không cần thiết cân nhắc những vấn đề này, nếu như ăn chút vị đắng liền dễ dàng buông tha, lúc trước tôi cũng sẽ không đến đây.”

“Hiện tại rất tốt?”

Nghe lời này Đoan Trạch cười lạnh một tiếng, trên mặt mang theo vết sẹo trong bóng đêm tối tăm càng thêm hiện ra mưa gió bão bùng, “Cậu không biết mình đang phát sốt sao? Từ khi cậu bị thương đến bây

giờ máu vẫn không ngừng chảy, ở trong môi trường này, máu không ngừng chảy lúc nào cũng có thể chết, như vậy mà cậu có thể nói hiện tại thân thể cậu rất tốt? Cậu đây là đang liều mạng!”

Nói xong hắn trực tiếp đem khẩu súng đã không còn đạn của Yến Thù Thanh để ở bên người, lung tung nhét vào trong túi đeo lưng, “Thừa dịp hiện tại cậu vẫn tỉnh táo, chúng ta mau rời đi nơi này, nói không chắc trước hừng đông có thể đi ra mảnh rừng mưa này.”

Nhìn thấy súng của mình cứ như vậy bị người này xem như là rác rưởi ném vào trong bao, Yến Thù Thanh lập tức đẩy lên thân thể, nắm lấy cánh tay của hắn, “Phải đi một mình anh đi, tôi không nghĩ muốn từ bỏ, trả lại súng cho tôi.”

Anh dùng sức nhất thời ảnh hưởng đến vết thương trên đầu gối, đau đến mặt cũng biến sắc, phát sốt khiến đầu óc mê muội trước mắt cũng dần dần mờ đi, suýt chút nữa một đầu ngã xuống đất, thế nhưng tay cầm lấy súng vẫn không có buông ra.

Đoan Trạch gắt gao nhíu mày, đỡ lấy Yến Thù Thanh, bên trong mắt nổi lên mưa rào điên cuồng, nói như đinh chém sắt, “Tôi đi hay không cũng không liên quan đến cậu, bây giờ cậu tự nhiên ở trước mắt tôi, vết thương này là cậu thay tôi chịu, tôi lại không thể để cho cậu chịu chết như thế.”

Nói xong hắn trực tiếp trói lại hai tay Yến Thù Thanh, không nói lời gì liền muốn đẩy đối phương ngã xuống đất, lấy ra quần áo muốn trói chặt chân của đối phương, động tác cứng rắn thô bạo, một điểm cũng không chạm vào vết thương của Yến Thù Thanh.

“Đoan Trạch con mẹ nó anh điên rồi sao! Buông tôi ra!”

Yến Thù Thanh không nghĩ tới hắn dĩ nhiên muốn trực tiếp đem anh trói đi, không ngừng mà giãy dụa, thế nhưng mới vừa hơi nhúc nhích anh liền hoa mắt chóng mặt, toàn thân đau nhức, căn bản không có một điểm khí lực, gắt gao cắn răng gầm nhẹ, “Tôi sống hay chết có liên quan chó gì đến anh! Coi như tôi cứu anh... Khụ khụ... Cũng không tới phiên anh thay tôi quyết định! Anh... Con mẹ nó anh buông tay!”

Dưới bàn tay của hắn thân thể Yến Thù Thanh nóng bỏng liên tục run lấy lấy, khiến đôi mắt Đoan Trạch triệt để biến thành màu đỏ tươi, hắn đè nén bộ ngực phập phồng, ấn lại cái cổ Yến Thù Thanh, “Cậu ngoan một chút, đừng ép tôi trực tiếp đánh ngất cậu, cậu bây giờ đã không tỉnh táo, nhắm mắt lại ngủ một giấc, lúc tỉnh lại chúng ta cũng đã đi ra ngoài.”

“Đoan Trạch đừng quá mức! Tôi không quản được anh là đi hay ở, cũng cầu anh đừng can thiệp vào chuyện của tôi! Anh là gì của tôi, đừng có mà quơ tay múa chân với tôi.”

Yến Thù Thanh chống tay ở trên tường, đau đớn kịch liệt làm cho anh không thể thở nổi, trong dạ dày một trận dờn sóng lấp lánh, anh không khống chế được nôn ra, giơ tay lau vết bẩn bên môi, gắng đầu lên không hề chớp mắt nhìn Đoan Trạch, “... Tôi cho anh biết... Chỉ cần tôi còn có một chút sức lực tôi tuyệt đối không buông tha, không quản xảy ra chuyện gì, trận sát hạch này tôi nhất định sẽ kiên trì tới cùng.”

Ánh mắt của Yến Thù Thanh cực nóng mà sáng ngời, trong con ngươi mang theo cổ chấp tuyệt đối không lùi bước, cái ánh mắt này khiến Đoan Trạch rốt cuộc không khống chế được tâm tình, mãnh liệt mà đem trang bị trong tay ném qua một bên, gằm nhẹ nói, “Đây chỉ là một cuộc sát hạch, có thể đi vào thì đi vào, không thể vào cũng không cần cưỡng cầu, nó đáng giá để cậu phải hi sinh tính mạng à!”

Nói tới chỗ này, hắn đột nhiên đứng lên, ngực kịch liệt đập trùng, vô số tâm tình ở trong mắt cuộn lên vòng xoáy, “Gia nhập chiến đội Liệp Ưng đối với cậu mà nói thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức cậu có thể vứt bỏ tất cả, thậm chí ngay cả mạng của mình cũng không thêm đến xĩa!?”

Nói xong lời này, hắn quay đầu qua một bên, mím môi thật chặt, không muốn tiết lộ tâm tình phức tạp thoáng thổ trong ánh mắt vào giờ khắc này.

Yến Thù Thanh trầm mặc, anh cúi thấp đầu dựa vào bên tường hồi lâu không nói một câu.

Cái phản ứng này khiến Đoan Trạch siết chặt nắm đấm, nhanh chân tiến lên, hùng hổ dọa người nói, “Tại sao cậu không nói lời nào? Có phải là bị tôi nói trúng rồi, cậu vì vinh dự của chiến đội Liệp Ưng, ngay cả tính mạng quan trọng nhất cũng có thể từ bỏ đúng không?!”

Mái tóc màu nâu hơi dài trùng lên đôi mắt Yến Thù Thanh, không ai nhìn thấy cảm xúc trong mắt anh giờ khắc này, sau một chốc anh ngẩng đầu lên, đột nhiên nhắm mắt lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Không quan trọng, gia nhập chiến đội Liệp Ưng không hề quan trọng.”

“Vậy cậu còn...”

“Thế nhưng tôi nghĩ vì người tôi quan tâm, biến thành một người tốt hơn.”

Đoan Trạch ngạc nhiên, hầu kết nhúc nhích một chút, “... Cậu có ý gì?”

Yến Thù Thanh xoa xoa thái dương đau nhức, chống đỡ đầu gối chảy máu, để cho mình ngồi thẳng người, lúc này ngoài cơn mưa còn rơi xuống tí tách, bóng tối như ẩn như hiện đánh vào gò má của anh, khiến con mắt của anh không khác nào sóng lớn trong biển rộng.

Anh giống như lâm vào tâm tư, nửa ngày mới quay đầu lại, nhìn chằm chằm gương mặt xa lạ của Đoan Trạch nói, “Anh đã từng thử thích một người chưa?”

Thân hình Đoan Trạch cứng đờ, tránh né tầm mắt của Yến Thù Thanh không hề trả lời.

Yến Thù Thanh tựa hồ cũng không ngại hắn có cho đáp án hay không, cong cong khóe miệng, giống như đang nhớ lại một việc nào đó.

Có lẽ là trong đêm mưa như vậy, khiến người ta đặc biệt có dự vọng nói ra tất cả, có lẽ là sau khi xác định người trước mắt không phải Cận Hằng, anh cũng mất đi kiêng kỵ, giờ khắc này đột nhiên muốn nói chuyện cùng người đàn ông này.

“Tôi rất yêu một người, hắn rất ưu tú cũng rất chói mắt, có mấy người tựa hồ từ sinh ra đã đặc biệt được ông trời quan tâm, cho nên hắn đương nhiên hấp dẫn ánh mắt của người khác, hắn chắc chắn là thiên chi kiêu tử thuộc về truyền thuyết, vừa sinh ra cái gì cũng không thiếu, thuận buồm xuôi gió có thể đạt được tất cả mong muốn, thế nhưng khiến người ta ganh tỵ hơn cả chính là hắn không phải loại công tử bột, so với loại người chỉ biết ăn không ngồi rồi, hắn quả thực rất nỗ lực, tất cả những gì hắn có đều là do hắn tự mình cố gắng.”

Nói về Cận Hằng, khoe miệng Yến Thù Thanh ý cười lại sâu mấy phần, nhớ tới trước đây hai người đối chọi gay gắt, bộ dạng ngông cuồng tự đại hung hăng của tên kia, anh trầm thấp nở nụ cười, đầu óc mê muội thật giống như hóa giải rất nhiều.

“Tên kia a, chính là đại thiếu gia có một đồng tật xấu, lúc học trong trường quân đội, mỗi lần tôi nhìn thấy hắn hận không thể đánh nhau với hắn, khi đó tôi cảm thấy bản thân chẳng hề kém hắn, hắn chỉ là ỷ vào xuất thân tốt mới ép tôi mà thôi, cho nên một ngày nào đó tôi sẽ vượt quá hắn, thế nhưng sau đó...”

Nói tới chỗ này, anh dừng một chút, ho khan hai tiếng cười khổ kéo kéo khóe miệng, “Thế nhưng sau đó tôi mới phát hiện, kỳ thực xưa nay tôi chưa từng cùng hắn sánh vai, có một số việc đã là khẳng định, lại giống như chuyện đương nhiên, hắn càng chạy càng xa, xa đến mức tôi không thể đuổi kịp, mà tôi chỉ có thể ở bên trong đám bùn nhão, nhìn bóng lưng hắn rời đi, tôi không nỡ để cho hắn tự huỷ diệt tương lai của hắn, cùng tôi chôn sâu ở trong đám bùn nhão, lại không thể để cho hắn dừng lại, biến thành gánh nặng của hắn, cho nên tôi chỉ có thể cố gắng trèo lên trên.

“Khả năng tôi vĩnh viễn không có cách nào giống hắn dễ dàng đạt được điều mình mong muốn, khả năng tốc độ chạy của tôi cũng không nhanh, nhưng chỉ cần tôi không ngừng chạy lên phía trước, một ngày nào đó sẽ đuổi được hắn, mà không phải để cho hắn chờ tôi, đến lúc đó người ngoài nhìn vào sẽ nói tôi và hắn rất xứng đôi.”

“Tôi hi vọng đứng ở một vị trí cùng hắn sánh vai, trở thành người yêu của hắn, mà không phải trói buộc, cho nên tôi muốn biến thành một người tốt hơn.”

Âm thanh của Yến Thù Thanh khàn khàn, còn mang theo suy yếu không giấu được, thế nhưng thần sắc của anh lại phi thường trầm tĩnh, một đôi mắt lẳng lẳng mà nhìn người đối diện, không có một chút nào né tránh cùng lùi bước.

Đoan Trạch không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, rất lâu đều không nói gì, thân hình cao lớn trên đất kéo ra một cái bóng thật dài, cùng cái bóng của Yến Thù Thanh vừa vặn trùng lên nhau.

Qua một lúc lâu, hắn xoa mặt, dựa vào trên vách tường thở ra một hơi, “... Thế nhưng cậu không nghĩ đến người mà cậu nói... Có lẽ căn bản không quan tâm những thứ đó, cậu ngay cả tính mạng cũng không cần, tới tham gia loại sát hạch này, không nghĩ tới cảm thụ của người đó sao?”

Nhắc tới chuyện này, Yến Thù Thanh nhếch miệng lên, viền mắt ửng hồng chưa xót lộ ra ý cười, “Cho nên tôi muốn giữ lại dù chỉ là nửa cái mạng để đi tìm hắc nhận tội, nếu như tôi hiện tại rút lui, lúc trước tôi không thềm đến xĩa tính mạng, tất cả những gì tôi hi sinh trả giá còn có ý nghĩa gì.”

“Yên tâm, tôi tiếc mệnh vô cùng... Nếu như tôi chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng sẽ cố gắng sống sót bò ra, cho nên anh có thể dừng tiếp tục dính líu chuyện của tôi hay không?”

Nói xong lời này, anh kịch liệt ho khan vài tiếng, như là dùng hết khí lực toàn thân, rốt cuộc không nói ra được một câu, nhiệt độ nóng bỏng làm cho anh rét lạnh dị thường, anh cuộn tròn trong góc, mí mắt nặng nề không ngừng mà nhắm xuống, nhưng anh vẫn cứ siết chặt súng của mình, chỉ lo hơi sơ sẩy một chút liền bị Đoan Trạch cướp đi.

Nhìn đôi môi không còn huyết sắc của Yến Thù Thanh, Đoan Trạch chặt chẽ siết nắm đấm, một đôi mắt màu xanh lam giống như hồ sâu không đáy không hề chớp mắt nhìn đối phương...

Đối diện tầm mắt như vậy, trái tim Yến Thù Thanh nhảy một cái, cảm thấy đặc biệt quen mắt, thế nhưng giờ khắc này trước mắt anh đã một mảnh mờ mịt, dùng sức quơ quơ đầu, đem mắt chôn ở giữa cánh tay, anh nhất định là bị sốt đến hồ đồ rồi, bằng không tại sao cảm thấy người đàn ông trước mắt này ngay cả đôi mắt cũng giống Cận Hằng như vậy.

Bên trong hôn mê, anh nghe được tiếng bước chân rời đi.

Xem ra hẳn là đi thật, cũng đúng, không có mấy người đứng trước sự sống và cái chết sẽ lựa chọn ở lại đây.

Trong lòng thở một hơi dài nhẹ nhõm, anh đem súng ôm vào trong lòng, trốn ở một góc tránh gió, cũng không chịu được cả người uể oải, nhắm mắt lại trầm trầm ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng, anh cảm giác có người tựa hồ cởi bỏ quần áo ướt sũng của anh, đem anh ôm thật chặt vào trong ngực, không có xúc cảm lạnh như băng, da thịt dán vào nhau, nhiệt độ nóng bỏng làm cho anh thoải mái thở dài.

Lúc này một cái tay quen thuộc nâng lên cổ của anh, đem lá cây đựng nước đưa tới bên môi anh, Yến Thù Thanh mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy được một gương mặt tựa như đao tước, mơ hồ trong nháy mắt chạm vào đôi mắt màu đen quen thuộc.

“... Cận Hằng?”

Anh có chút không dám tin tưởng con mắt của mình, theo bản năng giơ tay muốn sờ mắt của hắn, đường nét cùng thần sắc quen thuộc khiến trái tim anh lạnh lẽo từng trận, không khống chế được giơ tay ôm chặt hắn, nhẹ giọng gọi tên hắn, “Cận Hằng, Cận Hằng...”

Lồng ngực rộng lớn ôm chặt lấy anh, sau đó một cái tay chiếm lấy cằm của anh, cường thế hôn xuống.

“A...”

Hô hấp nóng bỏng, xúc cảm quen thuộc khiến Yến Thù Thanh không khống chế được phát ra một tiếng rên rỉ, lúc này một đầu lưỡi thô bạo xông vào vòm miệng của anh, điên cuồng công thành đoạt đất, cuốn lên đầu lưỡi của anh, cắn xé liếm láp, giống như là muốn đem anh nuốt vào trong bụng, không ngừng mà giày xéo đôi môi của anh.

Cảm giác đâm nhói truyền đến, trong miệng tràn ngập ra một mùi máu tanh, Yến Thù Thanh nghiêng đầu đi muốn lấy hơi, kết quả Cận Hằng lại đột nhiên tàn nhẫn mà bóp lấy cổ anh, hung ác nhào nặn, giống như là muốn đem anh trực tiếp khắc sâu vào trong ngực, lại một lần ngăn chặn đôi môi của anh.

Môi răng ma sát phát ra tiếng vang vọng soàn soạt, như là có thâm cừ đại hận gì, hận không thể xé nát toàn bộ xương cốt nội tạng của anh, ăn tất cả vào trong bụng.

Khoái cảm mạnh mẽ khiến da đầu Yến Thù Thanh ngứa ngáy từng trận, anh nỗ lực muốn nhìn rõ mặt Cận Hằng, thế nhưng chỉ có thể nhìn thấy một đường viền mơ hồ, nếu như đây thật sự là một giấc mộng, không khỏi cũng quá chân thật...

Nhưng anh vừa mới vừa phân thần, lại bị một bàn tay lớn nắm cầm ngăn chặn đôi môi, hai người ôm chặt nhau, dùng nhiệt độ sưởi ấm lưỡi nhau, Cận Hằng dùng đầu lưỡi cùng bàn tay mơn trớn mỗi một góc thân thể của anh, nhiệt độ nóng bỏng xông tới, ý thức dần dần bay xa, toàn thân ớn lạnh đến tận xương tuỷ cũng rốt cục dần dần biến mất.

Trong thời khắc tĩnh táo cuối cùng, Yến Thù Thanh ai oán một tiếng nhắm mắt lại, nếu như đây là giấc mộng trước khi chết, anh tình nguyện cứ như vậy chết chìm ở trong đó, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại...

Hết chương 50- phần 1.

74. Chương 50-2: Phần 2

Bên tai truyền đến âm thanh chim hót líu ra líu rít, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào trên mặt, khiến Yến Thù Thanh khó khăn mở mắt ra.

Ánh mặt trời sáng rực chiếu sáng toàn bộ sơn động, bên ngoài sơn động trong rừng rậm xanh mướt một mảnh hoa thơm chim hót, một giọt nước từ trên tảng đá rơi xuống, vừa vắn rơi vào mũi của anh, anh giờ tay lau một cái, theo bản năng muốn ngồi dậy.

Giấc mơ lúc trước toàn bộ đều biến mất, rốt cuộc không còn cái bóng Cận Hằng, anh theo bản năng cúi đầu vừa nhìn, trên người mình quần trang bẩn thỉu đã triệt để khô ráo, khắp toàn thân không có nửa điểm vết tích mập mờ.

“Tĩnh rồi?”

Âm thanh lười biếng khàn khàn từ phía sau lưng vang lên, anh xoay người lại vừa nhìn, thấy được Đoan Trạch một thân chỉnh tề, đang cúi đầu gỡ thiết bị truyền tin.

Yến Thù Thanh ngăn người một chút, trong phút chốc mở mắt ra, “Anh... Không phải anh đã đi sao?”

Đoan Trạch không giải thích được liếc anh một cái, “Đi đâu? Một đêm này tôi đều ở chỗ này, còn có thể đi chỗ nào?”

“Một đêm đều ở nơi này? Không phải... Không phải anh muốn bỏ về sao?” Yến Thù Thanh lấy làm kinh hãi, nghĩ đến giấc mộng kiều diễm, trên mặt không khỏi đỏ ửng, quả nhiên anh bị bệnh hồ đồ rồi mới có thể mơ tới Cận Hằng.

“Nếu tôi muốn bỏ cuộc, tối hôm qua là ai liên tục giúp cậu dùng nước lạnh hạ nhiệt độ, bưng trà đưa nước cho cậu? Không có tôi cậu đã sớm bị nóng chết.”

Lời này vừa nói, Yến Thù Thanh mới ý thức được bản thân dĩ nhiên hạ sốt, tay sờ vào trán cảm giác mát mẻ, nghĩ đến ở dưới mí mắt của người này anh còn nằm mơ mộng xuân, nhất thời trên mặt đỏ mấp máy.

“... Tối hôm qua phát sốt, tôi mê sảng nói rất nhiều, anh đừng coi là thật, tôi biết là vì anh muốn tốt cho tôi, cảm ơn anh chăm sóc tôi, nếu không phải bởi vì tôi, hiện tại khả năng anh đã rời đi rồi.”

Đoan Trạch cười như không cười liếc Yến Thù Thanh một cái, trực tiếp đứng lên, “Tôi không dự định đi, ngày hôm qua tôi tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nghe cậu nói rất có đạo lý, nếu như bây giờ rời đi, lúc trước tôi trả giá nhiều như vậy quá thiệt thòi, chân của cậu sao rồi, còn có thể đi không, 72 giờ không còn nhiều, chúng ta phải tranh thủ thời gian.”

Một câu nói khiến Yến Thù Thanh vốn là đã làm tốt chuẩn bị một mình phần khởi chiến đấu, đôi mắt lập tức sáng lên.

Anh lão đảo chống đỡ tường, nhần nhịn đau đớn đứng lên, “Có lời này của anh, coi như là quà, tôi cũng có thể đi tới điểm kết thúc.”

Đoan Trạch nhìn Yến Thù Thanh tinh thần phấn chấn, ánh mắt dừng lại ở dấu hôn phía sau tai của đối phương, nhếch miệng lên, đeo lấy trang bị của hai người bước ra sơn động.

Sau khi mưa rào sương mù dày đặc tiêu tan, trong rừng rậm tầm mắt rõ ràng hơn rất nhiều, tuy rằng mặc dù đầu gối Yến Thù Thanh vẫn là đau dữ dội, thế nhưng tốc độ của hai người không có giảm bớt, mặc dù dọc theo đường đi gặp rất nhiều lần phục kích, hai người vẫn là hữu kinh vô hiểm* còn sống.

(Hữu kinh vô hiểm: bị kinh ngạc sợ hãi nhưng không nguy hiểm.)

Tiến lên một kilomet cuối cùng, thể lực đã hoàn toàn bị ép khô, không có đồ ăn no bụng, mặc dù nghỉ ngơi một đêm, vẫn làm cho người ta mệt mỏi đầu vầng mắt hoa, đặc biệt là Yến Thù Thanh, đầu gối đã triệt để sưng thành cái bánh bao, mỗi một bước đi cũng giống như đạp ở trên mũi dao, nhưng anh căn bản không dám dừng lại.

Bởi vì cũng không ai biết tay đánh lén có thể lần thứ hai đột nhiên xuất hiện hay không, cũng không biết chờ ở phía trước có gì nguy hiểm hay không, nếu như bọn họ thuận lợi đi tới mục đích, lại phát hiện không phải trong số ba mươi người, tất cả nỗ lực bây giờ đều sẽ tan thành mây khói, có thể cũng không ai dám suy nghĩ như thế, chỉ có thể cúi đầu đi về phía trước.

Vượt qua một ngọn núi nhỏ, phía trước đột nhiên xuất hiện một con hang núi hẹp dài chỉ cho phép một người thông qua, Yến Thù Thanh nhíu lông mày, “Nơi này dễ thủ khó công, rất dễ dàng gặp mai phục, có còn đường khác có thể đi hay không?”

Đoan Trạch mở ra bản đồ, hình chiếu ba chiều xuất hiện ở trước mắt, tọa độ đích đến tản ra màu đỏ chói mắt, mà giờ khắc này vị trí của hai người đã cách nó gần trong gang tấc.

Vừa nhìn thấy tình cảnh này, Đoan Trạch cũng nhíu lông mày, “Nơi này ba mặt núi vây quanh, đây là con đường duy nhất đi đến đích, nếu như chúng ta đi đường khác, chẳng khác nào sẽ phải trèo núi.”

Đầu ngón tay đặt ở trên bản đồ, hình ảnh ngọn núi lập tức khuếch đại, bên cạnh hiện ra một số dữ liệu, “Ngọn núi này hơn mặt biển năm ngàn mét, độ dốc 40m, nếu quả thật phải trèo, độ cao như vậy, dù cho có sẵn đường có thể đi, chúng ta cũng phải tiếp tục tiêu hao một ngày.”

“Bây giờ còn có bốn tiếng nữa thì trời đã tối, chúng ta nếu như trong vòng bốn tiếng không thể xuống núi, chẳng khác nào phải ở trên núi qua đêm, phía trên đường khí có đủ dùng hay không, cũng rất khó nói.”

Yến Thù Thanh nói khiến Đoan Trạch ngẩng đầu lên, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được nghiêm nghị trong mắt đối phương.

Nếu như muốn trèo núi tuy rằng có thể tránh được phục kích, thế nhưng phải tiêu hao thời gian dài, nhưng trong lần sát hạch này, bọn họ thiếu nhất chính là thời gian.

“Như thế nào, có muốn đánh cược một lần hay không.” Yến Thù Thanh nhếch lên khoé miệng, hướng về hang núi cách đó không xa gờ cằm lên.”

Đoan Trạch nhíu mày, “Đối với tôi mà nói, con đường này tôi tự mình đi, hoặc là tôi công cậu cũng giống nhau, cậu cảm thấy thế nào?”

Nói xong hắn liền cúi người tỏ ý muốn công Yến Thù Thanh, Yến Thù Thanh nhanh chóng tránh như rắn

rất khoát tay một cái, “Anh cũng đã biết tôi bởi vì người kia cho nên mới tới nơi này, hai ta nên giữ khoảng cách một chút, tên kia nhà tôi chính là một bình dấm chua cỡ lớn.”

Nói xong lời này, anh khập khễnh trực tiếp đi vào đường núi nhỏ hẹp, lưu lại Đoan Trạch sắc mặt bất thiện đứng ở nơi đó, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nhất thời có loại cảm giác nâng lên cục đá đập vào chân mình.

Vừa đi vào đường núi, một trận sương mù bao phủ hai người, trong nháy mắt xung quanh hoàn toàn trắng xóa, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Hai người trong nháy mắt căng thẳng thần kinh, móc ra dao găm bên hông, vào lúc này nếu như tùy tiện có một tay đánh lén xuất hiện, đều có thể trực tiếp bắn chết bọn họ..

Thế nhưng đi như vậy ước chừng ít nhất hơn một ngàn mét, hai người bọn họ ngay cả nửa bóng người cũng không nhìn thấy.

“Anh nói xem bọn họ rốt cục đang làm cái gì vậy, có khi nào chúng ta vừa lộ mặt ra bọn họ liền coi chúng ta thành con ba ba bắt vào trong rọ hay không?”

Yến Thù Thanh hiềm thấy còn có tâm tình đùa giỡn, kết quả Đoan Trạch trực tiếp không nhẹ không nặng đá mông anh một cước, “Phải làm con ba ba chính cậu đi làm.”

“Tôi là hoạn nạn bị thương, anh không nên trả đũa tôi như thế.”

Yến Thù Thanh lâu bầu vài tiếng, hướng hấn giờ ngón giữa, kết quả ý thức được hấn không nhìn thấy, vừa muốn nhắc chân đạp hấn một cước, đột nhiên trong sương mù màu trắng tuôn ra từng luồng khí thể màu đen, giống như là rơi vào bên trong nước mực, trong nháy mắt nhiễm đen hoàn cảnh xung quanh.

“Che mũi!”

Đoan Trạch gầm nhẹ một tiếng, hai người đồng thời giơ tay, nhưng làn khói màu đen này tới quá nhanh mùi vị nồng đậm kích thích phả vào mặt, trong nháy mắt khiến da đầu hai người tê dại một hồi, vốn là trong dạ dày đã không có gì lúc này lại muốn buồn nôn.

Là khí đạn độc! Bọn họ dĩ nhiên phóng khí đạn độc!

Loại khí độc này chỉ cần năm phút đồng hồ thì có thể làm cho một người bủn rủn chân tay, rơi vào hôn mê, bây giờ không khí pha loãng khí độc phả vào mặt hai người, bọn họ nhất định phải bảo đảm tại trong vòng năm phút lao ra nơi này, bằng không chỉ có một con đường chết.

Càng ngày mùi vị càng nặng trong nháy mắt bao phủ đường núi chật hẹp, nghẹt thở làm cho hai người gần như muốn hôn mê, cũng không biết là ai trước tiên nắm chặt ai tay, hai người lấy hết khí lực chạy về phía

trước, thế nhưng đường phía trước tựa hồ căn bản không có phần cuối, trong lòng đã thâm đến thời gian, thời gian còn lại của bọn họ chỉ còn mười lăm giây.

Lúc này Yến Thù Thanh dùng khí lực cuối cùng mạnh mẽ đẩy Đoan Trạch một cái, chính mình nặng nề ngã xuống đất: Chạy mau! Không có thời gian!

Anh ở trong lòng không tiếng động hô to, ngay cả chính anh cũng không biết tại sao anh lại làm như thế, rõ ràng anh mới là người cực kỳ khát vọng lưu lại chiến đội Liệp Ưng, nhưng anh không thể chịu đựng một người tương tự Cận Hằng lại là người phải ra đi trước

Đoan Trạch đã không có khí lực, nếu như còn có một khẩu khí hãn hận không thể mắng Yến Thù Thanh một câu “Ngu ngốc”, chính hắn cũng không nhớ rõ là thế nào đem Yến Thù Thanh ôm chặt vào trong ngực, lảo đảo vài bước đi về phía trước, cũng không khống chế được ngã nhào trên đất.

Hai người mê muội đến mức rốt cuộc không mở mắt ra được, trong lúc nghĩ rằng bản thân sắp nghệt thở đến chết, mây mù trước mắt đột nhiên tiêu tan, gương mặt quen thuộc của huấn luyện viên xuất hiện ở trước mắt.

“Chịu đựng năm phút lễ bảy giây không tắt thở, tốt lắm.”

Khép lại đồng hồ báo giây, một thùng nước dội vào hai người, hai người nằm trên mặt đất co quắp mấy lần, đột nhiên ho khan, gian nan mở mắt ra lúc này mới phát hiện bọn họ dĩ nhiên đã sớm rời đi sườn núi, lúc này đã đến mục đích cuối cùng, mà làn khói đen vừa nãy chỉ là vì nhiễu loạn tầm mắt của bọn họ, làm cho bọn họ sản sinh ảo giác vẫn ở bên trong hang núi chật hẹp, nếu như bọn họ vừa nãy ở bên trong làn khí độc lựa chọn lùi về sau, hiện tại đã bị đào thải.

Phía sau thành viên khác cũng lục tục đến, tất cả mọi người đều giống như đám bùn nhão co quắp nằm trên mặt đất, vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Lúc này huấn luyện viên ấn xuống thiết bị truyền tin, “Chúc mừng các cậu thông qua lần sát hạch thứ ba, chỉ còn lại mười người, còn lại tất cả đều bị đào thải.”

Nghe nói như thế, Yến Thù Thanh như rơi vào trong mộng, giơ tay xoa cái trán một chút, căn bản không thể tin vào tai của mình, trải qua bao nhiêu nguy hiểm cuối cùng đã vượt qua lần sát hạch này, thế nhưng chờ bọn họ không phải là chăn ấm nệm êm đồ ăn ngon, mà rất có thể là lần sát hạch kế tiếp...

Còn lại mấy người tất cả đều biến sắc, hữu khí vô lực nói, “Không phải nói tiêu chuẩn là ba mươi người? Tại sao cuối cùng lại biến thành mười người?”

“Tôi nói ba mươi các cậu cũng tin, vậy các cậu đoán xem lần tiếp theo tôi sẽ đào thải bao nhiêu người?”

“Không phải đã thông qua lần khảo hạch thứ ba sao, tại sao còn muốn đào thải!?”

Người bên cạnh đột nhiên không khống chế được tâm tình, hồng mắt rống to, một người ngồi bên cạnh phụ họa, huấn luyện viên ác liệt vung lên khoe miệng, “Bởi vì hiện tại chúng ta phải bắt đầu lần sát hạch thứ tư.”

“Chúng tôi liên tục ba ngày không ăn không uống chạy một trăm km, nhiều lần suýt chút nữa bị tay đánh lên bắn chết, vừa nãy lại ở bên trong khí đạn độc trở về từ cõi chết, bây giờ ông lại nói với tôi lập tức bắt đầu lần thứ sát hạch thứ tư!”

Chế độ thi sát hạch điên cuồng cuối cùng cũng bức người ta điên rồi, một người trực tiếp ném súng trên người xuống đất, cuồng loạn nói, “Mẹ nó chiến đội Liệp Ưng các người! Vốn là lấy tính mạng người ta ra đùa giỡn! Người nào thích tham gia liền tham gia, lão tử không tham gia nữa!”

Huấn luyện viên lãnh khốc nở nụ cười, “Rất tốt, còn lại chín người.”

“Lão tử không chơi nữa! Làm sĩ quan không làm chạy đến nơi quỷ quái này chịu tội!”

“Tám người.”

Sau khi hai người kia ném súng, huấn luyện viên mỉm cười nhìn khắp bốn phía, “Có ai còn muốn đi không, phải đi kịp lúc, sát hạch của chiến đội Liệp Ưng cũng không phải du hí, đi bây giờ có thể còn có thể lưu lại một cái mạng nhỏ.”

Ở đây tám người trầm mặc, mặc dù đã mệt đến mệt bỏ hơi tai, nhưng là ai cũng không có lại lùi bước.

Huấn luyện viên lúc này mới hài lòng nhếch miệng, ngón tay ấn xuống thiết bị truyền tin, một tấm bản đồ lập tức xuất hiện, “Lần thứ tư, cũng là lần sát hạch cuối cùng vô cùng đơn giản, chỉ muốn các cậu có thể từ trong cái sơn động này bình yên vô sự đi ra, chỉ đến thế mà thôi, không còn yêu cầu.”

Đầu ngón tay điểm một cái, hình ảnh khuếch đại, một cửa động đen như mực xuất hiện ở trước mắt.

“Hang núi này... không khác gì hang núi bình thường... Quy tắc thật sự chỉ đơn giản như vậy?”

Huấn luyện viên gật gù đầu, khoe miệng lại một lần ngẩng đầu lên, “Quy tắc xác thực chỉ đơn giản như vậy, thế nhưng hang núi này so với hang núi bình thường có một điểm thú vị, đây là một cái động vận thú, bên trong phân tán sinh tồn các loại sinh vật, từ cấp bậc thấp nhất [... cấp F, đến cấp A cấp cùng cấp S cực kì khó đối phó, tất cả đều có, cho nên các cậu phải thả lỏng, không cần sốt sắng như vậy, hãy coi đây là một trò chơi thử vận may đơn giản.”]

Lời này vừa nói tất cả mọi người đổi sắc mặt, Yến Thù Thanh mím môi, trầm giọng nói, “Cho nên nếu như vận khí tốt, gặp gỡ mấy sinh vật cấp F, thoải mái có thể thông qua sát hạch, nếu như vận may không tốt, gặp được thú hoang khó đối phó, chính là quá xui xẻo?”

“Có thể nói như vậy.”

“Rốt cục việc này có ý nghĩa gì!?”

Người bên cạnh lộ ra biểu tình hoang đường, “Đây rốt cuộc là thi năng lực hay là thi vận may? Tự nhiên mọi người cùng nhau tham gia sát hạch, tối thiểu phải bảo đảm công bằng chứ, dựa vào cái gì còn phải dựa vào vận may để chiến thắng..”

Nghe xong lời này, huấn luyện viên đi tới bên cạnh người kia, cúi đầu từng chữ từng câu nói, “Anh bạn, vận may cũng là một loại thực lực, trên chiến trường thay đổi bất ngờ, tất cả bất ngờ cũng có thể xảy ra, nếu như thể lực của chúng ta cũng bằng quân địch, lúc đó không còn là so năng lực, mà là thần may mắn đến tột cùng có thể đứng ở bên cạnh cậu hay không.”

Nói xong lời này, huấn luyện viên đứng thẳng lên, nhìn bốn phía, “Tôi đếm đến ba, không ủng hộ quy tắc lập tức có thể lui ra, một, hai...”

Ở đây mọi người hai mắt nhìn nhau, không ai đưa ra dị nghị, sau khi con số ba đọc ra, huấn luyện viên khóe miệng nở nụ cười ác ý, “Rất tốt, như vậy lần sát hạch thứ tư hiện tại có thể bắt đầu được rồi.”

Hết chương 50-phần 2.

75. Chương 51-1: Phần 1

Bởi vì là chiến đấu cá nhân, cho nên còn lại tám người dựa theo trình tự rút thăm lần lượt từ cửa tiến vào lối rẽ khác nhau.

Đoan Trạch rút được số 1, người thứ nhất vào hang núi, Yến Thù Thanh xếp ở phía sau hắn ba người, khi anh nhìn thấy Đoan Trạch đứng dậy đi vào sơn động, len lén hướng hắn làm cái thủ thế cổ lên.

Vốn tưởng rằng Đoan Trạch ít nhất sẽ cho anh một khuôn mặt tươi cười, ai nghĩ đến hắn cảm thiết bị truyền tin, lưỡi biếng chậm rãi xoay người, trực tiếp đi vào sơn động, toàn bộ hành trình đều không cho Yến Thù Thanh một ánh mắt dư thừa.

Theo dõi thân ảnh cao lớn biến mất ở trong cửa động tối đen, Yến Thù Thanh không nhịn được bĩu môi, cái tên này, nói thể nào hai người cũng làm bạn đồng hành lâu như vậy, không có hữu tình ít nhất cũng có chút cảm tình nảy sinh trong hoạn nạn chứ, có cần vừa nghe đến có thể bỏ rơi anh, liền đi đến thẳng thán như vậy?

Sau khi kiểm tra trang bị bên người, rốt cục đến phiên Yến Thù Thanh, anh đứng dậy bước vào sơn động, một luồng hơi ẩm nhất thời phủ vào mặt.

Trong sơn động không có một tia sáng, sau khi thông qua lối vào chật hẹp, bên trong vô cùng rộng rãi, vô số đường nhỏ rắc rối đan xen uốn lượn, chỉ cần không chú ý một chút rất có thể lạc trong đó.

Yến Thù Thanh cũng không biết đến tột cùng là vận may của anh không sai, hay là nhân phẩm tốt cực bạo phát một lần, rút trúng lối rẽ này, tuy rằng lầy lội khó đi, thế nhưng không xuất hiện dị thú làm khó dễ, sau khi liên tiếp tiêu diệt vài con cấp E cùng hai con dơi cấp C, anh tính toán lộ trình, nếu như dựa theo tốc độ bây giờ, trong vòng hai tiếng anh có thể thuận lợi từ nơi này đi ra ngoài.

Trong lòng nghĩ như thế, anh đang chuẩn bị tăng nhanh tốc độ, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh xì xào, điều này làm cho anh lập tức nheo mắt lại, nắm chặt dao trong tay, giả bộ điều chỉnh vải băng trên đầu gối cúi người xuống, âm thanh sột soạt kia đột nhiên tới gần, khoe miệng anh câu lên, đột nhiên quay đầu lại, một con trăn to lớn không biết ngủ đông ở nơi nào, đột nhiên giương cái miệng lớn như chậu máu nhào tới.

“Xấu xí, mày có thể có chút sáng tạo hay không!”

Yến Thù Thanh cười mắng một tiếng, nhảy lên tại chỗ tránh thoát một đòn, trở tay nắm lấy dao găm tàn nhẫn mà đâm vào đôi mắt con trăn.

Con trăn thét một tiếng, thân hình nó to đến mức bằng ba người gộp lại, đột nhiên dùng cái đuôi lớn bổ tới Yến Thù Thanh, anh thả người nhảy một cái, kéo tới vết thương trên đầu gối, mắt thấy con trăn lại muốn nhào lên, anh muốn từ phía dưới bụng nó trượt ra, con trăn lại đột nhiên kịch liệt co giật mấy lần.

Lúc này liền thấy một vệt bóng đen, một chút nhảy đến giữa không trung, đập vào cái đầu lớn của nó, vươn mình một cái, con dao cầm trong tay trực tiếp chém thẳng vào đầu con trăn, máu me tanh hôi tung toé, con trăn điên cuồng vẩy đuôi, cuối cùng ầm ầm ngã xuống đất, biến thành một bộ thi thể.

Bóng đen rơi xuống đất, trên cổ tay thiết bị truyền tin chiếu sáng mặt của hắn, Yến Thù Thanh ngẩng đầu nhìn lên, trong nháy mắt mở to hai mắt, “Tại sao là anh?”

Đoan Trạch không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng, quay đầu lại liếc nhìn Yến Thù Thanh một cái, “Không phải tôi vừa nãy cậu đã bị con trăn này cắn chết.”

Lời này khiến trán của Yến Thù Thanh nổi lên gân xanh, liếc mắt nhìn con trăn trên đất, trong đầu nổi lên một đồng dấu hỏi, bộ dạng của cái tên này giống như ân nhân cứu mạng của anh, rốt cục xảy chuyện gì vậy?

“... Lời này của anh chẳng lẽ là cảm thấy được... Tôi ngay cả một con trăn cấp C cũng không đối phó được sao?”

Đoan Trạch nhìn đầu gối của Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, bĩu môi, tầm mắt phập phù nói, “Chuyện này khó nói lắm.”

Bộ dạng bình tĩnh này chọc Yến Thù Thanh nở nụ cười, “Tôi chỉ bị tổn thương đầu gối, không phải biến thành tàn phế, coi như anh không xuất hiện, đối phó con mãng xà này một mình tôi cũng thừa sức.”

Nói xong anh đi tới trước mặt Đoan Trạch, vỗ vỗ ngực hần, “Tôi nói anh em, anh đột nhiên nhảy ra như vậy, tôi thật hoài nghi anh rốt cuộc là đang giúp tôi, hay là cố ý ở đây ôm cây đợi thỏ, vì muốn cướp con mồi của tôi.”

Đoan Trạch không dễ phát giác lui về sau một bước, tránh né tay Yến Thù Thanh sờ loạn ngực hần, tránh né tầm mắt của đối phương thấp giọng một tiếng, nghiêm mặt nói, “Cậu còn dư sức nói mát tôi, tôi không thấy cậu có bao nhiêu sức lực đâu, tôi là thấy cậu bị mãng xà này hất tung lên mặt đất, suýt chút nữa bị nó cắn chết, cho nên mới ra tay thôi.”

“Tôi...”

Yến Thù Thanh bị lời này làm cho ghen đến mức mặt đỏ ửng, cái tên này là còn dám nghĩ anh là con gà yếu!

“Đó chỉ là ngoài ý muốn, lúc đó tôi kéo tới vết thương trên đầu gối!”

“Tôi nói không đúng sao, đầu gối có thương tích thì đừng khoe mình mạnh.”

Nói xong lời này, Đoan Trạch trừng Yến Thù Thanh một cái, hướng về con đường phía trước giơ cằm lên, “Xem cậu chịu khó giả bộ như vậy, tôi cùng cậu đi một đoạn.”

Trên mặt hần lộ ra một biểu tình “Tôi chỉ là thấy đáng thương cho nên mới ra tay cứu giúp cậu không cần cảm ơn tôi.” Yến Thù Thanh nhìn hần như vậy không khỏi lườm hần một cái.

Cái tên này đến cùng muốn làm gì? Lúc vừa vào hang núi còn không thèm nhìn anh, hiện tại nhất định phải đi cùng anh là có ý gì, thấy sang bắt quàng làm họ sao?

Yến Thù Thanh không nhận được nghĩ đâm hần hai câu, mà mới vừa vừa mở miệng, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề...

“Chờ đã, anh không phải là người thứ nhất vào hang núi sao, thời gian qua lâu như vậy rồi, tôi làm sao còn ở chỗ này gặp được anh?”

Lời này vừa nói, thân hình Đoan Trạch trong nháy mắt cứng đờ, mắt nhìn thẳng tiếp tục đi về phía trước, không trả lời Yến Thù Thanh.

“Này uy, anh đừng đi, tôi nhớ ra rồi, hai chúng ta rút thăm không phải một con đường đúng không? Coi như trên đường anh gặp phải dị thú khó đối phó, cũng không đến nỗi chạy đến đường của tôi a.”

Yến Thù Thanh nói thầm vài tiếng, trong đầu đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, theo bản năng liếc Đoan Trạch một cái, “Không phải anh cố ý đi đường của tôi, vẫn luôn ở chỗ này chờ tôi đấy chứ?”

Nói như vậy... Trước khi hấn vào hang núi có phải là sợ anh nhìn ra cái gì, cho nên mới giả vờ cao lãnh hay không?

Nghĩ tới đây, anh không nhịn được quay đầu lại liếc mắt một cái nhìn thi thể con trăn nằm trên mặt đất, một ý nghĩ hoang đường xông ra, kỳ thực vừa nảy cái tên này một mực chắc chắn anh không đối phó được con mãng xà này, sẽ không phải cũng chỉ là tùy tiện tìm lý do sứt sẹo, để được quang minh chính đại đi cùng anh đấy chứ?

Nghĩ đến loại khả năng này, Yến Thù Thanh có chút ngượng ngùng nắm tóc, giơ tay dẫm Đoan Trạch một chút, “Ày... Vết thương của tôi thật sự không nghiêm trọng như vậy, hơn nữa tôi đã nói vết thương kia không liên quan đến anh, anh không cần tự trách mình đâu.”

Bên hông bị Yến Thù Thanh dẫm một cái, Đoan Trạch suýt chút nữa nhảy dựng lên tại chỗ, phút chốc quay đầu lại, nhú mày cực kỳ táo bạo nói, “Tôi không phải là vì thương thế của cậu mới lưu lại, cậu nói hứu nói vượn cái gì, đừng tưởng bở! Tôi làm sao biết được làm người đầu tiên xuất phát còn có thể gặp được cậu, chiếu cố cậu ba ngày, thật vất vả đến lần khảo hạch thứ tư, lại gặp được cậu, tôi còn ngại bản thân xui xẻo đây!”

Nói xong lời này, hấn quay đầu đi, có vẻ tức giận đi về phía trước, trong bóng tối không ai nhìn thấy lỗi tai hấn đã đổ lên.

Hấn càng như vậy, Yến Thù Thanh càng là cảm thấy hấn đang giấu đầu hử đuôi, trong đêm tối, nhìn thấy bóng lưng của hấn giống Cận Hằng y như đúc, không hiểu ra sao khiến Yến Thù Thanh cảm thấy được suy nghĩ của mình có mấy phần thuyết phục

Có phải là đàn ông có diện mạo như vậy, đều là nói một đằng làm một nẻo như thế? Ngay cả tính cách cũng tương tự Cận Hằng.

Yến Thù Thanh suy nghĩ như vậy, sau đó bước nhanh đi theo, cười híp mắt liếc hấn một cái, “Có phải là bị tôi nói trúng rồi?”

“Cậu có phiền hay không!”

Yến Thù Thanh cười không nói, một lát sau mới khe khẽ nói, “Cám ơn anh.”

Đoan Trạch không lên tiếng nữa, lần này gương mặt mang theo vết sẹo đỏ ửng, may là xung quanh quá đen, ai cũng không nhìn thấy mặt của hấn.

Có Đoan Trạch hợp tác, tốc độ của hai người rõ ràng nhanh hơn, vừa bắt đầu hai người còn có thể một

bên nói chuyện phiếm, một bên giải quyết dị thú cấp C trở xuống, thế nhưng càng đi vào sâu sơn động, số lượng dị thú càng tới nhiều, đẳng cấp cũng rõ ràng cao hơn so với dị thú lúc trước.

Đối thủ mạnh, hai người không có nhiều thời gian trò chuyện, chỉ tập trung chiến đấu.

Trong vòng năm giây giải quyết một con thần lân, Yến Thù Thanh quay đầu lại liếc mắt nhìn Đoan Trạch đang chiến đấu với hai con rết, cười hướng hắn hô to, “Này, muốn tiếp tục thi đấu như ngày hôm qua hay không?”

Đoan Trạch một đao chặt đứt chân con rết, “Đối phó những đồ chơi này cũng đủ đáng ghét, làm sao có thời giờ ứng phó cậu? Lẽ nào cậu cũng muốn để tôi dùng đao chặt ngón tay nhỏ bé của cậu xuống.”

“Phi! Anh có bản lĩnh đó sao!”

Yến Thù Thanh cười gắt hất một cái, tiến lên ngăn trở con rết to lớn công kích Đoan Trạch, siết đao găm gia nhập chiến đấu, “Đừng quên ngày hôm qua còn chưa phân thắng bại, chúng ta so xem ai giết nhiều dị thú hơn thế nào? Bắt đầu từ bây giờ, mãi đến tận khi xuống núi mới thôi, ai thua thì phải mời người đó ăn cơm, người thắng muốn làm gì người thua cũng phải đáp ứng.”

Nói xong lời này, anh một đao chém đứt một chân con rết.

Đoan Trạch ngẩng đầu lên, híp mắt liếc Yến Thù Thanh một chút, “Người thắng muốn làm gì thì người thua đều phải đáp ứng, đây chính là lời cậu nói? Nhớ tới đừng đổi ý!”

Nói xong lời này, trong nháy mắt hắn siết chặt đao găm, đột nhiên xông lên một đao đâm vào ổ bụng con rết to lớn.

Chất lỏng tanh hôi tung toé bắn ra, con rết to lớn co quắp mấy lần, bị đóng đinh ở trên vách động.

“Này đây là con mồi của tôi!”

Yến Thù Thanh tức giận giơ chân, thiếu một chút anh liền đắc thủ!

“Ai làm thịt thì người đó tính, cái này gọi là binh bất yếm trá*.” Nói xong lời này, Đoan Trạch liên tục nhảy mấy cái, nhảy đến xa xa, trực tiếp vung đao với một con dị thú cấp B

(Binh bất yếm trá: khi chiến tranh đánh nhau thì không loại bỏ mưu kế lừa dối.)

Yến Thù Thanh bị tức nổi cười, “Mới vừa rồi còn một bộ dạng buồn ngủ lắm mà, bây giờ nghe nói có cơm ăn lập tức tinh thần tỉnh táo, vì muốn tôi chịu thua, anh cũng thật là liều mạng!”

Cười mắng một câu, anh cũng siết chặt dao găm, trực tiếp xông tới “Con mồi”.

Hai người một đường chém giết, người truy kẻ đuổi bám sát lẫn nhau, không quá mất một lúc, liền đi tới trung tâm sơn động.

Nơi này so với đường lúc trước còn ẩm ướt hơn, trong không khí không chỉ tản ra mùi hôi thối nồng đậm, một tầng sương mù xám xịt bay ra, che hơn nửa tia sáng phát ra trên thiết bị truyền tin.

Không còn ánh đèn, trước mắt càng thêm tối tăm không rõ, dưới chân dinh dính xúc cảm nhơm nhớp, khiến người ta khó giải thích được cảm thấy được từng trận buồn nôn.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng không thấy rõ đối phương, thế nhưng cũng có thể cảm giác nhiệt độ của nhau.

Chỗ này sợ là có gì đó quái lạ...

Hết chương 51-phần 1.

76. Chương 51-2: Phần 2

“Anh nói chúng ta có thể thật sự xui xẻo, gặp gỡ dị thú cấp A trở lên, hay không?”

“Làm sao, cậu sợ?”

Lời này của Đoan Trạch khiến Yến Thù Thanh bật cười, “Tôi là nói gặp gỡ dị thú cấp A, làm thịt cũng chỉ có thể tính một con mồi, như vậy không có lời, thế nhưng chúng ta vẫn theo quy củ cũ, người nào giết người đó tính.”

Vừa dứt lời, trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng gầm nhẹ ồ ồ, hai người liếc mắt nhìn nhau, “Đến!”.

Một giây sau, một quái vật khổng lồ liếc về tia sáng yếu ớt trên máy truyền tin của hai người bọn họ, gào thét nhào tới, hai người đồng thời xông lên trên, trong nháy mắt một luồng tanh tưởi phả vào mặt.

“Đây là cóc ghẻ cấp S! Mẹ nó... Sao cái con này lại lớn như vậy! Thật là ác tâm!”

Yến Thù Thanh không nhịn được mắng to một tiếng, da đầu trong nháy mắt nổ tung, Đoan Trạch bên cạnh nhếch lên khóe miệng, không tiếng động mà nở nụ cười, bởi vì hắn biết Yến Thù Thanh không sợ trời không sợ đất, chỉ có sợ cóc ghẻ.

“Sợ sệt thì đi sang một bên đường thương đi, nhớ tới cam kết của cậu, sau này tôi muốn làm gì cậu đều phải đáp ứng.”

Nói xong lời này, Đoan Trạch cầm dao găm mạnh mẽ đâm xuyên qua lớp vỏ ngoài cứng rắn của con cóc to lớn, một người một thú trong nháy mắt lao vào đánh vào nhau.

“Ai... Ai nói tôi sợ! Lời này anh vẫn là giữ cho mình đi!”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh kiên trì vọt lên, toàn thân không khổng chế được nổi da gà, thế nhưng vừa nghĩ tới sau này phải làm trâu làm ngựa cho Đoan Trạch, anh càng là khó giải thích được rùng mình, luôn cảm thấy cái tên này không có ý tốt.

Dị thú cấp S, cũng không phải dễ như ăn cháo có thể đối phó, trong miệng cóc ghẻ không ngừng mà phun nọc độc ra bên ngoài, chỉ cần không chú ý một chút sẽ bị nó bắn trúng, độc dính vào thân thể lập tức mất mạng.

Đối mặt với sự công kích của dị thú này, hai người ai cũng không lùi bước, Yến Thù Thanh vươn mình nhảy đến trên người nó, cầm dao đâm mạnh vào mụn nhọt trên người nó, cóc ghẻ bị đau nhảy tại chỗ mấy lần, dư quang thoáng nhìn, nhìn thấy nguồn sáng trên người Đoan Trạch, trùng một đôi mắt đỏ ngầu, đột nhiên nhào tới.

Đoan Trạch lắc người một cái tránh né một đòn, cóc ghẻ theo sát không nghỉ, trong miệng tựa như điên cuồng phun nọc độc ra ngoài, khiến mặt đất dính đầy chất lỏng nhơn nhớt, Đoan Trạch linh cơ hơi động, linh hoạt nhảy đến phía trên mặt của nó, nọc độc theo sát mà tới, trực tiếp văng vào da thịt của nó.

Cóc ghẻ trong nháy mắt đau đớn gào thét, móng vuốt không ngừng mà quào loạn trên không trung, thế nhưng Đoan Trạch linh hoạt giống như mọc ra cánh, nhảy lên trên đầu của nó, nọc độc của cóc ghẻ phun ra cứ như vậy phun vào mặt của nó.

Nọc độc trong nháy mắt ngấm vào vỏ ngoài, cóc ghẻ thống khổ co quắp, Yến Thù Thanh lấy ra dao găm chuẩn bị cho nó một đòn trí mệnh cuối cùng, ai nghĩ đến Đoan Trạch lại nói “Nó là của tôi rồi”, dao găm đã đâm vào yết hầu cóc ghẻ.

“Rõ ràng là tôi hạ thủ trước!”

“Đâm chết nó là dao của tôi.”

Đoan Trạch sung sướng nhìn Yến Thù Thanh hơi nhúu mày, một bộ dạng muốn ăn đòn, Yến Thù Thanh tức giận đến ngứa răng, dư quang thoáng nhìn, bên trong vách đá vừa mới bị cóc ghẻ chấn động phá nát, truyền đến tiếng thở dốc hồng hộc của cự thú.

Yến Thù Thanh nhếch miệng lên, “Vậy anh cùng nó chơi đi, còn dư lại đều là của tôi!”

Nói xong lời này, anh quay người muốn nhảy vào vách đá, nhưng trong lúc này trên đỉnh đầu đá vụn rơi xuống liên tiếp, xa xa lại giống như động đất, đột nhiên rơi xuống một khối đất đá, trong hỗn loạn, một đoàn bóng đen đột nhiên từ nơi không xa xông ra.

Hai người đồng thời nhìn sang, Yến Thù Thanh dừng lại bước chân, mượn tia sáng nhỏ yếu trên cổ tay, thấy rõ hình dáng của bọn nó, trong nháy mắt lỗ chân lông toàn thân đều nổ tung.”

“Chúng ta... Là xông vào hang ổ cóc ghẻ...”

Không thể đếm hết được bao nhiêu con cóc ghẻ to lớn rậm rạp chẳng chịt phân tán ở xung quanh, từng luồng mùi tanh hôi bay tới.

Có lẽ là bị “vị khách” ngoại lai quấy rầy giấc ngủ, đồng tử vẫn đục của bọn nó dựng lên, trong cổ họng phát ra tiếng vang vù vù, đây là âm thanh trước khi bọn nó phát động công kích.

Một con cóc ghẻ cấp S to lớn đã rất khó đối phó, bây giờ đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy...

“Bị miệng xui xẻo của cậu nói trúng rồi, chúng ta trúng giải nhất.”

Âm thanh Đoan Trạch từ phía sau vang lên, Yến Thù Thanh cười khổ một tiếng, “Còn là giải thưởng một triệu.”

Nói xong lời này, hai người lưng tựa lưng đồng thời siết chặt dao găm, đều biết chờ

đợi bọn họ chỉ sợ là một hồi ác chiến.

Ai nghĩ đến, trong lúc hai người chuẩn bị chinh chiến, mặt đất bắt đầu rung đưa kịch liệt, vô số đá vụn từ đỉnh đầu rơi xuống, trước mắt cóc ghẻ rậm rạp chẳng chịt trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc càng thêm nặng nề, thân thể to lớn bất an bắt đầu run rẩy, sau đó càng giống như thủy triều chạy về cửa động

Yến Thù Thanh cùng Đoan Trạch bị tình cảnh này làm cho kinh ngạc, nhất thời sững sờ tại chỗ, “Xảy ra chuyện gì vậy, làm sao toàn bộ chúng nó đột nhiên chạy đi?”

Vừa dứt lời, sơn động lay động càng thêm mãnh liệt, cục đá to to nhỏ nhỏ hình dáng bất đồng giống như trời mưa rơi xuống, sâu trong bóng tối như là có thứ gì kinh khủng đang chuẩn bị bò ra.”

“Không đúng, bọn nó đang khẩn trương!”

Đoan Trạch gầm nhẹ một tiếng, hai người quay người chạy về cửa động, vừa vặn vừa mới hơi nhúc nhích, một luồng sức mạnh khổng lồ giống như bão gió, đột nhiên đem hai người vung ra không trung, nặng nề

đạp vào phía trên đá vụn.

Va chạm mãnh liệt khiến ngũ tạng lục phủ của Yến Thù Thanh đều dời vị trí, vốn là đầu gối đã có dấu hiệu trở lại bình thường, lần thứ hai bị xé rách, máu tươi tích tích chảy xuống, anh nằm trên đất, nỗ lực muốn ngồi thẳng lên, thế nhưng xương cốt toàn thân lại giống như tách ra, hơi hơi nhúc nhích một chút liền đau đến xót ruột.

Vô số cát bay đá chạy phiêu trên không trung, trong bóng tối căn bản không thấy rõ trước mắt đến cùng xảy ra chuyện gì, đây là lần đầu tiên hai người đã từng ở trên chiến trường trải qua vô số mưa bom bão đạn gặp phải tình huống này, thậm chí bọn họ không thấy rõ kia là vật gì, suýt chút nữa bị đánh đi nửa cái mạng!

Đoan Trạch lão đảo đứng lên, vừa muốn đi diu bên cạnh Yến Thù Thanh, lại bị một quái vật khổng lồ cách đó không xa làm cho biến sắc.

Nếu như vừa nãy bọn họ gặp phải dị thú to lớn, thế nhưng so với quái vật trước mặt bọn nó chẳng là cái quái gì cả, thân thể cao lớn của nó hơn một nửa chôn trong lòng đất, đã sắp phá nát toàn bộ sơn động.

Vật này có một cái đuôi trắng kiệu dài mấy chục mét, giống như mãnh thú móng vuốt đạp lên mặt đất, toàn bộ thân thể như một con mãnh hổ cường hãn, ngũ quan của nó tương tự mặt con người cùng hai cái răng nanh thật dài, cái lưỡi dài mười mấy mét giống như sừng vắt lên trên đỉnh đầu, đôi mắt màu xanh lục hiện ra khí thế hung ác dọa người, khiến người ta chỉ liếc mắt nhìn không rét mà run.

“Chuyện này... Đây là... Ác thú!?”

Yến Thù Thanh thấy rõ cự thú phía xa, vừa mở miệng âm thanh đều có chút lơ mơ, căn bản cũng không dám tin tưởng con mắt của mình.

Vật này anh chỉ nhìn qua trong sách lịch sử về địa cầu cổ đại, nghe nói là hàng vạn năm trước, cổ đại Trung Quốc xuất hiện hung thú viễn cổ, dị thú này ngay cả nhà sinh vật học đều không cách nào xếp hạng đẳng cấp của nó, vì căn bản không có người dám xác định bản thân gặp được vật này, càng không rõ ràng thực lực của nó, thế nhưng chỉ bằng nó có thể tồn tại thời gian vạn năm không có diệt vong, là có thể suy đoán ra nó đến tột cùng có sức tấn công khủng bố cỡ nào.

Cho nên món đồ này đến tột cùng là làm sao xuất hiện ở nơi này!?

Sợ hãi! sợ hãi trước đó chưa từng có phả vào mặt, hai người mặc dù đã trải qua số lần tử vong, giờ khắc này cũng cảm thấy một luồng hàn ý lạnh thấu xương thấm vào thân thể.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, một giây sau thân hình lùi về sau một chút, lúc này ác thú còn bị kẹt ở trong khe không thể động đậy, trong miệng phát ra tiếng kêu gào rung trời, thừa dịp nó phân tâm, hai người đồng thời quay người, điên cuồng chạy ra bên ngoài.

Yến Thù Thanh đau đến xé rách tim gan, vết thương từ đầu gối liên tục toát ra mùi máu tanh lập tức quấy nhiễu đến ác thú cách đó không xa, nó gào thét một tiếng, đột nhiên gãy giữa, dường như muốn từ bên trong khe nứt bò ra ngoài, điên cuồng đánh về phía Yến Thù Thanh.

Đoan Trạch đột nhiên nắm lấy tay Yến Thù Thanh, đem đối phương vác ở trên lưng, đột nhiên nhảy một cái, nhảy đến tảng đá bên cạnh, tránh thoát một đòn của ác thú, thế nhưng trọng lượng hai người ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ của hắn, sau một khắc, ác thú trực tiếp đâm tới, Đoan Trạch miễn cưỡng tránh thoát, thiếu một chút nữa bị nó đập đến vỡ toang đầu óc

“Anh chạy mau! Mặc kệ tôi! Như vậy ai cũng không trốn được, anh đừng chọc giận nó phát điên!”

Yến Thù Thanh hướng hắn rống to, Đoan Trạch vẫn cứ cố chấp công lấy anh, hoàn toàn không có ý buông tay, trong lúc này ác thú lần thứ hai đập tới, Yến Thù Thanh dụng hết toàn lực đá văng Đoan Trạch, chính mình lại chưa kịp né tránh, bị thân thể to lớn của ác thú chặn ở giữa vách đá.

Con mắt màu xanh lục của ác thú gần trong gang tấc, nồng đậm mùi hôi thối phả vào mặt, một gương mặt khủng bố dường như là nhìn Yến Thù Thanh cười cười, đầu lưỡi to lớn chảy nước bọt liên tục, thật giống như đang chuẩn bị ăn bữa trưa.

Đoan Trạch muốn rách cả mí mắt, siết dao găm trực tiếp nhào lên, ác thú vung lên cái sừng rắn chắc, đem hắn trực tiếp vứt qua một bên, một giây sau cái miệng lớn như chậu máu mọc đầy răng nanh muốn cắn vào cổ Yến Thù Thanh. ——

Yến Thù Thanh không nghĩ tới chính mình dĩ nhiên sẽ dùng phương thức này kết thúc sinh mệnh, trong nháy mắt nhắm mắt lại, anh không còn cảm thấy sợ sệt, mà là tiếc nuối bản thân đi đến kết cục như ngày hôm nay lại không thể nhìn Cận Hằng lần cuối.

Theo dự đoán đau đớn chưa từng xuất hiện, anh gian nan mở mắt ra, gương mặt to lớn của ác thú vẫn cứ gần trong gang tấc, mùi hôi thối càng ngày càng gần, cái mũi giống như ngọn núi đột nhiên tới trên người anh cẩn thận ngửi một cái, giống như là đột nhiên phát hiện cái gì, trong cổ họng phát ra tiếng gào thét không cam lòng, cuối cùng không có ra tay, mà là lui về phía sau vài bước, dời đầu của mình đi.

Khủng bố sắc bén còn chưa kịp thối lui, Yến Thù Thanh căn bản không biết đến cùng xảy ra chuyện gì, còn không đợi thở ra một hơi con mắt màu xanh lục của ác thú đột nhiên xoay một cái, chặt chẽ theo dõi Đoan Trạch bên cạnh.

Một giây sau cái miệng lớn như chậu máu hướng về phía hắn nhào tới, móng vuốt cực lớn đập mạnh một cái, toàn bộ sơn động trong nháy mắt cát bay đá chạy, Đoan Trạch chặt vật lăn khỏi chỗ, miễn cưỡng tránh thoát một đòn, tiếp theo một cái chớp mắt công kích của ác thú lại một lần kéo tới.

Từ trước tới giờ chưa từng có kẻ địch có thể làm cho hắn bị động như thế, Đoan Trạch thậm chí căn bản không có cơ hội hạ thủ, chỉ có thể bị động tránh né khắp nơi, tốc độ ác thú so với vừa nãy càng nhanh, càng điên cuồng hơn, một đôi mắt màu xanh lục bởi vì đói bụng càng là toát ra huyết sắc kinh khủng, đồng tử chặt chẽ xác định ở trên người Đoan Trạch, một bộ dạng ngày hôm nay không ăn được hắn vào trong

bụng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Mà Yến Thù Thanh lúc này lại hoàn toàn bị nó lạnh nhạt ở một bên, rõ ràng vừa nãy nó trực tiếp có thể đem anh nuốt vào trong bụng, một hồi này lại triệt để coi anh là không khí.

Mãnh thú hung tàn giống như điên rồi vốn là không thể nói lý với nó, lại càng không hi vọng trong lúc nó đói bụng còn có thể diệt trừ được nó, cho nên vừa nãy vì sao nó lại thả anh?

Nghi hoặc cực lớn tràn ngập đầu óc Yến Thù Thanh, đầu anh điên cuồng vận chuyển, có thứ gì đột nhiên từ trong đầu chọt lóe lên...

Nếu như ác thú từ bỏ anh ngược lại công kích Đoan Trạch, là vì anh so với Đoan Trạch có chỗ đặc thù, như vậy có phải hay không là bởi vì... Anh là một phục tùng giả?

Hết lần này tới lần khác không hề đánh trúng Đoan Trạch, ác thú triệt để lâm vào điên cuồng, bắt đầu càng công kích hung ác, dưới sự tấn công dày đặc của nó, Đoan Trạch bị thương đã một bờ hơi tai, hần không kịp quay đầu lại, hướng về phía Yến Thù Thanh hô to, “Thừa dịp này hiện tại chạy nhanh!”

Vừa dứt lời, ác thú mạnh mẽ vung sừng một cái, Đoan Trạch không thể may mắn né tránh, một ngụm máu trực tiếp phun ra.

Nhưng hần biết mình vẫn không thể ngã xuống, hần nhất định phải vì Yến Thù Thanh tranh thủ nhiều thời gian hơn, khó khăn ngồi dậy, hần nắm chặt chủy thủ trong tay, một đôi mắt không có vẻ lùi bước hay sợ hãi, ngày hôm nay mặc dù là chết, hần cũng phải lôi kéo con ác thú này đồng thời xuống địa ngục.

Trong lúc này, một vệt bóng đen đột nhiên từ phía sau xông tới, trong lúc ác thú đem hết thủy lực chú ý đều đặt ở trên người Đoan Trạch, lập tức nhảy đến bả vai của hần, một đao đâm vào cái cổ ác thú.

Một đao kia không biết dùng sức khỏe lớn đến đâu, dĩ nhiên phá tan vỏ ngoài cứng rắn của ác thú, máu tươi phun ra ngoài, ác thú đau đớn gào thét một tiếng, đột nhiên quay đầu sang, Đoan Trạch lập tức thấy rõ mặt Yến Thù Thanh.

“Đoan Trạch! Anh cố gắng chạy hết sức, chạy được xa đến đâu thì cố mà chạy, tuyệt đối đừng quay đầu lại!”

“Cậu muốn làm gì!?”

Đoan Trạch hét lớn một tiếng, thế nhưng Yến Thù Thanh lại không nói nữa, trong nháy mắt móng vuốt của ác thú hạ xuống, anh vươn mình một cái tứ chi chặt chẽ ghì lại yết hầu ác thú, trong tay xuất hiện một đồ vật lóe lên ánh sáng đỏ.

Sau khi thấy rõ vật này, Đoan Trạch hoảng sợ trợn to hai mắt, “Cậu đừng làm bừa! Nghe lời của tôi, nhanh lên một chút chạy đi!”

Thế nhưng một giây sau, Yến Thù Thanh nhìn hấn ngoắc ngoắc khoe miệng, trực tiếp đem đạn tụ năng ném vào trong miệng ác thú.

Vật này lực sát thương không lớn, phạm vi công kích cũng rất nhỏ, cho nên vẫn luôn đặt ở bên trong trang bị, trước sau không có đất dụng võ, mà nếu như sát gần mục tiêu, nổ ở khoảng cách gần, lại chẳng khác nào đồng quy vu tận!

“Không... Không được!” Đoan Trạch tựa như điên vậy xông lên, nhưng lúc này bụng ác thú đã biến thành một đám lửa đỏ, một giây sau sẽ lập tức nổ tung——

Bên trong đất rung núi chuyển cát bay đá chạy, Đoan Trạch không thấy rõ mặt Yến Thù Thanh, sợ hãi to lớn bao trùm lấy hấn.

“Thù Thanh!”

Tê tâm liệt phế hô lên một tiếng, một giây sau bị nhấn chìm bên trong tiếng nổ ầm ầm...

“Tích... Tích... Tích...”

Tiếng của máy diện tâm đồ vang lên bên tai, giống như là từ bên trong một cơn ác mộng đột nhiên tỉnh lại, Yến Thù Thanh gian nan mở mắt.

Trước mắt một mảnh tối tăm, xung quanh có âm thanh bác sĩ đi tới đi lui, trong tầm mắt xuất hiện huy hiệu Liệp Ưng, Yến Thù Thanh suy nghĩ một hồi lâu mới ý thức được chính mình ở nơi nào, một giây sau lại nặng nề khép lại con ngươi.

Anh cũng không biết mình đến tới cùng hôn mê bao lâu, làm thế nào về tới căn cứ Liệp Ưng, thế nhưng rất xác định anh vẫn còn sống.

Nói đến chính anh cũng rất kinh ngạc, rõ ràng mới vừa vặn thức tỉnh, đầu lại dị thường tỉnh táo, anh chỉ là hoảng hốt chốc lát, lại lập tức nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước, bao gồm lần sát hạch thứ ba chạy gấp rút 100km trong vòng 72 giờ, bao gồm cả chuyện xảy ra trong hang núi, đương nhiên cũng bao gồm gương mặt sọc của Đoan Trạch.

Hoặc có lẽ bây giờ không nên gọi hấn là Đoan Trạch, phải gọi là Cận Hằng, cái tên Cận Hằng đáng ghét kia...!

Nghĩ đến hai chữ này, Yến Thù Thanh nhẹ nhàng thở ra một hơi, khắp toàn thân từ trên xuống dưới, đặc biệt là trong lòng phát sợ hoảng loạn, làm cho hô hấp của anh mất đi nhịp điệu.

Gương mặt mang theo vết sẹo của Đoan Trạch không ngừng mà hiện lên trong đầu anh, anh rất xác định trí nhớ của chính mình vô cùng hoàn chỉnh, cho nên anh biết rõ được bản thân trước khi hôn mê, chính xác nghe được người này gọi tên anh, không phải Thư Yến mà là Thù Thanh.

Cái tên này toàn bộ căn cứ không có một người biết đến.

Hết chương 51-phần 2.

77. Chương 52-1: Phần 1

Lúc tỉnh lại lần thứ hai, ngoài cửa sổ đen kịt một màu.

Yến Thù Thanh nằm ở trên giường không nhúc nhích, lẳng lặng mà mở ra mi mắt nặng nề, toàn thân anh không khỏi đau nhức, thời khắc này anh mới xác định chính mình thật sự sống lại.

Lúc trước tỉnh táo ngẩn ngui, trong lòng anh chỉ có chút chấp niệm, sợ sệt mình vừa nhắm mắt sẽ quên mất chuyện xảy ra lúc trước, thậm chí sẽ vĩnh viễn rơi vào giấc ngủ say, cho nên kiên cường chống đỡ một hơi không muốn ngã xuống, sau đó xác định bản thân tuyệt đối không có ảo tưởng, anh thở ra một hơi dài, triệt để ngã vào trong mộng.

Bây giờ mở mắt ra một lần nữa, anh dường như đang mơ, lúc trước trải qua các loại kinh tâm động phách, làm cho anh căn bản không thể tin được mình dĩ nhiên còn có mạng để mở mắt ra.

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, một quân y đi tới, vừa nhìn thấy anh lập tức lộ ra ý cười ngạc nhiên, “Cậu đã tỉnh rồi?”

Nhìn thấy huy chương Liệp Ưng trên áo bác sĩ của người này, Yến Thù Thanh ngoắc ngoắc khóe miệng, kiên cường chống đỡ thậm chí muốn ngồi xuống, bác sĩ vội vàng tiến lên nâng anh dậy, “Bây giờ thân thể cậu còn rất yếu ớt, không nên lộn xộn, phải tĩnh dưỡng thật tốt.”

Yến Thù Thanh cười cười, vừa mở miệng âm thanh khàn khàn khiến anh giật nảy mình, “Tôi ngủ bao lâu?”

“Bốn ngày ba đêm, nếu như cậu không tỉnh lại, chúng tôi đã nghĩ đến biện pháp sốc điện cho cậu.”

Yến Thù Thanh kinh ngạc nhíu mày, nhìn ngó sắc trời ngoài cửa sổ, anh nhớ đến lần tỉnh lại bên ngoài chính là tối đen như mực, thì ra đã qua lâu như vậy.

“Liên tục ba ngày ba đêm không ăn không uống, phải nghĩ cách thoát thân, tôi dĩ nhiên mới ngủ bốn ngày ba đêm, không sai, còn kiếm lời một ngày.”

Lời này làm cho quân y tức cười, giúp anh đắp chăn lên, lại nói, “Mỗi lần sát hạch chiến đội Liệp Ưng đều sẽ mất đi rất nhiều người, hiếm thấy có người không oán giận như cậu, hiện tại cậu cảm giác thân thể như thế nào, còn có chỗ nào không thoải mái không?”

“Có...” Yến Thù Thanh kéo kéo khoe miệng khô nứt, “Tôi cảm giác toàn bộ dạ dày đều đau, bác sĩ anh nói thuận tiện có thể giúp tôi tìm cái gì ăn hay không, tôi sẽ chết vì đói mất.”

Lời này mới vừa ra khỏi miệng, huấn luyện viên vừa vặn đẩy cửa mà vào, nghe Yến Thù Thanh nói như thế nở nụ cười, “Nhá, còn biết ăn cơm xem ra là thật sự tỉnh táo rồi.”

Vừa nhìn thấy ông ta, Yến Thù Thanh liền nhớ tới nụ cười muốn ăn đòn của người này trong lúc tuyên bố quy tắc hai vòng sát hạch, nhất thời thái dương thỉnh thoảng rạo rực, “Nhờ phúc của trưởng quan, không có bị ngài đùa chết, ngài hiện tại tới tìm tôi có phải là muốn tuyên bố tôi bị đào thải hay không?”

Trước khi anh hôn mê ký ức bên trong hang núi có chút mơ hồ, ngoại trừ tiếng gọi thăm thiết của Cận Hằng, làm thế nào anh được cứu đi, làm thế nào anh lại nằm ở nơi này, hết thấy đều không có ấn tượng, nhưng anh còn nhớ trước khi vào hang núi huấn luyện viên có nói qua “Quy tắc trò chơi”, nhất định phải bình yên vô sự đi ra sơn động mới có thể thông qua sát hạch, thế nhưng anh lại được người ta cứu ra ngoài, nhất định là bị đào thải.

“Ai nói cậu bị đào thải?” Huấn luyện viên nhướn lại lông mày, nhếch miệng nói, “Lúc trước cậu vẫn luôn hôn mê, tôi cũng lười đi tìm cậu, hiện tại cậu đã tỉnh, tôi vừa vặn thông báo cho cậu, chúc mừng cậu gia nhập chiến đội Liệp Ưng, sau này cậu chính là thành viên trong đội ngũ.”

Yến Thù Thanh sững sờ tại chỗ, đến nửa ngày chưa hoàn hồn lại, “... Tôi không bị đào thải?”

“Trừ cậu ra còn có hai người, lần sát hạch này tuyển chọn được ba người, quả thực là chuyện đáng mừng.”

Nghe nói như thế, trong nháy mắt tim Yến Thù Thanh đập mạnh một cái, “Vậy người còn dư lại đâu,... Tôi là nói người đi cùng tôi Cận.... Đoan Trạch, hắn có trúng tuyển không? Hiện tại đang ở đâu?”

“Cậu suýt nữa thì mất mạng, còn có công phu quản người khác, yên tâm, hắn chưa chết, bây giờ còn đang hôn mê.”

Nói tới chỗ này, huấn luyện viên liếc nhìn anh một cái, “Nói đến, tôi thật sự thật tò mò, hai người đến tốt cùng làm sao thoát được.”

“Ác thú này chính là dị thú viễn cổ, ở cái tinh cầu này số lượng không đến vài con, mặc dù toàn bộ chiến đội Liệp Ưng điều động, đều rất khó có thể chế phục được nó, thế nhưng khi chúng tôi đo lường có dị động bên

trong hang núi, vội vàng chạy tới, ác thú đã bị trọng thương, hai người các cậu không chỉ thể đã thương nó, còn có mệnh sống đến bây giờ, tôi thật không biết nên khen các cậu số may, hay là bản lãnh lớn.”

Ánh mắt của huấn luyện viên phi thường sắc bén, giống như là muốn liếc mắt một cái nhìn thấu Yến Thù Thanh, đồng tử Yến Thù Thanh co rút lại mấy lần, bất đắc dĩ nở nụ cười, “Ngài hỏi tôi, tôi biết hỏi ai đây, rõ ràng nói bên trong chỉ có dị thú cấp S trở xuống, kết quả nhảy ra ác thú, chúng tôi thực sự cùng đường mặt lộ, bất đắc dĩ ném đạn tự năng, kỳ thực căn bản không hi vọng sống sót, thì ra chúng tôi thật sự đã thương nó sao? Tôi lúc đó đã hôn mê, một chút ấn tượng đều không có, có thể sống đến bây giờ ngay cả tôi cũng không thể tin được.”

Anh biết rõ, lúc đó nếu như không phải ác thú đối với anh “Hạ khẩu lưu tình”, anh và Đoan Trạch đã sớm mất mạng, thế nhưng liên quan tới tình cảnh bây giờ, anh cũng không tính nói bí mật này cho bất luận người nào.

Huấn luyện viên thật sâu liếc anh một cái, giống như là muốn từ trong mắt của anh tìm ra được kẻ hở, thế nhưng ánh mắt Yến Thù Thanh trước sau bình tĩnh thản nhiên, không có một tia sóng lớn, sau một hồi lâu huấn luyện viên ngồi thẳng lên, “Được rồi, không quản như thế nào, hai người các cậu có thể từ dưới miệng ác thú sống sót trở về, đã phi thường ghê gớm, hoan nghênh các cậu gia nhập chiến đội Liệp Ưng, từ từ dưỡng thương, sau khi khôi phục có thể đến báo cáo.”

“Tôi sẽ căn dặn bác sĩ giám sát cậu dưỡng thương, nếu như cậu cảm thấy không thể trụ nổi, vẫn là rút khỏi chiến đội đi, Liệp Ưng không nhận người già yếu bệnh tật.”

Nói xong lời này, huấn luyện viên vỗ vỗ bả vai Yến Thù Thanh, quay người rời khỏi phòng bệnh.

Yến Thù Thanh vốn cho là mình trải qua ngàn khó vạn hiểm rốt cục đạt được ước mơ gia nhập chiến đội Liệp Ưng, sẽ hưng phấn không có cách nào kiềm chế, mà sau khi cái mục tiêu này thực hiện được, trong lòng anh cực kỳ bình tĩnh, không thể nói không cao hứng, nhưng bởi vì tâm lý nhớ đến chuyện quan trọng hơn, cũng là khiến sự hưng phấn này hòa tan có cũng được mà không có cũng được.

Được sự nhắc nhở của huấn luyện viên trước khi đi, mấy ngày sau đó bác sĩ quả nhiên gia tăng chăm sóc đối với anh, không có ai nói cho anh biết hai đội viên còn lại hiện tại đến tốt cùng ở nơi nào, thương thế ra làm sao, mà Yến Thù Thanh trải qua mấy ngày nói bóng gió, vẫn là suy đoán được phòng bệnh của Đoan Trạch.

Vì vậy mấy ngày sau đó, anh mỗi ngày ăn xong rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn, cực kỳ phối hợp hết thấy yêu cầu của bác sĩ, rốt cục tại đêm nay, thừa dịp trong lúc bác sĩ thả lỏng cảnh giác, len lén chạy ra khỏi phòng bệnh của mình.

Nói đến, lúc trước anh ném đạn tự năng vào miệng ác thú, thật không có ôm ý nghĩ cùng nó đồng quy vu tận, cho nên trong phút chốc nổ tung anh liền nhảy tới nơi khác, cho nên mới không có thương tổn được chỗ yếu, ngược lại là Đoan Trạch, vẫn luôn bị ác thú đuổi đánh, cuối cùng so với anh làm “bom thịt người” thương tổn còn nghiêm trọng hơn.

Bóng đêm thâm trầm, cát vàng bay đầy trời, trong căn cứ yên tĩnh, không ai chú ý tới một cái bóng đen giống như tia chớp lên đến trên lầu, lặng lẽ mở ra một cánh cửa phòng bệnh.

Lúc này Đoàn Trạch ngủ chưa say, nghe đến bên tai thanh âm rất nhỏ, lập tức mở mắt ra, chống đỡ thân thể cảnh giác ngồi dậy, “Ai?”

Trong phòng bệnh một mảnh đen nhánh, an tĩnh không có nửa điểm âm thanh, một giây sau một vệt bóng đen đột nhiên lóe lên, một tiếng “lạch cạch” vang lên, đèn tường trong phòng bệnh mở ra.

Ánh sáng chói mắt đột nhiên kéo tới, Đoàn Trạch theo bản năng nheo mắt lại, chậm một hồi mới phát hiện một bóng người đã đứng ở cửa phòng bệnh, định thần nhìn lại rõ ràng là Yến Thù Thanh mấy ngày không gặp.

Vào lúc này Yến Thù Thanh đang cuộn lại tay dựa vào bên cạnh cửa, hai cái chân thon dài tùy ý vắt vào nhau, một đôi mắt màu xanh sẫm nhìn chằm chằm người trong phòng, hướng hẳn ngoắc ngoắc khóe miệng, “Này.”

Đoàn Trạch sững sờ ngẩn ra, ánh mắt lóe lên một trận mừng rỡ, sau đó như là ý thức được cái gì, thần sắc lóe lên, lười biếng dựa vào đầu giường ngáp một cái, “Thì ra là cậu a, tôi còn cho là trộm tiến vào, cậu sao rồi, thoát nhìn khôi phục rất tốt.”

Yến Thù Thanh nụ cười bất biến, ánh mắt dừng lại ở trên gương mặt mang theo vết sẹo của hắn, “Cũng chỉ là thoát nhìn không sai thôi, bị dư âm của đạn tự năng va vào một phát, hiện tại ngũ tạng lục phủ cũng không quá tốt, đầu gối vẫn là vô cùng đau đớn, không biết sau này có thể biến thành tàn phế hay không.”

Đoàn Trạch lập tức nhú lông mày, thân hình hơi động tựa hồ muốn đi tới, mà lại không biết nghĩ tới điều gì vẫn ngồi tại chỗ cũ, cứng rắn mà nói, “VẬY HƠN NỬA ĐÊM CẬU CÒN CHẠY ĐẾN CHỖ NÀY LÀM GÌ, NHANH ĐI VỀ ĐI.”

“Nói thế nào hai ta cũng là chiến hữu đồng thời sống vai phần khởi chiến đấu a, tôi cũng muốn ghé thăm anh một chút, hưởng chi mấy ngày nay hôn mê, tôi còn mơ đến anh, thật sự là nhịn không được muốn tới xem một chút.”

Lời này vừa nói, thân ảnh Đoàn Trạch rõ ràng cứng đờ, vết sẹo trên mặt căng thẳng, mái tóc màu đỏ rực lung ta lung tung chất đống ở trên đầu, gương mặt của hắn cũng có chút đỏ ửng, tiện tay bưng chén lên giống như che giấu uống một hớp, “... Cậu không có chuyện gì mơ đến tôi làm gì.”

Yến Thù Thanh có chút bất đắc dĩ thở dài, theo bản năng liếm đôi môi thật mỏng, một tầng ánh sáng lộng lẫy nổi lên, sắc môi hiện ra càng thêm đỏ bừng, “Tôi cũng không muốn a, nhưng là tôi không khống chế được bản thân.”

Yến Thù Thanh nói xong, con mắt buông xuống, lộ ra thần sắc khổ não, “Mấy ngày nay bóng người của anh không có chuyện gì cứ hiện ra trong đầu tôi, tôi vừa nhắm mắt, trước mắt tất cả đều là anh, nghĩ đến

anh khi đó giúp tôi đánh ba tên béo đáng chết, một đường theo tôi đói bụng không ăn không uống, trong lúc tôi phát sốt còn chăm sóc tôi, đúng rồi, còn có đêm đó ở ký túc xá... Anh ở phía sau tôi làm chuyện đó... Tôi cũng không biết mình làm sao, rõ ràng đã có người thích, lúc trước đến chiến đội Liệp Ưng cũng là vì hắn, thế nhưng tôi lại gặp được anh, được ở bên cạnh anh, Đoan Trạch, anh nói... Tôi có phải là hoạn nạn thấy chân tình, thích anh hay không?”

Hết chương 52-phần 1.

78. Chương 52-2: Phần 2

“Khục... Khụ khục...!”

Đoan Trạch bị sặc nước, ho khan nửa ngày không thở nổi, gương mặt hắn trở nên đỏ ửng, trong phút chốc ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Yến Thù Thanh, “Cậu biết mình đang nói cái gì không!”

Hắn gắp nhẹ một tiếng, trong thanh âm không có cách nào che giấu được tức giận.

Khoẻ miệng Yến Thù Thanh không khống chế được co rúm hai lần, mơ hồ giống như là muốn bật cười, thế nhưng trên mặt vẫn cứ mang thần sắc thần nhiên, khoát tay một cái nói, “Anh đừng sốt sắng, tôi không phải cố ý hù dọa anh, chỉ là không khống chế được tình cảm của mình, nếu như tôi còn có biện pháp khác, cũng sẽ không có chuyện hơn nửa đêm tới tìm anh.”

“Tôi biết nhất thời anh rất khó tiếp thu, tôi cũng không hi vọng anh đáp lại tôi, thế nhưng tôi không có cách nào quên được anh đã làm cho tôi những gì, nói thật... Tôi cùng tên kia tình cảm vẫn luôn không quá tốt, nếu như tôi có thể sớm một chút gặp gỡ anh thì tốt rồi.”

“Cậu... với người kia tình cảm không tốt.”

Đoan Trạch nín nửa ngày mới nghẹn ra một câu như vậy, gương mặt trở nên tái nhợt, mặc dù cách hơn nửa phòng bệnh, Yến Thù Thanh cũng có thể nghe được âm thanh của hắn nghiêng răng nghiêng lợi, “Tình cảm không tốt cậu chạy đến chiến đội Liệp Ưng làm gì! Tình cảm không tốt buổi tối ngày hôm ấy cậu ở trong sơn động nói với tôi những câu kia làm gì! Lúc này mới mấy ngày a, cậu liền thay lòng đổi dạ, cậu có xứng đáng với hắn không, cậu nói ra lời này có cảm thấy ngượng không?!”

“Há, anh cũng biết tình cảm của tôi và anh ta rất tốt, vậy anh còn đối với tôi tốt như vậy làm gì?”

“Tôi...” Đoan Trạch á khẩu không trả lời được, tức giận đến đầu cũng đau.

“Anh biết tình cảm giữa chúng tôi rất tốt, còn muốn ngụy trang ra một thân phận mới xuất hiện ở trước mặt em là có ý gì, anh là không tín nhiệm em, hay là đối với bản thân không có lòng tin?”

Nụ cười trên khóe miệng Yến Thù Thanh lại sâu mấy phần, một đôi mắt nhìn chăm chú mỗi một biểu tình nhỏ bé trên mặt Đoan Trạch, đồng tử thâm thúy như hai con dao sắc bén trực tiếp đâm vào trái tim hắn.

Thân thể Đoan Trạch cứng đờ, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, ngực kịch liệt đập trùng mấy lần, xì cười một tiếng, “Cậu bị làm sao thế? Hơn nửa đêm chạy đến phòng tôi ăn nói linh tinh, tôi căn bản nghe không hiểu cậu đang nói cái gì, cũng không có tâm tư nghe tiếp, cậu nhanh đi ra ngoài, đừng chậm trễ giấc ngủ của tôi.”

Nói xong lời này, hắn trực tiếp nằm xuống nhắm mắt, hoàn toàn từ chối nói chuyện cùng Yến Thù Thanh, một đôi lỗ tai đỏ đến hù người.

Yến Thù Thanh đã sớm ngờ tới hắn sẽ có phản ứng này, đi từ từ đến bên giường, nhắc chân đâm đầu gối hắn một chút, “Này anh đừng tiếp tục giả bộ.”

Ngón chân man mát dịu nhẹ chạm vào khiến đầu gối của hắn nóng lên, hô hấp của Đoan Trạch cũng thay đổi nhịp điệu, đột nhiên dịch chân qua một bên, mạnh miệng nói, “Cậu đến cùng muốn nói cái gì, hơn nửa đêm cậu không cảm thấy tê nhạt à?”

Theo dõi gò má đỏ lên của hắn dưới bóng đèn cũng không thể che giấu, lông mày Yến Thù Thanh nhíu lại, ngón chân đẩy ra chặn, thuận theo cổ chân Đoan Trạch nhẹ nhàng vuốt ve mấy lần, sau đó dọc theo bắp chân của hắn trượt lên trên, ngón chân linh hoạt vén lên ống quần rộng rãi, một chút xíu chui vào bên trong quần của hắn, dọc theo đầu gối của hắn không nhẹ không nặng vẽ ra vòng.

“Anh chê em tê nhạt, có thể từ chối em a, bây giờ anh có thể trực tiếp đẩy em ra ngoài, sau đó tàn nhẫn mà đóng cửa lại, để em một người có mưu đồ với anh, cách xa anh ra một chút.”

Nói đến hai chữ cuối cùng, anh đột nhiên cúi người xuống, dán vào bên tai Đoan Trạch nhẹ nhàng nói, “Anh bỏ được không?”

Hô hấp của Đoan Trạch rối loạn, lỗ tai đỏ ửng giống như là muốn chảy máu, thân thể căng thẳng, chặt chẽ siết nắm đấm, quay đầu qua một bên căn bản không nói chuyện với Yến Thù Thanh, thế nhưng cũng không từ chối Yến Thù Thanh khiêu khích lộ liễu như thế.

Yến Thù Thanh xì một tiếng nhẹ nhàng nở nụ cười, “Cận Hằng, đừng giả bộ nữa được không?”

“Cận Hằng” hai chữ này lại như một loại ma chú nào đó, khiến cơ thể Đoan Trạch hơi chấn động, trong miệng thầm mắng vài câu, giơ tay một cái nắm lấy cổ chân gầy nhỏ của Yến Thù Thanh, đột nhiên hơi dùng sức, đem đối phương trực tiếp túm ngã ở trên giường.

Yến Thù Thanh “Ai u” một tiếng, làm bộ uỷ khuất, một thân ảnh cường tráng đè lên người anh, trực tiếp ngăn chặn đôi môi của anh.

Tiếng kêu rên từ giữa hai đôi môi tràn ra, đầu lưỡi mềm mại va vào nhau, Yến Thù Thanh trầm thấp nở nụ cười.

Tiếng cười kích thích Cận Hằng, hần nặng nề cần đối phương một cái, thừa dịp Yến Thù Thanh bị đau, chiếm lấy đầu lưỡi đối phương tàn nhẫn mà liếm láp, Yến Thù Thanh kêu lên hai tiếng “A a”, thân thể tàn nhẫn mà run lên một cái.

Nở nụ cười quay đầu sang một bên, “Đừng... chỗ ấy, quá lâu không hôn, em thở không được...”

“Ai nói quá lâu không hôn.”

“Cái...cái gì?”

“Im lặng, đừng nói chuyện.” Cận Hằng siết lại thân thể của Yến Thù Thanh, không để cho đối phương lộn xộn, giống như động vật to lớn đang vờn con mồi, hung ác cần xé tới, ở trong miệng của đối phương điên cuồng công thành đoạt đất.

Trong lòng ám chỉ trở nên vô cùng huyền diệu, rõ ràng hai người mang hai gương mặt hoàn toàn xa lạ, thế nhưng xúc cảm quen thuộc trong nháy mắt khiến thân thể hai người dấy lên lửa lớn, trái tim giống như hoà quyện vào nhau, nhịp điệu trở nên hỗn loạn, khiến hai người quá lâu không ôm nhau, thân thể không khống chế được khẽ run.

Nước bọt thấm ướt tràn ra, nụ hôn vừa qua đi, Yến Thù Thanh giơ tay muốn lau vệt nước trên môi, lại bị Cận Hằng đè lại cánh tay, một cái tay vén lên mái tóc màu nâu trên trán anh, hai đôi đồng tử đụng vào nhau, cổ họng Cận Hằng khàn khàn thấp giọng mở miệng, “Em vừa nãy là cố ý.”

Yến Thù Thanh ngược đầu nhìn hắn, cười như không cười thoáng nhướn mi, “Đúng thì thế nào?”

Cận Hằng trầm mặc một chút, sau đó phi thường bình tĩnh mà nghiêm túc nói, “Em không thể yêu thích Đoan Trạch.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh sững sờ, sau đó không khống chế được bật cười, “Đoan Trạch không phải là anh sao, làm gì, anh còn tự ăn dấm chua của mình à? Nói thật a, em cảm thấy Đoan Trạch so với anh đáng yêu hơn nhiều.”

Lời này vừa nói, Cận Hằng ở trên eo Yến Thù Thanh nhéo một cái, thấp giọng quát lớn, “Em còn dám nhắc đến!”

Bộ dạng phần nộ này của hắn, khiến Yến Thù Thanh cười không ngừng, cái tên này rốt cuộc cấu tạo mạch não gì, ăn dấm chua mà cũng hăng hái như thế.

“Em nhắc đến hắn, em nói hắn tốt không phải là đang khen anh sao, em khen anh còn không được a?”

“Đương nhiên không được.”

Cận Hằng tức giận hừ hừ hai tiếng, bĩu môi, chua chát nói, “Em bây giờ biết đến hắn là anh, lúc trước cũng không xem chúng ta là một người, cả ngày em cùng hắn đầu mày cuối mắt, vốn là không có ý tốt, vừa này em còn dám nói yêu thích hắn, còn nói chúng ta tình cảm không tốt, hắn đến cùng tốt hơn anh chỗ nào?”

Nói xong lời này, còn không đợi Yến Thù Thanh mở miệng, hắn liền tức giận nói tiếp, “Hắn dù có tốt đến mấy, cũng không tốt bằng anh, có nghe thấy không!”

Yến Thù Thanh bị lô-gich thần kinh của hắn đánh bại, lần thứ nhất nhìn thấy có người ăn dấm chua của chính mình lại ăn chân thực như thế, dở khóc dở cười nhắc tay đầu hàng, “Được được được, anh tốt nhất, Cận thượng tá anh hài lòng chưa?”

Cận Hằng khoe miệng rất cực câu lên một chút, trong mắt lộ ra “Này còn tạm được”, lúc này Yến Thù Thanh nghiêng người, đem hắn đè ở phía dưới, ở trên cao nhìn xuống theo dõi hắn nói, “Anh hỏi xong, có phải đến phiên em rồi không?”

Anh nói xong đôi mắt híp lại, bộc lộ xảy ra thần sắc nguy hiểm, “Nói, ngày hôm nay nếu em không chọc thủng anh, anh còn dự định giấu em bao lâu?”

“Anh còn ghét bỏ em cố ý dùng Đoan Trạch kích thích anh, em xem anh diễn rất hăng hái, căn bản không muốn nói thật với em đúng không?”

Lời này, Cận Hằng không được tự nhiên di chuyển tầm mắt, giơ tay ôm vào trên lưng của Yến Thù Thanh, muốn hôn môi đối phương, tựa hồ không nghĩ trả lời vấn đề.

Yến Thù Thanh một gạt tay hắn xuống, hai cái tay chống ở hai bên đầu của hắn, “Đừng quên anh bây giờ còn đang mang gương mặt Đoan Trạch đấy, đừng động tay động chân với em, nhanh chóng thành thật khai báo.”

Cận Hằng nhú lại lông mày, bàn tay lưu luyến không rời tại eo của Yến Thù Thanh xoa lấy lần, đến cuối cùng không tiếp tục được nữa, bĩu môi phi thường không cao hứng thu tay về, “Rốt cuộc em làm sao phát hiện được, anh cho là... Anh giấu rất kỹ.”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh lúc này hừ hừ hai tiếng, giơ tay nhéo đầu ngực Cận Hằng hai lần, trong tiếng hắn bị đau, nói rằng, “Đúng a, anh giấu cực kỳ tốt, ngay cả nốt ruồi sau tai cũng biến mất, lúc trước em không chỉ một lần hoài nghi anh, kết quả vẫn là bị anh lừa gạt.”

“May mà em tỉnh lại không mất trí nhớ, nhớ tới anh ở trong sơn động gọi ra tên thật của em, bằng không em thực sự là bị anh lừa gạt thắm, anh thành thật khai báo lỗ tai nốt ruồi đen phía sau tai của anh đâu?”

Nghe xong lời này, Cận Hằng sững sờ ngẩn ra, ngay cả chính hắn đều không có ý thức được trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, dĩ nhiên sẽ gọi ra tên Yến Thù Thanh, không được tự nhiên nâng tay sờ sờ mũi, thần sắc hắn phập phều nói, “Lúc đó tình huống gấp như vậy, tay đánh lên lại ở gần đó, anh không có cách nào nói thật với em, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngụy trang.”

Lời này rõ ràng cho thấy thuận miệng bịa chuyện, Yến Thù Thanh đương nhiên sẽ không tin tưởng, chăm chú nhìn đôi mắt của hắn, ở trên cao nhìn xuống hỏi, “Tình huống gấp như vậy anh còn nhớ che khuất nốt ruồi phía sau lỗ tai, anh không muốn nói thật cho em sao?”

“Anh xem em như kẻ ngốc đúng không, ôm mong đợi nghĩ anh đến gần, kết quả lại là dã tràng xe cát, trong lòng rất vui vẻ sao? Rõ ràng anh ở trước mặt em, lại làm bộ thành một người khác, lúc đó ở trong sơn động anh nghe đến em nói nhiều như vậy, nghe đến em nói quan tâm anh, tâm lý rất thỏa mãn đúng hay không?”

Nhắc tới đêm hôm ấy trong sơn động, Yến Thù Thanh trên mặt lúc đỏ lúc trắng, tâm lý vừa xấu hổ vừa tức giận, xấu hổ chính là nói ra ý nghĩ giấu kín cho Cận Hằng biết, tức giận chính là cái tên này rõ ràng nghe được lời anh nói, cuối cùng dĩ nhiên còn từ chối thẳng thắn thân phận.

“Không phải! Anh xưa nay chưa từng như vậy!”

Cận Hằng trầm giọng mở miệng, trong lòng cảm xúc dày vò nhiều lần, hắn không phải là người lộ tâm tình ra ngoài, hắn cũng không phải là người quen nói lời ngon tiếng ngọt, hắn chỉ biết là đối với người mình thích chỉ cần đối phương vui vẻ là được rồi, cho nên cũng không giải thích, mà vào giờ phút này thật sự nói ra ý nghĩ trong lòng cho Yến Thù Thanh nghe, hắn chỉ cảm thấy xấu hổ dị thường.

Trầm mặc hồi lâu, hắn chặt chẽ siết lấy nắm đấm, nửa ngày mới khàn nhẹ nói, “... Anh chỉ là tức giận em cứ như vậy không nói một tiếng liền đi mất, anh không biết nguyên nhân, càng không biết có phải là bởi vì anh hay không, nếu như là như vậy anh mặt dày xuất hiện ở bên cạnh em, em có thể đánh đuổi anh đi không!”

Hết chương 52-phần 2.

79. Chương 53-1: Phần 1

Lời này khiến Yến Thù Thanh nhất thời sững sờ tại chỗ, nửa ngày không nói ra được một câu, trái tim giống như bị xuyên thủng một lỗ, đột nhiên đau nhói.

Anh đã sớm ngờ tới lúc trước “Không chào mà đi” nhất định sẽ thương tổn đến Cận Hằng, tuy rằng tất cả những thứ này không phải ước nguyện của anh, anh cũng chỉ là “người bị hại” dưới tay Hoàng đế, nhưng chuyện này cũng không thể xóa bỏ người chân chính thương tổn Cận Hằng chính là anh.

Anh cho là bằng tính tình cao ngạo quật cường của Cận Hằng, nhất định sẽ hận thấu xương hành động của anh, có lẽ cả đời cũng không nguyên gặp anh một lần, thế nhưng trên thực tế mặc dù hấn rất phẫn nộ, vẫn cứ vì anh vạn dặm xa xôi tới tinh cầu hoang vắng xa lạ này, thậm chí vứt bỏ thân phận thượng tá, mai danh ẩn tích vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Nghĩ tới đây, đôi môi Yến Thù Thanh giật giật, không nói ra được dù chỉ một câu, trong cổ họng giống như bị rót vào vô số hạt cát, trong lúc nhất thời giọng nói trở nên khàn khàn không ra hình thù gì.

“Cận Hằng, em...”

Anh muốn đem tất cả hổ thẹn đè nén ở trong lòng nói ra khỏi miệng, ai biết Cận Hằng khoát tay ngắt lời anh, tự giấu cười một tiếng nói, “Em không cần nói, nghe anh nói đã, dù sao nên nói không nên nói, đều đã nói, anh cũng không muốn giấu giếm cái gì nữa.”

Nói xong hấn ngẩng đầu lên, một đôi mắt màu xanh lam sâu xa như biển khoá lại trên người Yến Thù Thanh, “Em có biết lúc trước sau khi phát hiện em biến mất, anh có cảm giác gì không? Anh thật sự có ý định muốn bóp chết trái tim em, Yến Thù Thanh, có lúc anh thật sự hận em, tại sao em có thể độc ác như vậy, nói đi liền đi, hoàn toàn không hề có một chút do dự hay sao?”

“Anh hiện tại không dám tưởng tượng lúc đó về nhà, phát hiện em không có ở đó, trong lòng là tư vị gì, rõ ràng một giấy trước em còn nằm ở trong lồng ngực anh, nói lời ngon tiếng ngọt cho anh nghe, một giây sau anh liền biến mất không thấy bóng dáng đâu...Anh cảm giác mình lại như một kẻ ngu si bị lừa dối, hoàn toàn bị em lừa dối, thậm chí trước khi ra khỏi nhà anh còn nói em ở nhà chờ anh, mà cuối cùng kết quả lại như thế.”

Nghe hấn nói như thế, trái tim Yến Thù Thanh càng thêm đau nhói, đôi môi trắng bệch chặt chẽ siết lấy cổ áo Cận Hằng, “Không phải, anh hãy nghe em nói, ban đầu không phải em muốn bỏ mặc anh, Cận Hằng em không có...”

Anh phát hiện chỉ cần nhắc tới buổi tối vạn bất đắc dĩ ngày hôm đó, anh không có cách nào bình thường suy nghĩ vấn đề, trong lúc nhất thời anh thậm chí đều không nhận rõ rốt cuộc là lúc rời đi trong lòng rất đau, hay là hiện tại chính tai nghe đến Cận Hằng dùng từ “hận” để hình dung quan hệ của bọn họ, càng làm cho tim anh như bị đao cắt.

Anh rõ ràng có vô số lời muốn giải thích, thậm chí trước khi phát hiện Đoàn Trạch chính là hấn, anh không biết đã ở trong lòng tập bao nhiêu lần, thế nhưng thật sự đối mặt, anh lại phát hiện mình không có cách nào mở miệng.

Bởi vì anh không thể đem trách nhiệm đều đổ lên trên người Hoàng đế, càng không thể tùy ý công kích người thân của Cận Hằng, cho nên anh chỉ có thể lặp đi lặp lại “Em không có”, nhưng không cách nào nói thêm gì nữa.

Khủng hoảng cực lớn khiến khớp xương trên ngón tay của Yến Thù Thanh cũng trở nên trắng bệch, lúc này Cận Hằng lại đè lại đầu ngón tay lạnh như băng của anh, nắm lấy tay anh, cùng mười ngón tay của

hắn quần lấy nhau, như là không tiếng động an ủi anh.

“Thù Thanh, để anh nói xong.”

“Anh lúc đó thật sự giận điên lên, ý nghĩ điên cuồng đều xuất hiện trong đầu, lúc đó anh cũng tự nói với mình, không quản em trốn tới chỗ nào, anh nhất định phải tìm được em, sau đó đánh gãy chân của em, nhốt em lại giam cầm ở nhà, dùng dây đem em khóa lại, khiến cho em không bao giờ có ý định rời bỏ anh dù chỉ một lần, thậm chí anh còn muốn trói em ở trên giường, không ngừng mà làm em, mãi đến tận khi em mang thai mới thôi, như vậy em cũng sẽ không bao giờ chạy nữa.”

Hắn vừa nói như vậy, vừa nháy mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt Yến Thù Thanh, âm thanh trầm thấp khàn khàn, tựa hồ đang nói một chuyện hết sức bình thường, thế nhưng nơi sâu xa nhất trong đồng tử lại bốc lên ánh lửa điên cuồng, rất hiển nhiên hắn cũng không phải đùa giỡn, mà là thật sự từng có loại ý nghĩ này.

Thân thể Thù Thanh cứng đờ, sắc mặt lập tức thay đổi, lúc này Cận Hằng trầm thấp nở nụ cười, giống như tự giễu lắc lắc đầu, “Nhưng anh lại nghĩ, nếu như anh thật sự làm như vậy, chỉ sợ sẽ khiến em trốn anh càng xa hơn.”

Huống hồ... Nếu như anh thật sự có dũng khí này, năm đó ở trường quân đội cũng đã làm như vậy, như thế nào lại để cho em đi thích Lý Khác Nhiên.

Câu nói kế tiếp hắn không có nói ra, dừng lại chốc lát mới tiếp tục nói, “Buổi tối ngày hôm ấy anh tự tay đập đi cái giường nhỏ tự tay anh làm, ngồi ở trong phòng một đêm không ngủ, nhưng là chờ triệt để tỉnh lại anh mới ý thức được anh có bao nhiêu ngu xuẩn, dĩ nhiên chỉ lo giận em, quên một chuyện vô cùng trọng yếu.”

Nói xong hắn xoay đầu lại, nhìn Yến Thù Thanh nói, “Lúc trước kỳ thực là Hoàng đế ép buộc em rời đi đúng không?”

Hắn không có xưng hô cừu cừu, càng không có bắt khẩu khí thân mật, mà là gọi thẳng Hoàng đế, điều này làm cho Yến Thù Thanh trong lòng không khỏi giật mình, Cận Hằng làm sao lại biết đến...

Nhìn thấy biểu tình của Yến Thù Thanh, Cận Hằng trong lòng hiểu rõ, “Quả nhiên là ông ấy.”

“Cận Hằng chuyện này rất phức tạp, không quản bệ hạ làm gì, lúc trước người đưa ra chủ ý muốn rời đi là em.”

“Bao quát cả việc cố ý lừa anh, sau đó nhân cơ hội rời đi sao?”

Một câu nói khiến Yến Thù Thanh á khẩu không trả lời được, Cận Hằng nhắm mắt lại kéo kéo khóe miệng, “Em không cần giấu giếm, anh đã đều đoán được, trên thế giới nào có chuyện trùng hợp như vậy, chân

trước anh vừa mới tiến cung, chân sau em lại đột nhiên biến mất, lúc trước truyền thông toàn quốc đều chia mũi rìu vào em, cho dù là quân địch cũng không dám tùy tiện xuống tay với em, nếu như không phải có người nhúng tay, em làm sao có khả năng giấu diếm được tất cả mọi người, trong một đêm biến mất triệt để như thế.”

“Tại đế quốc, trừ phi là quyền hạn hoàng gia ngăn cản, bằng không không có người Cận gia không tìm được, cho nên ngày thứ hai trời vừa sáng, anh liền trực tiếp tiến vào cung.”

Vừa nghe lời này, trong phút chốc Yến Thù Thanh mở to hai mắt, “... Bộ hạ nói cho anh biết?”

“Em cảm thấy có thể không?”

Cận Hằng xi cười một tiếng, “Cậu ruột của anh, nếu như đã sử dụng loại thủ đoạn này, chính là quyết định chủ ý muốn giấu anh, làm gì có chuyện sẽ dễ dàng nói thật với anh, ông ấy làm việc từ trước đến giờ kín kẽ không một lỗ hổng, một bên ở trước mặt anh giả bộ hồ đồ, một bên phái người đi quân bộ xin phép cho em nghỉ dài hạn, còn không quên tạo áp lực cho truyền thông.”

“Không qua thời gian mấy ngày, tất cả tin tức liên quan đến em và quân bộ toàn bộ đều biến mất, thật giống như lúc trước sóng lớn mênh mông xưa nay chưa từng xảy ra, truyền thông cũng ngừng đưa tin chuyện của hai chúng ta, bao gồm cả chuyện lúc trước em làm thị Liệt Long, cứ như vậy sống chết mặc bay, vừa bắt đầu còn có người bàn tán sôi nổi một phen, chờ sau đó náo nhiệt đi qua, đã không còn ai nhớ đến tên của em, cứ như vậy em trực tiếp ”Biến mất khỏi thế gian“.”

Nghe đến đó, đôi mắt Yến Thù Thanh trầm xuống.

Lúc trước hoàng đế ép anh suốt đêm rời đi mẫu tỉnh, anh liền ngờ tới ngài ấy nhất định còn có hậu chiêu, chỉ là không nghĩ tới ngài ấy dĩ nhiên làm sạch sẽ gọn gàng như vậy.

Chỉ cần làm cho anh “Biến mất” ở Thương Kiếm, triệt để xóa bỏ sự tồn tại của anh, quân địch sẽ rất khó ra tay, mấy năm sau, thậm chí sẽ không có người nhớ tới quân bộ đã từng có một vị thiếu tá tên là Yến Thù Thanh, mà quân bộ cùng hoàng thất cũng sẽ không bị người ngoài lên án.

Một mũi tên trúng ba con chim, quả nhiên là “Tác phẩm Hoàng gia”.

Yến Thù Thanh âm thầm mím môi, trong lòng không thể nói được là tư vị gì, tuy rằng cách làm đó của Hoàng đế ở một mức độ nào đó chính là bảo vệ anh, để cho anh không còn bị quân địch xem như là “Con mồi”, nhưng dù sao anh đã từng sống sờ sờ, đã từng tồn tại, thế nhưng lại bị quên đi dễ dàng như vậy, dù là ai cũng không thể dễ dàng tiếp thu.

Trong lúc nhất thời anh không biết có cần phải cảm ơn Hoàng đế để cho anh cầu được ước thấy hay không, hay là nên hận ngài ấy ra tay quá vô tình.

“Sau đó thì sao, làm sao anh tìm được nơi này?” Khẩu khí Yến Thù Thanh trầm xuống, không muốn tiếp tục đàm luận vấn đề này nữa, kéo khóe miệng muốn đổi sang đề tài khác.

Nhắc tới cái này, trên mặt Cận Hằng chợt lóe một vết thần sắc không tự nhiên, hàm hồ qua loa nói, “Thì anh cứ như vậy tìm thôi.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh đầu tiên là sững sờ, sau đó cười một tiếng, “Anh cho em là đứa nhỏ ba tuổi bị lừa gạt dễ dàng như vậy a, nếu như anh dễ dàng tìm em, vừa này sẽ không nói với em những câu kia, đừng tránh nặng tìm nhẹ, em muốn nghe trọng điểm.”

Nói xong anh nằm úp sấp về phía trước, nằm ở trên lồng ngực Cận Hằng, đầu ngón tay điểm mũi của hắn, cong cong khóe miệng nói, “Nhanh lên một chút nói cho em, kỳ thực em đã sớm hiểu kỹ, cái tên nhà anh thực sự là thần, dưới tình huống này anh cũng có thể tìm được em, thành thật khai báo, trước kia anh có phải cài thiết bị theo dõi trên người em hay không?”

Ngón tay Yến Thù Thanh không thành thật, chạm vào chóp mũi cùng đôi môi Cận Hằng, đầu ngón tay mang theo nhiệt độ ấm áp thấm vào trong da, khiến mặt Cận Hằng càng thêm đỏ ửng mất tự nhiên.

Hắn nghiêng đầu đi, dè lại ngón tay làm loạn của Yến Thù Thanh, “Ồ đồ cái gì, đừng ngắt lời, nghe anh nói hết.”

“Em không ngắt lời a, rõ ràng anh chưa nói chuyện quan trọng nhất, nói nhanh một chút, đừng thẹn thùng.”

“Ai thẹn thùng! Em quả thực... Không hiểu ra sao!”

Cận Hằng đột nhiên cất cao âm thanh, đối diện ánh mắt ý vị thâm trường của Yến Thù Thanh, nhiệt độ trên mặt lại tăng lên mấy phần.

Tại sao vợ hắn lại yêu thích ăn nói linh tinh như thế, làm chồng như hắn làm sao có khả năng thẹn thùng, thực sự là quá buồn cười!

“Ồ —— xem ra người nào đó thật sự cài máy theo dõi lên người em, bằng không giấu đầu hở đuôi cái gì? Thực sự là mưu mô.”

Yến Thù Thanh bĩu môi, lộ ra gương mặt ghét bỏ, chống đỡ chặn đứng dậy muốn xuống giường, kết quả bị Cận Hằng giơ tay ôm chặt eo.

“Buông tay buông tay, anh cài máy theo dõi rồi còn sợ em chạy?!”

Yến Thù Thanh giơ tay vỗ hắn hai cái, lông mày không vui nhíu lại, kết quả Cận Hằng dùng một chân giữ chặt thân thể anh, hai cánh tay càng siết chặt càng chặt, chính là không thả anh đi.

“Cái tên nhà anh đừng chơi xấu a, không muốn nói thật, lại không muốn thả em đi, đến cùng anh muốn làm gì?”

Cận Hằng như động vật loại khuyển cỡ lớn, áp ở trên người Yến Thù Thanh, qua nửa ngày mới trầm thấp mở miệng, “...Anh không làm chuyện xấu hổ như thế, chỉ là vừa vặn nghe được ghi âm của người máy...”

Nói xong lời này hắn cảm thấy ngày hôm nay mặt mũi đều bị vứt sạch rồi, đầu chôn ở trong cổ Yến Thù Thanh, một đầu mái tóc màu đỏ lung ta lung tung lộ ở bên ngoài, một bộ dạng xấu hổ không thôi.

Rõ ràng bình thường là người đàn ông kiên cường lời lệ phong hành, vào lúc này lại dính vào trên người Yến Thù Thanh, thấy thế nào cũng giống như là đang làm nũng, Yến Thù Thanh giả bộ không thích muốn đẩy hắn ra, thiếu một chút liền muốn bật cười.

Cái tên này làm sao có thể... Đáng yêu như thế a!

Cường chế kích động muốn giơ tay xoa đầu hắn, anh nhớ tới còn có chuyện mình chưa hỏi, nháy mắt nói, “Người máy ghi âm gì?”

“... Chính là mấy cái ngu ngốc trong nhà, để chúng nó làm vật trang trí cũng làm không tốt, vẽ mặt tường lung tung lung tung, thế nhưng bản lĩnh nghe bát quái cũng không nhỏ.”

Cận Hằng không khỏi lầu bầu một câu, khiến Yến Thù Thanh nghe được đầu óc mơ hồ, suy nghĩ nửa ngày mới hiểu được hắn nói “Ngu ngốc” có thể là người máy quản lý gia đình trong nhà bọn họ, cho nên hắn nói ghi âm đến cùng liên quan gì đến chuyện nghe bát quái?

Trong lúc nhất thời Yến Thù Thanh dở khóc dở cười, mới vừa muốn mở miệng hỏi như vậy, kết quả trong đầu đột nhiên có cái gì chọt lóe lên.

Vân vân...

Anh nhớ tới buổi tối hôm đó, sau khi Cận Hằng rời đi, anh bối vì không biết nên làm sao nói cho hắn nghe chuyện anh tham gia sát hạch của chiến đội Liệp Ưng, trong lòng buồn bực lợi hại, liền đi đến căn phòng bên cạnh dạo một vòng, lúc đó thật sự có vài người máy đang trát phấn mặt tường, cho nên... Lúc đó anh nói những lời đó, lẽ nào tất cả đều bị người máy ghi âm lại?

Nghĩ đến đây, Yến Thù Thanh gian nan nuốt một ngụm nước bọt, “... Anh sẽ không phải nói cho em biết, trong nhà vài người máy có công năng tự động ghi âm đi?”

Cận Hằng không có nhìn anh, thấp giọng một tiếng, nửa ngày mới nghẹn ra một câu nói, “Chúng nó chỉ là tự động phân biệt âm thanh chủ nhân, thuận tiện lưu lại mà thôi.”

Lời này vừa nói, tương đương với việc khẳng định suy đoán của anh, nghĩ đến lúc trước anh nói chuyện với mấy người mấy kia, dĩ nhiên lại thành manh mối duy nhất để Cận Hằng tìm được anh, Yến Thù Thanh lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, “... Vậy làm sao anh biết trên người bọn nó có manh mối của em?”

Nhắc tới chuyện này, thân thể Cận Hằng căng thẳng, hai cái lỗ tai đỏ chót giống như là muốn thiêu cháy, táo bạo nói, “Trong lúc vô tình phát hiện được! Sao em hỏi nhiều như vậy!”

Hắn sẽ không thừa nhận lúc trước thực sự không biết nên đi nơi nào tìm người, bởi vì trong lòng quá mức tưởng niệm, cho nên giống như kẻ ngốc, lấy ra toàn bộ người máy trong nhà có ghi âm lại hình ảnh của Yến Thù Thanh, chính là muốn nhìn một chút đối phương có thật sự vô tình như vậy không, ngay cả đôi câu vài lời cũng không để lại cho hắn.

Kết quả chính là phản chấp niệm này, làm cho hắn rốt cục có một tia hi vọng.

Đương nhiên chuyện mất mặt này đời này hắn cũng sẽ không nói ra, cho nên sau khi nói hết lời trong lòng cho Yến Thù Thanh nghe, hắn liền mím chặt môi quay đầu qua một bên.

Nhìn bóng lưng cứng ngắc của hắn, hô hấp của Yến Thù Thanh rối loạn, nghĩ tới tên này đem toàn bộ hi vọng đều đặt vào người máy, chỉ là muốn tìm manh mối anh để lại, trái tim của anh giống như bị nóng chảy, hoàn toàn hòa tan.

Anh đến cùng có tài cán gì, khiến cho cái tên này vì anh trả giá nhiều như vậy.

Đề xuống cảm xúc chua xót trong lòng, anh giả bộ bình tĩnh cong cong khóe miệng, “... Được được được, anh nói cái gì cũng tốt, thế nhưng sau này đừng tiếp tục làm loại chuyện ngu xuẩn này, nếu như lần sau em làm cho anh thương tâm, anh cũng đừng nhớ đến em, trực tiếp quên em đi là được rồi.

“Em còn muốn có lần sau?”

Cận Hằng lập tức nhú lông mày, đối diện đôi mắt mang theo ý cười của Yến Thù Thanh, khẩu khí táo bạo nói, “Em cho rằng anh nguyện ý quẫn em? Nếu như anh có biện pháp, đã sớm không quẫn em chết sống rồi!”

Nói xong lời này, ngực hắn kịch liệt đập trùng, trầm mặc chốc lát mới khàn tiếng mở miệng, “Thế nhưng anh chính là loại người hèn nhất như vậy, em không cần anh nữa, anh vẫn sẽ đến bên em, biết rõ em tình nguyện đánh bạc tính mạng tham gia sát hạch của chiến đội Liệp Ưng, cũng không muốn đi cùng với anh, anh vẫn là không nhận được tới tìm em.”

“Mặc dù anh biết em là bị ép rời đi, thế nhưng vừa nghĩ tới cuối cùng em lại chọn chiến đội Liệp Ưng, không chọn anh, anh liền hận không thể bóp chết em, nhưng anh không quản được chân của mình, trong lòng rõ ràng vô cùng tức giận, nhưng vẫn là muốn ở bên cạnh em, cho nên anh mới tới đây, còn cố ý nguy trang thành bộ dạng buồn cười như vậy, chỉ vì muốn tìm đến em, nhìn xem em có thật sự vô tình hay không!”

“Em nguy trang bản thân rất tốt, thế nhưng em có hoá thành tro anh cũng nhận ra, cho nên anh cố ý tiếp cận em, muốn tìm một cơ hội cẩn thận mà giáo huấn em một trận, để em ở nơi này ăn vị đắng chán rồi, sẽ nhớ đến chỉ có anh tốt với em, thế nhưng nhìn em bị thương anh rất khó chịu, chỉ có thể mỗi ngày bực bội tức giận giấu ở trong lòng, đoạn thời gian đó anh thực sự muốn trực tiếp bóp chết em.”

Nói tới chỗ này, Cận Hằng dừng một chút, khoe miệng lộ ra một vết cười khổ, “Thế nhưng mãi đến tận ngày đó ở bên trong hang núi nghe được em nói những câu kia, anh mới biết mình thực sự buồn cười, anh chỉ lo giận em, cảm thấy em muốn từ bỏ anh, nhưng xưa nay không nghĩ tới em lựa chọn tới nơi này dĩ nhiên là... Vì anh.”

“Lúc đó nghe em nói xong những câu kia, anh thật sự bối rối, thế nhưng lúc trước vì che giấu thân phận, anh nói nói dối nhiều như vậy, thậm chí nhận ra được em phát hiện nốt ruồi đen phía sau tai còn cố ý che lại, đã là cười hổ khó xuông, không thể không tiếp tục nguy trang, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là đã tròng xe cát...”

Nói xong lời cuối cùng, Cận Hằng buông xuống tầm mắt, lông mi màu đen chính tề ở dưới mí mắt lưu lại một vết bóng đen, trầm mặc chốc lát mới nhẹ giọng nói, “Thù Thanh, xin lỗi, là anh lừa em.”

Hắn luôn luôn kiêu ngạo tự tin, chưa bao giờ chủ động cúi người, càng chưa từng nói ra ba chữ này, mà giờ khắc này ở trong màn đêm tối tăm như vậy, hắn lại dùng phương thức như thế nói ra.

Hắn nhìn chằm chằm tay Yến Thù Thanh, tựa hồ muốn nắm lấy, thế nhưng cuối cùng vẫn là không có.

Yến Thù Thanh ngồi ở một bên, hô hấp nhẹ nhàng run rẩy, một câu cũng không nói được.

Vào giờ phút này, anh thậm chí không hiểu, tại sao nói xong lời cuối cùng dĩ nhiên là Cận Hằng trước tiên xin lỗi anh, người đàn ông trầm mặc ít nói, biệt nữ, lần thứ nhất ở trước mặt anh nói nhiều lời như vậy, hắn không am hiểu biểu đạt, rất nhiều lúc cường thế lại bá đạo làm cho người ta khó có thể chịu đựng, nhưng dưới vỏ ngoài cứng rắn lạnh như băng của hắn, lại mềm mại vượt quá sức tưởng tượng.

Hắn lại như một gốc cây cao to kiên cường, sẽ không nói chuyện, không hiểu ôn nhu, nếu như nhìn không thấu trái tim hắn, khả năng cả đời cũng không hiểu hắn đứng ở đó trầm mặc chờ đợi một người.

Yến Thù Thanh cắn môi, xoang mũi chua xót lợi hại, vai không khống chế được phát run, vô số tâm tình ở trong lòng ngực lẫn lộn, điều này làm cho anh căn bản không có cách nào ngẩng đầu nhìn thẳng Cận Hằng, anh sợ bản thân quá mất mặt, trực tiếp rơi nước mắt.

Nhìn anh cúi đầu trầm mặc không nói, Cận Hằng đoán không được tâm tư của anh, theo bản năng nắm chặt tay anh.

Lúc này một cái tay chặn lại con mắt của hắn, Cận Hằng nghi ngờ nhú lên lông mày.

“Nếu biết lừa em, có phải là nên chịu chút trừng phạt hay không?”

Hết chương 53-phần 1.

80. Chương 53-2: Phần 2

Âm thanh Yến Thù Thanh vang lên, Cận Hằng muốn giơ tay lấy đi tay của Yến Thù Thanh che khuất mắt mình, một giây sau đôi môi của Yến Thù Thanh liền chạm vào môi hắn.

“!”

Hắn ngẩn người một chút, lúc này Yến Thù Thanh đột nhiên không nhẹ không nặng cắn hắn một cái, trong nháy mắt hắn bị đau, hàm răng của Yến Thù Thanh cắn chặt đôi môi hắn, đầu lưỡi tiến vào vòm miệng của hắn nhẹ nhàng cuốn lấy lưỡi hắn.

Hô hấp của Cận Hằng đột nhiên cứng lại, toàn thân run lên, sau đó cấp tốc đoạt lại quyền chủ động, lập tức chiếm lấy đầu lưỡi Yến Thù Thanh, tàn nhẫn mà cướp đoạt hô hấp của đối phương.

Mà ngay tại lúc này, Yến Thù Thanh luôn luôn phối hợp với hắn, đột nhiên trên tay lại dùng sức, đem hắn đẩy ngã xuống giường, cái tay giữ mắt hắn từ đầu đến cuối không có buông ra.

Đôi môi ngẩn ngủ chia lìa, lồng ngực hai người kịch liệt đập trùng, Cận Hằng khàn giọng đè lại tay Yến Thù Thanh, “Đừng hồ đồ, để anh xem em một chút.” nói xong lời này, hắn thuận thể muốn túm tay Yến Thù Thanh xuống.

Thế nhưng Yến Thù Thanh vẫn cứ không nói lời nào, cúi đầu ngăn chặn đôi môi hắn, lời kéo tay hắn nhẹ nhàng đùa nghịch mỗi một ngón tay của hắn.

Hiếm thấy Yến Thù Thanh chủ động thân mật như thế, trái tim Cận Hằng ầm ầm nhảy lên, cảm giác mừng như điên làm cho hắn dần dần sa vào môi lưỡi dây dưa, một giây sau chỉ nghe “Cùm cụp” một tiếng, trong nháy mắt hai cái tay của hắn bị trói ở đỉnh đầu.

Thân hình hắn trong nháy mắt cứng đờ, “Em muốn làm gì, thả ra.”

“Không phải em nói rồi sao, phải cẩn thận trừng phạt anh.”

Âm thanh Yến Thù Thanh mang theo giọng mũi ôn nhuận vang lên bên tai, trong nháy mắt Cận Hằng giãy dụa, một miếng vải đen bịt kín con mắt của hắn.

Sau khi triệt để che khuất con mắt của hắn, Yến Thù Thanh hơi thở ra một hơi, lúc này mới ngồi thẳng lên, lộ ra một đôi mắt ướt át đỏ chót.

Nếu như vừa nãy không lập tức che đôi mắt Cận Hằng, bộ dạng ngu xuẩn rơi nước mắt của anh nhất định sẽ bị tên này nhìn thấy, đến lúc đó anh muốn trốn cũng không được.

Cận Hằng tự nhiên bất mãn không nhìn thấy mặt Yến Thù Thanh, trên tay giấy giụa nói, trầm giọng nói, “Thù Thanh, em cảm thấy có thể khóa được anh sao?”

Yến Thù Thanh lung tung chặt vật lau nước mắt, khước miệng nhếch lên, “Có khóa được hay không, phải khoá mới biết, anh đừng lộn xộn nha, trói tay anh chính là dây xích, chuyên dùng để trói bệnh nhân tâm thần, càng giãy dụa càng thu chặt, đến lúc đó cổ tay bị thương cũng đừng trách em.”

Một giây sau một chân Cận Hằng kéo tới, Yến Thù Thanh sớm có phòng bị, đem hai dây xích ở chân giường thuận thế quấn vào cổ chân hắn, đột nhiên vừa thu lại, trực tiếp bó hắn thành một hình chữ “Đại.”

Lần này tứ chi Cận Hằng đều bị trói chặt, triệt để mất đi năng lực phản kháng, hắn không nhịn được nhú lông mày, “Nhanh chóng buông ra, đừng tìm đường chết, bằng không đừng trách anh trừng trị em.”

Yến Thù Thanh chà chà hai tiếng, “Vừa nãy anh còn nói xin lỗi em, hiện giờ lại muốn trở mặt?”

“Nếu như em tức giận muốn đánh anh cũng được, không cần trói anh thành như vậy, anh sẽ không đánh trả.”

“Ai muốn đánh anh a, em không nỡ để anh đau!”

“Vậy em rốt cuộc muốn làm gì?” Trước mắt một mảnh tăm tối, tứ chi không thể động đậy, cũng không đụng tới Yến Thù Thanh cảm giác quá mức gay go, khẩu khí của Cận Hằng cũng trở nên bắt đầu nôn nóng.

Yến Thù Thanh trầm thấp nở nụ cười, “Em không muốn làm gì, chỉ muốn làm anh thôi. ”

Nói xong anh tiện tay bắt đầu cởi bỏ quần áo của Cận Hằng, bởi vì còn ở trong phòng bệnh, trên người Cận Hằng vẫn mặc quần áo bệnh nhân rộng lớn, một loạt nút buộc tùy ý kéo một cái, liền lộ ra lồng ngực màu đồng cổ tinh trắng.

Yến Thù Thanh nhìn mê tín mắt, không nhịn được đưa tay sờ sờ, đầu ngón tay từ cổ áo của hắn chui vào, mập mờ chạm vào cơ bụng của hắn.

Thân thể Cận Hằng trong nháy mắt cứng đờ, thái dương đột nhiên nhảy ra gân xanh, “Em lặp lại lần nữa!?”

“Em không phải đã nói rất rõ ràng sao, em cũng không nghĩ ra nên trừng phạt anh thế nào, đánh anh em sẽ đau lòng, không bằng anh để em ”làm” anh một lần, dù sao anh cũng sẽ không mất miếng thịt nào, anh yên tâm, tuy rằng bây giờ em chưa có kinh nghiệm, thế nhưng qua đêm nay sẽ có.”

Yến Thù Thanh nói xong bắt đầu động thủ cởi quần Cận Hằng.

Đầu Cận Hằng vang lên ong ong, suýt chút nữa coi chính mình nghe lầm, “Em là phục tùng giả, lại muốn ”làm” anh? Em điên rồi sao! Mau dừng tay, nếu không người không chịu nổi chính là em.”

Hắn không ngừng mà giãy giụa, không biết làm sao thân thể bị trói chặt ở trên giường, căn bản không có cách nào nhúc nhích, Yến Thù Thanh trực tiếp nằm ở trên người hắn, đè lại tứ chi của hắn, có chút không phục nói, “Lời này của anh có ý gì? Em coi như là biến dị, thế nhưng vẫn có bộ phận giống anh, tại sao em không thể ” làm” anh.”

“Em đây là vi phạm quy luật tự nhiên!”

“Quy luật chính là dùng để phá vỡ, đừng sợ, em sẽ nhẹ nhàng.”

Yến Thù Thanh càng diễn kịch ác bá càng nghiệm, khoe miệng ngẩng đầu, bày ra một bộ dạng thổ phỉ, “Roẹt” một tiếng triệt để xé ra quần áo Cận Hằng.

Thân thể rắn chắc cường tráng ở trong căn phòng mờ tối hiện ra càng mê người, đường nét trôi chảy hai chân thon dài ẩn chứa sức mạnh kinh người, trên bả vai mỗi một phần cơ nhục đều nhô lên vừa đúng, không khác nào một con báo đen hung ác tào nhĩ, mặc dù ngủ đông, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều sẽ nhào lên đem con mồi nuốt chửng sạch sẽ.

Trong không khí tràn ngập mùi vị cây cỏ nồng nặc, hòa lẫn mùi vị bạc hà, bao phủ cả phòng, hormone cảm kiếm giả và phục tùng giả va chạm vào nhau không thể ngăn cản, hai người bọn họ vẫn chưa làm gì chỉ là như vậy đối diện nhau, hô hấp của hai người trong nháy mắt trở nên dồn dập.

Thời gian dài chia lìa, khiến thân thể so với lý trí càng thêm thành thực, Cận Hằng ngửi thấy được mùi vị bạc hà gần trong gang tấc, đầu vang lên ong ong, trên cổ tay dây xích trói buộc vang lên răng rắc, khàn tiếng gằn nhẹ nói, “Mau buông ra!”

Hắn càng giãy dụa mãnh liệt, hormone cảm kiếm giả càng thêm nồng nặc, thân thể Yến Thù Thanh không khống chế được nhũn ra từng trận, cảm giác nóng rực kéo tới làm cho anh miệng khô lưỡi khô, theo bản năng liếm môi một cái, một cái tay đem Cận Hằng đè lên giường, “Đừng tốn sức, đừng hòng em mở trối cho anh, tối hôm nay em phải ăn anh vào trong bụng, tuyệt đối không để lại dù chỉ một chút.”

Nói xong lời này, anh kéo xuống lớp bình phong cuối cùng trên người Cận Hằng, đặc biệt tàn ác cắn lên ngực hắn, sau đó tàn nhẫn mà hướng dẫn xuống dưới, trầm giọng nói, ” Anh cảm thấy sao, lập tức cho anh khoái hoạt.”

Trên đùi xúc cảm nóng bỏng khiến da đầu Cận Hằng trong nháy mắt nổ tung, tức đến nổ phổi rống, “Yến Thù Thanh nếu em dám, đừng trách anh sau này sẽ làm em đến chết!”

“Lời này hay là để dành cho anh đi.”

Yến Thù Thanh cười nhẹ một tiếng, cố ý tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng nói, “Em muốn tiến vào rồi.”

Nói xong lời này, Cận Hằng đột nhiên muốn ngồi dậy, lại bị còng tay lập tức kéo về.

“... Ừm!”

Một tiếng rên vang lên, Cận Hằng cảm giác mình bị thứ gì đó ấm áp trơn trượt chạm vào.

“...!?” Lỗ chân lông của Cận Hằng đều nổ tung, thế nhưng trước mắt hắn một mảnh tăm tối, cái gì cũng không nhìn thấy.

Lúc này Yến Thù Thanh nằm úp sấp trên bả vai của hắn, chặt chẽ cắn môi, mồ hôi trên mặt không ngừng chảy xuống, không nhìn được ở trong lòng thâm mắng một tiếng: Sao cái chỗ này lại nhỏ quá vậy?

Trong lòng mặc dù đang mắng người, thế nhưng ngoài miệng anh nhất định phải chiếm tiện nghi, cúi đầu liếm đôi môi Cận Hằng, nghẹn giọng hỏi, “Này, em... Làm anh có.. sướng hay không?”

Cảm giác bị áp bức mãnh liệt từ bốn phương tám hướng kéo tới, khiến hô hấp của Cận Hằng triệt để rối loạn, hắn như một con hùng sư phát điên, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc ồ ồ tiếng, giờ mới hiểu được “trừng phạt” trong miệng Yến Thù Thanh có ý gì, trong miệng không nhìn được mắng một tiếng, “Mẹ nó...”

Hơi uốn thân thể lên trên, hắn ngẩng đầu lên dựa vào xúc giác lập tức cắn chặt đôi môi Yến Thù Thanh ở trên mặt trên cổ đối phương hạ xuống nụ hôn điên cuồng, “Đây là trừng phạt?”

“... A ân... Đương nhiên là!” Lồng ngực Yến Thù Thanh kịch liệt đập trùng, còn không quên đánh Cận Hằng một cái, “Anh chuyên tâm đi! Bây giờ là em đang làm anh!”

Cận Hằng quả thực không biết nên nói cái gì, sau cảm giác phần nộ sợ hãi chính là mừng như điên, giờ khắc này hắn hận không thể giơ tay đánh Yến Thù Thanh một cái, để cho đối phương đừng nói hươu nói vượn nữa!

”Vậy em có thể nhanh lên một chút không, chưa từng thấy người nào không chuyên nghiệp như thế.

“Con mẹ nó thật xấu của anh... Sao lại nhiều... như vậy... A...!”

Yến Thù Thanh chặt chẽ cắn môi, từ lỗ tai đến cái cổ đều đỏ ửng, hai cái chân thon dài trắng nõn để tại hai bên, ngón chân bám vào ráp trải giường quân đội màu xanh, không cách nào khống chế cuộn mình lên.

Cận Hằng không nhìn thấy mặt của Yến Thù Thanh, mà là có thể tưởng tượng đến thời khắc này trước mắt hẳn là một hình ảnh hoạt sắc sinh hương, trong lúc nhất thời hô hấp của hắn càng trở nên gấp gáp hơn, thế nhưng Yến Thù Thanh vẫn cứ không nhanh không chậm, điều này làm cho hắn càng ngày càng táo bạo, “Em đến cùng có được hay không, làm như vậy anh căn bản không cảm giác được, eo của em có thể có một chút sức lực hay không, như vậy một chút cũng không sáng khoái, cần anh dạy cho em không?”

“... Đi sang một bên!” Yến Thù Thanh tàn nhẫn mà cắn Cận Hằng một cái, da đầu từng trận ngứa ngáy, đột nhiên trong dạ dày không có bất kỳ triệu chứng nào quay cuồng một hồi, sau đó một cảm giác buồn nôn xông tới, dưới chân anh mềm nhũn, trực tiếp ngã ở trên giường.

Sắc bén đâm nhói từ nơi sâu xa nhất vọt tới, một loại cảm giác phá vỡ từ bên trong thân thể xông ra, anh không khống chế được rên lên một tiếng.

Trong cổ họng Cận Hằng một trận gào nhẹ, cũng bị lần kích thích này làm cho toàn thân run rẩy, rốt cuộc không khống chế được lửa giận trong lòng, đột nhiên thoát khỏi trói buộc trên cổ tay, lập tức giữ chặt eo Yến Thù Thanh, vén lên miếng vải đen che mắt hắn.

“Anh làm sao...!?” Yến Thù Thanh đột nhiên mở to hai mắt, hít vào một ngụm khí lạnh.

Cận Hằng mang theo gương mặt hung ác, hai mắt đỏ thẫm chăm chú nhìn Yến Thù Thanh, “Anh sớm nói vật này không trói được anh.”

“Vậy anh vừa này làm sao...”

“Chơi với em thôi, nhìn em chuẩn bị làm sao tìm đường chết, em cho rằng anh thật sự để cho em đắc thủ?” Nói xong lời này, hắn cắn chặt đôi môi Yến Thù Thanh, nguy hiểm câu môi nở nụ cười, “Hiện tại em có thể tàn nhẫn mà ”Trừng phạt” anh.”

Nói xong lời này, hắn đột nhiên dùng sức, dùng đòn kịch liệt khiến Yến Thù Thanh hét lên một tiếng, trong nháy mắt đầu anh muốn nổ tung, thế nhưng căn bản không kịp nói chuyện, anh liền bị thú hoang phát điên trước mắt kéo vào vực sâu.

Quá lâu không có chạm vào nhau, khoái cảm cực lớn theo nhau mà tới, giường bệnh đáng thương hung ác lay động, đến lúc đỉnh cao, Yến Thù Thanh bị Cận Hằng ôm lấy, trước mắt giống như dòng lũ kéo tới, nhưng chính là không kiểm chế được.

Cận Hằng tựa như điên vậy cắn lỗ tai của Yến Thù Thanh, ác liệt dùng sức, “Gọi lão công nghe một chút.”

“... Con mẹ nó anh ân a... Cút!”

“Không gọi vẫn như vậy.”

Cận Hằng chưa hề biết chính mình có thể ác liệt như vậy, thế nhưng đối diện Yến Thù Thanh hẳn liền không có lý trí, nổi nhớ nhung cùng cảm giác hận thù dày vò ở trong lòng, làm cho hắn chỉ muốn càng thêm tàn nhẫn mà bắt nạt Yến Thù Thanh.

Bị dần vặt đến đau đến không muốn sống, Yến Thù Thanh không khỏi run cầm cập, thậm chí xông tới ảo giác một loại cảm giác khủng bố một giây sau sẽ bạo liệt, kích thích mạnh mẽ thi nhau vọt tới, anh ôm chặt phía sau lưng Cận Hằng, dưới sự cưỡng bức dụ dỗ của Cận Hằng, triệt để quên mất lý trí cùng xấu hổ, nước mắt trào ra, anh nhẹ giọng khàn khàn nói một câu “Lão công”.

Một giây sau, Cận Hằng vốn là biến thành dã thú hoàn toàn điên rồi.

Bóng đêm lan tràn, từ từ vô hạn, cuối cùng trước khi hôn mê Yến Thù Thanh cũng không hiểu rõ, đây rốt cuộc là ai đang “Trừng phạt” ai.

Hết chương 53-phần 1.

81. Chương 54-1: Phần 1

Trong lúc sắc trời tờ mờ sáng, Yến Thù Thanh từ trước đến giờ đồng hồ sinh học vẫn luôn chuẩn xác, mở mắt ra.

Ngoài cửa sổ tia sáng mờ tối xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu lam nhạt chiếu vào trong phòng, làm cho anh lười biếng ngáp một cái, đầu hôn hôn trầm trầm nhất thời không nhớ tới bản thân đang ở nơi nào, theo bản năng trở mình, kết quả cảm giác đau nhức trong nháy mắt từ bên hông vọt tới.

“A ”

Anh không khống chế được rên lên một tiếng, lập tức ngã về chỗ cũ, toàn thân nặng nề đến lợi hại, lại như bị người nào đó tàn nhẫn mà đánh cho một trận, khắp toàn thân từ trên xuống dưới không có một chỗ nào không chỗ đau.

Đặc biệt là bộ vị xấu hổ không thể nói phía sau, càng là từng trận đau rát, tận cùng bên trong còn tràn ngập một loại cảm giác quỷ dị dường như không có cách nào khép lại, hai cái chân mềm như mì sợi hơi động đậy, một luồng chất lỏng sền sệt chảy ra ngoài...

Mặt Yến Thù Thanh lập tức tái rồi, đầu vang lên ong ong, theo bản năng nghiêng đầu, thấy được gò má ngủ say của Cận Hằng, tối hôm qua ký ức trong nháy mắt trở lại.

Anh nhớ được bản thân làm thế nào lén lút chuồn ra phòng bệnh, tiến vào phòng bệnh Cận Hằng, đối với hắn “Hình phạt tra hỏi nghiêm khắc”, cũng nhớ tới từng câu từng chữ Cận Hằng nói hôm qua, càng nhớ tới bản thân giống như hiến tế chủ động đẩy ngã người đàn ông này, dùng thân thể tàn nhẫn mà “Trừng phạt” hắn, chẳng biết xấu hổ lay động eo thân, nói ra vô số từ ngữ thâm độc, cuối cùng thậm chí dưới sự ép buộc của người đàn ông này, không hiểu ra sao liền gọi hắn là “Lão công”...

Nghĩ đến những thứ này, gương mặt Yến Thù Thanh đỏ rần, hận không thể lập tức đập đầu vào miếng đệm phụ.

Thật sự là quá xấu hổ...

Anh đường đường là một người đàn ông,

tối hôm qua nhất định là trúng bùa mới có thể đối với cái tên này nói ra hai chữ kia.

Trong lòng giận dữ và xấu hổ lợi hại, nhưng anh không nhịn được đưa ánh mắt liếc về trên người Cận Hằng, vào lúc này hắn đang ngủ say, dưới ánh sáng lồng ngực tinh trắng màu mật ong lộ ra càng thêm mê người, phía trên chỉ chút vô số vết tích xanh tím, tất cả đều là “Kiệt tác” một buổi tối của anh.

Trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh kiều diễm tối hôm qua, âm thanh Cận Hằng thở dốc ồ ồ tựa hồ còn ở bên tai, mồ hôi từ trên trán rơi xuống, gương mặt đỏ ửng, cực kỳ khiêu gợi....

Xoang mũi nóng lên, Yến Thù Thanh vội vàng dời đi tầm mắt, trong lòng đọc thầm “sắc tức là không”, không còn dám suy nghĩ nhiều, giơ tay xoa mặt, anh lặng lẽ vén chăn lên, muốn thừa dịp cái tên này chưa tỉnh, trước tiên đi xử lý thân thể một chút.

Kết quả mới vừa ngồi dậy, trước mắt anh một mảnh mê muội, trần nhà dường như cũng xoay tròn, khiến dưới chân anh mềm nhũn thiếu một chút từ trên giường té xuống.

Vừa nãy trong lúc bằng phẳng nằm ở trên giường, anh còn không có cảm giác gì, vào lúc này đột nhiên ngồi thẳng lên, một cảm giác mệt mỏi trước nay chưa có lại đột nhiên kéo tới, ngoại trừ thân thể vốn là đau nhức bên ngoài, đầu cũng đau nhức, thế nhưng chỉ là nhức nhích một chút, trong dạ dày lại bốc lên một trận, cả người giống như là ngã vào bên trong bọt biển, một điểm khí lực cũng không còn.

Vì động tĩnh Yến Thù Thanh gây ra quá lớn rốt cục đánh thức Cận Hằng bên cạnh, hắn vừa mở mắt ra liền thấy Yến Thù Thanh nằm lì ở trên giường, vào lúc này toàn bộ phía sau lưng đối phương đều lộ ở bên ngoài, da thịt trắng nõn hiện ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt lộng lẫy, hai khối xương vai hơi nhô ra, phác họa ra một đoạn đường nét mê người, eo nhỏ gầy dẻo dai lộ ở bên ngoài, dường như còn nhìn thấy đường nét bên hông như ẩn như hiện...

Nghĩ đến ngày hôm qua nơi tư mật đó bao vây lấy phía dưới của hắn, còn có cái gọi là “Trừng phạt” của Yến Thù Thanh, đôi mắt Cận Hằng nóng lên, mới có buổi sáng vợ hắn đã làm gì vậy, ghét bỏ tối hôm qua hắn “Nỗ lực” không đủ à?

Cánh tay đưa tới, hấn đem người ôm vào trong ngực, “Sớm như vậy không ngủ, muốn làm gì, câu dẫn lão công sao?”

Mới vừa tỉnh ngủ âm thanh khàn khàn vang lên bên tai, một trận nhiệt khí phả vào mặt, da đầu Yến Thù Thanh tê rần, xấu hổ cắn răng, dùng cùi chỏ thúc hấn một cái, “Tới địa ngục đi, mẹ nó anh đừng nói hươu nói vượn.”

“Anh làm sao nói hươu nói vượn, tối hôm qua cũng không biết là ai ôm chặt lấy anh, bị anh làm đến mức khóc lóc, thế nhưng vẫn không ”Nhả ra“, trong miệng không ngừng mà gọi lão công nhanh lên một chút, cuối cùng còn bấm tay anh bấm tím, không tin em xem một chút.”

Cận Hằng nói xong đem cánh tay để tới trước mặt Yến Thù Thanh, phía trên quả nhiên che kín vết bầm xanh xanh tím tím, thậm chí có mấy vết còn lưu lại vết máu, trời mới biết dùng sức khỏe lớn đến đâu mới có thể lưu lại nhiều vết tích như vậy.

Yến Thù Thanh bị lời nói thô tục của hấn kích thích trong nháy mắt mặt đỏ bừng, đưa lưng về phía hấn làm bộ không muốn nói chuyện.

Cận Hằng theo dõi Yến Thù Thanh bởi vì xấu hổ mà lông mi không ngừng rung rung, không tiếng động ngoắc ngoắc khóe miệng, càng thêm dính sát vào, bàn tay chai sạn vuốt ve vai Yến Thù Thanh, đôi môi kề sát ở lỗ tai của đối phương, khàn giọng nói, “Tối hôm qua em ”làm“ anh thật sự thoải mái a, nơi đó của em vừa mềm vừa nóng, kẹp chặt anh như vậy, cưỡi ở trên người anh dùng sức lớn như thế, nhiều lần anh còn sợ em trực tiếp từ trên giường té xuống, nếu như làm sai sẽ bị trừng phạt như thế, sau này anh có thể làm thêm mấy chuyện sai lầm để em trừng phạt anh có được hay không?”

Hấn muốn nói lại thôi, mỗi lần đều có thể ma sát đến vành tay nhạy cảm của Yến Thù Thanh, nhiệt khí ướt nhẹ chui vào bên trong lỗ tai, hai mảnh đôi môi theo tiếng cuối cùng của hấn, hôn tới, sau đó lại từ vành tai một đường trượt xuống, không nhẹ không nặng không ngừng cắn cái cổ của Yến Thù Thanh, hai cái tay cũng không thành thật từ trong chăn thăm dò tiến vào.

Yến Thù Thanh chưa bao giờ biết đến Cận Hằng có thể nghiêm trang nói ra những lời như thế, khiến anh xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, đè lại tay hấn làm loạn, “Đừng nói nữa! Anh xong chưa, nếu anh nói nữa em liền đập anh xuống giường.”

“Anh chính là hoạn nạn bị thương, ngày hôm qua em ngay cả một bệnh nhân cũng không tha, làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy, lẽ nào em không nên bồi thường anh sao?”

Hấn nghiêng người đè lên, ngón tay như bị làn da của Yến Thù Thanh hút chặt, nhẹ nhàng vuốt ve từng bộ phận trên thân thể Yến Thù Thanh, “Cho nên xem ngày hôm qua anh khổ cực như vậy hầu hạ em, ngày hôm nay em liền dùng thịt của em đền đi.”

Nói xong hấn cúi đầu, đang muốn hôn lên, trong dạ dày Yến Thù Thanh không khống chế được bốc lên một trận, cảm giác buồn nôn xông tới, anh theo bản năng gơ tay che miệng lại, nụ hôn của Cận Hằng lập tức rơi vào mu bàn tay của anh.

“Làm sao vậy, không thoải mái?” Cận Hằng ngăn người một chút, chống người lên, lúc này mới chú ý tới trên mặt Yến Thù Thanh ửng hồng, mơ hồ còn có một vết tái nhợt.

“Có phải là tối hôm qua bị anh chơi đùa quá ác, cho nên mệt mỏi không?”

Ngày hôm qua hai người không biết trời đất làm ít nhất bốn lần, dù sao trước kia Yến Thù Thanh cũng chỉ chịu đựng được một hai lần, hiện tại một thành bộ dạng này, cũng không phải không thể, nghĩ tới những thứ này, Cận Hằng không khỏi lộ ra thần sắc lo lắng.

Đối diện biểu tình của Cận Hằng thật giống như đang ám chỉ mình bị thận hư, trong nháy mắt Yến Thù Thanh cảm thấy một trận đau “bi”, “Cái gì gọi là chơi đùa quá ác? Em vẫn khỏe, không có một chút nào mệt, khả năng chính là lúc trước sát hạch ép khô thể lực, vào lúc này có chút không nhắc lên được sức lực thôi.”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng nhíu lại lông mày, “Có phải là do vết thương, em lui lại đây để anh nhìn một chút vết thương trên người em.”

“Ai nha vết thương đã sớm khép lại, thật sự chỉ là mệt mỏi một chút mà thôi.”

Yến Thù Thanh gạt tay hắn ra, co quắp nằm ở trên giường, hữu khí vô lực thở dài một hơi, cười nói, “Ai... Ngày hôm qua vì hái đoá hoa dại là anh, đêm hôm khuya khoắt em chạy đến đây, không chừng là bị cảm lạnh rồi, thật là sắc đẹp làm cho người ta mê muội a, trầm vì sướng hạnh tiểu mỹ nhân, cũng là không thêm đến xỉa đến sức khoẻ của mình.”

Nói xong anh giơ tay muốn nựng cằm Cận Hằng, bị hắn gạt tay ra, giơ tay sờ vào trán của anh, “Không phát sốt, có muốn để quân y khám một chút hay không?”

Lời này khiến Yến Thù Thanh không khỏi xì cười một tiếng, “Để quân y khám? Hai chúng ta hiện tại một thân xanh xanh tím tím, anh chuẩn bị làm sao giải thích cho bọn họ? Đây là nơi chữa bệnh quân bộ a, còn là chiến đội Liệp Ưng, những người kia nếu biết đến hai chúng ta cùng nhau lăn giường, anh nói xem bọn họ có bị hù chết hay không?”

“Yên tâm đi, thân thể của em trong lòng em nắm chắc, không có vấn đề gì, anh cũng đừng nhăn lông mày giống hệt ông già.”

Nói xong lời này, anh giơ tay vừa định xoa lông mày Cận Hằng, kết quả cảm giác buồn nôn lại đột nhiên không có bất kỳ dấu hiệu nào xông tới, anh theo bản năng giơ tay che kín miệng, nghiêng người nằm nhoài trên giường.

Cận Hằng chú ý tới động tác của Yến Thù Thanh, nhíu mày nói, “Em xoa bụng làm gì?”

Yến Thù Thanh thở ra một hơi, thổi tóc trên trán, “Có thể là do ba ngày ở rừng mưa, không ăn cơm đúng

hạn, ăn mấy con sâu không sạch sẽ, làm cho mấy ngày nay dạ dày của em vẫn không thoải mái, nhớ tới những thứ đó liền muốn mắc ói.”

“... Trong dạ dày không thoải mái, mắc ói?”

Cận Hằng lâu bầu một tiếng, không biết nghĩ tới điều gì khóe miệng đột nhiên nhếch lên, lại nói, “Em nói sẽ không phải là anh cày cấy có thu hoạch, em có thai rồi?”

Yến Thù Thanh một hơi không lên được, suýt chút nữa bị sặc chết, ho khan một hồi lâu, cả khuôn mặt đều đỏ ửng, nhắc chân mạnh mẽ đạp hấn một cái, “Cút cút cút, chuyện khó tin như vậy mà anh cũng nghĩ ra được! Đừng có nằm mộng, mau tỉnh lại.”

Cận Hằng càng nghĩ càng cảm thấy có thể, một đôi mắt đều sáng lên, “Chuyện này làm sao gọi là khó tin, hai ta một cầm kiếm giả một phục tùng giả, phù hợp tất cả quy luật sinh sôi của tự nhiên.”

Nhắc tới ba chữ “Phục tùng giả”, Yến Thù Thanh liền không nhận được hừ hừ hai tiếng, bĩu môi nói, “Anh không cần ở trước mặt em cường điệu anh chính là cầm kiếm giả, em cũng đã từng là cầm kiếm giả đó thôi.”

Đối diện biểu tình của Yến Thù Thanh, lông mày Cận Hằng giương lên, coi như em vẫn là cầm kiếm giả, tối hôm qua trời anh thành như vậy cũng không thể đắc thủ!

Lời này ở trong cổ họng lặn một lần, lại bị vợ hấn một cước đạp xuống giường, hấn đến cùng không thể nói ra khỏi miệng.

“Hai chúng ta lặn giường không biết bao nhiêu lần, em còn sức lực thẹn thùng a.”

Hấn nói xong lời này lại mặt dày tiến tới, một mặt tinh thần phần chấn nói, “Đến đến đến, em nằm thẳng xuống, để lão công nghe bụng em một chút.”

Nhìn thấy bộ dạng của hấn nóng lòng muốn thử, Yến Thù Thanh trực tiếp bị tức nở nụ cười, “Anh bị nước chảy vào đầu à, bây giờ làm sao nghe được âm thanh gì?”

Nói xong lời này anh mới ý thức bản thân tựa hồ bị Cận Hằng ảnh hưởng, nhanh chóng phi phi hai tiếng, “Anh đừng nghĩ linh tinh, em không thể mang thai, anh đừng nằm mơ chuyện phi lý như thế.”

Nhắc tới hai chữ “Mang thai”, Yến Thù Thanh xấu hổ hận không thể đập đầu chết quách đi cho rồi, chuyện như vậy đối với anh một người trong lòng vẫn là cầm kiếm giả mà nói thực sự ngấm lại đều cảm thấy tê cả da đầu.

Lời này khiến Cận Hằng không nhận được, mặt mày co quắp, bĩu môi nói, “Trần Lâm lẽ nào không có nói cho em biết, trong thân thể em khoang sinh sôi nảy nở đã trở mã, rất dễ dàng mang thai, chuyện tốt như

vậy cần gì phải trốn tránh, lại nói tối hôm qua anh rõ ràng anh bắn ở bên trong nhiều như vậy, thậm chí còn chảy cả ra ngoài, không chừng liền...”

“Dừng lại!” Mắt thấy cái tên này lại muốn nghiêm trang nói lời nói thô tục, Yến Thù Thanh nhanh chóng ngắt lời hắn, lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, “Em cho là ban đầu ở trường quân đội học môn sinh lý học em là đứa dốt nhất, không nghĩ tới anh giống em kẻ tám lạng người nửa cân a, tối hôm qua anh mới vừa.. sáng sớm ngày thứ hai đã có rồi.”

Nửa câu nói sau quá xấu hổ, Yến Thù Thanh mang theo gương mặt đỏ ửng đến cùng không nói được đầy đủ.

Nghe xong lời này, biểu tình Cận Hằng trầm xuống, lại biến thành một bộ dạng lạnh lùng, qua đã lâu mới thở dài, “... Em nói đúng, chất lượng dù có tốt đến mấy, không thể tối hôm qua vừa mới bắn, sáng nay đã thụ tinh được.”

“Chuyện như vậy không cần cố ý nói ra!”

Yến Thù Thanh bó tay toàn tập, cảm giác nhiệt độ trên mặt đã đạt tới 100 độ C.

“... Tại sao nhiều lần như vậy một chút động tĩnh cũng không có.”

“ ... ”

“Trần Lâm kia rốt cục có nói thật hay không?”

“ ... ”

“Ai... Sau đó anh sẽ cố gắng một chút đi.”

Cận Hằng lâm vào chán ghét bản thân, cuối cùng không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng quắc quay đầu lại nói, “Anh cảm thấy chúng ta tất yếu nên đặt chuyện này nên hàng đầu, nếu như dựa theo tần suất mỗi ngày bốn lần, không thể không trúng thưởng.”

Yến Thù Thanh không nhịn được lại đập hắn một cước, “Một mình anh mỗi làm bốn lần đi, em chỉ sợ đến lúc đó anh sẽ cạn kiệt muốn sinh cũng không sinh được.”

Nói xong lời này, anh mang theo gương mặt đỏ ửng, hất chần lên trùm lên người mình, trong lúc nhất thời trong lòng cũng bắt đầu có chút khủng hoảng.

Vừa nãy Cận Hằng không mở miệng, căn bản anh chưa từng suy nghĩ theo phương hướng này, thế nhưng

Trần Lâm lúc trước đã từng nói, khoang sinh sôi nảy nở ở bên trong thân thể anh đã triệt để trở mã, nghĩ đến đây trong lòng anh không khỏi lạnh lẽo.

Lẽ nào hiện tại phản ứng của anh thật sự là...!

Tại thời kỳ trưởng thành anh vẫn là cầm kiếm giả, lại không học môn sinh lý cẩn thận, thực sự không biết phục tùng giả “Thụ thai” là khái niệm gì, sẽ xuất hiện dấu hiệu gì, huống hồ nơi này là chiến đội Liệp Ưng, cũng không có phục tùng giả có thể giải đáp vấn đề cho anh.

Cho nên khi cái ý niệm này xuất hiện trong phút chốc, anh kỳ thực còn lâu mới có được thản nhiên nhìn như bên ngoài, thậm chí so với Cận Hằng anh còn sốt sắng hơn, bởi vì anh không có cách nào tưởng tượng dưới tình cảnh bây giờ, nếu như anh thật sự mang thai thì sẽ thành ra thế nào!

Thế nhưng sau khi trải qua khủng hoảng, anh liền bình tĩnh lại.

Tuy rằng ở đây không có phục tùng giả có thể chỉ bảo cho anh, thế nhưng anh cũng không phải loại gà mờ một chút thường thức cũng không biết.

Trước tiên không đề cập tới tối hôm qua hai người lăn giường, trước khi biết được Đoan Trạch chính là Cận Hằng, anh vẫn thanh tâm quả dục, thậm chí ngay cả làm chuyện riêng tư chưa từng có, căn bản không tồn tại khả năng mang thai, thế nhưng trước khi tới chiến đội Liệp Ưng, bên trong bụng anh đã nhiều hơn một miếng “Thịt”, làm sao có khả năng vẫn luôn tồn tại đến bây giờ.

Sát hạch của chiến đội Liệp Ưng có bao nhiêu biến thái, anh đã tự mình lĩnh giáo, trải qua mưa bom bão đạn không biết bao nhiêu lần anh trở về từ cõi chết, cuối cùng thậm chí còn suýt chút nữa chết ở trong tay ác thú, nếu như vậy còn có thể lưu được đứa nhỏ, chính anh cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

Nghĩ thông suốt chuyện đó, anh thở một hơi dài nhẹ nhõm, tảng đá vẫn luôn treo ở trong lòng ngực rốt cục cũng rơi xuống.

Hiện tại anh buồn nôn buồn nôn chắc do dạ dày không khỏe đi? Về phần mang thai và vân vân, nhất định là Cận Hằng tên khốn này ám chỉ, mới để cho anh suy nghĩ nhiều như vậy.

Quơ quơ đầu, đánh đuổi suy nghĩ ngổn ngang, anh từ trong chăn nhô đầu ra, một gương mặt bởi vì thiếu dưỡng khí đột nhiên đỏ bừng, tức giận trừng Cận Hằng liếc mắt một cái.

Rõ ràng là ánh mắt ghét bỏ, phối hợp với gương mặt đỏ ửng của Yến Thù Thanh giờ khắc này, đối với Cận Hằng mà nói quả thực giống dục cầm cổ tống.

Bị vướng bởi tình trạng thân thể của Yến Thù Thanh, hấn vốn là không nghĩ làm gì nữa, thế nhưng nhìn chằm chằm lồng ngực phập phồng cùng đôi môi ướt át đỏ sẫm của Yến Thù Thanh, rõ ràng một mặt ý xuân cao trào, hô hấp của hắn đột nhiên cứng lại, vén chăn lên đồng thời che lấy hai người, cắn một cái

vào lỗ tai của Yến Thù Thanh, “Em nhìn anh như vậy làm gì, có phải là đồng ý kế hoạch của anh, vậy sáng sớm liền đem bốn lần hôm nay làm xong đi?”

Nói xong hấn lại hôn lên, hai cái tay cũng không ngừng sờ loạn.

Yến Thù Thanh đuổi chân muốn đạp hấn lại bị hấn đè lại, tức giận nói, “Đi đi đi... Ai nhìn anh, không biết xấu hổ, anh mau đứng lên, đừng... Đừng đè lên em!”

Lần thứ hai lừa gạt tiến vào trong chăn, cảm giác thiếu dưỡng khí làm cho anh hô hấp bất ổn, âm thanh càng trở nên thô suyền, giống như trêu chọc thần kinh Cận Hằng, hấn như một con khuyển to lớn, tàn nhẫn mà dấn người, bàn tay ở bộ vị mấu chốt của Yến Thù Thanh quạt gió thổi lửa khắp nơi, một bên xoa nắn một bên khàn giọng nói, “Anh chỉ biết nhìn thấy trên mặt của em giống như đang viết ”lão công anh mau lại đây nhanh lên một chút” mà thôi.”

Thân thể hai người quá quen thuộc, mấy lần Yến Thù Thanh bị trêu chọc làm cho hô hấp rối loạn, “Cái tên nhà anh da mặt dày như vậy! Tê... Đừng nắm chỗ ấy!”

Cận Hằng siết tiểu Thù Thanh, một bên ác liệt chơi đùa một bên liếm lỗ tai của đối phương cười nhẹ, “Đừng nói một đằng làm một nẻo, anh biết em yêu thích.”

“Ai yêu thích...! Ân... Ân a... Mẹ nó...mau, buông tay!”

“Muốn anh buông tay liền nói dễ nghe một chút, ngày hôm qua em gọi anh là gì, gọi lại một tiếng lão công cho anh nghe đi.”

Động tác Cận Hằng càng lúc càng nhanh, gió thổi không lọt trong chăn, khiến mồ hôi chảy xuống hoà vào dòng hô hấp cực nóng, không khác nào một căn nhà lao sắc tình kiều diễm, đem Yến Thù Thanh vững vàng nhốt ở bên trong không có cách nào nhúc nhích.

“Gọi... Gọi anh cái đại đầu quỷ!” Yến Thù Thanh chết sống cắn chặt môi, không để cho mình tiếp tục phát ra âm thanh xấu hổ, dùng cả tay chân đầm đá, hận không thể khẩn trương trốn chạy.

“Không gọi lão công vậy thì phải giáo huấn em.”

Cận Hằng làm bộ như thật cười nhẹ một tiếng, trên tay đột nhiên hơi dùng sức, da đầu Yến Thù Thanh tê rần, không thể nhịn được âm thanh rên rỉ, rít lên một tiếng từ trong khe hở chạy ra ngoài...

Hết chương 54-phần 1.

82. Chương 54-2: Phần 2

Trong lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên vang lên tiếng gõ, “Tùng tùng tùng”.

Hai người đồng thời sững sờ, ngoài cửa truyền đến âm thanh quân y, “Đoan Trạch tiên sinh tỉnh chưa, vừa nãy chúng tôi nhận được tin báo, sáng sớm hôm nay kiểm tra một lần thân thể cuối cùng cho các cậu, sau đó các cậu có thể chính thức đi chiến đội Liệp Ưng báo cáo, có thể mở cửa không, chúng tôi giúp cậu kiểm tra xong còn phải đi đến chỗ thành viên khác.”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh đẩy ra Cận Hằng, nhanh chóng ngồi dậy, một gương mặt trong nháy mắt đỏ chót.

“Xong xong, chỉ lo dính lấy anh, quên mất cả chính sự, quân y sẽ đến chỗ em, em phải nhanh chóng đi về.”

Nói xong anh luống cuống tay chân mặc quần áo, bím tóc màu nâu theo động tác của anh giật giật, Cận Hằng nhìn thấy không nhịn được cười, “Bây giờ đi về sẽ gặp phải bọn họ chẳng phải là giấu đầu hử đuôi, dù sao quân y đã gõ cửa, em cứ trực tiếp lưu ở chỗ này của anh đi, đồng thời kiểm tra là được.”

“Vậy em giải thích thế nào hơn nửa đêm chạy đến phòng của anh?”

Yến Thù Thanh bó tay toàn tập, tự mình trải nghiệm cái gì gọi là “Sắc đẹp hồng việc”, đều do Cận Hằng cái tên này quá đẹp, đây rõ ràng chính là mỹ nhân kế!

Nói xong anh vội vàng từ trong tủ tiện tay lấy ra hai bộ đồ bệnh nhân vứt ở trên người Cận Hằng, “Mau mặc vào đi!”

Lúc này cửa phòng lại vang lên, “Đoan Trạch tiên sinh, ngài còn chưa tỉnh sao? Thời gian đã không còn sớm, không nhanh lên một chút ngài sẽ...”

“Cần gì phải phí lời với bọn họ.”

Âm thanh huấn luyện viên đột nhiên ở ngoài cửa vang lên, Yến Thù Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, thậm chí cũng không kịp nhảy cửa sổ nhảy ra ngoài, cửa phòng bệnh đã kêu lên một tiếng “Răng rắc” mở ra.

Quân y cùng huấn luyện viên đi tới, chỉ một thoáng bốn người hai mặt nhìn nhau, bầu không khí vô cùng lúng túng.

Yến Thù Thanh cảm thấy may mắn lúc này đã che chắn toàn thân từ trên xuống dưới, không đến nỗi lộ ra một thân vết tích mập mờ, đứng thẳng người vội vàng chào một cái, “Trưởng quan.”

Đôi mắt huấn luyện viên giống như con dao sắc bén ở trên người Yến Thù Thanh khoét một lỗ, ánh mắt nguy hiểm chuyển một vòng trong phòng, “Tại sao cậu lại ở chỗ này?”

“Tôi... Tôi tới thăm Đoan Trạch một chút, sau này mọi người đều là đồng đội mà, ha ha, chung quy phải quan tâm lẫn nhau.”

Yến Thù Thanh cười khan mấy tiếng, bản thân cũng cảm thấy được lời nói dối này thực sự vụng về, chưa từng nghe nói trời còn chưa sáng liền tới thăm bệnh nhân.

“Thăm bệnh? Cậu ta bị gãy tay hay gãy chân, nặng đến mức nào để cậu phải đến thăm? Tôi chính là từng căn dặn cậu, trước khi cậu chưa hoàn toàn bình phục không được tùy ý đi lung tung, cậu đây là cái lệnh!”

Huấn luyện viên trừng Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, quay đầu nhìn về phía Cận Hằng bên cạnh, vào giờ phút này, Yến Thù Thanh thậm chí cũng không dám tưởng tượng cái tên này rốt cuộc là dùng hình tượng gì gặp người khác, len lén liếc mắt một cái, kết quả Cận đại gia không biết lúc nào chui vào trong chăn, che kín toàn bộ người mình từ trên xuống dưới.

Không đợi huấn luyện viên mở miệng, hần trước tiên ho khan, “Hồi bẩm trưởng quan, thân thể tôi không quá thoải mái, liền để Thư Yến đến giúp tôi một chút, lúc trước chúng tôi ở cùng ký túc xá, quan hệ tốt vô cùng, ngài cũng không phải không biết.”

“Thân thể không thoải mái, là lý do cậu nhìn thấy trưởng quan núp ở trong chăn à! Nơi này chính là bệnh viện, cậu không thoải mái không tìm thầy thuốc tìm cậu ta làm gì?”

Nói xong lời này, huấn luyện viên nhanh chân đi đến trước giường Cận Hằng xốc lên chăn của hần, trên người vết tích xanh tím đột nhiên lộ ra, Yến Thù Thanh không khỏi hít một ngụm khí lạnh, biết đến lần này thật sự xong rồi...

Chỉ cần là người có kinh nghiệm trải qua chuyện đó, cũng nhìn ra được một thân xanh tím của Cận Hằng là xảy ra chuyện gì.

Huấn luyện viên nhú mày, ánh mắt đông lạnh, “Trên người cậu xảy ra chuyện gì vậy?”

Cận Hằng thần nhiên ngồi xuống, lấy áo bên cạnh mặc vào, che đi phần lớn vết tích, một mặt nghiêm túc nói, “Hồi bẩm trưởng quan, ngày hôm qua tôi bị nhiễm phong hàn, nghe nói Thư Yến biết cạo gió, liền để cậu ấy tới giúp tôi một chút.”

“Ngài đừng xem dấu vết này đáng sợ, trên thực tế đặc biệt hữu hiệu, ngày hôm nay tôi cũng cảm giác tốt lắm rồi, trưởng quan xin ngài bao dung, đừng trách Thư Yến, cậu ấy cũng chỉ là muốn duy trì tinh thần đoàn kết đồng đội mà thôi.”

“... Cạo gió?” Trầm mặc chốc lát huấn luyện viên mới quay đầu sang hỏi quân y bên cạnh, “Có loại y thuật

này?”

Quân y đứng ở một bên cách xa giường Cận Hằng, căn bản không thấy rõ, vào lúc này Cận Hằng đã mặc quần áo vào, càng không nhìn nguyên có, nhưng vẫn là thản nhiên gật đầu, “Vào thời địa cầu cổ đại, nước Trung Hoa quả thực từng có một loại phương pháp chữa bệnh dân gian, nếu như là bị cảm lạnh có thể dùng phương thức cạo gió để loại bỏ khí độc trong người, nhìn trạng thái của Đoan Trạch tiên sinh bây giờ, hiệu quả có vẻ rất tốt, không nghĩ tới Thư Yên tiên sinh còn có tay nghề như vậy.”

Cận Hằng phi thường chính trực nghiêm túc gật gật đầu, “Đúng a, tôi cũng không nghĩ tới hiệu quả sẽ tốt như thế, tay nghề cạo gió của Thư Yên rất tốt, đặc biệt sáng khoái, vốn là toàn thân lạnh lẽo, được cậu ấy xoa bóp, quả thực rất dễ chịu.”

Lời này nghe tới là lạ, luôn cảm thấy tựa hồ không chỉ là khen tay nghề cạo gió của Yên Thù Thanh rất tốt, mà thời khắc này biểu tình Cận Hằng quá nghiêm chỉnh, hoàn toàn khiến người ta không có cách nào nghĩ sang chuyện khác, chỉ có Yên Thù Thanh đứng bên cạnh, cúi đầu, siết chặt nắm đấm, một gương mặt đỏ đến mức gần như tích huyết, anh chưa từng thấy người nào đằng hoàng trịnh trọng có thể nói những lời ám chỉ như vậy.

Có lẽ là được quân y tán thành, huấn luyện viên cũng là không tiếp tục hoài nghi, liếc mắt nhìn Yên Thù Thanh bên cạnh cúi đầu, cảm thấy được thái độ của anh coi như không tệ, tiến lên vỗ vỗ bờ vai anh, “Cậu có thể duy trì tinh thần đoàn kết của đồng đội rất tốt, về sau cố gắng phát huy, ngày hôm nay cứ tính như vậy, hai cậu cố gắng tăng nhanh tốc độ kiểm tra!”

Nói xong lời này, huấn luyện viên nhìn hai người liếc mắt một cái, sau khi nói câu cuối cùng “Trước bảy giờ đến chiến đội đưa tin”, quay người đi ra phòng bệnh, cũng không tiếp tục nghi ngờ quan hệ của hai người.

Theo dõi bóng lưng huấn luyện viên rời đi, Yên Thù Thanh mang theo gương mặt giận dữ và xấu hổ, không tiếng động trừng mắt cười như không cười nhìn Cận Hằng: Hoàn toàn không ngờ Cận Hằng đóng kịch giỏi như thế!

Hết chương 54-phần 2.

83. Chương 55-1: Phần 1

Trải qua một hồi phong ba “Bắt kẻ thông dân” đột nhiên xuất hiện, hai người không còn dám tiếp tục hồ đồ, ngoan ngoãn nghe theo quân y sắp xếp, một lần nữa làm kiểm tra thân thể.

Rõ ràng tối hôm qua không biết trời đất giằng co cả một đêm, vào lúc này Cận Hằng tinh thần sáng khoái, trên mặt thần thái sáng láng, hoàn toàn không nhìn ra nửa điểm bị thương, mà vết thương của Yên Thù Thanh so với hần còn nhẹ hơn mấy phần, giờ khắc này lại vẫn cứ đau lưng mỗi eo, hai chân như nhũn ra, đối diện biểu tình cười như không cười của tên kia, anh không nhìn được ở trong lòng mắt trợn trắng, cầu khẩn bản thân sẽ không phải bởi vì “thận hư” khiến toàn bộ người trong chiến đội Liệp Ưng biết chuyện.

May là quá trình kiểm tra phi thường thuận lợi, ngoại trừ nhiệt độ của Yến Thù Thanh có chút hơi cao, vết thương hai người đều đã không ngại, vì vậy hai người đơn giản rửa mặt một phen, đúng giờ cùng huấn luyện quan leo lên phi hành khí.

Trải qua hành trình một giờ, phi hành khí rốt cục rơi xuống đất.

Trại huấn luyện của chiến đội Liệp Ưng xây ở giữa một ngọn núi, cao hơn một nghìn thước so với mặt nước biển, mà quân doanh to lớn, lại ẩn giấu ở bên trong tuyết lớn mênh mông, nếu như không có máy móc hướng dẫn, mặc dù phi hành phí chạy đến đó, cũng căn bản không phát hiện được mục tiêu.

Rốt cục tới được nơi, bản thân vì nó phấn đấu, trái tim Yến Thù Thanh đập đến lợi hại, lúc trước cùng hoàng đế chủ động yêu cầu tham gia khảo hạch, chính anh không nghĩ tới sẽ có kết quả như thế này, chỉ là muốn cố gắng hết sức tranh thủ, mặc dù phải trả giá bằng cả tính mạng anh cũng không oán không hận.

Ai nghĩ cho tới bây giờ anh không chỉ thật sự trở thành một thành viên của nơi này, bên người còn có Cận Hằng làm bạn, cảm giác này tựa như trúng số, còn là trúng loại độc đắc, trái tim kinh hoàng, rõ ràng trước đây đã là thiếu tá mang binh đánh giặc, giờ khắc này Yến Thù Thanh lại giống như tên lính mới ra trường, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ, mãi đến tận khi đi vào ký túc xá, sự hưng phấn kia cũng chưa từng biến mất

“Em rất cao hứng sao?”

Âm thanh cứng rắn của Cận Hằng đột nhiên vang lên bên tai.

Yến Thù Thanh không nhận ra được hần khẩu khí không đúng, theo bản năng gật gật đầu, đầu cũng không quay lại nói, “Đĩ nhiên, lẽ nào anh không có?”

Nói xong lời này, một cái tay đột nhiên bóp mặt của anh, không cho anh nhìn loạn khắp nơi, Yến Thù Thanh vừa ngẩng đầu liền đối mặt với gương mặt lạnh lùng của Cận Hằng.

Hần không vui liếc nhìn Yến Thù Thanh một cái, sau đó quay đầu đi tức giận nói, “Không cần phải cùng anh ở chung một chỗ, em liền vui vẻ như thế?”

“Ha?”

“Sau khi em nghe huấn luyện viên sắp xếp ký túc xá vẫn luôn cười ngây ngô, chẳng lẽ không đúng bởi vì cái này?”

Yến Thù Thanh vừa nghe lời này, nụ cười trên khóe miệng cứng đờ, thấp giọng khụ vài tiếng lại nhẹ giọng nói, “... Em vừa nãy cười ngây ngô rất rõ ràng sao?”

Nghe xong lời này thái dương Cận Hằng nhất thời nhảy ra gân xanh, “Đúng, hơn nữa muốn bao nhiêu ngu xuẩn thì có bấy nhiêu ngu xuẩn.”

Nói xong lời này, hần hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đẩy ra cửa lớn ký túc xá, đem đồ vật của mình ném lên giường ký túc xá, một bộ dạng hoàn toàn không muốn nói chuyện với Yến Thù Thanh.

Nhìn gò má cứng rắn của Cận Hằng không biết lửa giận từ đâu mà tới, Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, ánh mắt nhìn vào bên trong ký túc xá, nhìn thấy bên trong có sáu cái giường ngủ, trong nháy mắt hiểu rõ.

Cái tên này không phải chứ... Lẽ nào ngay cả dấm chua này cũng ăn?

Yến Thù Thanh nhin không được phì một tiếng bật cười, thừa dịp vào lúc này trong ký túc xá không ai, lén lút đến gần đâm gò má hần một chút, “Này, anh sẽ không phải là bởi vì không có cách nào cùng em đơn độc chung một phòng cho nên mới tức giận như vậy chứ?”

Cận Hằng đẩy ra tay làm loạn của Yến Thù Thanh, co quắp nghiêm mặt không thay đổi xì một tiếng, “Ai nói với em anh tức giận?”

“Ôi ôi ôi, anh không tức giận sao lại có biểu tình này, nhìn gương mặt này của anh xem, nóng đến như vậy rõ ràng là muốn đun sôi nước cũng được.”

Yến Thù Thanh giơ tay nắm mặt của hần, cười đến đôi mắt đều cong lên, Cận Hằng vốn là muốn trực tiếp đẩy ra, kết quả đối diện đôi đồng tử sáng loáng của đối phương, không biết lỡ tai đỏ thêm mấy phần, nghiêm mặt co quắp không nhin được nói, “Xuống xuống, đừng táy máy tay chân, em yêu thích ở ký túc xá như thế, nhanh chóng tìm giường ngủ cách xa anh ra, đỡ phải trốn ở sau lưng anh vụng trộm vui mừng.”

“Thật sự tức giận rồi?” Yến Thù Thanh dán sát tới, chớp mũi cơ hồ kề sát mặt Cận Hằng, cười nói, “Anh đừng vui oan em, em nào có giấu anh ở sau lưng vụng trộm vui mừng a, trong quân đội ở ký túc xá tập thể không phải chuyện rất bình thường, trước đây hai chúng ta ở trường quân đội, người trong phòng so với bây giờ còn nhiều hơn, cũng không thấy anh phản đối a.”

“Vậy có thể giống nhau sao?”

Cận Hằng phút chốc một chút quay đầu sang, “Trước đây chúng ta là quan hệ như thế nào, hiện tại là quan hệ như thế nào? Đến lúc đó một phòng toàn người, ai biết trong số bọn họ có ý đồ riêng hay không?”

Vừa nghĩ tới bên trong phòng này sẽ có những người khác, hần không có cách nào cùng vợ mình thân mật, hần không khỏi bực bội, thế nhưng tính cách Yến Thù Thanh lại là một người hoà đồng, ở trước mặt người khác không câu nệ tiểu tiết, trước đây ở ký túc xá, nói cởi quần áo liền cởi quần áo, ở trần lộ ra hai cái chân dài chạy loạn khắp nơi, căn bản không biết có người liên tục nhìn chăm chăm vào.

Được rồi... Tuy rằng người vẫn nhìn chăm chăm Yến Thù Thanh chính là hắn, nhưng bây giờ hắn là hợp pháp, dựa vào cái gì còn để cho người khác quấy rối thế giới hai người bọn họ.

Nghe xong lời này, Yến Thù Thanh trở mắt một hồi lâu mới cân nhắc được lời Cận Hằng nói có ý gì, trong nháy mắt lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, anh thực sự là không hiểu mạch não của người này.

“... Anh nói xem, có phải là anh cảm thấy em rất đẹp trai mê người không?”

“Em bớt tự luyện đi.” Cận Hằng tức giận lườm Yến Thù Thanh một cái, di chuyển tầm mắt sang chỗ khác, nhưng chính là không nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Yến Thù Thanh biết mình chột trúng chỗ yếu, anh phát hiện chỉ cần anh tự luyện một chút, luôn có thể đoán đúng tâm tư người này.

Bất đắc dĩ xoa mặt, anh cười đến khoe miệng sắp chuột rút, “Em nói nè, tư tưởng này của anh có thể sửa lại một chút hay không, không phải cầm kiếm giả nào cũng có thể tùy tiện để ý đến em, người ta đến chiến đội Liệp Ưng làm lính, làm gì có nhiều tâm địa gian xảo như anh, anh cho rằng đây là Thương Kiếm hay sao, còn có thể người gặp người thích.”

Cận Hằng co quắp nghiêm mặt hừ lạnh một tiếng, “Dù là ở Thương Kiếm hay ở đây, em là vợ của anh, anh phải có trách nhiệm quản em.”

Một câu nói khiến Yến Thù Thanh ghen một chút, trong nháy mắt gương mặt trở nên đỏ ửng, “... Cái tên nhà anh làm sao... Ai là vợ của anh! Anh có thể đứng đắn một chút hay không!”

“Dù sao người nào đó cũng đã gọi anh là lão công, có phải là lão bà hay không, trong lòng người đó tự rõ ràng.”

“...” Lại tới nữa rồi!

Gương mặt Yến Thù Thanh đỏ bừng, gần như muốn phát điên, thực sự là bước lỡ một bước sai lầm cả đời, anh có dự cảm chuyện này Cận Hằng sẽ nhắc tới liên tục.

Nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua cùng sáng sớm hôm nay một thân xanh tím, anh không khỏi tức giận, ngồi dậy trực tiếp đem đồ vật của mình ném tới cái giường gần Cận Hằng nhất.

Thấy cảnh này, khoe miệng Cận Hằng cực kỳ không rõ ràng hướng lên trên câu lên một chút, còn không quên nói nói mát, “Không phải em rất thích được ở ký túc xá tập thể sao, vậy còn không tìm cái giường cách xa anh ra một chút?”

Yến Thù Thanh nhú mày nở nụ cười, ngón tay đùa bỡn sống mũi cao của Cận Hằng, cúi đầu dán vào bên

tai của hắn nhẹ giọng nói, “Anh không phải nói em là vạn nhân mê người gặp người thích, vậy em sẽ ngủ ở cái giường gần anh nhất, mỗi ngày khiến anh vừa mở mắt liền nhìn thấy được em, thấy được nhưng lại sờ không được, xem anh có ghen chết không.”

Nói xong lời này, không đợi Cận Hằng bắt được, anh đã quay người nhảy đến cửa.

Cận Hằng vồ hụt, bị lời này của Yến Thù Thanh kích thích khiến hai lỗ tai đỏ ửng, trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ. Yến Thù Thanh hài lòng cười ha ha, không chờ hắn phục hồi tinh thần lại bắt người, cầm theo cốc của mình chạy như một làn khói đi ra ngoài.

Bởi vì thành viên mới còn chưa tới hết, cho nên trước chín giờ chiến đội Liệp Ưng không có sắp xếp nhiệm vụ huấn luyện, người bên trong ký túc xá không nhiều, Yến Thù Thanh tùy ý chạy hết một vòng, liền trực tiếp đi phòng uống nước.

Trong quân đội điều kiện có hạn, không có cách nào cung cấp người máy gia đình cho từng phòng ký túc xá, vì vậy mới cố ý thoả mãn khẩu vị của mọi người, cố ý xây dựng phòng giải khát di động, bên trong ngoại trừ đồ uống có cồn, tất cả loại đồ uống đều có.

Có lẽ là do nguyên nhân sáng sớm bị huấn luyện viên quấy rầy, sau đó liền vội vội vàng vàng tham gia kiểm tra sức khỏe, chưa kịp ăn sáng, vốn là dạ dày đã yên tĩnh vào lúc này lại đột nhiên sôi trào.

Yến Thù Thanh nghĩ anh nên đi tìm quân y lấy ít thuốc dạ dày, làm sao cảm giác buồn nôn vẫn không dứt đây, trước đây trong lúc theo quân xuất chinh, anh cũng bị đói không ít lần, khi đó rõ ràng cũng không gặp phản ứng như vậy.

Trong lòng một bên lăm nhăm, Yến Thù Thanh vừa đi đến trước máy giải khát lấy cho mình một cốc sữa bò nóng hổi, mùi vị sữa bò nhàn nhạt bay ra, trong dạ dày càng thêm sôi sục, căn bản không chú ý tới người trước mắt, cúi đầu vừa muốn đi đến cái ghế bên cạnh ngồi một chút, cũng không biết là người kia cố ý đi gần tới, hay là anh quá không cẩn thận, mới vừa quay đầu hai người liền đụng vào nhau, cốc sữa bò nóng trong tay lập tức đổ ra.

Chất lỏng nóng bỏng sánh ra làm cho ngón tay Yến Thù Thanh bị nóng run lên, cốc thủy tinh trong nháy mắt đập xuống đất, sữa bò bắn tung toé, cơ hồ tất cả đều bắn vào người kia.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi không nhìn thấy, anh không có chuyện gì chứ, có bị bỏng hay không.”

Yến Thù Thanh nói xong không để ý tới tay của mình, vội vã từ trong túi lấy ra giấy ăn.

Chất lỏng màu trắng dính ở trên quần trang màu xanh nhạt càng thêm chói mắt, Yến Thù Thanh không rõ ràng thân phận của người trước mắt này, nhưng anh mới đến, ngày thứ nhất đã đắc tội nhân vật lớn trong quân đội thì sau này sẽ rất khó xử.

Nghe tới đây, anh không khỏi đau đầu, kết quả người đối diện lại đột nhiên trầm thấp nở nụ cười.

Âm thanh du dương trầm thấp vang lên bên tai, Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với ánh mắt màu nâu nhạt sắc bén.

Người này có một gương mặt góc cạnh rõ ràng, một đôi mày kiếm xen vào tóc mai, khóe miệng ôm lấy một vết nụ cười như có như không, phối hợp một thân quân trang thẳng tắp, hiện ra vô cùng anh tuấn cao lớn.

Yến Thù Thanh chưa từng thấy người này, mà có thể xuất hiện ở chiến đội Liệp Ưng ít nhất có thể xem như là “Đồng sự”, vì vậy mỉm cười, áy náy nói, “Làm dơ quân trang của anh, thật sự là quá ngượng ngùng, phỏng chừng ngày hôm nay anh cũng không mặc được nữa, không bằng cởi ra tôi sẽ giặt sạch sẽ sau đó trả lại cho anh.”

Người kia không vội vã trả lời, tựa hồ cũng không để ý vết bẩn trên người mình, nhìn chằm chằm Yến Thù Thanh một hồi, thoáng nhướn mi cười nói, “Thư Yến?”

Yến Thù Thanh sửng sốt, “... Anh quen tôi à?”

Hết chương 55-phần 1.

84. Chương 55-2: Phần 2

Người kia bật cười, một đôi mắt màu nâu trước sau như một chăm chú nhìn vào mặt của Yến Thù Thanh, “Cậu là người suýt chút nữa làm thịt một con ác thú, hiện tại toàn bộ chiến đội Liệp Ưng có mấy người không quen biết cậu.”

Nhắc tới chuyện này, trong lòng Yến Thù Thanh sửng sốt, ngay cả chính anh cũng không biết thì ra chuyện này truyền ra ngoài nhanh như vậy, ngay cả một người không quen biết cũng có thể nhận ra anh, theo bản năng giơ tay gỡ đầu một cái, anh lúng túng nở nụ cười, “Vậy sao? Thì ra tôi đã nổi danh như vậy, vậy vừa vặn, anh biết tôi là ai cũng không cần sợ tôi cầm quần áo của anh chạy.”

Anh khoát tay, lộ ra mu bàn tay đỏ ửng, người kia hí hóp mắt nhìn chăm chú nửa giây, cười nói, “Cũng chỉ là quần áo thôi, bẩn một chút cũng không có gì, tôi vừa này đi tới nhìn thấy cậu tựa hồ không quá thoải mái, cậu ở phòng ký túc xá nào? Có cần tôi đưa cậu về hay không?”

Lời này có chút đột ngột, thể nhưng không thất lễ, mà Yến Thù Thanh rất không thích để một người xa lạ không quen biết quan tâm đến mình, huống chi mới vừa làm dơ quần áo của người ta, cũng không có đạo lý làm phiền người ta nữa, vì vậy cười vung vung tay, “Không cần không cần, tôi vừa này chính là chưa ăn điểm tâm cho nên có chút đói bụng, hiện tại đã không sao.”

Vừa mới dứt lời, Yến Thù Thanh lại vội vàng mở miệng, “Tôi phải đi rồi, vừa nãy thật sự là quá ngưỡng chừng, tôi ở phòng 7712, bất cứ lúc nào anh cũng có thể cầm quần áo tới tìm tôi, nếu có duyên lần sau gặp lại trò chuyện tiếp.”

Nói xong lời này, anh quay người mới vừa định rời đi, sau lưng người kia đột nhiên gọi anh lại, tiến lên một bước đem khăn mùi xoa giặt qua nước lạnh đưa cho anh, “Mu bàn tay của cậu đều bị nóng đỏ, dùng cái này đắp đi.”

Nói xong lời này, người kia không chờ Yến Thù Thanh từ chối, liền rời đi trước.

Nhìn chăm chú khăn mùi xoa trong tay, Yến Thù Thanh giữ lại không được vứt cũng không xong, giả sử người này buổi tối thật sự đưa quần áo dơ đến, anh cũng không thể nói anh đã đem khăn tay người ta cho mình ném đi rồi.

Ngoài cửa sổ còi tập hợp vang lên, Yến Thù Thanh hết cách rồi, chỉ có thể cầm khăn tay chạy trở về ký túc xá.

Vừa vào cửa, Cận Hằng đang dựa vào đầu giường đọc sách, mỗi lần hắn đọc sách đều thích đeo kính, hắn nói làm như vậy vì bảo vệ đôi mắt, nhưng trong mắt Yến Thù Thanh xem ra vốn là đang khoe mẽ thì có.

Trước đây cái tên này đeo kính mắt, yên lặng ngồi ở một bên, một bộ dạng quý công tử nhã nhặn áo mũ chỉnh tề, nhưng bây giờ hắn một đầu tóc đỏ lung ta lung tung cùng một gương mặt sẹo, lại bày ra cái tạo hình này, thấy thế nào cũng có cảm giác đáng yêu.

Yến Thù Thanh không nhịn được cười một chút, lúc này Cận Hằng ngẩng đầu lên, liếc anh một cái tiếp tục đọc sách, “Em làm gì vậy, đi đâu mà đi lâu thế?”

“Đi phòng giải khát uống cốc sữa bò.”

“Vậy của anh đâu?”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh âm thầm le lưỡi một cái, xong, vừa nãy gặp gỡ người kỳ quái kia, làm cho anh quên mất việc này, mà việc này nếu như nói cho Cận Hằng, cái vai dấm chua này phỏng chừng lại phát tác, vì vậy anh ngoan ngoãn ngậm miệng lại, “... Quên rồi.”

“Đã biết trong lòng em không có anh rồi mà.” Cận Hằng không mặn không nhạt bĩu môi, “Lần sau quên mất mang cho anh, nhớ phải uống nhiều một chút, đứa nhỏ cần được bồi bổ.”

“Đứa nhỏ gì... đứa nhỏ ở đâu?” Yến Thù Thanh lập tức bị hắn làm cho kinh ngạc.

Cận Hằng để sách xuống, vô cùng nghiêm túc nói, “Nếu như tối hôm qua chúng ta chế ra người thành công,

hôm nay thụ tinh chính là con của chúng ta, uống nhiều sữa đối với thân thể rất tốt, đối với đứa nhỏ cũng rất tốt.”

Yến Thù Thanh một hơi không lên được, trực tiếp muốn đi lên đập hấn một cái, nhưng vào lúc này cửa ký túc xá lại mở ra, huấn luyện viên mang theo mấy người đi vào.

Hai người đều bị sợ hết hồn, chân của Yến Thù Thanh cũng không kịp thu hồi lại, suýt chút nữa một đầu cắm ở trên đất, huấn luyện viên liếc anh một cái, hướng mấy người phía sau giơ cầm lên, “Sau này mấy người bọn họ sẽ ở cùng ký túc xá này.”

Nói xong lời này, ba người trẻ tuổi đi tới, thoát nhìn vô cùng dày dặn mạnh mẽ. Từng đôi mắt tinh sáng lên, vừa nhìn đều biết là thân thủ bất phàm là người có võ công, có thể từ trại lính thông thường đi tới chiến đội Liệp Ưng, toàn bộ cũng không phải loại người hời hợt, ba người bọn họ đứng đối diện hai người, nhìn nhau nở nụ cười, phân biệt giới thiệu một chút về mình.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Yến Thù Thanh mơ hồ nhìn thấy phía sau huấn luyện viên còn đứng một người, mà phía ngoài tia sáng rất mờ anh cũng không thấy rõ mặt người kia, chờ bọn họ nói xong, huấn luyện viên mới hướng người kia vẫy vẫy tay, chủ động giới thiệu, “Người cuối cùng, cũng là người đứng đầu trong nhóm tuyển chọn cuối cùng, sau này các cậu sẽ ở chung một ký túc xá, tất cả người mới đã đến đông đủ, các cậu trước tiên chào hỏi nhau quen biết một chút, sau nửa giờ huấn luyện chính thức bắt đầu.”

Nói xong lời này, huấn luyện viên quay người rời đi, người kia một bước nhảy vào trong phòng, đầu tiên nhìn thấy là người này một thân quân trang màu lam trắng tấp, sau đó đối diện gương mặt quen thuộc, Yến Thù Thanh lấy làm kinh hãi, phất chốc một chút mở to hai mắt, “Là anh?”

Đây không phải là người anh mới vừa gặp gỡ ở phòng giải khát sao?

Vừa nghe lời này, Cận Hằng đứng ở bên cạnh vẫn luôn không mở miệng lập tức nhú lông mày, thấp giọng hỏi Yến Thù Thanh, “Hai người quen nhau?”

Yến Thù Thanh há miệng, vừa muốn mở miệng, người kia đã hướng anh nở nụ cười, “Thư Yến, vừa nãy cậu đi quá nhanh, tôi cũng không kịp nói cho cậu, tôi cũng ở phòng 7712, thực sự là thật là đúng dịp.”

“Ừm... Đúng là trùng hợp.” Yến Thù Thanh kéo khóe miệng, khó giải thích được cảm giác phía sau lưng xông tới một luồng hơi lạnh.

“Vết thương trên tay cậu thế nào rồi? Mới vừa mới nhìn đều nóng đỏ.”

Lời này vừa nói, Cận Hằng nhú mày, hấn cũng không biết tay Yến Thù Thanh bị nóng đỏ.

Ánh mắt giống như lưỡi dao liếc về Yến Thù Thanh một cái, không chờ đối phương mở miệng, hấn trực tiếp lạnh giọng mở miệng, “Đừng ôn chuyện a, trước tiên tự giới thiệu mình một chút, chúng tôi còn chưa

biết tên của cậu.”

Người kia thoáng nhướn mi, chủ động hướng Cận Hằng vươn tay ra, “Xin chào, Hàn Minh.”

Cận Hằng liếc mắt nhìn hắn, không mảy may không nhặt đáp một tiếng, căn bản không phản ứng cánh tay duỗi ra của Hàn Minh, bầu không khí nhất thời lâm vào lúng túng, Yến Thù Thanh chỉ cảm thấy trên đầu mồ hôi đều chảy ra ngoài.

May là lúc này tiếng chuông huấn luyện reo lên, phá vỡ trầm mặc trong phòng, đoàn người tất cả đều là quân nhân tài ba, vừa nghe đến tiếng chuông, cấp tốc mặc trang bị, chỉ qua nửa phút liền cùng nhau đi xuống lầu.

Trên sân huấn luyện tập kết mười hai người, đều là thành viên mới của chiến đội Liệp Ưng.

Huấn luyện viên một dùng đôi mắt sắc bén, đảo qua tất cả mọi người ở đây, màn hình toàn tức lần lượt chiếu vào thiết bị truyền tin sau lưng bọn họ, ở sau lưng chiếu ra một cái đồ án hình Liệp Ưng cỡ lớn.

“Từ hôm nay trở đi các cậu sẽ chính thức trở thành thành viên của Liệp Ưng, từ đây mạng của các cậu đã không thuộc về mình, sinh mạng của các cậu thuộc về đế quốc, thuộc về Thương Kiếm, thuộc về mỗi một quân dân trong quốc gia, bất luận các cậu trước kia là tiểu binh, hay là quan chức mặc quân hàm quân bộ, chỉ cần đến trong này, cũng chỉ có một tên —— Liệp Ưng!”

“Nơi này không phải quân doanh phổ thông, càng không phải là trường quân đội trông coi trẻ con, cho nên tôi sẽ không dạy các cậu làm sao bảo mệnh, sứ mệnh của Liệp Ưng vốn cũng không phải là sinh tồn, mà là thời thời khắc khắc chuẩn bị vì quốc gia này hi sinh tính mạng! Cho nên sau này các cậu sẽ trải qua huấn luyện gian khổ tàn khốc hơn lúc trước, nhớ kỹ sứ mạng của các cậu, từ đây các cậu sinh là người của Liệp Ưng, chết là người của Liệp Ưng!”

Thanh âm vang dội vang vọng ở giữa núi tuyết, trong nháy mắt kích thích nhiệt huyết của tất cả mọi người ở đây.

Ra lệnh một tiếng, ngày đầu huấn luyện “Món ăn khai vị” chính là chạy việt dã mười km, chuyện này đối với mười hai người trải qua vài lần “Khủng bố” mà nói, không tính là việc khó gì, thậm chí chạy ở giữa quần sơn đại xuyên, còn rất có nhân hạ thoải mái thưởng thức phong cảnh.

Trong dạ dày của Yến Thù Thanh vẫn luôn không thoải mái, cho nên cũng không miễn cưỡng bản thân chạy nhanh hơn, trước sau vẫn chạy theo đội ngũ, mà Cận Hằng từ khi mới vừa mới bắt đầu rốt cuộc không còn cùng anh nói câu nào, trước sau như một mắt nhìn thẳng trầm mặc chạy về phía trước.

Yến Thù Thanh thừa dịp tất cả mọi người chạy ở trước mặt ở, không ai chú ý hai người bọn họ, lén lút đến gần, nhỏ giọng nói, “Còn giận a?”

Cận Hằng liếc hắt một cái, xì cười một tiếng, “Anh không giận.”

Nếu là hắt không phản ứng người ta nói rõ ràng trình độ giận dữ không nghiêm trọng, một khi cười nói lại mới chứng minh hắt thật sự rất tức giận, Yến Thù Thanh nắm tóc, “Em biết thẳng thắn sẽ được khoan dung, lúc trước em ở phòng giải khát gặp được anh ta, kết quả không cẩn thận đổ sữa lên người anh ta, nói với anh ta vài câu mà thôi, anh có cần vì người không liên quan, mà không để ý đến em hay không?”

“Không liên quan? Người không liên quan đều biết tay em bị thương, thế nhưng anh lại không biết, không trách vừa này quên mất cho mang sữa bỏ về anh, tất cả đều đưa cho cậu ta uống rồi đúng không?”

Gương mặt Cận Hằng cứng đờ, một đôi mắt lạnh như băng ẩn chứa ánh lửa sắp không kìm nén được.

Yến Thù Thanh dùng sức xoa xoa thái dương, dở khóc dở cười nói, “Em không phải nói em không cẩn thận đổ sữa bỏ lên người anh ta à, lẽ nào anh cũng muốn em đổ sữa bỏ lên người anh.”

“Đó cũng là em đưa cho cậu ta không đưa cho anh!” Cận Hằng táo bạo nói xong lời này, chân răng sắp bị hắt cắn đến nứt ra.

Yến Thù Thanh lần này thật sự bị hắt chọc phát cười, nhỏ giọng gọi tên của hắt, kéo ống tay áo của ta, “Cận Hằng, quả thực đây là lần đầu em quen biết người này, anh đừng vì người không liên quan mà giận dữ được không? Trong quân doanh cầm kiếm giả nhiều như vậy, lẽ nào anh phải vì họ mà bực bội à?”

Nghe nói như thế, Cận Hằng trầm mặc, qua đã lâu mới trầm giọng nói, “Ánh mắt của cậu ta nhìn em không giống người khác.”

Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, biết đến cái tên này cảm thấy được tất cả mọi người đối với anh lòng mang ý đồ xấu bệnh cũ lại tái phát, “Được được được, vậy sau này nhìn thấy anh ta em liền tự đâm hai mắt, kiên quyết không nhìn anh ta được chưa?”

Trước đây chỉ cần anh dở hai câu, Cận Hằng chẳng mấy chốc sẽ nguôi giận, nhưng này lần hắt lại nhúu mày, hừ lạnh một tiếng, không quản Yến Thù Thanh nói cái gì hắt cũng không trả lời, vẫn luôn giữ cái mặt đen như diêm vương không gần không xa đi theo bên cạnh anh, làm cho Yến Thù Thanh bó tay toàn tập.

Chạy xong mười km, Yến Thù Thanh trước sau vẫn cùng hắt nói chuyện, đùa cho hắt vui, sắc mặt Cận Hằng rốt cục có chút hòa hoãn, kết quả sau khi nghỉ ngơi mười lăm phút, vòng huấn luyện thứ hai danh sách phân tổ vừa ra tới, Cận Hằng hoàn toàn đen mặt.

Bởi vì Yến Thù Thanh lại cùng tên chết tiệt Hàn Minh kia chung một tổ.

Hết chương 55 phần 2.

85. Chương 56-1: Phần 1

Hệ thống thông qua tính toán, đem kết quả phân tổ chiếu ở trên màn hình lớn, nhìn tên của Yến Thù Thanh và Hàn Minh song song nhau, thái dương Cận Hằng nhảy một cái, một đôi mắt trong giây lát chìm xuống.

“Huấn luyện tự do vật lộn hiện tại bắt đầu, hiện tại đứng ở trước mặt các cậu không còn là đồng đội của các cậu, mà là kẻ thù, trong vòng hai tiếng các cậu phải nghĩ hết tất cả biện pháp đánh bại đối thủ, nếu như thua thì phải tiếp tục ở lại huấn luyện, buổi trưa hôm nay không có cơm ăn, nghe rõ chưa!”

“Rõ!” Huấn luyện viên ra lệnh một tiếng, trong nháy mắt tất cả mọi người khí thế hùng hục, ánh mắt chứa đựng tham vọng nhìn đối thủ của mình.

Cách đó không xa mùi vị thức ăn truyền tới, không ngừng kích thích miệng cùng dạ dày của mọi người, từ sáng sớm rời giường cho tới bây giờ, mười hai người đều chưa ăn sáng, lại trải qua mười km chạy việt dã vừa này, vào lúc này đã sớm đói bụng cồn cào, ngửi được mùi thơm của thức ăn, tất cả đều không khống chế được nuốt nước miếng một cái, ai cũng không muốn thua để bị đói bụng.

Yến Thù Thanh vốn là muốn uống sữa, kết quả tất cả đều cống hiến vào quần áo Hàn Minh, vào lúc này dùng sức khịt khịt mũi, không nhìn được liếm môi một cái, ngày hôm nay bữa trưa nhất định có sườn xào chua ngọt, thật đói a...

Nghĩ tới đây, anh không nhìn được thấp thỏm liếc mắt nhìn Cận Hằng phía xa xa.

Trong nháy mắt vừa mới nhìn đến danh sách phân tổ, anh liền biết hỏng rồi, vốn định xin huấn luyện viên đổi tổ, mà bây giờ ngửi thấy được mùi vị thức ăn anh liền do dự, cái tên này từ sáng sớm đến bây giờ cũng chưa từng ăn cơm, lại vì anh mà tức giận, vào lúc này phỏng chừng dạ dày so với anh cũng không tốt hơn chỗ nào, nếu như hai người họ cùng chung một tổ, bất luận là ai nhân nhượng, cuối cùng cũng có người phải đói bụng.

Nhớ đến cái này, Yến Thù Thanh dời ánh mắt đến trên người Hàn Minh bên cạnh, nhếch miệng lên một vệt nụ cười xấu xa, ánh mắt cũng theo đó sáng lên, giống như đang nhìn món thịt sườn xào chua ngọt.

Cái ánh mắt này vừa vọt rơi vào trong mắt Cận Hằng, làm cho hắn không khỏi hít sâu một hơi, gắt gao siết chặt nắm đấm, mới khắc chế kích động xông lên đánh mông Yến Thù Thanh, cái tên kia suốt ngày trên hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, cũng không thèm để ý đến hắn.

Ánh mắt Cận Hằng lạnh như băng gắt gao rơi vào trên người Yến Thù Thanh, lúc này đột nhiên một bóng người tiến lên, vừa vọt che đi tầm mắt của hắn, định thần nhìn lại chính là Hàn Minh.

Hàn Minh đối diện tầm mắt của Yến Thù Thanh, không nhìn được cười nhẹ một tiếng, “Thư Yến, cậu nhìn

tôi như vậy khiến tôi cảm giác mình đã biến thành một miếng thịt nằm trên thớt.”

Bị chọc thủng tâm tư, Yến Thù Thanh bình thần nhú mày, “Bởi vì đánh bại anh, tôi có thể ăn cơm.”

Nói xong anh nắm chặt nắm đấm, bày ra tư thế công kích, Hàn Minh híp mắt một cái, sau đó cũng cười, “Có thể đánh bại tôi hay không, phải thử mới biết.”

Nói xong lời này, huấn luyện viên ra lệnh, thiết bị truyền tin trên cổ tay mỗi người trong nháy mắt vang lên một tiếng “tích”, toát ra sắc đỏ chói mắt, tất cả mọi người hét lớn một tiếng, đều hướng về đối thủ nhào tới, trong lúc nhất thời, bên trong sân huấn luyện to lớn, âm thanh vật lộn tiếng gào thét không ngừng truyền đến.

Yến Thù Thanh chưa bao giờ sợ hãi đơn đả độc đấu, từ lúc học ở trường quân đội, mỗi lần tham gia huấn luyện anh vẫn luôn đạt điểm tối đa, bàn luận sự chịu đựng có lẽ anh chẳng hề ưu tú, thể nhưng thân hình của anh linh hoạt, động tác nhanh nhẹn, lại giống như sợi mì trần qua nước lạnh, trong lúc đối thủ lơ đãng cho đối thủ một đòn trí mạng, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Trong lúc Hàn Minh đột nhiên xuất thủ, anh nhanh chóng nhảy một cái, tránh thoát một đòn, còn không đợi người xung quanh nhìn rõ ràng xảy ra chuyện gì, anh đã xuất hiện ở sau lưng Hàn Minh, một chưởng bổ xuống, Hàn Minh nhân thể né tránh, ai biết Yến Thù Thanh đột nhiên quét ngang một cái, khiến Hàn Minh không hề phòng bị đột nhiên ngã xuống đất.

Trong nháy mắt ngã xuống đất, Hàn Minh ngẩn người một chút, Yến Thù Thanh cười hướng gã nhướng mày lên, lộ ra thần sắc gần như khiêu khích.

Theo dõi con mắt màu xanh lục của Yến Thù Thanh, đôi mắt của Hàn Minh sâu hơn mấy phần, nhảy dựng lên một cái.

Yến Thù Thanh không nói hai lời, giơ chân muốn đá một cước vào mặt Hàn Minh, ai biết Hàn Minh lần này so với lần trước nhanh hơn rất nhiều, khom lưng một cái tránh thoát một đòn, đuôi phải quét qua, suýt nữa ngáng chân Yến Thù Thanh khiến anh ngã xuống đất, may mà anh đầy đủ linh hoạt, nhảy lên một cái mới miễn cưỡng tránh thoát tập kích.

Tốc độ của Yến Thù Thanh thực sự quá nhanh, trong nháy mắt nhảy lên, người xung quanh chỉ có thể nhìn thấy một đạo bóng trắng, ngay cả hình dáng đều không bắt giữ được, thể nhưng lại không để ý đến tốc độ của Hàn Minh còn nhanh hơn anh, trong nháy mắt đôi mắt sắc bén của gã khóa ở trên người Yến Thù Thanh, đột nhiên ra tay, đem Yến Thù Thanh mới vừa nhảy đến giữa không trung đột nhiên kéo xuống, sau đó nắm lấy cơ hội trong lúc Yến Thù Thanh rơi xuống đập một cước vào đùi phải của anh.

Yến Thù Thanh không giữ được thăng bằng, mắt thấy sắp ngã xuống đất, Hàn Minh đột nhiên đưa tay từ phía sau lưng ôm lấy eo của anh, trong lúc anh sắp rơi xuống Hàn Minh nhanh chóng đỡ anh dậy.

Xúc cảm bên hông vừa quý dị vừa xa lạ, khiến da đầu Yến Thù Thanh tê rần, lúc này Hàn Minh lại lễ phép

thu tay về.

Ánh mắt của gã vô cùng bằng phẳng, điều này làm cho Yến Thù Thanh cảm thấy thần kinh của mình quá nhạy cảm, đề xuống tâm lý quái lạ, anh nghiêm túc nhìn Hàn Minh, trong mắt lộ ra biểu tình nghiêm nghị, căn bản không muốn nhiều lời, nhanh nhẹn đâm một quyền về phía gương mặt đang cười của Hàn Minh.

Hàn Minh thu lại nụ cười, thấy chiêu hủy chiêu, lúc này Yến Thù Thanh mới phát hiện dấu pháp của cái tên này tương tự Cận Hằng, cũng giống như mãnh thú, tốc độ vừa nhanh vừa độc, tuyệt không dễ dàng công kích, mà vừa ra tay đều là sát chiêu đưa vào chỗ chết.

Yến Thù Thanh đối diện Cận Hằng đều không sợ, càng không cần phải nói đối phó một Hàn Minh, trong giây lát Hàn Minh một quyền kéo tới, anh nhấc chân đột nhiên chặn lại, ôm lấy cánh tay Hàn Minh dùng sức một cái, đang chuẩn bị giữ cổ của Hàn Minh vật gã xuống đất, trong dạ dày đột nhiên sôi trào, cảm giác buồn nôn lại tới.

Động tác Yến Thù Thanh đột nhiên dừng lại, Hàn Minh nắm lấy cơ hội, từ phía sau lưng trở tay chụp tới, ôm lấy phía sau lưng Yến Thù Thanh vật người xuống mặt đất.

Trong giây lát rơi xuống đất, trong con ngươi của Yến Thù Thanh tinh quang lóe lên, nhấc chân một chút kèm chặt cổ Hàn Minh, trong con ngươi của Hàn Minh chợt lóe một vết kinh ngạc, gã không hề phòng bị bị kéo ngã xuống đất, lập tức nằm nhoài trên người Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh nhẫn nhịn đau đớn trong dạ dày, một đám nện vào huyệt thái dương của Hàn Minh, vươn mình muốn cười ở trên cổ của gã, thế nhưng Hàn Minh như là một ngọn núi áp ở trên người anh, một cái tay bóp lấy cánh tay của anh trói trên đỉnh đầu, làm cho anh nhất thời căn bản khiến không có sức lực chống trả.

Trong bầu không khí sốt ruột, một âm thanh băng lãnh đột nhiên vang lên, “Trưởng quan, tôi muốn đổi tổ.”

Tất cả mọi người trong nháy mắt ngẩng đầu lên, sau đó còn không chờ mọi người phản ứng lại, một cánh tay tinh trắng như sắt đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, tóm chặt quần áo Hàn Minh, đem gã kéo dậy, “Tôi đánh với cậu.”

Đối diện đôi mắt lạnh như băng sương của Cận Hằng, trong lòng Yến Thù Thanh lập bộp một tiếng, nói thầm một tiếng không ổn, giờ khắc này ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người ba người bọn họ, Yến Thù Thanh liếm đôi môi khô khốc, theo bản năng kéo Cận Hằng một cái, cố ý cao giọng cười nói, “Đoan Trạch, anh đây là làm gì, cảm thấy tôi không đánh lại Hàn Minh à? Anh đi sang một bên đi, một mình tôi có thể làm được.”

Lời này nói là cho tất cả mọi người nghe, nhưng ngón tay của anh đặt ở trên cánh tay Cận Hằng theo bản năng nắm chặt, theo dõi đôi mắt gần như sắp trở về màu đen nguyên bản, không dễ phát giác lắc lắc đầu.

Cận Hằng xem hiểu thần sắc của Yến Thù Thanh, lại căn bản không để ý đến anh, vẫy cánh tay một cái,

vẫn cứ dùng ánh mắt âm lạnh nhìn chăm chăm vào Hàn Minh phía đối diện.

Lúc này huấn luyện viên phục hồi tinh thần lại, lập tức trầm mặt, “Đoan Trạch, nhanh chóng về chỗ! Cậu coi nơi này là chỗ nào, cậu muốn thế nào thì được thế đó!”

“Trưởng quan, tôi vừa nãy đã nói rất rõ ràng, tôi không muốn thế nào, chỉ là muốn đổi tổ mà thôi.”

“Hệ thống đã ghi vào tất cả điểm mọi người, không thể để cho cậu làm bừa, nhanh chóng về chỗ, hiện tại, lập tức!”

Vừa dứt lời, bên cạnh có một vị huấn luyện viên quân hàm cao hơn giờ tay ngắt lời, ngắc đầu hứng thú nhìn Cận Hằng liếc mắt một cái, “Cậu muốn đổi tổ không phải là không thể, thế nhưng phải cho tôi một lý do, bằng không người khác còn chưa phân ra thắng bại liền bị cậu thò một chân vào, cuối cùng điểm tính lũy tính cho ai?”

Cận Hằng nhếch miệng, ánh mắt lóe lên một vết châm biếm, xem thường nói, “Nghe nói Hàn Minh là thành viên đứng đầu trong nhóm sát hạch cuối cùng, tôi muốn lãnh giáo một chút, xin hỏi trưởng quan lý do này đã đầy đủ chưa?”

Lời này vừa nói, mọi người xung quanh trở nên sôi trào, ngay cả huấn luyện viên cũng nhú lông mày.

Nếu như nhớ không lầm, Đoan Trạch là người đứng đầu trong nhóm thành viên đầu tiên, nếu như cùng Hàn Minh đánh nhau, chỉ sợ sẽ là sư tử đấu lão hổ... Ngẫm lại cũng vô cùng thú vị.

Rất hiển nhiên người xung quanh cũng vui vẻ với xem náo nhiệt, tất cả mọi người muốn tận mắt chứng kiến một chút hai người đứng đầu đại danh鼎鼎, đến cùng ai càng hơn một bậc.

Lúc này Hàn Minh vẫn luôn trầm mặc, đột nhiên mở miệng, “Đồng ý, tôi cũng muốn mở mang kiến thức một chút thân thủ của Đoan Trạch huynh đệ, bây giờ cơ hội hiếm có, cũng tiết kiệm cho chúng ta ngày sau lén lút luận bàn.”

Nói xong gã quay đầu hướng về phía Cận Hằng cười cười, một đôi mắt hẹp dài híp lại, thế nhưng Cận Hằng ngay cả cái nhìn thẳng cũng không thêm nhìn.

Vừa nghe lời này, huấn luyện viên nhếch lên khóe miệng, “Được, người trong cuộc không có ý kiến, tôi cũng không phản đối, mà tôi cũng không ngại nói trước, nếu cậu chủ động ứng chiến, phải tự thân gánh chịu nguy hiểm, nếu như cậu thua, điểm tích lũy phải nhường hết cho đối thủ, mỗi ngày trước khi huấn luyện đều phải tiếp nhận trừng phạt, cậu đã nghĩ kỹ chưa.”

Cận Hằng thoáng nhướn mi, không nói gì, giống như là chấp nhận điều kiện.

Yến Thù Thanh đứng bên cạnh vào lúc này đầu vang lên ong ong, thừa dịp xung quanh không có ai chú ý tiến lên kéo tay áo của Cận Hằng, “Người này tốc độ cực kỳ nhanh, anh cẩn trọng một chút.”

Thanh âm của anh rất thấp, nếu như không tới gần căn bản nghe không rõ, Cận Hằng giật lại tay áo của mình, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Em đừng nói chuyện với anh, đợi anh đấu xong sẽ trừng trị em.”

Tình cảnh này bị Hàn Minh nhìn ở trong mắt, trong con ngươi chợt loé lên một vết thâm ý, lúc này thiết bị truyền tin được thiết lập lại từ đầu, vang lên một tiếng “tích”, đại chiến chính thức bùng nổ.

Hai người đứng đối diện nhau, Cận Hằng như một gốc cây tùng bách thẳng tắp đứng tại chỗ, một đôi mắt âm lệ tràn ngập màu đỏ tươi nguy hiểm, Hàn Minh nhìn chăm chăm hắn, một giây sau tựa như tia chớp nhanh chóng kéo tới.

Quả đấm của gã bèn nhọn đâm sau lưng, nhanh đến mức khiến người ta không nhìn thấy bóng dáng, cơ hồ ở giây tiếp theo sẽ đánh ở trên người Cận Hằng, Cận Hằng đột nhiên quay đầu, cú đấm mãnh liệt kéo theo gió cuốn lên tóc bên mang tai của hắn, hắn uốn cong thân thể, như một lưỡi dao ra khỏi vỏ, một cước đá vào trên người Hàn Minh

Hàn Minh không nghĩ tới động tác của Cận Hằng có thể nhanh như vậy, lập tức bị đánh trúng rút lui vài bước, vung quyền lần thứ hai nhào lên, nếu như vừa nãy trong lúc đánh nhau với Yến Thù Thanh gã còn hạ thủ lưu tình, giờ khắc này cũng đã không kiêng dè gì, động tác của gã tàn nhẫn độc ác, chiêu nào chiêu nấy nhắm ngay chỗ yếu Cận Hằng, nếu như không cẩn thận bị gã đánh trúng, e sợ sẽ lập tức không bò dậy nổi.

Thế nhưng mặc dù tốc độ của Hàn Minh có nhanh hơn nữa, mỗi lần chặn đánh Cận Hằng, đều có thể bị hắn xảo diệu né tránh, giờ khắc này ánh mắt của hắn lạnh như băng híp lại, con ngươi màu xanh lam phối hợp tia máu màu đỏ, khiến cả người hắn giống như được luyện trong máu địa ngục, chỉ là nhìn một chút cũng có thể khiến người ta sợ hãi.

Người xung quanh chăm chú nhìn vào hai người đánh nhau trong sân, không ngừng mà kinh ngạc hét lên, không hổ là người thứ nhất được chọn ra từ các tổ nhỏ, động tác của hai người nhanh đến mức mọi người cũng không nhìn thấy bóng dáng

Yến Thù Thanh tự mình lĩnh giáo qua chiêu số Hàn Minh, giờ khắc này nhìn Cận Hằng vẫn luôn bị đuổi đánh, không làm sao giáng trả, trong lòng cũng không khỏi vì hắn đổ mồ hôi lạnh, đúng lúc này, Hàn Minh bắt được mấu chốt phòng thủ của Cận Hằng, đột nhiên nhảy đến sau lưng hắn, một quyền đánh về phía sau lưng hắn.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, bằng cường độ của cú đấm này, nếu như đánh trúng, đầu Cận Hằng nhất định sẽ vỡ toang tại chỗ.

Ai biết một giây sau, khoé miệng Cận Hằng đột nhiên câu ra một vết cười lạnh không dễ phát giác, giống như là đã sớm ngờ tới, trong lúc Hàn Minh xuất thủ, vươn mình nắm lấy cánh tay của gã, chân trước tiến lên, tay phải mạnh mẽ uốn một cái, chỉ nghe xương cốt kêu “Răng rắc” một tiếng, cánh tay Hàn Minh ôm chặt Yến Thù Thanh lúc này trực tiếp trật khớp.

Hàn Minh rên lên một tiếng, lùi lại mấy bước, lúc này Cận Hằng vẫn không chủ động xuất kích đột nhiên như một con thú hoang, bắt được con mồi, nhảy lên một cái, thân thể trên không trung chuyển thành một cơn lốc xoáy, một cước đá thẳng vào ngực Hàn Minh.

Một tiếng “ầm” vang lên, Hàn Minh bị đánh trúng tàn nhẫn mà té xuống đất, một cước thực sự quá ác, ngực gã đau đớn một hồi, nhất thời dĩ nhiên không có cách nào đứng dậy, mà Cận Hằng lúc này đã nhào lên, nắm lấy cổ tay Hàn Minh, đập thẳng một quyền về phía đầu gã.

Trong nháy mắt Hàn Minh mất đi năng lực phản kháng, co quắp nằm trên mặt đất, che ngực ói ra máu.

Màu đỏ chói mắt rơi trên mặt đất, ánh mắt của gã lóe lên một vệt âm lãnh, cười tăng hăng một cái, “Tôi thua.”

Lời này vừa nói, Cận Hằng chưa kịp hạ xuống quyền thứ hai, thiết bị truyền tin tự động tính giờ đóng lại, lúc này người xung quanh mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hiện trường trong nháy mắt như ong vỡ tổ, tiếng khen, tiếng vỗ tay vang lên liên tiếp.

Huấn luyện viên nhìn Cận Hằng liếc mắt một cái, ánh mắt lóe lên thoả mãn cùng tán thưởng, bàn luận về biểu hiện trong đợt sát hạch, ông vẫn cho là năng lực của Đoan Trạch cùng Hàn Minh không phân cao thấp, hoàn toàn không nghĩ tới trải qua nhiều sát hạch tàn khốc như thế, hắn vẫn chưa bộc lộ hết tài năng.

“Rất tốt, ngày hôm nay cậu thắng rồi, tất cả điểm của Hàn Minh thuộc về cậu.”

Nói xong huấn luyện viên quay đầu lại chỉ vào Hàn Minh, “Buổi trưa cậu không được ăn cơm trưa, đi với tôi đến phòng y tế kiểm tra thân thể một chút không có vấn đề lớn lại trở về huấn luyện, những người khác tiếp tục, các cậu còn có nửa giờ để quyết định cơm trưa đến tột cùng thuộc về ai.”

Nói xong lời này, huấn luyện viên quay người đi, Hàn Minh đứng dậy lau đi vết máu khóe miệng, nhìn Cận Hằng liếc mắt một cái, cùng huấn luyện viên rời đi sân huấn luyện.

Hết chương 56-phần 1.

86. Chương 56-2: Phần 2

Vốn là một đám người xem náo nhiệt, bị lời nói của huấn luyện làm cho thức tỉnh, mới nhớ đến mình còn nhiệm vụ chưa hoàn thành, vội vàng cùng đồng đội đánh nhau, trong lúc nhất thời, bên trong sân huấn luyện to lớn, chỉ còn dư lại Yên Thù Thanh cùng Cận Hằng hai người hai mặt nhìn nhau.

Lúc này màu đỏ tươi trong mắt Cận Hằng còn chưa có rút đi, phối hợp vết sẹo dữ tợn trên mặt hắn, cả người giống như diêm vương đứng ở nơi đó, nháy mắt nhìn chằm chằm vào Yên Thù Thanh.

Yến Thù Thanh nghĩ đến lời nói của hắn nói với mình trước khi cùng Hàn Minh đấu võ, khó giải thích được sau lưng có chút phát lạnh, liếc hắn một cái, lại ngửi thấy mùi vị sườn xào chua ngọt trong không khí, anh gian nan nuốt một ngụm nước bọt, tuy rằng cơm trưa rất dụ người, nhưng bây giờ anh cảm thấy trước tiên nên bảo vệ cái mạng nhỏ của mình đã.

Nghĩ tới đây, anh không chờ Cận Hằng mở miệng liền muốn nhân cơ hội tránh đi, ai biết một cánh tay trực tiếp từ phía sau lưng giữ chặt eo anh, “Em muốn đi đâu.”

Cả người Yến Thù Thanh giật cả mình, trong phút chốc quay đầu lại, khấn trương nhìn xung quanh một chút, “... Anh điên rồi, nơi này nhiều người như vậy, mau buông tay.”

Cận Hằng không chỉ có không buông tay, trái lại mãnh mà đem anh kéo vào trong lồng ngực, âm thanh không có một tia phập phồng nói, “Em quên mất lúc trước tôi từng nói với em cái gì, hả? Bây giờ em còn biết chạy trốn, vừa nãy rốt cục em đã làm gì, em còn nhớ không?”

Động tác của hắn quá minh mục trương đảm*, vào lúc này chỉ cần có người liếc mắt nhìn bọn họ, đều sẽ phát hiện tư thế của bọn họ có bao nhiêu ám muội.

(Minh mục trương đảm: gan dạ không hề có một chút sợ hãi.)

Yến Thù Thanh giữ chặt ngón tay Cận Hằng, trong mắt lộ ra thần sắc khóc không ra nước mắt, nhẹ giọng lại nói, “... Anh trước tiên buông tay, hai cầm kiếm giả ôm nhau như thế sẽ hù chết người khác.”

Thế nhưng Cận Hằng không chỉ không buông anh ra, trái lại tại góc độ người khác không nhìn thấy, xoa nắn eo của Yến Thù Thanh mới vừa rồi bị Hàn Minh ôm lấy, “Em càng phản ứng kịch liệt, người khác càng chú ý đến em, nếu bây giờ em dám chạy, anh liền nói cho tất cả mọi người nơi này quan hệ của hai chúng ta.”

Eo là nơi mẫn cảm của Yến Thù Thanh, lúc thường chính anh đụng vào cũng cảm thấy ngứa ngáy hơn nửa ngày, bây giờ bị Cận Hằng cầm nắm như thế, cả người anh không khống chế được run một cái, sợ bị người khác nhìn ra manh mối, cắn môi nói, “... Em không chạy chờ bị anh bóp chết à? Dù sao em cũng bại bởi Hàn Minh, buổi trưa không có cơm trưa ăn, lẽ nào anh còn muốn ở đây nhìn anh ăn sao?”

“Em nếu có thể đánh thắng anh, sẽ có cơm ăn.”

Nói xong trên tay Cận Hằng dùng sức, trực tiếp đem Yến Thù Thanh đẩy ngã xuống mặt đất, thành linh dưới dưới con mắt mọi người đề lên người Yến Thù Thanh.

Phút chốc da đầu Yến Thù Thanh đều sắp nổ tung, nhắc chân liền muốn đá văng hắn, thế nhưng Cận Hằng vẫn giữ chặt, anh căn bản không thể động đây, không nhịn được dùng sức trừng hắn, “Em không đánh với anh, anh mau dậy, nhiều người nhìn như vậy!”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng lập tức nhướn mày, cười lạnh một tiếng, “Tại sao em có thể đánh với Hàn Minh, còn anh thì lại không được? Hay là nói chỉ có tên họ Hàn kia mới có thể áp em?”

Nói đến mấy chữ cuối cùng, thanh âm của hắn toát ra hàn khí, đưa tay dò vào trong bụng của Yến Thù Thanh, dùng sức ngắt bụng của Yến Thù Thanh một cái.

Bộ vị nhạy cảm bị nhéo như thế, Yến Thù Thanh suýt chút nữa kêu ra tiếng, trong lòng run sợ nhìn mọi người xung quanh vẫn đánh nhau, không nhịn được tức giận nói “... Anh đừng nói hươu nói vượn! Ngày hôm nay việc này chính là ngoài ý muốn, rõ ràng là máy tính sắp xếp đâu phải em cố ý.”

“Ngoài ý muốn? Hai người đầu mày cuối mắt, ôm nhau lăn trên đất, em nghĩ anh mù à.”

Nhắc tới cái này Cận Hằng tức giận rồi cuộc không khống chế được, gương mặt đen thui, một đôi mắt gần như sắp phun ra lửa, “Vừa nãy nếu như anh không lên tiếng, hai người có phải là ngay cả đứa nhỏ đều sắp có? Vừa nghe đến có thể cùng cậu ta một tổ, nhìn em vui mừng thế nào, em đừng cho là anh không nhìn thấy em nhìn cậu ta nở nụ cười!”

Vợ của hắn chưa từng cười với hắn như vậy!

Cận Hằng đè lại chân của Yến Thù Thanh, anh dùng sức giãy dụa cũng thoát không ra, hai cái chân vùng vẫy trên không trung, nhìn vào hai người thật giống như đang muốn quyết chiến kẻ sống người chết.

Yến Thù Thanh bị tức nở nụ cười, đập lên một cước, “Đánh rắm! Anh nói tiếng người đi, anh mới có đứa nhỏ, cả nhà anh có đứa nhỏ! Em cười với anh ta là bởi vì đánh bại anh ta em có thể ăn cơm, chỉ đến thế mà thôi, thu hồi tư tưởng tục tĩu của anh đi, mỗi ngày em ứng phó anh còn không kịp, nào có thời gian ghi nhớ người khác.”

Câu nói sau cùng như kỳ tích khiến lửa giận của Cận Hằng tiêu mất, trong lòng nói thầm một câu “Chuyện này còn tạm được” sau, lại lâu bầu, “Em có đứa nhỏ chính là cả nhà anh có đứa nhỏ a.”

Hắn cúi đầu đối diện con người nhuộm sắc màu xanh lục của Yến Thù Thanh, trong đầu hình ảnh Hàn Minh đè trên người Yến Thù Thanh không ngừng hiện lên, vừa nghĩ tới chính mình vừa nãy dĩ nhiên không trực tiếp đánh chết tên kia, hắn liền không nhịn được tức giận, thừa dịp người xung quanh không chú ý, giơ tay không nhẹ không nặng đánh vào hông của Yến Thù Thanh một cái, “Dù sao đều là tại em, nếu em không trêu hoa ghẹo nguyệt, cái tên họ Hàn kia cũng sẽ không dính tới.”

Lòng tự trọng của Yến Thù Thanh không nhỏ, dĩ nhiên ở dưới con mắt mọi người bị một người đàn ông đánh vào hông, trong nháy mắt gương mặt đỏ ửng, thẹn quá thành giận muốn cùng Cận Hằng liều mạng.

Lúc này thiết bị đầu cuối vang lên tiếng “tích tích”, hai giờ vật lộn huấn luyện kết thúc, Cận Hằng không có cách nào đè ở trên người Yến Thù Thanh, cúi đầu đối diện gương mặt ửng hồng của đối phương, hắn giống như nghiền bóp hông Yến Thù Thanh một cái, tiến đến bên tai thấp giọng nói, “Hai chúng ta vẫn chưa xong đâu, buổi tối em ngoan ngoãn chờ anh đi.”

Yến Thù Thanh vừa nghe đầu vang lên ong ong, “Anh lại muốn làm à?”

“Kế hoạch hôm nay còn chưa hoàn thành.”

“... Kế hoạch gì?”

Yến Thù Thanh nghi ngờ ngẩng đầu lên, Cận Hằng hừ hừ nở nụ cười, “Kế hoạch chế ra người.”

Nói xong lời này, Cận Hằng không cam tình không nguyện từ trên người Yến Thù Thanh bò lên, mà Yến Thù Thanh một người cứng tại chỗ cũ, bởi vì một câu nói này trong nháy mắt hóa đá.

Cuối cùng bởi vì Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh “Đánh” một hồi, thiết bị truyền tin một lần nữa tính toán thành tích hai người, bởi vì không có phân ra thắng bại, cho nên hai người đều không có cơm trưa ăn, đau khổ uống mấy ngụm nước mì, lại bắt đầu huấn luyện buổi chiều.

Buổi chiều là chạy mười năm km đường núi, bởi vì là hoàn cảnh cao nguyên, toàn bộ đoàn người đều không cách nào nhanh chóng thích ứng khí hậu thiếu dưỡng khí, chờ kiên trì chạy xong toàn bộ hành trình trở lại ký túc xá, quần áo của tất cả mọi người tùy tiện có thể vắt được một chậu mồ hôi.

Sau khi xong cơm tối, buổi tối rất cực không cần tiếp tục huấn luyện, Yến Thù Thanh mệt mỏi trở lại ký túc xá, một đầu cắm ở trên giường, không muốn đứng dậy.

Vào lúc này người trong phòng đều ở đây, kỳ quái là không thấy thân ảnh Hàn Minh, Cận Hằng lúc này từ trong phòng vệ sinh đi ra, cầm trong tay cái cái khăn lông, hướng Yến Thù Thanh giơ cầm lên, “Đi a, đi tắm, lúc trước không phải cậu muốn cho tôi chà lưng cho cậu à.”

Yến Thù Thanh sững sờ, anh bảo cái tên này chà lưng cho anh lúc nào?

“Làm sao, nhanh như vậy đã quên mất? Buổi trưa cậu nói với tôi ”Buổi tối” nhớ nhắc nhở cậu.”

Lời này vừa nói, Yến Thù Thanh đã hiểu hắn có ý gì, lỗ tai không khống chế được có chút nóng lên, mẹ nó, cái tên này có cần vào lúc này nói ra chuyện xấu hổ như thế không!

“Nhanh chóng a, mệt mỏi một ngày, một thân mồ hôi, cậu không nóng sao?”

Cận Hằng lười biếng dựa vào trên cửa, trên người chỉ mặc một cái áo may ô, lồng ngực cùng cơ bắp màu đồng cổ lộ ở bên ngoài, hai cái chân thon dài rắn chắc nhàn nhã vắt vào nhau, quần đùi hơi bó sát người, phác họa ra tiểu Hằng Hằng lớn đến hù người.

Hắn tựa hồ bởi vì quá nóng, lúc trước ở trong phòng vệ sinh gội đầu một lần, vào lúc này giọt nước thuận theo thái dương trượt xuống, rơi xuống lồng ngực rắn chắc, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, giống như mật ngọt thấm vào người.

Vào lúc này hắn hít lại một hơi thật sâu, nghiêng người nhìn sang, khóe môi nhếch lên một vết ý cười rất khó phát giác, trong nháy mắt khiến Yến Thù Thanh có chút không dời mắt nổi, hầu hết không không chế được nhúc nhích một chút.

Cái tên này... Còn có mặt mũi nói anh trêu hoa ghẹo nguyệt, người chân chính trêu hoa ghẹo nguyệt đến cùng là ai vậy...

Đây là tình huống trên mặt có vết sẹo, nếu như đối thành gương mặt thật, không biết sẽ gây nên hậu quả gì... Cái tên này quả thực lừa dối với anh dùng mỹ nam kế.

Có lẽ là sau vận động hormone vẫn là không ổn định, Yến Thù Thanh rõ ràng nghĩ thấy được trong không khí bay tới mùi vị cây cỏ trên người Cận Hằng, khiến cho anh trong lúc nhất thời cũng có chút rục rịch.

Liếm môi một cái, dưới ánh mắt tò mò của mấy người khác, anh đứng dậy đi lên, khá là thoải mái ôm vai ở Cận Hằng, cố ý nâng lên âm thanh nói, “Đi, mau đi chăm sóc sức khỏe cho ca ca!”

Tại ký túc xá trong buồng tắm có vòi hoa sen, hai cầm kiềm giả hẹn nhau cùng tắm rửa còn chà lưng cho nhau, vẫn là khiến người ta cảm thấy có chút quá mức mập mờ, thế nhưng Yến Thù Thanh cố ý nói ra như thế, trái lại khiến mọi người cảm thấy mấy chuyện mập mờ gì đó không còn độ tin cậy, vì vậy mấy người bạn cùng phòng xì nở nụ cười một tiếng, lại lần nữa cúi đầu làm chuyện của mình.

Thở một hơi dài nhẹ nhõm, Yến Thù Thanh âm thầm vỗ vỗ ngực, lại quay đầu đối diện ánh mắt sâu thẳm ý vị thâm trường của Cận Hằng, trong lòng anh lộp bộp một tiếng, lại nghe hắn tiến đến bên tai thấp giọng nói: “Thì ra em còn muốn anh chăm sóc sức khỏe cho em, em muốn sinh con nhanh như thế à?”

Hết chương 56- phần 2.

87. Chương 57-1: Phần 1

Buồng tắm ký túc xá tập thể nằm ở cùng tầng, từ phòng 7712 đi vài bước là có thể đến.

Tuy rằng bên trong ký túc xá đều có hệ thống vòi hoa sen đơn độc, thế nhưng dù sao khí trời nóng bức, vào lúc này trong phòng tắm công cộng chỉ sợ cũng không thể thiếu người, nghĩ đến loại khả năng này, da đầu của Yến Thù Thanh tê dại một hồi, hồi hận vừa nãy vì quá hámsắc cho nên mới nghe lời Cận Hằng.

Lúc đi tới cửa phòng tắm công cộng, bên trong truyền tới tiếng ồn ào, Yến Thù Thanh nuốt một ngụm nước bọt, vừa muốn tùy tiện tìm lý do kéo Cận Hằng lại, không nghĩ tới tên này dĩ nhiên trực tiếp đi qua, cũng không quay đầu lại vẫn cứ tiến thẳng về phía trước.

Yến Thù Thanh không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, không thể làm gì khác hơn là đầu óc mơ hồ đi cùng hắn, đi tới sân huấn luyện.

Giờ khắc này sắc trời đã tối hẳn xuống, toàn bộ bên trong sân huấn luyện yên tĩnh không nhìn thấy một bóng người, Yến Thù Thanh nhìn lướt qua xung quanh, không nhận được hỏi, “Không phải nói tắm rửa sao, tại sao lại chạy đến chỗ này, ban ngày anh ở đây còn chưa chán à?”

Cận Hằng “Ừ” một tiếng không lên tiếng, trực tiếp lôi kéo anh xuyên qua hành lang tối tăm không người, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa, còn không đợi Yến Thù Thanh phản ứng lại, trước tiên đã bị hắn lập tức đẩy vào.

Trong nháy mắt cửa lớn mở ra, đèn bên trong nháy mắt sáng lên, một buồng tắm nhỏ xuất hiện ở trước mắt.

Tuy rằng vẫn là thiết kế buồng tắm công cộng, thế nhưng là so với thiết bị trong ký túc xá, xa hoa không biết bao nhiêu lần, vừa nhìn cũng biết là chỗ huấn luyện viên tắm rửa, nhất thời Yến Thù Thanh kinh ngạc trừng mắt nhìn, “... Chỗ này anh làm sao tìm được?”

Cái tên này là người máy sao, làm sao biết tất cả mọi chuyện?

“Lúc huấn luyện phát hiện.”

“Tại sao em lại không phát hiện...”

“Bởi vì em dốt nát.”

Cận Hằng tiện tay khóa lại cửa lớn, ngón tay ở trên mặt tường hơi điểm nhẹ, đèn lớn trong buồng tắm nhiên tắt, toàn bộ buồng tắm lâm vào một mảnh tối tăm, sau đó còn không đợi Yến Thù Thanh phản ứng lại, một cái tay đột nhiên đem anh nhẹ nhàng đẩy về phía trước, trong nháy mắt vùi hoa sen cảm ứng trên đỉnh đầu phun nước ra.

Dòng nước ấm áp lập tức dội ở trên người, Yến Thù Thanh run lên một cái, lui về sau một bước, “Cái tên nhà anh làm sao...”

Kết quả anh vừa mới hơi nhúc nhích, phía sau lưng liền đụng vào lồng ngực rắn chắc của Cận Hằng, hai tay hắn ôm eo anh, đem người đẩy về phía trước, hai người đồng thời đứng ở dưới vòi hoa sen, trong nháy mắt nước nóng rơi xuống, khiến hai người cùng nhau bị ướt.

“Không phải em muốn đến tắm rửa, hiện tại tắm đi.”

Âm thanh của Cận Hằng xuyên thấu qua hơi nước ướt nhẹp tiến vào lỗ tai Yến Thù Thanh, trong bóng tối, dòng nước ấm áp khiến Yến Thù Thanh cảm thấy có chút khó thở, nửa gương mặt cũng có chút toả nhiệt, “... Em nhìn ra rồi, anh mang em tới đây, đã sớm có dự mưu.”

Ngay cả chỗ này cái tên này cũng tìm được, còn quen cửa quen ngõ tiến vào cửa lớn, vừa nhìn không biết đã luyện tập bao lâu, quả thực là bụng dạ khó lường.

Ai biết nghe lời này Cận Hằng hoàn toàn không xấu hổ, trái lại coi như chuyện đương nhiên hôn lên cái cổ Yến Thù Thanh, “Kế hoạch của chúng ta gian khổ như thế, anh đương nhiên phải chuẩn bị tốt một chút, nếu như em cảm thấy buồn tắm công cộng tốt hơn, chúng ta ngày mai lại đi.”

Hắn dùng một bộ dạng thản nhiên giống như nói quán cơm này ăn ngon ngày chúng ta trở lại, hai cái tay lại càng ngày càng được voi đòi tiên.

Yến Thù Thanh đè lại tay hắn làm loạn, một gương mặt triệt để đỏ bừng lên, “Em một chút cũng không cảm thấy buồn tắm công cộng so với nơi này tốt hơn!”

Cận Hằng liếm liếm lỗ tai của Yến Thù Thanh, cười nhẹ một tiếng, “Tật xấu của em vẫn nhiều như thế, mau cởi quần áo, để anh sờ một chút.”

Khẩu khí của hắn rất nghiêm túc, bên trong tia sáng mờ tối ở trên vách tường phản chiếu gương mặt anh tuần bức người của hắn, nhưng lúc này hành động của hắn lại như lão sắc quỷ.

Đầu lưỡi của Cận Hằng vẫn xuyên vào lỗ tai của Yến Thù Thanh, anh rụt cổ một cái, toàn thân không khống chế được run rẩy, cắn răng nói, “Cái tên nhà anh... Tê... Có cần vội vã như thế không...”

“Anh có thể không vội vã sao, hai ta mỗi ngày từ sớm đến tối huấn luyện, chỉ có ngắn ấy thời gian nghỉ ngơi, còn phải hoàn thành nhiệm vụ bốn lần một ngày, gấp gấp như thế, em nói xem anh có nên vội vã không?”

Lúc nói lời này trên mặt Cận Hằng lộ ra một vết biểu tình gần như oan ức lên án, ngón tay xoa mặt Yến Thù Thanh, mạnh mẽ hôn lên, tức giận nói, “Anh mỗi ngày sắp sập chết rồi, em lại còn cùng người khác đầu mày cuối mắt khiến anh tức giận, không một chút nào thông cảm cho anh mỗi ngày ở trên thân thể em làm nhiều việc chân tay như vậy.”

“Dừng một chút, anh.. Câm miệng!”

Yến Thù Thanh bị lời này kích thích khiến đầu sắp nổ tung, anh thực sự không chịu được cái tên này có thể dùng gương mặt nghiêm túc nói ra những lời như thế, “... Ai, ai đáp ứng với anh một ngày bốn lần, em lại không ép anh làm chuyện đó, anh không dẫn vật em, em đã phải thấp nhang cầu nguyện rồi.”

“Em không muốn anh ”làm” em, vậy tại sao lại cùng anh đi ra ngoài? Buổi trưa anh đã sớm nói cho em, em đừng nói không biết anh có ý gì.”

“Em...” Một câu nói của Cận Hằng khiến

Yến Thù Thanh nhất thời á khẩu không trả lời được, anh biết rõ cái tên này có ý định gì, còn hám sắc làm lu mờ ý nghĩ đi theo hẳn ra ngoài.

Dưới vôi hoa sen nước xối xả, lông mi Yến Thù đều bị dính ướt, áo may ô màu trắng áp sát vào trên người, lộ ra màu da bên trong, Cận Hằng cười nhẹ một tiếng, cắn lỗ tai của anh thì thầm, “Đừng chống cự, anh còn không biết ý đồ của em sao, em chính là yêu thích chơi trò dục cảm cố túng này, kỳ thực em nhớ anh muốn chết đừng không, đừng tưởng rằng vừa nãy ở ký túc xá anh không thấy thấy ánh mắt thèm thuồng của em nhìn anh.”

Lời của hắn càng nói càng thô tục, từng chữ từng câu tiến vào lỗ tai Yến Thù Thanh, nhiệt khí xung quanh bao vây lấy hai người, trước mắt tầm mắt hoàn toàn trở nên mơ hồ, ngay cả đầu cũng bắt đầu mòng mị.

Nhưng anh còn nhớ bây giờ đang ở phòng tắm trong sân huấn luyện, may mắn là chỗ này an toàn hơn so với phòng tắm công cộng, sợ hãi cùng xấu hổ đan xen vào nhau, ngón tay của anh thật chặt bám vào trên tường, thở hổn hển dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, “... Đừng, đừng nói... Nếu không hai ta ngày hôm nay chỉ đơn thuần tắm được không, nơi này... Không thích hợp, giả sử huấn luyện viên lúc này đi vào thì làm sao bây giờ...”

“Vậy chỗ nào mới coi như thích hợp? Ở cái nơi chim không thèm ị này, em nghĩ có chỗ nào thích hợp không?”

Cận Hằng nói xong cúi đầu liếm tai anh, “Yên tâm, vào lúc này huấn luyện viên đã sớm về nghỉ ngơi, không ai sẽ chạy đến nơi đây đến tắm rửa, hưởng hồ, ngày hôm nay anh rất bận thủ, em cũng không muốn tiêu độc cho anh sao?”

Toàn thân giống như bị điện giật run một cái, Yến Thù Thanh cắn môi quay đầu lại, “Cái...cái gì?”

Đối diện đôi mắt hiện ra sương mù của đối phương, đôi mắt Cận Hằng chìm xuống, hầu kết nhúc nhích một chút, gờ tay đem Yến Thù Thanh ôm thật chặt vào trong lồng ngực, cả người đều dính sát, quả thực giống như làm nũng đem cảm đặt ở bả vai của đối phương cà cà, ủy khuất nói, “Ngày hôm nay em và Hàn Minh đánh nhau, trên người đều dính mùi vị của cậu ta, anh cũng đụng phải cánh tay của cậu ta, hiện tại nhớ tới liền buồn nôn chết rồi, anh không quản, em phải giúp anh dọn dẹp sạch sẽ.”

Yến Thù Thanh bị đánh dập giống như con khuyển to lớn của hắn chọc cho phát cười, “Em còn cùng anh ta đánh nhau một trận, theo lời của anh, chẳng lẽ em cũng phải tiêu độc.”

“Lúc ở sân huấn luyện anh đã giúp em làm sạch, hiện tại nên đến phiên em.”

“Dựa vào cái gì em phải tiêu độc cho anh, không phải anh tiêu độc cho em?”

“Bởi vì khi đó em không hôn anh.”

Cận Hằng đang hoàng trình trọng nói ra lời như vậy, ngăn chặn âm thanh bật cười trong miệng Yến Thù Thanh, tiếng nước róc rách hòa lẫn âm thanh ướt át giữa đôi môi của hai người, vang vọng trong phòng tắm ngập tràn hơi nước.

Yến Thù Thanh bị hôn không có cách nào hô hấp, thở hổn hển nghiêng đầu, “Không được... Em không thở nổi...”

“Trong lúc tiêu độc em có thể chuyên tâm một chút hay không.” Cận Hằng nắm lấy cằm Yến Thù Thanh, không cho đối phương né tránh, đầu lưỡi dò vào bên trong, liếm láp cằm trên của đối phương, một cái tay dùng sức đẩy một cái, đem Yến Thù Thanh đặt ở trên tường đối diện.

Vai nóng bỏng chỉ một thoáng tiếp xúc gạch sứ lạnh lẽo, Yến Thù Thanh tỉnh táo thêm một chút, vừa ngẩng đầu đối diện ánh mắt như lửa nóng của Cận Hằng, anh quăn bách giờ tay che mắt, ai biết Cận Hằng lập tức đè lại cánh tay của Yến Thù Thanh, dưới đôi mắt của Yến Thù Thanh, cúi người xuống quỳ ở trước mặt đối phương.

Yến Thù Thanh chỉ một thoáng bị dọa, vội vàng lấy tay chặn lại đầu của hắn, “Cận Hằng anh muốn làm gì!”

Trong lớp sương mù, Cận Hằng không lên tiếng, chỉ là nhìn anh nhíu mày nở nụ cười, đối với bụng của anh, tự mình nói, “Bảo bảo, một hồi cha sẽ nhẹ nhàng, con ngoan ngoãn một chút.”

Lời này giống như một tia chớp trực tiếp bổ xuống, trực tiếp đánh Yến Thù Thanh cháy xém, sau đó cả khuôn mặt của anh tức giận đến đỏ bừng, “Anh nói hươu nói vượn cái gì vậy! Đừng nói lung ta lung tung mau đi sang một bên đi.”

Cận Hằng không để ý tới anh, nói tiếp, “Con xem ba ba con hung ác chưa kìa, chỉ biết bắt nạt cha con, con giúp cha đá ba ba con một cái có được hay không?”

Hắn càng nói Yến Thù Thanh càng tức giận, không nhịn được đập hắn một cước, “Cận Hằng anh thực sự là điên đủ rồi, phát bệnh tâm thần gì vậy, em đã nói rồi... Em không thể mang thai!”

Nghẹn ra mấy chữ cuối cùng, Yến Thù Thanh xấu hổ hận không thể đập đầu chết, anh thực sự không biết tại sao Cận Hằng chấp nhất với bụng của anh như vậy, cái tên này vẫn làm như có thật cùng bụng anh nói lung ta lung tung, làm cho anh cũng giống như bị tẩy não, luôn cảm giác trong bụng thật sự có gì đó đang chuyển động.

Có lẽ là anh nói quá mau, mới vừa nói xong lời này anh liền nắc một cái, sau đó trong dạ dày không bị

không chế co rút lại một hồi, Yến Thù Thanh theo bản năng khom người, trong lúc nhất thời xanh mặt.

Động tác khom lưng cau mày của Yến Thù Thanh, không tránh được đôi mắt Cận Hằng, ánh mắt của hắn sáng lên, nụ cười trên khóe miệng càng sâu, “Xem đi, con đá em rồi đúng không.”

Hắn nói xong có chút hả hê cúi đầu hôn bụng Yến Thù Thanh một cái, làm như có thật khích lệ, “Bảo bảo giỏi quá.”

“Cận Hằng con mẹ nó anh...”

Yến Thù Thanh không kịp nói xong câu kế tiếp, Cận Hằng liền khiến anh không cách nào bình thường phát ra tiếng.

Giống như bị dùng roi quất một cái, Yến Thù Thanh rên lên một tiếng, đầu trong nháy mắt nổ tung.

“...Anh đừng như vậy, mau đứng lên...” Anh xấu hổ đến mức ngón chân cũng cuộn mình vào, giơ tay dùng sức cầm lấy tóc Cận Hằng, muốn đem hắn đẩy ra, thế nhưng Cận Hằng hoàn toàn không hề bị lay động.

Hắn trước đây chưa từng làm chuyện như vậy, cũng hoàn toàn không có kinh nghiệm, động tác vừa ngốc nghếch lại chậm chạp, thế nhưng người đàn ông này chỉ là quỷ ở trước mặt anh như vậy, cũng đã khiến Yến Thù Thanh hưng phấn không có cách nào tự tin.

Đây là một Cận Hằng ngạo mạn lạnh lùng luôn khiến người khác tránh xa, người kia chính là Cận đại thiếu gia đã cùng anh như nước với lửa, đè ép bắt nạt anh gần nửa đời, bây giờ lại nhân nhượng thần phục ở dưới chân của anh.

Là đàn ông đều bị cảm quan thị giác động vật khổng chế, Yến Thù Thanh cũng không ngoại lệ, chỉ là nghĩ như vậy, lại như bị dòng điện cực liệt đánh trúng.

Sóng lớn đem anh nhấn chìm trong nháy mắt, trước mắt Yến Thù Thanh hiện ra ánh sáng trắng, giống như là con rối bị đứt dây, lập tức ngã dựa vào trên tường, kịch liệt thổ hồng hển, cả người đều có chút hoảng hốt.

Lúc này Cận Hằng đứng lên hướng anh nhíu mày nở nụ cười, “Hiện tại rốt cục cảm giác mình sạch sẽ không ít.”

Yến Thù Thanh nhắm mắt lại, không nhìn được ai oán một tiếng, “Anh cũng không ngại bẩn.”

“Có bẩn gì đâu, đây rõ ràng chính là dịch tiêu độc.” Cận Hằng cúi lên đôi môi, thừa dịp Yến Thù Thanh còn đang trở mặt, hắn đã kề sát tới sau lưng của anh, nghẹn ngào nói, “Lại nói đồ vật bẩn đến mấy, chỉ cần có em làm dịch tiêu độc cái gì cũng trở nên sạch sẽ.”

Yến Thù Thanh quay đầu lại, đối mặt ánh mắt sâu thẳm của hắn, trong nháy mắt da đầu tê rần, nghĩ đến bộ dạng Cận Hằng vừa nãy quỳ một chân trên đất, hô hấp lập tức dồn dập.

Lúc này Cận Hằng còn không quên trêu đùa, đối với bụng của Yến Thù Thanh nói, “Bảo bảo bé ngoan ngủ, không được mở mắt ra.”

Sau đó hắn không chờ Yến Thù Thanh mở miệng mắng to, trực tiếp bỏ đi quần áo của hắn.

Yến Thù Thanh xấu hổ cả gương mặt đều đỏ rần, nhưng anh không nghĩ đẩy Cận Hằng ra, hơi nước cực nóng ở trong phòng tắm lan tràn, đối diện hai người chính là cửa lớn, nếu như lúc này chỉ cần người có quyền hạn tiến vào, thân phận của hai người bọn họ e sợ sẽ bị lộ ra.

Có thể càng là căng thẳng sợ hãi, hai người cố chấp hôn nhau, Yến Thù Thanh thậm chí sản sinh một loại cảm giác làm chuyện xấu hổ, biết rõ ràng cần phải lập tức dừng lại, nhưng vẫn là càng thêm mất khống chế trầm luân bên trong sóng lớn mãnh liệt...

Chờ hai người hồ đồ xong, đã tới gần giờ tắt đèn, từ buồng tắm đi ra, hai người “Cấu kết với nhau làm việc xấu” liền khôi phục dáng dấp áo mũ chỉnh tề, một bộ dạng chuyện gì cũng không phát sinh, một trước một sau đi ra sân huấn luyện, ai cũng không có chú ý tới nơi sâu xa trên hàng lang, lúc nào thì đi ra một bóng người.

Ánh trăng di động, chiếu sáng đôi mắt hẹp dài của Hàn Minh, nhìn chằm chằm bóng lưng hai người đi xa cùng Yến Thù Thanh thoáng run chân, gã quay đầu lại liếc mắt một cái nhìn buồng tắm tràn ngập hơi nước, một đôi mắt nguy hiểm híp lại.

Hết chương 57-phần 1.

88. Chương 57-2: Phần 2

Mỗi ngày đi sớm về tối cường độ huấn luyện càng ngày càng nâng cao, khiến thời gian trôi qua nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt, thời gian đã qua hơn một tháng.

Yến Thù Thanh dần dần thích ứng phương thức huấn luyện tàn khốc của chiến đội Liệp Ưng, cũng cảm giác thân thủ cùng sự chịu đựng có tiến bộ tăng nhanh như gió, thể nhưng thường xuyên có tất xấu buồn nôn, không chỉ không có giảm bớt trái lại càng ngày càng nặng.

Vì thế anh cũng tìm quân y xem qua, thể nhưng trừ cho ra một kết quả hệ tiêu hoá quá kém, bác sĩ cũng không có nói với anh nguyên nhân, chỉ cho anh thuốc đau dạ dày, thể nhưng tật xấu không có giảm bớt, cân nặng ngược lại là tăng không ít.

Nhìn Cận Hằng càng luyện cơ bụng càng săn chắc, nhìn lại một chút bụng nhỏ đã hơi nhô lên của mình, Yến Thù Thanh khỏi nói có bao nhiêu buồn bực, dựa vào cái gì cùng nhau gia nhập chiến đội Liệp Ưng, đồng thời tham gia cường độ huấn luyện giống nhau, cuối cùng chỉ có một mình anh mập lên?

Những người khác trải qua hơn một tháng huấn luyện, hoặc nhiều hoặc ít đều biến thành đen hoặc gầy, chỉ có một mình anh, ngoại trừ hơi đen một chút, lúc trườ đường nét góc cạnh rõ ràng lúc này trở nên êm dịu mấy phần, nhiều lần Cận Hằng lôi kéo anh “Hoàn thành kế hoạch một ngày bốn lần”, cũng không nhin được nói mông của anh càng ngày càng cong.

Vừa bắt đầu, Yến Thù Thanh còn có thể an ủi mình có thể là do hấp thụ thuốc trị đau dạ dày, mới khiến cho anh mập lên, thế nhưng theo cuộc sống chuyển dời, anh phát hiện mình thường xuyên uể oải không có chút sức lực nào, có lúc thậm chí ngay cả kiên trì huấn luyện cũng cảm thấy được vất vả, điều này làm cho anh không khỏi lâm vào khủng hoảng càng lúc càng lớn.

Anh tuy rằng không phải phục tùng giả nguyên sinh, thế nhưng không có nghĩa là là người ngu, các loại triệu chứng không ổn làm cho anh có liên tưởng cực kỳ không tốt, hơn nữa mỗi ngày Cận Hằng đều như phát bệnh tâm thần nói chuyện với bảo bảo trong bụng của anh, làm cho anh nhất thời không nhận rõ đây rốt cục là trong lòng bị ám chỉ sinh ra ảo giác, hay là... Trong bụng thật sự nhiều hơn một khối thịt.

Nhưng trong lòng càng là bất an, anh càng là không biết nên tìm ai giải quyết.

Cận Hằng tuy rằng ngoài miệng vẫn nói muốn sinh con, nhưng đây là chiến đội Liệp Ưng, trong lòng hẳn cũng rất rõ ràng điều kiện ở đây như thế nào, cho nên ngoại trừ ban đầu ở phòng bệnh, hẳn vẫn luôn chỉ là ngoài miệng chiếm tiện nghi, rốt cuộc không còn cùng anh chân chính làm qua một hồi.

Có lúc Cận Hằng nhìn thấy bộ dáng anh ăn không ngon, so với anh còn sốt ruột hơn, nghĩ hết phương pháp đi nhà bếp tìm đồ ăn dễ ăn cơm, nhưng ở nơi cao nguyên này lương thực ở đây thực sự khan hiếm, ngoại trừ các loại dịch dinh dưỡng, cũng không có thứ gì tốt, mỗi lần nhìn thấy đồ ăn sên sệt anh đều cảm thấy buồn nôn, Yến Thù Thanh ăn không tiêu, còn không kịp ăn đã nôn ra ngoài, Cận Hằng bị mù quáng, thấy anh ăn không ngon chính hẳn cũng thẳng thắn không ăn, cho nên cuối cùng Yến Thù Thanh vì không để hẳn lo lắng, trong lúc khó chịu cũng không nguyện nói cho hẳn biết.

Toàn bộ chiến đội Liệp Ưng đều không có một phục tùng giả, trong phòng cứu thương càng không có thiết bị chuẩn bị cho phục tùng giả, thậm chí ngay cả thiết bị kiểm tra hormone bình thường nhất, cũng chỉ dành cho cầm kiểm giả, lại càng không nói đến máy móc kiểm tra mang thai, cho nên Yến Thù Thanh cũng không tiếp tục đi tìm quân y, dù sao bọn họ chỉ cho anh thuốc, mà thuốc dạ dày nếu như có thể giảm bớt bệnh trạng của anh, hiện tại anh cũng không cần râu rĩ.

Nghi hoặc giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, Yến Thù Thanh hận không thể mọc ra một hai cánh lập tức bay trở về mẫu tinh, cho dù là lén lén lút lút trở về kiểm tra một chút thôi cũng được, nhưng bên trong dù sao cũng là chiến đội Liệp Ưng, không phải chỗ anh muốn đi thì đi, muốn đến thì đến, mà anh cũng không thể tùy tiện bại lộ thân phận phục tùng giả của mình, càng không thể lấy lý do thân thể không khỏe mượn cớ gián đoạn huấn luyện, vì vậy chỉ có thể cắn răng tiếp tục kiên trì huấn luyện.

Ngày này huấn luyện xong, Cận Hằng bị huấn luyện viên gọi đi làm kiểm tra mô phỏng phi hành, Yến Thù

Thanh một người ăn cơm tối xong, xuyên qua văn phòng đang chuẩn bị về ký túc xá nghỉ ngơi, phía trước có hai vị quân y đi tới.

Bọn họ bước chân vội vã, trên mặt mang theo sắc mặt hưng phấn vui mừng, vừa đi vừa trò chuyện.

“Nghe nói, đội chữa bệnh mẫu tinh đưa tới huyết thanh mới, lần này thí nghiệm phản ứng thuốc của chúng ta nhất định sẽ có đột phá.”

“Đúng a, tôi nghe nói lần này đi còn có vị ”đại thần” ở bệnh viện quân bộ.”

Lời này tiến vào trong tai Yến Thù Thanh, làm cho anh trong nháy mắt dừng lại bước chân.

“Đại thần nào?”

“Chính là nhà khoa học hàng đầu của nước ta, vào lúc này anh ta còn ở phòng y tế đấy.”

...

Hai người đi qua, Yến Thù Thanh nhất thời sững sờ tại chỗ.

... Đại thần bệnh viện quân bộ, nhà khoa học hàng đầu?

Một ý nghĩ hoang đường đột nhiên từ trong đầu xuất hiện, dù có muốn không suy nghĩ cũng không được, bác sĩ của bệnh viện quân bộ nghiên cứu gien tổng cộng không có mấy người, có thể được xưng tụng là đại thần thì có thể đếm trên đầu ngón tay, cho nên người bọn họ nói có phải Trần Lâm không?

Không không không, Yến Thù Thanh nhanh chóng quơ quơ đầu.

Chiến đội Liệp Ưng cái nơi chim không thềm ị này, Trần Lâm làm sao có khả năng nói đến là đến, nếu như không phải Trần Lâm, anh liền trực tiếp như vậy tìm tới cửa, nếu như bị người khác phát hiện thân phận thật thì làm sao bây giờ?

Yến Thù Thanh chần chờ một chút, dè xuống kích động trong lòng, quay người tiếp tục đi về ký túc xá, có thể sau bữa cơm chiều trong dạ dày càng thêm sôi sục, loại cảm giác buồn nôn muốn ói từng trận xông tới, làm cho anh sờ môi trầm ngâm chốc lát, nhìn ngó phương hướng phòng y tế, cất bước tiếp tục đi về ký túc xá.

Đêm khuya, phòng y tế yên tĩnh lại, bốn phía yên tĩnh không nghe được một chút âm thanh.

Chờ tất cả mọi người ngủ Yên Thù Thanh mới lén lút chạy ra ngoài, dựa theo tin tức lúc trước nghe được, tìm tới nơi ở của đoàn bác sĩ đến từ mẫu tinh, thời gian này cơ hồ tất cả mọi người đều ngủ, anh cũng không hi vọng thật sự có thể đụng phải ai, hơn nửa đêm chạy tới bất quá là đánh cược vận may một lần.

Vừa vặn lúc này phòng thực nghiệm cách đó không xa cửa lớn rầm rắc một tiếng đẩy ra, một người đàn ông cao gầy đi ra, cầm trong tay thiết bị truyền tin dận dỏ, “... Đúng, huyết thanh vốn cần ướp lạnh bảo tồn, thêm vào thời gian tôi ở trên đường, hoạt tính đã không vượt quá mười hai giờ, sáng mai phải lập tức đưa vào sử dụng.”

Thanh âm quen thuộc truyền đến, Yên Thù Thanh ngẩn người một chút, sau đó một đôi mắt đều sáng.

Trần Lâm tắt đi thiết bị truyền tin, cầm thẻ quyền hạn xoay người lại khóa cửa, đúng lúc này phía sau có một bóng đen lóe lên, làm cho anh ta sợ hết hồn, mới vừa muốn quay đầu một cánh tay đột nhiên nắm cổ anh ta.

“Huyết thanh gì trọng yếu như vậy, còn muốn bác sĩ Trần tự mình đến đưa.”

Thanh âm này Trần Lâm nghe quen tai, mà nhất thời nhớ không nổi đã nghe nơi nào, dư quang liếc về kí hiệu Liệp Ưng trên quần áo của người này, giả bộ trấn định nói “Cậu muốn làm gì, một tên lính cũng muốn huyết thanh?”

“Tôi không muốn làm gì, chỉ muốn cùng bạn cũ nói chuyện phiếm.”

Hắn nói xong lui về phía sau hai bước, Trần Lâm quay đầu lại đối mặt một đôi mắt màu xanh sẫm chứa đựng ý cười dịu dàng, không nhận được quan sát vài lần, cảm thấy người này vừa quen thuộc vừa xa lạ, “... Cậu là?”

“Tôi nói bác sĩ Trần, anh làm bác sĩ điều trị chính của tôi, ngay cả sau khi tôi biến dị trong bụng có thứ gì anh đều biết, hiện tại bất quá chỉ là thay đổi khuôn mặt, anh đã không nhận ra tôi?”

Nói xong lời này, con mắt màu xanh sẫm chớp chớp, Trần Lâm ngẩn người một chút, qua một hồi lâu mới trợn to hai mắt, “... Thù Thanh!?”

“Xuyt!”

Yên Thù Thanh giơ ngón trỏ lên làm thủ thế cấm khẩu, “Đại thần anh nhỏ giọng một chút, muốn làm cho tất cả mọi người đều biết tôi là Yên Thù Thanh à.”

Trần Lâm nhìn chằm chằm Yên Thù Thanh hồi lâu, đánh giá anh từ trên xuống dưới, khoé miệng câu lên độ cong quen thuộc, mới không nhận được võ vai một cái, “Tiên sư nó, tiểu tử thì ra cậu thật sự ở nơi này! Con mẹ nó cậu nói đi là đi, chẳng thêm để lại cho tôi một câu, căn bản không coi tôi là anh em đúng không!”

Yến Thù Thanh theo bản năng sờ sờ chóp mũi, nhếch lên khóe miệng nói, “Ai ai đừng đánh, lúc đó tôi chẳng qua là vạn bất đắc dĩ? Anh xem tôi biết đến anh đã đến chiến đội Liệp Ưng, không phải vui vẻ lập tức chạy tới hay sao.”

Nếu như vừa nãy Trần Lâm hoàn đối với lời nói của Yến Thù Thanh còn có hoài nghi, vào lúc này nhìn thấy động tác sờ sờ chóp mũi của đối phương đã xác định thân phận của tên này, ngoài miệng “ôi chao” một tiếng, ánh mắt lại không nhìn được quan sát Yến Thù Thanh một phen, đang chuẩn bị mở miệng nói vài câu, đột nhiên liếc về bụng cùng cái mông của Yến Thù Thanh, như có điều suy nghĩ nhú mày.

Yến Thù Thanh đi ra gấp gáp, trên đùi mặc một cái quần đùi, vừa vặn phác họa ra một đường vòng cung nơi mông của anh, Trần Lâm liếc mắt nhìn, không nhìn được chà chà hai tiếng, “... Tôi thế nào cảm giác cậu so với trước đây mập hơn một vòng, ngay cả cái mông cũng cong, không nghĩ tới chiến đội Liệp Ưng còn rất biết nuôi người.”

Yến Thù Thanh bị sắc nước miếng một chút, mặt đỏ lên, nắm tóc, “Cái kia..chúng ta vào nhà nói, vừa vặn tôi cũng có chút chuyện muốn hỏi anh một chút.

Hết chương 57-phần 2.

89. Chương 58-1: Phần 1

Một tiếng “tích” vang lên, thiết bị truyền tin đã khoá cửa lớn phòng thí nghiệm.

Nơi này là chỗ cơ mật nhất toàn bộ chiến đội Liệp Ưng, một khi đóng lại, trừ phi có quyền hạn tối cao bằng không căn bản không có người có khả năng xông đến.

Hoàn cảnh như vậy khiến Yến Thù Thanh cũng cảm thấy bất cứ căng thẳng, đối mặt với biểu tình thăm vấn của người quen cũ, anh hơi thở ra một hơi, nói ra chuyện làm rồi đi mẩu tình chạy đến chiến đội Liệp Ưng, bao gồm cả chuyện Hoàng đế nhúng tay vào, nhưng chuyện này anh chỉ nói sơ lược không có nói kỹ càng.

Trần Lâm sau khi nghe xong, nhú mày, trừng Yến Thù Thanh nửa ngày mới nghẹn ra một câu nói, “Cho nên cậu dễ dàng từ bỏ tước vị bệ hạ phong cho cậu, chạy đến cái nơi chim không thềm ị này?”

Yến Thù Thanh chột dạ kéo kéo khóe miệng, Trần Lâm chỉ vào anh nửa ngày, cuối cùng tức giận đập bàn nói, “Tôi chưa từng thấy người ngu xuẩn như cậu, cậu nghĩ rằng tước vị hoàng gia là rẻ rách à, không muốn thì có thể ném đi! Cậu biết bao nhiêu người tha thiết mong chờ trông mong cả đời đều không đổi được một tước vị, có phải là do cậu bị biến dị gen cho nên đầu óc choáng váng rồi không!”

“Nửa đời sau nhân nhĩ làm quý tộc nhân tản, không thể so với cậu ở quân bộ liệu sống liệu chết cả đời? Chẳng qua vì mấy lời nói của mấy tên rảnh rỗi, cậu trực tiếp để mình lưu vong biên cương, lần này nếu không phải vừa vặn tôi chạy đến đây, có phải cậu dự định cả đời không gặp tôi?”

Tính cách của Trần Lâm quái lạ, thế nhưng cực kỳ bao che khuyết điểm, lúc thường miệng lưỡi bén nhọn, mà trong lòng đã sớm coi Yến Thù Thanh là bằng hữu, vào lúc này nhìn thấy anh hoàn toàn, không nhận được lộ ra biểu tình hận thiết bất thành cương.

Trong lòng Yến Thù Thanh không khỏi cảm thấy ảm áp, không nhận cười được một tiếng, “Nào có chuyện đó, anh là ân nhân cứu mạng của tôi a, tôi nhớ đến anh còn không kịp, làm sao có khả năng cả đời không gặp lại, nơi này cũng không thảm giống như anh nói đâu, đại khái là do mệnh tôi không tốt, không thích hợp sống an nhàn, anh coi như tôi bị nước chảy vào đầu cũng được.”

“Đừng nói cho tôi lời ngon tiếng ngọt, mấy lời dễ nghe đó cậu để dành dỗ Cận thượng tá đi.”

Trần Lâm tức giận nguyền anh một cái, đối diện bím tóc trên đầu của Yến Thù Thanh, giận dữ nheo một cái, “Nhìn lại bộ dạng bây giờ của cậu xem, đường đường là một người đàn ông lại đeo bím tóc, cậu có phải là cảm thấy mình biến thành phục tùng giả chưa đủ, còn phải biến thành đàn bà mới cảm thấy thoải mái không? Bây giờ cậu mới nhớ tới gien của cậu bị biến dị, lúc trước một mình chạy đến chỗ nguy hiểm như vậy, sao không nhớ tới nó.”

Trần Lâm nói xong lại xoa xoa đau thái dương, “Đại ca, tôi nhờ cậu ngấm lại thân thể của mình được không, cậu đã không phải là cầm kiếm giả, tới chỗ như thế này không khác gì đi vào chỗ chết, cậu sợ không sợ Cận Hằng cái tên diêm vương kia nếu biết được nhất định sẽ phát rồ à?”

Nói xong lời này, chính Trần Lâm cũng cảm thấy bản thân giống như người mẹ đang lo lắng cho con gái, không nhận được tròng Yến Thù Thanh một cái.

Yến Thù Thanh chợt dạ sờ sờ mũi, nhỏ giọng thăm thì, “Kỳ thực... Cũng không phải một mình tôi.”

Trần Rừng không nghe rõ, “Cái gì?”

“Tôi nói không phải một mình tôi chạy tới, hơn nữa có người.. Cũng biết việc này...”

Yến Thù Thanh nói hàm hàm hồ hồ, Trần Lâm ngắt người một chút, “... Có người?”

“Chính là... Cận Hằng a, hiện tại hắn cũng đang ở chiến đội Liệp Ung, cho nên... Cũng không phải chỉ một mình tôi phát điên đâu... đúng không?” Yến Thù Thanh ngẩng đầu nhìn trời, lúng túng liếm môi một cái.

Trần Lâm bị sắc nước, ho khan nửa ngày mới biệt nghẹn ra một câu nói, “... Hai người thật là biết chơi đùa, chạy đến nơi rách nát này cũng không quên khoe ân ái, khó trách cậu biến mất hắn vẫn giữ được bình tĩnh như thế, thì ra đã sớm phu xướng phu tùy với cậu.”

Nói xong anh ta đem cái chén trong tay để xuống bàn, khoát tay một cái nói, “Được rồi, lời nói mới rồi coi như tôi chưa nói, tên kia nhà cậu cũng đã không quản cậu phát rồ chạy đến đây rồi, một người ngoài như tôi có tư cách gì mà quản được a.”

Nói xong lời này anh ta bĩu môi, đưa mắt nhìn lên trời, “Trần Lâm a Trần Lâm, may thật đúng là thầy thuốc tốt nhất trên đời, nhưng đáng tiếc lòng tốt lại bị người ta xem là lòng lang dạ thú, ai...”

Bộ dạng tự biên tự diễn của anh ta, chọc cho Yến Thù Thanh phát cười, vội vàng nhấc tay xin tha, “Ân nhân cứu mạng, tôi sai rồi được chưa, nể tình tôi hơn nửa đêm không sợ bại lộ thân phận cố ý tới tìm anh, có thể đừng nóng giận hay không?”

Trần Lâm liếc nhìn Yến Thù Thanh một cái, kỳ thực trong mắt đã có ý cười, thế nhưng vẫn cứ giả bộ bình chân như vại, cầm cốc nhấp một ngụm, “Đừng nói là cố ý tới gặp tôi, tôi xem cậu tám phần mười là vô sự không lên diện tam bảo, có việc cầu tôi mới cố ý đến tìm tôi đúng không, nói đi, cậu đến cùng có chuyện gì gạt tôi, vừa nãy hỏi cậu có phải là mập nên không, cậu cũng ập a ập ứng, nhanh chóng thành thật khai báo.”

Bị chọc thủng tâm tư, Yến Thù Thanh có chút lúng túng, nghĩ đến chuyện nên nói càng cảm thấy mất thể diện, do dự một hồi mới ngẩng đầu nhìn trời nói, “... Kỳ thực cũng không có chuyện gì đặc biệt, chính là gần đây tôi cảm giác rất không thoải mái, không chừng là có...”

“...!?”

Trần Lâm lần thứ hai bị sặc, che miệng ho khan không ngừng, một gương mặt đều đỏ bừng, cẩn thận hỏi, “... Cậu nói ”có” với chuyện tôi đang nghĩ trong đầu, có phải là một chuyện không?”

Vẻ mặt Trần Lâm kinh ngạc khiến Yến Thù Thanh càng thêm lúng túng, tuy rằng anh rất không muốn đàm luận chuyện này, nhưng khi đã nói ra cũng không cần thiết giấu giếm nữa, gãi gãi đầu nói, “Chắc cũng là một chuyện đi, vừa nãy không phải anh nói tôi mập một vòng.”

Đối diện ánh mắt chật vật lúng túng của Yến Thù Thanh, trong lòng Trần Lâm chìm xuống, biết đến chuyện này, vội vã ngồi thẳng người, thu lại nụ cười trên mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn Yến Thù Thanh.

“Tại sao cậu có cảm giác này, quân y biết không? Hiện tại cậu không thoải mái chỗ nào, tỉ mỉ nói rõ ràng với tôi.”

Đối diện ánh mắt nghiêm túc của Trần Lâm, Yến Thù Thanh mím môi, quả thực lúc này Trần Lâm đã vạch trần vết sẹo ẩn sâu nhất của anh, hít sâu một hơi hắt nhả mắt lại, nói ra triệu chứng không khoẻ dạo gần đây của anh.

Anh nói rất chậm, âm thanh trầm thấp khàn khàn, mỗi lúc nói một chữ trong lòng thấp thỏm sâu sắc thêm một phần, mà Trần Lâm nghe được rất tỉ mỉ, mãi đến tận khi nghe anh nói xong mới nhú mày, trên mặt lộ ra biểu tình lo lắng.

Đối diện vẻ mặt của Trần Lâm, trong lòng Yến Thù Thanh trầm xuống mấy phần, tự giấu cười một tiếng nói, “Con người của tôi mơ mơ hồ hồ, thật sự là không có kinh nghiệm gì, xung quanh cũng không có người để hỏi, cho nên phản ứng buồn nôn đó rốt cuộc có phải là có hay không?”

Trần Lâm sờ môi, trầm mặc hồi lâu mới gật gật đầu, “Chuyện buồn nôn khó nói, buồn nôn, chán ăn thậm chí là mập mạp, cũng không nhất định là phản ứng của mang thai, cũng có thể là tật xấu khác dẫn tới, huống hồ cậu cũng không phải phục tùng giả nguyên sinh, gien cùng khoang sinh sôi nảy nở đều là do bị biến dị, tôi thực sự không có cách nào trực tiếp cho cậu một cái kết luận.”

Nói xong Trần Lâm xoa xoa thái dương, “Triệu chứng đó của cậu đã kéo dài bao lâu, cậu tỉ mỉ nói rõ một chút.”

Yến Thù Thanh tỉ mỉ suy nghĩ một chút, “Nhiều nhất hai tháng, lúc trước tôi tham gia sát hạch chiến đội Liệp Ưng vẫn không có như vậy.”

“Vậy gần đây làm là lúc nào? Cận Hằng tên kia tự nhiên đã chạy đến đây, đừng nói với tôi chỉ là nắm tay bình thường, bao lâu thì hai người làm một lần?”

Đề tài của Trần Lâm chuyển quá nhanh, đột nhiên hỏi đơn giản thô bạo như vậy, khiến mặt Yến Thù Thanh không khỏi đỏ ửng, không được tự nhiên nói, “... Anh có thể uyển chuyển nói một chút hay không? Hai người chúng tôi cũng không phải loại động dục cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó.”

“Uyển chuyển” Trần Lâm bĩu môi chà chà hai tiếng, không nhận được trêu đùa, “Hiện tại ngay cả đứa nhỏ cũng đã hoài nghi là có, cậu còn muốn tôi uyển chuyển? Nếu không cậu nói cho tôi hai người một ngày hoàn thành mấy lần tạo ra sinh mệnh, như vậy đủ uyển chuyển chưa?”

Yến Thù Thanh quần bách ho khan vài tiếng, “Được rồi... Tuy rằng hai chúng tôi xác thực không chỉ là nắm tay, thế nhưng vẫn không thật sự làm a... Một lần duy nhất súng thật đạn thật vẫn là sau khi chúng tôi thông qua sát hạch, thế nhưng khi đó tôi đã cảm thấy không thoải mái, cũng không thể đem đó làm sáng sớm ngày thứ hai liền có đi?”

“Trước kia thì sao, hai người làm qua chưa?”

Lời này khiến Yến Thù Thanh không nhận được lộ ra biểu tình đỏ khốc đỏ cười, vung vung tay nói, “Xin nhờ, trước đây thì càng không thể, nếu khi đó liền có, trong lúc gặp phải ác thú tôi đã một xác hai mạng rồi.”

“Chờ đã... Cậu nói ác thú?” Lòng mày Trần Lâm đột nhiên giương lên, trên mặt lộ ra thần sắc không dám tin.

Nhắc tới chuyện này, Yến Thù Thanh thở ra một hơi, đến nay lòng vẫn còn sợ hãi, cười khổ nói, “Không tin đúng không? Ngay cả chính tôi đến bây giờ cũng không thể tin được, viễn cổ dị thú hiểm thấy như thế cũng bị tôi đụng phải, lúc đó tôi và Cận Hằng thiếu một chút liền bị nó ăn thịt, bây giờ nhớ đến đôi mắt xanh biếc cùng cái miệng lớn như chậu máu của nó, tôi vẫn còn cảm thấy nổi hết cả da gà.”

Yến Thù Thanh tự nhiên nói, Trần Lâm nhú chặt lông mày, trên mặt thần sắc biến ảo khó lường, như là nghĩ tới điều gì, nửa ngày mới khó khăn mở miệng, “Cậu là nói... Ác thú kia suýt chút nữa ăn thịt hai người,

thế nhưng cuối cùng lại thả cậu đi sao?”

Yến Thù Thanh theo bản năng gật gật đầu, đối diện con mắt sâu thẳm của Trần Lâm, lập tức mím môi, “... Chuyện này có cái gì không đúng sao?”

Trần Lâm thở ra một hơi, như là không biết nên mở miệng như thế nào, trong phút chốc từ trên ghế sa lông đứng lên, đi đi lại lại trong phòng một lúc sau mới dừng lại, hít một hơi nói, “Thù Thanh, cậu có biết ác thú viễn cổ tại sao sống hơn một ngàn năm không có huỷ diệt hay không?”

Trần Lâm đột nhiên không có bất kỳ dấu hiệu nói đến đề tài này, không khỏi làm cho Yến Thù Thanh sững sờ, “Chẳng lẽ không phải là do da dày thịt béo sức chịu đòn mạnh?”

“Đây chỉ là một phương diện.”

Trần Lâm duỗi ra một đầu ngón tay, tiến đến Yến Thù Thanh trước mặt, nhìn chăm chăm vào tròng mắt của anh, giọng khàn khàn nói, “Nguyên nhân trọng yếu hơn là ác thú loại sinh vật này có một tập tính, tuyệt đối không làm hại giống cái cùng lứa nhỏ.”

“Thứ này tôi cũng chưa từng thấy tận mắt, mà là thầy giáo của tôi đã làm qua nghiên cứu về sinh vật viễn cổ, ác thú này kỳ thực có chút tương tự với người Thương Kiếm chúng ta, giống cái sinh sôi nảy nở thấp hơn nhiều giống đực, mà giống đực trời sinh ôm ấp địch ý, thêm vào sự công kích cực mạnh của bọn họ, cho nên thường thường ở trong thời kì ấu tể sẽ xuất hiện tình huống giống đực cùng nhau đồng quy vu tận hơn nữa quy mô rất lớn, có lẽ là bởi vì như vậy, chúng nó đối với giống cái tuyệt đối là thái độ bảo vệ, mặc dù không phải đồng loại, nếu như không phải cường đại đến uy hiếp sinh mệnh bọn nó, chúng nó tuyệt đối không chủ động công kích.”

“Nhưng đến nay bên trong loại sinh vật này, lực công kích đến giống cái cùng ấu tể có thể vượt quá ác thú giống đực cơ hồ không có, cho nên Thù Thanh... Khả năng đây chính là nguyên nhân nó bỏ qua cho cậu.”

Đôi mắt Trần Lâm luôn luôn cười như không cười giờ khắc này hoàn toàn lắng đọng, biến thành thâm sắc đông lạnh, điều này nói rõ hẳn tuyệt đối không phải đang nói chuyện giật gân.

Yến Thù cứng đờ ngồi tại chỗ, phía sau lưng bất tri bất giác thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, đến tột cùng Trần Lâm có ý gì anh đều đã hiểu.

Lời này vừa nói, cơ hồ rõ ràng nói cho anh biết, anh lúc đó rất có thể là bởi vì đã mang thai cho nên mới tránh được một kiếp.

Sau nửa ngày, anh kéo kéo khóe miệng trở nên cứng ngắc, không nhịn được xì cười một tiếng, “Cho nên anh cảm thấy nó coi tôi thành giống cái có ấu tể?”

“Gien của tôi đến cùng biến dị ra sao, Trần Lâm không phải anh hiểu rõ hơn tôi sao, tôi chỉ là biến thành

phục tùng giả, không phải biến thành giống cái, xét đến cùng không phải tôi vẫn là giống đực sao?”

Trần Lâm gật gật đầu, trầm mặc không lên tiếng, Yến Thù Thanh cắn môi, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, có thể càng nghĩ càng cảm thấy việc này hoang đường, “Hơn nữa coi như... Coi như tôi có, anh cảm thấy chuyện này khoa học sao? Sát hạch của chiến đội Liệp Ưng có bao nhiêu tàn khốc anh cũng đã nghe thấy, tôi cũng không phải kim cương bất hoại thân, một đường đi tới mưa bom bão đạn, còn có thể bảo vệ được đứa nhỏ trong bụng, vậy cũng thật là thần.”

Giờ khắc này trong lòng Trần Lâm khiếp sợ và nghi hoặc không một chút nào ít hơn so với Yến Thù Thanh, gắt gao vặn đầu lông mày, trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng nói, “Thù Thanh, lời cậu nói đều đúng, chuyện này cũng là chỗ tôi không hiểu, dựa theo lô gic bình thường, nếu như cậu thật sự mang thai, đứa nhỏ này cũng đã sớm mất, nhưng gien của cậu đã biến dị, rất nhiều chuyện đều không có cách nào dùng lô gic bình thường giải thích được.”

“Nếu như cậu nói với tôi đều là lời nói thật, lần đây nhất cậu cùng Cận Hằng làm, vậy cậu nghĩ đã từng nghĩ còn có một loại khả năng, là gien của cậu tự động bảo vệ cậu không?”

“... Có ý gì?” Yến Thù Thanh hơi nhú lên lông mày.

“Trong nghiên cứu gien có một loại thuyết pháp gọi ”Phán đoán chữa trị“, ý tứ chính là trong lúc một người thân thể bị trọng thương, bộ phận trong thân thể thường thường sẽ sản sinh ảo giác, giống như một người mất đi hai chân, mà nằm ở trên giường lại không ý thức được, thậm chí có thể cảm giác được chân của mình vẫn tồn tại, đây chính là một loại ”Phán đoán chữa trị“.”

Yến Thù Thanh nghe được đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không hiểu, “... Điều này có liên quan gì đến chuyện chúng ta đang nói?”

“Đương nhiên là có liên quan, tôi hoài nghi thân thể của cậu chính là xuất hiện ”Phán đoán chữa trị“ ”

Hết chương 58-phần 1.

90. Chương 58-2: Phần 2

Trần Lâm liếc nhìn Yến Thù Thanh, thấp giọng nói, “Gien của cậu bị biến dị là hậu quả của việc bị cưỡng chế cải tạo, không phải cơ năng thân thể tiến hoá bình thường, cho nên tuy rằng khoang sinh sôi nảy nở đã phát dục, đồng thời có công năng thai nghén, thế nhưng thân thể cùng đại não của cậu vẫn thừa nhận cậu là cầm kiếm giả, cho nên coi như bên trong khoang sinh sôi của cậu có phôi thai, đại não trước sau không cho nó gửi đi tín hiệu, sau khi phôi thai tiến vào bên trong khoang sinh sôi nảy nở, trước sau phôi thai đều ở trạng thái héo rút, căn bản sẽ không chậm rãi lớn lên, điều này cũng có thể giải thích tại sao cậu một đường trải qua từng đợt sát hạch, còn có thể nhảy nhót tung bừng.”

Lời nói này lượng thông tin quá lớn, Yến Thù Thanh nghe xong nửa ngày chưa hoàn hồn lại, sau một hồi lâu mới tìm về thanh âm của mình, “VẬY... Dựa theo ý của anh, phôi thai làm sao hiện tại đột nhiên lại trở mã? Lẽ nào nó còn có thể có tư tưởng của mình, biết đến lúc nào tôi hoàn thành sát hạch?”

“Đó là bởi vì cậu gặp ác thú.”

Trần Lâm xoa xoa thái dương, “Nếu như tôi đoán không lầm, thân thể của cậu kỳ thực đã quen thuộc làm cầm kiếm giả từ lâu, cho nên không có lời nói của ngoại giới kích thích, mặc dù khoang sinh sôi nảy nở rất dễ dàng mang thai, trong thời gian ngắn cũng sẽ không ảnh hưởng sinh hoạt bình thường của cậu, thế nhưng cậu lại gặp gặp được ác thú, nó đối với cầm kiếm giả cường đại uy hiếp, khiến thân thể của cậu mãnh liệt sản sinh ra dục vọng sinh tồn, phóng ra lượng lớn hormone phục tùng giả, lúc này mới khiến cậu tránh được một kiếp.”

“Mà tương ứng, cũng xông phá ”bộ máy” phán đoán cậu vẫn là cầm kiếm giả, cơ năng phục tùng giả của cậu toàn bộ thức đều tỉnh, phôi thai phát dục, trạng thái buồn nôn khẳng định cũng đi theo.”

Nghe xong những câu nói này, Yến Thù Thanh sững sờ tại chỗ, mắt chỉ nhìn chăm chăm cốc thủy tinh trên bàn, phía sau lưng quần áo đã bị mồ hôi lạnh hoàn toàn thấm ướt.

Anh cảm giác mình như là bị quấn vào một vòng xoáy khổng lồ, bên tai vang lên ong ong, căn bản không có cách nào suy nghĩ bình thường.

Lời Trần Lâm nói anh nghe rõ ràng, tự nhiên cũng không cách nào tiếp tục trốn tránh, nhưng anh không dám tưởng tượng nếu như giờ khắc này bên trong bụng của anh thật sự có đứa nhỏ, con đường sau này anh nên đi kiểu gì?!

Nếu như nơi này là mẫu tinh đế đô, có lẽ tất cả còn dễ nói, mà nơi này là chiến đội Liệp Ưng... Ở cái nơi này bộ đội đặc chủng lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, anh làm sao mới có thể giấu diếm được tất cả mọi người, thậm chí là sinh hạ một đứa nhỏ?

Trong lúc nhất thời, anh cảm thấy hối hận cùng cực kỳ không muốn, nếu là lúc trước anh chẳng phải tùy hứng làm bấy kiên trì đến chiến đội Liệp Ưng, có phải là tất cả mọi thứ ở hiện tại đều có thể thuận lợi diễn ra? Anh chấp nhận điều kiện dụ người Hoàng đế đưa ra, mơ mơ màng màng sống trong vinh hoa phú quý, như vậy Cận Hằng cũng không cần vì anh chạy đến nơi này cùng anh đồng thời chịu khổ, càng không cần gánh chịu lo lắng sợ hãi.

Trong lòng có một âm thanh thấp giọng hỏi anh hiện tại có hối hận hay không, Yến Thù Thanh lộ ra một vết cười khổ cơ hồ không phát hiện được, anh đích xác là hối hận rồi, mà chỉ là bởi vì tổn thương trái tim Cận Hằng, không phải là bởi vì anh rút lui, nếu như làm lại một lần, anh e sợ vẫn cứ lựa chọn giống vậy.

Trầm mặc hồi lâu, trong lúc Trần Lâm lo lắng muốn giơ tay đập vào anh, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, “Trần Lâm, hiện tại cơ bản đã có thể xác định đúng không, tôi thật sự... Có?”

Trần Lâm lắc lắc đầu, “Bây giờ trước tiên cậu đừng suy nghĩ lung tung, chuyện này cũng chỉ là giả thiết, tôi nói nhiều như vậy chỉ là tiền đề suy đoán cậu mang thai, như vậy chuyện gặp ác thú mới có thể giải thích thông suốt, hiện tại tất cả chỉ là suy đoán của tôi, không có báo cáo kiểm nghiệm cùng chứng minh thực tế, coi như là Hoa Đà còn sống cũng không cách nào xác định.”

Trần Lâm nói xong lại rót cho Yến Thù Thanh chén nước, cười một cái nói, “Cậu không cần một mặt biểu tình thế giới tận thế như vậy, có thể thật chỉ là tật xấu đau dạ dày, cậu cũng biết cái nơi chim không thềm ị này, dù sao không có cách nào đánh đồng với bệnh viện quân bộ, thiết bị ở đây đều là kiểm tra cho cầm kiếm giả, trời mới biết có thể kiểm tra cho phục tùng giả ra cái kết quả cổ quái gì hay không, đến lúc đó phát hiện là chẩn đoán sai, cậu lại khiến bản thân buồn khổ thì làm sao bây giờ?”

Bưng chén lên nhấp một ngụm, hơi nước phả vào trên mặt, khiến Yến Thù Thanh buông lỏng mấy phần, không nhịn được nhếch miệng nở nụ cười, “Anh yên tâm, tôi không có yếu ớt như vậy, anh cũng trấn an tôi rồi, tuy rằng tôi nghĩ tới hai chữ mang thai liền cảm thấy không khoẻ, mà nếu như thực sự như vậy, tôi cũng sẽ không trốn tránh sợ sệt.”

Trần Lâm thở phào nhẹ nhõm, đối diện ánh mắt kiên nghị của Yến Thù Thanh, không nhịn được mở miệng, “Thế nhưng trước khi xác định việc này, cậu cũng phải trước tiên tự bảo vệ mình, chiến đội Liệp Ưng này không phải nơi tầm thường, cậu là người biến dị, nói không chắc sẽ gặp được nguy hiểm gì, ảnh hưởng đến tính mạng thậm chí là cả đứa nhỏ, cậu đã tính sau này nên làm thế nào chưa?”

Yến Thù Thanh nhún vai một cái, nhếch lên khóe miệng nở nụ cười, “Có thể làm sao, anh không phải mới vừa khuyên tôi đừng suy nghĩ lung tung, trước tiên xác định có hay không, tôi phát sầu cũng chưa muộn mà.”

Trần Lâm nhìn anh chăm chăm, do dự một chút mới trầm giọng mở miệng, “Thù Thanh, làm bạn bè cùng bác sĩ phụ trách của cậu, tôi không can thiệp sự lựa chọn của cậu, nhưng tôi không thể nhìn cậu đi chịu chết, nói thật, tôi cũng rõ ràng lúc trước nếu như không phải ở mẫu tinh không tiếp tục chờ được nữa, cậu cũng sẽ không chạy đến nơi đây, nếu như cậu phí hết tâm huyết ở lại chỗ này, phát hiện nơi này mới là chỗ cậu muốn sinh hoạt, vậy cậu... Không bằng giải quyết nhanh chóng...”

Nói đến mấy chữ cuối cùng Trần Lâm dừng một chút, “Cậu và Cận Hằng còn rất trẻ, thời gian đi lính ở chiến đội Liệp Ưng kỳ thực rất ngắn, đến lúc đó mặc dù hai người giải ngũ, lại nghĩ muốn đứa nhỏ cũng không khó, huống hồ tôi xem cậu vốn là rất chống cự chuyện này, giả sử việc này là thật, cậu thực sự không giữ được đứa bé này, không bằng thẳng thắn bỏ nó đi.”

“Không thể.”

Yến Thù Thanh ngay cả do dự đều không có, trực tiếp từ chối, “Trong lòng tôi chống cự là một chuyện, lưu lại đứa nhỏ là một chuyện khác.”

Anh lại không phải người ngu, làm sao có khả năng không hiểu đạo lý Trần Lâm nói, lúc trước anh đã bắt đầu hoài nghi, cái ý niệm này kỳ thực đã hiện ra trong đầu anh, thế nhưng chỉ trong nháy mắt anh đã bác bỏ.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, ngay cả ác thú loại dị thú này cũng biết bảo vệ ấu tử, mặc dù anh đến nay không có cách nào tiếp thu bản thân không chỉ biến thành phục tùng giả còn phải sinh con cho “đồng loại”, nhưng anh làm sao có khả năng thật sự thương tổn con của mình, huống chi Cận Hằng có bao nhiêu yêu thích đứa nhỏ anh đều nhìn ra rõ ràng, vừa nghĩ tới bộ dạng tên kia đối với bụng của anh gọi bảo bảo, trái tim của anh giống như bị mạnh mẽ nắm chặt.

Trong lòng chống cự nhưng không thể so sánh được với Cận Hằng.

Cái tên này đã vì anh bỏ ra quá nhiều, anh không thể tiếp tục thương tổn hân, tuyệt đối không thể.

Đối diện ánh mắt kiên nghị bướng bỉnh của Yến Thù Thanh, Trần Lâm gật gật đầu, cười gượng lên, “Được rồi, coi như tôi làm kẻ ác một lần, ngược lại hiện tại hết thấy đều là suy đoán mà thôi, thả lỏng đi nhé.”

Trần Lâm nói xong lại lấy ra một ống kim tiêm cùng một cái lọ phong kín. “Sáng mai tôi phải trở về mẫu tinh, quân bộ còn có rất nhiều chuyện chờ tôi xử lý, cậu trước tiên cho tôi lấy một ít máu cùng một ít tế bào, tôi lấy về kiểm nghiệm, nếu có tin tức tôi sẽ lập tức thông báo cho cậu.”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, thuận thế đưa ra cánh tay của mình.

Dòng máu đỏ tươi theo kim tiêm chọt vào bên trong lọ chứa, nhìn thấy màu sắc chói mắt như thế, trong dạ dày Yến Thù Thanh không khống chế được một trận bốc lên, theo bản năng che miệng lại.

Trần Lâm liếc anh một cái, không nhịn được lâu bầu, “Ai... Tôi phải nói trước, coi như mẫu tinh có thiết bị hoàn hảo, bản mẫu huyết dịch cùng tế bào chính nếu như đem đi xét nghiệm chỉ có hơn 60%, biện pháp tốt nhất chính là bản thân cậu có mặt làm kiểm tra toàn dạ, nhưng cậu tự nhiên không thể quay về, tôi không thể bảo đảm kết quả nhất định chính xác ha.”

“Tôi sẽ nghĩ biện pháp ngày mai cùng đi với anh.”

“Cái, cái gì?” Trần Lâm kinh ngạc một chút, phút chốc một chút ngẩng đầu lên, “Anh em cậu đang đùa à, chiến đội Liệp Ưng dễ dàng cho cậu rời đi vậy sao?”

“Chính xác rất khó, thế nhưng một ngày nghỉ ốm bọn họ chắc sẽ đồng ý thôi, từ nơi này đến mẫu tinh nếu như chiếm hạm tốc độ khá nhanh mà nói, đủ thời gian để tôi trở về.”

“... Cậu làm sao đột nhiên...” Trần Lâm không khỏi kinh ngạc, đối diện đôi mắt trầm tĩnh của Yến Thù Thanh..

“Tôi không có cách nào lấy đứa nhỏ ra đùa giỡn, tôi nhất định phải có được sự an tâm, nếu như đây là thật...” Nói tới chỗ này Yến Thù Thanh nhắm một con mắt lại, “Liều cái mạng này của tôi, tôi cũng sẽ bảo vệ đứa nhỏ, cho dù là rút khỏi Liệp Ưng.”

Trần Lâm bị lời của anh làm cho chấn kinh rồi, thật lâu nói không ra lời, Yến Thù Thanh có bao nhiêu ngóng trông chiến trường, so với bất luận người nào Trần Lâm rõ ràng hơn cả, đây là thiên chức cùng giấc mộng của quân nhân, nhưng hiện tại đối phương lại nguyện ý vì một đứa nhỏ bỏ đi nguyên tắc kiên trì lâu như vậy.

Trần Lâm gật gật đầu, vừa muốn nói với Yến Thù Thanh có thể dùng quân bộ danh nghĩa giúp đối phương tìm lý do, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng chuông chói tai.

Về mặt Yến Thù Thanh trở nên nghiêm túc, trên cổ tay thiết bị truyền tin hiện lên ánh sáng màu đỏ chói mắt, [Khẩn cấp tập hợp! Hết thấy thành viên khẩn cấp tập hợp!] nhìn thấy thông tin anh lập tức đứng lên, nhổ ống tiêm trên cổ tay xuống, “Phỏng chừng liền là đêm khuya tập kích huấn luyện, tộ phải đi rồi, huấn luyện xong tôi sẽ xin nghỉ với Trần thượng tướng.”

Nói xong lời này, anh quay người chạy ra phòng thực nghiệm, Trần Lâm hướng về phía bóng lưng của anh thấp giọng gọi, “Sáng sớm ngày mai, tôi chờ cậu.”

Một đường chạy đến sân huấn luyện, vừa đi vào cửa lớn, Yến Thù Thanh liền lập tức cảm thấy bầu không khí nghiêm nghị không giống bình thường.

Lúc này toàn bộ tân binh mười hai người đã tập hợp xong xuôi, Cận Hằng đứng ở trong hàng nhìn thấy anh chạy tới mới an tâm dời đi tầm mắt, lúc này Trần thượng tướng đẩy mắt sát khí nhanh chân đi tới, đi theo phía sau là toàn bộ huấn luyện viên của chiến đội Liệp Ưng.

“15 phút trước, chúng tôi! Nhận được tình báo, tình cầu Alpha xuất hiện một nhánh quân địch quy mô lớn, ý đồ vượt qua biên cảnh Thương Kiếm, nhắm thẳng vào đế quốc mẫu tinh, thượng cấp phái chúng ta hoàn thành nhiệm vụ đón đầu, nuôi binh nghìn ngày, hiện tại chính là thời cơ để thành viên mới các cậu thi thố tài năng, toàn thể thành viên trước hừng đông lập tức hành động!”

Hết chương 58-phần 2.

91. Chương 59-1: Phần 1

“Đây là lần hành động thứ nhất của các cậu ở chiến đội Liệp Ưng, tin tưởng từ khi sát hạch đến bây giờ, tất cả mọi người đều đang chờ cơ hội này, không nên quên sứ mệnh cùng trách nhiệm của thành viên đội Liệp Ưng, hiện tại nói cho tôi, các cậu đã chuẩn bị xong chưa!”

Ánh mắt Trần thượng tướng lợi hại đảo qua bốn phía, phần nhiệt huyết trong xương của tất cả mọi người vào thời khắc này triệt để được nhen lửa, cùng kêu lên, “Chuẩn bị xong!”

Trải qua từng tầng chọn lựa, gian nan như vậy mới gia nhập chiến đội “Thiết huyết” này, huấn luyện một ngày một đêm lâu như vậy, mục đích cũng chỉ là bảo vệ quốc gia, làm một chiến sĩ chân chính, hiện tại

nhANH NHƯ VẬY ĐÃ CÓ THỂ CÓ CƠ HỘI RA CHIẾN TRƯỜNG GIẾT DỊCH, ÁNH MẮT CỦA MỌI NGƯỜI ĐỀU TOÁT RA ÁNH LỬA, LÒNG BÀN TAY ĐỎ MỒ HÔI, HUYẾT DỊCH CŨNG TRỞ NÊN SÔI TRÀO.

Mà giờ khắc này Yến Thù Thanh đứng ở trong đội ngũ, sắc mặt lại hơi trắng bệch, tuy rằng anh đã sớm ngóng trông có thể súng thật đạn thật ra chiến trường thực chiến, giờ khắc này nghe đến tin tức đột nhiên xuất hiện này nhiệt huyết cũng trở nên sôi trào, thế nhưng vừa nghĩ tới tình huống thân thể bây giờ của anh, trái tim của anh không không chế được đột nhiên chìm xuống.

Ngón tay theo bản năng sờ sờ cái bụng bằng phẳng, đầu của anh vang lên ong ong, bây giờ nơi này đến cùng có đứa nhỏ xuất hiện hay không còn chưa có xác định, đáp ứng Trần Lâm đồng thời về mẫu tinh cũng không có tin tức, lại đột nhiên có hành động khẩn cấp, anh đến cùng phải làm gì đây...

Trần thượng tướng chú ý tới thần sắc của anh, con mắt nhắm lại, tầm mắt chuyển qua, “Thư Yến, cậu có vấn đề gì không?”

Đột nhiên bị gọi tên, Yến Thù Thanh lập tức đứng thẳng người, “Báo cáo trưởng quan, thuộc hạ không có vấn đề.”

“Không có vấn đề cậu đây là biểu tình gì?” Trần thượng tướng trầm mặt, con mắt sắc bén chăm chú khóa ở trên người Yến Thù Thanh, khẩu khí có phần dò hỏi nói, “Thoạt nhìn cậu tựa hồ rất không muốn tham gia nhiệm vụ lần này, làm sao, sợ?”

“Thuộc hạ không sợ.” Yến Thù Thanh nhìn thẳng trở lại, mím chặt môi.

“Tốt nhất là như vậy.” Trần thượng tướng không vui hừ lạnh một tiếng, “Các cậu nghe cho kỹ, chiến đội Liệp Ưng không nhận kẻ sợ chết nhu nhược, tại thời khắc mấu chốt tôi không quan tâm các cậu có nguyên nhân gì, đều phải phấn chấn lên cho tôi, máy bay thuốc nổ không chịu nổi còn có súng, nếu như súng không thủ được còn có máu cùng mạng của các cậu!”

Nói tới chỗ này tầm mắt của huấn luyện viên, nhìn chăm chăm Yến Thù Thanh gần từng chữ, “Nếu có người lùi bước, vậy tốt nhất hiện tại liền đứng ra, chỉ cần các cậu có lý do có thể thuyết phục tôi, tôi nhất định sẽ không miễn cưỡng một kẻ nhu nhược tham dự hành động, Thư Yến, cậu còn có vấn đề gì hay không?”

Nói xong lời này, toàn bộ ánh mắt mọi người trên sân huấn luyện đều tập trung vào trên người Yến Thù Thanh.

“Thuộc hạ...”

Yến Thù Thanh chặt chẽ siết lấy nắm đấm, anh đã đáp ứng chuyện trở về mẫu tinh kiểm tra.

Anh chỉ cần một ngày, một ngày là tốt rồi, chỉ cần có thể cho anh một cái an lòng, không cần lấy đứa nhỏ

ra làm trò đùa, anh nhất định sẽ lập tức trở về, dù cho một giây sau sẽ hi sinh anh cũng sẽ không tiếc, thế nhưng dưới con mắt mọi người, anh căn bản không có cách nào mở miệng.

Bởi vì anh là một quân nhân, hiện tại quốc gia cần anh, anh không có bất kỳ lý do gì làm một đào binh, dù cho là bởi vì đứa nhỏ của anh.

“Thuộc hạ không có vấn đề!”

Đứng thẳng tắp, anh giơ tay chào một cái, ánh mắt kiên định mà chấp nhất, tản ra nghị lực quyết tâm tuyệt đối không lùi bước.

“Rất tốt.”

Trần thượng tướng thu hồi ánh mắt, trên mặt lộ ra thần sắc hài lòng, ngón tay điểm nhẹ thiết bị truyền tin trên cổ tay, một bản đồ không gian ba chiều xuất hiện ở trước mắt, ông chỉ vào tinh cầu Alpha nơi nằm xa nhất mẫu tinh, trầm giọng nói, “Lần hành động này thời gian eo hẹp nhiệm vụ khó khăn, tôi sẽ tự mình chỉ đạo, hiện tại bắt đầu làm nhiệm vụ phân tích...”

Bởi vì là lần thứ nhất hành động, cho nên có rất nhiều đồ vật cần sớm chuẩn bị, bọn họ phân tích cả một đêm, sau khi bước đầu định ra chiến lược kế hoạch, hết thấy thành viên toàn thể đợi lệnh, cùng đợi ánh bình minh xuất hiện.

Bóng đêm càng ngày càng thâm trầm, Yến Thù Thanh ngồi ở trong góc, một bên cầm súng trong tay, một bên mím chặt môi có vẻ hơi mất tập trung.

Lúc này một bóng người ngồi xuống bên cạnh anh, thấp giọng hỏi, “Làm sao vậy, không thoải mái?”

Yến Thù Thanh vừa ngẩng đầu đối diện đội mắt Cận Hằng, trái tim anh đập mạnh một cái, kéo kéo khoe miệng, “Không có, em chỉ là... trước khi hành động có hơi sốt sắng.”

Cận Hằng cười một tiếng, chống đỡ một chân dựa vào phía sau tảng đá, tiến đến bên tai anh hạ thấp giọng nói, “Anh nói Yến thiếu tá, trước đây không phải em cũng chưa từng mang binh đi đánh giặc, có cần giống tiểu tử vất mũi chưa sạch như thế không, lúc trước thành tích của em ở quân bộ diệt địch vẫn luôn dẫn trước, bây giờ nói lời này không thấy mất mặt sao.”

Yến Thù Thanh mím cười nở nụ cười, liếc nhìn hắn một cái, “Em dẫn trước, thế nhưng vẫn không sánh bằng Cận thượng tá!”

Khoe miệng Cận Hằng bất động thanh sắc câu lên một chút, “Đó là tự nhiên, em đứng thứ hai nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng coi như thừa nhận rồi.”

Yến Thù Thanh cười nguyệt hắc một cái, tiếp tục cúi đầu lau súng trong tay, Cận Hằng bên cạnh nhìn chăm chăm anh chốc lát, tại góc độ người khác không thấy, nắm lấy tay anh, “Thù Thanh, đến cùng làm sao vậy, em không đứng lắm, còn có vừa nãy lúc tắt đèn em chạy đi đâu vậy, làm sao không ở ký túc xá.”

Yến Thù Thanh không nghĩ tới Cận Hằng sẽ nhạy cảm như vậy, vào lúc này rõ ràng anh vừa nói vừa cười, còn có thể bị hấn nhìn ra manh mối.

Ngẩng đầu đối diện con mắt màu xanh lam nguy trang của hấn, anh giật mình, đột nhiên tuôn ra một luồng kích động, muốn đem chuyện giờ khắc này kìm nén ở trong lòng tất cả đều nói cho Cận Hằng.

Nói cho hấn biết hiện tại trong bụng anh rất có thể có đứa nhỏ của hai người, cho nên muốn như vậy anh còn đi ra ngoài chỉ là vì gặp Trần Lâm muốn xác nhận, thế nhưng lời nói đến bên mép tất cả đều kẹt ở trong cổ họng, một chữ cũng không nói ra được.

Anh hiểu rất rõ tính khí Cận Hằng, nếu để cho cái tên này biết đến chuyện này, hấn rất có thể lập tức thậm chí không quan tâm hậu quả dẫn anh trở về mẫu tinh.

Mà nơi này là chiến đội Liệp Ưng, lâm trận bỏ chạy là tội danh gì, tất cả mọi người trong lòng đều rất rõ ràng, một khi hai người ở cửa ải khẩn cấp lùi bước, sau này cuộc sống quân lữ của Cận Hằng sẽ bị phá hủy, dù cho hấn là cháu trai của Hoàng đế, trong quân đội cũng sẽ không tiếp tục giữ lại một tên đào binh.

Yến Thù Thanh kỳ thực căn bản không quan tâm sau này anh ra sao, nhưng anh không muốn để cho Cận Hằng tiếp tục vì anh hi sinh, một khi chuyện này vỡ lở, thân phận của hai người cũng sẽ bị đem ra ánh sáng, Yến Thù Thanh không dám tưởng tượng nếu như bị quân địch biết đến anh không chỉ ẩn thân ở chiến đội Liệp Ưng, hơn nữa còn mang thai đứa nhỏ, chuyện này sẽ gây ra kết cục nghiêm trọng cỡ nào...

Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, đè xuống tâm tình phức tạp, anh nhếch miệng, “Gần đây anh làm sao giống mẹ của em vậy, em còn có thể làm sao? Chỉ là buổi tối ăn cơm có chút không tiêu hóa, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, liền chạy tới bên ngoài đi tản bộ một chút, không nghĩ tới đột nhiên nhận được thông báo khẩn cấp, mới không kịp về ký túc xá.”

Cận Hằng hí mắt nhìn anh một lúc lâu, như là đang suy tư trong lời nói của anh có thật hay không, thế nhưng ánh mắt Yến Thù Thanh quá thần nhiên, dạ dày Yến Thù Thanh không khỏe trong lòng hấn cũng rất rõ ràng, một lát sau hấn nở nụ cười, cánh tay phải vừa nhấc khoát lên trên tảng đá, dùng một tư thế người ngoài nhìn không rõ, đem Yến Thù Thanh ôm vào trong lòng.

“Không thoải mái liền dựa vào anh ngủ một chút đi, một hồi trời sáng, không cần sốt ruột, còn có anh ở đây, có anh ở đây yêu ma quỷ quái gì cũng không dám đến.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh xì một tiếng bật cười, trong miệng một bên nói thầm “Anh cũng biết mình là thần giữ cửa à”, ở trong bóng đêm dưới bóng cây thấp thoáng, nghiêng đầu dựa vào bả vai Cận Hằng.

Nhiệt độ quen thuộc từ trên gương mặt truyền đến, mang theo sức mạnh khiến người ta an tâm, làm Yến

Thù Thanh không khỏi hơi thở ra một hơi.

Có lẽ là anh nghĩ tới quá nhiều, có lẽ là ông trời từ trước đến giờ thích trêu đùa anh, cho nên làm cho anh không nhận được suy nghĩ sự tình theo hướng xấu nhất, giả sử tất cả chỉ là một hồi ô long, nếu như anh nói ra e sợ sẽ khiến Cận Hằng thất vọng, kỳ thực Trần Lâm nói rất đúng, tất cả mới chỉ là giả thiết, trước khi có kết quả anh cần gì phải buồn lo vô cớ?

Nghĩ tới đây anh lại dí sát vào lồng ngực Cận Hằng, an tâm nhắm hai mắt lại, không chú ý tới chẳng biết lúc nào Hàn Minh đứng ở đằng xa, nhìn chăm chăm bóng lưng tựa sát vào nhau của hai người, bất động thanh sắc nheo mắt lại.

Bầu trời mới vừa nổi lên ánh sáng trắng, chiến đội Liệp Ứng liền leo lên chiến hạm đi về tinh cầu Alpha.

Ngồi ở trong chiến hạm, Yến Thù Thanh nhìn về căn cứ của Liệp Ứng dần dần mất hút, anh mím môi thật chặt, vào lúc này chắc Trần Lâm còn đang chờ tin tức của anh đi? Nếu như không chờ được anh trở về, đồ ngốc kia sẽ tự mình rời đi trước, anh không nói tiếng nào lại leo lên tiền tuyến, cái tên kia có thể tức giận giống như hôm qua hay không.

Vô số vấn đề tràn ngập đầu óc, thế nhưng Yến Thù Thanh đã không thể suy nghĩ nhiều, quay đầu lại nhìn cái bóng của căn cứ Liệp Ứng đã hoàn toàn biến mất ở phía dưới tầng mây, anh chỉ mong mình còn có mạng sống sót trở về xin lỗi Trần Lâm, chính tai nghe anh ta tự nói với anh kết quả kiểm tra.

Tinh cầu Alpha nằm ở tận cùng phía bắc Thương Kiếm, là một tinh cầu hoang vu, quanh năm bốn mùa trời đông giá rét, cả tinh cầu giống như được bao trùm trong tuyết trắng mênh mông, đoàn người còn đang cảm nhận nắng ấm mùa thu, đến khi chiếm hạm hạ xuống, mọi người không tự chủ đều cảm nhận được hơi lạnh thấu xương.

Sau khi dừng lại tiếp tế đạn dược cùng nguồn năng lượng, tất cả mọi người cho là sẽ lập tức ra đi, ai nghĩ đến Trần thượng tướng triệu tập bọn họ lại một lần nữa sắp xếp nhiệm vụ mới, đồng thời tuyên bố một tin tức bất bất hơn.

“Căn cứ tình báo cùng định vị tin cậy, quy mô quân địch khổng lồ lần này, vì che giấu hành tung đã vứt bỏ phi hành khí cùng vũ trang cỡ lớn, sẽ trực tiếp đến núi tuyết Thương Lan.”

“Núi tuyết Thương Lan?” Yến Thù Thanh lập tức nhíu mày

Người xung quanh cùng nhau nghi hoặc, Trần thượng tướng ra hiệu anh tiếp tục nói, Yến Thù Thanh trầm giọng nói, “Theo tôi biết, trụ sở Alpha nằm ở sâu bên trong núi tuyết Thương Lan, bởi vì núi Thương Lan cao hơn mặt biển, tạo thành một tấm chắn thiên nhiên, rất dễ dàng để cho trụ sở chiếm cứ địa hình có lợi dễ thủ khó công.”

Cận Hằng gật gật đầu, “Cho nên nếu như quân địch từ bỏ vũ trang cỡ lớn, nằm vùng ở trong núi tuyết, đi bộ vượt qua Thương Lan, chẳng khác nào nhắm thẳng vào trụ sở quân ta.”

Hai người phối hợp cực kỳ hiểu nhau, cơ hồ trong lúc Yến Thù Thanh mới vừa nói xong, những người khác còn không có phản ứng lại xảy ra chuyện gì, Cận Hằng đã bổ sung hoàn chỉnh câu nói.

Trần thượng tướng vỗ tay một cái, cho hai người họ một ánh mắt tán thưởng, “Không sai, cho nên muốn đuổi theo bọn họ, chúng ta không có cách nào ra tay từ trên trời.”

“Mục tiêu chiến hạm quá lớn, quá dễ dàng đánh rần động cỏ, mà núi Thương Lan quá cao so với mặt biển, phi hành khí không đạt tới độ cao của nó, chúng ta bây giờ chỉ có thể đi đường bộ.”

“Đi đường bộ” có ý nghĩa như thế nào, tất cả mọi người trong lòng đều rất rõ ràng, mặc dù có xe hành quân thay đi bộ, mà trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, không có phi hành khí khổng chế trên cao, ngồi ở trong xe cùng trực tiếp đi ở trong tuyết cũng không khá hơn chút nào.

Trong lúc nhất thời sắc mặt của mọi người đều có chút đông lạnh, mà vẫn cứ dựa theo kế hoạch ngồi trên xe hành quân, trực tiếp thẳng tiến núi Thương Lan.

Hết chương 59-phần 1.

92. Chương 59-2: Phần 2

Trong núi nhiệt độ so với bên ngoài còn thấp hơn, theo mặt trời từ từ lặn về phía tây, gió rét thấu xương càng thêm mãnh liệt, tất cả mọi người cuộn tròn trong xe quân đội lạnh đến run lẩy bẩy, trên cổ tay thiết bị đo nhiệt độ khí đã rơi xuống cảnh giới màu đỏ, nói rõ lúc này nhiệt độ ít nhất từ -30 độ trở xuống.

Đường núi gồ ghề, bên cạnh chính là vực sâu vạn trượng, trên mặt đất bao trùm tuyết đọng dày dặn bị xe ép xuống, xe đi trên băng tuyết không ngừng trơn trượt, nếu như không phải trên người buộc dây an toàn, Yến Thù Thanh cảm giác mình sắp bị rơi ra ngoài xe.

Đùng đưa kịch liệt, làm cho dạ dày của anh lại bắt đầu sôi trào, cảm giác buồn nôn mạnh mẽ theo xe xóc nảy chập trùng lên xuống, sáng sớm anh cưỡng bức chính mình uống một túi dịch dinh dưỡng, bây giờ dâng lên hàng loạt, anh không thể không gắt gao cắn môi mới không để cho mình ở trước mặt mọi người phun ra.

Lạnh giá trước nay chưa từng có khiến tứ chi của anh ngứa ngáy, bụng dưới không có bất kỳ triệu chứng nào đau nhức, hàn khí vô hình tập hợp thành khối sắt, đè ở trong bụng anh.

Loại cảm giác phẳng phất có thứ gì muốn rời khỏi thân thể, khiến Yến Thù Thanh đổi sắc mặt, anh không ngừng mà xoa xoa hai tay cùng bụng, muốn để cho mình ấm áp lên một chút, tuy nhiên là chuyện vô bổ.

Cận Hằng bên cạnh nhận ra được anh không đúng, cởi quần áo trên người đưa cho anh, Yến Thù Thanh vội vàng đè lại tay hất, lắc lắc đầu, “... Anh nổi điên làm gì, cởi ra anh sẽ đông chết.”

Cận Hằng không hề bị lay động, ánh mắt bình tĩnh trong tay vẫn như cũ cầm quần áo, một bên Trần thượng tướng chú ý tới động tĩnh hai người quay đầu lại, “Làm sao, có người không thoải mái?”

Yến Thù Thanh gắt gao siết ngón tay lạnh lẽo của mình, nỗ lực như không có chuyện gì xảy ra giật nhẹ khoe miệng, “Không có chuyện gì trưởng quan, Đoan Trạch bị say xe hồ đồ rồi, vào lúc này muốn cởi quần áo ca hát cho mọi người nghe.”

Lời này vừa nói, tất cả mọi người đều nở nụ cười, dồn dập ồ ào, lúc này Trần thượng tướng trừng Đoan Trạch liếc mắt một cái, “Nhanh chóng mặc quần áo vào.”

“Trưởng quan, hiếm thấy có người giải buồn chúng ta, ngài cần gì phải giúp đỡ hửn.”

“Tôi giúp cậu ta sao? Tôi để cho cậu ta mặc vào quần áo, đỡ phải một hồi ca hát liền đem mình đông lạnh không còn sức mà thở nữa chứ đừng nói là hát.”

Tất cả mọi người lần thứ hai cười phá lên, trên mặt Cận Hằng không có biểu tình gì, tiếp tục duy trì động tác đưa áo cho Yến Thù Thanh, “Mặc quần áo ca hát ảnh hưởng tôi phát huy tài năng, cậu trước tiên giúp tôi mặc một chút, không mặc tôi không hát nữa.”

Yến Thù Thanh tự mình đào hầm tự mình nhảy, trong lúc nhất thời lỗ tai đều đỏ ửng, không cầm cũng không được, mà cầm cũng không xong.

Hàn Minh nhìn hai người liếc mắt một cái, cười quay đầu đối với Trần thượng tướng nói, “Trưởng quan, ngài còn không nhìn ra, chẳng qua Cận huynh đệ đau lòng em trai thôi, làm gì có chuyện anh ta ca hát cho chúng ta nghe.”

“Đau lòng em trai?” Trần thượng tướng nghi ngờ nhíu mày, “Thư Yến cùng Đoan Trạch hai người là anh em?”

Hàn Minh lộ ra vẻ giật mình, nhìn nhìn những người khác, “Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi xem Thư Yến cùng Đoan Trạch mỗi ngày đều dính lấy nhau, còn tưởng rằng hai người bọn họ là anh em ruột đây, bằng không hai cầm kiếm giả cũng không có quan hệ tốt bằng bọn họ.”

“Trưởng quan, ngài là không biết lúc trước huấn luyện, tôi cùng Thư Yến phân đến một tổ, cũng chỉ là đánh cậu ta mấy cái, về sau Đoan Trạch suýt chút nữa đánh chết tôi, mọi người nhìn xem hiện tại nửa bên mặt còn có chút sưng đây.”

Gã dùng một bộ dạng đùa giỡn nói, phối hợp khoe môi tiêu sái nở nụ cười, khiến người chung quanh tất cả đều không nhịn được cười, dồn dập phụ họa, “Cậu nói như thế, chúng tôi cũng cảm thấy đúng, Thư Yến cậu và Đoan Trạch lần trước hai người còn đi phòng tắm công cộng, hai người rốt cuộc là huynh đệ, hay là hai người a, ha ha ha...”

“Hai người bọn họ thân mật như vậy, các cậu nhìn xem Cận huynh đệ còn đem đồ chống lạnh cởi ra, biết đến là thương em trai, không biết còn tưởng rằng là thương vợ đấy!”

Người xung quanh reu reo, khiến ánh mắt Cận Hằng đột nhiên chìm xuống, trên mặt Yến Thù Thanh lúc trắng lúc xanh, biết rõ bọn họ đang nói đùa, nhưng trong lòng lại từng trận lạnh lẽo, lúc này Trần thượng tướng cau mày xoay đầu lại, “Thì ra quan hệ của hai người tốt như vậy, thực sự là anh em ruột?”

“Chúng ta...”

Yến Thù Thanh kéo kéo khóe miệng, đang muốn cười nói, thế nhưng vừa mới mở miệng, thân xe đột nhiên một trận kịch liệt lay động, giống như bẻ gãy cành cây khô, trực tiếp đem tất cả mọi người hất tung ở mặt đất, sau đó nóc xe phát ra âm thanh “đùng đùng” kịch liệt.

Ngay sau đó xe như một mảnh lá cây rơi vào trong cuồng phong, bị xóc nảy mạnh mẽ bao phủ, vừa ngừng đầu trước mắt một đoàn tuyết giống như đá nện xuống.

Sắc mặt Trần thượng tướng đột nhiên biến đổi, “Không được! Là tuyết lở!”

Vừa dứt lời, vô số tuyết trắng giống như đất đá từ trên núi lao xuống, xe lập tức bị chôn ở trong đồng tuyết, không di chuyển nổi.

“Lập tức nhảy xuống xe! Tìm chỗ ẩn nấp!”

Một tiếng gào thét, cửa xe bị đá văng, trong nháy mắt, tuyết chồng chất đã gần trong gang tấc, Yến Thù Thanh nhần nhịn cảm giác buồn nôn, đột nhiên nhảy ra xe, kịch liệt xóc nảy làm cho bụng anh đau xót, rên lên một tiếng lăn xuống trên đất, một giây sau anh thậm chí không kịp xác định chính mình đến tột cùng có an toàn rơi vào hang động hay không, liền bị tuyết trắng trên đỉnh đầu che mất.

Xe hành quân bị sức mạnh kinh khủng trực tiếp lăn xuống vách núi, Yến Thù Thanh dùng hết lực khí toàn thân đẩy lên thân thể, mới vừa hơi nhúc nhích, dạ dày co giật đột nhiên co rút lại, anh không kịp che miệng, trực tiếp phun ra ngoài.

Lúc này Cận Hằng đồng dạng bị tuyết vùi lấp chạy tới, vội vàng nâng anh dậy, nhìn thấy cánh tay anh theo bản năng bảo hộ ở trên bụng, sắc mặt khó coi không cách nào hình dung, cơ hồ rít từng chữ, “Nói cho anh, em đến cùng làm sao vậy, sắc mặt của em rất không đúng, lần hành động này em tuyệt đối không thể tham gia nữa!”

Yến Thù Thanh cười khổ một tiếng, “Xe đều rơi xuống núi, anh cảm thấy chúng ta còn có đường lui sao?”

Vừa nãy trong phút chốc lăn ra ngoài xe phút chốc, anh đau đến nỗi cơ hồ không có cách nào nói chuyện, không phải không có ý nghĩ lập tức rút lui, thế nhưng giờ khắc này bọn họ bị một hồi tuyết lở vây ở giữa sườn núi, muốn đi đều không đi được.

Lúc này tất cả mọi người dồn dập từ trong đồng tuyết nhô đầu ra, đoàn người cơ hồ không thiếu ai, lúc trước xe hành quân ở ngay sát vách núi, nếu như chậm nữa nửa giây nhảy ra ngoài xe, vào lúc này e sợ cùng xe hành quân kia đồng thời hài cốt không còn.

Mấy người sợ hãi không thôi, Trần thượng tướng phun ra tuyết dính trong miệng, vừa nhìn hoàn cảnh xung quanh, không nhịn được mắng to một tiếng “Mẹ nó!”

“Điều kiểm tra một chút trên người có bị thương không, trước lúc trời tối chúng ta phải truy cản quân địch, hiện tại xe hành quân không còn, chúng ta chỉ có thể dựa vào hai cái chân.”

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người đổi sắc mặt, dưới nhiệt âm ba mươi độ C khủng bố cùng tình huống thiếu dưỡng khí, đi bộ truy kích có ý nghĩ như thế nào tất cả mọi người đều rất rõ ràng.

“Trưởng quan, hiện tại khoảng cách của chúng ta và kẻ địch có còn xa lắm không?”

“Bọn họ vào núi so với chúng ta sớm hơn mười hai tiếng, nhưng bọn họ thủy chung là đi bộ, chúng ta lái xe ít nhất đuổi được sáu tiếng lộ trình của bọn họ, cho nên hiện tại chúng ta cùng quân địch nhiều nhất không vượt quá một trăm km.”

Vừa dứt lời, tất cả thiết bị truyền tin trên cổ tay đột nhiên đồng thời toát ra ánh sáng đỏ chói mắt, “Ầm” một tiếng súng vang lên, đạn như bay bắn tới, một thành viên đột nhiên tránh né vẫn là bị đánh trúng vai, gào lên đau đớn một tiếng ngã xuống đất.

Một giây sau, trên núi đã hạ xuống tám tên quân địch, hướng về phía bọn họ chính là một phen bắn phá.

“Có mai phục!”

Đạn ầm ầm bắn tới, tất cả mọi người lăn khỏi chỗ, cấp tốc móc ra súng.

Tám tên quân địch động tác phi thường hung mãnh, thừa dịp bọn họ còn ở trong nỗi sợ tuyết lở nhanh chóng ra tay, rất hiển nhiên đã có chuẩn bị.

Mà đoàn người Liệp Ưng, tuy rằng bị quân địch bất ngờ phục kích không kịp đề phòng, mà đến cùng mỗi người đều là thân thủ bất phàm, ngoại trừ mấy người trúng đạn lạc, những người khác cấp tốc cùng quân địch chiến thành một đoàn.

Tiếng súng kinh khủng không ngừng vang lên, kinh động trên tuyết dày trên vách núi, cũng không ai biết là ai nổ súng lần thứ hai gây nên tuyết lở, cho nên một trận đánh đặc biệt sốt ruột.

Yến Thù Thanh dùng một súng xoá sạch vũ khí trong tay người kia, trong dạ dày đau nhói xót suýt chút nữa không đứng lên nổi, lúc này sau lưng một vệt bóng đen chợt lóe, anh đột nhiên lăn khỏi chỗ, lưỡi lê

trong tay quân địch tàn nhẫn mà đâm vào trong tuyết.

Yến Thù Thanh hướng về phía hấn bóp cò súng, người kia động tác cực kỳ linh hoạt, trong nháy mắt tránh né đạn hướng anh nhào tới.

Bị đánh rớt súng, nhưng lưỡi lê trong tay gã vẫn sắc bén như cũ, có lẽ là phát hiện bụng Yến Thù Thanh không khỏe, không thể di chuyển nhanh, gã nhảy nhót tưng bừng, lưỡi lê nhiều lần nhắm ngay bụng của anh, Yến Thù Thanh đau đến liên tục đổ mồ hôi lạnh, động tác so với lúc thường chậm rất nhiều, nhiều lần không đợi nổ súng, người kia đã nhào tới.

Dưới chân Yến Thù Thanh lao đảo một cái, ngã xuống đất, người kia hưng phấn khiến đôi mắt đều đỏ lên, từ trên núi đá nhảy xuống, hai tay siết dao hướng về phía bụng không hề phòng bị của Yến Thù Thanh tàn nhẫn mà đâm xuống, lưỡi dao mang theo hàn khí bức người, trong nháy mắt mũi dao lập tức sẽ đâm thủng bụng, Yến Thù Thanh đột nhiên nhếch miệng lên, lộ ra một vết mang nụ cười tà khí: “Cuối cùng cũng coi như bắt được mày.”

Vừa dứt lời, anh đột nhiên ghì lại cổ của tên kia, vươn mình một cái, tốc độ tựa như tia chớp, còn không đợi người kia phục hồi tinh thần lại, anh đã dùng một quyền nện ở trên huyệt thái dương của người kia, một giây sau người kia vừa muốn giãy dụa, nòng súng của Yến Thù Thanh đã nhắm ngay gáy của gã.

“Ầm” một tiếng, máu tươi óc tung toé.

Chất lỏng màu đỏ nóng bỏng mang theo máu tanh nồng đậm gọi ở trên mặt Yến Thù Thanh, anh hít sâu một hơi, đè nén cảm giác nôn mửa, cúi đầu liếc mắt nhìn bụng của mình, lông mi khẽ run.

Vừa nãy trong lúc người kia cầm lưỡi lê nhắm ngay bụng anh, một luồng sát ý không có cách nào khống chế từ trong đầu của anh nhảy ra, rõ ràng anh lạnh đến mức tứ chi đều sắp chết lặng, vừa nãy cũng không biết khí lực vọt tới từ đâu, làm cho anh không để ý hết thấy cũng phải làm thịt người này.

Thật dài thở ra một hơi, anh đứng lên, máu tươi làm cho nhiệt khí trong xương dâng lên toàn bộ, trước đây đều là khởi động máy giáp đánh trận, giết người lại như gọt quả dưa hấu, anh đã quá lâu không có ở khoảng cách gần như vậy giết người, giờ khắc này hưng phấn đến mức ngón tay cũng trở nên run rẩy.

Lúc này đang trong giai đoạn chiến kịch liệt Cận Hằng bị hai quân địch tiền hậu giáp kích, trong nháy mắt người kia ở phía sau lưng nhào lên, Yến Thù Thanh vững vàng cầm lấy súng.

“Ầm!”

Hai tiếng súng hoà vào nhau, một súng bể đầu, cuối cùng hai quân địch chết ở dưới súng của anh và Cận Hằng.

Tiếng súng vang vọng giữa núi tuyết, đoàn người đứng tại chỗ, nhìn tám thi thể quân địch nằm trong vũng

máu, gơ tay lau mồ hôi một cái.

Vừa này thật sự là quá nguy hiểm...

Hàn Minh siết chặt súng, trầm giọng nói, “Trưởng quan, nhìn dáng dấp con đường chúng ta đi đã bị bại lộ, quân địch phát hiện chúng ta, làm sao bây giờ?”

Trần thượng tướng gật gật đầu, ánh mắt cực kỳ nghiêm nghị, ông ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau khi trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng mở miệng.

“Con đường này không thể đi, quân địch một khi thăm dò con đường của chúng, loại phục kích này khẳng định không chỉ có lần này, tình báo không có nói cụ thể quân địch tổng cộng có bao nhiêu người, nhưng nhìn bộ dáng nhất định là nhân số gấp ba lần chúng ta, bằng không bọn họ sẽ không phái người để hoàn thành một lần tập kích nho nhỏ.”

“Vậy chúng ta phải thay đổi con đường sao? Núi Thương Lan hoàn cảnh phức tạp như vậy, một khi thay đổi con đường rất dễ lạc đường, đến lúc đó đó tiếp tục nghĩ đuổi kịp bọn họ sẽ rất khó khăn.”

“Không, chúng ta không thay đổi con đường.”

Trần thượng tướng đột nhiên mở miệng, trên mặt tất cả mọi người bộc lộ thần sắc kinh ngạc, không thay đổi con đường không phải tương đương với bị động chịu đòn?

“Nhân số chúng ta quá ít, không quản thay đổi con đường hay không đều rất khó đối phó số lượng quân địch gấp ba, bằng vào chúng ta chia binh hai đường, một đường ở ngoài sáng, dựa theo con đường bây giờ tiếp tục tiến lên, một đường ở trong tối, trực tiếp đi trụ sở Alpha tìm kiếm trợ giúp.”

Hàn Minh vừa nghe lời này chân mày nhíu chặt, “Chúng ta vốn đã rất ít người, nếu như chia binh hai đường, một khi gặp lại quân địch chẳng phải khó đối phó hơn?”

“Cho nên tìm kiếm trợ giúp đoạn đường này nhất định người càng ít càng tốt, hơn nữa trước khi quân địch phát hiện nhất định phải chạy tới trụ sở, đoạn đường này yêu cầu đồng đội phải có sức chiến đấu mạnh, cùng với độ hiểu nhau ăn ý, phải tin tưởng đồng đội của mình, trong lúc gặp nguy hiểm sẽ không bị rối loạn trận tuyến.”

Nói xong lời này, Trần thượng tướng quay đầu lại, nhìn Yến Thù Thanh sóng vai đứng cùng Cận Hằng, trầm giọng nói, “Cho nên, tôi nghĩ nhiệm vụ lần này chỉ có hai cậu mới có thể đảm nhận.”

Hết chương 59-phần 2.

93. Chương 60-1: Phần 1

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của tất cả mọi người trở nên nghiêm túc.

Ánh mắt Trần thượng tướng nghiêm túc nhìn hai người nói, “Lần này cầu viện nhiệm vụ không phải chuyện nhỏ, liên quan đến chuyện chúng ta có thể một lưới bắt hết kẻ địch hay không, cũng liên quan đến chuyện một đội chúng ta có thể còn mệnh sống sót đi ra ngọn núi này hay không, đúng như vừa nãy Hàn Minh từng nói, tôi xem hai người các cậu chính xác rất hiểu nhau, tình cảm cũng cực kỳ tốt, đoàn đội quan trọng nhất là đoàn kết, cho nên phái hai người các cậu đi tôi cũng có thể yên tâm.”

Sắc mặt Cận Hằng khẽ thay đổi, nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, trầm giọng nói, “Trưởng quan, một mình tôi có thể độc lập hoàn thành nhiệm vụ, hai người mục tiêu quá lớn, chiến đội cần sức chiến đấu đầy đủ, để Thư Yên lưu lại đi, tôi tự mình đi là được.”

“Không thể.”

Trần thượng tướng trầm giọng mở miệng, “Bên trong núi tuyết độc lập hành động không phải chuyện đùa, tôi không thể đem hi vọng của cả đội đều đặt ở trên vai một người được, nhớ kỹ trên vai các cậu chính là tính mạng của mười ba người chúng ta, mỗi một quyết định đều phải có trách nhiệm đối với tất cả mọi người.”

Nói xong ông quay đầu lại, nhìn hai người liếc mắt một cái, “Hiện tại các cậu còn có những vấn đề khác không?”

Cận Hằng vẫn phải kiên trì, lại bị Yến Thù Thanh lạnh lẽo nắm lấy cánh tay, dùng ánh mắt thật sâu liếc mắt nhìn hắn, trong con ngươi sâu thẳm nổi lên mưa to gió lớn, cuối cùng hắn gắt gao cắn chặt răng không nói thêm gì nữa, hai người đồng thời đứng thẳng người chào một cái, “Báo cáo trưởng quan không có vấn đề, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

“Rất tốt, thời gian cấp bách, tôi chờ tin tức tốt của hai người.”

Ra lệnh một tiếng, sau khi hai đạo nhân mã ngăn ngừa phân tích một chút tuyến đường hành quân kế tiếp, liền chia binh hai đường tiếp tục thẳng tiến về núi Thương Lan.

Bởi vì không thể đi theo tuyến đường cũ, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng không thể không tìm một con đường bí mật để đi vào núi, cảm thiết bị truyền tin tính toán khoảng cách, Yến Thù Thanh hơi nhíu lông mày, “Đi đường này so với lúc trước chúng ta ít nhất phải đi vòng thêm hai mươi năm km, mới có thể đuổi tới quân doanh, thế nhưng tin tức tốt là không cần lo lắng quân địch phục kích, tốc độ của chúng ta ít nhất so với lúc trước có thể tăng nhanh gấp hai lần, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn khác, trước khi trời tối nhất định có thể chạy tới trụ sở.”

Cận Hằng “Ừ” một tiếng, trên mặt lạnh tới mức trở nên cứng đờ, thần sắc đông lạnh.

Yến Thù Thanh vỗ hấn một chút, “Tại sao không nói chuyện? Lo lắng chúng ta không làm được nhiệm vụ?”

Vừa nghe lời này sắc mặt Cận Hằng triệt để trầm xuống, “Vừa nãy tại sao em không để cho một mình anh hành động, em không nhìn bản thân mình khó chịu thành hình dáng gì sao, còn muốn cùng anh chạy lung tung làm gì?”

Yến Thù Thanh cũng đoán được hấn muốn nói cái gì, ngắc đầu không hề chớp mắt nhìn hấn, “Anh không yên lòng em, lẽ nào em yên tâm để anh đi một mình?”

“Em không cưỡng cầu đi cùng với anh, mà là hiện tại chúng ta đã bị vây ở trong núi tuyết, không có xe không có chiếm hạm càng không có cứu viện, chỉ có thể dựa vào hai chân đi ra ngoài, vậy em cùng đi với quân đoàn, hay cùng đi với anh có cái gì khác nhau sao!”

Anh nói xong đứng lên đi tới trước mặt Cận Hằng, “Anh có thể từ chối nhiệm vụ lần này, nhưng anh không có, vậy em nhất định phải đi cùng với anh, em không thể để cho một mình anh ở trong môi trường này rồi đi đội ngũ, giả sử anh xảy ra chuyện gì, ít nhất bên cạnh còn có em, dù sao cũng là em chọn lựa tới nơi này, muốn đi cũng không được đi, tại sao anh còn muốn em tách ra? Hay là nói anh cảm thấy được em là sợi dây trời buộc anh, cản trở chuyện của anh?”

“Em dĩ nhiên không phải gánh nặng của anh!” Cận Hằng không chút do dự mở miệng, cau mày, “Chỉ là thân thể của em...”

Yến Thù Thanh cười sờ sờ mặt của hấn, “Vậy hãy để cho em đi cùng với anh, nếu anh cũng nhìn ra em không thoải mái, anh còn cam lòng để một mình em đi cùng với quân đoàn sao?”

Lời này nói ra đã chạm vào trái tim Cận Hằng, hấn không muốn để Yến Thù Thanh cùng hấn đồng thời mạo hiểm, lại lo lắng đối phương lưu lại chiến đội sẽ gặp phải rất nhiều quân địch phục kích, tiến thoái lưỡng nan vừa nãy mới đồng ý quyết định của Trần thượng tướng, dù sao Yến Thù Thanh ở bên cạnh hấn có thể khiến hấn an tâm hơn một chút.

Lúc này hấn đứng đối diện Yến Thù Thanh nhìn thấy ý cười dịu dàng của đối phương, lỗ tai hấn đỏ lên, vác lên súng, nắm lấy tay Yến Thù Thanh, cứng rắn mà nói, “Vậy em theo sát anh, nếu là không thoải mái thì nằm nghỉ trên lưng anh, đừng kéo chân sau của anh.”

Đây đã là lời êm tai nhất hấn có thể nói ra, Yến Thù Thanh âm thầm nở nụ cười một tiếng, tùy ý nắm lấy tay hấn đi ra khỏi sơn động tránh gió.

Vừa đi ra, gió lạnh phàn phật đập vào mặt, như lưỡi dao sát vào trên mặt, lạnh đến mức hai người đều run rẩy, lúc trước ở bên trong xe hành quân mặc dù lạnh khiến tứ chi ngứa ngáy, thế nhưng còn có một tầng lá sắt chắn gió, bây giờ triệt để bại lộ ở trong gió rét, loại hàn ý trong nháy mắt đông đến tận trong xương, khiến người ta không rét mà run.

Hai người không dám trì hoãn thời gian, tăng nhanh tốc độ liên tục chạy vọt về phía trước, càng đi vào sâu núi tuyết, trên đất tuyết đọng lại càng dày, tuyết trắng mịn mịn che đầy tất cả, bọn họ không thể không từng lần một kiểm tra con đường, nhiều lần xác nhận phương hướng, trong núi tín hiệu càng ngày càng yếu, có lúc thiết bị truyền tin thậm chí trực tiếp mất đi phản ứng, bọn họ chỉ có thể dựa vào mặt trời nguyên thủy nhất để nhận biết phương hướng.

Bên trong đất trời đều là một màu, cả nửa chân đều bị ngập sâu trong tuyết, làm cho bọn họ nửa bước khó đi, không thể không dùng hết toàn bộ khí lực nhấc chân lên lại hạ chân xuống... Cuối cùng cả người Yến Thù Thanh đều chết lặng, ngoại trừ bụng càng ngày càng đau đớn nghiêm trọng, anh thậm chí cũng không biết mình đến tột cùng còn sống sót hay không.

Vừa bắt đầu hai người còn có thể nói chuyện khuyến khích lẫn nhau, đến cuối cùng đã mệt đến một câu nói cũng không nói được, dựa cả vào nghị lực cắn răng chặt chẽ chống đỡ.

Vượt qua một ngọn núi, thiết bị truyền tin rốt cục có phản ứng, Yến Thù Thanh gian nan leo lên một tảng đá lớn, vừa muốn lập tức định vị, trong bụng đột nhiên đau đớn một hồi, trước mắt anh loáng một cái, nếu không phải gắt gao nắm lấy tảng đá bên cạnh, thiếu một chút liền muốn từ trên núi nhỏ ngã xuống.

Cận Hằng vừa quay đầu lại liền thấy cảnh này, cả kinh nhanh chóng chạy lại, “Em làm sao vậy?”

Yến Thù Thanh co ro ngồi xuống mặt đất, đôi môi lạnh đến mức tím bầm, dùng sức giật nhẹ đôi môi nói, “Không... Không có chuyện gì, chân có chút chuột rút.”

Nói xong lời này, anh không khống chế được nôn khan một tiếng, vài sợi tơ máu rơi vào tuyết trắng trên mặt đất, làm cho anh không kịp che lại liền bị Cận Hằng phát hiện.

“Đã bị như vậy em còn nói không có chuyện gì!?”

Cận Hằng nhíu mày, niết mặt cạy ra đôi môi của Yến Thù Thanh, vừa nhìn vào bên trong cổ họng, lấy ra nước ảm bên người đưa đến cho đối phương, “Cuống họng tổn thương do giá rét, em mau uống chút nước ảm nước đi, chỗ này của anh còn có chút nước, em uống trước.”

Mở bình nước, vài sợi nhiệt khí lập tức xông ra, nhiệt độ ảm áp khiến Yến Thù Thanh run rẩy một cái, nhìn vào bên trong bình, mới phát hiện đây là một ít nước cuối cùng của bọn họ, nhưng bọn họ còn cách mục đích rất xa.

Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn đôi môi Cận Hằng đã sớm nứt nẻ, đem bình nước đẩy trở lại, ho khan nói, “Không sao... Đường phía sau vẫn còn dài, chứa chút nước còn có thể cứu mạng.”

“Anh xem em bây giờ mới là người cần cứu mạng!” Cận Hằng không khống chế được hướng Yến Thù Thanh gầm nhẹ một tiếng, cứng rắn đem bình nước nhét vào trong tay đối phương, “Đừng ép anh cạy miệng của em ra, em mau uống hết đi.”

Đối diện ánh mắt lạnh lẽo cứng rắn của hắn, Yến Thù Thanh nhận lệnh cầm bình nước uống một hớp, trong lúc Cận Hằng mới vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên Yến Thù Thanh đến gần hôn lên đôi môi hắn.

Hai mảnh đôi môi lạnh lẽo nứt nẻ dính vào nhau, đã không có cái gì gọi là hưởng thụ tốt đẹp, mà sau khi giọt nước ẩm áp từ giữa hai đôi môi truyền vào trong miệng lẫn nhau, lại làm cho thân thể hai người bị đông cứng mất đi tri giác đồng thời run lên, thật giống như vài giọt nước mang theo nhiệt độ trực tiếp từ trong miệng chảy vào trái tim.

Cận Hằng sững sốt nửa giây, sau đó ôm chặt Yến Thù Thanh vào trong lồng ngực, đoạt lại quyền chủ động, hai người trao đổi một nụ hôn vừa lạnh lẽo vừa nóng bỏng, đến khi tách ra, không nhịn được chạm đầu vào nhau nhìn nhau nở nụ cười.

Phảng phất ở giữa đất trời băng tuyết này, chỉ dựa vào một nụ hôn này có thể sống lại.

Hai người giống như động vật nhỏ dựa vào nhau, Cận Hằng cũng hết giận, dán vào đôi môi của Yến Thù Thanh nghẹn giọng nói, “Chúng ta đã chạy hơn năm mươi km, nếu như dựa theo tốc độ bình thường chỉ cần thêm ba tiếng nữa chúng ta có thể vượt qua quân địch, sớm chạy tới trụ sở.”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, kéo kéo khoe miệng giả vờ buông lỏng nói, “Kỳ thực em thấy chúng ta vẫn rất nhanh, tùy tiện chạy một chút cũng chạy được hơn năm mươi km, nếu là nghiêm túc không bằng đuổi kịp tốc độ tên lửa a.”

Cận Hằng không mặn không nhạt liếc nhìn Yến Thù Thanh một cái, “Đó là do quân đoàn đã thu hút sự chú ý của quân địch, chúng ta mới có thể thoải mái như vậy.”

“Cho nên mệt cũng có chỗ tốt, ít nhất không có quân địch.”

Yến Thù Thanh cười cúi đầu đem một ngụm nước cuối cùng rót vào trong miệng hai người, Cận Hằng mới vừa giơ tay muốn xoa mặt của đối phương, một tiếng súng “ầm ” đột nhiên vang lên, thần sắc hai người đột nhiên chấn động.

Trên vách núi đầy tuyết bị tiếng vang này làm cho chấn động, bên trong âm thanh rì rào, mười mấy người không rõ lai lịch đột nhiên từ chỗ tối đồng thời nhảy ra ngoài, hướng về phía hai người chính là một trận bắn phá.

Hai người lăn khỏi chỗ, né tránh mười mấy phát đạn, cấp tốc ẩn đến phía sau cục đá bên cạnh.

Công kích “Ầm ầm ầm” vang động che ngợp bầu trời, Yến Thù Thanh chờ đúng thời cơ, một súng bắn vào đầu của một tên, cấp tốc lăn tới phía sau tảng đá bên cạnh, lúc này Cận Hằng cũng đẩy ngã một người lăn vào.

“Xảy ra chuyện gì vậy! Bọn họ rốt cục là ai?”

Yến Thù Thanh thở hồng hộc dựa vào trên tảng đá, động tác kịch liệt khiến bụng anh đau nhói thăm ra một tầng mồ hôi lạnh, con mắt Cận Hằng âm trầm, gắt gao siết băng súng, “Bọn họ đều mặc trang phục nguy trang màu trắng, không thấy rõ lai lịch gì, mà thủ pháp rất tương tự quân địch lúc trước phục kích chúng ta.”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, “Súng của bọn họ là 99K3, so với quân địch vừa nãy, nhất định là cùng một nhóm người, nhưng bọn họ làm sao lại biết đến con đường của chúng ta?”

Vừa dứt lời, lửa đạn mãnh liệt bắn lên, ba bóng người lướt qua cục đá, đột nhiên vọt qua bọn họ nhào tới, hai người bị ép tách ra, Cận Hằng bị hai người trong đó cuốn lấy, còn lại một người, cầm súng hướng về phía Yến Thù Thanh chính là một trận bắn phá.

Yến Thù Thanh lăn khỏi chỗ, đạn nhiều lần sạt qua chỗ yếu hại của anh, anh nhảy lên một cái tránh thoát một đòn, nhắc chân tàn nhẫn mà đạp vào người trước mắt, bên tai liền nghe Cận Hằng một tiếng gào thét: “Thù Thanh cẩn thận!”

Vừa dứt lời, một cái bóng đen từ phía sau lưng đập tới, Yến Thù Thanh không thể không ngửa về sau một cái, vốn tưởng rằng phía sau chính là tầng tuyết thật dày, ai nghĩ đến dĩ nhiên là tuyết lở, anh trực tiếp lăn xuống, phía sau lưng tàn nhẫn mà đập vào tảng đá sắc bén, đau đến nửa ngày không đứng dậy được.

Người kia nhân cơ hội hướng anh giơ súng lên.

“Ầm” một tiếng, máu tươi tung toé.

Dòng máu nóng bỏng bắn vào trên mặt, đầu người kia trực tiếp nổ tung, lệch đi thân thể ngã xuống, lộ ra nòng súng bốc khói của Cận Hằng phía sau lưng.

Hắn cấp tốc chạy tới, đỡ Yến Thù Thanh lên, “Em sao rồi?”

Yến Thù Thanh cố nén đau nhức trong bụng ngồi dậy, “... Không có chuyện gì! Chúng ta trước tiên ra ngoài đi!”

Cận Hằng khóa chặt lồng mào, vốn định trực tiếp vác Yến Thù Thanh, thế nhưng hỏa lực quân địch lần thứ hai nhào tới, hai người không kịp nhiều lời, một người công kích một yểm hộ, trốn vào một mảnh lá khô trong rừng, thừa dịp trong lúc quân địch càn quét, leo lên một vách núi cheo leo bên cạnh, lúc này mới tạm thời tránh thoát một đòn.

Trong lúc cục đá phủ kín tuyết trắng lật xuống đường nhỏ, hai người đều co quắp ngồi trên mặt đất, Yến Thù Thanh lau mồ hôi lạnh trên đầu, dùng nòng súng để vào bụng dưới đau nhức, cắn răng nói, “... Cận Hằng, anh có cảm giác mấy lần tập kích này quá trùng hợp hay không?”

“Vốn là lần này chính là nhiệm vụ khẩn cấp, Trần thượng tướng nhận được tình báo trong vòng mười lăm

phút liền quyết định hành động, kẻ địch coi như sớm có phòng bị làm sao sẽ biết đến người tới nhất định là chiến đội Liệp Ưng? Thủ đoạn có nhiều như vậy, bọn họ như thế nào biết đến chúng ta nhất định sẽ đi đường bộ, mà không phải vận dụng chiếm hạm? Còn có vừa nãy, thời gian của quân địch tại sao lại bám chuẩn như vậy, mới vừa tuyết lở xong liền đánh chúng ta trở tay không kịp?”

Nghe nói như thế, Cận Hằng nheo mắt lại cười lạnh một tiếng, “Hơn nữa bọn họ không chỉ có biết đến con đường hành quân của chúng ta, chuẩn xác phục kích, còn biết chúng ta chia binh làm hai đường, bằng không tại sao bọn họ không chọn quân đoàn để phục kích, làm sao cứ như vậy vừa vận tìm được chúng ta.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được nghiêm nghị trong mắt đối phương, trong bọn họ e sợ có nội gián.

Nghĩ đến loại khả năng này, trái tim hai người đồng thời chìm xuống, ai cũng không muốn đem hoài nghi hướng vào đồng đội sớm chiều ở chung.

Yến Thù Thanh hít sâu một hơi, xoa xoa thái dương, “Có phải là tình báo xảy ra vấn đề hay không? Toàn bộ hành động e rằng chính là cái bẫy, mục đích chính là một lưới bắt hết chúng ta.”

Cận Hằng lắc lắc đầu, “Nếu như nội gián xuất hiện ở cục tình báo, quân địch không thể nắm giữ đường đi của chúng ta rõ ràng như thế, thậm chí ngay cả con đường hai chúng ta chọn đều biết rõ, trừ phi là... Thiết bị truyền tin bị người khác quản chế.”

Vừa dứt lời, “Ầm” một tiếng súng vang lần thứ hai truyền đến, quân địch đã đuổi lại đây, hơn nữa so với vừa nãy nhân số còn nhiều hơn.

Quân địch ùn ùn kéo đến vọt tới, liếc mắt một cái ít nhất vượt quá hai mươi người, hai người dù cho tiếp tục dũng mãnh thiện chiến, bị nhân số gấp mười lần trước sau vây chặt cũng chỉ có một con đường chết, không còn kịp suy tư nữa, hai người cầm súng liên tục thủ tiêu hai tên địch nhào lên gần nhất, xoay người một cái chạy đi.

Vào lúc này đã không kịp nói cái gì là anh hùng khí khái, mục đích của bọn họ chính là hoàn thành nhiệm vụ, cho nên trước hết phải bảo vệ cái mạng nhỏ này.

Thế nhưng quân địch càng ngày càng nhiều, đạn dược của hai người đã giật gấu vá vai, lúc này Cận Hằng một súng bắn nát cánh tay của một tên quân địch, trong lúc lại nghĩ nổ phát súng thứ hai đã không kịp đổi bằng đạn, người kia âm lệ nở nụ cười, trực tiếp hướng nòng súng về phía đầu Cận Hằng.

“Ầm” một tiếng, đạn đánh bay, Yến Thù Thanh đột nhiên nhào lên đẩy người kia, lại không khống chế được cân bằng lăn tới một bên, Cận Hằng đột nhiên kéo Yến Thù Thanh lại, hai người đồng thời từ bên cạnh sườn dốc phủ tuyết lăn xuống.

Đạn mặc giống như mưa rào bao phủ tới, trong lúc quân địch bắn lên tia lửa, một tên quân địch nhảy xuống, hai người không kịp tránh, Yến Thù Thanh ngã ở trên người Cận Hằng đột nhiên dùng thân thể

ngăn chặn quân địch, một giây sau “Ầm” một tiếng bắn thủng bờ vai của anh.

“Thù Thanh!”

Hết chương 60- phần 1.

94. Chương 60-2: Phần 2

Yến Thù Thanh rên lên một tiếng, máu tươi trong nháy mắt chảy ra ngoài, càng ngày càng nhiều quân địch xông tới, bên cạnh hai người chính là vực sâu thăm thẳm, không còn đường có thể đi, Cận Hằng không kịp suy nghĩ nhanh chóng vác Yến Thù Thanh lên, thả người nhảy xuống.

“Ầm ầm ầm” vô số đạn bắn tới, thế nhưng trong nháy mắt bọn họ đã biến mất ở bên trong sương mù trắng xóa.

Thân thể nhanh chóng rơi xuống, cuồng phong lạnh lẽo khiến Yến Thù Thanh không mở mắt ra được, trong lúc anh nghĩ bản thân cùng Cận Hằng sẽ mất mạng như vậy, cánh tay Cận Hằng giống như thép đột nhiên bám vào một tảng đá, xung lượng cực lớn làm cho hắn thống khổ gào thét một tiếng.

Thân hình hai người tàn nhẫn mà đập vào vách đá, đột nhiên mất đà rơi xuống bên trong lớp tuyết dày, hai người giống như vật rơi tự do lăn lộn vài vòng, Cận Hằng ôm chặt Yến Thù Thanh che chở trong ngực, phía sau lưng hắn đập vào trên một tảng đá, lúc này rốt cục mới ngừng lại.

Yến Thù Thanh lăn tới trên mặt tuyết, vẫn chưa từ bên trong kích thích phục hồi tinh thần lại, nằm trên mặt đất thở một hơi dài mới ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện thì ra phía dưới vực sâu thậm chí còn một chỗ nhô ra, tạo thành một sườn núi, lúc này mới làm cho bọn họ đại nạn không chết kiếm được mạng trở về.

Trải qua ngắn ngủi kinh hồn, đau đớn kịch liệt lần thứ hai vọt tới, đả kích cường liệt khiến bụng của anh đau đến mức cơ hồ bị xé rách thành hai nửa, trên bả vai vết thương tí tí tách tách thấm máu ra, trong chốc lát liền nhuộm thành một mảnh huyết sắc.

Cận Hằng cắn răng bò đến bên cạnh anh, không ngừng mà vỗ mặt của anh, Yến Thù Thanh mở mắt ra hoảng hốt liếc hắn một cái, nỗ lực kéo kéo khóe miệng, một câu nói cũng không nói ra được.

“Nhịn một chút.”

Đôi mắt Cận Hằng biến thành toàn màu sắc đỏ tươi, xé rách quần áo trên người, trói chặt vai Yến Thù Thanh, sau đó ôm chặt anh vào trong lồng ngực.

Hắn không nói gì, mà Yến Thù Thanh có thể cảm giác được thân thể của hắn đang run rẩy, qua không biết bao lâu hắn mới khàn tiếng mở miệng, “... Em làm anh sợ muốn chết.”

Yến Thù Thanh muốn giơ tay sờ sờ đầu của hắn, thế nhưng đau đớn kịch liệt làm cho cánh tay của anh không nâng lên được, cố gắng nặn ra nụ cười nói, “... Anh mới làm em sợ muốn chết, suýt chút nữa cho là anh muốn đồng quy vu tận với em, em mới không cần anh chết cùng.”

Cận Hằng ngẩng đầu lên, ánh mắt chứa đầy tơ máu nhìn Yến Thù Thanh, “Cái gì có chết hay không, em chỉ bị trúng một súng thôi, chúng ta lập tức có thể đến trụ sở, em sẽ khá hơn, không có chuyện gì đáng sợ, đừng sợ.”

Hắn lặp đi lặp lại, cũng không biết an ủi chính mình hay là Yến Thù Thanh.

Lúc này thiết bị truyền tin vang lên tiếng xì xì, bọn họ rốt cục có tín hiệu, hệ thống bắt đầu tự động định vị khoảng cách của bọn họ đến trụ sở, Cận Hằng liếc mắt nhìn không chút do dự cầm lấy chúng nó đồng thời ném xuống vực sâu.

Bọn họ năm lần bảy lượt bị phục kích, thiết bị truyền tin đã không có cách nào tiếp tục tín nhiệm.

Yến Thù Thanh nhắm mắt lại, lộ ra một vết cười khổ, “Lần này thảm... Không có thiết bị truyền tin phương hướng của chúng ta cũng bị mất.”

“Không có thiết bị truyền tin chúng ta còn có mặt trời, lúc trước không có tín hiệu chúng ta vẫn đi được mà.”

Cận Hằng không ngừng mà xoa xoa hai tay lạnh đến cứng ngắc của Yến Thù Thanh, “Vừa nãy hệ thống định vị em cũng thấy đấy, chúng ta còn lại không tới hai mươi km, bây giờ lập tức xuất phát, quân địch sẽ không đuổi kịp được.”

Hắn nói xong lại cúi đầu hôn cái trán của Yến Thù Thanh một cái, “Thù Thanh, kiên trì một chút nữa, chúng ta rất nhanh liền đến.”

Yến Thù Thanh hướng hắn kéo kéo khóe miệng, nỗ lực muốn nở nụ cười, nhưng là anh thật sự rất đau, đau đến mức không có khí lực, “... Cận Hằng, em thật sự đi không nổi, nếu như em cùng đi với anh, sẽ thật sự thành trói buộc của anh, còn có hai mươi km một mình anh rất nhanh có thể đến, anh để em ở chỗ này, chờ đến trụ sở lại đi tìm em được không.”

“Câm miệng!” Cận Hằng không chút do dự ngắt lời, gắt gao siết nắm đấm, “Là ai lúc trước nói muốn đi theo anh, Yến Thù Thanh cam kết của em đâu!”

“Lúc ở trường quân đội không phải em vẫn thích tranh đoạt với anh, em xem hiện tại chúng ta có thể lập tức phân ra thắng bại, em muốn bỏ cuộc, anh sẽ xem thường em cả đời, anh biết Yến Thù Thanh không

phải kể nhu nhược như thế!”

Yến Thù Thanh lắc lắc đầu, mắt máu cùng đau bụng khiến cả người anh đều có chút hoảng hốt, “Em cũng muốn... Đi cùng anh, nhưng em thật sự có chút mệt mỏi...”

Anh không khống chế được nhắm mắt lại, một thân đổ tơi tã vào bên trong tuyết lớn, đâm vào viên mắt Cận Hằng, hắn ôm chặt Yến Thù Thanh, “Lên! Đừng ngủ ở chỗ này, em không đi được anh liền công em, nếu như em không đi, chúng ta đồng thời cùng chết ở đây, anh nói được làm được.”

Nghe đến hai chữ “Cùng chết”, lông mi Yến Thù Thanh kịch liệt run rẩy mấy lần.

Anh không thể liên lụy Cận Hằng, anh muốn bò lên...

Kiên cường chống đỡ đôi mắt, trong lúc Cận Hằng gian nan đỡ anh dậy, trong bụng đau nhức làm cho anh không đứng thẳng lên được, Cận Hằng không chút do dự cởi đồ chống lạnh khoác ở trên người anh, đem ba lô của anh đeo ở trên người, nhẩn nhẩn chua xót trong lỗ mũi nghẹn giọng nói, “Không sợ, anh cùng em tán gẫu, em không phải chê anh nói ít, sau này anh sẽ nói nhiều, đừng nhắm mắt lại.”

Yến Thù Thanh như có như không gật gật đầu, Cận Hằng nghẹn ngào một chút, hôn ngón tay của anh một cái, bước vào bên trong gió tuyết.

Trời dần dần đen kịt lại, khí trời càng ngày càng trở nên gay go, trong chốc lát liền nổi lên bão tuyết, không có mặt trời dẫn đường, phương hướng càng thêm mơ hồ không rõ.

Trong lúc hai người cho là sẽ vĩnh viễn mai táng ở bên trong gió tuyết này, trước mắt đột nhiên xuất hiện một gian nhà gỗ nhỏ cũ nát, trong giấy lát đôi mắt Cận Hằng sáng lên, bước nhanh chạy tới mới phát hiện đây thật sự không phải là ảo giác của hắn.

Hai người chật vật đi vào trong nhà gỗ, vừa mở cửa liền thấy ba bộ thi thể nằm trên mặt đất, đại khái là do niên đại quá lâu, trên người bọn họ tích một lớp bụi dày đặc, chỉ còn dư lại một bộ bộ xương khô, bây giờ ở bên trong đêm tuyết đen kịt như vậy, hiện ra đặc biệt dữ tợn.

May là hai người đã từng thấy sinh tử, vẫn là đối với ba bộ thi thể gật gật đầu, lễ phép ngồi vào bên trong góc nhà.

Bởi vì sợ quân địch phục kích, hai người đều không đốt củi lửa, Cận Hằng mò đường di chuyển trong phòng, dĩ nhiên phát hiện có không ít thuốc cầm máu.

Tuy rằng niên đại xa xưa, nhưng bởi vì không có ai đặt chân đến đây nên không bị ô nhiễm, Cận Hằng giúp Yến Thù Thanh một lần nữa băng lại vết thương một chút, vết thương luôn thấm máu rồi cục cũng ngừng chảy, Yến Thù Thanh nhét vào miệng mấy cục tuyết, coi như bổ sung lượng nước.

Nằm ở trên mặt đất, anh đưa mắt nhìn về phía ba bộ thi thể kia, phát hiện trên người bọn họ dĩ nhiên mặc quân trang, “Nơi này trước đây có thể là nơi trú quân hoặc điểm nghỉ chân bỏ hoang, ba người này có vẻ là quân lính của quân đoàn Alpha.”

Cận Hằng cũng nhìn về phía ba bộ thi thể, xác thực từ quân phục cũ kỹ nhận ra tiêu chí quân đội, “Có vẻ trụ sở cũng không còn xa, chúng ta tự nhiên có thể tìm tới nơi này, tin tưởng anh đã sắp đến nơi rồi.”

Yến Thù Thanh tăng hắng một cái, đối diện đôi mắt Cận Hằng, kéo kéo khóe miệng, “Thế nhưng trên người bọn họ không có ngoại thương, rất hiển nhiên không phải đồng chết thì chính là chết đói, e sợ nơi này dù có cách trụ sở rất gần, nếu như không có hướng dẫn cùng phương hướng, chúng ta cũng sẽ giống như họ bị chết ở chỗ này.”

Lời này khiến trái tim của hai người đều chìm xuống, nhìn chằm chằm ba cỗ thi thể trên đất, nhất thời nói không ra lời.

Nếu như bọn họ thật sự là bởi vì không liên lạc được cho trụ sở, lại giống như ba cỗ thi thể kia, chỉ có thể bị bao vây ở đây, trước khi chết đến cùng có bao nhiêu tuyệt vọng? Rõ ràng cách hi vọng đã gần như vậy, cuối cùng lại vẫn cứ đã tràn xe cát...

Cận Hằng nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, đứng dậy đứng lên, “Bọn họ bị vây chết, không có nghĩa là chúng ta cũng vậy, nếu như nơi này là nơi trú quân, chúng ta trước tiên tìm một chút đồ vật dùng được, rồi lại nói.”

Yến Thù Thanh nở nụ cười, “Anh nói đúng, trước tiên tìm xem có băng đạn hay không, nếu không bổ sung đạn, hai chúng ta thật sự ngay cả con thỏ cũng không đánh được.”

Cận Hằng xi khinh bỉ một tiếng, “Chỗ lạnh như thế này, nếu như thỏ có thể sống sót sẽ trở thành thỏ tinh.”

Yến Thù Thanh không nghĩ tới tên này dĩ nhiên sẽ nói chuyện như vậy, nhin không được bật cười, kết quả khiến bụng cùng vết thương đau nhức, giống như tên vô dụng ngã ở trên mặt đất.

Tỉ mỉ sờ tầm một phen, hai người thu hoạch khá dồi dào, nơi này mặc dù không có nước cùng dịch dinh dưỡng, thế nhưng đạn dược vẫn là cực kỳ sung túc, mặc dù đều là loại mấy chục năm trước, thế nhưng số lượng lớn như vậy cũng đủ ứng phó kẻ địch rồi.

Sau khi hai người thay đổi vũ khí rút đầy băng đạn, một lần nữa thương lượng con đường kế tiếp, trong lúc đang chuẩn bị lên đường, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng súng ầm ầm, trong nháy mắt thần sắc của hai người biến đổi: Quân địch đuổi tới rồi!

Yến Thù Thanh dùng băng súng chống đất, cắn răng đứng lên, thế nhưng hai cái chân đứng cũng không vững, giờ khắc này đạn đã bắn tới trước cửa sổ, Cận Hằng cúi đầu hôn đôi môi của anh một cái, sau đó chỉ nói “Đừng đi ra”, hần liền nhảy cửa sổ ra ngoài.

Yến Thù Thanh lòng như lửa đốt, làm sao có khả năng yên tâm để Cận Hằng cùng quân địch đơn đả độc đấu, dưới tình thế cấp bách anh vừa đứng lên, bụng lại đau đớn không thôi, anh cảm giác được có máu thuận theo chân từ từ chảy xuống, anh ngã xuống đất, đau đớn gất gao nắm chặt nắm đấm.

Bên ngoài đạn hỏa bay tán loạn, tiếng nổ kịch liệt chấn động cửa kính, tiếng kính rơi vỡ “Loảng xoảng loảng xoảng” vang vọng, một viên đạn đột nhiên bay vào trong nhà, Yến Thù Thanh dùng hết lực khí toàn thân né tránh, đầu đụng phải thi thể bên cạnh, tay phải trên đất đẩy một cái, anh đụng phải một dụng cụ kim loại.

Tay áo của anh chạm vào dụng cụ đó, đột nhiên nổi lên một tia sáng, Yến Thù Thanh thần sắc chấn động, cấp tốc lau tro bụi phía trên, định thần nhìn lại dĩ nhiên phát hiện đây là một thiết bị truyền tin cổ xưa!

Món đồ này lâu năm thiếu tu sửa, theo lí căn bản không có khả năng khởi động, thế nhưng Yến Thù Thanh xác định vừa nãy bản thân không có hoa mắt, món đồ này xác thực sáng lên.

Trong lúc nhất thời anh tựa như điên, không ngừng mà ấn nút công tắc, vật này phát ra âm thanh vận chuyển “Răng rắc răng rắc”, thế nhưng chết sống cũng không sáng lên lần nữa.

Yến Thù Thanh vào lúc này mới hiểu được, vật này vì sao lại được anh phát hiện bên cạnh thi thể, nhất định là ba người này trước khi chết vẫn cứ ôm máy truyền tin nỗ lực liên lạc trụ sở tìm kiếm cứu viện, thế nhưng đến khi chết rồi cũng không chờ được hi vọng.

Không có gì bất ngờ xảy ra máy truyền tin này nhất định có thể liên lạc đến quân đoàn Alpha, nếu như bây giờ có thể gửi đi tín hiệu cho bọn họ, anh và Cận Hằng chẳng khác nào hoàn thành nhiệm vụ, không cần tiếp tục phải bất chấp nguy hiểm tính mạng đi hai mươi km kế tiếp.

Thế nhưng dù có lật đi lật lại vẫn không khởi động được, cái máy này đã có niên kỉ lâu như vậy làm sao có khả năng giúp được bọn họ.

Một trái tim tàn nhẫn mà rơi xuống, Yến Thù Thanh máy móc thao túng máy móc, lại không có bất kỳ tín hiệu đáp lại, bất đắc dĩ đưa nó nhét vào trong túi đeo lưng bên người, lúc này ngoài cửa sổ tiếng súng vẫn đang tiếp tục, anh cầm súng lên nhắm ngay ngoài cửa sổ.

Lúc này trong phòng đen kịt một màu, ở bên ngoài cái gì cũng không nhìn thấy, anh ở nơi này có thể thuận lợi bắn tỉa, trở mắt nhìn một vệt bóng đen hướng về phía Cận Hằng chạy tới, anh nhanh chóng ấn xuống cò súng, bóng đen kia nặng nề ngã trên đất, anh cũng bị lực đàn hồi của súng phản xạ khiến anh ngã xuống đất.

Thiếu một cái quân địch, Cận Hằng hành động rõ ràng tự do rất nhiều, rất nhanh tiêu diệt ba tên quân địch đuổi theo, bước nhanh chạy vào trong phòng.

“Bọn họ phát hiện chúng ta, may là người không nhiều, thừa dịp đại đội nhân mã của bọn họ chưa kịp đuổi tới, chúng ta chạy đi nhanh lên.”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, trong lúc Cận Hằng đỡ anh đứng lên, lúc này anh còn không quên tiếp tục mò mẫm máy truyền tin trong tay.

Cận Hằng kỳ quái liếc mắt một cái, “Đây thứ gì?”

Yến Thù Thanh định trả lời, máy truyền tin trong tay đột nhiên sáng lên, ánh sáng đứt quãng lấp loé mấy lần, truyền đến hệ thống âm thanh cổ xưa, [Tín hiệu liên lạc, đối tượng 8744 căn cứ Alpha, mục đích liên lạc mời nói] hai người đồng thời chấn kinh rồi, Yến Thù Thanh không còn kịp suy tư nữa, cổ họng khàn khàn gầm nhẹ, “Mã liên lạc quân đoàn Liệp Ưng, vị trí Thương Lan, thỉnh cầu chi —— ”

Câu nói kế tiếp không đợi nói xong, một cái tay đột nhiên từ phía sau mạnh mẽ ghì lại cổ của anh, một tên quân địch cả người đầy máu chẳng biết lúc nào bò dậy, cầm một cái lưỡi lê định đâm về phía Yến Thù Thanh.

“Ầm” một tiếng, Cận Hằng không chút do dự nổ súng, trong nháy mắt hình dáng người kia lay động, đem Yến Thù Thanh kéo đến phía sau, đang chuẩn bị nổ phát súng thứ hai, rõ ràng ngực người kia đã trúng đạn, cũng không biết sức lực từ đâu vọt tới, tựa như điên nhào tới Cận Hằng.

Tiếng súng nổ lên bốn phía, thân thể tên địch lung lay, nhếch lên khoá miệng đầy là máu, lộ ra nụ cười dữ tợn, đột nhiên từ phía sau móc ra một tụ đạn hạt nhân.

Đồng tử Cận Hằng đột nhiên co rụt lại, đột nhiên đem Yến Thù Thanh đẩy ra, bên cạnh nhà gỗ chính là đường dốc, Yến Thù Thanh căn bản không kịp phản ứng liền bị hất trực tiếp đẩy xuống, thân thể kịch liệt lăn lộn, anh nặng nề ngã xuống sườn núi, đau đớn rên lên một tiếng.

“Cận Hằng ——!”

Anh gào thét một tiếng, lão đảo đứng dậy, một giây sau “Oanh” một tiếng nổ vang thật lớn, trước mắt ánh lửa bắn ra bốn phía, giống như một quả cầu lửa nổ tung tại chỗ, anh thậm chí không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, liền bị một luồng xung lượng cực lớn hất tung lên mặt đất.

Vụ nổ cực mạnh trực tiếp thiêu đốt nhà gỗ, bên trong đựng hết thấy đạn dược giống như một kho vũ khí nhỏ trong nháy mắt bốc cháy, khói đen xông thẳng lên trời, Cận Hằng bị nuốt ở bên trong liệt hoả hừng hực, đảo mắt liền biến mất không thấy...

Hết chương 60-phần 2.

95. Chương 61-1: Phần 1

Yến Thù Thanh nằm ở một giấc mộng, liên quan tới chuyện trước kia trong quá khứ..

Trong mộng anh về tới thời đại thiếu niên, khi đó anh vẫn còn là một cậu bé mang gương mặt non nớt, mùa đông trời giá rét, anh không có nhà để về, bởi vì anh gặt cha nuôi lên lút dự thi trường quân đội, thế nhưng không có tiền nộp học phí, cha nuôi vốn là ghét bỏ anh không kiếm được tiền, lại phải nuôi anh, dưới cơn nóng giận đuổi anh ra khỏi nhà, nói cho anh biết tự mà nghĩ biện pháp đóng học phí, nếu như không kiếm được tiền chết đói ở ven đường, đó cũng là vận mệnh của anh.

Anh không có cách nào, một thân một mình chạy đi làm việc vặt, thế nhưng khi đó anh vẫn chưa tới mười sáu tuổi, không có chỗ nào đồng ý thuê một thằng nhóc vị thành niên, cho nên anh chỉ có thể ở bên trong chợ đêm làm cu li, trời mùa đông giá rét, anh chỉ mặc một cái áo mỏng manh, liên tục khiêng lên hàng hoá còn nặng hơn cả cân nặng của anh, chỉ vì kiếm mấy đồng tiền.

Sau đó cha nuôi không biết từ đâu nghe nói anh kiếm được tiền, từ đây mỗi ngày đều tìm đến anh xin tiền mua thuốc, một ngày anh làm mười hai giờ, chỉ có thể kiếm lời hai mươi đồng, thế nhưng một gói thuốc lá của cha nuôi cũng phải mười mấy đồng, nhưng anh không có cách nào, bởi vì không đưa tiền cho ông ta, buổi tối anh không có chỗ ngủ.

Nước sâu như vậy, lửa nóng như vậy, anh cho là mình kiên trì sẽ sống quá quãng thời gian này, cho nên khổ nữa mệt nữa anh đều nhịn xuống.

Lần này anh nhận một công việc phụ xây dựng cho một toà nhà cao ốc, bởi vì toà nhà cao hơn trăm thước, cho nên căn bản không có mấy người nguyện ý làm, thế nhưng ngày trường quân đội khai giảng đã càng ngày càng gần, anh vừa nghe mỗi người có thể được hơn một trăm đồng, nếu như làm thêm mấy lần, nhất định có thể trước khi khai giảng thu thập đủ học phí, cho nên không chút do dự anh liền đồng ý.

Thế nhưng nhưng một ngày kia biến cố liền xảy ra, bởi vì người máy phụ trở rò rỉ điện, lửa cháy đốt đến dây thừng, anh không khống chế được cân bằng, từ trên lầu cao hơn trăm thước rơi xuống, cuồn phong vù vù thổi qua, đâm vào da mặt trường kì nứt nẻ đau đớn, xung quanh tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía, thế nhưng vào lúc này đã không có người có thể cứu được anh...

Trong lúc anh nghĩ bản thân sẽ như vậy trực tiếp ngã xuống đất biến thành đồng thịt bằm, một đôi cánh tay rắn chắc mạnh mẽ tiếp lấy anh, đem anh ôm thật chặt vào trong lòng, vững vàng bảo vệ anh.

Ngày đó dương quang chói mắt, anh không nhìn thấy rõ mặt người kia, chỉ cảm thấy ôm ấp cực kỳ ấm áp, thậm chí có thể xua tan mùa đông lạnh giá.

Anh ngẩng đầu lên nỗ lực muốn nhìn rõ mặt người này, đỉnh đầu ánh sáng nhỏ bé từ bên trong lá cây chiếu ra, rực rỡ giống như giấc mộng được vào trường quân đội học, lúc này thân ảnh trước mắt đột nhiên loáng một cái, anh dụi dụi con mắt, đối diện một đôi mắt thâm thúy như mực, anh lập tức nhận ra người này.

“Cận Hằng ”

Anh không kiềm chế được kêu một tiếng, trong ký ức Cận Hằng cũng là trẻ tuổi như thế, một gương mặt lạnh lùng hơi có chút ngây ngô, trong giây lát đối diện ánh mắt của anh, lỗ tai của hắn hơi đỏ lên, cứng ngắc hất tay của anh ra, xoay người bước nhanh ra khỏi mái nhà.

Yến Thù Thanh theo bản năng đuổi theo, vô số hình ảnh ở bên người qua lại, anh nhìn mình từ một cậu bé nhỏ gầy trở nên cao lớn, trở nên rắn chắc mà cường tráng, như là đuổi theo Cận Hằng trải qua quãng thời gian thanh xuân, cuối cùng dừng lại ở trước một cánh cửa lớn.

Trái tim anh không tự chủ được đập mạnh, ngón tay không biết làm sao đột nhiên hơi run, nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa kia, trước mắt đen kịt một màu, một thảm đỏ thật dài xuất hiện ở trước mặt, kéo dài tới phần cuối vô biên, mà bên kia phần cuối Cận Hằng đang đợi anh.

Thế nhưng chỉ trong thời gian bằng một cái chớp mắt, từ trên mặt hắn đã rút đi sự ngây ngô, hắn trở nên cao to rắn chắc, cũng càng thêm anh tuấn bất phàm, một thân tây trang màu đen thẳng tắp mặc lên người, làm nổi bật lên gương mặt tựa như đao tước, hắn dùng ánh mắt sâu thẳm không hề chớp mắt nhìn sang, trong lòng Yến Thù Thanh run lên, theo bản năng bước lên thảm đỏ.

Hình ảnh này quá quen thuộc, quen thuộc phảng phất trước đây không lâu anh đã từng trải qua, âm nhạc vang lên bên tai, bốn phía tựa hồ có rất nhiều người, mà trong hoàn cảnh đen kịt, anh chỉ thấy rõ gương mặt của Cận Hằng, hắn đứng nghiêm ở nơi đó, phảng phất hóa thành một vị kỳ sĩ oai hùng vững vàng đứng ở đó.

Lúc này hắn hướng anh đưa tay ra, khoe miệng hơi câu lên, “Thù Thanh, nhanh lên một chút, anh vẫn ở đây chờ em.”

“Không cần sốt sắng, em còn có anh, có anh ở đây yêu ma quỷ quái gì cũng không dám đến.”

Đối diện ánh mắt kiên định có chút e lệ của hắn, Yến Thù Thanh ngừng thở, từng bước một đi về phía hắn.

Nhưng thảm đỏ này dù có đi cũng không đi tới phần cuối, trước mắt ánh đèn càng ngày càng ảm đạm, thân ảnh Cận Hằng cũng càng ngày càng mờ hồ, anh không nhìn được chạy đi, muốn nhanh lên một chút nắm chặt tay hắn, nhưng ngay khi anh có thể chạm được vào tay hắn, lại nặng nề ngã ở trên mặt đất.

Ngón tay anh lướt qua lòng bàn tay Cận Hằng, sau một khắc trước mắt đen kịt một màu, trở mắt nhìn thân ảnh Cận Hằng ở trước mặt anh hóa thành mảnh vỡ đột nhiên biến mất trong hư không.

“Thù Thanh, anh không chờ được em.”

Như là một tiếng thở dài, nhấn chìm ở trong đêm tối vô bờ bến, toàn thân Yến Thù Thanh không khống chế được phát run, một trận đau tim đâm nhói truyền đến, anh mở mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên giường bệnh, trên cánh tay còn đang truyền dịch.

“Tĩnh rồi tĩnh rồi!”

Bên cạnh có người ngạc nhiên hô lên, sau đó tất cả mọi người đều tụ tập lại đây, trước mắt lập tức xuất hiện nhiều người như vậy, Yến Thù Thanh gian nan mở mắt ra, nỗ lực muốn mở miệng, trong cổ họng lại

chỉ phát ra âm thanh vù vù.

Trần thượng tướng bên cạnh vỗ vỗ cánh tay của anh, “Cổ họng của cậu tổn thương do giá rét, đừng miễn cưỡng nói chuyện, bây giờ cậu cảm giác thế nào?”

Đột nhiên nhìn thấy bóng người quen thuộc, Yến Thù Thanh còn chưa kịp hoàn hồn lại, hốc mắt của anh đau dữ dội, nỗ lực mở to hai mắt phân biệt từng người trước mặt, qua đã lâu mới nhận ra bọn họ đều là thành viên chiến đội Liệp Ưng, “Mọi người... Vẫn khỏe sao?”

Cổ họng anh khàn khàn nói ra một câu, mấy thành viên bên cạnh không khỏi kích động, “Tất cả mọi người rất tốt, tuy rằng có người bị thương, thế nhưng cuối cùng cũng coi như thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, đám quân địch kia đã bị chúng ta triệt để giết chết.”

Nghe đến đó, Yến Thù Thanh kéo kéo khóe miệng, rốt cục thở một hơi dài nhẹ nhõm, bây giờ ký ức của anh còn có chút mơ hồ, nhất thời không nhớ nổi lúc trước đến cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ rõ phải hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ nghe đến toàn bộ quân địch bị diệt, mới theo bản năng nhìn xung quanh, khàn khàn nói, “... Nơi này là nơi nào, tôi ngủ bao lâu?”

Hàn Minh bên cạnh vỗ vỗ tay anh, “Chúng ta vẫn ở căn cứ Liệp Ưng, cậu đã hôn mê ba ngày rồi, nếu như vị công thần là cậu không tỉnh, chúng tôi cũng sắp sốt ruột phát điên rồi.”

“Đúng a Thư Yến, lần này nhờ có cậu và...”

Người này đang nói thì dừng lại, bị người bên cạnh tàn nhẫn mà va vào một phát, mới tiếp tục mở miệng cười, “Nhờ có cậu đúng lúc liên lạc trụ sở Alpha, gửi đi tín hiệu cầu cứu, nếu không chúng ta tất cả mọi người đều bị chôn ở trong núi Thương Lan.”

Yến Thù Thanh nhức đầu lắm, không chú ý tới trong khẩu khí của người này có ý né tránh, tránh né vết thương trên bả vai, đẩy lên thân thể muốn ngồi xuống, kết quả mới vừa hơi nhúc nhích bụng liền xông tới một trận đau nhói, cảm giác đau đớn quen thuộc làm cho anh trong nháy mắt tỉnh táo thêm một chút, ký ức bị anh tận lực lãng quên trong giây lát bị vạch trần tàn nhẫn.

Lửa lớn đầy trời, đạn hạt nhân âm âm bạo phát... Còn có thân ảnh trong mộng đột nhiên hóa thành mảnh vỡ, làm cho lông mi của anh kịch liệt run rẩy mấy lần, “... Đoàn Trạch đâu, hiện tại anh ta đang ở đâu?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều trở nên cứng đờ.

“Đoàn Trạch... Đoàn Trạch anh ta vẫn còn đang hôn mê, Thư Yến cậu trước tiên dưỡng thương đi, chờ mình bình phục, đến thăm anh ta cũng chưa muộn.”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, trong lúc mọi người không kịp phản ứng, anh tiện tay nhổ xuống kim truyền máu trên cánh tay, vết máu đỏ tươi trong nháy mắt chảy ra, lưu lại trên chân vết tích chói mắt, “Anh ấy ở

phòng nào, tôi đi xem anh ấy một chút.”

“Thư Yến cậu đừng hồ đồ! Bây giờ anh ta đang bị thương nặng, vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.”

“Đúng a Thư Yến, Doan Trạch hiện tại đang hôn mê, cậu đi xem có ích lợi gì?”

Mấy người vội vàng đỡ lấy anh, cùng nhau chặn ở trước mặt anh, thần sắc vô cùng căng thẳng.

Yến Thù Thanh bắt được tầm mắt tránh né của bọn họ, trái tim đột nhiên chìm xuống, gắt gao nắm chặt nắm đấm, áp chế toàn thân run rẩy, “Vết thương của anh ấy so với tôi còn nặng hơn, hiện tại đồng thời nằm viện, tại sao tôi không thể đi xem anh ấy? Các người có phải là giấu diếm tôi cái gì, anh ấy đến cùng làm sao vậy!”

Mấy người đồng thời trầm mặc, Yến Thù Thanh giơ tay đẩy ra nhóm người muốn đi xuống giường, trong lúc đang giằng co, Trần Lâm cầm theo thuốc tiêm vừa vặn thấy cảnh này, vội vàng tiến lên đỡ lấy anh, “Cậu hồ đồ cái gì! Hiện tại cậu không thể xuống giường!”

Yến Thù Thanh không kịp hỏi Trần Lâm làm sao đột nhiên xuất hiện ở đây, càng không để ý tới kết quả kiểm tra máu lúc trước, nắm lấy cổ tay anh ta, “Anh khẳng định biết đến anh ấy bị làm sao, nói cho tôi, Cậu... Doan Trạch ở nơi nào?”

Đôi môi Trần Lâm run lên không có hé răng, lúc này Trần thượng tướng bên cạnh vẫn luôn trầm mặc đột nhiên thấp giọng mở miệng, “Thư Yến, đừng hỏi nữa.”

“Doan Trạch cậu ấy... Tử trận.”

“Trần thượng tướng!” Trần Lâm gầm nhẹ một tiếng, gắt gao sờ môi nói không ra lời, căn phòng trong nháy mắt hoàn toàn rơi vào tĩnh mịch.

Yến Thù Thanh cứng đờ tại chỗ, qua rất lâu mới kéo kéo khóe miệng cười nói, “Trưởng quan, đừng nói giỡn, ngài... Ngài đừng làm tôi sợ.”

Trần thượng tướng hít sâu một hơi, lau mặt đứng lên, một đôi mắt từ lâu đã đỏ ửng, “Thư Yến, tôi sẽ không lấy tính mạng của cấp dưới ra làm trò đùa, Doan Trạch cậu ấy thật sự biến mất...”

Yến Thù Thanh hít sâu một hơi, trầm thấp cười ra tiếng, “Các người đừng đùa nữa mà, tôi là bệnh nhân, thật sự không chịu nổi kích thích, trưởng quan, có phải là lúc thường tôi biểu hiện không tốt, hay là lần này tôi chấp hành nhiệm vụ suýt chút nữa thất bại khiến ngài thất vọng không? Có phải là các người đang diễn kịch đùa tôi thôi đúng không?”

Lúc anh nở nụ cười, đuôi mắt khê cong lên, một bên gương mặt còn có một lúm đồng tiền không rõ, thoát

nhìn thậm chí có điểm đẹp dễ, thế nhưng người quen mới có thể nhìn thấy trong con người của anh đựng
đưa kịch liệt.

Hàn Minh lúc này tiến lên nắm lấy cánh tay của anh, “Được rồi Thư Yên, bây giờ cậu cần nghỉ ngơi, những
vấn đề này chờ cậu khôi phục lại nói.”

Yến Thù Thanh hất tay của Hàn Minh ra, nhìn tập thể mấy người trầm mặc, “Các người làm sao cũng
không chịu nói, có phải là là Đoan Trạch tên kia cũng giống mấy người đùa gạt tôi không? Tên khốn kiếp
này, xem tôi có đánh anh ta một trận nhử tử không.”

Nói xong anh trực tiếp đẩy cửa ra liền muốn đi ra ngoài, Trần thượng tướng kéo anh lại, viền mắt đỏ ửng
gầm nhẹ, “Thư Yên đừng tiếp tục lừa mình dối người, Đoan Trạch thật sự đã chết rồi!”

“Trong lúc chúng tôi cùng viện quân chạy đến, chỉ phát hiện một mình cậu, chúng tôi đã lật tung hơn trăm
dặm núi Thương Sơn, căn bản không có cái bóng Đoan Trạch, căn nhà gỗ các cậu trú ngụ xảy ra vui nổ lớn
như vậy, Đoan Trạch căn bản không có khả năng còn sống!”

Một câu nói như một cây búa nện ở trên đầu Yến Thù Thanh, anh không muốn nghĩ đến tình cảnh nổ tung
đêm đó, chỉ cần vừa nhắm mắt, hình ảnh Cận Hằng đẩy anh ra, còn hấn lại bị ngọn lửa lớn thiêu rụi, vẫn
hiện lên ở trong mắt.

Anh nỗ lực muốn lừa mình dối người, tự nói với mình tất cả những thứ này đều giống giấc mộng hồi nãy,
đều là giả, chỉ cần anh tỉnh lại sẽ biến mất, Cận Hằng còn ở bên cạnh anh, hấn chỉ là bị thương tổn, hiện
tại đang nằm ở phòng bên cạnh, đang chờ anh đẩy cửa ra.

Thế nhưng tầng nguy trang cuối cùng lại bị Trần thượng tướng triệt để xé rách, ánh mắt của mọi người
trong phòng làm cho anh lạnh đến mức cả người phát run, làm cho anh không thể không đối mặt hiện thực.

“... Cho nên các người không tìm được... Người đứng không?”

Yến Thù Thanh không nói ra được hai chữ “Thi thể”, thật giống như chỉ cần không nói ra, anh vẫn có thể
tin tưởng Cận Hằng còn sống.

“Thư Yên, chớ ngu... Đêm đó hạ xuống cả một đêm bão tuyết, chúng tôi tìm thấy cậu, tính mạng của cậu
còn không giữ nổi, xảy ra vụ nổ lớn như vậy, coi như Đoan Trạch không có bị nổ chết, ở trong hoàn cảnh
kia không thể còn mạng sống.”

Hàn Minh lắc lắc cánh tay Yến Thù Thanh, lông mày chặt chẽ khóa lại, muốn cho anh tỉnh táo một chút.

Yến Thù Thanh đứng ở chỗ cũ nói không ra lời, toàn thân không khống chế được run rẩy kịch liệt, viền mắt
chua xót lợi hại, thế nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi xuống, anh đột nhiên nhắm mắt lại, bên tai
đột nhiên hồi tưởng lại câu nói Cận Hằng nói với anh trong mộng, “Thù Thanh, em không chờ được em.”

Yến Thù Thanh tàn nhẫn mà ghen ngào một chút, ngực kịch liệt đập trùng, thừa dịp bỏ qua những người khác, muốn muốn đi ra khỏi phòng, hai mắt tối sầm lại, một đầu ngã xuống đất.

Hết chương 61-phần 1.

96. Chương 61-2: Phần 2

Giống như là nằm mơ giấc mộng hoang đường, lần thứ hai lúc tỉnh lại, Yến Thù Thanh không muốn mở mắt ra, anh cứ như vậy lẳng lặng mà nằm ở nơi đó, nghe âm thanh máy móc bên tai nhảy lên, sợ sệt bản thân vừa mở mắt liền đối mặt 999tin tức bất bất hơn.

Lúc này bên tai truyền đến tiếng bước chân, đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống, “Thù Thanh, tôi biết cậu đã tỉnh.”

Nghe đến hai chữ “Thù Thanh”, anh không thể không mở mắt ra, sau đó đối mặt tầm mắt phức tạp của Trần Lâm.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi, lúc trước thành viên Liệp Ưng tập hợp xung quanh đã biến mất, bên trong phòng to lớn chỉ có một mình Trần Lâm, Yến Thù Thanh nỗ lực nhìn căn phòng này, phát hiện hết thấy trước mắt đều rất xa lạ, anh há miệng muốn hỏi nơi này là nơi nào, thế nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy ở nơi nào cũng không đáng kể, vì vậy cũng lười mở miệng, chống đỡ thân thể muốn đứng dậy xuống giường.

“Cậu muốn đi đâu?”

Yến Thù Thanh không lên tiếng.

Trần Lâm đề anh lại, “Tôi không quản cậu muốn đi đâu, hiện tại cậu ngoan ngoãn nằm xuống cho tôi.”

“Tôi đi tìm Trần thượng tướng, tôi có chuyện muốn hỏi ông ấy.” Yến Thù Thanh vừa mở miệng âm thanh khàn khàn, giống như là chiêm vớ khó nghe, nhưng anh không để ý tới những thứ đó, tránh khỏi cánh tay Trần Lâm muốn nhổ ống truyền dịch trên tay mình.

Trần Lâm lập tức cuống lên, “Yến Thù Thanh cậu lại muốn hồ đồ cái gì!? Lời tôi nói rõ ràng là vô ích hay sao, chỉ cần tôi ở đây ngày hôm nay cậu cũng đừng nghĩ ra khỏi cái cửa này! Cậu có để ý đến thân thể mình không, cậu biết tình huống của mình bây giờ hay không!”

Trần Lâm hống một tiếng khiến Yến Thù Thanh càng thêm gấp gáp, viên mắt cấp tốc sung huyết, đột nhiên gạt tay Trần Lâm, gầm nhẹ, “Tôi không quản được nhiều như vậy! Đừng lấy cái gì gọi là bác sĩ như từ mẫu ra ép tôi, hiện tại tôi nhất định phải về núi Thương Lan một chuyến!”

Theo dõi bộ ngực phập phồng kịch liệt của anh, Trần Lâm trái lại trầm mặc, nửa ngày mới mở miệng, “Cậu không trở về được, bởi vì hiện tại chúng ta đang ở trên chiến hạm về mẫu tinh, cách căn cứ Liệp Ưng mười vạn tám ngàn dặm.”

“... Về mẫu tinh?” Thân hình Yến Thù Thanh cứng đờ, trong chốc lát trở mất, cả gương mặt trở nên trắng bệch, “Ai đồng ý về mẫu tinh! Anh làm sao có thể thừa dịp tôi hôn mê thay tôi quyết định!”

Anh không dám tin nhìn chằm chằm Trần Lâm, đối diện đôi mắt bình tĩnh của anh ta, cảm thấy toàn thân từng trận phát lạnh, cũng không muốn tiếp tục nhìn anh ta, lung tung kéo mấy cái ống lớn đủ mọi màu sắc trên người, tránh khỏi cánh tay Trần Lâm, trực tiếp nhảy xuống giường.

“Yến Thù Thanh con mẹ nó cậu điên rồi!” Trần Lâm dứt khoát ngăn chặn đường đi anh, không nhịn được chữ ầm lên.

“Trần Lâm anh mau tránh ra cho tôi, nể tình cảm tình huynh đệ trước kia của chúng ta, tôi không truy cứu chuyện ngày hôm nay, nhưng tôi không phải vật thí nghiệm của anh, mặc cho anh tùy tiện tiện tha đến chỗ đi! Lập tức mệnh lệnh cho chiếm hạm dừng lại, nếu không dừng trách ngay cả anh tôi cũng đánh!”

Anh nện một đấm ở bên tai Trần Lâm, toàn thân kịch liệt run rẩy, ánh mắt hung ác lại bất lực, Trần Lâm tức giận gạt quả đấm của anh, lớn tiếng gào thét, “Bây giờ cậu đang mang thai không trở về mẫu tinh còn muốn thế nào! Lẽ nào sinh ở căn cứ Liệp Ưng nói cho tất cả mọi người biết cậu là phục tùng giả!”

Rống xong lời này, hốc mắt của Trần Lâm cũng trở nên đỏ ửng, Yến Thù Thanh cứng đờ đứng tại chỗ cũ, hồi lâu qua đi mới gian nan ngẩng đầu lên, “... Anh nói cái gì?”

Trần Lâm lau mặt, hít sâu một hơi, “Cậu không nghe lầm, kết quả kiểm nghiệm máu của cậu là dương tính, bây giờ cậu mang thai! Hơn nữa có dấu hiệu sảy thai, con mẹ nó cậu nếu là không muốn mạng sống, không muốn đứa bé này, hiện tại từ trên chiến hạm nhảy xuống tôi đều không quản!”

Yến Thù Thanh ngã xuống ghế, đầu văng lên ong ong, cả người như là bị rút đi hồn phách, một câu nói cũng không nói được.

Nhìn thấy bộ dáng này của anh, Trần Lâm mặt cười khổ một tiếng nói, “Ngày đó tôi chờ cậu một đêm, chỉ sợ cậu đột nhiên trở về, mãi cho đến hừng đông đến lúc chiếm hạm đều phải xuất phát, cũng không đợi được cậu, tôi nghĩ đến cậu không xin phép được, cũng là không nghĩ nhiều, ai nghĩ đến trong lúc vừa nhìn thấy kết quả vội vàng vàng trở lại, con mẹ nó cậu dĩ nhiên đi núi Thương Lan!”

“Trong căn cứ bác sĩ không hiểu cậu xảy ra chuyện gì, nhưng tôi lại biết, cậu biết không lúc cậu được người ta tìm thấy trong núi tuyết, giữa hai chân cậu tất cả đều là máu! Nếu như tôi chỉ chậm một chút quay lại, đừng nói đứa nhỏ, ngay cả tính mạng của cậu cũng không giữ được.”

Nhớ tới tình cảnh Yến Thù Thanh một thân đầy máu chôn ở bên trong tuyết đọng, hai tay Trần Lâm hơi phát run, đến nay lòng vẫn còn sợ hãi.

Yến Thù Thanh nói không ra lời, theo bản năng sờ sờ bụng của mình, chỉ cảm thấy vận mệnh cho anh một câu chuyện cực kì hoang đường.

Trần Lâm thấy sắc mặt anh không đúng, không nhịn được thấp giọng nói, “Cậu không vì mình, thế nào cũng phải vì đứa nhỏ suy nghĩ một chút, dù sao lần này cậu lập đầu công, tôi tùy tiện tìm lý do nói cậu cần về mẫu tinh trị liệu, Trần thượng tướng cũng không có làm khó dễ cậu, cho nên cậu cũng đừng náo loạn nữa, cậu cũng không muốn sợi dây duy nhất liên kết cậu và Cận Hằng cũng biến mất đúng không?”

Câu nói sau cùng khiến đôi môi Yến Thù Thanh không khống chế được run lên, nửa ngày đột nhiên nở nụ cười, “Cho nên chuyện này tính là gì? Tôi.. tôi dùng mạng của Cận Hằng đổi lấy sinh mệnh của đứa nhỏ?”

Nói xong lời này, mặt anh không thay đổi xoay đầu lại, anh càng như vậy Trần Lâm càng cảm thấy lo lắng, không nhịn được an ủi, “Thù Thanh cậu không thể nghĩ như vậy, cậu...”

“Trần Lâm.”

Còn không đợi Trần Lâm nói xong, Yến Thù Thanh đột nhiên ngắt lời anh ta, trong con ngươi mang theo một luồng cổ chấp bướng bỉnh gần như cầu xin, “Anh giúp tôi một chút, để chiếm hạm bay về được không? Tôi phải về chiến đội Liệp Ưng, hoặc là anh trực tiếp đem tôi vứt ở nơi nào cũng được, để một mình tôi tự trở lại cũng tốt, tôi không thể cứ như vậy về mẫu tinh.”

Trần Lâm đột nhiên nhíu mày, “Con mẹ nó cậu...! Tất cả lời của tôi mới vừa nói đều là vô ích! Đứa nhỏ trong bụng cậu khó mà giữ được tính mạng, trở lại có thể làm gì?”

“Nhưng tôi không thể để một mình anh ấy ở nơi đó.”

Yến Thù Thanh gắt gao cắn môi, ngay cả đầu ngón tay đâm thủng da thịt cũng không cảm giác được, “Sống phải thấy người chết phải thấy xác, sau khi tôi tỉnh lại tất cả mọi người nói cho tôi anh ấy đã chết, nhưng thi thể của anh ấy cũng không tìm thấy, anh nói tôi làm sao cam tâm?”

Nói xong anh không biết nhớ ra cái gì đó, con mắt đột nhiên chiếu ra tia sáng, “Anh xem, ngay cả đứa nhỏ mới chỉ có gần hai tháng còn có năng lực tự vệ sống sót, Cận Hằng một người mãnh liệt như vậy, làm sao có khả năng không còn.”

“Không phải nói tỉ suất phối hợp cao phục tùng giả cùng cầm kiếm giả sẽ có cảm ứng hay sao, tôi có thể cảm giác được anh ấy nhất định còn sống, cái tên này am hiểu nhất chính là lừa gạt người khác, lúc trước anh ấy ngụy trang thành Đoan Trạch ở bên cạnh tôi, gạt tôi suýt chút nữa không nhận ra được anh ấy, lần này khẳng định cũng giống vậy, anh ấy nhất định trốn ở nơi nào đó, chờ tôi đi tìm anh ấy, anh ấy có tính biệt nữ, phải để cho người ta dễ mới chịu, nếu như tôi không đi tìm anh ấy, anh ấy khẳng định sẽ trách tôi...”

“Được rồi Thù Thanh.” Trần Lâm đánh gãy suy nghĩ linh tinh của anh, vành mắt đỏ ửng nói, “Cậu tính táo một chút đi, Cận Hằng đã chết, cậu có đi 100 lần cũng là kết quả này!”

Một câu nói làm cho bầu không khí trở nên im lặng, chỉ còn dư lại âm thanh động cơ máy bay vang lên bên tai.

Yến Thù Thanh nửa ngày mới ngẩng đầu lên, nhìn Trần Lâm, trong hốc mắt không có bất kỳ triệu chứng nào rơi xuống một giọt nước mắt.

Từ khi trọng thương tỉnh lại đến bây giờ, cho dù là biết đến tin dữ Cận Hằng tử trận, lúc đó anh không có rơi lệ, hiện tại lại đột nhiên khóc.

Anh không dễ dàng rơi lệ, thậm chí rất xem thường người gặp chuyện liền rơi lệ, bởi vì anh cảm thấy được ngoại trừ khóc bộc lộ bản thân mềm yếu, căn bản không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, nhưng bây giờ anh lại không khống chế được nước mắt của mình, trong lòng như là bị tàn nhẫn mà xé ra một lỗ thủng to, cuồng phong vũ vũ thổi mạnh xoáy vào bên trong, khiến thân thể của anh không khống chế được cuộn tròn rúc vào một chỗ.

Không tiếng động nước mắt dính ướt đầu gối, anh lại không phát ra được một chút xú âm thanh.

Anh nhớ tới cái đêm ấy trước khi xuất phát, Cận Hằng đem anh ôm vào trong lòng, cười nói cho anh biết, “Em còn có anh đây, có anh ở đây yêu ma quỷ quái gì cũng không dám đến.”

Khi đó bất quá chỉ là một câu chuyện cười, ai biết lại là một lời thành sấm, anh biết rõ Cận Hằng là vì bảo vệ anh mới mất mạng, lúc đó hẳn có thời gian nhảy xuống đường dốc, né tránh đạn hạt nhân nổ tung, nhưng là hẳn không có.

Hắn chỉ lo đem anh đẩy ra, lại quên mất chính mình cũng là thân thể máu thịt, không phải tường đồng vách sắt đao thương bất nhập.

Yến Thù Thanh che mắt, nước mắt tranh nhau chen lấn từ trong khe hở lướt xuống.

Sau này rốt cuộc không còn người đàn ông giống như con khuyển to lớn dính lấy anh, không còn có người lỗ tai đỏ ửng cùng anh cúi kính lên án anh không chịu phản ứng hẳn, không còn có người sẽ vì tìm anh dứt khoát bỏ đi thân phận thượng tá cố ý nguy trang một thân phận mới, chỉ vì muốn ở bên cạnh anh.

Cũng sẽ không bao giờ có người vững vàng mà ôm anh, hôn ngón tay của anh nói cho anh biết, “Đừng sợ, có anh ở đây ”

Người đàn ông kia đứng ở phần cuối thảm đỏ, cầm nhẫn trong tay, hóa thành một ký sĩ vững chãi đứng ở nơi đó, đã biến mất rồi.

Anh vĩnh viễn mất đi Cận Hằng.

Hết chương 61- phần 2.

97. Chương 62-1: Phần 1

Sau một cơn mưa, không khí trong lành hơn nhiều, cơn mưa qua đi, trên cành cây nở đầy hoa, đầu cành cây nảy mầm non, xa xa nhìn lại một tầng màu xanh lục tinh tế dày đặc, khiến người ta nhìn một chút liền cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Đây là thời tiết tốt nhất trong vòng một năm tại đế đô mẫu tinh cũng làm cho Yến Thù Thanh quen thuộc khí hậu cát vàng đầy trời tại Liệp Ưng, cảm thấy vừa thoải mái vừa hoài niệm, từ trước đến giờ anh chán ghét khí trời khô ráo, thế nhưng ở chiến đội Liệp Ưng ngày gốc hồi lâu, trở lại mẫu tinh có mấy phần không quen.

Đạp lên mặt đất ướt nhẹp, anh đẩy ra cửa lớn phòng khám bệnh tư nhân, còn không đợi nhìn thấy người, liền nghe thấy âm thanh a a a.

“Tiểu tổ tông, cái này không thể ăn, mau buông ra! Buông ra!”

“Cái này cũng không được! Ôi... Ha ha ha... đừng đâm chú sợ ngựa!”

Âm thanh náo loạn của Trần Lâm truyền đến, kèm theo tiếng cười khanh khách, anh ta ngồi trên một cái ghế, trên đầu tóc đã loạn thành một cái tổ chim, bên cạnh có thuốc thử, máy móc cùng băng gạc đầu đầu cũng có, một đứa nhỏ mập tròn tròn đang nằm nhào trên đùi Trần Lâm, đưa móng vuốt nhỏ thịt vù vù, một mặt ngạc nhiên đâm bụng của Trần Lâm, vui vẻ phát ra tiếng cười khúc khích, cũng không biết đang vui về cái gì.

Thấy cảnh này, Yến Thù Thanh nhếch miệng lên, không khống chế được cười ra tiếng.

Nghe đến âm thanh Trần Lâm quay đầu lại, vừa nhìn thấy Yến Thù Thanh lại như nhìn thấy cứu tinh, nhanh chóng chạy về phía Yến Thù Thanh, “Mẹ của tôi ơi, cậu cuối cùng đã trở lại! Cậu không về nữa tôi sẽ bị con trai cậu dần vật chết rồi! Cậu xem nó vò tóc tôi này, sáng sớm tôi vừa mới thoa keo xịt tóc a!”

Trần Lâm nói xong vội vàng muốn đem đứa nhỏ đẩy ra ngoài, ai biết thằng nhóc vừa nhìn thấy Yến Thù Thanh, căn bản không cần người khác ôm, trực tiếp từ trong lồng ngực Trần Lâm duỗi ra thân thể, giơ hai cái tay nhỏ bé nhào tới Yến Thù Thanh, trong miệng còn hưng phấn phát ra âm thanh “Nha oa nha oa”.

Yến Thù Thanh vội vàng tiếp được nó, đứa nhỏ lão đảo một cái, làm cho anh không nhận được cười đâm đâm khuôn mặt tròn vo của nó, “Quyển Quyển ngày hôm nay sao lại nghịch như vậy, tại sao lại huỷ đi kiểu tóc của Trần thúc thúc?”

Đại danh là Hoa Quyển, nhũ danh Quyển Quyển đứa nhỏ cười khúc khích, dính sát ở trong lòng bàn tay ba ba cà cà, cười đến hai con mắt nheo lại, còn không quên hoạt động thân thể, giống như tranh công lộ ra cái bụng tròn vo.

Đứa nhỏ vẫn chưa tới một tuổi lại rất thông minh, tuy rằng chưa biết nói chuyện, thế nhưng đã có thể nghe hiểu phần lớn ý tứ của ba ba, Yến Thù Thanh bị phản ứng của nó chọc phát cười, không nhịn được điểm chóp mũi của nó, “Vậy lần sau chúng ta không ngừng cố gắng, tranh thủ lén lút lấy đi kẹo đường Trần thúc thúc giấu ở trong tủ, có được hay không?”

Vừa nghe đến cái chữ “Đường” này, trong đôi mắt đứa nhỏ loé sáng, “oa” một tiếng giơ tay lên, cái mông nhỏ dưới cánh tay Yến Thù Thanh uốn tới ẹo lui, đáng đáp một lòng muốn thử.

Yến Thù Thanh không nhịn được cười ra tiếng, Trần Lâm tức giận đến giơ chân, “Yến Thù Thanh cậu cũng quá vong ân rồi! Tôi giúp cậu giữ con trai, cậu liền cùng tiểu tử thú vị này liên thủ bắt nạt tôi? Cậu có biết đứa trẻ hư chính là bị phụ huynh không có trách nhiệm dạy hư hay không!”

“Ồ?” Yến Thù Thanh bật cười cong cong khóe miệng, ôm Quyển Quyển ngồi vào trên ghế chữa bệnh, “Quyển Quyển, chúng ta bắt nạt Trần thúc thúc sao?”

Đứa nhỏ giống như là có thể nghe hiểu ý của ba ba, dựa vào trong lồng ngực của ba ba, ngoan ngoãn tự mình lung lay bàn chân nhỏ, nhìn ba ba một chút lại nhìn Trần thúc thúc một chút, lộ ra một mặt vẻ mặt mờ mịt, “... Nha?”

“Anh xem, Quyển Quyển cũng không thừa nhận, anh làm người lớn lại chỉ biết bắt nạt hai cha con chúng tôi.”

“Thằng nhóc này chẳng qua là đang giả bộ trước mặt cậu mà thôi.”

Trần Lâm tức giận bĩu môi, nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái nói, “Cậu cũng đừng quên nó là từ trong bụng ai chui ra ngoài, người nào đó lúc trước lớn bụng còn đi chiến đội Liệp Ưng, mưa bom bão đạn lăn một vòng suýt chút nữa mất mạng, sinh ra được đứa nhỏ đã là một kì tích rồi.”

Nghe Trần Lâm như thế, Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, liếc mắt nhìn gương mặt bánh bao của Quyển Quyển, thằng bé đang ngậm lấy đầu ngón tay, mở mắt to tròn nhìn anh.

Kỳ thực cho tới bây giờ, thời gian qua đi gần một năm, anh vẫn không dám nghĩ về chuyện xảy ra ở chiến đội Liệp Ưng.

Sau khi biết tin Cận Hằng tử trận, anh mất đi hết tất cả niềm tin, tuy rằng được Trần Lâm mang về mẫu tinh, mỗi ngày sống không khác gì xác chết di động.

Anh mỗi ngày mở mắt ra chính là ăn cơm, kiểm tra, ngủ, rốt cuộc không còn làm chuyện khác, ban đầu lúc

ở chiến đội Liệp Ưng thi hành nhiệm vụ, mỗi ngày anh đều ngóng trông có thể có một nghỉ phép cẩn thận mà nghỉ ngơi một chút, nhưng đến khi thật sự nghỉ ngơi, anh lại lâm vào cự đại khủng hoảng.

Mỗi ngày thời gian trôi qua, làm cho anh rảnh rỗi đến phát hoảng, mặc dù Trần Lâm sẽ dành thời gian đến thăm anh, thế nhưng loại cảm giác bị toàn bộ thế giới vứt bỏ lại bao phủ lấy anh ngày ngày như hình với bóng, anh đã mất đi quá nhiều, từ người nhà, đến chức vị thiếu tá... Thậm chí ngay cả Cận Hằng cũng rời anh mà đi, có lúc sáng sớm mở mắt, anh cũng không biết tại sao anh phải sống.

Theo thời gian trôi đi, bụng của anh rốt cục rốt cuộc không che giấu được, phồng lên một chút.

Trong lòng anh trước sau không thể tiếp thu bản thân biến thành một phục tùng giả sinh sôi đời sau, tại Thương Kiếm phàm là phục tùng giả đã mang thai cũng không tùy tiện ra ngoài, phở lớn ngõ nhỏ cũng rất ít khi có thể nhìn thấy một người đàn ông mang bụng lớn, nhưng anh chỉ có một thân một mình, không có bất kỳ người nào có thể dựa vào, vừa nghĩ tới mang bụng lớn đi ra ngoài gặp vô số ánh mắt, ngay cả dừng khí ra khỏi nhà cũng biến mất.

Mỗi ngày một thân một mình ở trong căn phòng kín, không ai có thể nói chuyện, cũng không thể dùng thân phận Yến Thù Thanh sống sót, anh không khác nào một con chuột cống cả người bản thủ trốn ở đường nước ngầm không thể gặp người khác, ngày ngày sống ở trong kinh hồn bạt vía, chỉ vì chờ đợi sinh mệnh trong bụng lớn lên.

Khi đó anh thật sự có kích động thăng thần kết liễu bản thân, mà khi thật sự rút súng ra để ở trên đầu, anh lại nhớ tới ánh mắt cuối cùng của Cận Hằng nhìn anh, trước khi hấn biến mất trong hỏa hoạn.

Quyển luyện lại thâm tình như vậy, làm cho anh mỗi lần nhớ tới trái tim đều đau đến run cầm cập, không có cách nào quên Cận Hằng đã vì anh mà đổi lấy tính mạng của bản thân.

Mỗi lần vào đúng lúc đó, đứa nhỏ trong bụng sẽ động cực kỳ mạnh, thật giống như có thể cảm ứng được nỗi lòng của anh, không tiếng động làm bạn của anh, tay nắm chặt súng vô lực buông xuống, anh đến cùng không nỡ để cho một đứa nhỏ cùng anh chịu chết.

Vì vậy từ ngày đó trở đi, anh len lén dấu súng đi, thu hồi tất cả vũ khí trong phòng, vô luận tâm lý đau khổ đi nữa đều cần ráng chịu đựng, tám tháng sau, anh bình tĩnh nằm ở trên bàn mổ, mặc cho Trần Lâm dùng dao giải phẫu sắc bén xé ra bụng của anh, nghênh tiếp một tiểu sinh mệnh mới.

Vốn tưởng rằng ít nhất có thể nhìn thấy một đứa nhỏ xinh đẹp giống như Cận Hằng, kết quả vừa mở mắt lại nhìn thấy một đứa nhỏ nhăn nhúm toét miệng gào khóc, trong lúc nhất thời anh nở nụ cười, khóe mắt có chút chua xót, mặc dù là xấu xí một chút, nhưng anh biết từ nay về sau anh không còn là một thân một mình.

“Này, nghĩ gì thế?”

Âm thanh Trần Lâm đánh gãy suy nghĩ của anh, làm cho anh lập tức phục hồi tinh thần lại, lúc này Quyển

Quyển đang nằm úp sấp ở trên một cái ghế, cắn ngón tay một mặt tò mò theo dõi anh.

Yến Thù Thanh ngoắc ngoắc khóe miệng, nằm ở trên ghế khám chữa bệnh, giật giật thân thể, “Không có gì, chỉ là nằm như thế này khiến tôi không nhận được nghỉ đến lúc trước bị anh mổ bụng, bây giờ suy nghĩ một chút còn cảm thấy được da đầu ngứa ngáy từng trận, cho nên anh xong chưa, rốt cuộc muốn kiểm tra tới khi nào?”

“Chớ lộn xộn.” Trần Lâm đề lại bờ vai của anh, tiếp tục dùng máy móc quét tứ chi cùng ổ bụng của anh, “Biết sợ thì phải cẩn thận dưỡng thân thể, khi đó cậu bị thương nặng như vậy, có thể đem Quyển Quyển sinh ra được đã là kỳ tích, hiện tại nhất định phải dưỡng thân thể, nếu không sau này sẽ để lại di chứng.”

Yến Thù Thanh xoa xoa thái dương, cười nói, “Vậy cũng không cần hai tháng phải đi đến chỗ anh, tôi cũng không phải phụ nữ ở cũ, lại nói này đã qua gần một năm, vết thương cũng đã lành lặn rồi.”

“Tôi là bác sĩ hay cậu là bác sĩ?” Trần Lâm lườm anh một cái, tiếp tục cúi đầu kiểm tra.

Yến Thù Thanh nhìn con trai nằm bên cạnh làm cái mặt quỷ, đứa nhỏ cao hứng “Oa” một tiếng, trên đầu đội mũ tai thỏ lập tức trượt xuống dưới, trông lên con mắt của nó, nó ngẩn người một chút, không hiểu tại sao trước mắt mình đột nhiên tối tăm, lệch đầu đi, trong miệng phát ra tiếng ngáy không vui, hai cái tay nhỏ bé còn không quên sờ loạn, lỗ tai đỏ bừng bên ngoài, giống như một con thỏ ngọc chắc nịch béo lùn.

Yến Thù Thanh thích nhất nhìn thấy bộ dạng lỗ tai đỏ ửng của con mình, có lúc vì cố ý làm nó tức giận, còn cố ý lấy đi con vịt nó yêu thích nhất, đứa nhỏ tức giận khiến gương mặt đỏ ửng, cong lên cái miệng vùi vào trong chăn, chỉ lộ ra hai lỗ tai đỏ bừng, cực kỳ giống bộ dạng Cận Hằng giận dữ.

Không nhận được giờ tay nắm lỗ tai mập mập của nó, Quyển Quyển lăn qua lăn lại, hai cha con đang chơi vui vẻ, Trần Lâm bên cạnh lại đột nhiên đề lại cánh tay của anh, trầm giọng hỏi, “Thù Thanh, gần đây cậu có phải là khôi phục huấn luyện?”

“A? Không có a, mỗi ngày chăm sóc con trai cũng không kịp, nào có thời gian huấn luyện.”

Yến Thù Thanh cũng không ngắt đầu, tiếp tục đùa con trai vui vẻ.

“Vậy cơ nhục của cậu đột nhiên xuất hiện axit lactic là vì lý do gì? Cậu không vận động những thứ đồ này từ đâu tới?” Trần Lâm không cho anh cơ hội tránh né, ngón tay điểm nhẹ, hình ảnh toàn tức hiện lên ở trước mắt.

“Sức khỏe của cậu chưa khôi phục trình độ lúc trước, không thích hợp huấn luyện thân thể cường độ cao, máy móc biểu hiện một canh giờ trước cậu mới vừa trải qua vận động dữ dội, cậu nên nói cho tôi một chút, chuyện này đến tột cùng là như thế nào.”

Trần Lâm nhìn vào màn hình, nhú chặt lông mày, Yến Thù Thanh sững người lại, bình thần nhún vai một

cái nói, “Đại khái là vừa nãy trời mưa tôi vội vàng chạy đi mua sữa bột cho Quyển Quyển đi.”

Sắc mặt Trần Lâm trở nên kém hơn, “Từ cửa hàng đến nhà tôi không cần vừa giữa trưa, sáng sớm cậu liền gửi con trai cho tôi, tự mình chạy ra ngoài, rốt cục cậu huấn luyện cái gì vậy, lên núi đao hay là xuống chảo dầu?”

Trần Lâm đã nói như vậy, Yến Thù Thanh cũng đơn giản không tiếp tục che giấu giấu, trầm mặc chốc lát mới thấp giọng mở miệng, “Luyện bắn súng mà thôi.”

Một câu nói khiến Trần Lâm thở ra một hơi, đứng lên thông thả tới lui vài bước mới cắn răng nói, “Yến Thù Thanh, cậu có phải là chuẩn bị về chiến đội Liệt Ưng?”

Yến Thù Thanh trầm mặc, giúp Quyển Quyển chỉnh lý mũ con thỏ đội lệch.

“Chuyện này đã qua gần một năm, cậu làm sao chưa... Chưa từ bỏ ý định đây! Cậu bây giờ mang theo con trai hảo hảo sinh sống không tốt sao, tại sao cần phải nghĩ không ra muốn trở lại căn cứ? Cậu trở lại có ích lợi gì, Cận Hằng đã sớm...”

“Anh ấy còn sống.” Không đợi Trần Lâm nói xong, Yến Thù Thanh trực tiếp mở miệng ngắt lời, “Lúc trước đáp ứng anh về mẫu tinh chỉ là bởi vì Quyển Quyển, tôi không có lựa chọn nào khác, nhưng không có nghĩa là tôi tin vào thuyết pháp của các người.”

“Tôi nói rồi, tôi có thể cảm giác được anh ấy còn sống, không quan tâm các người có tin hay không, tôi nhất định phải đi núi Thương Lan một chuyến, lúc trước thân thể cùng điều kiện không cho phép, hiện tại tôi đã triệt để bình phục, nhất định phải đi tìm anh ấy.”

“Một năm nay cậu tìm còn thiếu!”

Trần Lâm dùng sức xoa thái dương, thở dài nói, “Tôi hiểu tâm tình của cậu, đổi thành ai cũng không thể tiếp thu, thế nhưng một năm rồi... Coi như là thi thể cũng đã sớm không còn, Thù Thanh, cậu nhìn về phía trước xem, cậu tiếp tục để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Nghe xong những câu nói này, Yến Thù Thanh trầm mặc chốc lát mới ngoắc ngoắc khóe miệng, “Yên tâm đi, trong lòng tôi nắm chắc, Quyển Quyển còn nhỏ, tôi cũng sẽ không bỏ nó đi, lúc thường chỉ là tùy tiện luyện một chút, cũng không phải nói đi là đi, đừng lo lắng cho tôi.”

Vừa nghe lời này, Trần Lâm khẽ thở ra một hơi, thiết bị truyền tin của anh ta đột nhiên vang lên, Yến Thù Thanh đứng dậy đi giày vào, “Được, anh ở quân bộ còn có chuyện bận rộn, tôi cũng không quấy rầy, đi trước một bước.”

Nói xong quay người ôm lấy Quyển Quyển tròn vo, nắm tay nhỏ bé của nó, vẫy chào Trần Lâm, “Nói tạm biệt Trần thúc thúc đi con, lần sau chúng ta trở lại chơi.”

“A... Ê a” Quyển Quyển nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai lúm đồng tiền, đưa tay tiến đến bên người Trần Lâm, dùng cái miệng nhỏ để sát vào mặt Trần Lâm, cho Trần Lâm một cái hôn nhẹ.

Yến Thù Thanh vội vàng chạy ra cửa, lưu lại Trần Lâm đạp chân đứng tại chỗ cũ, “Yến Thù Thanh! Con trai cậu bôi nước bọt lên mặt tôi rồi.”

Hết chương 62-phần -1.

98. Chương 62-2: Phần 2

Trên bếp hầm canh xương thơm nức mũi, mùi thơm nồng nặc lan toả khắp căn phòng.

Yến Thù Thanh buộc tạp dề vào, đứng ở trong phòng bếp một bên hầm thang, một bên ở trên tấm thớt thuần thực nặn ra bánh bao hình dáng khác nhau, đứa nhỏ ngồi thấy được hương vị, ở trên giường nhỏ trong phòng khách bò tới bò lui, trong miệng ngậm núm vú cao su còn liên tục chảy nước miếng.

Chờ đến khi một lồng bánh bao hấp xong mang ra, đứa nhỏ cơ hồ lăn lộn liên tục tiến đến cái thanh chặn giường, một mặt làm bộ đáng thương nhìn ba ba, trong miệng còn phát ra âm thanh “nha, nha, nha”, một bộ dạng cực kì uy khuất.

Tuổi của Quyển Quyển không lớn lắm, thế nhưng thông minh vô cùng, biết đến ba ba làm đồ ăn cho nó, nhưng lại chưa muốn cho nó ăn, cho nên một giây trước còn tỏ ra vui vẻ, một giây sau miệng nhỏ cong lên một chút tỏ vẻ muốn khóc. Yến Thù Thanh đã sớm biết trò này của con trai, thế nhưng mỗi lần anh đều tự nguyện mắc câu, giờ tay dính bột mì điểm nhẹ vào chóp mũi của nó, “Thằng nhóc con, cho con thêm chút, cũng không biết giống ai lại thích làm nũng như thế.”

Trên mặt Quyển Quyển dính bột mì, giờ hai cánh tay mập mập lên, giống như koala ôm chặt lấy cánh tay ba ba, ngượng ngùng chôn đầu vào trong lồng ngực ba ba, chỉ lộ ra một đôi mắt đen như hạt nhãn, không chớp mắt nhìn ba ba.

Đôi mắt Yến Thù Thanh là cặp mắt đào hoa tiêu chuẩn, đuôi mắt hơi cong lên, đồng tử ở dưới ánh sáng có điểm màu hổ phách, thế nhưng đứa nhỏ lại có một đôi mắt màu đen cực kỳ hữu thần, đồng tử vừa tròn vừa lớn đặc biệt thuần túy, lúc mới vừa sinh ra, đứa nhỏ vẫn sống chết nhắm mắt oa oa khóc lớn, nhưng đến hôm nay dần dần mở mắt ra gương mặt quả thực chính là phiên bản của Cận Hằng, đặc biệt là đôi mắt, quả thật giống Cận Hằng y như đúc.

Mỗi lần nhìn thấy đôi mắt này, cùng biểu tình ngốc nghếch của đứa nhỏ, cũng làm cho Yến Thù Thanh không nhịn được cười, nghĩ đến nếu như Cận Hằng lộ ra vẻ mặt như thế sẽ có bao nhiêu đáng yêu, bây giờ đứa nhỏ lộ ra một đôi lỗ tai đỏ ửng, nhìn anh như vậy, không khỏi làm cho trái tim của anh khẽ run lên.

Vừa nãy ở trước mặt Trần Lâm, anh còn có thể che giấu tâm tình của mình, bây giờ chỉ có cha con bọn họ,

trong lòng gắt gao đè nén tưởng niệm mới không khổng chế được nước mắt chảy ra.

Kỳ thực vừa nãy anh nói dối Trần Lâm, anh không chỉ luôn luôn lén lút huấn luyện, hơn nữa cường độ so với ban đầu ở chiến đội Liệp Ưng càng lớn hơn, trong miệng anh nói chỉ là tùy tiện luyện một chút, sẽ không dễ dàng nói đi là đi, thế nhưng chỉ có anh tự mình biết, một năm qua anh không có một khắc không nghĩ tới lập tức trở về núi Thương Lan.

Anh cũng không biết mình tin chắc Cận Hằng còn sống rốt cuộc có phải thật sự có cảm ứng hay không, hay là do anh vẫn luôn lừa mình dối người.

Có lẽ Trần Lâm nói đúng, anh đã đi vào ngõ cụt, tẩu hỏa nhập ma, nhưng anh không muốn tỉnh táo lại, cũng không cách nào cam kết với Trần Lâm, để cho chuyện này mãi mãi ngủ yên, tiếp tục nhìn về phía trước.

Mặc dù là sinh lý tử biệt, nhưng cũng phải để lại một câu di ngôn, mặc dù là đột nhiên đột tử, ít nhất nhớ đến khi qua đời cuối cùng lưu lại không phải là ký ức thống khổ

Thế nhưng Cận Hằng thậm chí không để lại cho anh một chữ, anh cứ như vậy nhìn hắc biến mất trước mặt mình, chỉ để lại cho anh một bóng lưng vội vàng cùng một ác mộng mỗi lần nhớ tới lại không ngủ được.

Chuyện này đối với anh mà nói quá tàn nhẫn, cho nên anh tình nguyện tự lừa gạt bản thân, cho dù là hoàn thành một cái chấp niệm, cũng phải tiếp tục tìm kiếm.

Một năm không tìm được, còn có hai năm, hai năm không tìm được, còn có một đời, nếu như cuối cùng một đời cũng không tìm được Cận Hằng, anh cũng là tuyệt vọng rồi, không phải anh không chờ mong kiếp sau, mà là kiếp sau còn có thể gặp được Cận Hằng hay không anh không biết, anh không thể quá tham lam.

Quyển Quyển “Gào gừ” một tiếng cắn vào tay của ba ba, răng của đứa nhỏ chưa mọc hết, cắn vào đầu ngón tay không có đau một chút nào, thậm chí còn có chút ngứa, đây là trò chơi đứa nhỏ thích chơi cùng ba ba nhất.

Yến Thù Thanh trầm thấp nở nụ cười, cúi đầu hôn gương mặt đứa nhỏ một cái, Quyển Quyển cao hứng nhào lên, còn muốn tiếp tục hôn nhẹ, lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

Yến Thù Thanh ngăn người một chút, xoa xoa tay vào trên tạp dề, đứng dậy đi mở cửa, vừa mở cửa ra lại nhìn thấy một thân ảnh đã lâu không gặp.

“... Hàn Minh?”

Hàn Minh một thân âu phục trắng tắp đứng ở cửa, nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, nhếch miệng nở nụ cười, “Đã lâu không gặp.”

Yến Thù Thanh vui mừng, ở mẫu tinh phải tùy thời che dấu thân phận, cho nên ra khỏi nhà vẫn luôn nguy trang thành “Thư Yến”, vào lúc này về đến nhà vợ vả làm cơm cho đứa nhỏ, cho nên chưa kịp tẩy trang, không nghĩ tới bây giờ lại giúp anh một đại ân.

Nhìn Yến Thù Thanh trở mặt đứng ở bên trong nhà, Hàn Minh không khỏi khẽ cười nhẹ, “Làm sao, nhìn thấy chiến hữu cũ lại choáng váng vậy? Cũng không mời tôi đi vào ngồi một chút?”

Yến Thù Thanh dừng một chút mới lễ phép lộ ra nụ cười, “Xin lỗi, quá lâu không gặp có chút không thể tin được, trong nhà có một chút loạn, chờ để ý.”

Nói xong anh tránh ra, Hàn Minh đưa tầm mắt nhìn vào trong phòng, nhìn thấy Quyển Quyển nằm ở trên giường nhỏ, kinh ngạc nhú mày, “Thư Yến... Đứa nhỏ này là?”

“Há, con trai của tôi.”

“Con trai cậu?” Trong nháy mắt Hàn Minh lộ ra ánh mắt không dám tin.

Yến Thù Thanh đã sớm nghĩ ra lý do người khác truy hỏi, dù sao anh vẫn không tính là rời khỏi chiến đội Liệp Ưng, cho nên chung quy phải đối mặt với vấn đề này, “Đúng, đứa nhỏ này là tôi nhận nuôi, một năm này tại mẫu tinh dưỡng thương, không chấp hành nhiệm vụ được, không có ai bên cạnh thực sự có chút cô đơn, vừa vặn ngày đó cùng một người bạn đi cô nhi viện, cảm thấy đứa nhỏ này đáng yêu cho nên mới nhận nuôi nó.”

“Thì ra là như vậy, khó trách, tôi suýt chút nữa tưởng cậu sinh, còn tưởng một năm không gặp cậu đã lập gia đình rồi.”

Hàn Minh nở nụ cười, mày kiếm mắt sao hiện ra càng thêm hữu thần, gã so với một năm trước cường tráng hơn một chút, cũng càng thêm oai hùng, vừa nhìn chính là kết quả ở trong bộ đội rèn luyện ra được.

Yến Thù Thanh thực sự không thân với Hàn Minh, mặc dù có quan hệ chiến hữu, thế nhưng lúc trước Cận Hăng luôn miệng nói anh lên tránh xa Hàn Minh, đừng tiếp xúc với người này quá nhiều, bây giờ đột nhiên lại thấy anh ta, trong lòng ngoại trừ lúng túng, mà nhiều hơn chính là nghi hoặc, “Sao anh biết tôi ở đây?”

Căn nhà này không phải nơi trước kia anh sống cùng Cận Hăng, là anh cố ý che giấu thân phận mới thuê căn nhà này, cho nên anh cũng không sợ có người truy ra, nhưng đột nhiên bị một người tìm tới cửa, mặc dù là người quen, anh vẫn còn có chút không dễ chịu.

Nhắc tới chuyện này Hàn Minh sờ sờ chóp mũi, “Xin lỗi... Tôi lần này nghe nói có thể trở về mẫu tinh, liền nghĩ đến muốn tới tìm cậu, thế nhưng trước khi tới còn đang ở bên trong chiến đội chấp hành nhiệm vụ khẩn cấp cũng chưa kịp liên hệ với cậu, liền hỏi Trần thượng tướng, Thư Yến cậu... Không tức giận chứ?”

Lúc Hàn Minh nói chuyện gã cúi thấp đầu xuống, hiện ra có mấy phần lúng túng, gương mặt hơi đỏ lên,

rất hiển nhiên cũng biết việc làm này của mình có chút đường đột.

Hàn Minh đã nói như vậy, Yến Thù Thanh mặc dù không thích người khác quấy rối sinh hoạt của anh cũng không nói ra được gì, dù sao chiến hữu lâu rồi không gặp hỏi thăm tung tích lẫn nhau cũng không gì đáng trách.

Trong lòng thở dài, anh giả vờ vô sự cười một cái nói, “Chuyện này có gì phải tức giận, Trần thượng tướng cùng đồng đội khác có khỏe không, đã lâu không gặp, thượng tướng biết đến tôi ở nơi này cũng không tới nhìn tôi một chút.”

Hàn Minh cười nhẹ một tiếng, mặt mày anh tuấn ở dưới ánh đèn hiện ra cực kỳ mê người, “Đều tốt vô cùng, mấy ngày trước Trần thượng tướng còn lẩm bẩm cậu là đại công thần lập chiến công lại muốn lui khỏi vị trí hạng hai, nghĩ đến cậu chừng nào thì có thể trở lại, tất cả mọi người rất nhớ cậu, tôi... Cũng rất nhớ cậu.”

Nói đến mấy chữ cuối cùng, gã ngẩng đầu lên, nháy mắt nhìn chằm chằm vào Yến Thù Thanh, trong con ngươi màu nâu nhạt có tâm tình gì chột lóe.

Trong lòng Yến Thù Thanh nhảy một cái, tránh né trông mắt của Hàn Minh, “Ồ có đúng không, tôi cũng thật nhớ mọi người.”

Nói xong anh đứng lên, trực tiếp quay lưng đối diện Hàn Minh, cố ý quên cảm xúc trào ra trong mắt người này, nghiêng về một bên rót nước trái cây một bên đổi chủ đề, “Lần này anh về mẫu tinh có chuyện gì? không cần trực tiếp về chiến đội Liệp Ưng sao?”

Hầu kết của Hàn Minh chớp tròng mấy lần, theo dõi bóng lưng thon dài của Yến Thù Thanh, nửa ngày mới ngoắc ngoắc khóe miệng nói, “Tôi đến chấp hành nhiệm vụ, ngày mai quân bộ tổ chức tiệc rượu, nghênh tiếp sứ thần nước ngoài, Liệp Ưng phụ trách công tác bảo vệ, vừa vặn nhận được thông báo, tôi đang ở gần mẫu tinh chấp hành nhiệm vụ, cho nên căn cứ liên phái tôi tới đây.”

Yến Thù Thanh gật gù đầu, lễ phép đem nước trái cây đưa cho Hàn Minh, “Nghe tới nhiệm vụ lần này có vẻ khá quan trọng, vậy trước tiên chúc anh thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Yến Thù Thanh vẫn luôn không chủ động tìm kiếm đề tài, chỉ là máy móc trả lời, đôi mắt Hàn Minh tối tăm, nhanh chóng đứng lên, tiếp nhận nước trái cây thuận tiện dựa vào bên cạnh Yến Thù Thanh, “Nếu như muốn chúc mừng, vậy thì cậu cũng phải uống chứ.”

Hàn Minh gờ cốc lại đây, Yến Thù Thanh nhíu mày, cầm cốc đụng vào cốc của Hàn Minh.

“Nếu như ngày mai còn có nhiệm vụ, không về sớm nghỉ ngơi một chút?”

Lời này vừa nói ra coi như là lệnh đuổi khách, Hàn Minh cúi đầu, ngăn chặn khóe miệng có chút cứng ngắc,

uống một hớp nước trái cây, “Không vội, hiếm thấy mới gặp được cậu, chúng quy phải nói thêm mấy câu, một năm này trải qua có khỏe không? Tôi cảm thấy cậu gầy đi.”

“Tốt vô cùng, lúc thường chăm sóc đứa nhỏ một chút, thỉnh thoảng ra ngoài dạo phố, cuộc sống ổn lắm.” Yến Thù Thanh cúi đầu uống nước trái cây, căn bản không cùng Hàn Minh đối diện.

“... Vậy còn khổ sở khi nhớ đến chuyện Đoan Trạch không?”

Hàn Minh trầm mặc chốc lát đột nhiên nói ra cái vấn đề này, ngón tay Yến Thù Thanh cầm cốc đột nhiên dừng lại, ánh mắt lóe lên vẻ không vui, sau đó cười cười, “Chuyện đã qua rồi, có cái gì nghĩ không ra.”

“Thế nhưng xem cậu không một chút nào vui vẻ.”

Hàn Minh ngẩng đầu lên không hề chớp mắt nhìn anh, ánh mắt đột nhiên trở nên trở nên sắc bén, “Cậu nói mình bởi vì cô độc cho nên thu dưỡng một đứa nhỏ, mỗi ngày tản bộ dạo phố, lại căn bản không nói đến bạn bè, kỳ thực cậu trải qua không hề tốt đúng hay không?”

“Hàn Minh, đây không phải là vấn đề cậu nên bận tâm.”

Yến Thù Thanh để cốc xuống, ánh mắt triệt để chìm xuống, “Tôi trải qua tốt hay không là chuyện của tôi, anh không cảm thấy chỉ bằng thân phận chiến hữu, anh quản quá nhiều chuyện rồi hay không.”

“Nhưng tôi không phải dùng thân phận chiến hữu để quan tâm cậu.”

Hàn Minh nhìn chằm chằm đôi mắt Yến Thù Thanh, trong đôi mắt hẹp dài một mảnh sâu thẳm, “Cậu sống không tốt như thế, có thể để cho tôi tới chăm sóc cậu hay không? Tôi nói tôi rất nhớ cậu, không phải tùy tiện nói một chút, Thư Yến, tôi vẫn luôn yêu thích —— ”

“Nha nha nha!”

Một tiếng khóc vang dội đột nhiên ở trong phòng khách nổ tung, đồng thời cũng ngắt lời Hàn Minh, Quyển Quyển nằm ở trong giường nhỏ vẫn luôn không nhìn thấy ba ba, a a a kêu vài tiếng đều không được hồi đáp, không nhịn được gào khóc lên.

Yến Thù Thanh bước nhanh qua đem nó ôm vào trong ngực, đứa nhỏ khóc như là chịu oan ức rất lớn, hai con mắt to không ngừng nhìn ra bên ngoài, cái mũi nhỏ đỏ ngầu còn nổi lên bong bóng, vào lúc này được ba ba ôm lấy, khuôn mặt lập tức dính sát, thút tha thút thít nắm lấy góc áo ba ba.

“A... Ba... Ba...”

Quyển Quyển sốt ruột cực kỳ, dĩ nhiên ngen ra một câu “Ba ba”, Yến Thù Thanh khoe miệng rung động mấy lần, quả thực cũng bị nó chọc phát cười, thằng nhóc này thực sự là giúp anh một đại ân, giống y hệt Cận Hằng, am hiểu nhất là làm chuyện loại này.

Cúi đầu hôn nhẹ khuôn mặt, dỗ một hồi lâu, đứa nhỏ rốt cục không khóc, nhưng vẫn là oan ức chu chu miệng nhỏ, chân nhỏ đạp một cái tỏ ra không vui.

Yến Thù Thanh ngẩng đầu nhìn Hàn Minh, xin lỗi nở nụ cười, “Tiểu tử có thể phải ngủ, tôi phải đi dỗ nó, không tiễn được anh, lần sau gặp mặt chúng ta trò chuyện tiếp.”

Lời nói đã đến nước này, Hàn Minh hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm vòng eo nhỏ gầy cùng bóng lưng cao ngất của Yến Thù Thanh, ánh mắt lóe lên thần sắc không cam lòng, kéo kéo khoe miệng, “Vậy tôi không quấy rầy, Thư Yến, lần sau tôi trở lại thăm cậu.”

Nói xong lời này, gã mím môi, quay người bước nhanh ra khỏi nhà, Yến Thù Thanh thở một hơi dài nhẹ nhõm, cúi đầu hung hăng hôn Quyển Quyển một cái.

“Tiểu bàn tử, tối hôm nay ba ba cho con nắm tiểu thổ tử.”

“... Nha?” Quyển Quyển đầu tiên là ngẩn người một chút, sau đó tay nhỏ vung vẩy, có tiểu thổ tử nha!

“Nha oa nha! ()/ ”

Hết chương 62-phần 2.

99. Chương 63-1: Phần 1

Bóng đêm thâm trầm, chẳng biết lúc nào ngoài cửa sổ liền bắt đầu mưa.

Yến Thù Thanh đóng lại cửa sổ ban công, đến lúc đi vào nhà, Quyển Quyển đang cong lên cái mông nhỏ nằm nhoài trên giường nhỏ chơi con thổ nhỏ của nó, hai bàn chân nhỏ còn đập đập, dưới ánh đèn vàng ấm áp chẳng khác nào cái bánh mìn mềm mại.

Yến Thù Thanh đi tới nặn nặn bàn chân nhỏ của nó, Quyển Quyển ngạc nhiên “Nha” một tiếng, giống như con rùa nhỏ chậm rì rì quay đầu lại, Yến Thù Thanh nhân cơ hội cầm đi thổ con trong tay nó.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, bạn nhỏ à con nên ngủ rồi, nếu không ngủ sẽ bị đánh cái mông.”

Quyển Quyển rầm rì một tiếng, bấu môi, đưa cánh tay nhỏ mập mập nỗ lực muốn lấy đi thỏ con trong tay Yến Thù Thanh, trong miệng phát ra âm thanh a a a, “Thỏ... Thỏ...”

Nó nói không rõ ràng, mà còn cố gắng banh quai hàm ra để nói, mắt to tròn vo, nhìn chăm chăm vào thỏ con trong tay Yến Thù Thanh, lại không biết nghĩ tới điều gì miệng còn chảy ra ngụm nước.

Yến Thù Thanh thuận thế liếc mắt nhìn thỏ con trong tay mình, mặt trên dính đầy ngụm nước của thằng nhóc, trong nháy mắt lộ ra biểu tình dở khóc dở.

Vì để cho con thỏ nhỏ mềm hơn, anh đã trộn một ít sữa bò vào trong, không nghĩ tới thằng nhóc này có thể ngồi được, mặc dù không có hàm răng vẫn không thể ăn, thế nhưng không hề gây trở ngại thằng nhóc ôm con thỏ gặm tới gặm lui.

“Cái thằng nhóc con, làm sao lại háu ăn như vậy.” Yến Thù Thanh bật cười ngồi ở mép giường, không nhin được nặn nặn cái bụng nhỏ tròn vo của Quyển Quyển.

Thằng nhóc được ba ba xoa bóp có chút ngứa ngáy, cười khúc khích, bò đến trên đùi ba ba, khuôn mặt nhỏ mập vô cùng dán vào tay Yến Thù Thanh, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm, “Thỏ... Thỏ a oa...”

Yến Thù Thanh bị gương mặt nhỏ nhắn của con trai cọ lòng bàn tay, khóe miệng không nhin được nhếch lên, trên mặt lại giả bộ giận dữ “Ba ba nói phải nằm xuống ngủ, con có phải là không nghe thấy, trong mắt con chỉ có thỏ, có phải là không có ba ba?”

Đứa nhỏ vừa nghe lời này trong phút chốc ngẩng đầu lên, vội vàng lắc đầu nhỏ, giống như làm nũng vòng lấy chân của ba baba, đáng đáp y hết cún con.

Yến Thù Thanh cố nén cười, đem con thỏ nhỏ đặt ở trước mặt Quyển Quyển, “Vậy con gọi một tiếng ba ba nghe một chút, nếu không ba ba làm sao biết con thích thỏ hay là thích ba ba.”

Quyển Quyển cùng thỏ con mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, mở to đôi mắt tròn vo dần đó nửa ngày, làm bộ đáng thương nhìn thỏ con khoát tay một cái, sau đó nhin đau nhắm mắt lại, không nhìn thỏ nhỏ nữa, giơ lên hai tay hai chân ôm chặt lấy ba ba, trong miệng còn “A... Ê a...”

Yến Thù Thanh sắp bị phản ứng của nó chọc cho cười chết, anh biết đến thằng nhóc con đây là làm nũng cầu ôm một cái đây, nhưng anh giả vờ không để ý tới, cũng không nhìn thằng nhóc liếc mắt một cái.

Quyển Quyển sốt ruột, a a a nửa ngày, đột nhiên ngen ra một câu, “Ba... Bánh...”, nói xong còn nắc một cái.

Lần này so với lần trước còn rõ ràng hơn, Yến Thù Thanh giống như mở cờ trong bụng, ôm lấy con trai hôn hai lần, tiện tay đem con vịt nhỏ cùng thỏ con dính đầy ngụm nước nhét vào trong tay nó, giúp nó nhét vào góc chần, “Quyển Quyển giỏi quá, được rồi ngủ đi, ngày mai ba ba tiếp tục cho con chơi thỏ nhỏ.”

Nói xong anh sửa lại một chút đầu tóc cho Quyển Quyển, xoay người lại tắt đèn, ai biết vừa đứng dậy góc áo lập tức bị tay nhỏ kéo lại.

“Nha nha nha... Ba... Bánh, a y...” Quyển Quyển không cho Yến Thù Thanh đi, ở trên giường lăn qua lăn lại, trong miệng đô đô thì thầm, một bộ dạng không muốn chia cách ba ba.

Yến Thù Thanh cười nắm cái mũi của nó một chút, “Con là tiểu nam tử hán a, làm sao có thể vẫn luôn ngủ cùng ba ba.”

“Nha oa oa oa! QAQ” Thăng nhóc vừa nghe lời này gào đến càng hăng say, miệng nhỏ giờ lên, trong đôi mắt to nhanh chóng chảy ra hơi nước, trơ mắt nhìn Yến Thù Thanh, chớp mũi đỏ ngầu, thật giống như bị ủy khuất lập tức muốn khóc lên.

Đứa nhỏ được Yến Thù Thanh nuôi lớn, lúc thường vẫn là đáng dấp vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu, mặc dù là tẻ cũng không rơi nước mắt, bây giờ đột nhiên rơi nước mắt như thế nhìn anh, trong nháy mắt Yến Thù Thanh bị đánh trúng, ôm lấy nó một cái, đỡ khóc đỡ cười nói, “Được được được, ba ba không đi, ngủ cùng con được chưa, Trần thúc thúc thật sự nói không sai, con thỏ nhỏ chết bầm này chỉ biết giả bộ trước mặt ba ba.”

Trong nháy mắt đứa nhỏ nhếch miệng nở nụ cười, đem mặt kề sát ở trên cổ ba cực kỳ ngoan ngoãn, mới vừa rồi còn rơi nước mắt cũng biến mất không còn tăm hơi, Yến Thù Thanh nhìn ra mà than thở.

Yến Thù Thanh lắc đầu cười, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy quyển truyện tranh đầu giường, một bên kể chuyện xưa, một bên dỗ con trai ngủ.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, đèn ngủ ấm áp chiếu sáng một góc nhỏ nhỏ, âm thanh Yến Thù Thanh thanh nhuận mềm nhẹ, Quyển Quyển ở trong lồng ngực của anh trong chốc lát sắp rơi vào giấc ngủ.

“... Con chó sói nói với thỏ trắng, cậu tới nhà tớ chơi, tớ liền đưa cho cậu thật nhiều thật là nhiều cà rốt, con thỏ trắng nghiêng đầu nói, thế nhưng tớ còn phải trở về tìm mẹ nha.”

“... A nha?” Nghe đến hai chữ mẹ, thăng nhóc kiên cường chống đỡ đôi mắt sắp không mở ra được, ngẩng đầu lên xem ba ba, lộ ra biểu tình kinh ngạc hiếu kỳ, như là đang hỏi Yến Thù Thanh: “Mẹ” là cái gì nha.

Đối diện một đôi mắt như quả nho của con trai, Yến Thù Thanh không trả lời được, gương mặt trở nên đỏ ửng, không trách Quyển Quyển không hiểu cái từ “mẹ” này, từ khi nó sinh ra đến bây giờ bên cạnh nó chưa từng xuất hiện phụ nữ, chớ nói chi là có mẹ.

Nhưng làm thế nào giải thích cho con trai chuyện này, Yến Thù Thanh không khỏi rơi vào thế khó, chỉ có thể hàm hàm hồ hồ nói, “Ừm... Mẹ chính là vợ của ba ba, sau này sẽ cùng bảo bảo là người chung một nhà.”

Quyển Quyển “Oa” một tiếng, giờ chân nhỏ ra quơ quơ ở bên ngoài chăn, không khỏi rơi vào trầm tư, trong

nhà có ba ba, ngoài ra còn có con vịt nhỏ, con thỏ nhỏ, rùa đen nhỏ... Bây giờ còn có thêm “Mẹ”, cho nên “Mẹ” cũng có thể ăn sao? Tại sao nó xưa nay chưa từng thấy “Mẹ”?

“... A nha... Tê... Tê a...”

Thằng nhóc nói nhỏ thì thầm một chuỗi, một mặt ngây thơ nhìn Yến Thù Thanh, tựa hồ không hỏi rõ tới hôm nay liền không ngủ.

Trong nháy mắt Yến Thù Thanh càng khó xử, giống như là đã hiểu con trai có ý gì, nâng tay sờ sờ chóp mũi, ho khan vài tiếng từ thiết bị truyền tin trên cổ tay chiếu ra một tấm hình, chỉ vào Cận Hằng trên hình nói, “Đây chính là mẹ con, con nhớ kỹ nha, sau này lúc nằm mơ đừng nghĩ đến đồ ăn nhiều quá, mơ thấy mẹ con nhiều hơn một chút, không chừng mẹ sẽ tới thăm con.”

Đứa nhỏ một mặt ngạc nhiên nhìn Cận Hằng mặc quân trang trong hình, thế nhưng “Mẹ” không chút nào phản ứng ý tứ nó, điều này làm cho nó không khỏi nhếch lên miệng nhỏ, có phải là mẹ không thích vì nó chưa hôn mẹ, ba ba mỗi lần nhìn thấy nó đều hôn nó một cái, nghĩ tới đây, nó loạng choạng loạng choạng bò lên, không đợi Yến Thù Thanh kịp phản ứng, liền giơ hai tay lên đột nhiên nhào tới, phải cho “Mẹ” một cái hôn nhẹ.

Kết quả thân thể mập mạp lập tức vồ hụt, suýt chút nữa cắm đầu từ bên trong vòng bảo hộ rơi xuống đất, Yến Thù Thanh vội vàng ôm lấy nó, thằng nhóc còn đang băn khoăn chuyện muốn cùng “mẹ” hôn nhẹ, trong miệng phát ra âm thanh “A oa nha”, vừa quay đầu lại “Mẹ” làm sao biến mất?

“A?”

Nó sững sờ ngẩn ra, một đôi mắt to tròn lên tròn xoe, Yến Thù Thanh bị biểu tình của nó làm cho dở khóc dở cười, đang chuẩn bị đem tiểu tổ tổng một lần nữa nhét về ổ chăn, thiết bị truyền tin đột nhiên vang lên.

Anh ngẩn người một chút, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Đây là tiếng chuông dành riêng cho chiến đội Liệp Ưng, đã quá lâu anh không nghe thấy âm thanh này, bây giờ thời gian qua đi một năm, làm sao lại vào lúc này đột nhiên vang lên?

Tiếng chuông vừa gấp vừa nhanh, may là Quyển Quyển vừa nãy giảng co thời gian dài như vậy, vào lúc này rốt cục nghiêng đầu ngủ thiếp đi, Yến Thù Thanh giúp nó chỉnh góc chăn, đứng dậy đi phòng sách.

Ấn xuống nút nghe, hệ thống phát ra âm thanh máy móc, [Mật mã liên lạc chiến đoàn Liệp Ưng] [7714 Thư Yến]

[Đối chiếu chính xác, hoan nghênh ngài thành viên Liệp Ưng]

Thiết bị truyền tin lấp loé mấy lần, một giây sau một hình chiếu cực lớn xuất hiện ở trước mặt, định thần nhìn lại chính Trần thượng tướng đã lâu không gặp.

“Trưởng, trưởng quan?”

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, sau đó cấp tốc đứng dậy chào một cái, Trần thượng tướng cười hướng anh khoát tay áo một cái, “Đều là người một nhà không cần khách khí như thế, lâu như vậy không gặp, tôi nếu là không chủ động liên hệ cậu, thẳng nhóc cậu có phải là chuẩn bị cả đời này không qua lại với chiến đội nữa?”

Nhìn thấy người quen đã lâu không gặp, khoe miệng Yến Thù Thanh câu lên, “Ngài nói gì vậy, tôi đã phát sinh lời thế sống là người của Liệp Ưng thì chết cũng là người Liệp Ưng, làm sao có khả năng rời chiến đội.”

Lời này khiến Trần thượng tướng nở nụ cười, Yến Thù Thanh so với một năm trước tang thương hơn mấy phần, mà trong đôi mắt vẫn như cũ hiện ra thần thái cương nghị, “Không hổ là binh lính lão tử thường thức, cậu có thể nhớ kỹ lời này, coi như không uống công Liệp Ưng, thoát nhìn cậu phục hồi không sai, như vậy tôi cũng yên lòng.”

Yến Thù Thanh trừng mắt nhìn, cảm thấy được lời này tựa hồ có ý riêng, không nhịn được hỏi, “Trưởng quan, thời gian này ngài gọi cho tôi có phải là chiến đội gặp chuyện gì, cần tôi trở lại?”

Đối diện gương mặt nghi hoặc của Yến Thù Thanh, Trần thượng tướng hơi nhíu mày, “Lẽ nào ngày hôm nay Hàn Minh chưa nói cho cậu sao?”

“Hàn Minh?” Yến Thù Thanh kinh ngạc nhíu mày.

“Lúc trước cậu ta gọi cho tôi xin địa chỉ của cậu, tôi tưởng cậu ta sẽ đi tìm cậu thuận tiện tiết lộ một chút nội dung nhiệm vụ lần này, không nghĩ tới cậu ta lại không đi.”

Yến Thù Thanh nhớ tới vừa nãy Hàn Minh vào cửa cũng có nói qua, liền không nhịn được nhíu mày, mà bây giờ không phải là lúc anh nghĩ tới những thứ này, anh ngẩng đầu lên, thần sắc chìm xuống, “Có nhiệm vụ mới?”

Trần thượng tướng gật gật đầu, trầm giọng nói, “Cậu ở mẫu tinh hản là cũng đã nghe được, ngày mai có sứ thần nước ngoài tới chơi, quân bộ muốn tổ chức tiệc rượu hoan nghênh sứ thần, trong lúc nguy hiểm khó dò, bảo đảm không chắc sẽ có thích khách địch quốc nhân cơ hội ra tay, cho nên tôi muốn cậu ngày mai cùng Hàn Minh đồng thời ẩn núp vào đó, trọng điểm bảo vệ mấy vị nhân viên quan trọng của quân bộ.”

Tin tức này trước Hàn Minh đã nói qua, lúc đó anh còn cảm thấy được kỳ quái chiến đội làm sao cũng chỉ phái một người chấp hành nhiệm vụ, vào lúc này mới hiểu được thì ra trong đó cũng có anh, chỉ là Hàn Minh đến tận cùng là lo lắng anh gặp nguy hiểm mới cố ý chưa nói, hay là chưa kịp mở miệng đã bị Quyền Quyền “Đuổi ra” ngoài cửa, giờ khắc này anh đã không kịp quan tâm.

Đối diện con mắt thâm thúy của Trần thượng tướng thâm thúy, anh sững sờ ngẩn ra, lộ ra thần sắc kinh ngạc, “... Trưởng quan, tôi không nghe lầm chứ, ngài để tôi đi chấp hành nhiệm vụ?”

“Ngài cần phải rõ ràng tôi đã rời căn cứ một năm, trong thời gian này huấn luyện cùng nhiệm vụ của chiến đội tôi đều không tham gia, thể lực đã sớm không sánh được lúc trước, ngài để tôi một người không đáng tin cậy như tôi chấp hành nhiệm vụ bảo vệ trọng yếu như vậy, sẽ không sợ tôi trong thời khắc mấu chốt làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ?”

Lời này khiến Trần thượng tướng buồn cười, “Nếu như cậu là làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ, một năm trước ở núi Thương Lan cậu đã sớm mất mạng, sẽ không chờ tới bây giờ.”

Nói xong ông ngẩng đầu lên thật sâu nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, “Thư Yến, cậu còn nhớ bản thân mới vừa nói cái gì không? Sinh là người Liệp Ưng chết là người Liệp Ưng, cậu không thể vĩnh viễn ở trong quá khứ không ra được, tôi chưa bao giờ cho rằng cậu trở lại mẫu tinh chính là thoát khỏi chiến đội, cậu vẫn là một thành viên của chiến đội, hiện tại đã qua một năm, cậu cũng nên đã trở lại.”

“Huống hồ nhiệm vụ lần này vừa lúc ở mẫu tinh, chiến đội trực tiếp phái người tới quá không hiện thực, cậu ở mẫu tinh quen biết địa hình, là lựa chọn tốt nhất, tôi tin tưởng bản lãnh của cậu, cho nên không một chút nào lo lắng nhiệm vụ thất bại, chỉ muốn xem cậu có nguyện ý nắm giữ cơ hội này không thôi.”

Nghe xong lời này, Yến Thù Thanh lâm vào trầm mặc thật lâu.

Đối với anh mà nói trở lại quân bộ, rốt cuộc là quá mạo hiểm, thể nhưng vừa nghĩ tới lâu rồi mũi đao không có liếm máu, anh càng mơ hồ có chút hưng phấn.

Có lẽ Trần Lâm nói đúng, anh chưa bao giờ là người an phận, vì Quyển Quyển anh yên lặng một năm, vốn là ôm ý nghĩ trở lại chiến đội Liệp Ưng chiến đội về núi Thương Lan, bây giờ có cơ hội này, cho dù là đi tìm Cận Hằng, anh cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trầm mặc chốc lát, anh đứng thẳng người, giơ tay trang trọng làm nghi lễ quân đội, “Thuộc hạ rõ ràng, thỉnh trưởng quan yên tâm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Đối diện ánh mắt kiên nghị của anh, Trần thượng tướng thẳng thắn một chút, đem vị trí tiệc rượu cùng danh sách nhân viên gửi cho anh, dặn dò một phen liền cắt đứt thông tin.

Cầm được vị trí tới tay, Yến Thù Thanh hé mắt, mở tủ ra lấy súng đã ẩn giấu bấy lâu.

Hết chương 63-phần 1.

100. Chương 63-2: Phần 2

Ngày kế, khách sạn quốc tế Thương Kiếm.

Đèn đuốc sáng choang tiếng người huyền ảo, ký giả đã sớm cầm máy quay phim canh giữ ở hai bên thảm đỏ, theo từng chiếc một phi hành hạ xuống, ánh đèn chói chang từ camera liên tục chớp nháy.

Sứ thần nước ngoài hiếm thấy tới chơi, chính là cơ hội biểu hiện thực lực Thương Kiếm, tiệc rượu tự nhiên được tổ chức long trọng, theo khách mời cùng nhân viên quân bộ quan trọng tham gia, trên thảm đỏ bầu không khí bị thúc đẩy hướng cao trào, lúc này ai cũng không có chú ý tới bên trong góc một thân ảnh thon dài bình tĩnh tự nhiên đi vào cửa lớn cảm ứng.

Bởi vì sớm lấy được giấy chứng nhận chiến đội chuẩn bị cho, Yến Thù Thanh dùng thân phận Thư Yến thuận lợi thông qua từng tầng kiểm tra của hệ thống, đi vào phòng khách chính của yến hội.

Bên trong yến hội, mọi người mặc quần áo trang trọng cùng chén cạn ly, đèn thủy tinh to lớn treo lơ lửng trên đỉnh đầu, đèn đuốc sáng choang chiếu sáng toàn bộ hội trường, trước mặt đi tới mấy nhân viên quen thuộc trong quân bộ, Yến Thù Thanh theo bản năng sờ sờ mũi, mặc dù biết mình bây giờ bộ dáng này, bọn họ nhất định không nhận ra, nhưng trong lòng vẫn có chút lạnh lẽo không dễ phát giác.

Ngắm nhìn bốn phía, toàn bộ hội trường đã phi thường náo nhiệt, trước đây trong lúc anh vẫn là thiếu tá, trường hợp như vậy cũng đã tới không ít lần, lúc đó anh và Cận Hằng làm “Nhân tài mới xuất hiện” ở quân bộ tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở đây, mà hiện tại nhìn tới cảnh tượng quen thuộc chỉ cảm thấy là chuyện đời trước.

Anh thở ra một hơi, ánh mắt tùy ý quét qua hội trường, mấy nhân viên quan trọng cần bảo vệ còn chưa xuất hiện, anh cũng vui vẻ đến thoải mái, tiện tay bưng lên một chén champagne nhấp một miếng, vừa muốn xoay người lại lấy thêm miếng bánh ngọt, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười trầm thấp.

“Thư Yến, nếu như không phải biết đến cậu đang chấp hành nhiệm vụ, tôi thật sự cho rằng hôm nay cậu chính là đại minh tinh được quân bộ mời tới.”

Âm thanh trầm thấp quen thuộc khiến Yến Thù Thanh lập tức quay đầu lại, thỉnh linh nhìn thấy Hàn Minh phía sau lưng.

Gã mặc trên người trang phục dạ hội, da cũng thay đổi sắc một chút, nếu như không tỉ mỉ nhìn kỹ căn bản không có cách nào liên tưởng đến bộ dạng anh tuần cao lớn lúc thường của gã.

Yến Thù Thanh vừa nhìn thấy gã liền nhớ lại tối hôm qua gã nói những câu kia, không khỏi có chút không dễ chịu, lễ phép kéo kéo khóe miệng, “Không sánh được lớp ngụy trang của anh, làm cho tôi suýt chút nữa không nhận ra được, ngày hôm qua nếu như anh sớm nói cho tôi ngày hôm nay có hành động, tôi cũng không đến mức không kịp chuẩn bị như vậy.”

Lời này khiến Hàn Minh nở nụ cười, vừa cúi đầu làm bộ cắt bánh ngọt, vừa nói, “Nếu như cậu nói không hề có chuẩn bị, vậy tôi cũng nên vui mừng bản thân không có nói trước cho cậu.”

Gã nói xong lại nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, ngày hôm nay Yến Thù Thanh mặc một bộ âu phục màu lam đậm, áo sơ mi màu trắng lộ ra xương quai xanh hẹp dài, hình dáng của bộ trang phục càng tôn lên vòng eo nhỏ gầy kiên cường của hắn.

Nếu như nói trước đây Hàn Minh coi như có chỗ cố kỵ, trải qua tối hôm qua, gã triệt để không che giấu tình cảm của mình nữa, ánh mắt ở trên người Yến Thù Thanh lưu luyến quên lối về.

Ánh mắt như vậy khiến Yến Thù Thanh lập tức nhú lông mày, nếu như không phải bị vướng bởi nhiệm vụ tối nay, anh thậm chí muốn lập tức quay đầu rời đi.

“Hàn Minh, anh coi nhiệm vụ lần này xem là trò đùa sao? Nếu anh đã sớm biết chúng ta phải hợp tác, ngày hôm qua tại sao không nói cho tôi?”

Lời này khiến nụ cười trên mặt Hàn Minh dừng lại, trầm mặc chốc lát mới thấp giọng mở miệng, “Cậu chẳng lẽ không biết tại sao? Tôi không muốn để cho cậu đặt mình vào nguy hiểm, một năm trước cậu gặp chuyện hiện tại tôi nhớ tới đều nghĩ mà sợ, tôi luôn luôn hối hận lúc trước không có thay thế cậu đi trụ sở Alpha cầu viện, khiến cho cậu thiếu chút nữa bỏ mạng, cho nên hiện tại đã có khả năng bảo vệ cậu, tôi tại sao còn muốn để cậu dính vào nhiệm vụ lần này?”

Gã nói ra lời này có vẻ rất thâm tình chân thành, nhưng lại khiến Yến Thù Thanh khó giải thích được cảm thấy sau lưng lạnh cả người, gắt gao nhú mày nói, “Hàn Minh, chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ, anh có thể đừng nói mấy lời điên khùng được không?”

Hàn Minh ngẩng đầu lên, con mắt màu nâu nhạt hẹp dài nháy mắt nhìn chằm chằm vào Yến Thù Thanh, “Tôi chưa nói lời điên khùng, tối hôm qua tôi nói những câu kia đều là nghiêm túc, tôi muốn thay thế Đoàn Trạch chăm sóc cậu, đứng ở bên cạnh cậu, tôi đã đoán được quan hệ của hai người, cho nên cậu cũng không cần giấu tôi.”

Nghe đến bốn chữ “Thay thế Đoàn Trạch”, Yến Thù Thanh cũng không cách nào tiếp tục duy trì lễ phép, thậm chí muốn cười lạnh thành tiếng.

Hàn Minh coi chính mình là ai, dựa vào cái gì đánh đồng với Cận Hằng.

Đề xuống lửa giận đột nhiên xuất hiện trong lòng, Yến Thù Thanh xoa xoa thái dương, “Hàn Minh, tôi cho là ngày hôm qua ta đã biểu hiện đủ rõ ràng.”

“Nói cho cùng chúng ta chỉ là chiến hữu, nhận thức cũng chỉ có thời gian mấy tháng, thời gian qua đi một năm, chúng ta thậm chí không khác gì người xa lạ, tôi rất cảm ơn anh trở lại mẫu tình còn nhớ đến thăm tôi, sau này nếu như anh nguyện ý chúng ta còn có thể làm bạn, nhưng tôi không cảm thấy được mình đã từng đã làm gì chuyện gì gây hiểu lầm cho anh, cho nên cũng mong anh sau này chớ cùng tôi nói lời điên

khùng.”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh xoay người rời đi, Hàn Minh lại ở một góc người bên ngoài không thấy được nắm lấy cổ tay anh, ánh mắt sâu thẳm nhìn anh thấp giọng nói, “Thư Yến, hai người yêu nhau không phải cũng xuất phát từ không quen, tôi biết cậu không tin thời gian ngắn như vậy tôi có thể đối với cậu có tình cảm, thế nhưng cậu ít nhất cho tôi một cơ hội để tôi chứng minh tôi không hề thua kém Đoàn Trạch, anh ta đã chết, cậu cũng không thể cả đời đều trông mong một người đã chết đúng không?”

“Anh câm miệng!”

Yến Thù Thanh không nhịn được thấp giọng rống lên một câu, may mà hiện trường âm thanh tiếng nhạc rất lớn, bọn họ đứng ở trong góc, không có ai chú ý tới tình huống ở bên này.

“Hàn Minh, sống hay chết là chuyện của tôi, coi như tôi nguyện ý cùng một ”Người chết” trải qua nửa đời sau, cũng đều là chuyện của tôi, đừng nói những thứ này nữa, bằng không chúng ta ngay cả bạn bè cũng không làm được.”

Nói xong lời này, anh theo bản năng ngẩng đầu lên, đột nhiên liếc về màn sân khấu phía xa xa, có một bóng người đen đi qua, một đôi mắt màu xanh lam lười biếng híp lại, trên mặt vết sẹo thật dài như ẩn như hiện, vô luận từ chiều cao đến hình thể, thậm chí ngay cả động tác ngáp đều giống như đúc Đoàn Trạch trong ký ức.

Yến Thù Thanh trong nháy mắt sợ ngây người, sửng sốt nửa giây không kịp phản ứng, hai cái chân đã chạy về đạo nhân ảnh kia.

Hàn Minh không thể kéo anh, đôi mắt sâu thẳm híp lại, ở sau lưng Yến Thù Thanh thấp giọng nói, “Thư Yến tôi nói được làm làm được! Một ngày nào đó cậu sẽ là của tôi!”

Nhưng câu nói này bị nhấn chìm trong phòng yến hội âm ỉ, Yến Thù Thanh cũng không dừng lại, thậm chí ngay cả một cái ánh mắt đều không cho gã, ngay lập tức biến mất ở trong đám người.

Yến Thù Thanh một đường đuổi theo, suýt chút nữa va phải mấy người cũng không đoái hoài tới, xuyên qua đoàn người thật vất vả đẩy ra màn sân khấu cực lớn màu đỏ thẫm, nhưng bên trong không còn cái bóng Cận Hằng.

Yến Thù Thanh tiện tay bắt lấy một người phục vụ, gấp giọng hỏi, “Xin chào, xin hỏi anh vừa nãy có thấy một người đàn ông cao hơn tôi, mái tóc màu đỏ rực, trên mặt có vết sẹo đi tới hay không?”

Người phục vụ bị lời nói của Yến Thù Thanh làm cho một mặt mờ mịt, lắc lắc đầu nói, “Không có a tiên sinh, tôi vẫn luôn đứng ở chỗ này không nhìn thấy vị tiên sinh ngài nói, có cần tôi giúp ngài thông báo tổng đài phát thanh một chút hay không?”

Yến Thù Thanh đứng ở tại chỗ nửa ngày không nói gì, qua rất lâu mới rũ người xuống, gian nan kéo kéo khóe miệng, “Không cần, có thể là tôi nhận lầm người.”

Nói xong lời này, anh từ từ quay người, bên cạnh màn sân khấu che hơn nửa người, làm cho anh có thể có thời gian ngắn ngủi tiết lộ ra tâm tình hỗn loạn của mình.

Dựa vào bên tường anh giơ tay xoa xoa thái dương đau nhức, lúc này mới thật dài thở ra một hơi, lộ ra một vết cười khổ.

Yến Thù Thanh a Yến Thù Thanh, mày có phải tẩu hỏa nhập ma hay không?

Nơi này là mẫu tinh cách Thương Lan sơn mười vạn tám ngàn dặm, Cận Hằng làm sao có khả năng đột nhiên xuất hiện ở đây, huống hồ nơi này là quân bộ, nếu như hắn mang theo gương mặt Đoan Trạch làm sao có thể không kinh động bất cứ người nào, nghênh ngang đi tới?

Tất cả chỉ là ảo giác buồn cười của mày mà thôi, thiết thời vừa nãy mày giống như người điên chạy tới.

Lắc lắc đầu, anh không nhận được tự giễu nở nụ cười, nhất định là vừa nãy Hàn Minh không ngừng mà ghé vào lỗ tai anh nhắc tới Đoan Trạch, mới để cho anh phát điên như vậy.

Anh dựa đầu vào trên tường nhắm mắt lại, lúc này xung quanh ánh đèn đột nhiên tối lại, cửa lớn phòng hội nghị vừa mở ra, mấy cán bộ cao cấp của quân bộ trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt đi xuống lầu.

Yến Thù Thanh xoa mặt, biết nhiệm vụ của anh sắp bắt đầu.

Lặng yên không tiếng động lẩn vào trong đám người, anh nằm vùng ở bên trong góc tối, nơi này nằm ở điểm mù tia sáng, những người khác căn bản là chú ý không tới sự tồn tại của anh, mà anh có thể ở góc độ này đem tất cả mọi người ở đây thu vào mí mắt.

Trần thượng tướng giao phó nhiệm vụ rất mơ hồ, cái gọi là “nguy hiểm ẩn giấu” đến tột cùng chỉ cái gì anh cũng không biết, nếu như quân địch thật sự có ý ám sát nhân viên quan trọng của quân bộ, vậy bọn họ cũng sẽ tử mị nguy trang, cho nên Yến Thù Thanh không dám thư giãn, ánh mắt trước sau chăm chú nhìn mỗi người ở đây.

Sau khi lời chúc mừng đông đặc vang lên, hiện trường nổi lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, năm, sáu sứ thần nước ngoài cũng ở bên trong tiếng vỗ tay đi ra, thân thiết tiến lên cùng mấy vị nhân viên quan trọng nắm tay.

Đèn chớp nổi lên bốn phía, đại biểu sứ thần nước ngoài lên đài nói chuyện, mấy câu nói lấy tình động lòng người quả thực đã cũ rích lắm rồi, phảng phất chuyến xuất hành này thật sự chỉ là đến Thương Kiếm cười ngửa xem hoa mà thôi, không khí hiện trường cảnh sắc an lành, không cần đoán cũng biết ngày mai tiêu đề truyền thông nhất định là cổ xúy chuyện cũ bằng hữu bang giao.

Yến Thù Thanh vốn tưởng rằng mấy vị sứ thần thật xa chạy tới đây một chuyến, chung quy phải làm ra mấy chuyện quan trọng gì đó, cho nên từ khi những người này vừa vào sân, anh liền tiến vào đề phòng cao độ, chỉ lo đột nhiên có một sát thủ, bắn nát đầu mấy người trên đài, làm ra một hồi phong ba ngoại giao.

Thế nhưng tiệc rượu từ đầu tới cuối đều là một mảnh gió êm sóng lặng, đừng nói là sát thủ thích khách, ngay cả một người trái lại người có ý đồ xấu cũng không có.

Yến Thù Thanh không biết tình huống bên kia của Hàn Minh, ít nhất ở nơi này của anh tất cả đều thuận lợi, chờ anh bình an đưa mấy nhân viên quan trọng về phòng khách, thời gian đã qua hừng đông.

Bởi vì sớm đem Quyển Quyển phó thác cho Trần Lâm, vào lúc này anh cũng không vội mà về nhà, xoa xoa thái dương đau nhức, cầm thẻ mở cửa phòng thuộc về mình trực tiếp đi phòng khách lầu dưới.

Vào lúc này tiệc rượu tan cuộc, trong hành lang yên tĩnh, nghĩ đến thần kinh mình căng thẳng một ngày rốt cục cũng có thể thư giãn, Yến Thù Thanh thật dài thở ra một hơi, thiết bị truyền tin ở trên cửa phòng quét qua, cửa lớn vang lên một tiếng “Răng rắc” mở ra.

Lúc này dư quang đột nhiên lóe lên, một vệt bóng đen đột nhiên từ phía sau lưng chọt lóe, anh đột nhiên nhắm mắt lại, trực tiếp móc ra súng bên hông, ai biết bóng đen kia nhanh hơn anh, trong nháy mắt anh lấy ra súng, đột nhiên từ phía sau ghì lại cổ của anh, đem anh đẩy vào trong cửa.

Không kịp xuyên thẻ mở cửa phòng, trong phòng đen kịt một màu, Yến Thù Thanh tránh khỏi trối buộc, xoay người lại giờ chân đá người kia.

Ai biết người kia thân hình như điện, như ma quỷ né tránh một chút, thuận thế nắm lấy cổ chân Yến Thù Thanh hướng phía trước kéo mạnh một cái, Yến Thù Thanh không khống chế được cân bằng, lập tức đánh vào lồng ngực rắn chắc của người này, anh giờ tay nắm một quyền về phía thái dương của người này..

Người kia mạnh mẽ bị đánh một cái, trong bóng tối một đôi mắt trở nên sắc bén, trở tay khóa lại cánh tay Yến Thù Thanh, đem người lập tức ném tới bên cạnh trên giường.

Yến Thù Thanh không hề phòng bị đập ở trên đệm giường, đau đớn khiến anh hít vào ngụm khí lạnh, anh biết thân thủ của mình còn chưa trở lại lúc ban đầu, thế nhưng đối mặt với một tên đánh lên bình thường chắc chắn sẽ đánh cho hắn không hề có lực trở tay, nhưng hôm nay người này thân như quỷ my, động tác ác liệt tàn nhẫn, nhất thời càng làm cho anh có chút khó có thể chống đỡ.

Lúc này người kia đột nhiên nhào lên, anh giả bộ không thể đứng dậy, chờ người này tới gần, đột nhiên vươn mình một cái, hai cái chân dài khóa lại thân thể của người kia.

Đây là cước pháp anh am hiểu nhất, chỉ cần hơi hơi dùng lực một chút có thể vặn gãy cổ của đối phương, cho nên thường thường xuất kỳ bất ý lập tức có thể chế phục đối thủ.

Nhưng người này dĩ nhiên giống như thăm dò nội tình, một tay đột nhiên cầm vào cổ chân anh, đem một chân anh để lên trên vai hắn, dùng một tư thế phẳng phất làm tình, không chờ Yến Thù Thanh giáng trả, trực tiếp đem cả người anh đặt ở trên giường.

Một giây sau, đầu gối chặn lại phía sau lưng, một cái dây khóa quần lấy cổ Yến Thù Thanh.

Chỉ cần hắn nguyện ý ngay lập tức liền có thể giết anh, Yến Thù Thanh vung tay phải lên, đang muốn giãy dụa, lại không cẩn thận đập phải công tắc mở rèm trên cửa sổ.

Rèm cửa sổ chống muỗi soạt một tiếng cuốn lên, ngoài cửa sổ ánh đèn cùng ánh trăng đột nhiên chiếu vào trong phòng, Yến Thù Thanh đột nhiên vừa quay đầu lại thành linh đối mặt với một đôi mắt màu xanh lam quen thuộc, còn có vết sẹo dọc theo má phải.

Trong nháy mắt anh cứng tại chỗ, căn bản không thể tin được con mắt của mình.

Mà người kia trong nháy mắt nhìn rõ Yến Thù Thanh, đột nhiên dừng lại thân hình.

Hết chương 63-phần 2.

101. Chương 64-1: Phần 1

Ngoài cửa sổ ánh trăng sáng như vậy, lập tức khiến ánh mắt của hai người không chỗ che thân, không hề phòng bị đụng vào nhau.

Yến Thù Thanh gần như tham lam nhìn con người màu xanh lam gần trong gang tấc, trong đầu vang lên ong ong, hai mắt không dám nháy dù chỉ một lần, chỉ lo đây là ảo giác bỗng dưng xuất hiện.

Người kia nhìn chăm chú mặt của anh, trong lòng giống như là bị con dao sắc bén tàn nhẫn mà đâm vào, đầu đột nhiên đau xót, dĩ nhiên hắn không có cách nào tiếp tục nắm chặt dây khoá trong tay.

Rõ ràng hắn chỉ cần hơi hơi dùng lực một chút, có thể khiến Yến Thù Thanh triệt để bó tay chịu trói, thế nhưng ở trong nháy mắt này, thân thể của hắn càng thoát ly, triệt để không nhúc nhích.

Xuyên thấu tia sáng mờ tối trong phòng, trong lòng Yến Thù Thanh kinh hoàng mấy phần, theo bản năng xoay người bắt lấy cánh tay người kia, thế nhưng trong giây lát này, người kia đột nhiên phục hồi tinh thần lại, trên tay dùng sức vặn một cái, hai tay bắt chéo cánh tay Yến Thù Thanh chế trụ sau lưng.

Vai truyền đến đau đớn, Yến Thù Thanh rên lên một tiếng, khàn khàn cổ họng, “... Anh muốn giết em sao?”

Câu nói này như một đạo thần chú, khiến người kia như bị điện giật đột nhiên dừng lại thân hình, Yến Thù Thanh nắm lấy cơ hội, thân thể mềm mại giống như một sợi dây, dùng một tư thế bất khả kháng nghị, vươn mình một cái, mạnh mẽ phá tan chiêu thức của người kia.

Người kia lảo đảo một chút, ngã về phía sau đập vào học tử, Yến Thù Thanh nhanh chóng nhảy lên, một tay nắm ở trên cổ của hắn, đôi mắt hai người rất cực đối diện nhau.

Người kia đứng ở vị trí phản quang, cả khuôn mặt đều ở bên trong bóng đèn, nhưng Yến Thù Thanh có thể nhìn thấy gương mặt hoàn chỉnh của hắn.

Nhìn chằm chằm đôi mắt mang theo sóng nước mãnh liệt cùng đôi môi nhạt sắc gần trong gang tấc, hô hấp của anh đột nhiên cứng lại, đầu chỉ một thoáng trống rỗng.

“Cận Hằng...” ngón tay Yến Thù Thanh run rẩy, không khống chế được xoa mặt của hắn, muốn cố gắng thấy rõ rốt cuộc đây không phải là ảo giác của mình.

Mà chính là hai chữ ngắn ngủi này, lại giống kim châm tẩm độc đâm vào màng não, người kia mạnh mẽ run lên, một cước đạp vào công tắc rèm cửa sổ, rèm cửa sổ màu trắng đột nhiên lướt xuống.

“Soạt” một tiếng, cả gian phòng lần thứ hai rơi vào một mảnh tối tăm.

Đôi mắt trong suốt kia bị bóng đen nhấn chìm, không nhìn thấy mặt Yến Thù Thanh, trong nháy mắt người kia cảm giác hô hấp buông lỏng mấy phần, lần thứ hai vung ra dây khoá trong tay.

Yến Thù Thanh đột nhiên vừa nghiêng đầu, tránh thoát một đòn, dây khoá vẫn là ở trên cổ của anh rút ra một dấu vết đỏ ửng, đám nhói nóng hừng hực làm cho anh thoáng chốc tỉnh táo thêm một chút.

Nhìn chằm chằm thân ảnh cao lớn mạnh mẽ trong bóng tối, rõ ràng giống như đúc trong ký ức của anh, anh xác định đây tuyệt đối không phải ảo giác, nhưng anh không thể tin được trước mắt người đàn ông chỉ cần nhắm mắt ngay cả một cọng tóc cũng có thể miêu tả, đến khi gặp lại hắn dĩ nhiên là phản ứng như thế này.

“Cận Hằng anh điên rồi!”

Anh không ngừng mà né tránh, con mắt chăm chú khoá ở trên thân thể người kia, thế nhưng người kia vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí trong lúc nghe đến hai chữ “Cận Hằng”, còn kích lại tàn nhẫn thêm mấy phần.

Dây khoá bén nhọn công kích cắt phá trời cao, phát ra tiếng chói tai sắc bén, Yến Thù Thanh bị đánh cuống lên, cũng lười lại nói thêm gì nữa, trực tiếp siết nắm đấm tiến lên nghênh tiếp.

Hai người như hai quả cầu lửa đụng vào nhau, tràn ra vô số tia lửa, dụng cụ trong phòng bị đụng đến ngã trái ngã phải, Yến Thù Thanh một cước đạp lên đá hấn ngã lăn trên đất, đột nhiên nhào tới cho hấn một quyền, “Con mẹ nó anh rốt cuộc làm sao vậy? Ngẩng đầu lên nhìn em một chút đi.”

Cú đấm này vừa tàn nhẫn vừa oai lệ, thế nhưng người kia lại giống như không cảm giác đau, đột nhiên tránh khỏi trời buộc, một cước đem Yến Thù Thanh đạp lăn trên đất, sau đó lại mạnh mẽ kéo anh đặt ở trên tủ quần áo bên cạnh.

Yến Thù Thanh vốn là không cam lòng xuống tay với hấn, bây giờ bị hấn bắt được cơ hội, trong nháy mắt mất đi thời cơ phản kích.

Lồng ngực hai người mạnh mẽ đụng vào nhau, dây khoá của người kia lập tức trói lại hai tay Yến Thù Thanh, một cái tay từ bờ vai anh xuyên qua vừa muốn đánh ngất anh, một mùi vị bạc hà nhàn nhạt liền chui vào mũi của người kia.

Hấn hơi thất thần, lúc này mới chú ý tới cái tư thế này cơ hồ đem Yến Thù Thanh ôm vào trong lồng ngực, cánh tay giống như sắt thép dính sát vòng eo dẻo dai của đối phương, nhiệt độ ấm áp ngấm vào làn da của hấn, làm cho hấn không khống chế được bỗng nhiên nắm chặt.

Lúc này bên trong giấy dựa Yến Thù Thanh quay đầu lại, mặt của hai người gần cơ hồ tiến lên một chút có thể hôn nhau, hô hấp hỗn loạn cực nóng tràn ngập ở giữa hai người, người kia cúi đầu đối mặt một đôi mắt trong suốt.

Trong phút chốc, lúc này dưới ánh trăng thấy rõ một gương mặt tuần tú đột nhiên hiện lên trong đầu, cánh tay giơ lên muốn công kích, dù như thế nào cũng không cách nào tiếp tục hạ xuống.

Lúc này Yến Thù Thanh bắt được cơ hội tàn nhẫn mà cắn hấn một cái, “Cận Hằng anh buông tay!”

Người kia thức tỉnh, trong nháy mắt nắm chặt dây khoá khóa lại Yến Thù Thanh, thuận thế lấy ra một khối khăn vuông đột nhiên che miệng của Yến Thù Thanh.

Mùi vị dày đặc gay mũi lập tức lan tràn ra, Yến Thù Thanh “A a” hai tiếng, liều mạng giấy dựa lại không ngăn nổi tác dụng của thuốc, chăm chú nhìn người kia một lần cuối cùng, nghiêng đầu lâm vào trong bóng tối...

Nhìn Yến Thù Thanh ngã ở trong lồng ngực mình, người kia thật lâu chưa hoàn hồn lại, không khống chế được vén lên mái tóc ẩm ướt trên trán của đối phương, lúc này mặc dù không có ánh trăng, đôi mắt đã thích ứng bóng đêm cũng thấy rõ mặt của Yến Thù Thanh.

Đây là một gương mặt anh tuấn ôn nhuận, da thịt trắng nõn ở dưới bóng đêm có vẻ hơi trong suốt, lông mi chỉnh tề an tĩnh ở dưới mí mắt lưu lại một đạo bóng đen, đôi môi đỏ bồng hơi mở ra, thậm chí có thể nhìn thấy một chút cái lưỡi đỏ hơi nhô ra.

Hắn nhìn chăm chăm hai mảnh đôi môi này, đầu vang lên ong ong, giống như là bị đau, căn bản không di chuyển được tầm mắt, mà đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Lúc này thiết bị truyền tin nhét vào trong tay vang lên hai tiếng “lách tách”, trong nháy mắt phục hồi tinh thần lại, trong tay còn siết chặt dây khoá trói tay Yến Thù Thanh, chỉ cần hiện tại hắn nguyện ý hoàn toàn có thể đem người đi vác đi, thế nhưng quý thần xui khiến, hắn lại rút dây khoá về, buông lỏng Yến Thù Thanh.

Do dự chốc lát, hắn vén lên vạt áo của Yến Thù Thanh, từ bên hông móc ra một cây chủy thủ, gọn gàng nhanh chóng ở trên tay đối phương rạch ra một vết thương, cấp tốc đem một mảnh máu định vị nhét vào trong đó, sau đó lấy ra thuốc cầm máu bôi vào cánh tay đối phương.

Loại thuốc cầm máu này có thể nhanh chóng khép lại vết thương, sẽ không lưu lại bất kỳ vết thương nào, hơn nữa có tác dụng rất nhanh, mà khi ngón tay của hắn xẹt qua làn da của Yến Thù Thanh, mặc dù cực kỳ gắng sức kiềm chế, vẫn là không khống chế được bị làn da mềm mại hấp dẫn, tiến tới có chút lưu luyến quên về.

Lúc này thiết bị truyền tin lại vang lên hai tiếng, hắn thu tay về, quay đầu lại liếc mắt nhìn thân ảnh thon dài ngã ở trên giường, sau đó tựa như tia chớp nhảy ra trước cửa sổ, chốc lát biến mất ở trong màn đêm nồng nặc...

Trong bóng tối, một chiếc phi hành khí xuất hiện ở trong màn đêm, một người đàn ông có mái tóc màu nâu vác súng đi tới, liếc mắt nhìn hắn hỏi, “Ngày hôm nay sao cậu lại chậm như vậy?”

Người kia “Ừ” một tiếng, trên mặt không có nửa phần biểu tình, “Gặp chút chuyện khó giải quyết, làm trễ nãi thời gian.”

Bộ cánh cứng cũng đi lên hỏi, “Nhiệm vụ hoàn thành chưa?”

Người đàn ông không nói lời nào, tiếp tục đi về phía trước, tựa hồ căn bản không muốn nói chuyện.

Bộ cánh cứng không nhịn được nhìn về vài lần, “Người đâu? Làm sao chỉ một mình cậu trở về?”

Người đàn ông bình tĩnh liếc hắn một cái, cúi đầu nắm thật chặt gang tay, mạn bất kinh tâm nói, “Thất thủ, chưa bắt được.”

“Cái gì?” Bộ cánh cứng vừa nghe lời này, trong nháy mắt trợn mắt lên, “Đoan Trạch, cậu không có làm chứ, cậu cũng sẽ thất thủ?!”

Đoan Trạch mặt không thay đổi ngẩng đầu lên, “Chẳng lẽ không thể?”

Bọ cánh cứng nhú mảy thật chặt, “Trước đây hết thấy hành động của cậu chưa bao giờ thất bại, lần này chỉ là bất cóc một bảo tiêu nho nhỏ, cậu làm sao có khả năng thất thủ!”

“Thất thủ chính là thất thủ, làm gì có nhiều tại sao như vậy.”

Đoan Trạch nói xong lời này, trực tiếp nhảy lên phi hành khí, bọ cánh cứng cũng đi lên, “Cậu là người trụ sở tín nhiệm, thế nhưng bây giờ lại thất thủ, nên suy nghĩ thật kỹ làm sao giải thích đi.”

Đoan Trạch “Ừ” một tiếng, tùy tiện tìm cái ghế tựa ngồi xuống, tiện tay đem dây khóa ném một bên, đốt một điều thuốc cho chính mình.

Phi hành khí khởi động, trong nháy mắt bay vào trong màn đêm, lúc này màn hình lấp loé mấy lần, một âm thanh quỷ dị ở bên trong khoang thuyền vang lên, “Đoan Trạch, cậu thất bại?”

Tay cầm điều thuốc của Đoan Trạch dừng lại, sau đó gật gật đầu, “Đúng, đối phương so với tưởng tượng của tôi lợi hại hơn, không phải lính tôm tước của tùy tiện.”

“Cậu nói như thế tưởng tôi tin hay sao? Thân thủ của cậu tôi hiểu rất rõ, Yến Thù Thanh không thể là đối thủ của cậu.”

Âm thanh thủ lĩnh thâm trầm vang vọng ở bên tai, Đoan Trạch vẫy được điều thuốc một cái, “Là tôi khinh địch, để cho đối phương có cơ hội thừa dịp, nhiệm vụ thất bại tôi rất xin lỗi, nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, lần sau tôi sẽ không cho người kia cơ hội chạy trốn.”

“Cậu để cho cậu ta nhìn thấy mặt cậu sao?”

“Không có, điểm này từ trước đến giờ tôi vẫn cẩn thận.” Đoan Trạch chậm rãi phun ra một vòng khói, trầm giọng mở miệng.

“Nuôi binh nghìn ngày dùng binh một giờ, Yến Thù Thanh người này phi thường狡 hoạt, rất khó đối phó, cậu là nhân viên tốt, cho nên đừng làm cho quân tọa thất vọng.”

Mặt Đoan Trạch không thay đổi gật gật đầu, đầu kia truyền đến tiếng cười trầm thấp, “Tôi nhớ kỹ đêm đó ngài đã nói, đừng quên cái mạng của tôi này là do ai cho.”

Nói xong lời này, màn hình trong nháy mắt tối đen.

Đoan Trạch ngậm thuốc lá dương lên lông mảy, quay người đi vào gian phòng của mình.

Trong nháy mắt hấn vào cửa, người máy tự động bố trí bình phong giả lập, hấn đứng ở cửa sổ, nhìn bóng

đêm nồng đậm ở ngoài phi hành khí, lại tự một điều thuốc cho mình.

Toàn bộ trong phòng đen kịt một màu, chỉ có đầu ngón tay của hắn một điểm màu đỏ tươi, khói thuốc tràn ngập ở trong không khí, mơ hồ còn kèm theo một tia mùi vị bạc hà, làm cho hắn lập tức nhớ tới gương mặt anh tuần kia.

Hắn rất kinh ngạc chính mình dĩ nhiên sẽ dùng cái từ “Quen biết” này để hình dung một người, bởi vì từ lúc tỉnh lại ở căn cứ, hắn hoàn toàn mất đi ký ức lúc trước.

Hắn biết mình bị người ta tẩy qua não, bởi vì loại người như hắn bị căn cứ bồi dưỡng thành “Vũ khí”, cấp trên không thể cho phép hắn có ký ức thuộc về mình, trải qua nhiều ngày hành động, cho nên hắn cũng không có tiếp tục mất công tốn sức nỗ lực tìm về thân phận lúc trước.

Đầu của hắn là trống không, liên quan tới chuyện trước đây hắn không biết gì cả, mặc dù nằm đó ở trong căn cứ, trong lòng hắn luôn có một loại cảm giác vắng vẻ, giống như đánh mất thứ gì đó vô cùng quý giá, thế nhưng này cũng không ảnh hưởng đến bất kỳ hành động nào của hắn, cho nên hắn cũng chưa từng coi chuyện này là chuyện to tát.

Cho tới hôm nay, gặp gỡ người đàn ông gọi Yên Thù Thanh kia, trong lòng hắn càng thêm rối rắm, lần đầu tiên hắn không xuống tay được, hơn nữa còn có ý định tha cho đối phương.

Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, trước đây bất luận là mục tiêu nào, cũng không có quấy nhiễu đến hành động của hắn, nhưng hôm nay người đàn ông này, tuy rằng trưởng thành xác thực đẹp đẽ, nhưng là không tới nông nổi tuyệt sắc, lại làm cho hắn đến nay thật lâu chưa hoàn hồn lại, vừa nhắm mắt trước mắt chỉ hiện lên một gương mặt.

Đôi mắt trong suốt kia, biểu tình đối diện kia nhìn kia, lại như một cái bàn chải đảo qua đảo lại ở trong lòng hắn, hắn kỳ thực cũng không quá hiểu cái từ “Quen biết” này rốt cuộc là cái cảm giác gì, mà dường như đôi mắt này dường như đã xuất hiện trong giấc mơ của hắn vô số lần, làm cho hắn muốn lơ đi cũng không được.

Vì vậy quỷ thần xui khiến, hắn cũng không biết vì sao hắn lại vi phạm mệnh lệnh, rõ ràng có thể trực tiếp đem người đàn ông kia trói về, lại không tự chủ được tha cho đối phương một lần, thậm chí sợ sệt người đàn ông này nhớ đến mặt của hắn, còn cố ý dùng khăn dính đầy thuốc mê bịt kín cái miệng của đối phương.

Tác dụng của thuốc mê có tác dụng mạnh như thế nào, hắn biết rõ, món đồ này chỉ cần một chút liều lượng có thể khiến người ta rơi vào giấc mộng, không nhận rõ hiện thực cùng mộng cảnh, cho nên một giấc mộng dài tỉnh lại, thường thường không nhớ rõ đã xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nếu như chỉ là vì làm cho đối phương quên đi hắn, trực tiếp ghìm chết đối phương là tốt rồi, nhưng hắn không có.

Loại cảm giác này làm cho hắn không thể suy nghĩ bình thường, thế nhưng hắn lại hoàn toàn không có

cách nào giải thích được nguyên nhân, còn giống như không chờ hấn suy nghĩ, thân thể trước tiên đã hành động đi trước ý thức.

Cho nên... Người này rốt cuộc là ai, vì sao lại quấy nhiễu hấn nhiều như vậy, lẽ nào trước đây hấn thật sự gặp đối phương sao? Hay là nói trước đây hấn cùng đối phương có quan hệ?”

Lúc trước xem phản ứng của người đàn ông kia, trong lòng hấn không khỏi run bần bật, trước đây nhất định đối phương quen biết hấn, đúng rồi, đối phương có nhìn hấn gọi một cái tên, hình như là... “Cận Hằng”?

Nhắc tới hai chữ này, đầu của hấn không khống chế được đau đớn một hồi, thân hình hấn thoát một cái, trước mắt đột nhiên chợt lộ lên hình ảnh tuyết trắng mịn màng, bên trong bão tuyết, gió rét thấu xương làm cho hấn căn bản không mở mắt ra được, theo bản năng quay đầu lại nhìn thấy một đôi mắt giống y hệt đôi mắt của người kia.

Nặng nề nằm ngửa ở trên giường, đau nhức làm cho hấn thối ra một tầng mồ hôi, chờ thở phào một hơi, trước mắt bão tuyết biến mất, chỉ còn dư lại một căn phòng tối tăm cùng tàn thuốc đỏ thắm đầu ngón tay.

Giơ tay huỷ đi tàn thuốc, hấn móc ra chủy thủ bên hông, mặt trên còn dính một điểm vết máu của người đàn ông kia, hấn không khống chế được dùng đầu ngón tay miết trên con dao, như là muốn trón vết thương của người kia.

Nghĩ đến máy theo dõi chôn ở trong tay người kia, Đoan Trạch hơi hé mắt.

Kỳ thực hấn cũng không từ bỏ, dù sao lần sau bọn họ sẽ có cơ hội gặp mặt...

Hết chương 64-phần 1.

102. Chương 64-2: Phần 2

Đến lúc Yến Thủ Thanh mở mắt, ngoài cửa sổ trời còn đen, anh giống như là từ trong giấc chiêm bao tỉnh lại, trong đầu nhức nhối rối loạn, nhất thời chưa kịp phản ứng bản thân đến tột cùng ở nơi nào.

Quay người bằng phẳng nằm ở trên giường, lần thứ hai anh nhắm mắt lại, bên tai vang lên ong ong, anh có thể cảm giác được đau đớn lúc trước bị dây khoá trời chặt, thất thần một lúc, anh nhớ tới bản thân vẫn nằm trong phòng khách sạn quốc tế Thương Kiêm, vì vậy hồi ức lúc trước giống như thủy triều lần lượt ủa về.

Anh nhớ được bản thân mình đang chấp hành nhiệm vụ, cũng nhớ tới trong lúc đẩy cửa ra bị người khác tập kích, càng nhớ tới người tập kích mình có một gương mặt giống như đúc Đoan Trạch.

Nếu như lúc này đã hừng đông có lẽ anh còn có thể nghĩ bản thân nằm mơ một giấc mộng hoang đường, nhưng bây giờ rất hiển nhiên bóng đêm vẫn còn tiếp tục, gương mặt của Đoan Trạch giống như dao sắc tàn nhẫn mà đâm vào đầu anh, làm cho anh muốn quên cũng không thể quên được.

Anh không tin trên đời có nhiều trùng hợp như vậy, nếu như ban đầu ở chiến đội Liệp Ưng anh còn có thể nhận thức lắm, bây giờ mặc dù là cái tên này hóa thành tro anh cũng có thể nhận ra được.

Có lẽ cõi đời này có thể tồn tại nguy trạng hoàn mỹ, có thể đem một người hoàn toàn biến thành một người khác, thế nhưng rất nhiều chi tiết nhỏ lại không cách nào thay đổi, bất luận là thân hình cử chỉ hay là động tác chiêu thức, những thứ này đều là vết tích khắc vào xương khớp, cả đời không có cách nào thay đổi.

Cho nên anh rất xác định mình không có nhận lầm người, bởi vì gia hỏa này thậm chí “Lần thứ nhất” nhìn thấy anh, có thể quen cửa quen nẻo phá giải chiêu thức của anh, dùng thủ pháp giống như đúc Cận Hằng, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế?

Nghĩ tới những thứ này, Yến Thù Thanh không nhịn được xoa mặt, trong lòng không ngừng mà sôi trào, không nói ra được là tư vị gì.

Một năm chờ đợi cùng chấp nhất, bây giờ đột nhiên thực hiện được, đối với anh mà nói không thể nghi ngờ là kinh hỉ cực lớn, thế nhưng Cận Hằng giống như bị tẩu hỏa nhập ma, coi anh là người đứng, thậm chí đã sớm quên mất anh, vậy một năm này anh chờ đợi đến cùng đổi lấy cái gì?

Yến Thù Thanh đột nhiên nhắm mắt lại, không dám nghĩ tiếp nữa.

Lúc này anh tình nguyện bản thân nằm mơ một cơn ác mộng, chờ sau khi tỉnh lại, anh có thể coi như không xảy ra chuyện gì, tiếp tục giống như người điên, tự nói với mình Cận Hằng còn ở núi Thương Lan chờ anh.

Nhưng anh vừa nhắm mắt, hình ảnh lúc trước hiện lên rõ ràng trong đầu anh, thậm chí đến lúc Đoan Trạch cầm khăn dính thuốc mê che miệng anh, anh vẫn cứ thanh tỉnh.

Bởi vì chịu qua huấn luyện đặc thù, các loại mê dược đối với anh hiệu quả rất yếu, lúc này mới làm cho anh không đến nỗi tỉnh lại sau giấc ngủ quên đi chuyện lúc trước.

Cho nên, cái tên này rõ ràng có cơ hội làm thịt anh, lại hạ thủ lưu tình cố ý giữ cho anh một mạng.

Nếu như hẳn thật sự quên đi tất cả chuyện lúc trước, thì tại sao lại sợ anh nhớ tới chuyện hôm qua?

Vô số nghi vấn tràn vào trong đầu, đáp án chỉ có một, chính là anh đối với hắn có một lực ảnh hưởng rất lớn.

Trước kia có lẽ hẳn mất trí nhớ, lại càng không biết đến tột cùng trải qua cái gì mới biến thành như vậy,

nhưng hẳn cuối cùng vẫn là Cận Hằng, là Cận Hằng của anh, cho nên hẳn vẫn lựa chọn hạ thủ lưu tình với anh.

Nghĩ tới những thứ này, lông mi Yến Thù Thanh kịch liệt run rẩy mấy lần, dề xuống lỗ mũi chua xót, cười không ra tiếng.

Mặc dù cái tên này là tới giết anh, ít nhất đã chứng minh hẳn không phải “Người chết” không rõ tung tích, chỉ cần Cận Hằng còn sống, đối với anh mà nói đã là tin tức tốt nhất.

Nghĩ thông suốt chuyện đó, tâm tình của anh trong nháy mắt tốt hơn rất nhiều, chống đỡ thân thể đứng dậy đi tới buồng tắm, lúc trước một phen đánh nhau thấm ra mồ hôi bây giờ đã biến thành một thân bản thủ, anh cởi áo sơ mi nhăn như dưa muối, tiện tay mở ra vòi hoa sen, để trần thân thể đi vào trong nước nóng.

Trong phòng tắm chậm rãi nổi lên một tầng sương trắng, anh giơ tay lau gương một chút, nhìn chăm chăm vài dấu vết hồng chói mắt trên người được Cận Hằng lưu lại, không nhận được mắng một câu, nhà người khác hai người cửu biệt thắng tâm hồn, e sợ không máu tanh bạo lực giống hai người bọn họ.

Xì cười một tiếng, anh bôi sữa tắm lên trên người, trong lúc chạm về phía sau lưng, đột nhiên truyền đến một trận đâm nhói rất nhỏ, làm cho anh trong nháy mắt dừng lại thân hình.

Quay người lại liếc mắt nhìn vào trong gương, phía sau lưng từ trên xuống dưới một mảnh bóng loáng, không có bất kỳ vết thương cùng máu ứ đọng, mà nhiều năm kinh nghiệm hành quân lại làm cho anh trong nháy mắt nheo mắt lại.

Nghĩ đến tình hình lúc trước, Cận Hằng chuẩn xác mai phục tại cửa khách sạn chắc chắn đã có chuẩn bị, anh bất động thanh sắc lấy ra dao găm bên người, không chút do dự tìm đến chỗ bị đau, đâm một dao vào.

Cảm giác đau đớn đột nhiên truyền đến, máu tươi chảy ra ngoài, anh nhịn đau đưa ngón tay thăm dò vào vết thương, mò tới một mảnh thiết bị lớn chừng hạt gạo, đưa tới trước mắt vừa nhìn là thiết bị định vị.

Nhìn chăm chăm thiết bị không hề bắt mắt trên đầu ngón tay, Yến Thù Thanh không nhận được xì cười một tiếng.

Đây quả thực là phong cách làm việc của tên mặt cá chết kia.

Vốn là anh còn đang râu rĩ lần sau muốn đi đâu tìm người này, bây giờ ngược lại là bớt đi phiền phức.

Nghĩ tới đây, Yến Thù Thanh câu lên khoé miệng, anh không sợ Cận Hằng mất trí nhớ, chỉ sợ hẳn hoàn toàn coi anh là người dưng, nhưng hôm nay người này phản ứng rất hiển nhiên đã chứng tỏ không phải như vậy, vậy anh ắt có niềm tin một lần nữa đem người này nắm ở trong lòng bàn tay của mình.

Liếc mắt nhìn thiết bị tầm thường trong tay, anh không chỉ không có ném xuống, trái lại một lần nữa nhét vào bên trong vết thương.

Từ sau khi trải qua đêm đó, Đoan Trạch cảm giác mình lâm vào ma chướng, đôi mắt quen thuộc kia cả ngày xuất hiện ở trong đầu anh, làm cho anh không khống chế được nhớ tới Yến Thù Thanh.

Rõ ràng chỉ là một đối tượng nhiệm vụ mà thôi, hắn lại không có cách nào đối xử như mục tiêu khác, khóa chặt vị trí trực tiếp nổ súng giết chết.

Hắn tự nói với mình điều này là bởi vì lần trước lòng dạ mềm yếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, cho nên mới đặc biệt để ý người này, nhưng trên thực tế hắn lại không nhìn được giống như nhìn trộm, lặng yên không tiếng động nằm vùng ở xung quanh Yến Thù Thanh, theo dõi nhất cử nhất động của đối phương.

Có thiết bị định vị trợ giúp, hắn có thể dễ như ăn cháo tìm được Yến Thù Thanh, cho nên chỉ qua vài ngày, hắn liền triệt để nắm giữ thói quen làm việc và nghỉ ngơi của người này.

Người đàn ông này sinh hoạt phi thường quy luật, mỗi ngày đều kiên trì huấn luyện, thường thường còn đi gặp mặt bạn bè, sinh hoạt đơn giản hoàn toàn không giống quân nhân, mà lại giống như người dân bình thường sống cuộc sống an nhàn.

Ngày hôm đó, trên trời hạ xuống mưa to.

Sau khi Đoan Trạch nhìn theo Yến Thù Thanh về đến nhà, cũng kết thúc một ngày “Nhìn trộm”.

Trở lại gian nhà cư trú, mưa càng rơi xuống càng nhanh, hắn ngậm một miếng thuốc, rót cho mình nửa chén dịch dinh dưỡng, một bên sát nòng súng một bên tiện tay mở ra thiết bị truyền tin.

Kỳ thực chính hắn cũng không biết buổi tối tại sao còn muốn giám thị Yến Thù Thanh, biết rõ người này sinh hoạt quy luật như vậy, nếu đã trở về nhà sẽ không lại ra ngoài, hắn căn bản cũng không cần nhìn chăm điểm đồ không nhúc nhích một buổi tối, nhưng hắn tựa như ma nhập, hai mắt vẫn cứ thỉnh thoảng đảo qua.

Ăn no nê, hắn nhận được mật hàm căn cứ gửi đến, giục hắn nhanh lên một chút “Giải quyết” Yến Thù Thanh, hắn liếc mắt nhìn, khinh bỉ xì cười một tiếng, tiện tay đem thiết bị truyền tin ném qua một bên, đang chuẩn bị đứng dậy tắm rửa đi ngủ, trên màn ảnh điểm đồ dĩ nhiên lóe lên một cái, chứng minh Yến Thù Thanh đang di chuyển.

Hắn ngăn người một chút, cấp tốc ngồi thẳng người, mắt thấy kia cái điểm đồ đi ra khỏi nhà.

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, lúc này đã là đêm khuya, lại sắp tới hừng đông, thời gian này Yến Thù Thanh rời khỏi nhà làm cái gì?

Liên tục “Nhìn trộm” lâu như vậy, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, điều này làm cho Đoan Trạch không khỏi nheo mắt lại, vừa nhìn ngoài cửa sổ, mưa to như trút nước, bắn mạnh lên cửa sổ.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, trầm mặc chốc lát, cầm súng lên đi thẳng ra khỏi cửa.

Gió xuân se lạnh, bên ngoài lạnh đến mức khiến người ta run rẩy, hắn sợ Yến Thù Thanh phát hiện, vẫn luôn theo sau từ xa, ai biết đợi khi tìm được vị trí điểm đỏ đặt chân mới phát hiện nơi này dĩ nhiên là một quán bar.

Nửa đêm canh ba không ngủ, chạy ra bên ngoài uống rượu? Đoan Trạch cũng không phát giác hắn lập tức nhú mày.

Lúc này đã cách một giờ Yến Thù Thanh đi vào, hắn chờ ở dưới bóng cây một hồi sau mới trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong quán rượu ăn chơi trác táng, phi thường náo nhiệt, nam nam nữ nữ lẫn lộn đếm không hết, theo âm nhạc vang lên di chuyển lắc lư thân thể.

Hắn một thân đồ đen đi vào, trong nháy mắt nhấn chìm ở trong đám người, một đôi mắt sắc bén đảo qua bốn phía, trong nháy mắt thấy được bóng người màu trắng ngồi ở trong góc.

Xung quanh tất cả mọi người ăn mặc trang điểm lộng lẫy muôn màu muôn vẻ, chỉ có Yến Thù Thanh mặc một cái áo sơ mi trắng cùng một cái quần jean đơn giản, đột nhiên nhìn tất cả mọi người xung quanh, cách ăn mặc của Yến Thù Thanh hoàn toàn không hợp, thế nhưng ở dưới ánh đèn u ám loang lổ, con mắt của đối phương mông lung mê người, hai chân thon dài duỗi ở một bên, phác họa ra một đoạn mông vênh cao, lại như một cái lá bạc hà tỏa ra hương vị, ở trong không khí, vũng vàng hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người ở đây.

Yến Thù Thanh tựa hồ say rồi, cầm một chén rượu nuốt thẳng xuống, trên chiếc cổ trắng nõn thon dài, hầu kết chuyển động lên xuống mấy lần.

Lúc này một người đàn ông cười híp mắt đến gần, giao cho đối phương một chén rượu, cánh tay mập mờ khoát lên phía sau lưng Yến Thù Thanh, giống như là một giây sau liền muốn đem người kéo vào trong lồng ngực.

Ai biết Yến Thù Thanh hướng người đó nở nụ cười, nâng cốc trực tiếp nện xuống đất, người kia nhanh chóng đứng lên tựa hồ rất tức giận, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy một gương mặt đen như mực đầy nổi.

Hắn chẳng biết đi tới lúc nào, xuất quỷ nhập thần khiến người ta cảm thấy phía sau lưng lạnh cả người, rõ

ràng một câu cũng chưa nói, một đôi mắt băng lãnh sâu thẳm phối hợp vết sẹo trên mặt lại làm cho người kia giật cả mình, quay người đi rồi đi.

Lúc này Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên, đối diện một đôi mắt màu xanh lam, hướng hấn gờ cổ lên, “Cận... Cận Hằng... Cách...”

Đoan Trạch đột nhiên nhú lông mày, đầu lại bắt đầu đau, vừa muốn quay người rời đi, Yến Thù Thanh lại lao đảo đứng lên, dưới chân mềm nhũn suýt chút nữa ngã xuống đất, Đoan Trạch quý thần xui khiến đưa tay ra, nhanh ôm chặt đối phương.

Dưới góc độ không ai thấy, Yến Thù Thanh bất động thần sắc nhếch lên khoe miệng.

Hết chương 64-phần 2.

103. Chương 65-1: Phần 1

Mùi vị bạc hà nhàn nhạt lẫn vào mùi rượu, tiến vào trong lỗ mũi Đoan Trạch, khiến đầu hấn vang lên ong ong, theo bản năng muốn đẩy Yến Thù Thanh trong lồng ngực ra.

Thế nhưng Yến Thù Thanh uống say, lại đem đầu chôn ở bả vai của hấn, “... Cận Hằng, đừng đẩy em ra...”

Hai chữ Cận Hằng này vẫn làm cho đầu hấn đau như búa bổ, thế nhưng hai má được mái tóc mềm mại phát qua, hấn lại trở nên hoảng hốt, trong đầu chợt lóe hình ảnh đêm đó hấn đem Yến Thù Thanh đặt trên tử quần áo, hai người cũng là dựa vào gần như vậy.

Nhất thời hấn cứng đờ, không tiếp tục cử động, Yến Thù Thanh gờ tay ôm cổ của hấn, không nhin được cầ cầ gò má của hấn, “... May là anh đã đến rồi, bằng không... em thật không biết còn phải chờ bao lâu... Em đã chờ đến kiệt sức.”

Bởi vì nguyên nhân say rượu, lời nói của Yến Thù Thanh hàm hồ bừa bãi, Đoan Trạch hơi nhú lông mày, khẩu khí trầm xuống đem đối phương đẩy ra, “Cậu nhận lầm người.”

Yến Thù Thanh ngã ở trên cái ghế cao, cúi thấp đầu suy tư một hồi lâu, “... Sẽ không a, anh có hóa thành tro em cũng nhận ra anh, anh có phải muốn nói là em uống say... Ha... Em không có say, một chút cũng không có say, em còn có thể uống...”

Nói xong lời này, anh uống một hớp rượu còn lại trong cốc, vỗ bàn nói, “Phục vụ... Mau, mang hai bình lại đây!”

Rượu rất nhanh đưa lên, anh cầm lấy một bình trong đó trực tiếp uống vào, uống quá mau làm cho anh sặc mạnh một cái, lúc này một cái tay lập tức đoạt lấy chai rượu trong tay của anh, “Hơn nửa đêm cậu chạy tới nơi này làm gì?”

Âm thanh cứng rắn lạnh lẽo vang lên bên tai, Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên, trong đôi mắt ướt nhẹp tràn đầy nghi hoặc, giống như là bị vấn đề thâm thúy làm khó dễ, đến nửa ngày sau mới mở miệng, “...Em đang chờ anh a...Dù sao chờ ở nơi nào cũng đâu có gì khác nhau, anh quản em hơn nửa đêm chạy đến đây làm cái gì...”

Nói xong lời này, anh giơ tay cướp đi bình rượu của mình, thân hình lệch đi đánh vào bả vai Đoàn Trạch.

Đoàn Trạch trực tiếp cầm bình rượu đổ xuống đất, mặt lạnh nói, “Cậu uống say rồi, khí trời quá lạnh về nhà sớm đi.”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh đột nhiên cười rộ lên, “... Trời lạnh sợ cái gì... Ngày đó anh đi so với ngày hôm nay lạnh hơn nhiều, khắp đồi núi đều là tuyết, gió lạnh giống như lưỡi dao cắt vào cổ, em nói anh đi trước đi, mặc kệ em, anh còn cái kính đồ thừa em không muốn đi cùng anh cái kính... Ha ha...”

Nói xong anh nắm lấy tay Đoàn Trạch, vừa chà vừa hôn một chút, “Ngày đó anh cũng làm như vậy... Sưởi ấm cho em, hiện tại nhớ tới thật buồn nôn...”

Đôi môi mềm mại ở đầu ngón tay lưu lại cảm xúc ấm áp, giống như một dòng điện trực tiếp chui vào toàn thân, khiến thân hình Đoàn Trạch chấn động, đột nhiên rút cánh tay về, trong nháy mắt đầu vang lên ong ong.

Mặc dù biết đến người đàn ông trước mắt chỉ là say nói năng lung tung, căn bản không có độ đáng tin cậy, nhưng hần vừa nhắm mắt, lời Yến Thù Thanh nói tựa hồ giống hệt giấc mộng gió tuyết trắng xóa của hần, làm cho hần giờ khắc này mặc dù đang ở bên trong quán rượu náo nhiệt, cũng cảm giác được một phần hàn ý lạnh thấu xương.

Trước mắt hỗn loạn tung bồng, thật giống như hần thật sự nhìn thấy bản thân công người này đi ở bên trong gió tuyết, cúi đầu hôn ngón tay của đối phương, trong phút chốc hần như rơi vào hầm băng, vội vàng quơ quơ đầu, lúc này mới phục hồi lại tinh thần.

Hần đây rốt cuộc là làm sao vậy, làm sao lại bị một người đàn ông quấy nhiễu tinh thần đến mức độ này.

Người này chỉ là đối tượng nhiệm vụ của hần mà thôi, hần làm sao mơ mơ hồ hồ chạy đến quán bar, đi quán chuyện của một người xa lạ? Chuyện này căn bản không phải phong cách làm việc từ trước đến giờ của hần.

Trong lòng buồn bực lợi hại, ánh mắt Đoàn Trạch đông lạnh nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, “Tôi nói cậu nhận lầm người rồi, tôi không quen biết người tên Cận Hằng trong miệng cậu.”

Hai chữ “Cận Hằng” khiến lông mi Yến Thù Thanh khẽ run lên, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, đối diện tầm mắt Đoan Trạch, “... Anh không phải Cận Hằng? Đúng... Anh làm sao có thể là anh ấy chứ...”

Nói xong lời này, anh lập tức gạt ra cánh tay Đoan Trạch, lão đảo đứng lên, “Tôi phải đi tìm anh ấy, anh tránh ra đi.”

Nói xong anh loạng choạng đứng lên, đi về phía người đàn ông bàn bên cạnh, người kia ánh mắt tham lam theo dõi Yến Thù Thanh rất lâu, vốn tưởng rằng người đàn ông mặt đen kia đến, gã sẽ không có cơ hội, ai nghĩ đến “Tiểu mỹ nhân” dĩ nhiên bỏ qua tên kia đi về phía mình.

Yến Thù Thanh loạng choạng ngồi vào ghế đối diện gã, gõ gõ bàn của gã, câu môi nở nụ cười, “Ai... Anh có rượu không?”

Một đoạn cánh tay thon dài trắng nõn xuất hiện ở trước mắt, dưới ánh đèn mập mờ, dường như đầu ngón tay của “tiểu mỹ nhân” chạm vào tim của gã, gã giống như vừa tỉnh giấc chiêm bao, vội vàng gạt đầu, “Có có có, cậu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Nói xong gã đem chén rượu của mình đưa tới, tiện tay xoa xoa mu bàn tay Yến Thù Thanh, xúc cảm làn da bóng loáng làm cho gã thay lòng đổi dạ, vội vàng đứng dậy ngồi vào bên cạnh Yến Thù Thanh, ánh mắt hận không thể đem anh nuốt xuống.

Yến Thù Thanh cũng không phản ứng gã, không nhận được rút cánh tay về, bưng lên chén rượu của người kia muốn đổ vào trong miệng.

Nhưng trong nháy mắt đôi môi sắp chạm tới cốc thủy tinh, một cái tay đột nhiên đánh tới, cốc lập tức đập xuống đất phát ra “ầm” một tiếng vang thật lớn.

Sau đó một cái tay tàn nhẫn mà nắm lấy cổ tay anh, đem anh dùng sức từ trên ghế kéo dậy.

“Được rồi, cậu nên về nhà.”

Yến Thù Thanh mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, đối diện gương mặt băng sương của Đoan Trạch, nhất thời không nhận được nhú mày, “Sao anh lại phiền như vậy, anh cũng không phải anh ấy, quản lão tử làm gì!...”

Anh dùng sức giãy giụa muốn rút ra cánh tay, thế nhưng ngón tay Đoan Trạch giữ chặt cổ tay anh, dù như thế nào cũng không tránh thoát.

Người đàn ông đối diện thấy như vậy lập tức cuống lên, nhanh chóng đứng dậy, “Con mẹ nó mày muốn làm gì, cướp người a? Nơi này là địa bàn của tao, gây sự cút sang một bên.”

Đoan Trạch khinh bỉ xì một tiếng, ngay cả một cái ánh mắt cũng không thêm cho người kia, kéo Yến Thù Thanh liền đi ra ngoài.

Người kia cấp tốc bước đến, “Con mẹ nó mày muốn đánh nhau đúng không, có tin tao —— ”

Một quyền của gã còn không đợi vung ra, Đoan Trạch lập tức nắm lấy quả đấm của gã, đột nhiên vặn một cái, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, người kia quát to một tiếng, dường như đã bị gãy xương.

“Lăn.”

Đoan Trạch chỉ nói một chữ, lời Yến Thù Thanh liền đi ra ngoài, lúc này người chung quanh cũng không dám ngăn cản nữa.

Vừa đi ra khỏi quán bar, gió lạnh nhất thời kéo tới, lúc này mưa đã tạnh, thế nhưng đường phố đêm khuya vẫn làm cho người ta run rẩy.

Yến Thù Thanh một đường lao đảo bị hấn kéo đi, lâu bầu nói, “... Tôi muốn uống rượu, cho tôi rượu... Vừa nãy rượu của người kia tôi chưa được uống...”

Nói xong đầu óc anh choáng váng lại muốn xông vào trong quán, bị Đoan Trạch túm trở về, hấn nhíu mày nói, “Có phải cậu gặp đàn ông đều là bộ dạng này không?”

Cậu rốt cuộc là đi uống rượu hay là trêu chọc đàn ông?

Một câu tiếp theo Đoan Trạch không có nói ra, ngay cả chính hấn cũng cảm thấy hấn đang quản việc không đâu, người đàn ông này cùng ai uống rượu có quan hệ gì với hấn? Nếu như tên kia uống chết ở chỗ này, dù sao cũng bớt việc hấn tự mình động thủ, nhưng vừa nãy hấn nhìn thấy ánh mắt của gã đàn ông kia nhìn Yến Thù Thanh, tâm tình khó giải thích được trở nên táo bạo, không đợi nghĩ rõ ràng nguyên nhân phát hỏa trực tiếp xông lên.

Lúc này đầu Yến Thù Thanh nặng như búa bổ, giống như là rốt cục có phản ứng đối với lời nói của hấn, một mặt mơ hồ ngẩng đầu lên, “... Hả? Cái gì...”

Ánh mắt của Yến Thù Thanh ươn ướt, khóe mắt cùng chớp mũi ửng hồng, vừa nhìn là say không nhẹ, đèn đường chiếu xuống gương mặt của đối phương làm cho hấn không biết làm sao, như là căn bản không ý thức được bản thân đang nói cái gì.

Đoan Trạch trầm mặc một tiếng, cảm thấy được bản thân thực sự là trúng tà, biết rõ ở trước mặt người này hấn đã bại lộ quá nhiều, thế nhưng hấn vẫn cứ cúi người đem Yến Thù Thanh công lên,

Đầu dựa vào trên lưng Đoan Trạch, Yến Thù Thanh an tĩnh rất nhiều, tuy rằng vẫn cứ nói nhỏ muốn uống

rượu, nhưng là không tiếp tục phản kháng.

Yến Thù Thanh yên tĩnh lại, Đoan Trạch cũng thở phào nhẹ nhõm, hai người không tiếng động đi ở trên đường không có một bóng người, Yến Thù Thanh đau đầu, không biết nghĩ tới điều gì đột nhiên nói, “...Anh gạt tôi, anh không cho tôi uống rượu, anh nhất định là Cận Hằng.”

Lời này nói bừa bãi không hề ăn khớp với nhau, thậm chí có chút ngớ ngẩn, Đoan Trạch rất nhặt câu lên khóe miệng, lười cùng người say rượu chấp nhặt

“... Tại sao anh gạt em, anh không biết em đang chờ anh sao?”

Yến Thù Thanh nhẹ giọng lầu bầu, hai cái chân dài lung lay, hít nước mũi nói, “... Ngày đó anh cũng công em đi như thế, lúc đó em chỉ muốn nhanh hơn một chút, chỉ cần chúng ta đi đến chỗ cần đến, cũng không cần ăn đói mặc rách, thế nhưng hiện tại nhớ tới em thực sự muốn chúng ta cứ đi tiếp như vậy...”

Đoan Trạch căn bản không biết đến Yến Thù Thanh đang nói cái gì, cực kỳ khó hiểu, “Tại sao không muốn ăn đói mặc rách còn muốn một đường đi tiếp?”

“Bởi vì ngày đó tuyết rơi a.”

Đoan Trạch lườm một cái, cảm thấy bản thân có bệnh mới cùng tên sâu rượu này nói chuyện.

Yến Thù Thanh không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, anh hít một hơi đem đầu chôn ở bả vai của hắn, lỗ tai nóng bỏng dán vào hai má lạnh lẽo của Đoan Trạch.

Qua đã lâu, trong lúc Đoan Trạch cho là Yến Thù Thanh đã ngủ, đối phương lại thì thầm nói, “Cùng đi trong tuyết rơi chính là bạc đầu giai lão...”

Đoan Trạch dừng lại bước chân, không nói nữa, lúc này hắn cảm giác giữa cổ mình bị chất lỏng gì đó dính ướt.

“Cận Hằng, em rốt cuộc tìm được anh rồi.”

Yến Thù Thanh nói rất nhẹ, cũng không biết là nói cho người nào nghe, đầu chôn ở bả vai của hắn, hai cánh tay vòng qua ở trên bả vai hắn ôm thật chặt, nhất thời khiến Đoan Trạch không có cách nào tiếp tục nói ra lời phủ nhận.

Trong lúc hắn cho là Yến Thù Thanh đang khóc, trên bả vai đột nhiên đau xót, Yến Thù Thanh dĩ nhiên mạnh mẽ cắn hắn một cái, sau đó một cước đá vào cẳng chân của hắn, “Hại em tìm lâu như vậy, đập chết anh tên khốn kiếp!”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh nắc một cái vang dội, sau đó giờ quả đấm muốn đấm vào lưng Cận Hằng.

Quả đấm của Yến Thù Thanh mặc dù đánh không chết người, mà đập ở trên người vẫn là đau gần chết, Đoan Trạch vốn là không muốn cùng sâu rượu chấp nhận, giờ tay đè lại cánh tay của đối phương, thế nhưng Yến Thù Thanh không biết từ đâu xuất hiện sức lực lớn như vậy, dĩ nhiên tránh ra cổ tay hắn, giây giữa muốn từ sau lưng hắn nhảy xuống tiếp tục quyền đấm cước đá.

Động tác của Yến Thù Thanh đã sớm không có chuẩn xác, giống như con bạch tuộc đánh đấm hoàn toàn không theo lẽ thường, Đoan Trạch phòng bị không kịp bị đá trúng mấy lần, rõ ràng có một trăm loại phương pháp có thể khống chế con sâu rượu này, lại theo bản năng giờ tay đánh mạnh vào mông của Yến Thù Thanh.

“Cậu thành thật một chút cho tôi!”

Yến Thù Thanh bị hắn đánh cho một cái, vừa muốn giãy dụa, Đoan Trạch lại buông tay, đột nhiên ngã về sau một cái, Yến Thù Thanh lập tức mất đi cân bằng, trực tiếp lao đầu ngã xuống đất.

Anh kinh ngạc thốt lên một tiếng, trong nháy mắt sắp sửa ngã xuống, hai tay hai chân trên dưới khoá lại, như một con koala bám trên người Cận Hằng.

Cái phản ứng lo lắng sợ hãi này của Yến Thù Thanh hiển nhiên lấy lòng Đoan Trạch, hắn không khống chế được câu lên khoe miệng, “Lần sau nếu cậu dám uống rượu, tôi trực tiếp ném cậu xuống sông.”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh nhanh chóng lắc lắc đầu, hai cái chân giữ chặt hông Cận Hằng, Đoan Trạch theo bản năng di chuyển tay nâng lên trên một chút, dĩ nhiên sờ tới hai cái mông tròn trịa.

Mặc dù cách quần, hắn cũng có thể cảm giác được đường cong cơ thể mềm mại, bởi vì tư thế chuyển hướng chân, Yến Thù Thanh đem tất cả sức mạnh đều đặt ở trên người hắn, vào lúc này hai khối mông thịt theo bước chân của hắn run lên một cái, dưới lòng bàn tay thịt trên mông giống như từng đợt sóng trôi ở trên tay hắn.

Hô hấp Đoan Trạch đột nhiên cứng lại, hắn không phải là thiện nam tín nữ, tuy rằng lúc trước ở căn cứ tỉnh lại quên mất chuyện trước đây, nhưng hắn cũng không phải hoà thượng thanh tâm quả dục, vào lúc này xúc cảm trong lòng bàn tay làm cho cuống họng của hắn có chút khô khốc, không khống chế được bóp nhẹ mấy cái.

Yến Thù Thanh hừ nhẹ một tiếng, đầu chôn ở bả vai hắn giật giật, đôi môi như có như không dán lên động mạch cổ của hắn.

Sau khi khí tức ấm áp mang theo hương rượu phả vào bên tai, khiến thân hình Đoan Trạch căng thẳng, hầu kết không tự chủ chuyển động mấy lần.

Từ đêm nay bắt đầu từ giờ khắc hắn bước ra khỏi cửa, hắn đã không có cách nào khống chế đường đi của câu chuyện này, hắn vốn là chỉ là muốn nhìn người đàn ông này hơn nửa đêm rồi khỏi nhà đến cùng có vấn đề gì, kết quả lại sai càng thêm sai, quá nhiều chuyện vô bổ như vậy, thậm chí bây giờ còn đi quan tâm cái tên sâu rượu này.

Trong căn cứ có nhiều phụ nữ xinh đẹp cùng phục tùng giả mềm mại như vậy, chỉ cần hắn nguyện ý, thủ lĩnh sẽ không keo kiệt, nhưng từ trước đến giờ hắn vẫn không hề có cảm tình, thậm chí hắn tình nguyện tự mình động thủ, cũng không làm sao có hứng thú đối với những người khác.

Nhưng bây giờ...

Không nhận được ở trong lòng mắng một tiếng, hắn nhìn một chút chòi nghỉ mát phía xa xa, đang muốn đem tên sâu rượu này vứt ở đó chính mình quay người rời đi, thế nhưng nghiêng đầu đi lại phát hiện Yến Thù Thanh chẳng biết lúc nào dựa vào bả vai của hắn ngủ.

“Mẹ nó...”

Hắn không nhận được chửi một cái, xoa xoa thái dương, nhận lệnh công người này tiếp tục đi đến phía trước, không chú ý tới người phía sau lặng lẽ nhếch lên khóe miệng.

Hết chương 65-phần 1.

104. Chương 65-2: Phần 2

Đi tới nhà của Yến Thù Thanh đã gần tới ba giờ sáng.

Cả toà nhà yên lặng như tờ, tất cả mọi người bao gồm cả Quyển Quyển đều đang chìm vào trong giấc mộng đẹp, Doan Trạch cảm thiết bị truyền tin trên cổ tay Yến Thù Thanh mở cửa nhà, lặng yên không tiếng động đi vào, không làm kinh động bất cứ người nào.

Cuối cùng đưa được kẻ “gieo vạ” về đến nhà, hắn thở một hơi dài nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn thời gian một chút, qua hai ba tiếng nữa trời sẽ sáng, trước khi Yến Thù Thanh tỉnh táo, hắn nhất định phải rời đi.

Đêm nay hắn đã làm rất nhiều chuyện thái quá, tùy tiện bại lộ ở trước mặt đối tượng là một chuyện quá nguy hiểm, may mắn là Yến Thù Thanh uống rượu, chỉ cần hắn biến mất không còn một mống, hắn không tin Yến Thù Thanh say thành bộ dạng này, còn có thể nhớ rõ mặt của hắn.

Nghĩ tới những thứ này, hắn quay người đem Yến Thù Thanh đặt lên giường, thế nhưng Yến Thù Thanh hai cái chân vẫn cứ quấn chặt ở trên người hắn, vào lúc này tựa như có cảm giác, lập tức ghì lại cổ của hắn, nói cái gì cũng không chịu buông tay.

Đoan Trạch không nghĩ tới sâu rượi ngủ như chết rồi còn có thể có khí lực lớn như vậy, nhất thời không hề phòng bị, bị Yến Thù Thanh túm ngã ở trên giường.

Hắn lập tức nện ở trên người Yến Thù Thanh, làm cho đôi phương mở ra đôi mắt buồn ngủ lim dim, thần sắc mơ hồ nhìn hắn liếc mắt một cái, sau đó lại dùng chân đè lên chân hắn.

Đoan Trạch giơ tay liền muốn đập một cái để Yến Thù Thanh hôn mê, ai biết Yến Thù Thanh chôn ở cổ hắn đột nhiên tự lẩm bẩm, “... Đau... Đầu đau quá...”

Một câu nói khiến cánh tay Đoan Trạch cánh tay dừng lại ở giữa không trung, hắn thật sự không thể xuống tay ác độc với một sâu rượi không hề phòng bị.

Cứng ngắc thu cánh tay về, hắn đẩy ra chân Yến Thù Thanh đặt ở bên hông, vừa mới đứng dậy, cả người Yến Thù Thanh coi hắn giống như đệm giường, chôn ở cổ hắn cổ họng khàn khàn lâu bầu, “... Đau dạ dày... Khó chịu... Em muốn nôn...”

“...”

Đoan Trạch không khỏi đau đầu, định lôi Yến Thù Thanh vào phòng vệ sinh, ai biết Yến Thù Thanh vừa mới đứng dậy, “Oa” một tiếng trực tiếp ói ra người hắn.

“!” Mẹ nó!

Đoan Trạch nhìn chằm chằm cả người một thân ô uế, suýt chút nữa đem Yến Thù Thanh ném ra, chất lỏng màu trắng dính trên quần áo màu đen, hiện ra càng chói mắt, làm cho hắn muốn làm như không thấy cũng không được.

Hắn có tính sạch sẽ nghiêm trọng, tuy rằng không biết tật xấu này từ đâu mà đến, thế nhưng giờ khắc này làm cho hắn mặc quần áo như thế rồi đi, còn không bằng trực tiếp giết hắn.

Cởi một bộ quần áo, hắn xoay người đi vào buồng tắm, chờ đến khi một thân hơi nước đi ra, hắn vốn định trộm một bộ quần áo của Yến Thù Thanh để mặc, kết quả đến lúc đẩy cửa phòng ngủ ra, cảnh tượng trước mắt làm cho hắn trong nháy mắt cứng đờ đứng tại chỗ.

Yến Thù Thanh tựa hồ ý thức được trên người mình cũng không sạch sẽ, không biết lúc nào cởi sạch sành sanh, trần truồng nằm ở trên giường, trong miệng vô ý thức phát ra tiếng hừ nhẹ.

Trong phòng không có mở đèn, chỉ có ngoài cửa sổ một chiếc đèn đường như có như không chiếu vào bên trong căn phòng tối tăm, thân thể trắng nõn thon dài của Yến Thù Thanh giống như là phát sáng, hiện ra một tầng ánh sáng trơn bóng lộng lẫy.

Vóc người của Yến Thù Thanh rất tốt, vừa nhìn là biết lúc thường có rèn luyện, trên người cơ bắp cân xứng mà rắn chắc, tràn đầy sức mạnh, cơ bụng cùng tuyến nhân ngư rõ ràng ở trong bóng tối như ẩn như hiện, trên ngực hai viên nhũ hoa nhạt màu không khách khí mà ngẩng lên, theo hô hấp của Yến Thù Thanh chập trùng lên xuống.

Một chân vô ý thức cuộn mình lên, phác họa ra đường nét phía sau lưng ưu mỹ trôi chảy, đứng ở góc độ Đoan Trạch, thậm chí có thể nhìn thấy phong quang bí ẩn ở giữa hai chân hơi tách ra.

Hô hấp Đoan Trạch đột nhiên cứng lại, vừa nãy ở trên đường bị đè nén lửa giận lần thứ hai dâng lên, hần gian nan dời đi tầm mắt, đầu không ngừng mà vang lên ong ong.

Chính hần cũng không hiểu chuyện này làm sao đột nhiên phát triển được nước này, cuối tuần trước, hần thậm chí còn có ý định giết tên này, hiện tại hần lại đứng ở đây căn bản không thể di chuyển.

Chóp mũi có chút ngứa, hần tàn nhẫn mà nhắm mắt lại, ngăn chặn lửa nóng trong thân thể, nhanh chân đi đến tủ quần áo, thế nhưng cả một tủ quần áo, dĩ nhiên không có một bộ hần mặc vừa, không phải quá ngắn chính là quá chật, thật vất vả tìm tới một cái áo ba lô rộng rãi, vừa muốn khoác lên người, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng khàn khàn tự lẩm bẩm.

“... Nóng quá... Máy điều hòa... Mở ra... Nóng quá...”

Yến Thù Thanh một bên lau bầu, một bên khó nhịn cọ đầu vào gối, lúc này chất rượu triệt để ở trong cơ thể phát ra, trên mặt của đối phương một mảnh ửng hồng, thậm chí lan tràn đến cổ họng cùng lồng ngực.

Trên trán mồ hôi chảy xuống, Yến Thù Thanh nóng đến mức toàn thân nóng nẩy, đá văng cái chăn duy nhất đắp trên người, lung tung ở trên người xoa xoa mấy cái, sau đó khép nửa mắt xoa bộ phận phía dưới đã sớm có phản ứng.

Đoan Trạch giống như bị điện giật cứng đờ đứng tại chỗ, trong không khí bay tới mùi vị bạc hà nồng nặc.

Hần luôn cảm thấy cái mùi này quen thuộc làm người ta kinh ngạc, thế nhưng đã không kịp suy nghĩ đến những thứ này, cả người giống như bị lửa lớn bao trùm, đầu vang lên ong ong, rõ ràng biết mình cần phải lập tức quay người rời đi, thế nhưng hai cái chân lại quỷ thần xui khiến đi tới.

Càng đến gần mùi vị hormone càng nặng, Yến Thù Thanh ngửi thấy được mùi vị cây cỏ quen thuộc, trong miệng phát ra tiếng thở nhẹ khó nhịn.

Cuộn cuộn hơi nóng kéo tới, Yến Thù Thanh không khống chế được tới gần Đoan Trạch, hormone phục tùng giả cùng cầm kiếm giả đụng vào nhau, giống như thả một mối lửa vào trong căn phòng, khiến Đoan Trạch giờ tẩy lau đi mồ hôi ẩm ướt trên gò má của Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh co quắp hai lần, giống như con thiên nga sắp chết, vung lên cái cổ cao cao, lộ ra bộ vị yếu

ớt nhất của mình, gắt gao cắn chặt đôi môi đỏ bầm, không khổng chế được phát ra từng tiếng thở nhẹ, “Cận Hằng... Cận Hằng...”

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng trong nháy mắt khiến Đoan Trạch đau đầu sắp nứt, thế nhưng hắn vẫn giống bị tẩm thuốc mê cúi đầu xuống, không khổng chế được hôn lên đôi môi Yến Thù Thanh.

Xúc cảm quen thuộc khiến da đầu của hắn tê dại một hồi, không nhin được càng thêm dùng sức hôn xuống, Yến Thù Thanh giờ tay ôm bờ vai hắn, Đoan Trạch ngã ở trong chăn mềm mại, triệt để quên mất suy nghĩ.

Ngoài cửa sổ lại nổi lên một trận mưa rào như trút nước, từng hạt mưa nối tiếp nhau bắn lên cửa sổ.

Một đêm mưa như vậy khiến Đoan Trạch muốn đi cũng không thể đi, mà trong miệng Yến Thù Thanh từng tiếng gọi “Cận Hằng” giống như câu thần chú, tàn nhẫn mà đâm vào đầu Đoan Trạch, làm cho hắn đau nhức, dần dần mất đi ý thức...

Trước mắt hình ảnh biến ảo, đến lúc Đoan Trạch mở mắt, phát hiện mình đang nằm ở trên giường bệnh, tứ chi bị trói bị trói chặt, trước mắt một mảnh tăm tối, hắn theo bản năng mà giãy dụa, một người cúi đầu hôn lên hầu kết của hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng cười.

“Dừng tổn sức, tối hôm nay em muốn ăn anh vào trong bụng, không để lại cái gì dù chỉ một chút.”

“Em sẽ nhẹ nhàng, anh đừng sợ, lập tức cho anh thoải mái.”

Tiếng cười đẹp dễ mang theo giả hoạt, khiến đầu Đoan Trạch vang lên ong ong, một giây sau hắn cảm giác mình bị cái gì ấm áp trơn trượt chặt chẽ nuốt xuống.

Cảm giác giống như là biển gầm phủ vào mặt, một giây sau hắn đột nhiên vươn mình, tránh khỏi trói buộc trên cổ tay đem tên gia hỏa quấy rối ở trên người hắn đè xuống giường, sau đó hắn đối mặt với con người trong suốt của Yến Thù Thanh.

Đôi mắt này khắc sâu vào trong tâm trí hắn, hắn bắt đầu điên cuồng tấn công, giống như là dã thú ở trên người Yến Thù Thanh tàn phá bờ bãi, tàn nhẫn mà đem đối phương ăn vào trong bụng.

Cảm giác vui thích khiến thân thể không khổng chế được phát run, Yến Thù Thanh bị hắn chơi đùa mặt đỏ tới mang tai, trong miệng phát ra một chuỗi rên rỉ khó nhin, đến lúc cao trào, hắn ôm chặt đối phương vào trong ngực, nhịp tim hai người trùng chồng lên nhau, phẳng phất hai linh hồn vào đúng lúc này hợp thành một thể...

Phút chốc một chút mở mắt ra, ngoài cửa sổ đã nổi lên ánh sáng, Đoan Trạch đột nhiên ngồi xuống, lúc này mới ý thức vui thích ăn sâu vào xương tủy vừa lúc này chỉ là một giấc mộng, mà trong mộng một vai chính khác giờ khắc này đang nằm ở bên cạnh hắn, ngủ được vô cùng an ổn.

Hắn đứng lên, phát hiện giữa hai chân đã rối tinh rối mù, tuy rằng xác định hai người tối hôm qua không có thật sự xảy ra cái gì, thế nhưng đã kích cường liệt vẫn để cho đầu của hắn vang lên ong ong.

Tất cả những thứ này thực sự quá hoang đường...

Hắn đến cùng trúng độc gì mới có thể bị người đàn ông này đầu độc một lần nữa, không chỉ có tối hôm qua mơ mơ hồ hồ lưu ở trong nhà của đối phương, thậm chí còn nằm mơ một giấc mộng chân thực như thế.

Chân thực đến mức dù giờ khắc này đã hừng đông, hắn vẫn cứ hoài nghi, hắn thật sự cùng người đàn ông trước mắt này làm chuyện đã xảy ra trong mộng.

Chật vật rửa mặt một phen, tối hôm qua quần áo giặt đã khô rồi.

Đến khi hắn mặc quần áo tử tế chuẩn bị rời đi, Yến Thù Thanh mở mắt ra, trong nháy mắt ánh mắt của hai người đụng vào nhau, đây là lần thứ nhất hai người ở trong ban ngày nhìn thấy đối phương.

Bầu không khí lâm vào lúng túng trước nay chưa có, mà Đoan Trạch từ trước đến giờ trầm ổn, mặc dù trong lòng đã sớm sóng lớn mãnh liệt, trên mặt vẫn không hề có cảm xúc.

Hắn cũng đã nghĩ xong, nếu như Yến Thù Thanh nhận ra hắn chính là người đêm đó đánh lén, lập tức không chút do dự đem đối phương trói đi.

Thế nhưng Yến Thù Thanh xoa xoa đầu tóc xốc xếch, đối diện tầm mắt của hắn, trên mặt lập tức đỏ, “... Anh là ai?”

Đoan Trạch lập tức mím môi.

Lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra một cái khe, một cái đầu nhỏ dò vào, Quyển Quyển không biết dậy lúc nào, dĩ nhiên tự mình leo ra ngoài giường nhỏ, nghe đến trong phòng ba ba có động tĩnh, liền bò chui vào.

Vào lúc này trong phòng bầu không khí trở nên lúng túng, Quyển Quyển mở mắt to lập tức đối mặt Đoan Trạch, nhìn thấy trước mắt là một thúc thúc xa lạ, gương mặt nhỏ bé nổi lên kinh ngạc quay đầu qua: “... Nha?”

Hết chương 65- phần 2.

105. Chương 66-1: Phần 1

Đột nhiên nhìn thấy một vật nhỏ mềm như sợi mì, Đoan Trạch nhất thời còn có chút chưa hoàn hồn lại, tối hôm qua hẳn ở đây cả một đêm, dĩ nhiên không biết trong nhà này còn có một đứa nhỏ.

Mà Quyển Quyển cũng chưa từng thấy vị thúc thúc xa lạ này, không khỏi nghiêng đầu trừng mắt nhìn.

Vì vậy, hai người một lớn một nhỏ, một người đứng một người nằm úp sấp, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau hồi lâu, bầu không khí hiện ra khá là quái dị.

Lúc này, Quyển Quyển không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên cong lên cái mông nhỏ uốn éo một cái bò về phía Đoan Trạch, trong lúc Đoan Trạch hoàn toàn chưa kịp phản ứng, duỗi ra móng vuốt nhỏ bắt được ống quần của hắn, trong lúc còn muốn tiếp tục trèo lên trên, cái mông dùng sức một chút, cái bụng lại bị chân của Đoan Trạch kẹp lại.

Trên chân đột nhiên xuất hiện một đứa nhỏ mềm nhũn đáng yêu, cả người Đoan Trạch không nhúc nhích nổi, hiếm thấy lộ ra thần sắc không biết làm sao.

“A... A oa...”

Đứa nhỏ lâu bầu một tiếng, giống như con rùa đen nhỏ nằm nhoài trên chân Đoan Trạch, vẫn chưa từ bỏ ý định dùng sức cong lên cái mông nhỏ muốn bò lên, Đoan Trạch cúi đầu xuống lại đối diện một đôi mắt tròn vo, theo bản năng muốn đem viên thịt kia bế lên.

Hắn gọi là “Ôm” không bằng nói là “Ủy thác” chuẩn xác hơn, hắn chưa từng tiếp xúc với đứa nhỏ, căn bản không dám dùng sức, sợ mình dùng sức một chút sẽ bóp chết viên thịt kia, hai tay chỉ có thể dừng lại ở giữa không trung, dùng một tư thế cực kỳ cổ quái bế thăng nhóc lên.

Quyển Quyển được bế lên cao, cao hững “Khanh khách” cười ngây ngô vài tiếng, ngồi ở trên cánh tay Đoan Trạch, theo bản năng vồ vồ hai má thúc thúc, sau đó lại nhanh chóng thu lại tay nhỏ.

Tay nhỏ mũm mĩm còn mang theo mùi hương sữa nhân nhật, khiến sắc mặt Đoan Trạch trong nháy mắt càng thêm cứng ngắc, lỗ tai không khống chế được đỏ lên một chút.

Nhìn hình ảnh này khiến Yến Thù Thanh không nhịn được cười một chút, nắm tóc nói, “Anh có thể chăm sóc nó một lát hay không... Tôi muốn đi thay quần áo.”

Nói xong anh có chút lúng túng sờ sờ chóp mũi, lúc này Đoan Trạch mới ý thức được trên người Yến Thù Thanh còn để trần, trong đầu không khống chế được hiện ra hình ảnh kiều diễm trong mộng tối hôm qua, trong nháy mắt cả người hắn cứng ngắc, không nói được một câu, bế viên thịt nhỏ cứng ngắc đi ra khỏi phòng ngủ.

Chờ đến khi đi ra cửa phòng ngồi ở trên ghế sa lon, hấn mới phục hồi tinh thần lại, cúi đầu liếc mắt nhìn viên thịt nhỏ cùng hấn mắt to trừng mắt nhỏ, hoàn toàn không biết mình làm sao cứ như vậy nghe lời đáp ứng giúp cái tên kia chăm sóc đứa nhỏ này.

Từ tối hôm qua bắt đầu tất cả mọi chuyện phát triển đều theo hướng hấn không thể khống chế, hấn chỉ là có lòng tốt đưa một tên sâu rươi về nhà, thế nhưng không phải trải qua một đêm hoang đường giúp tên kia chăm sóc con nhỏ.

Hấn càng nghĩ càng cảm thấy mình không hiểu ra sao, vừa định đem viên thịt nhỏ trên người thả ở trên ghế salon, thằng nhóc lại đột nhiên bấu môi “oa” một cái gào lên một tiếng, hai con mắt to nhanh chóng chảy ra nước mắt, thật giống như Đoàn Trạch dám buông nó xuống, nó liền khóc to lên cho hấn coi.

Đoàn Trạch hoàn toàn không có kinh nghiệm, đứa nhỏ này vừa khóc hấn liền hoảng rồi, vội vàng ôm lấy viên thịt này, kết quả thằng nhóc này tiếp tục mất lệ bấu môi, trong miệng phát ra âm thanh “Nha nha nha nha”, kháng nghị vừa này thúc thúc ôm nó không phải cái tư thế này, cái tư thế vừa này cơ.

Thế nhưng Đoàn Trạch nào có hiểu nó có ý gì, theo bản năng vỗ vỗ phía sau lưng đứa nhỏ, muốn động viên nó một chút, kết quả không giữ được sức lực, lập tức vỗ đau đứa nhỏ, thằng nhóc rớt cục “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

Nước mắt thi nhau chảy xuống, gương mặt mềm nhũn đỏ ửng, Đoàn Trạch triệt để hoảng rồi, đứng tại chỗ đi cũng không được ở lại cũng không xong.

Lúc này trong phòng truyền đến âm thanh Yến Thù Thanh, “Nó có thể là đói bụng, trong phòng bếp có sữa bò tôi pha rồi đấy, anh hâm lại cho nó uống.”

Vừa nghe lời này, Đoàn Trạch chỉ có thể kiên trì đi tới nhà bếp, cuối cùng cũng nhìn thấy sữa bột, nhưng là nhìn từng chiếc bình trước mặt, hấn vẫn là lâm vào nghi hoặc cực lớn, những đồ chơi này hấn hoàn toàn không biết cách dùng như thế nào...

Hấn luống cuống tay chân pha sữa bột, thằng nhỏ nằm nhoài trên bả vai hấn thút tha thút thít khóc, tay nhỏ còn siết lỗ tai hấn.

Đoàn Trạch từ khi có ký ức hấn chưa bao giờ gặp cảnh như vậy, không nhịn được nhấc lên cổ tay đứa nhỏ muốn hù dọa nó, nếu như nó lại khóc thì sẽ đem nó ném ra ngoài, kết quả nhìn thấy một đôi mắt tròn vo cùng lúm đồng tiền đáng yêu trên mặt đứa nhỏ, dù như thế nào hấn cũng không mở miệng được, chỉ có thể nghiêm mặt mặc cho thằng nhóc tiếp tục “Chà đập” mặt của hấn.

May là có người máy giúp chỉnh nhiệt độ, hấn lung ta lung tung hâm nóng sữa bột, nhét vào trong miệng đứa nhỏ.

Quyển Quyển ngậm lấy núm vú cao su, rớt cục nín khóc mỉm cười, ngẩng lên cái mông ở bên trong cánh tay Đoàn Trạch thoải mái thay đổi tư thế, vẫn không có ý tứ từ trên người hấn nhảy xuống.

Đoan Trạch không thể làm gì khác hơn là bế nó một lần nữa đi về phòng khách, một lớn một nhỏ ngồi ở trên ghế sa lon tiếp tục nhìn nhau.

Vừa nãy quá mức vội vàng hẳn chưa kịp xem mặt đứa nhỏ này, vào lúc này yên tĩnh lại mới chú ý tới diện mạo của đứa nhỏ này thật sự rất đẹp, mắt to lông mi dài, hai cái má trắng trắng hồng hồng giống như quả trứng gà bóc, làm cho hẳn khó giải thích được cảm thấy... Có chút đáng yêu.

Có lẽ là chú ý tới tầm mắt của thúc thúc phía đối diện, Quyển Quyển ăn uống no đủ hưởng hẳn nhếch miệng nở nụ cười, hai con mắt nhắm tịt không thấy ánh mặt trời.

“ ... ”

Đoan Trạch ho nhẹ một tiếng, quay đầu lại liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, sau khi xác định Yến Thù Thanh còn chưa có đi ra, không nhịn được giơ tay dăm một chút cái bụng trắng của đứa nhỏ.

Bụng tròn vo, mềm như vậy, còn mập nữa, chỉ dăm một cái như thế liền cảm thấy run rẩy.

Hắn co quắp nghiêm mặt, giơ tay muốn dăm một chút, lần này là cái mông nhỏ giống như quả táo, thẳng nhóc “Nha” một tiếng, muốn chui vào cổ áo hẳn.

Lỗi tai Đoan Trạch đỏ ửng, không nhịn được trầm giọng hỏi, “Này, nhóc từ đâu nhô ra, tại sao lúc trước chú chưa từng thấy nhóc.”

“ ... A oa?” Quyển Quyển ôm bình sữa, gương mặt không rõ vì sao.

“Người trong phòng là ba ba nhóc?”

Thằng nhóc không thể hoàn toàn nghe hiểu lời người lớn nói, nhưng là vẫn nhạy bén bắt lấy hai chữ “Ba ba”, trong nháy mắt hai mắt uốn cong, hướng về phía Đoan Trạch khanh khách cười khúc khích, “Ba... Bánh...”

Hai chữ này khó giải thích được khiến trái tim Đoan Trạch nhảy một cái, ngực xông tới một luồng cảm giác kỳ dị, hẳn ôm thằng nhóc vào trong ngực, đang chuẩn bị lừa nó gọi thêm hai tiếng, kết quả thằng nhóc đột nhiên hắt xì hơi, mũi cọ ở trên mặt Đoan Trạch, khiến mặt hẳn dính đầy nước.

“ ... ”

Trong nháy mắt Đoan Trạch cứng ngắc tại chỗ, lúc này phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp, vừa quay đầu lại Yến Thù Thanh không biết đã đứng ở phía sau bao lâu.

Trong lúc nhất thời lỡ tai Đoan Trạch đổ bưng lên, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao hắn sẽ có phản ứng như thế này.

Trong phút chốc hắn đứng lên, hắn vừa muốn đem đứa nhỏ nhét vào trong lòng ngực Yến Thù Thanh, ai nghĩ đến Quyển Quyển như là không muốn rời xa hắn, một cái tay nhỏ siết cổ áo của hắn, hoàn toàn không có ý tứ buông ra, trong miệng còn kêu ê a, nghe tới như là đang làm nũng.

Thái độ của đứa nhỏ làm cho Đoan Trạch sững người lại, trên mặt lộ ra biểu tình không được tự nhiên, cái biểu tình xấu hổ này quá quen thuộc, trước đây Yến Thù Thanh nhìn thấy không biết bao nhiêu lần, bây giờ rốt cục nhìn thấy lần thứ hai, anh nhin không được trầm thấp nở nụ cười, “Thoạt nhìn con trai của tôi rất yêu thích anh, lúc thường nó cũng không để cho người khác ôm lâu như vậy.”

Lời này khiến lỡ tai Đoan Trạch đỏ hơn mấy phần, hắn chỉ cảm thấy đi đến bước này thực sự là vô cùng gay go, thấp giọng khụ một tiếng, hắn trầm giọng nói, “VẬY ĐỨA NHỎ CŨNG THẬT GIỐNG CẬU, CŨNG THÍCH LÀM PHIÊN NGƯỜI KHÁC NHƯ THẾ.”

Lời này khiến nụ cười trên khoé miệng Yến Thù Thanh cứng lại, nếu như không phải biết đến cái tên này trên bản chất nói một đằng làm một nẻo, vào lúc này thực sự là hận không thể đập cho hắn một cước.

Thế nhưng trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, trên mặt của anh lại lộ ra thần sắc khó xử, nắm tóc nói, “... Có phải là tối hôm qua tôi làm ra chuyện khác người? Còn có anh có thể nói cho tôi anh là ai hay không... Tôi thực sự là không nhớ nổi ngày hôm qua đến cùng xảy ra chuyện gì.”

Đoan Trạch hoàn toàn không nghĩ tới Yến Thù Thanh sẽ say đến trình độ như thế này, dĩ nhiên không nhớ nổi một chút nào chuyện tối ngày hôm qua, điều này làm cho trong lòng hắn không khỏi vui mừng một trận, thế nhưng mơ hồ lại cảm thấy có chút không thoải mái khó nói ra, cảm giác này lại giống như tối hôm qua người đắm chìm trong kia trong giấc mộng kiều diễm chỉ có một mình hắn, bây giờ tỉnh mộng, người chủ động trêu ghẹo hắn lại muốn xóa bỏ sạch sành sanh.

Đề xuống tâm lý quỷ dị trong lòng, lý trí nói cho hắn biết kỳ thực đây là một chuyện tốt, ít nhất hắn không cần tiếp tục phí hết tâm tư giải thích cả một đêm hoang đường tối qua.

Nhưng người này thật sự quên hết toàn bộ sao, hay là... Luôn luôn cố ý ngụy trang?

Đoan Trạch bất động thần sắc liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh một cái, đôi mắt như nước vẫn cứ trong suốt, bên trong có lúng túng hồ thẹn, lại chỉ có không có né tránh cùng tính kế.

Điều này làm cho hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó vừa nghĩ lại, không nhin ở trong lòng xì cười một tiếng.

Đêm đó dùng thuốc mê lợi hại bao nhiêu trong lòng hắn rõ ràng nhất, liều lượng lớn như vậy, Yến Thù Thanh có thể nhớ kỹ mặt của hắn mới có quỷ, huống hồ ngày hôm qua đối phương uống nhiều rượu như vậy, nếu quả như thật nhận ra hắn là ai, sẽ không chờ tới bây giờ.

Đè xuống tâm tư phức tạp trong lòng, trên mặt hần khôi phục thần sắc lạnh như băng không hề có cảm xúc, bất động thần sắc nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, “Cậu không cảm thấy hiện tại mới hỏi tôi chuyện này có hơi trễ à.”

Lời này khiến trên mặt Yến Thù Thanh càng thêm xấu hổ, “... Hiện tại trong đầu tôi rất loạn, tôi chỉ nhớ tối hôm qua tôi đi ra ngoài uống rượu, còn đến cùng xảy ra chuyện gì, làm sao gặp phải anh, làm thế nào trở về nhà hoàn toàn không nhớ được, kết quả tỉnh lại sau giấc ngủ liền thấy anh, thực sự có chút bị dọa... Tối hôm qua hai chúng ta... Đến cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nói xong lời cuối cùng, khẩu khí của Yến Thù Thanh trở nên cẩn thận từng li từng tí một, thậm chí còn mang theo chút kinh hoảng, điều này làm cho khoe miệng Đoan Trạch câu lên một chút không dễ phát hiện, cảm thấy được chọc đối phương cũng rất thú vị.

“Cậu cảm thấy được tối hôm qua hai chúng ta đã xảy ra chuyện gì?”

Biểu tình trên mặt Yến Thù Thanh biến đổi liên tục, gương mặt trở nên đỏ ửng, “Tôi nằm mơ một giấc mơ rất loạn, anh vừa nói như thế thật thật giả giả tôi đều không nhận rõ, anh có thể đừng làm ta sợ không?”

Lời này khiến Đoan Trạch nhướng mày lên, “Cậu nằm mơ thấy cái gì?”

“Tôi nói anh đừng nóng giận a...” Yến Thù Thanh thận trọng liếc hần một cái, mặt đỏ lên gần như bốc khói.

Cái biểu tình này lấy lòng Đoan Trạch, thậm chí ngay cả hần cũng không biết mình vì sao hần lại thích xem một người đàn ông xa lạ thẹn thùng như thế, rõ ràng hần không phải người thích mập mờ, dựa theo tính cách bình thường, hần không chờ Yến Thù Thanh mở miệng trước tiên rũ sạch quan hệ, làm sao sẽ giống như bây giờ cố ý làm mấy chuyện xấu.

Đối diện đôi mắt xem trò vui của Đoan Trạch, Yến Thù Thanh rũ mắt xuống giơ tay bưng kín lỗ tai Quyền Quyền.

Hết chương 66-phần 1.

106. Chương 66-2: Phần 1

Đột nhiên nhìn thấy một vật nhỏ mềm như sợi mì, Đoan Trạch nhất thời còn có chút chưa hoàn hồn lại, tối hôm qua hần ở đây cả một đêm, dĩ nhiên không biết trong nhà này còn có một đứa nhỏ.

Mà Quyền Quyền cũng chưa từng thấy vị thúc thúc xa lạ này, không khỏi nghiêng đầu trừng mắt nhìn.

Vì vậy, hai người một lớn một nhỏ, một người đứng một người nằm úp sấp, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau hồi lâu, bầu không khí hiện ra khá là quái dị.

Lúc này, Quyển Quyển không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên cong lên cái mông nhỏ uốn éo một cái bò về phía Đoan Trạch, trong lúc Đoan Trạch hoàn toàn chưa kịp phản ứng, duỗi ra móng vuốt nhỏ bắt được ống quần của hắn, trong lúc còn muốn tiếp tục trèo lên trên, cái mông dùng sức một chút, cái bụng lại bị chân của Đoan Trạch kẹp lại.

Trên chân đột nhiên xuất hiện một đứa nhỏ mềm nhũn đáng yêu, cả người Đoan Trạch không nhúc nhích nổi, hiếm thấy lộ ra thần sắc không biết làm sao.

“A... A oa...”

Đứa nhỏ lâu bầu một tiếng, giống như con rùa đen nhỏ nằm nhoài trên chân Đoan Trạch, vẫn chưa từ bỏ ý định dùng sức cong lên cái mông nhỏ muốn bò lên, Đoan Trạch cúi đầu xuống lại đối diện một đôi mắt tròn vo, theo bản năng muốn đem viên thịt kia bế lên.

Hắn gọi là “Ôm” không bằng nói là “Ủy thác” chuẩn xác hơn, hắn chưa từng tiếp xúc với đứa nhỏ, căn bản không dám dùng sức, sợ mình dùng sức một chút sẽ bóp chết viên thịt kia, hai tay chỉ có thể dừng lại ở giữa không trung, dùng một tư thế cực kỳ cổ quái bế thẳng nhóc lên.

Quyển Quyển được bế lên cao, cao hững “Khanh khách” cười ngây ngô vài tiếng, ngồi ở trên cánh tay Đoan Trạch, theo bản năng vồ vồ hai má thúc thúc, sau đó lại nhanh chóng thu lại tay nhỏ.

Tay nhỏ mũm mĩm còn mang theo mùi hương sữa nhân nhật, khiến sắc mặt Đoan Trạch trong nháy mắt càng thêm cứng ngắc, lỗ tai không khống chế được đỏ lên một chút.

Nhìn hình ảnh này khiến Yến Thù Thanh không nhịn được cười một chút, nắm tóc nói, “Anh có thể chăm sóc nó một lát hay không... Tôi muốn đi thay quần áo.”

Nói xong anh có chút lúng túng sờ sờ chóp mũi, lúc này Đoan Trạch mới ý thức được trên người Yến Thù Thanh còn để trần, trong đầu không khống chế được hiện ra hình ảnh kiều diễm trong mộng tối hôm qua, trong nháy mắt cả người hắn cứng ngắc, không nói được một câu, bế viên thịt nhỏ cứng ngắc đi ra khỏi phòng ngủ.

Chờ đến khi đi ra cửa phòng ngồi ở trên ghế sa lon, hắn mới phục hồi tinh thần lại, cúi đầu liếc mắt nhìn viên thịt nhỏ cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ, hoàn toàn không biết mình làm sao cứ như vậy nghe lời đáp ứng giúp cái tên kia chăm sóc đứa nhỏ này.

Từ tối hôm qua bắt đầu tất cả mọi chuyện phát triển đều theo hướng hắn không thể khống chế, hắn chỉ là có lòng tốt đưa một tên sâu rọu về nhà, thế nhưng không phải trải qua một đêm hoang đường giúp tên kia chăm sóc con nhỏ.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy mình không hiểu ra sao, vừa định đem viên thịt nhỏ trên người thả ở trên ghế salon, thằng nhóc lại đột nhiên bấu môi “oa” một cái gào lên một tiếng, hai con mắt to nhanh chóng chảy ra nước mắt, thật giống như Đoàn Trạch dám buông nó xuống, nó liền khóc to lên cho hắn coi.

Đoàn Trạch hoàn toàn không có kinh nghiệm, đứa nhỏ này vừa khóc hắn liền hoảng rồi, vội vàng ôm lấy viên thịt này, kết quả thằng nhóc này tiếp tục mất lệ bấu môi, trong miệng phát ra âm thanh “Nha nha nha”, kháng nghị vừa này thúc thúc ôm nó không phải cái tư thế này, cái tư thế vừa này cơ.

Thế nhưng Đoàn Trạch nào có hiểu nó có ý gì, theo bản năng vỗ vỗ phía sau lưng đứa nhỏ, muốn động viên nó một chút, kết quả không giữ được sức lực, lập tức vỗ đau đứa nhỏ, thằng nhóc rớt cục “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

Nước mắt thi nhau chảy xuống, gương mặt mềm nhũn đỏ ửng, Đoàn Trạch triệt để hoảng rồi, đứng tại chỗ đi cũng không được ở lại cũng không xong.

Lúc này trong phòng truyền đến âm thanh Yến Thù Thanh, “Nó có thể là đói bụng, trong phòng bếp có sữa bò tôi pha rồi đây, anh hâm lại cho nó uống.”

Vừa nghe lời này, Đoàn Trạch chỉ có thể kiên trì đi tới nhà bếp, cuối cùng cũng nhìn thấy sữa bột, nhưng là nhìn từng chiếc bình trước mặt, hắn vẫn là lâm vào nghi hoặc cực lớn, những đồ chơi này hắn hoàn toàn không biết cách dùng như thế nào...

Hắn luống cuống tay chân pha sữa bột, thằng nhỏ nằm nhoài trên bả vai hắn thút tha thút thít khóc, tay nhỏ còn siết lỗ tai hắn.

Đoàn Trạch từ khi có ký ức hắn chưa bao giờ gặp cảnh như vậy, không nhịn được nhấc lên cổ tay đứa nhỏ muốn hù dọa nó, nếu như nó lại khóc thì sẽ đem nó ném ra ngoài, kết quả nhìn thấy một đôi mắt tròn vo cùng lúm đồng tiền đáng yêu trên mặt đứa nhỏ, dù như thế nào hắn cũng không mở miệng được, chỉ có thể nghiêm mặt mặc cho thằng nhóc tiếp tục “Chà đập” mặt của hắn.

May là có người máy giúp chỉnh nhiệt độ, hắn lung ta lung tung hâm nóng sữa bột, nhét vào trong miệng đứa nhỏ.

Quyển Quyển ngậm lấy núm vú cao su, rớt cục nín khóc mỉm cười, ngẩng lên cái mông ở bên trong cánh tay Đoàn Trạch thoải mái thay đổi tư thế, vẫn không có ý tứ từ trên người hắn nhảy xuống.

Đoàn Trạch không thể làm gì khác hơn là bế nó một lần nữa đi về phòng khách, một lớn một nhỏ ngồi ở trên ghế sofa tiếp tục nhìn nhau.

Vừa này quá mức vội vàng hắn chưa kịp xem mặt đứa nhỏ này, vào lúc này yên tĩnh lại mới chú ý tới diện mạo của đứa nhỏ này thật sự rất đẹp, mắt to lông mi dài, hai cái má trắng trắng hồng hồng giống như quả trứng gà bóc, làm cho hắn khó giải thích được cảm thấy... Có chút đáng yêu.

Có lẽ là chú ý tới tầm mắt của thúc thúc phía đối diện, Quyển Quyển ăn uống no đủ hướng hân nhếch miệng nở nụ cười, hai con mắt nhắm tịt không thấy ánh mặt trời.

“ ... ”

Đoan Trạch ho nhẹ một tiếng, quay đầu lại liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, sau khi xác định Yến Thù Thanh còn chưa có đi ra, không nhịn được giơ tay dăm một chút cái bụng trắng của đứa nhỏ.

Bụng tròn vo, mềm như vậy, còn mập nữa, chỉ dăm một cái như thế liền cảm thấy run rẩy.

Hắn co quắp nghiêm mặt, giơ tay muốn dăm một chút, lần này là cái mông nhỏ giống như quả táo, thẳng nhóc “Nha” một tiếng, muốn chui vào cổ áo hắn.

Lỗi tai Đoan Trạch đỏ ửng, không nhịn được trầm giọng hỏi, “Này, nhóc từ đâu nhô ra, tại sao lúc trước chú chưa từng thấy nhóc.”

“ ... A oa?” Quyển Quyển ôm bình sữa, gương mặt không rõ vì sao.

“Người trong phòng là ba ba nhóc?”

Thằng nhóc không thể hoàn toàn nghe hiểu lời người lớn nói, nhưng là vẫn nhạy bén bắt lấy hai chữ “Ba ba”, trong nháy mắt hai mắt uốn cong, hướng về phía Đoan Trạch khanh khách cười khúc khích, “Ba... Bánh...”

Hai chữ này khó giải thích được khiến trái tim Đoan Trạch nhảy một cái, ngực xông tới một luồng cảm giác kỳ dị, hắn ôm thằng nhóc vào trong ngực, đang chuẩn bị lừa nó gọi thêm hai tiếng, kết quả thằng nhóc đột nhiên hắt xì hơi, mũi cọ ở trên mặt Đoan Trạch, khiến mặt hắn dính đầy nước.

“ ... ”

Trong nháy mắt Đoan Trạch cứng ngắc tại chỗ, lúc này phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp, vừa quay đầu lại Yến Thù Thanh không biết đã đứng ở phía sau bao lâu.

Trong lúc nhất thời lỗi tai Đoan Trạch đỏ bừng lên, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao hắn sẽ có phản ứng như thế này.

Trong phút chốc hắn đứng lên, hắn vừa muốn đem đứa nhỏ nhét vào trong lòng ngực Yến Thù Thanh, ai nghĩ đến Quyển Quyển như là không muốn rời xa hắn, một cái tay nhỏ siết cổ áo của hắn, hoàn toàn không có ý tứ buông ra, trong miệng còn kêu ê a, nghe tới như là đang làm nũng.

Thái độ của đứa nhỏ làm cho Đoan Trạch sững người lại, trên mặt lộ ra biểu tình không được tự nhiên, cái biểu tình xấu hổ này quá quen thuộc, trước đây Yến Thù Thanh nhìn thấy không biết bao nhiêu lần, bây giờ rốt cục nhìn thấy lần thứ hai, anh nhin không được trầm thấp nở nụ cười, “Thoạt nhìn con trai của tôi rất yêu thích anh, lúc thường nó cũng không để cho người khác ôm lâu như vậy.”

Lời này khiến lỗ tai Đoan Trạch đỏ hơn mấy phần, hắn chỉ cảm thấy đi đến bước này thực sự là vô cùng gay go, thấp giọng khụ một tiếng, hắn trầm giọng nói, “VẬY đứa nhỏ cũng thật giống cậu, cũng thích làm phiền người khác như thế.”

Lời này khiến nụ cười trên khoé miệng Yến Thù Thanh cứng lại, nếu như không phải biết đến cái tên này trên bản chất nói một đằng làm một nẻo, vào lúc này thực sự là hận không thể đập cho hắn một cước.

Thế nhưng trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, trên mặt của anh lại lộ ra thần sắc khó xử, nắm tóc nói, “... Có phải là tối hôm qua tôi làm ra chuyện khác người? Còn có anh có thể nói cho tôi anh là ai hay không... Tôi thực sự là không nhớ nổi ngày hôm qua đến cùng xảy ra chuyện gì.”

Đoan Trạch hoàn toàn không nghĩ tới Yến Thù Thanh sẽ say đến trình độ như thế này, dĩ nhiên không nhớ nổi một chút nào chuyện tối ngày hôm qua, điều này làm cho trong lòng hắn không khỏi vui mừng một trận, thế nhưng mơ hồ lại cảm thấy có chút không thoải mái khó nói ra, cảm giác này lại giống như tối hôm qua người đắm chìm trong kia trong giấc mộng kiều diễm chỉ có một mình hắn, bây giờ tỉnh mộng, người chủ động trêu ghẹo hắn lại muốn xóa bỏ sạch sành sanh.

Đề xuống tâm lý quỷ dị trong lòng, lý trí nói cho hắn biết kỳ thực đây là một chuyện tốt, ít nhất hắn không cần tiếp tục phí hết tâm tư giải thích cả một đêm hoang đường tối qua.

Nhưng người này thật sự quên hết toàn bộ sao, hay là... Luôn luôn cố ý ngụy trang?

Đoan Trạch bất động thần sắc liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh một cái, đôi mắt như nước vẫn cứ trong suốt, bên trong có lúng túng hồ thẹn, lại chỉ có không có né tránh cùng tính kế.

Điều này làm cho hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó vừa nghĩ lại, không nhin ở trong lòng xì cười một tiếng.

Đêm đó dùng thuốc mê lợi hại bao nhiêu trong lòng hắn rõ ràng nhất, liều lượng lớn như vậy, Yến Thù Thanh có thể nhớ kỹ mặt của hắn mới có quỷ, huống hồ ngày hôm qua đối phương uống nhiều rượu như vậy, nếu quả như thật nhận ra hắn là ai, sẽ không chờ tới bây giờ.

Đề xuống tâm tư phức tạp trong lòng, trên mặt hắn khôi phục thần sắc lạnh như băng không hề có cảm xúc, bất động thần sắc nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, “Cậu không cảm thấy hiện tại mới hỏi tôi chuyện này có hơi trễ à.”

Lời này khiến trên mặt Yến Thù Thanh càng thêm xấu hổ, “... Hiện tại trong đầu tôi rất loạn, tôi chỉ nhớ tối hôm qua tôi đi ra ngoài uống rượu, còn đến cùng xảy ra chuyện gì, làm sao gặp phải anh, làm thế nào

trở về nhà hoàn toàn không nhớ được, kết quả tỉnh lại sau giấc ngủ liền thấy anh, thực sự có chút bị dọa... Tối hôm qua hai chúng ta... Đến cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nói xong lời cuối cùng, khẩu khí của Yến Thù Thanh trở nên cẩn thận từng li từng tí một, thậm chí còn mang theo chút kinh hoảng, điều này làm cho khoé miệng Đoan Trạch câu lên một chút không dễ phát hiện, cảm thấy được chọc đối phương cũng rất thú vị.

“Cậu cảm thấy được tối hôm qua hai chúng ta đã xảy ra chuyện gì?”

Biểu tình trên mặt Yến Thù Thanh biến đổi liên tục, gương mặt trở nên đỏ ửng, “Tôi nằm mơ một giấc mơ rất loạn, anh vừa nói như thế thật thật giả giả tôi đều không nhận rõ, anh có thể đừng làm ta sợ không.”

Lời này khiến Đoan Trạch nhướng mày lên, “Cậu nằm mơ thấy cái gì?”

“Tôi nói anh đừng nóng giận a...” Yến Thù Thanh thận trọng liếc hắt một cái, mặt đỏ lên gần như bốc khói.

Cái biểu tình này lấy lòng Đoan Trạch, thậm chí ngay cả hắt cũng không biết mình vì sao hắt lại thích xem một người đàn ông xa lạ thẹn thùng như thế, rõ ràng hắt không phải người thích mập mờ, dựa theo tính cách bình thường, hắt không chờ Yến Thù Thanh mở miệng trước tiên rũ sạch quan hệ, làm sao sẽ giống như bây giờ cố ý làm mấy chuyện xấu.

Đối diện đôi mắt xem trò vui của Đoan Trạch, Yến Thù Thanh rũ mắt xuống giơ tay bưng kín lỗ tai Quyển Quyển.

Hết chương 66-phần 1.

107. Chương 66-3: Phần 2

Quyển Quyển đang ngậm lấy núm vú cao su nghe được náo nhiệt, đột nhiên bị ba ba che lỗ tai, kinh ngạc “A” một tiếng, không ngừng mà lay động đầu nhỏ, làm thế nào cũng không bỏ được đầu ra khỏi tay ba ba.

“... Tôi mơ thấy, anh biến thành người yêu của tôi, sau đó chúng ta không biết vì sao cùng nằm ở một trên giường bệnh, tôi dùng dây trói tàn nhẫn trói chặt tay anh, che con mắt của anh, sau đó xé ra quần áo của anh, muốn đem anh ăn vào bụng, sau đó anh giống như điên vậy đem tôi đè lên giường... Sau đó tách ra chân của tôi...”

Yến Thù Thanh mang theo sắc mặt bình thản lại nói ra nội dung cực kỳ dâm mỹ, cuối cùng thực sự nói không được, vai hơi run run, giống như là giận dữ xấu hổ chỉ hận có một cái lỗ để chui xuống đất, thế nhưng Quyển Quyển trong lòng ngực có thể nhìn thấy ba ba đang nhin cười có bao nhiêu khổ cực, không khỏi hấp háy mắt, “... A” một tiếng ngậm lấy đầu ngón tay ba ba.

Ba ba thật là xấu, kể chuyện cười cũng không cho nó nghe, hừ.

Nghe Yến Thù Thanh nói như thế, Đoan Trạch tàn nhẫn mà sắc mặt một cái, đột nhiên ho khan, trong giây lát gương mặt trở nên đỏ bừng, thậm chí vết sẹo trên mặt giống như bị thiêu cháy

Cái tên này làm sao lại mơ một giấc mơ giống hệt giấc mơ của hắn.

Khiếp sợ cực lớn làm cho hắn đứng ở tại chỗ, tối hôm qua hình ảnh kiều diễm trong mộng theo lời nói của Yến Thù Thanh lần thứ hai di động đến trước mắt, mỗi lúc đối phương nói một chữ, từng động tác ở trong đầu của hắn hiện lên từng cái một, đột nhiên nhắm mắt lại, phảng phất thật sự nhìn thấy bản thân hung hăng “thao” người đàn ông anh tuần trước mặt, ép người này nói ra nhiều ngôn ngữ xấu hổ.

Tại sao lại như vậy...

Người đàn ông này rốt cuộc là ai, tại sao ngay cả nằm mơ cũng có thể giống như đúc giấc mơ của hắn, hắn không tin tên này có bản lĩnh tiến vào đầu của mình, rình hắn tối hôm qua đến tận cùng mơ thấy cái gì, thế nhưng nếu như không phải như vậy cái tên này làm sao biết được rõ ràng như thế.

Trong nháy mắt thắc mắc trong lòng, không có cách nào giải đáp, giống như là tâm tư trong lòng hắn đều bị người đàn ông trước mắt này chọc thủng, trong phút chốc hắn đứng lên, lạnh lùng nói, “Thu hồi ảo tưởng đáng thương của cậu đi! Tối hôm qua chúng ta không hề xảy ra cái gì cả!”

Yến Thù Thanh theo dõi lỗ tai ửng hồng của hắn, khóe miệng khẽ câu lên không dễ phát giác, trên mặt thả một hơi dài nhẹ nhõm, “Thật sự a... Vậy thật sự là quá tốt.”

Biểu tình tránh thoát tai họa, khiến Đoan Trạch trong nháy mắt nhú mày, cái tên này cùng hắn rũ sạch quan hệ lại vui vẻ như thế?

Hắn nhất thời không nhận rõ mình rốt cuộc là muốn hai người bọn họ không có quan hệ gì, hay là muốn hai người bọn họ vẫn có liên quan đến nhau, nói chung hắn đã bị cái tên này làm cho lòng rối như tơ vò, không kịp ngẫm nghĩ rốt cuộc hắn nên làm gì, trong lòng đã tuôn ra phần nộ.

“Cậu đây là biểu tình gì, cậu chính là đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế?”

Hắn vẫn là yêu thích dùng danh xưng “ân nhân cứu mạng”, thật giống chỉ có thể như vậy mới khiến Yến Thù Thanh chịu thua, trước kia là như vậy, hiện tại vẫn là như vậy, mặc dù mất trí nhớ bản năng lại không quên được.

Yến Thù Thanh hơi nhếch khóe môi lên một chút, trên mặt lộ ra thần sắc ngạc nhiên, “... Anh đã cứu mạng tôi?”

Cái biểu tình này khiến thần sắc trên mặt Đoan Trạch hơi bớt giận, nghiêm mặt co quắp thần sắc lạnh lùng nói, “Đúng, không có tôi cậu đã sớm say chết ở quán bar.”

“Tôi chỉ là đi uống chén rượu, kết quả cậu uống say như chết, tôi cũng chỉ tiện tay quản chuyện vô bổ, kết quả làm sao cũng không cắt đuôi được cậu, chỉ có thể đem cậu đưa về nhà, may là cậu làm ma men vẫn còn nhớ được bản thân ở nơi nào, nếu không chẳng phải là lại liên lụy đến tôi.”

“Vậy tối hôm qua anh làm sao ở lại nhà tôi...”

Không đợi Yến Thù Thanh nói xong Đoan Trạch liền gấp giọng ngắt lời, “Cậu nôn ở trên người tôi đầu đầu cũng có, tôi không có quần áo để thay, đương nhiên chỉ có thể ngủ lại ở đây, bằng không cậu cho rằng ai nguyện ý lưu lại ở nơi quỷ quái này!”

Hắn đã soạn xong lời để nói dối, chỉ lo Yến Thù Thanh không tin, lại trầm giọng bồi thêm một câu, “Chuyện này chính là đơn giản như vậy, không hề giống như cậu tưởng tượng.”

Yến Thù Thanh nghe xong trên mặt ửng hồng, nửa ngày mới gãi gãi đầu, “... Xin lỗi, tôi uống rượu không quá tốt, khả năng coi anh là thành người yêu lúc trước của tôi, kỳ thực anh khá giống anh ấy, vừa nãy vừa mở mắt nhìn thấy anh, tôi suýt chút nữa cho là anh ấy đã trở lại.”

“Anh ấy” phải chăng chính là Cận Hằng trong miệng Yến Thù Thanh liên tục nhắc tới.

Nhắc tới hai chữ khiến cho đầu mình đau như búa bổ, Đoan Trạch không dễ phát giác cau lại lông mày, lý trí nói cho hắn biết người đàn ông này tự nhiên không có nhận ra hắn, vào lúc này cần phải cấp tốc rời đi, thế nhưng hai chữ “Cận Hằng” vẫn luôn vang vọng trong đầu óc hắn, làm cho hắn trầm mặc một chút, thấp giọng mở miệng.

“Tối hôm qua cậu luôn nhắc tới một cái tên, gọi Cận... gì đó, anh ta chính là người yêu của cậu?”

“Ừm.” Yến Thù Thanh gật gật đầu, không hề chớp mắt nhìn nhìn chằm chằm Đoan Trạch, “Anh ấy gọi Cận Hằng, là tên khốn kiếp.”

Đôi mắt kia từ trước đến giờ trong suốt như nước, lúc này lại nổi lên từng tầng gợn sóng, trong chỗ sâu của con ngươi tuôn ra thần sắc cực kỳ sắc bén, giống như một thanh kiếm đột nhiên đâm vào trái tim, khiến hắn đau nhói không thôi.

Đề xuống cảm giác cổ quái trong lòng, hắn lười biếng nhíu mày, “Sao cậu lại nói anh ta là tên khốn khiếp?”

Yến Thù Thanh cười cười, “Cũng không làm sao, chính là để lại tôi và con trai chạy mất, kết quả lúc gặp mặt lại làm bộ không quen biết chúng tôi, có một lần trên đường tình cờ gặp, còn hận không thể trực tiếp bóp chết tôi.”

Đoan Trạch hừ một tiếng, trong lòng mơ hồ có chút đau đớn, cái tên Cận Hằng phảng phất như bị mù, mới có thể bỏ Yến Thù Thanh.

“Anh ta quả thực rất khổ nạn, thiết thời cậu ngày hôm qua vẫn luôn nhắc tới anh ta, nếu tôi nói cậu có công phu mượn rượu giải sầu, không bằng lần sau lúc gặp mặt đập một cước vào dương vật của anh ta.”

Yến Thù Thanh nhin không được thối phù một tiếng nở nụ cười, vai run lên, nước mắt cũng chảy ra, Quyển Quyển bên cạnh “A oa” một tiếng, không biết ba ba tại sao đột nhiên nở nụ cười, thúc thúc kia thực sự là rất lợi hại, dĩ nhiên một ngày có thể chọc ba ba cười nhiều lần như vậy.

“Cậu cười cái gì? Tôi nói không đúng?”

Yến Thù Thanh lần thứ hai bắt đầu cười ha hả, ôm bụng nói, “Đúng, anh nói quá đúng, lời anh nói tôi sẽ ghi nhớ, lần sau nhất định nghe lời đập dứt dương vật của anh ta.”

Lời này vừa nói, Đoan Trạch đột nhiên cảm giác sau lưng trở nên lạnh lẽo, theo bản năng quay đầu lại chỉ thấy mấy điều hòa toả ra nhiệt độ bình thường.

Lúc này Yến Thù Thanh đối với hần vươn tay ra, câu lên khóe miệng nói, “Một lần nữa nhận thức một chút đi, xin chào tôi gọi Yến Thù Thanh.”

Nghe đến danh tự này, Đoan Trạch hơi sững sờ, hần biết đến Yến Thù Thanh là quân nhân nguy trạng thân phận, bây giờ thân phận hần là Thư Yến, nhưng người này lại không dùng tên giả nói cho hần, trực tiếp nói ra tên thật, điều này làm cho hần không khỏi có chút hoảng hốt.

Đầu đột nhiên một trận mê muội, hần nhắm mắt lại lắc đầu, ký ức nơi sâu xa tựa hồ cũng đã từng trải qua một lần như vậy, một đôi mắt đen láy, mặc trên người bộ quần áo bình thường, cười hướng hần nói, “Xin chào, tôi gọi...”

Tên phía sau làm sao hần cũng không nhớ ra được, mở mắt một lần nữa đột nhiên đối diện một đôi mắt màu xanh sẫm, nơi sâu xa đôi mắt tựa hồ chứa đựng cảm xúc sâu thẳm, thế nhưng loáng một cái lại biến mất không còn tăm hơi, biến thành ánh mắt trong sáng của Yến Thù Thanh.

Đoan Trạch ho nhẹ một tiếng, lười biếng vỗ tay Yến Thù Thanh một cái nói, “Đoan Trạch.”

Hần có một vô số tên giả, còn có thể khiến Yến Thù Thanh sẽ không sinh lòng nghi ngờ, nhưng là hần không có, tuy rằng hần cũng không biết tại sao.

Lời nói đã đến nước này, hai người tựa hồ đã không còn lời nào để nói, tối hôm qua lúng túng còn quanh quẩn ở trong lòng, Đoan Trạch nhìn lướt qua cái cổ trắng nõn của Yến Thù Thanh, trong đầu nhớ tới hình ảnh kiều diễm trong mộng, chính mình ở trên đó hạ xuống đầu hôn hung ác, vội vã thu tâm mắt lại, hần ho khan một cái, đang chuẩn bị nói tạm biệt, đứa nhỏ ngồi trên ghế sa lông đột nhiên không biết nghĩ tới

điều gì, hướng về phía Đoan Trạch nhào lên, kết quả bàn chân nhỏ mềm nhũn, trực tiếp té ngã, ở trên ghế sa lon lăn vài vòng, mắt thấy liền muốn lộn đầu xuống dưới đất.

Đoan Trạch cách gần nhất, tay mắt lanh lẹ ôm lấy đứa nhỏ, thằng nhóc nhất thời còn chưa từ bên trong trời đất quay cuồng phục hồi tinh thần lại, ngồi yên ở trong lòng ngực Đoan Trạch, gương mặt mê man, sau khi nấc một cái mới nhớ tới chính mình vừa nãy muốn làm gì, hai cái tay nhỏ bé duỗi một cái ôm cái cổ Đoan Trạch.

“... A ân... Trạch... Trạch”

Đoan Trạch đầu óc mơ hồ, không biết viên thịt này định nói cái gì.

Thằng nhóc cuống lên, cong lên cái miệng nhỏ dùng sức tiến đến trước mặt Đoan Trạch, hung hăng hôn mặt hấn hai cái, trong miệng còn cố ý phát ra âm thanh “MUA”, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, nở nụ cười ngọt ngào, “Hôn nhẹ... Nha oa... Trạch Trạch...”

Trên mặt vốn mang theo vết sẹo, chỉ cảm thấy một đoàn mềm mại thơm mùi sữa kề sát trên mặt, sau đó miệng nhỏ ẩm ướt vô cùng hôn lên, tuy rằng một lần cọ gương mặt hấn đầy ngum nước, thế nhưng lại lưu lại xúc cảm trơn trượt mềm mại, thật sự là có chút... Kỳ diệu...

Lỗ tai của hấn lập tức đỏ ửng, trái tim lung ta lung tung nhảy lên một cái, vào lúc này mới hiểu được tên nhóc con này vừa nãy là đang gọi hấn.

Thằng nhóc biết tên của hấn, nhưng hấn lại không biết tên của nhóc, thật giống như có chút không quá tốt, dè xuống nét mặt cổ quái đỏ ửng, hấn hỏi, “Một năm nhóc tên gì?”

“Nha oa ê a... Nha oa oa... Quyển...” Thằng nhỏ quơ quả đấm nhỏ huyền thuyên nói một đồng, tựa hồ còn có chút giận dữ, lúc nói đến một chữ cuối cùng liền kêu ngạo giọng cao bụng nhỏ.

“?” Đoan Trạch sững sờ, hoàn toàn không biết đây là ý gì.

Yến Thù Thanh cười hướng hấn nháy mắt mấy cái, “Lần sau đừng gọi nó là một năm, nó sẽ tức giận, tên của nó là Quyển Quyển.”

Hết chương 66-phần 2.

108. Chương 67-1: Phần 1

“Tích ——! Tích ——!”

Thiết bị truyền tin phát ra tiếng vang dồn dập, trong phòng yên tĩnh hiện ra cực kỳ chói tai.

Đoan Trạch không hề liếc mắt nhìn một cái, nhú mày tự mình đốt điều thuốc.

Kỳ thực căn bản không cần nhìn cũng đoán ra nội dung bên trong thiết bị truyền tin viết cái gì, đơn giản là căn cứ giục hần mau chóng ra tay, không được lãng phí thời gian nữa.

Bắt đầu từ lần thứ nhất hần nhìn thấy Yến Thù Thanh, bây giờ đã qua nửa tháng, dựa theo tốc độ dĩ vãng, mục tiêu nhiệm vụ khó khăn đi nữa cũng đã đắc thủ, nhưng bây giờ chỉ cần nghĩ tới đem dây khóa trói ở trên cổ Yến Thù Thanh, vụt đến căn cứ giao cho những người khác, trong lòng hần không có lý do buồn bực một trận trước nay chưa có.

Đến tột cùng từ khi nào thì bắt đầu, hần biến thành cái bộ dạng hiện tại này, chính hần cũng không rõ lắm, tựa hồ từ ngày đó ngủ lại ở trong nhà Yến Thù Thanh, tất cả đều trở nên rối loạn, trong đầu của hần mỗi ngày đều sẽ xuất hiện cái bóng của người đàn ông này, thậm chí hiện tại đã không vừa lòng với cương vị của một “Kẻ nhìn trộm”, hần còn muốn tiến thêm một bước, triệt để dung nhập sinh hoạt của đối phương.

Ý nghĩ này thật sự là có chút đáng sợ, tình cảm giấu kín trong lòng cũng làm cho hần hãi hùng khiếp vía, thế nhưng mỗi lần khi hần vắt hết óc suy nghĩ đến tột cùng trước đây đã gặp Yến Thù Thanh ở nơi nào, trong đầu trước sau trống rỗng, trong lòng như bị người ta chọc thủng một lỗ, thật giống như chỉ có nhìn thấy Yến Thù Thanh mới được lấp đầy.

Một người có khả năng bên trong thời gian nửa tháng yêu một người sao?

Hần cũng không biết...

Hít một hơi thuốc, phun ra một cái vòng khói, hần cúi đầu đang chuẩn bị bắt đầu đi “Nhìn trộm”, chuông cửa phòng khách đột nhiên vang lên.

Hần không vui nhú mày một hồi, gương mặt lạnh lùng đi mở cửa, vừa mở ra không ngờ nhìn thấy Yến Thù Thanh một khuôn mặt tươi cười cùng Quyển Quyển ở trong lòng ngực.

Yến Thù Thanh hôm nay mặc một áo len dệt sợi dày, bên trong là một áo sơ mi màu xanh lam, phối hợp với quần bò, hiện ra thân hình kiên cường đặc biệt thon dài, một đôi mắt mang theo nụ cười uốn cong, giống như học sinh vừa mới tốt nghiệp.

Mà Quyển Quyển ở trong lòng ngực của Yến Thù Thanh, bởi vì sợ lạnh, mặc một cái áo khoác bông màu vàng, sau lưng còn có một đôi lỗ tai màu hồng, trên đầu đội mũ quả dưa, da thịt trắng hồng mồm mím y hệt cái bánh bao vừa mới ra lò.

Người trước mặt giây còn lo nghĩ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, Đoan Trạch ngăn người một chút, sau đó lỗ tai đỏ lên không dễ phát giác, “Sao cậu lại tới đây?”

Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn lỗ tai của hắn, câu môi nở nụ cười, “Đến báo ân cứu mạng a.”

Nói xong anh không chờ Đoan Trạch mở miệng, trực tiếp đi vào nhà đem đồ vật trong tay nhét vào trong lồng ngực của hắn, Đoan Trạch lúc này mới phát hiện túi đồ hắn đang ôm có đựng nguyên liệu nấu ăn.

“Cậu đây là...”

Hắn ôm đồ vật, có chút chưa hoàn hồn lại, lúc này Quyển Quyển nghe đến thanh âm của hắn, “A nha” một tiếng, đưa tay ra lại muốn nhào vào trong lồng ngực của hắn.

Đứa nhỏ bị mũ quả dưa trông lên đầu, còn không đợi nhìn thấy người liền vui vẻ cười khanh khách, Yến Thù Thanh cười thuận thể đem con trai kín đáo đưa cho Đoan Trạch, Đoan Trạch bị đứa nhỏ đụng phải, luống cuống tay chân vội vàng đỡ lấy cái mông nhỏ của nó.

Quyển Quyển dán vào mặt của hắn, lúc này cười ngốc một tiếng, “Nha... Trạch Trạch...”

Đoan Trạch bị đứa nhỏ hôn như thế, lỗ tai không tự chủ đỏ lên mấy phần, thậm chí ngay cả khóe miệng cũng trở nên nhu hòa, đậm đậm khuôn mặt đứa nhỏ, “Mấy ngày không gặp một nắm hình như nhóc mập lên.”

“A ê a! Nha nha nha!” Đứa nhỏ không nghe được hai từ “Một nắm” cùng “Mập”, trong nháy mắt nhô lên quai hàm, quơ quả đấm nhỏ kháng nghị.

Hắn tự nhận không có duyên gì với trẻ con, lúc thường gương mặt băng sơn của hắn phỏng chừng trực tiếp có thể hù dọa đứa nhỏ, thế nhưng chỉ có viên thịt trong lồng ngực này, trong lòng hắn yêu thích, thậm chí lúc trước chỉ có gặp một lần, vào lúc này dĩ nhiên hơi nhớ nhưng, làm cho chính hắn cũng không hiểu ra sao.

Nhếch miệng lên, hắn cúi đầu dùng cái cằm có râu đâm vào mặt đứa nhỏ, “Nếu nhóc không muốn gọi một nắm, lần sau gọi nhóc là tiểu bàn tử được không.”

“Nha nha nha! Trạch Trạch... hu!” Đứa nhỏ ngo nguậy, nỗ lực muốn cưỡng điệu nó mới không phải tiểu bàn tử, kết quả quơ móng vuốt nhỏ nửa ngày mới nói được một câu.

Đoan Trạch trầm thấp nở nụ cười, lúc này Yến Thù Thanh vén tay áo lên, cầm lên một đồng nguyên liệu nấu ăn nói, “Anh cùng tiểu bàn tử chơi đi, để tôi xử lý mấy nguyên liệu này, nhà bếp anh ở nơi nào?”

Vào lúc này Đoan Trạch mới phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến bộ dạng bản thân chơi đùa cùng đứa nhỏ đều bị Yến Thù Thanh nhìn lại, trên mặt chợt loé lên một tia không dễ chịu, “Cậu đây rốt cuộc muốn làm gì?”

Yến Thù Thanh nhìn hắn dương dương lông mảy, “Không phải anh đã thấy rồi, lần trước nhờ có anh tại

quán bar cứu tôi, ngày hôm nay tôi muốn bộc lộ tài năng mời anh ăn cơm, vốn là muốn mời anh đi nhà hàng, thế nhưng tôi đi siêu thị mua khá nhiều đồ, trong nhà lại không còn chỗ để, không bằng mang đến đây nấu một bữa cơm cho anh, coi như báo ân.”

Nói xong anh tìm đến nhà bếp, phi thường tự nhiên đi vào, bắt đầu đem các loại nguyên liệu nấu ăn ra ngoài.

Đoan Trạch theo dõi bộ dạng Yến Thù Thanh thoải mái như thường, không biết làm sao đột nhiên bốc lên cảm giác vợ mình cùng con mình từ nhà mẹ đẻ trở về, nhất thời trên mặt nóng lên, cứng rắn mà nói, “Tôi cho cậu biết địa chỉ, không phải để cậu không mời mà tới.”

Hắn đã bắt đầu hối hận chính mình dĩ nhiên đem địa chỉ nói cho Yến Thù Thanh, đều do người đàn ông ghê tởm này, không biết cho hắn uống thuốc mê gì, làm cho hắn căn bản không có cách nào từ chối yêu cầu của đối phương, ngày đó từ nhà đối phương rời đi mơ mơ hồ hồ nói ra chuyện này..

Một “Thủ phạm bắt cóc” dĩ nhiên chính mồm nói cho “Con tin” vị trí của hắn, thực sự là phạm vào tối kỵ của nhiệm vụ....

Khẩu khí của hắn phi thường gay go, giống như là muốn đem người trực tiếp đuổi ra ngoài, thế nhưng lúc nói lời này còn không quên ôm thật chặt Quyển Quyển, Yến Thù Thanh liếc nhìn hắn một cái, khoe miệng buông xuống, “Cho nên anh muốn đuổi tôi đi đúng không?”

“Tôi...”

“Trước là anh nói với tôi, thái độ của tôi đối với ân nhân cứu mạng không tốt, hiện tại tôi đến nhận tội cũng không được sao?”

Yến Thù Thanh mở to mắt, ánh mắt như nước nhìn Đoan Trạch..

“Cậu... Tôi không phải ý này.” Đối diện đôi mắt này, Đoan Trạch lần thứ hai không nói ra được lời cự tuyệt.

“Vậy anh nguyện ý ăn cơm tôi làm không?”

“...” Đoan Trạch không nói, ôm Quyển Quyển xoay người rời đi, thân thể lại cứng ngắc như miếng sắt cứng.

Tại sao đến cùng hắn không dứt được người đàn ông này!

Theo dõi lỗ tai đỏ chót lộ ra ngoài của hắn, Yến Thù Thanh nhếch lên khoe miệng lén lút ở trong lòng nở nụ cười: Họ Cận kia, để xem anh giả trang đến đâu!”

Trên bếp đang hầm nồi thịt kho thơm nồng nặc.

Yến Thù Thanh kéo ống tay áo, đem nguyên liệu nấu ăn cắt thành sợi nhỏ đều đều, ngón tay thon dài trắng bóc phối hợp với màu xanh của hành hoa, giống như phỉ thúy xứng với bạch ngọc vui tai vui mắt.

Vào lúc này Yến Thù Thanh hơi cúi đầu, dùng thìa canh múc một muống nước canh đưa đến bên mép thổi thổi, sương mù màu trắng tràn ngập, từ xa nhìn lại chỉ có thể nhìn thấy hai mảnh đôi môi đỏ bồng, đối phương nếm thử tư vị nước canh, giơ tay từ trong tủ trên đầu tìm đồ gia vị, vạt áo trên dưới lay động, lộ ra một đoạn eo gầy nhỏ.

Đoan Trạch vốn là chỉ muốn trốn đi xa xa, tránh né đề tài lúng túng vừa nãy của hai người, thế nhưng vào lúc này tầm mắt lại không nhịn được rơi vào trên người Yến Thù Thanh, theo dõi cái mông vênh cao cùng chân dài thẳng tắp của đối phương, chỉ cảm thấy tim đập mạnh có chút mất thăng bằng, không kiềm hãm được đi tới, dựa vào cánh cửa cửa bất động thần sắc đứng xem.

“Anh nhìn tôi chăm chăm làm gì? Nhìn tôi có thể no sao?”

Yến Thù Thanh chẳng biết lúc nào phát hiện ra hắn, thả xuống hộp gia vị trong tay, quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn.

Lỗ tai Đoan Trạch đỏ ửng, vết sẹo trên mặt rồi lại, “Đừng tưởng bở, tôi là tới xem cậu có tập trung nấu cơm không thôi.”

“Làm sao, đói bụng?” Yến Thù Thanh nở nụ cười, cho vào trong chảo một muống dầu hào, mùi vị thơm nức của dầu hào lập tức toả ra khắp căn phòng, sau đó tôm tươi được cho vào, trong nháy mắt biến thành màu sắc cháy xém dụ người.

“Ừ, đói bụng.” Lần này Đoan Trạch hiếm thấy nói thật, mắt chỉ nhìn chăm chăm đoạn eo gầy nhỏ cùng cái mông trong lúc xào thịt hơi rung rung, ánh mắt trầm xuống, cũng không biết là đói bụng muốn ăn đồ ăn hay đến tột cùng là muốn ăn cái gì khác.

“Vậy anh còn nhìn chăm chăm tôi, tôi cũng không phải sườn kho.”

Cậu so với sườn kho ăn ngon hơn.

Đoan Trạch ở trong lòng bổ sung một câu, cả người đều có chút hoảng hốt, thậm chí bốc lên ảo giác đã từng sống chung với người đàn ông này rất lâu.

Nhìn hắn không nói lời nào, Yến Thù Thanh hướng hắn vẫy vẫy tay, “Nếu như đói bụng thì mau đến hồ trợ đi, đừng ở nơi đó, tôi không biết khẩu vị của anh, anh mau đến nếm thử xem vừa chưa?”

Nói xong Yến Thù Thanh gấp lên một miếng xương sườn đưa tới bên mép Đoan Trạch, mùi vị nồng nặc phả vào mặt, đối phương tựa hồ không ý thức được động tác này có bao nhiêu ám muội, mà gương mặt Đoan Trạch tựa hồ đỏ ửng, tim kịch liệt đập mạnh, lòng bàn tay toát ra mồ hôi.

Người đàn ông này thực sự là thật đáng sợ, giờ nào khắc nào cũng lay động trái tim hắn, rõ ràng số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, lại làm cho hắn trong vòng nửa tháng ngắn ngủi triệt để rơi vào vòng xoáy của đối phương.

Hắn nhìn chằm chằm ánh mắt sáng ngời của Yến Thù, ở trong lòng không nhịn được thầm mắng một tiếng, trái tim đã không nghe theo lý trí.

Giơ tay đè lại mu bàn tay của Yến Thù Thanh, hắn tiến gần tới, cúi đầu đem miếng sườn ăn vào miệng, xương sườn mềm nhũn lan tràn ở trong miệng, ánh mắt của hắn sâu thẳm nhìn Yến Thù Thanh, liếm môi một cái, “Không mặn, vừa mềm vừa thơm, ăn thật ngon.”

“Mềm thơm” cái từ này rất hiển nhiên không phải đang hình dung xương sườn, mặc dù đã sớm biết đối diện gia hỏa bên trong hắn là ai, mặt Yến Thù Thanh vẫn là không khống chế được hơi nóng lên.

Tên khốn kiếp này thực sự là vẫn giống như trước kia, một khi nổi hứng trêu chọc tuyệt đối anh không phải đối thủ của hắn.

Trêu ghẹo không thành ngược lại bị trêu lại, Yến Thù Thanh ho một tiếng thu cánh tay về, một bên khuấy động mặt nồi phía trước, một bên lơ đãng thuận miệng hỏi, “Nếu như anh thích ăn lần sau có thể tới nhà của tôi, nói đến nhà trọ của anh cách chỗ của tôi cũng thật là gần a, làm sao trước đây tôi chưa từng thấy anh, anh dọn tới lúc nào vậy?”

Lời này khiến thần sắc Đoan Trạch động lại, bình tĩnh nói, “Không bao lâu, cũng là hơn một tháng đi, tôi lúc thường bận rộn công việc.”

Yến Thù Thanh hí mắt một cái, hơn một tháng vừa vặn chính là thời gian hai người quen biết đến bây giờ, xem ra từ ngày đó gặp gỡ ở khách sạn, cái tên này đã nhìn chằm chằm mình.

Nhưng hắn đến cùng đã từng trải qua những gì, làm sao mà kìm nén, tại sao lại xuống tay với mình, sau lưng đến tột cùng che giấu âm mưu gì...

Vô số vấn đề tràn ngập trong đầu, thế nhưng trên mặt Yến Thù Thanh hoàn toàn không hiện ra, cười một cái nói, “Là công việc gì? Cảm giác chung quanh đây đều là khu dân cư, muốn là đi làm nói coi như ngồi phi hành khí cũng phải rất xa đi.”

“Giúp người khác làm việc vặt, không phải công tác gì đáng kể gì”

Đoan Trạch hàm hồ trả lời một câu, trên mặt thần sắc bất biến, trong lòng có chút chột dạ, hắn phát hiện

mình ở trước mặt người này ngay cả nói dối cũng rất khó khăn, mặc dù biết đến hấn chỉ là tùy tiện hỏi một chút, cũng không nhịn được có chút sốt sắng.

“Xương sườn xong chưa, tôi bưng ra ngoài, tôm sốt làm xong rồi nhớ gọi tôi.”

Nói xong lời này, hấn bưng xương sườn Yến Thù Thanh mới làm xong, quay người đi ra nhà bếp, rất hiển nhiên không muốn tiếp tục tán gẫu.

Yến Thù Thanh nhìn chằm chằm bóng lưng cao lớn của hấn, hơi mím môi, ở góc độ người bên ngoài không thấy được nắm chặt nắm đấm.

Anh nhất định phải tra được rốt cuộc là ai khiến Cận Hằng biến thành bộ dáng xa lạ này!

109. Chương 67-2: Phần 2

Một bữa cơm qua đi, hai người lớn một đứa nhỏ ăn cực kỳ thỏa mãn.

Yến Thù Thanh từ sau khi rời trường quân đội cũng rất ít làm cơm, từ nhỏ đói bụng thành thói quen khiến anh cũng không hứng thú với chuyện ăn uống, một tháng uống dịch dinh dưỡng cũng không cảm thấy gì, thế nhưng rất ít nấu cơm không có nghĩa là không biết làm, nghĩ đến những ngày sau này sinh sống cùng Cận Hằng, ngày hôm nay anh lấy ra bản lĩnh giữ nhà của mình, làm ra những món ăn tinh xảo ngon miệng.

Không chỉ khiến Cận Hằng luôn luôn xoi mói đều khen không dứt miệng, ngay cả Quyển Quyển cũng ăn no đến mức cái bụng căng tròn, tuy rằng nó vẫn không thể cùng người lớn ăn cơm, thế nhưng Yến Thù Thanh chuẩn bị cho nó cháo kê thơm ngát, lại pha thêm cốc sữa bò, Quyển Quyển chỉ hận không thể đem cả cốc sữa bò cùng bát cháo kê nuốt xuống.

Sau khi ăn xong, Yến Thù Thanh đi dọn dẹp nhà bếp, Quyển Quyển còn ở trên ghế sa lon vỗ bụng nhỏ của mình ợ một cái rõ to, nhìn bọn họ một lớn một nhỏ, Đoan Trạch trong lúc hoảng hốt cảm giác tất cả những thứ này thật giống như đều là hấn trước đây vẫn chờ đợi, một người bạn đời, một đứa nhỏ đáng yêu, còn có một ngôi nhà tràn ngập khói lửa.

Lặng lẽ nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, Đoan Trạch đem Quyển Quyển ôm lấy, mở miệng nói thầm.

“Trước đây mẹ nhóc cùng ba ba nhóc ở nhà, cũng tốt đẹp như vậy sao?”

“... A a?” Quyển Quyển một mặt khó hiểu nhìn hấn, nó chưa từng thấy mẹ nha.

Khẩu khí Đoan Trạch chìm xuống, cảm thấy thằng nhóc có thể có thể không hiểu mẹ cùng ba ba là gì, suy

tư nửa ngày, hấn mới uyển chuyển giải thích, “Ừm.. Mẹ cùng ba ba chính là hai người ở trong nhà có thể ôm hôn nhau, ví dụ mẹ nhóc hôn nhóc mặt không đỏ, thế nhưng hôn ba ba nhóc mặt sẽ đỏ.”

Quyển Quyển một mặt mộng mị nhìn thúc thúc trước mặt, “A...”

Vẫn là chưa từng thấy mẹ và ba ba hôn nhau nha.

“ ... ”

Đoan Trạch bỏ qua, đầu hấn nhất định là bị nước vào mới có thể hỏi vấn đề này cho một đứa nhỏ chưa tới một tuổi.”

Hỏi Quyển Quyển không được, hấn vẫn chưa từ bỏ ý định, hấn cảm thấy buổi tối nay hấn nhất định là ăn tôm sốt chua ngọt khá nhiều, tâm lý bốc ra mùi vị vừa ngọt vừa chua.

Hấn hi vọng thời gian dừng lại vào đúng lúc này, càng hi vọng có thể vĩnh viễn chiếm lấy người đàn ông trước mắt, hấn biết đến loại này kích động rất kỳ quái, không có ai sẽ đối với một người mới quen được nửa tháng vừa yêu vừa hận, nhưng hấn đã không muốn tiếp tục xoắn xuýt, càng không muốn lo lắng nhiệm vụ của mình, hấn chỉ muốn ở cùng người đàn ông trước mặt.

Đè xuống tâm lý kích động, hấn quay người đi vào nhà bếp.

Bởi vì nhà trọ chỉ dùng cho mục đích giám thị cho nên quá mức đơn sơ, trong phòng không có người máy gia đình, tự nhiên cũng không có ai rửa chén, Yến Thù Thanh nghe thấy tiếng bước chân quay đầu lại, “Anh tới thật đúng lúc, tôi tìm nửa ngày cũng không tìm được thuốc tẩy, nhà anh làm sao không có thứ gì, lúc thường anh rửa chén thế nào vậy?”

Trước khi cậu tới tôi đều uống dịch dinh dưỡng, cần gì phải rửa chén!

Đoan Trạch ở trong lòng bồi thêm một câu, trên mặt lại thản nhiên, “Có thuốc tẩy a, cậu không tìm được sao, ở trong tủ đó.”

“Nào có?” Yến Thù Thanh nắm tóc, lại dò đầu vào trong tủ tìm lại, trên mặt lộ ra biểu tình mơ hồ hiếm thấy.

Từng trải qua thân thủ bén nhọn của đối phương, cũng từng trải qua bản lĩnh câu người nhiếp phách của tên này, lại chưa từng thấy biểu tình ngu ngốc như vậy, Đoan Trạch trong lòng nóng lên, trái tim cũng theo đó mà âm âm nhảy lên.

Thấp giọng ho một tiếng, thần sắc hấn như thường nói bừa, “Há, khả năng là lúc tôi dọn nhà, người máy đem nó đặt ở phía tủ trên cùng rồi.”

Nói xong hắn làm bộ đập ghế tựa leo lên, một cái tay ở trong tủ lục lọi một phen, “Là ở nơi này, làm sao nhét kỹ như thế, tôi với không tới a, nếu không cậu cứ để chén đĩa ở nơi đó đi, ngày mai tôi tìm được thuốc tẩy rồi tôi rửa cho.”

“Để ở đây một buổi tối không rửa chén đĩa sẽ bốc mùi, anh đi xuống đi, để tôi thử lên xem cho.”

Nói xong Yến Thù Thanh đẩy ra Đoan Trạch vướng chân vướng tay, vén tay áo lên, đứng lên ghế, nhưng tủ này thực sự quá cao, anh không thể với tới, chỉ có thể kiễng mũi chân cho tay vào bên trong tủ tìm tòi.

Cái tư thế này khiến cả người Yến Thù Thanh lộ ra một đường cong duyên dáng, trên mông hai đoạn thịt mềm không ngừng mà ở trước mắt Đoan Trạch lúc ẩn lúc hiện, đôi mắt của hắn càng ngày càng thâm trầm, hầu hết chuyển động trên dưới, giờ tay đẩy ghế tựa một cái.

“Này uy, anh đừng rung ghế!”

“Tôi rung ghế lúc nào, rõ ràng là chính cậu đứng không vững, nếu không tôi đỡ cậu?” Đoan Trạch nói xong lời này quang minh chính đại xoa cái mông của Yến Thù Thanh.

Cả người Yến Thù Thanh trong nháy mắt giống như bị điện giật, run lập cập, mẹ nó... Tên khốn này mắt kí ức làm sao còn lưu manh như vậy!

“Anh sờ vào chỗ nào đấy! Buông tay buông tay!”

Cái cổ Thù Thanh đỏ ửng, đôi mắt Đoan Trạch càng sâu sa, ngoan ngoãn thu tay về.

“Được, vậy cậu tự làm đi.” Nói xong lời này hắn lại nhắc chân đập ghế tựa một cái.

Yến Thù Thanh cả người bất ổn, trực tiếp từ trên ghế ngã xuống, Đoan Trạch được như ý nguyện ôm lấy đối phương, kết quả không cẩn thận đập phải miếng vải dính dầu mỡ dưới đất, dưới chân không vững, trực tiếp té xuống đất.

Yến Thù Thanh xem như là nhìn thấu tính xấu của người này, thuận thế nằm úp sấp về phía trước cả người đều đặt ở trên người Đoan Trạch.

“Tê...” Đoan Trạch bị ngã xuống đất, không nhìn được đau đón hít vào một hơi, mới vừa ngẩng đầu liền đối mặt với Yến Thù Thanh gần trong gang tấc.

Chóp mũi hai người cơ hồ đụng vào nhau, đối diện con mắt màu xanh sẫm của đối phương, trên mặt Đoan Trạch căng thẳng, theo bản năng dời đi tầm mắt.

Yến Thù Thanh câu lên khoé miệng, nắm cằm của hắn quay lại, “Anh cố ý đúng không? Rõ ràng là anh có tà tâm mới cố tình đẩy ghế làm tôi ngã!”

“Cậu xuống đi, tôi không hiểu cậu...” Không chờ hắn nói xong, Yến Thù Thanh cúi đầu hôn lên đôi môi hắn, câu nói kế tiếp nhấn chìm ở giữa răng môi lẫn lộn “!” Đ oan Trạch kinh ngạc trợn to hai mắt, sau đó cả khuôn mặt mang theo vết sọc đều trở nên hồng thắm.

Lúc này ngoài cửa phòng bếp dò ra một cái đầu nhỏ, nghe đến tiếng vang cực lớn Quyển Quyển không nhịn được bỏ tới xem một chút xảy ra chuyện gì, kết quả vừa ngẩng đầu liền thấy hình ảnh ba ba cùng thúc thúc hôn nhẹ.

“Nha!”

Yến Thù Thanh cấp tốc ngẩng đầu lên, bị con trai bắt gặp được cảnh này, anh không được tự nhiên ho nhẹ một cái, vừa muốn mở miệng đuổi con trai đi, Quyển Quyển lại nhìn chăm chăm cái cổ đỏ ửng của Đ oan Trạch, mở to đôi mắt tròn vo.

Có thể cùng ba ba ôm ôm hôn hôn còn có thể đỏ mặt, loại quan hệ đó không phải là...

“A... Mẹ, mẹ!”

Trời tối người yên, Quyển Quyển dựa vào Đ oan Trạch không đi, cắn góc chăn một bộ dạng đáng thương vô cùng, ngay cả ba ba không để ý tới, nhất định phải chờ Trạch Trạch thúc thúc cho nó một câu trả lời.

Đ oan Trạch xưa nay chưa từng chăm sóc đứa nhỏ, vào lúc này bó tay toàn tập, Yến Thù Thanh lại lấy việc để đi rửa bát để trốn tránh, vì vậy trọng trách dỗ đứa nhỏ lại rơi vào trên vai của hắn, thế nhưng rõ ràng đã dỗ vô số lần, Quyển Quyển vẫn là quyết miệng trơ mắt nhìn hắn, chết sống không ngủ, cuối cùng Đ oan Trạch có chút tức giận nói: “Chú đã nói rồi chú không phải mẹ nhóc! Người bên ngoài mới phải!”

“Nha nha... Ba, ba...” Bên ngoài là ba ba, thúc thúc gạt con!”

“Chú với mẹ con... Chú là nói chú với ba ba nhóc hôn nhau không phải giống như nhóc nghĩ, nhóc cũng không cần ghen tị với chú, ba ba nhóc sau này vẫn sẽ hôn nhóc, nhóc hiểu chưa?”

“Nha nha nha...” Xem đi còn nói không phải ba ba, hiện tại đều thừa nhận, không muốn tiếp tục tin tưởng thúc thúc nữa! QAQ

“Còn khóc! Lại khóc ba ba nhóc sau này sẽ là của chú, không có tiểu bàn tử nhóc làm kỳ đà cản mũi, chú với ba ba nhóc hai người càng vui vẻ hơn.”

Đoan Trạch không nhịn được đe dọa, gương mặt băng sơn lại đen sì thoát nhìn đặc biệt hù người, Quyển Quyển khóc thút thút nấc lên một hơi, sau đó càng thêm hung hăng khóc lớn lên, “Nha oa oa ——!”

Trạch Trạch thúc thúc là đại bại hoại, không chỉ cướp ba ba của nó còn gọi nó tiểu bàn tử!

Âm thanh đứa nhỏ khóc lớn, khiến Yến Thù Thanh nghe thấy, anh mở cửa phòng, ngoài phòng bay tới một trận mùi vị huân hương nhàn nhạt, nhìn Đoan Trạch có chút hả hê nói “Ngày hôm nay không dỗ nó ngủ, chúng ta đừng hòng mà có thời gian làm chuyện khác.” Nói xong xoay người rời đi.

Mùi vị huân hương bay vào khiến Đoan Trạch khịt khịt mũi, nghĩ tới hôm nay người đàn ông này tự nhiên chủ động hôn hắn, đại khái là ý tứ muốn cùng hắn tiếp tục phát triển đi? Nghĩ tới những thứ này trái tim hắn đập loạn, nhận lệnh đối với tiểu tổ tông Quyển Quyển giơ tay xin hàng, ôm nó bắt đầu kể chuyện cho nó nghe.

Chuyện hắn kể cực kỳ gay go, Quyển Quyển còn đắm chìm trong bi thương ba ba bị mẹ đoạt đi, thỉnh thoảng a a a a ngắt lời, sau một hồi cuối cùng thẳng nhóc cũng ngủ, Đoan Trạch cũng mệt mỏi, đầu choáng mắt hoa, muốn ra ngoài hỏi lại hỏi Yến Thù Thanh đối với hắn rốt cuộc là có phải là ý đó hay không, thế nhưng cơn buồn ngủ bao phủ tới, hắn đến cùng không thể bỏ lên chỉ có thể ôm đứa nhỏ đồng thời chìm vào giấc ngủ.

Bóng đêm không hề có một tiếng động, toàn bộ trong phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe đến tiếng hít thở quy luật của một lớn một nhỏ.

Sau khi xác định Cận Hằng triệt để ngủ, Yến Thù Thanh vẫn luôn dựa vào ở trên ghế sa lon chớp mắt, mở mắt ra, giơ tay huỷ đi huân hương, hắn đứng lên, rốt cục có cơ hội nhìn khắp bốn phía.

Gian phòng này không thể nghi ngờ là nơi dừng chân tạm thời, tuy rằng Cận Hằng cực lực che giấu, thế nhưng trong phòng ngoại trừ một đồng lớn túi dịch dinh dưỡng ở bên ngoài, căn bản không có nhiều vết tích sinh hoạt.

Yến Thù Thanh giơ tay từ trong túi tiền lấy ra thiết bị định vị Cận Hằng nhét ở trong người hắn, đặt ở bên trong thiết bị truyền tin của mình, lặng yên không tiếng động ở trong phòng kiểm tra, thiết bị truyền tin phát ra âm thanh tí tách khá nhỏ, khi đi đến một chỗ gần cửa sổ, âm thanh tí tách đột nhiên tăng cường.

Anh thân thủ xốc lên tờ báo ở trên bàn, thỉnh linh nhìn thấy thiết bị truyền tin lúc trước bị Đoan Trạch thuận tay ném qua một bên.

Đụng vào màn hình liền nổi lên ánh sáng màu xanh, gợi ý của hệ thống chuyển nhập vân tay cùng mặt mã, anh không khỏi hơi nhướng mày.

Cầm kiếm giả và phục tùng giả một khi ký khế ước thành hôn, có thể mở ra thiết bị truyền tin của đối phương, hơn nữa thiết bị truyền tin ở trong Thương Kiếm, trừ phi là tử vong bằng không có khả năng thay đổi triệt để, nhiều nhất chính là hệ thống đổi mới thăng cấp, thế nhưng thiết bị truyền tin của Cận Hằng

rất hiển nhiên bị người nào đó từng gỡ rối, chặt đứt liên hệ giữa bọn họ.

Trong lúc anh rơi vào trầm tư, thiết bị truyền tin của Cận Hằng đột nhiên lóe lên một cái, một tin tức được gửi đến, bởi vì không có quyền hạn anh không nhìn thấy nội dung, thế nhưng hình ảnh hiển thị tin nhắn đến lại tàn nhẫn mà đâm vào con mắt của anh, làm cho anh trong phút chốc một chút trợn to hai mắt.

Một con rắn độc màu đen mở ra cái miệng lớn như chậu máu cắn một quả cầu lửa.

Đây là huy hiệu của quân bộ nước Á Hi... Anh nằm mơ cũng sẽ không quên!

Hết chương 67-phần 2.

110. Chương 68-1: Phần 1

Ngày thứ hai, đến lúc Đoan Trạch mở mắt, ngoài cửa sổ đã sáng choang.

Hắn bị một trận buồn bực trong lòng làm cho tỉnh giấc, mở đôi mắt mơ mơ màng màng, thành linh nhìn thấy trên ngực một đứa nhỏ mập mạp nằm trên đó, thẳng nhóc phình quai hàm, cái miệng nhỏ tròn vo ngổng lên, hướng hắn ngọt ngào nở nụ cười.

Đoan Trạch bị nó đè lên sắp tắt thở không nhịn được cười một chút, “Tiểu bàn tử, mau đứng lên, chú sắp bị nhóc đè tắt thở rồi.”

Quyển Quyển lại bò lên trước, hai cái tay nhỏ bé nắm lỗ tai của hắn, cười đến đôi mắt híp lại, “... Nha oa nha...”

Trạch Trạch là đồ lười biếng, làm người lớn đến giờ vẫn không chịu rời giường.

Đoan Trạch bị đứa nhỏ bóp mặt, rốt cục triệt để tỉnh lại, đứng dậy ngáp một cái, “Ba ba nhóc đâu?”

Vừa dứt lời, âm thanh Yến Thù Thanh từ bên ngoài truyền đến, “Dậy rồi thì mau đánh răng rửa mặt rồi ra bên ngoài ăn sáng đi, Quyển Quyển cháo kê của con nấu xong rồi, còn muốn ăn hay không?”

Vừa nghe đến hai chữ “cháo kê”, đôi mắt Quyển Quyển trong nháy mắt sáng bừng, vào lúc này cũng không doái hoài tới Đoan Trạch, cong lên cái miệng nhỏ tập tễnh bước ra ngoài phòng ngủ, leo lên chân của ba ba không xuống.

Yến Thù Thanh cười đem nó ôm lấy để lên cái ghế bên cạnh, lúc này Đoan Trạch đã từ trong nhà đi ra,

ngẩng đầu nhìn lên dĩ nhiên đã gần trưa rồi.

Hắn kinh ngạc nhú lông mày một cái, không nghĩ tới bản thân có thể ngủ lâu như vậy, hắn luôn luôn mất ngủ, một chút gió thổi cỏ lay có thể lập tức tỉnh lại, thế nhưng ngày hôm qua ở cùng hai cha con nhà này, hắn dĩ nhiên có thể ngủ được an ổn như thế.

Chẳng lẽ người đàn ông gọi Yến Thù Thanh còn có tác dụng thôi miên?

Tầm mắt của hắn ở trong phòng quét một vòng, cuối cùng rơi vào thiết bị truyền tin để trên bàn, Yến Thù Thanh bất động thần sắc hé mắt, Đoan Trạch thuận tay cầm nó lên đeo ở trên tay.

Quay đầu đối diện con mắt màu xanh lục của Yến Thù Thanh, hắn lại nghĩ tới nụ hôn tối hôm qua, không khỏi nhếch miệng lên nói, “Tôi thật hoài nghi tối hôm qua cậu có phải là không kiềm chế nổi dục vọng của mình, cho nên cố ý ở trong thức ăn hạ thuốc mê hại tôi vẫn luôn ngủ đến bây giờ hay không?”

Yến Thù Thanh bất động thanh sắc liếc mắt nhìn thiết bị truyền tin trên tay hắn, cười giong nói, “Đúng a, tôi không chỉ thả thuốc mê, còn hạ độc vào thức ăn, cho nên tôi làm điểm tâm anh không cần ăn cũng được.”

“Đừng a, cha con hai người ở tại nhà tôi, còn không cho tôi ăn cơm, như vậy cũng thật là không có nhân tính đi.”

Nói xong hắn đem Quyển Quyển ngược đầu đợi ba ba dứt đồ ăn ôm vào trong ngực, ngửi được hương vị nhàn nhạt trong không khí, thuận miệng cười nói, “Nói đến cậu cũng thật chu đáo, sáng sớm đã khiến nhà tôi có mùi hương thơm ngát, cậu thật sự không coi chính mình là người ngoài sao? Cậu thả hương thơm gì vậy?”

Yến Thù Thanh buông xuống con mắt, che khuất thần sắc sâu thẳm trong mắt, “Làm gì có huân hương, là tôi nấu cháo bách hợp, anh có muốn ăn hay không?”

Nói xong anh bưng nồi đặt ở trên bàn, mở ra cái nắp, mùi thơm phân tán, gạo trắng mềm mịn hiện ra ánh sáng lộng lẫy, mặt trên nổi một tầng cánh hoa bách hợp trong suốt, dùng cái muôi một múc cái, phía dưới còn cất giấu hạt sen, táo tàu, đưa vào trong miệng, một luồng mùi vị ngọt ngào tan ra ở đầu lưỡi, trong nháy mắt khiến Đoan Trạch bụng đói cồn cào, triệt để quên lúc trước muốn hỏi cái gì, không chút do dự mà gật đầu một cái.

Một bát cháo bách hợp không chỉ có ngăn chặn miệng Đoan Trạch, cũng làm cho Quyển Quyển thèm ăn chảy nước miếng, rõ ràng đã ăn một bát cháo kê, cũng không ngừng mà thò đầu muốn cướp cháo trong bát của Đoan Trạch.

Đoan Trạch dùng cái thìa dứt cho nó một miếng, đưa nhỏ cao hứng cười khanh khách, suýt chút nữa đem toàn bộ đầu vùi vào bên trong bát cháo, Đoan Trạch nhanh chóng cầm cổ tay nó, cười đậm khuôn mặt của nó, “Này tiểu bản tử, nếu nhóc yêu thích cùng chú cướp đồ ăn như thế, không bằng sau này nhóc cùng ba

ba ở chỗ này của chú đi, để ba ba nhóc mỗi ngày nấu đồ ăn ngon cho chúng ta được không?”

“A oa!” Quyển Quyển ngạc nhiên mở to hai mắt, vừa nghĩ tới sau này mỗi ngày không chỉ có thể bắt nạt thúc thúc ngu xuẩn còn có thể được ăn thức ăn ba ba làm, nhất thời thêm đến nỗi hút ngum nước, theo bản năng nhấc lên khuôn mặt nhỏ tròn vo, một mặt mong đợi nhìn ba ba.

Đoan Trạch cùng đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu thẳm rơi vào trên người Yến Thù Thanh.

Tối hôm qua nụ hôn kia đến cùng có ý tứ gì, hẳn có chút không xác định, hẳn muốn biết quan hệ của hai người bọn họ đến cùng có tính ở cùng một chỗ hay không, cho nên không nhịn được mở miệng thăm dò.

Yến Thù Thanh đương nhiên nghe hiểu được ý tứ của hắn, trong lòng nổi lên chua xót, thế nhưng trên mặt lại bình tĩnh, cho vào bát cháo của mình hai thìa mật ong, sau đó múc một thìa đưa đến trước mặt Quyển Quyển, thẳng nhóc phát ra âm thanh ” a a” biểu thị vui vẻ, không kịp chờ đợi liền đem đầu tiến tới gần.

Yến Thù Thanh không khỏi bật cười, “Ăn từ từ không ai giành với con, về nhà ba ba lại làm cho con, muốn chơi xấu một hồi về nhà lại đùa giỡn, đừng ở trước mặt Đoan Trạch thúc thúc làm mất mặt.”

Lời này vừa nói, trong nháy mắt khiến Đoan Trạch biến sắc, “Thù Thanh...”

Thanh âm quen thuộc nói ra hai chữ quen thuộc, Yến Thù Thanh trở nên hoảng hốt, hít sâu một hơi nói, “Ngày hôm qua vốn là chỉ là muốn mời anh ăn cơm, không nghĩ tới cuối cùng ở nơi này của anh một đêm, thẳng nhóc này gây cho anh không ít phiền phức, thời gian không còn sớm chúng tôi cũng nên về rồi.”

Đoan Trạch biến sắc, mím môi lại nói, “Cậu không phải đến báo ân, gấp như vậy trở lại làm gì.”

Yến Thù Thanh cười cười, “Vừa nãy là ai chê tôi không coi chính mình là người ngoài?”

“Đó là...” Đoan Trạch trong lúc nhất thời hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, vừa nãy hắn làm sao lại nói ra những lời nói một đằng làm một nẻo như thế!

“Được rồi, tôi còn có việc, sau này cũng không phải không gặp được, quá mức lần sau tôi trở lại, anh nhớ tới mở cửa ra cho tôi là được rồi.”

Lúc nói lời này, một muỗng cháo cuối cùng cũng được Quyển Quyển nuốt xuống, Yến Thù Thanh giúp nó vỗ vỗ phía sau lưng, bế nó lên, “Quyển Quyển, chúng ta nên về nhà, chào tạm biệt thúc thúc đi con.”

Quyển Quyển ăn uống no đủ luôn luôn phi thường nghe lời, lúc thường vô luận đi đến nhà ai làm khách, hoặc là được bác trai bác gái hàng xóm cho rất nhiều kẹo, đến khi nói chuyện về nhà lập tức sẽ không chút do dự nhào vào trong lòng ngực ba ba, ngoan ngoãn cùng người khác nói tạm biệt, nhưng hôm nay vừa nghe ba ba nhắc tới hai chữ “Về nhà”, thái độ thẳng nhóc khác thường, bĩu môi muốn khóc lên.

“Nha oa nha... A a...” Thằng nhóc lắc lắc đầu nhỏ, gương mặt không tình nguyện, một bộ dạng nói cái gì cũng không muốn rời đi.

Yến Thù Thanh chưa từng thấy bộ dạng này của Quyển Quyển, tâm trạng không khỏi kỳ quái, “Quyển Quyển chúng ta lần sau trở lại, nghe ba ba nói, mau cùng tạm biệt thúc thúc đi.”

Ai biết lời này vừa nói, Quyển Quyển đầu lắc lợi hại hơn, một đôi mắt to nhanh chóng nổi lên hơi nước, “... Nha oa... Không, không đi...”

Thằng nhóc hiếm thấy nói ra một từ rõ ràng, thế nhưng Yến Thù Thanh lúc này đã không có tâm tư vui mừng, kỳ thực một buổi sáng anh đều cố gắng giả bộ, nếu như tiếp tục ở cùng Cận Hằng, anh không biết mình có thể mất lý trí, nhào tới hỏi hấn cùng nước Á Hi đến cùng có quan hệ gì hay không.

“Con đừng nháo nữa, con như vậy ba ba sẽ không để ý đến con nữa.”

Nói xong anh ôm Quyển Quyển muốn đi ra ngoài, thế nhưng Quyển Quyển lại giống như dự cảm cái gì, đột nhiên khóc lớn lên, trong miệng a a a lâu bầu, “Ba, bánh... Không đi...”

Yến Thù Thanh chưa từng thấy Quyển Quyển khóc thương tâm như vậy, từ khi sinh ra đứa nhỏ luôn luôn vui vẻ, lúc thường rơi vài giọt nước mắt cũng chỉ là giả vờ giả vịt, coi như ngã cũng không khóc, nhưng hôm nay nghe đến muốn rời khỏi sẽ khóc thành bộ dáng này, thật sự là quá khác thường.

Đoan Trạch đứng bên cạnh, gắt gao nhú lại lông mày, “Thù Thanh, cậu nếu là không muốn cùng tôi ở chung một phòng, tối hôm qua chuyện của hai ta có thể trước tiên để ở một bên, tiểu bản tử không muốn đi thì để nó để ở lại đi.”

Nghe hấn nói như thế, Quyển Quyển thút tha thút thít lợi hại hơn, “Nha nha nha” cái mũi nhỏ đỏ bừng hít vào, hướng về phía Đoan Trạch nức nở gọi, “... Mẹ, mẹ...”

Danh xưng này khiến trong lòng Yến Thù Thanh không lý do nổi lên một trận đau xót, trong lòng anh cực kỳ rối loạn, viền mắt cũng theo đó mà sưng lên.

Cận Hằng hiện tại đứng ở trước mặt, anh tìm hấn cả một năm trời, làm sao có khả năng cam lòng rời đi, thế nhưng tối hôm qua biết được tin tức làm cho anh triệt để rối loạn, anh thậm chí đã bắt đầu hoài nghi, tình cảnh trước mắt có phải quân địch gài bẫy hay không.

Cận Hằng đến cùng trải qua cái gì, vì sao lại mất trí nhớ, hay là... Hấn đến cùng còn là Cận Hằng anh yêu trước kia hay không.

Yến Thù Thanh càng thêm rối loạn, hít sâu một hơi, kéo kéo khóe miệng nói, “Anh cả nghĩ quá rồi, tôi không có ý này, anh cũng không cần chiều thằng nhóc này, nó chính là nhìn thấy bạn mới chưa chơi đủ, cho nên mới làm nũng thôi.”

“Thời gian không còn sớm, tôi đi đây.”

Nói xong lời này, anh ôm Quyển Quyển khóc lớn, cơ hồ chặt vật đi ra nhà Đoan Trạch, Đoan Trạch đứng ở sau lưng, theo dõi bóng lưng rời đi của Yến Thù Thanh, loại cảm giác bị người ta khoét một chỗ trong lòng lại nổi lên, nhưng đến cùng hắn cũng không thể khiến Yến Thù Thanh dừng lại bước chân.

Hết chương 68-phần 1.

111. Chương 68-2: Phần 2

Từ nhà Đoan Trạch về nhà, cần phải đi ngang qua một đoạn đường cực kỳ hẻo lánh, vào lúc này đang là giữa trưa, mọi người đều ở nhà nghỉ ngơi cho nên không có ai ra đường.

Quyển Quyển dán mặt vào vai ba ba, vẫn cứ thút tha thút thít rơi nước mắt.

Yến Thù Thanh nào cam lòng để con mình chịu ủy khuất, vào lúc này thấy nó rơi lệ, trong lòng cũng không dễ chịu, một bên giúp nó lau nước mắt một bên nhẹ giọng hỏi, “... Con yêu thích thúc thúc hồi này sao?”

“A...” Quyển Quyển nghẹn ngào một tiếng, gật gật đầu, “Trạch Trạch Trạch...”

Trong tư duy của đứa nhỏ, chỉ có người yêu thích mới nhớ được tên, lúc này mới mới vừa gặp qua hai lần, có thể làm cho đứa nhỏ nhớ nhưng như vậy, Yến Thù Thanh không khỏi không cảm khái huyết thống là một thứ gì đó rất kỳ diệu.

“Vậy là con không muốn chia tay thúc thúc cho nên mới khóc sao?”

Đứa nhỏ đầu tiên là gật đầu, sau đó lại dùng sức lắc lắc đầu, trong miệng phát ra âm thanh a a a a, thoát nhìn cực kỳ sốt ruột, nhưng nó thật sự là quá nhỏ không có cách nào hoàn chỉnh biểu đạt ý của mình, Yến Thù Thanh thực sự đoán không ra ý tứ của nó, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Anh thực sự là nước chảy vào đầu mới có thể cùng một đứa nhỏ chưa tới một tuổi tán gẫu vấn đề này, đứa nhỏ khóc chính là khóc, cần thiết có lý do sao?

Cúi đầu hôn khuôn mặt của thằng nhóc một cái, đối diện đôi mắt giống như đúc đôi mắt Cận Hằng, trái tim Yến Thù Thanh lần thứ hai trầm xuống.

Thiết bị truyền tin của Cận Hằng xuất hiệu huy hiệu của quân bộ nước Á Hi, chuyện này giống như một cơn ác mộng, vẫn luôn quanh quẩn trong đầu anh, làm cho anh cả một đêm đều không thể nhắm mắt.

Buổi tối ngày hôm ấy gặp lại Cận Hằng, anh cũng đã đoán được e sợ Cận Hằng, gia nhập “tổ chức khủng bố” gì đó, cho nên anh ôm cây đợi thỏ, dùng tình cảm của Cận Hằng đối với anh để đánh cược.

Anh đánh cược Cận Hằng mặc dù mất trí nhớ nhưng vẫn có tình cảm với anh, cho nên anh phí hết tâm tư, trong lúc biết rõ hắn theo dõi, cố ý đêm khuya chạy đến quán bar, chính là để Cận Hằng ngoan ngoãn mắc câu.

Dùng hết thủy thủ đoạn, thậm chí không thêm đến xỉa mặt mũi cố ý sắc dụ, rốt cục đổi lấy tín nhiệm của Cận Hằng, triệt để xâm nhập sinh hoạt của hắn.

Thế nhưng sự thật so với anh tưởng tượng còn tàn khốc hơn, anh vốn tưởng rằng Cận Hằng nhiều nhất biến thành một tên lính đánh thuê bị người ta mua chuộc, không nghĩ tới hắn lại có liên quan đến nước Á Hi.

Thượng tá quân bộ Thương Kiếm, lại thành chó săn địch quốc, anh không dám tưởng tượng chuyện này nếu như bị người khác biết được, Cận Hằng một khi khôi phục ký ức, nên làm gì...

Nghĩ tới đây, Yến Thù Thanh hít sâu một hơi, toàn thân rõ ràng bao phủ dưới ánh mặt trời, lại lạnh đến nỗi không khỏi run lập cập.

Anh đoán không ra Cận Hằng đến cùng làm sao thoát khỏi vụ nổ kia, mà nước Á Hi nếu như biết rõ thân phận Cận Hằng, còn phái hắn tới phục kích anh, đến tột cùng bọn họ có dã tâm gì không cần nói cũng biết.

Trong lúc anh rơi vào tâm tư, Quyển Quyển trong ngực đột nhiên không có bất kỳ triệu chứng nào khóc lớn lên.

Yến Thù Thanh lập tức phục hồi tinh thần lại, đứa nhỏ bất an đem đầu chôn ở bên trong cổ anh, tay nhỏ siết chặt cổ áo của anh, khàn cả giọng khóc lóc, “... Nha nha... Ba, bánh... Không... Nha nha nha...”

Trong miệng đứa nhỏ căn bản không nói ra được câu hoàn chỉnh, giống như là bị dọa sợ theo bản năng gọi ba ba, chuyện này chưa bao giờ xảy ra, khiến trong lòng Yến Thù Thanh càng thêm căng thẳng, theo bản năng ôm chặt lấy đứa nhỏ, vừa muốn an ủi, “Ầm” một thanh âm vang lên đột nhiên từ bên tai nổ tung.

Yến Thù Thanh theo bản năng ôm Quyển Quyển lăn khỏi chỗ, viên đạn thứ hai trong nháy mắt bắn vào đúng vị trí vừa nãy anh vừa đứng.

“Oanh” một tiếng ánh lửa bắn ra bốn phía, chiếu sáng hẻm nhỏ hoang tàn chật hẹp này, vách tường bốn phía cũng theo đó rung động, Yến Thù Thanh theo bản năng sờ về phía sau, kết quả nhớ tới chính mình vì không để cho Cận Hằng nghi ngờ, ngày hôm qua rời nhà căn bản không có đeo súng!

“Mẹ nó!”

Anh thầm mắng một tiếng, đã không kịp kiêng kỵ kẻ phục kích mình đến tột cùng là ai, dùng quần áo thật chặt bao lấy Quyển Quyển, ôm chặt nó ở trước người, nhanh chóng chạy về phía đầu hẻm.

Nhưng đối phương giống như là ngày hôm nay tuyệt đối không để cho anh đi ra khỏi hẻm nhỏ này, đạn mãnh liệt lần thứ hai kéo tới, “Ầm ầm” nổ vang ở bên tai, khói thuốc súng tràn ngập, tầm mắt trở nên hoàn toàn mơ hồ, một viên đạn đột nhiên bay đến, Yến Thù Thanh tránh sang bên, miễn cưỡng né đạn, nhưng vẫn là bị trầy cánh tay.

Máu tươi nhất thời chảy ra, Quyển Quyển bị dọa, vừa nhìn thấy máu trên cánh tay ba ba, hoảng sợ “Oa” khóc lên.

Nghe đến âm thanh đứa nhỏ, hỏa lực của đối phương càng mạnh, mỗi một súng đều nhắm ngay đứa nhỏ trong lòng ngực Yến Thù Thanh.

Nghe đến tiếng khóc tâm tê phế liệt, đôi mắt Yến Thù Thanh trong nháy mắt toàn màu đỏ tươi, nhìn chăm chăm chỗ đối phương nổ súng, trong lúc một viên đạn bay đến, cầm lấy một thanh thép ở góc tường ném tới.

“Ầm” một tiếng, vật nặng rơi xuống đất, đối phương phát ra một tiếng thống khổ, tựa hồ hoàn toàn không ngờ tới Yến Thù Thanh mang theo một đứa nhỏ dĩ nhiên còn có thể phản kích.

Bên trong khói thuốc súng, trên đầu tường có một người nhảy xuống, người này có mái tóc màu nâu cùng một gương mặt bất cần đời, mới nhìn quả thực giống như học sinh tuổi không lớn lắm, nhưng bên trong đôi mắt tất cả đều là sát ý.

Yến Thù Thanh xác định bản thân trước đây tuyệt đối chưa từng thấy người này, nhưng vẫn nhìn chăm chăm nòng súng âm lệ của người kia.

Người kia lên tiếng nói, “Yến Thù Thanh, ngày hôm nay mày không trốn được!”

Một tiếng nói xong còn không đợi nhả cò súng, Yến Thù Thanh đã đạp một cước, nòng súng của người kia lập tức chệch hướng, đối diện một bức tường sụp xuống, người kia mắng to một tiếng, hướng về phía Yến Thù Thanh điên cuồng bắn phá.

Yến Thù Thanh đem Quyển Quyển che chở vào trong ngực, lăn khỏi chỗ, trốn tránh mấy viên đạn sượt qua đỉnh đầu, trong lúc người kia không chú ý, nhanh chóng cầm lấy một thanh thép mạnh mẽ đánh ở trên đùi của gã.

Người kia lão đảo một chút, Yến Thù Thanh một cước đạp lên đá bay súng trong tay của tên kia

“Mày là ai, làm sao biết tên của tao!”

Yến Thù Thanh khẽ quát một tiếng, trên gương mặt trẻ con của người kia lộ ra một vết nụ cười tàn độc, “Ngày hôm nay chính là giờ chết của mày, người chết không cần hỏi nhiều vấn đề như vậy!”

Nói xong lời này, gã nắm quyền hướng về phía Yến Thù Thanh đánh tới, Yến Thù Thanh không thể không cuốn vào trận vật lộn này, hai người quyền đâm cước đá, nhất thời lao vào đánh nhau.

Yến Thù Thanh vô tâm ham chiến, trong lồng ngực Quyển Quyển đã sợ đến không có âm thanh, lòng anh nóng như lửa đốt, chỉ muốn nhanh chóng rời đi, nhưng tên này vô cùng khó chơi, một lòng muốn cho anh vào chỗ chết, làm cho anh căn bản không có biện pháp trốn chạy.

Nếu như chỉ có một mình anh đơn đả độc đấu, mặc dù không có vũ khí, anh cũng có thể toàn thân trở ra, nhưng bây giờ trong lồng ngực của anh còn có Quyển Quyển, anh không thể lấy mạng của con trai làm tiền đặt cược, chỉ có thể bị động phòng thủ.

Rất hiển nhiên đối phương nhìn thấu sơ hở của anh, mỗi một chiêu đều hướng về phía Quyển Quyển, toàn thân đứa nhỏ mềm mại, tùy tiện trúng vào một quyền cũng có thể trực tiếp bỏ mạng, Yến Thù Thanh bị buộc từng bước lùi về sau, căn bản không có cách nào phản kích.

Trong lồng ngực ôm con trai, lại phải tránh quyền cước của tên kia, nhưng nếu là đem con trai để qua một bên cùng người này đánh nhau chết sống, ai có thể bảo đảm tên này không có đồng bọn, sẽ không đem Quyển Quyển trực tiếp ôm đi?

Trong lúc nhất thời Yến Thù Thanh tiến thoái lưỡng nan, lúc này người kia một cước đạp lên, anh bảo vệ Quyển Quyển trong lồng ngực, dưới chân lão đảo một cái, tàn nhẫn mà ngã xuống đất, người kia cầm một cây dao sắc hướng về phía anh đâm tới.

Yến Thù Thanh giơ tay nắm lấy, trong nháy mắt dao sắc đâm thủng da dẻ, máu tươi chảy xuống, người kia hung tàn nở nụ cười, “Yến Thù Thanh xuống địa ngục đi!”

Dao găm mạnh mẽ hướng về phía trước đâm một cái, xuyên phá lồng bàn tay Yến Thù Thanh, anh đau đến nổi rên lên một tiếng, ánh mắt đột nhiên liếc về một thanh thép bên cạnh, đột nhiên hướng về phía đầu của người kia mạnh mẽ đập tới.

“Ầm” một tiếng, người kia ngã xuống đất, trong nháy mắt đầu chảy máu, nửa ngày không thể bò lên.

Yến Thù Thanh ôm chặt Quyển Quyển, lão đảo đứng lên, cũng không đoái hoài tới vết thương, tựa như điên chạy về phía đầu hẻm cách đó không xa.

Còn có một chút nữa sẽ chạy tới, chỉ muốn rời đi nơi này, Quyển Quyển sẽ bình an rồi!

Anh đã không kịp đi truy cứu lai lịch của người này, chỉ muốn trước tiên che chở con trai an toàn, thế nhưng trong lúc mắt thấy sắp chạy ra đầu hẻm, “Ầm” một tiếng súng vang, cánh tay phải của anh lập tức

bị đạn xuyên qua.

Đau đớn kịch liệt cùng cảm giác thiêu đốt ở trên người nổ tung, cánh tay phải trong nháy mắt mất đi tri giác, anh hùng hăng ngã xuống đất, tay trái theo bản năng bảo vệ Quyển Quyển trong ngực, thế nhưng lòng bàn tay đã bị dao đâm vào một điểm khí lực cũng không có, Quyển Quyển cứ như vậy trượt mất theo anh ngã xuống đất, đầu nhỏ đập vào hòn đá bên cạnh, máu tươi lập tức chảy ra.

“Quyển Quyển!”

Yến Thù Thanh gào thét một tiếng, cái tên kia đã cầm súng nhào tới, muốn chĩa cò súng về phía Quyển Quyển lúc này đã hôn mê, Yến Thù Thanh thấy vậy đột nhiên nhào tới che chở con trai...

Hết chương 68-phần 2.

112. Chương 68-3: Phần 3

“Ầm” một tiếng vang thật lớn, theo dự liệu đau đớn nhưng không có kéo tới, Yến Thù Thanh đột nhiên quay đầu lại, lập tức đổi mặt đôi mắt mang theo mưa to gió lớn của Đao Trạch.

“Anh...” Trong phút chốc anh mở to hai mắt, căn bản không thể tin được một màn nhìn thấy trước mắt.

“Đi mau! Trước tiên mang Quyển Quyển đi gặp bác sĩ!”

Đao Trạch nhìn Yến Thù Thanh một thân toàn là máu, cùng Quyển Quyển bị đập đầu vào hòn đá nằm ở đó không nhúc nhích, càng làm cho trông mắt của hắn chỉ trong thoáng chốc hoàn toàn đỏ ngầu.

Lúc này cái tên kia bị hắn đập bay bò dậy, người này không ai khác chính là tên có biệt danh bọ cánh cứng cùng ở trong tổ chức với Đao Trạch, gã quay người tìm súng trên đất, lại bị Đao Trạch giống như hùng sư lần thứ hai đập trên đất, hai người nhất thời lao vào đánh nhau, “Mẹ nó, Đao Trạch, mày điên rồi sao!?”

Đao Trạch một quyền mạnh mẽ nện ở trên mặt bọ cánh cứng, hướng về phía Yến Thù Thanh rống to, “Cậu ở đó cũng sờ làm gì! Còn không mau đi!”

Yến Thù Thanh nhìn Đao Trạch giống như thiên sứ từ trên trời giáng xuống, sau đó liếc mắt nhìn Quyển Quyển co rúc ở trên đất, ngực kịch liệt đập trùng, không kịp nói thêm gì nữa, cắn răng bỏ qua Đao Trạch, ôm lấy Quyển Quyển cũng không quay đầu lại biến mất ở đâu hẻm.

Nhìn thấy bóng lưng Yến Thù Thanh biến mất ở trước mắt, Đao Trạch thở phào một cái, hắn căn bản không dám tưởng tượng nếu như hắn không có một đường theo tới, Yến Thù Thanh cùng Quyển Quyển hai

cha con bọn họ hiện tại sẽ như thế nào...

Bọ cánh cứng thừa dịp hấn không tập trung, một đấm đánh tới, cầm lên súng rơi ở một bên, muốn chạy về phía Yên Thù Thanh biến mất, Đoan Trạch lại lập tức chặn ở trước mặt gã.

“Đoan Trạch con mẹ nó mày có phải điên rồi hay không! Mày vì một nhân vật mục tiêu muốn cùng người của mình động thủ!”

“Cậu ta là con mồi của tao, còn chưa tới phiên mày nhúng tay.” Ánh mắt Đoan Trạch hung tàn nhìn bọ cánh cứng chằm chằm, gần từng chữ từng câu mở miệng.

Bọ cánh cứng nghe hấn nói như thế đầu tiên là sững sờ, sau đó châm chọc cười ha hả, “Phi! Con mồi của mày? Loại con mồi nào, có phải loại có thể lên giường không?”

Đoan Trạch mạnh mẽ đấm một đấm, bọ cánh cứng không hề phòng bị gãy một cái răng, miệng đầy là máu, “Con mẹ nhà mày! Đoan Trạch, tao xem mày thực sự là bị Yên Thù Thanh cái đồ dê tiện kia cướp mất hồn phách rồi, ngay cả mình họ gì cũng quên mất!”

“Khoảng thời gian này căn cứ gửi rất nhiều tin tức đến cho mày, thế nhưng mày cũng coi thành gió thoảng bên tai đúng không? Yên Thù Thanh là người thủ lĩnh muốn, mày lại ngang nhiên cãi lệnh, còn cố ý bao che cho nó, có phải mày chuẩn bị phản bội quân bộ hay không?”

“Tao cho mày biết Đoan Trạch, tao không thể mặc mày tìm đường chết như vậy, mày không động thủ đúng không, được, vậy tao thay mày động thủ, ngày hôm nay Yên Thù Thanh tao nhất định sẽ mang về căn cứ, thuận tiện giết đứa nhỏ kia, bắt nó tể những chiến sĩ đã chết của chúng ta!”

Nói xong lời này, trong mắt gã loé ra thần sắc vui sướng, không thấy ánh mắt lạnh lùng vắn vẹo đầy khủng bố của Đoan Trạch.

Trong nháy mắt bọ cánh cứng cầm súng lên, một luồng sức mạnh khổng lồ đột nhiên từ sau đầu kéo tới, bọ cánh cứng lắc mình mình trốn tránh, nhưng vẫn là bị Đoan Trạch một cước đá vào bụng tim.

Đau đớn kịch liệt làm cho gã ngã xuống đất, lúc này Đoan Trạch nhào tới, bọ cánh cứng nhắc chân đạp một cái, hai người trong nháy mắt lao vào đánh nhau.

“Đoan Trạch mày đừng quên mạng của mày là ai cho! Mày động thủ với tao trở về chờ bị xử bắn đi!”

Bọ cánh cứng lớn tiếng gào thét, nhưng vẫn là không khiến Đoan Trạch ngừng lại công kích, “Yên tâm, trước khi tao bị xử bắn, nhất định kéo mày chết chung”

Đoan Trạch dùng ngữ khí cực kỳ bình tĩnh nói ra lời này, động tác lại tàn nhẫn giống như một con thú

điên cuồng mãnh liệt, một giây sau liền muốn đem con mồi xé nát.

Giờ khắc này bên trong đầu hắn trống rỗng, thậm chí cũng nhớ không nổi chính mình là ai, thế nhưng nhìn đến Yến Thù Thanh bị bắn xuyên vai cùng Quyển Quyển đồng thời ngã vào trong vũng máu, hắn không có cách nào ức chế sát niệm trong nháy mắt tràn vào trong đầu.

Đôi mắt chưa đầy tia máu rơi vào trên người bọ cánh cứng, trong đầu một âm thanh không ngừng mà gào thét: Giết người này! Người này đáng chết!

Bọ cánh cứng không phải chưa từng thử qua thân thủ Đoan Trạch, toàn bộ căn cứ không có người nào có thể đánh thắng được hắn, gã cho là lúc thường đó chính là trình độ của Đoan Trạch, không nghĩ đến lúc này hắn càng khiến người ta không rét mà run, cảm giác sợ hãi từ trong lòng lan tràn, gã đột nhiên vùng ra nắm đấm, tiên hạ thủ vi cường.

Ai biết Đoan Trạch như là đã sớm dự liệu đến động tác của gã, đột nhiên nắm lấy quả đấm của gã dùng sức uốn một cái, trực tiếp bẻ gãy cánh tay của gã, sau đó không chờ bọ cánh cứng thu tay lại, hắn đã giơ tay kéo lấy tóc của gã đập đầu gã vào trên tường.

Ngày hôm nay hắn vội vã đuổi theo Yến Thù Thanh, lúc ra cửa không có mang súng, thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng hắn giết người. Bọ cánh cứng cố gắng dùng hết toàn lực phản kích, nhưng chỉ là dựa vào sức lực yếu ớt chống lại, trong miệng gã không ngừng mà chảy máu ra bên ngoài, vẫn còn cắn răng liều chết, “... Yến Thù Thanh là, là người Thương Kiếm, cùng... Chúng ta không phải một đường, cậu ta chỉ có thể hận... Hận mày! Mày... Giết tao, cậu ta cũng không thể là... người của mày... Ha ha...”

“Hận” cái chữ này đã khiến động tác Đoan Trạch đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt đầu óc khôi phục tỉnh táo.

Trong lúc hắn không tập trung, bọ cánh cứng chỉ còn chút hơi tàn giấy dựa cầm lấy súng rơi ở một bên, hướng về phía lồng ngực Đoan Trạch không chút do dự nổ súng.

“Ầm” một tiếng, máu tươi bắn ra, trong lúc bọ cánh cứng nghĩ mình đã thoát thân, Đoan Trạch chỉ là sững người lại, sau đó giống như là không có cảm giác một cước đạp bay súng của gã, đầu gối chặn lại thân thể gã, chặt chẽ siết tóc của gã tàn nhẫn mà đập đầu gã vào trên tường.

Bọ cánh cứng không ngừng mà kêu cứu giấy dựa nhưng không thể làm nên chuyện gì, máu tươi không ngừng mà chảy ra ngoài, cuối cùng co quắp giấy dựa một chút, rốt cuộc không thể mở mắt ra.

Buông tay ra, thi thể bọ cánh cứng trượt sang một bên, Đoan Trạch đứng tại chỗ trở mắt một hồi, tầm mắt chứa đầy tia máu mới chậm rãi phai màu, ý thức dần dần phục hồi lại, lúc này hắn mới cảm giác được ngực đau đớn, thân hình thoát một cái ngã xuống đất.

Đây là sắp chết phải không?

Hắn kéo kéo khoe miệng, dĩ nhiên không chút nào để ý cái vấn đề này, trong đầu đều là hình ảnh bóng lưng Yến Thù Thanh ôm Quyển Quyển rời đi.

Lòng bàn tay dính đầy máu buồng xương, đựng phải một tảng đá trên đất, theo bản năng cúi đầu vừa nhìn, trong phút chốc hấn trợn to hai mắt.

Máu từ lòng bàn tay chảy ra giống như là chịu đựng sức mạnh vô hình nào đó, từ trên da của hắn chảy xuống, biến thành từng giọt máu độc lập, lặn xuống trên tảng đá, mà trên tảng đá lúc trước nhiễm phải một vết máu khô, cũng đã xảy ra cảnh tượng đồng dạng.

Hai dòng máu biến thành vô số giọt máu nhỏ giọt, cuối cùng dĩ nhiên hoàn toàn dung hợp lại cùng nhau, biến thành một quả cầu to bằng lòng bàn tay, “Ba” một tiếng đập xuống đất, lần thứ hai biến thành một bãi chất lỏng, rốt cuộc phân không ra là của ai.

Cảnh tượng này làm cho hắn sợ ngây người, bởi vì đây là hiện tượng “dung huyết” chỉ có ở Thương Kiếm, chỉ có quan hệ huyết thống mới có thể sản sinh, mà nếu như hắn không có nhớ lầm, Quyển Quyển vừa nãy chính là đập đầu vào tảng đá này.

Cho nên... Hắn chẳng lẽ là người Thương Kiếm? Nhưng vì sao hắn lại làm việc cho Á Hi?

Nếu như hắn có quan hệ huyết thống với Quyển Quyển, vậy hắn đến tột cùng là ai? Cùng Yến Thù Thanh là quan hệ như thế nào?

Vô số vấn đề trong nháy mắt tràn ngập đầu óc, đầu hắn trong nháy mắt xông tới một trận đau nhức trước nay chưa có, hắn lập tức ngã xuống đất, đau nhức giống như là muốn đầu hắn nổ tung, khiến toàn thân hắn run cầm cập gào thét.

Vô số hình ảnh xuất hiện qua lại ở trước mắt, từng mảnh vỡ dần dần hiện ra ghép lại với nhau.

Giác mộng đẹp kiều diễm sau say rượu, Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên ý vị thâm trường liếc hắn một cái, khoe miệng lộ ra một vệt ý cười, “Người yêu của tôi gọi là Cận Hằng, anh ta là tên khốn kiếp.”

Tuyết lớn tràn ngập, hắn đi ở bên trong gió tuyết bão bùng, người sau lưng ôm thật chặt cổ của hắn, thấp giọng nói, “Cận Hằng, mặc kệ em, một mình anh đi đi.”

Thảm đỏ thật dài như là không có phần cuối, hắn thấy một đạo thân ảnh màu đen thon dài chậm rãi đi về phía hắn, lộ ra gương mặt tuần tú, hắn không kịp chờ đợi đi lên nắm chặt tay đối phương, lúc này thanh âm của cha xức vang lên bên tai, “Phục tùng giả Yến Thù Thanh, cậu đã suy nghĩ kỹ càng cùng cầm kiếm giả Cận Hằng kết làm phối ngẫu hay chưa, vô luận thuận cảnh hay nghịch cảnh đều đối với anh ta trước sau như một?”

Yến Thù Thanh mang theo nụ cười ánh mắt nhìn sang, nhẹ giọng đối với hắn nói, “Tôi nguyện ý.”

Nụ cười này giống như là đâm rách hồi ức của hắn, trong nháy mắt ở trước mắt nổ tung, vô số phức mảnh vỡ ký ức nổi lên lại, toàn thân hắn không khống chế được phát run, trong đầu vang lên một thanh âm, làm cho hắn nhớ bản thân đã từng có một tên gọi —— Cận Hằng.

Hết chương 68- phần 3.

113. Chương 69-1: Phần 1

Trong lúc Trần Lâm đẩy ra cửa lớn phòng bệnh, Yến Thù Thanh đã mở mắt ra.

Anh dựa vào ở trên giường, trên đầu cùng trên bả vai quần băng gạc, đôi mắt nhìn chăm chăm vào ngoài cửa sổ, tựa hồ đã ngồi như vậy rất lâu.

Trần Lâm bước nhanh đi vào, Yến Thù Thanh nghe thấy tiếng bước chân ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Trần Lâm, lộ ra một vệt nụ cười, “Anh đã đến rồi?”

Cái nụ cười này khiến Trần Lâm sững người lại, theo dõi sắc mặt xanh trắng của Yến Thù Thanh nhất thời nói không ra lời.

Trần Lâm cho là trải qua chuyện lớn như vậy, Yến Thù Thanh rất có thể sẽ không chịu nổi, nhưng giờ khắc này đối phương lại cực kỳ bình tĩnh ngồi ở chỗ này, bình tĩnh đến mức thật giống như người lúc trước cả người đều là máu ôm lấy Quyển Quyển đẩy cửa mà vào không phải Yến Thù Thanh.

Trần Lâm chỉ là một người ngoài vừa nghĩ tới hình ảnh lúc đó đều lòng vẫn còn sợ hãi, huống chi là Yến Thù Thanh luôn luôn yêu thương bảo vệ Quyển Quyển,

Trong lòng Trần Lâm có chút bất an, thu lại thần sắc trên mặt, tiến lên đỡ lấy Yến Thù Thanh, “Trên người cậu bây giờ còn có thương tổn, không thể ngồi lên, nhanh chóng nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Yến Thù Thanh kéo kéo khóe miệng, vung vung tay nói, “Yên tâm, tôi bị thương ra sao trong lòng tôi nắm chắc, không cần lo lắng, không chết được.”

Lời này khiến Trần Lâm không nhịn được lườm một cái, “Đúng a, mạng của cậu rất lớn a, tay trái bị dao đâm khâu năm mũi, cánh tay phải trực tiếp bị đạn thương tổn tới động mạch, chỉ cần trễ một chút nữa cậu có thể bị mất mạng.”

“Dù sao tôi cũng chưa tắt thở mà.” Yến Thù Thanh cười cười, tựa hồ căn bản không đem chuyện này để ở trong lòng.

“Chờ đến lúc cậu tắt thở thì không còn kịp rồi, chính cậu đếm trên đầu ngón tay đi, khoảng thời gian này đến cùng bị thương đã bao nhiêu lần, ba ngày hai đầu chạy tới chỗ này của tôi, hay là cậu chuyển vào bệnh viện sống luôn đi.”

Trần Lâm nói xong lại kéo chăn mền trên người Yến Thù Thanh, “Cậu ngoan ngoãn nằm xuống đi, lần sau tiếp tục làm bữa tắt thở cũng đừng tới tìm tôi.”

Trên mặt Yến Thù Thanh chợt lóe thần sắc bất đắc dĩ, “Tôi thật sự không sao cả, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không tin tôi ngồi dậy đi vài bước cho anh nhìn xem.”

Anh nói xong tránh ra cổ tay Trần Rừng, làm bộ muốn xuống giường.

Lúc này Trần Lâm mới ý thức tới không đúng, bởi vì từ khi vào cửa đến bây giờ, Yến Thù Thanh dĩ nhiên từ đầu tới cuối đều không đề cập với anh ta thương thế của Quyển Quyển, ở trong lòng Yến Thù Thanh Quyển Quyển chiếm phân lượng rất lớn, Trần Lâm so với bất luận người nào rõ ràng hơn cả, đối phương làm sao có khả năng trốn tránh vấn đề này?

“Cậu có phải là muốn đi xem Quyển Quyển?”

Lời này khiến Yến Thù Thanh sững người lại, sau đó lại cười một tiếng, “Tôi chính là cảm thấy trong phòng có chút ngọt ngào, muốn đi ra ngoài đi dạo thôi, anh làm gì nghi thần nghi quỷ.”

Nói xong anh ngồi dậy đứng lên, kéo tới vết thương quấn băng gạc trên vai nhất thời đau đến nổi khoe miệng nhú vào một cái không dễ phát giác, sắc mặt thản nhiên đứng lên vòng qua Trần Lâm muốn đi ra ngoài.

Trần Lâm lập tức ngăn chặn đường đi của anh, lông mày gắt gao nhú lại, “Yến Thù Thanh cậu mới vừa xuống bàn mổ hai giờ, vào lúc này muốn đi chỗ nào!? Cậu bị thương nặng như vậy, có thể có chút lý trí hay không, Quyển Quyển nó chỉ là rách da đầu, căn bản không có gì đáng lo, vào lúc này đang ngủ ở bên trong khoang chữa bệnh, cậu đi cũng không gặp được nó!”

Nghe đến thương thế của Quyển Quyển, Yến Thù Thanh thở một hơi dài nhẹ nhõm, cảm giác đau đớn trong lòng hòa hoãn mấy phần, đề xuống chua xót trong cổ họng, anh giả vờ vô sự kéo kéo khoe miệng, “Có anh chăm sóc tôi tự nhiên yên tâm, anh đừng bận tâm vớ vẩn, tôi không muốn quấy rối đứa nhỏ nghỉ ngơi, thật sự chỉ là đi ra ngoài hóng gió một chút, lập tức trở về.”

Nói xong lời này, anh thậm chí không chờ Trần Lâm mở miệng, mở cửa muốn đi ra.

Anh càng bình tĩnh như vậy, Trần Lâm càng cảm thấy chuyện này không ổn, ở phía sau kéo anh lại, “Nếu không phải cậu đi xem Quyển Quyển, còn có chuyện gì so với đứa nhỏ quan trọng hơn? Thù Thanh, cậu không đúng, con mẹ nó đến cùng cậu làm sao vậy!?”

Nói xong Trần Lâm dùng toàn bộ thân thể chặn ở cửa, gắt gao nhìn chăm chăm Yến Thù Thanh, “Từ lúc cậu cả người đều là máu vào cửa đến bây giờ, một câu giải thích đều không có, tôi cứu nửa ngày người thậm chí ngay cả Quyển Quyển làm sao bị thương cũng không biết, ngày hôm nay cậu nhất định phải đem chuyện này nói rõ ràng, bằng không đừng nghĩ ra khỏi cửa này!”

Yến Thù Thanh mím môi lại, trên mặt giả bộ nở nụ cười hoàn toàn biến mất, biến thành sắc mặt trắng bệch, anh cũng chưa nói cái gì, trực tiếp đẩy Trần Lâm muốn đi ra ngoài, Trần Lâm kéo lấy anh, hai người nhất thời kẻ kéo người đẩy.

Trần Lâm kiên kỵ vết thương trên người Yến Thù Thanh, căn bản không dám dùng sức, nhưng vẫn là gắt gao giữ chặt cửa, Yến Thù Thanh mới vừa làm xong giải phẫu thuốc tê còn chưa dứt, lúc này yếu ớt căn bản không phải là đối thủ của Trần Lâm, nhiều lần giấy dựa liền xé rách vết thương lòng bàn tay.

Từ khi Cận Hằng chết rồi, Trần Lâm cũng chưa từng thấy bộ dạng Yến Thù Thanh cố chấp điên cuồng như vậy, trong lúc nhất thời lại không dám thả tay ra, “Yến Thù Thanh con mẹ nó cậu điên rồi! Đến cùng cái gì đáng giá để cậu liều mạng đi ra ngoài như thế!”

Yến Thù Thanh không giấy dựa được, trên mặt bình tĩnh triệt để hóa thành mảnh vỡ, sắc mặt một mảnh xám trắng, nói giọng khàn khàn, “Không còn kịp rồi... Tôi không đi thì sẽ không còn kịp nữa...”

“Ai?” Trần Lâm căn bản nghe không hiểu anh đang nói cái gì.

Yến Thù Thanh nhắm mắt lại, lồng ngực đập trùng lên xuống, “... Cận Hằng.”

Vừa dứt lời, Trần Lâm lộ ra thần sắc ngạc nhiên, thậm chí có chút hoảng sợ nhìn Yến Thù Thanh, “... Cậu đang nói mê sáng cái gì vậy, Thù Thanh cậu đừng làm tôi sợ, Cận Hằng không phải đã sớm chết rồi, cậu muốn đi đâu tìm anh ta?”

Nói xong Trần Lâm chỉ lo Yến Thù Thanh đầu óc không bình thường, giơ tay xoa trán của anh, lại bị Yến Thù Thanh giơ tay chặn lại.

“Trần Lâm tôi rất tỉnh táo, không phải là đang nói mê sáng, Cận Hằng còn sống, vừa nãy trong lúc bị thương tôi còn đi cùng với hắn.”

“... Thù Thanh, cái chuyện cười này không buồn cười chút nào, tôi xem cậu thực sự là bị Quyển Quyển kích thích cho nên mới ở chỗ này ăn nói linh tinh.” Trần Lâm nắm lấy cổ tay anh, cứng rắn muốn đem anh kéo lên giường.

“Vừa nãy tôi và Quyển Quyển bị người Á Hi quốc phục kích, lúc đó trên người tôi không có súng, trong lồng ngực còn có Quyển Quyển, anh cảm thấy nếu như không có người giúp, hai cha con chúng tôi còn có mạng tới gặp anh hay không”

Một câu nói khiến bước chân Trần Lâm bước chân dừng lại, nhướn mày quay đầu lại.

Yến Thù Thanh thở ra một hơi, biết đến ngày hôm nay nếu như không đem chuyện này nói rõ ràng, Trần Lâm sẽ không để cho anh đi, vì vậy anh trầm mặc chốc lát, đem chuyện lúc trước ở khách sạn gặp lại Cận Hằng đến bây giờ, toàn bộ đều nói ra cho Trần Lâm nghe.

“... Vì điều tra chuyện này, tôi cố ý tiếp cận anh ấy, kết quả lại phát hiện anh ấy và quân địch có liên quan, tôi sợ anh ấy phát hiện tôi giả trò bên trong huân hươu, cho nên vội vàng mang theo Quyển Quyển rời đi, không nghĩ tới ở trên đường lại gặp quân địch phục kích, nếu như không phải Cận Hằng đột nhiên xuất hiện, tôi hiện tại đã tắt thở rồi.”

“Ban đầu ở núi Thương Lan chính là tôi kéo chân sau của anh ấy, mới hại anh ấy biến mất lâu như vậy, lần này nói cái gì tôi cũng không thể tiếp tục bỏ lại anh ấy, tôi hiện tại phải đi tìm anh ấy.”

Đối diện đồng tử lay động bướng bình của Yến Thù Thanh, Trần Lâm dùng sức xoa xoa thái dương, chỉ cảm thấy như là nghe một hồi nói mơ giữa ban ngày.

“... Thù Thanh, cậu cảm thấy được khả năng này? Tùy tiện tìm được một người lại coi anh ta là Cận Hằng, hơn nữa còn có quan hệ với địch quốc, tôi thấy cậu bị hồ đồ mất rồi.”

Yến Thù Thanh cười khổ một tiếng, nhún vai một cái, “Tôi biết anh không tin, tôi cũng không hi vọng có người có thể tin tôi, nhưng người cùng Cận Hằng kết hôn là tôi, dù cho anh ấy hóa thành tro tôi cũng sẽ nhận ra, người khác có thể cho phép một người tùy tiện nguy trang thành anh ấy, thế nhưng tôi tuyệt đối không thể bị hàng nhái lừa gạt.”

“Được, lui 10 ngàn bước mà nói, coi như anh ta thật sự là Cận Hằng, hơn nữa đã đầu phục địch quốc, vậy còn có thể có cái gì nguy hiểm đến tính mạng? Mục tiêu quân địch cũng không phải anh ta, cậu mang theo một thân thương tổn chạy đi tìm anh ta có hữu dụng không?”

Yến Thù Thanh hít một hơi, đến lúc mở miệng âm thanh có chút khàn khàn, “... Trần Lâm, có lẽ là tôi lừa mình dối người, nhưng tôi đến nay không tin tưởng anh ấy đầu phục Á Hi, ban đầu ở khách sạn gặp gỡ, anh ấy rõ ràng có thể giết tôi, nhưng anh ấy không có, sau đó có rất nhiều cơ hội xuống tay với tôi, nhưng anh ấy cũng không có, nếu như anh ấy thật sự cùng quân địch đi chung một con đường, ngày hôm nay sẽ không cứu mạng tôi, anh ấy ba lần bốn lượt cãi lệnh, quân địch chắc chắn sẽ không tha cho anh ấy, nếu anh là tôi... Anh có thể bỏ mặc anh ấy sao?”

Trần Lâm hít một hơi, giơ tay xoa mặt, anh ta biết Yến Thù Thanh một khi quyết định đi làm chuyện gì sẽ không thay đổi, dù có nói như thế nào cũng không thay đổi được.

“Thù Thanh, coi như cậu nói đúng, thế nhưng cậu cũng đừng quên anh ta hiện tại đã biến thành kẻ địch của chúng ta, cậu không thể dùng thái độ trước đây Cận Hằng đối với cậu, để xem xét anh ta của bây giờ, nếu cậu đã muốn kiên trì, tôi cũng không ngăn được cậu, nhưng cậu có nghĩ đến tất cả đều là cạm bẫy địch quốc đặt ra hay không?”

“Giả sử người phục kích cậu cùng Cận Hằng liên thủ gài bẫy, chỉ chờ cậu mắc câu, nếu như cậu đi thì sẽ không bao giờ trở về được.”

Một câu nói khiến Yến Thù Thanh dừng lại bước chân, trong nháy mắt cứng tại chỗ.

Lời nói của Trần Lâm như một thanh kiếm tàn nhẫn mà đâm vào bên trong trái tim của anh, tàn nhẫn mà vạch trần nỗi đau anh cố gắng trốn tránh.

Trong lòng anh chống cự hoài nghi Cận Hằng, lại càng không nguyện ý đem ý nghĩ hèn hạ ác liệt nhất chụp vào trên người mình yêu, nhưng anh không phải không thừa nhận Trần Lâm nói ra tất cả chính là chuyện anh lo lắng nhất.

Nếu như Cận Hằng tiếp cận anh, từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ đều chỉ là một cái bẫy? Rốt cục anh nên làm gì?”

Nếu như anh liều mạng đi ra ngoài như vậy, vạn nhất bỏ mạng, Quyển Quyển mới vừa bị thương sẽ ra sao?

Trong lòng đột nhiên xông tới ý nghĩ khiến anh rung cả mình, anh chặt chẽ mím môi, gian nan nhắm mắt lại, lòng bàn tay siết chặt chán nản mở ra, đến cùng anh không có đi ra khỏi cái cửa này...

Hết chương 69-phần 1.

114. Chương 69-2: Phần 2

Một ý nghĩ sai lầm, thường thường có thể thay đổi rất nhiều thứ.

Lại như Yến Thù Thanh ngày đó không thể bước ra cửa phòng bệnh, liền triệt để mất đi tin tức Cận Hằng.

Anh vốn tưởng rằng Cận Hằng sớm muộn cũng sẽ tìm đến anh, giống như rất nhiều lần trước vậy, người đàn ông cường hãn này luôn có thể chuyển nguy thành an bình an trở lại bên cạnh anh, cho dù là vì tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ cũng tốt, nhưng lúc này đây lại giống như đêm đó ở núi Thương Lan, hần cứ như vậy bỗng dưng biến mất lần nữa, không có để lại tung tích dù chỉ một chút.

Thời gian một tháng ngắn ngủi, người này này giống như một hồi hoa trong gương, trăng trong nước, đột nhiên ra hiện ở bên cạnh anh, quấy nhiễu sinh hoạt của anh, sau khi lưu lại vô số bí ẩn lại lần nữa lặng yên không tiếng động biến mất không thấy.

Yến Thù Thanh không tiếp thụ được thực tế như vậy, nhiều lần đêm khuya tỉnh lại, anh cũng hoài nghi người đàn ông gọi Đoan Trạch này, chỉ là trong lúc anh quá mức tưởng niệm Cận Hằng mới nằm mơ một

hồi mộng đẹp, chờ đến khi giấc mộng tản đi, hắt lại biến thành một phần “tưởng niệm” ở núi Thương sống không thấy người chết không thấy xác.

Thế nhưng trong cuộc sống lại sâu sắc mà để lại vết tích Đoan Trạch, nhắc nhở anh Cận Hằng xác thực đã trở lại.

Yến Thù Thanh lần thứ hai lung ta lung tung không có mục đích tìm kiếm, căn phòng trọ của Đoan Trạch từng ở đã sớm người đi nhà trống, không nhìn thấy nửa điểm vết tích, nửa tháng sau, Quyển Quyển khôi phục xuất viện, tỉnh thoảng mà cầm lấy góc áo của anh, a a a gọi “Trạch Trạch Trạch”, tựa hồ đang hỏi ba ba Trạch Trạch thúc thúc đi nơi nào.

Yến Thù Thanh không đáp lại được, mà trong lòng mơ hồ có một cái đáp án.

Cận Hằng tự nhiên cùng quân địch có lui tới, có thể đã trở về Á Hi quốc hay không? Nếu như anh đi Á Hi quốc, tỷ lệ tìm được hắc có thể lớn hơn một chút hay không?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu khiến Yến Thù Thanh sợ hết hồn.

Anh biết thân phận mình xuất hiện ở Á Hi quốc sẽ nguy hiểm cỡ nào, cũng biết tự mình một người rời đi, ở bên trong tình cầu hoàn toàn xa lạ tìm người giống như mò kim đáy biển, thế nhưng sau khi đề xuống kích động hoang đường, khát vọng trong lòng lại theo cuộc sống chuyển dời không có cách nào ức chế càng lúc càng kịch liệt.

Nhưng anh vẫn còn có mấy phần lý trí, chỉ có thể đem phần này kích động tàn nhẫn mà chôn ở nơi sâu xa nhất trong lòng.

Ngày này, sau khi dỗ Quyển Quyển ngủ đã là đêm khuya, anh rửa mặt một phen, mới vừa trở lại phòng ngủ, thiết bị truyền tin để trên bàn lại đột nhiên vang lên.

Nghe đến tiếng chuông quen thuộc, vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc, ngón tay điểm nhẹ, màn hình hiện ra ánh sáng, trong nháy mắt gương mặt Trần thượng tướng xuất hiện ở trước mắt.

Anh đứng thẳng người giơ tay chào một cái, “Trưởng quan, Liệp Ứng 7712 Thư Yến kính chào ngài.”

Trần thượng tướng đã lâu không thấy Yến Thù Thanh, gương mặt luôn luôn lạnh lùng nở nụ cười, “Mấy ngày không gặp, tinh thần của cậu so với lần trước khôi phục không ít, lần trước nhiệm vụ bảo vệ sứ thần cực kỳ thành công, mấy vị nhân viên quan trọng của quân bộ đều rất hài lòng, Thư Yến cậu cực khổ rồi.”

Nhắc tới nhiệm vụ lần trước Yến Thù Thanh không khỏi nghĩ tới đêm đó gặp lại Cận Hằng, ngoắc ngoắc khóe miệng nói, “Trưởng quan quá khen, đây đều là phận sự của thuộc hạ, lại nói đây cũng không phải là công lao của một mình tôi.”

Trần thượng tướng nở nụ cười, “Thằng nhóc cậu nói giống hệt Hàn Minh, ngày đó sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cậu ta đến báo cáo cho tôi cũng nói như vậy, xem ra hai người cùng nhau hành động cũng rất có ăn ý.”

Khá lâu không nghe thấy hai chữ “Hàn Minh”, Yến Thù Thanh đều sắp quên có người này, vừa nghĩ tới lời nói mê sảng của Hàn Minh lúc trước, còn có chuyện không vui giữa hai người, trên mặt của anh chợt loé lên một vết lúng túng cùng bất đắc dĩ, cười cười dời đi đề tài, “Trưởng quan nửa đêm canh ba gọi tôi, không phải chỉ là để cùng tôi nói chuyện phiếm đúng không? Lần này không phải lại có nhiệm vụ mới gì chứ?”

Trần thượng tướng gật gật đầu, thu lại nụ cười, trên mặt lộ ra nghiêm nghị, “Đúng là như thế, thế nhưng nhiệm vụ lần này so với lần trước phức tạp hơn nhiều.”

Lời này vừa nói, Yến Thù Thanh cũng đã đoán được, anh cau mày nói, “Nhiệm vụ gì vậy, tại sao ngài lại nói phức tạp hơn lần trước?”

“Căn cứ nhận được tình báo, Á Hi nghiên cứu ra một loại bệnh độc kiểu mới, lực phá hoại cùng tính lan truyền rất mạnh, chỉ cần một hạt bụi nhỏ cũng có thể khiến người bên trong 1000 mét vuông lây bệnh thậm chí tử vong, hơn nữa bởi vì là kiểu bệnh độc mới, vừa không có kháng thể cũng không có thuốc đặc hiệu, một khi phân tán ra hậu quả khó mà lường được.”

Vừa nghe lời này Yến Thù Thanh mạnh mẽ nhíu chặt lông mày, “Có phải bọn họ sẽ mang theo bệnh độc đi vào Thương Kiếm?”

“Đúng, ngôi sao sáng giới sinh vật giáo sư Josephine ba ngày sau sẽ đến Thương Kiếm làm giao lưu học thuật, mà căn cứ tình báo của chúng ta, vị giáo sư Josephine mặt ngoài là giảng viên đại học, trên thực tế ông ta còn là người của Á Hi, lần này bệnh độc kiểu mới chính là kiệt tác của ông ta, chúng ta có lý do hoài nghi lần này ông ta đến Thương Kiếm rất có thể sẽ mang theo lượng lớn bệnh độc, vì vậy chúng ta nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, không cho bất luận kẻ nào mang bệnh độc lan tràn vào Thương Kiếm.”

Nghe xong lời này, Yến Thù Thanh mím môi lại, nắm lấy nắm đấm, “Trưởng quan, ngài cần tôi làm gì?”

“Tôi muốn cậu đi giết ông ta.” Trần thượng tướng lạnh lùng nghiêm nghị nheo mắt lại, “Hơn nữa không chỉ có lấy mạng ông ta, còn phải bảo đảm đem loại vi khuẩn này phong kín hoàn chỉnh mang về Thương Kiếm.”

“Chiếm hạm vừa tiếp đất, Josephine cũng đã đến Thương Kiếm, đến lúc đó ông ta tùy tiện động ngón tay, có thể lây lan toàn bộ bệnh độc, mặc dù giết ông ta, còn nhiều người đồng hành cùng ông ta như vậy, rất khó bảo đảm an toàn của Thương Kiếm, cho nên nhiệm vụ lần này nhất định phải ẩn núp đến địch quốc, giết Josephine ở chính Á Hi quốc.”

“Á Hi quốc?” Trái tim Yến Thù Thanh đập mạnh một cái.

Trần thượng tướng không nhìn ra thần sắc khác thường của anh, gật gật đầu, “Ở trong nước chấp hành nhiệm vụ xác thực cực kỳ bất lợi, mà bệnh độc thứ này quá đặc thù, chúng ta không có biện pháp khác,

chỉ có thể ra hạ sách này.”

Nói xong ông ta ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn Yến Thù Thanh, “Nhiệm vụ lần này có lẽ so với lần trước đi núi Thương Lan nguy hiểm hơn rất nhiều, mà tôi vẫn là tín nhiệm cậu nhất, Thư Yến, cậu nguyện ý tiếp thu nhiệm vụ này không?”

Trần thượng tướng không có trực tiếp hạ lệnh, mà là hỏi thăm ý tứ Yến Thù Thanh, như vậy cũng đại biểu cho Yến Thù Thanh có quyền lựa chọn.

Yến Thù Thanh rõ ràng những đạo lý này, trong lúc nhất thời trong lòng nổi lên sóng lớn mênh mông.

Nhiệm vụ lần này giống như Trần thượng tướng nói, nguy hiểm tầng tầng, cực kỳ hiểm trở, thế nhưng trong lòng anh rõ ràng, tình huống thật khả năng so với bây giờ suy đoán còn phức tạp hơn, dù sao cũng là hành động ở địch quốc, hoàn cảnh xa lạ, nguy hiểm không biết, còn có bệnh độc kia không biết lúc nào phát tán... Bất luận bên nào, đều có khả năng bỏ mạng.

Tuy rằng anh không sợ chết, nhưng bây giờ anh đã không phải là người cô đơn, anh nhất định phải gánh vác trách nhiệm của người làm cha, nếu như còn có một phần lý trí, anh cũng có thể uyển chuyển từ chối lần hành động này.

Thế nhưng trong đầu có một thanh âm khác đang không ngừng vang vọng, đây là cơ hội ngàn năm muôn thuở đi Á Hi quốc, cũng là lối ra duy nhất anh tìm được Cận Hằng, anh suy nghĩ lâu như vậy, trông mong lâu như vậy, bây giờ cơ hội từ trên trời giáng xuống đập vào trên đầu anh, anh làm sao cam lòng từ chối...

Hai dòng suy nghĩ tại trong đầu va chạm đan dệt, nhắc lên cuồng phong sóng biển, sau khi anh trầm mặc hồi lâu, lúc ngẩng đầu lên lại đã làm xong lựa chọn.

Đứng nghiêm thẳng thân thể, anh giơ tay chào một cái, “Thuộc hạ nhận mệnh.”

Bốn chữ nặng trịch nói xong, anh biết đến thân phận của mình như thế đi Á Hi chẳng khác nào liều mạng, nhưng anh đã không quản được nhiều như vậy, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, vì Cận Hằng anh nhất định phải liều mạng.

Hết chương 69-phần 2.

115. Chương 69-3: Phần 3

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi anh tìm lý do đem Quyển Quyển giao cho Trần Lâm, liền đi đến sân bay.

Lần hành động này phi thường bí ẩn, không thể minh mục trường đảm đi chiếm hạm, cho nên anh nguy trang thành du khách, xuyên một thân quần áo bình thường, trực tiếp mua vé leo lên phi thuyền dân dụng vận chuyển hành khách, thẳng đến Á Hi quốc xa xôi.

Sau khi anh nhận nhiệm vụ, Trần thượng tướng liền đem địa điểm hành động cùng vị trí gửi cho anh, cũng nhắc nhở anh đến nơi tự nhiên sẽ có người hợp tác tiếp ứng.

Á Hi quốc tài lực cùng thực lực của một nước vẫn luôn không thể khinh thường, một sân bay nhỏ nhỏ kiến trúc tráng lệ, Yến Thù Thanh ngồi trên phi thuyền ngủ cho đến khi đến nơi, vào lúc này trên mặt đồ ửng, không mở mắt nổi, kéo va ly du lịch hình con thỏ lúc trước mua cho Quyển Quyển, một bên ngáp một cái, một bên đi theo đoàn lữ hành đi tới cửa.

Kính áp tròng màu xanh sẫm đeo ở trên mắt khiến đôi mắt Yến Thù Thanh thường thường không thoải mái, vào lúc này đứng ở trước mặt hệ thống kiểm tra, anh tròng mắt nhìn, đôi mắt màu xanh lục không hề chứa đựng sự căng thẳng, hệ thống quét xong vang lên một tiếng “tích” mới tự động cho đi, lúc này Yến Thù Thanh vừa ngẩng đầu, thành linh thấy được Hàn Minh đứng ở cách đó không

xa.

Vì vậy mới biết người hợp tác nhiệm vụ lần này chính là Hàn Minh.

Hàn Minh mặc một áo sơ mi màu đen, phối hợp quần bò hiện ra hình dáng cao to kiên cường, gã cười hướng Yến Thù Thanh vẫy vẫy tay, giống như người quen cũ nhận lấy valy trong tay Yến Thù Thanh.

“Như thế nào, bay một quãng đường có mệt hay không? Chúng ta trước tiên đi uống cà phê cho tỉnh táo một chút nhé.”

Mặt gã tươi cười, thái độ thân mật, Yến Thù Thanh cũng mỉm cười đáp lại, đồng dạng lặng thinh không đề cập tới nhiệm vụ, “Được a, lần đầu tiên tới Á Hi, phiền phức anh làm tài xế cho tôi đi vậy.”

Hàn Minh cười ha hả, hai người vừa đi vừa trò chuyện, dù là ai cũng nhìn không ra mục đích chuyến đi này của bọn họ, còn tưởng rằng bọn họ chính là hai người bạn quan hệ không tệ, cho nên không có đưa tới ánh mắt bất luận người nào.

Sau một phen diễn trò, hai người leo lên phi hành khí, trong nháy mắt bầu không khí lâm vào lúng túng.

Nhớ đến gút mắc ngày đó của hai người, Yến Thù Thanh bó tay toàn tập, chỉ lo Hàn Minh lại mê sảng nói lộn xộn cái gì.

Thế nhưng chính là Hàn Minh lần này không có, trái lại vào thẳng chủ đề, “Thư Yên, cậu cũng thu được vị trí rồi, lần này chúng ta hành động địa điểm là phòng thí nghiệm của Josephine, tôi đã sớm xem qua con đường, nơi này hơn hai mươi tầng, vị trí cụ thể của phòng thí nghiệm không rõ, chúng ta trước tiên cần

phải trà trộn vào đi tìm từng phòng một.”

Yến Thù Thanh gật gù đầu, điểm nhẹ thiết bị truyền tin, bản vẽ sơ đồ Trần thượng tướng gửi tới lập tức được chiếu ra, “Trước cửa cao ốc có hai đội bảo an, sau bốn tiếng thay đổi một lần, hai người chúng ta là gương mặt mới, nếu muốn trà trộn vào phải tranh thủ thời gian bọn họ giao ban.”

Hàn Minh cũng đang có ý đó, “Toàn bộ hệ thống an ninh cao ốc cực kỳ kiện toàn, chúng ta coi như tránh né bảo an tiến vào cao ốc chỉ sợ cũng là nửa bước khó đi, trước hết làm ra hai thân phận giả.”

Hai người một phen thương nghị, bước đầu định ra kế hoạch hành động.

Đêm khuya giờ tý (11h-1h), toàn bộ Á Hi lâm vào một mảnh tăm tối, cao ốc đứng sừng sực nơi đó, ánh sáng màu xanh u ám lập loè.

Một đội bảo an vác súng, ánh mắt sắc bén thân hình mạnh mẽ, một tốp canh gác ở cửa, ngăn chặn hết đường đi vào nơi này, ngay cả con ruồi cũng không thể đi vào.

12 giờ vừa qua, tiếng chuông vang lên, đến thời gian giao ban, đoàn người chỉnh tề đứng thành một đội, chỉ chờ bốn người bảo an đóng giữ tại chỗ, lại quá ba mươi giây, một đội bảo an khác sẽ đứng hạn mà tới.

Trong lúc này, hai đạo bóng đen tựa như tia chớp đồng thời nhảy vào hai cái cửa, một bảo an trong đó tựa có cảm giác, trong phút chốc ngẩng đầu lên, lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì, một giây sau một cái tay đột nhiên từ phía sau vịn gáy cổ của hắn.

Một bảo an khác thấy vậy trong nháy mắt giơ súng về phía hai người kia, không chờ bảo an ấn xuống cảnh báo, một cái chân đạp lên súng của hắn, một giây sau cuỗi lên bả vai của bảo an, hai chân vịn một cái, người này trong nháy mắt tắt thở ngã trên mặt đất.

Kéo theo tên bảo an, đưa bọn họ tới phía sau cánh cửa giấu đi, Yến Thù Thanh xốc lên mặt nạ lộ ra mặt, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của một tên bảo an trong đó mặc vào trên người, dụng cụ trong tay quét qua, mã số, vân tay cùng quyền hạn trong nháy mắt được lưu lại, biến thành một tảng mảng thật mỏng bao trùm ở đầu ngón tay cùng đồng tử.

Lúc này một đội bảo an khác đã tới, chỉ có Yến Thù Thanh một người đứng tại chỗ, mặc vào đồng phục an ninh cố ý mô phỏng tư thế theo sau, trong đêm tối anh cơ hồ cùng người kia giống nhau như đúc.

“Này, làm sao chỉ một mình cậu?”

“Tên kia không chờ đến lúc giao ban đã chạy đi vệ sinh.”

Bảo an một trận cười vang, “Vậy cậu cũng đi đi, nơi này giao cho chúng ta.”

“Cái rắm, lão tử không buồn đi vệ sinh.” Yến Thù Thanh học theo cường điệu mắng to một tiếng, vành mũ che lại nửa gương mặt, ở dưới ánh mắt bọn họ quang minh chánh đại đi vào cao ốc.

Đi vào cao ốc, Hàn Minh đồng dạng thành công tiến vào, hai người trao đổi ánh mắt, giống như bảo an tuần tra, tỉ mỉ thăm dò toàn bộ cao ốc.

Nhưng trong cao ốc thực sự rất nhiều căn phòng, cửa lớn giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả bảng tên trên cửa cũng không có, rất khó ở trong thời gian ngắn tìm được phòng thực nghiệm.

Hai người bỏ ra gần một canh giờ, vẫn cứ không thu hoạch được gì, khoảng cách lần sau bảo an thay ca còn có ba tiếng, nếu như bọn họ không thể trong khoảng thời gian này tìm được phòng thực nghiệm, thì thể của hai tên bảo an nhất định sẽ bị phát hiện, thương lượng một phen, vì tiết kiệm thời gian, hai người phân công nhau hành động.

Hàn Minh trực tiếp đi tầng cao nhất, Yến Thù Thanh phụ trách từ tầng mười trở xuống, thể nhưng lao lực công phu tìm tòi nửa ngày, đi hết toàn bộ mười tầng, vẫn không thấy bóng dáng phòng thí nghiệm.

Yến Thù Thanh xoa xoa thái dương, đang chuẩn bị đi trên lầu trợ giúp Hàn Minh, lại thấy một tên bảo an đi tới, anh cấp tốc vọt đến bên trong góc cầu thang, lúc này tên bảo an kia đã đi lại đây.

Anh dán vào chân tường, đợi người kia đến gần, đang muốn cho hắn một cước, thậm chí vừa mới nhắc thân thể, sau lưng không biết chạm đến cái gì, một cánh cửa đột nhiên đem anh cuốn vào, trong phút chốc bảo an quay đầu lại, lại chỉ nhìn thấy vách tường rỗng tuếch.

Yến Thù Thanh như là rơi vào bên trong một cái động, lăn vài vòng mới lập tức ngã xuống đất, tứ chi của anh bị rách da, đau đến mức anh hít vào một hơi, vừa ngẩng đầu lại mở to hai mắt.

Hết thấy trước mắt quả thực cấu tạo giống như đúc cao ốc vừa nãy, thể nhưng tầng trệt ở nơi này còn có kí hiệu “b1”, thang máy bên cạnh có thể đi thẳng xuống lòng đất, thể nhưng một tầng cao ốc vừa nãy căn bản không thấy thang máy.

Thì ra địa phương quỷ quái này bên trong có càn khôn, vậy phòng thực nghiệm có thể ở đây hay không?

Trái tim Yến Thù Thanh đập mạnh một cái, không còn kịp suy tư nữa, quay người chui vào thang máy, lúc này không biết từ đâu bốc lên một đám “Thây khô” máu me đầy mặt, hướng về phía anh nhào tới.

Thây khô đột nhiên xuất hiện khiến anh sợ hết hồn, xoay người lại chui vào thang máy đạp hai thây khô ra ngoài, nhanh chóng ấn nút đóng cửa, thể nhưng cửa thang máy vừa mới động, càng ngày càng nhiều thây khô dâng lên, gương cái miệng lớn như chậu máu, quơ cánh tay khô quắt, tranh nhau chen lấn vào bên trong.

Những đồ chơi này lực công kích cũng không mạnh, Yến Thù Thanh rút súng ra bắn từng tên một, thể

nhưng số lượng thật sự là quá nhiều, một mình anh căn bản không có cách nào đối phó.

Lúc này thiết bị truyền tin đột nhiên vang lên, “Thư Yên, tôi tìm khắp trên lầu rồi, không phát hiện phòng thực nghiệm.”

Yến Thù Thanh không kịp nói chuyện, giờ một đám đầm vào đầu của một tên thầy khô, Hàn Minh nghe đến âm thanh, gấp giọng hỏi, “Cậu bây giờ ở nơi nào, gặp phải cái gì vậy!”

“Lòng đất tầng một! Phía tây mặt trái cầu thang trên tường có cơ quan, mau nghĩ biện pháp xuống dưới! Tôi bị một đám thầy khô bao vây!”

Một câu nói còn chưa dứt lời, trong thang máy tín hiệu đứt đoạn, lúc này mấy thầy khô bò vào, Yến Thù Thanh cởi áo khoác trên người đập về phía bọn họ, khí vị phía trên áo khoác khiến thầy khô trở nên sôi trào lên, chớp mắt một cái, cửa thang máy chậm rãi khép lại, anh một cước đem tên thầy khô cuối cùng đập ra ngoài, thang máy “Soạt” một tiếng nhanh chóng chuyển động.

Thật vất vả thoát ly hiểm cảnh, Yến Thù Thanh thở một hơi dài nhẹ nhõm, lau mặt trực tiếp đi xuống dưới tầng hầm, dựa theo bố cục cao ốc này, phòng thực nghiệm rất có thể ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong lòng đất.

Thang máy “Keng” một tiếng mở ra, một luồng mùi vị nước khử trùng gay mũi vị phả vào mặt, toàn bộ lòng đất một mảnh u ám, yên tĩnh đến mức có chút sợ hãi.

Yến Thù Thanh hít sâu một hơi, nhẩn nhện da đầu ngứa ngáy, đi về phía nơi aau xa, lúc này “Tích” một tiếng thanh âm chói tai vang lên, anh cả kinh đến mức nổi da gà, bên tai lại truyền đến tiếng hí của thầy khô cùng tiếng kêu thống khổ của Hàn Minh, “Thư Yên... Chạy mau!, thầy khô đi xuống... A ——!”

Rít lên một tiếng, tín hiệu triệt để đứt đoạn, sắc mặt Yến Thù Thanh đột nhiên trắng bệch.

Đi về nơi này chỉ có một bộ thang máy, thầy khô nếu là xuống dưới, anh căn bản không còn chỗ trốn!

Nghĩ tới đây, anh không còn kịp suy tư nữa, tựa như điên vậy chạy về nơi sâu xa, anh nhất định phải đánh cược một lần, chỉ cần tìm được phòng thực nghiệm, có lẽ còn có một chút hi vọng sống!

Trước mắt tia sáng càng ngày càng sáng, quẹo vào trong góc một mảnh ánh sáng trắng xóa đâm tới, anh đột nhiên nhìn thấy cửa lớn đóng chặt, mặt trên dùng chữ Á Hi viết “Josephine”.

Xa xa truyền đến âm thanh tất tất tác tác, thầy khô đuổi theo tới!

Anh hít vào một hơi, không kịp do dự, đột nhiên chạy tới, cửa lớn tự động đo lường đồng tử của anh mở ra, ở nơi ngàn cân treo sợi tóc này, có vật nặng gì đó tàn nhẫn mà nện ở phía sau cổ của anh.

Anh lập tức ngã xuống đất, một mũi tiêm thuốc tê đâm trúng bờ vai anh, được hiệu cường liệt cấp tốc lan tràn, anh gian nan ngồi dậy, lại lại nặng nề ngã trở lại.

Trước mắt hoàn toàn mơ hồ, sau lưng truyền đến tiếng bước chân không nhanh không chậm, dư quang liếc về một đôi giày màu đen, cuối cùng dừng ở bên tay người kia.

Yến Thù Thanh chống đỡ một hơi cuối cùng ngẩng đầu lên, thành linh thấy được một gương mặt cười như không cười.

“Thì ra... Là mày...”

Hết chương 69-phần 3.

116. Chương 70-1: Phần 1

Lúc Yến Thù Thanh tỉnh lại, đầu choáng váng một trận, trong thân thể tựa hồ còn sót lại thuốc mê, làm cho toàn thân anh không nhắc lên một chút khí lực.

Anh mất công tốn sức di chuyển đôi mắt, rốt cục thấy rõ tình huống xung quanh, nơi này đen kịt một màu, trong không khí còn bay lên mùi vị ẩm mốc, tựa hồ là ở dưới tầng hầm, hai tay hai chân anh bị trói, vào lúc này đang ngồi trên một chiếc ghế, xung quanh có rất nhiều dụng cụ thí nghiệm, không cần phải nói cũng biết nơi này là địa bàn của giáo sư Josephine.

Anh quơ quơ cổ tay bị trói ở sau lưng, bả vai mới được làm giải phẫu mơ hồ bị đau, trong bóng tối tuy rằng không nhìn thấy, nhưng anh biết chắc vết thương lại lần xé rách lần nữa.

Nếu như bị Trần Lâm nhìn thấy phỏng chừng anh ta sẽ mắng anh cả buổi.. đương nhiên điều kiện tiên quyết là anh có mệnh gặp lại được anh ta...

Nghĩ tới đây, Yến Thù Thanh lộ ra nụ cười tự giễu.

Lúc này cửa lớn cách đó không xa “Tích” một tiếng vang lên, hệ thống tự động phân biệt thân phận chiếu sáng lên toàn bộ đèn trong tầng hầm, ánh sáng chiếu vào khiến Yến Thù Thanh theo bản năng nhắm mắt lại, bên trong ánh sáng nhìn thấy một bóng người cao to chậm rãi đi về phía anh.

Đối diện đôi mắt màu nâu nhạt quen thuộc, trên mặt Yến Thù Thanh một mảnh bình thản, thậm chí còn có lòng thanh thản trên gheo nói, “Xem ra trước khi tôi bị hôn mê không có bị hoa mắt, thật sự là anh, Hàn Minh.”

Hàn Minh đứng ở trên cao liếc mắt nhìn xuống Yến Thù Thanh, cười một cái nói, “Thấy là tôi rất kinh ngạc sao?”

“Kỳ thực cũng không kinh ngạc lắm.”

“Cậu đã sớm biết tôi sẽ xuống tay với cậu?” Hàn Minh không dễ phát giác nhú lông mày.

“Không biết, thế nhưng có thể đoán được.”

Đối diện đồng tử sâu thẳm của Hàn Minh, Yến Thù Thanh kéo kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười châm chọc.

Bình thường Hàn Minh vẫn là bộ dáng anh tuấn cao lớn, rộng rãi, thiện lương, khóe miệng vĩnh viễn ngẩng cao, khiến cho người ta có một loại cảm giác rất dễ dàng tới gần, thế nhưng giờ khắc này gã triệt để xé rách tầng nguy trang này, trong đôi mắt từ trước đến giờ vẫn luôn chứa đựng ý cười dịu dàng lúc này lại tràn đầy tối tăm ác độc, phối hợp với độ cong cười như không cười nơi khóe miệng, khiến người ta có một loại ảo giác bị rần rần nhìn chằm chằm.

Kỳ thực trước khi anh té xỉu nhìn thấy người đến là Hàn Minh, trong lòng nói không kinh sợ là giả, anh nghĩ tới tất cả khả năng bị tập kích, có lẽ thầy khô sẽ đuổi lại đây, có lẽ bảo an sẽ phát hiện hành tung của bọn họ, càng có lẽ là Á Hi quốc sớm nghe được tin tức cho nên ở đây cố ý ôm cây đợi thỏ.... thế nhưng không có khả năng là Hàn Minh.

Anh không phải chưa từng hoài nghi Hàn Minh, dù sao từ khi vừa mới bắt đầu Hàn Minh xuất hiện đã có quá nhiều sự trùng hợp, hơn nữa lúc trước người này đã từng biểu lộ tình cảm với anh, vì vậy cũng khiến người ta không thể không nghi ngờ động cơ của gã. Thế nhưng hoài nghi chung quy chỉ là hoài nghi, không có bằng chứng cụ thể, hơn nữa dọc theo con đường này, Hàn Minh vẫn luôn ra tay gọn gàng nhanh chóng, thậm chí lúc trước còn bị thầy khô tấn công, vì vậy mới để cho anh lập tức buông lỏng cảnh giác.

Nhưng anh không hiểu, Hàn Minh ẩn núp sâu như vậy đến tận cùng có mục đích gì, lẽ nào chỉ là bởi vì trả thù anh chuyện tình cảm không cho anh ta một câu trả lời? Nếu như vậy cũng không tránh khỏi quá buồn cười...

Trầm mặc chốc lát, Yến Thù Thanh mặt không thay đổi ngẩng đầu lên, “Hàn Minh, gián điệp bán đứng tôi và Cận Hằng ở núi Thương Lan là anh đúng không?”

Hàn Minh đầu tiên là sững sờ, sau đó trầm thấp nở nụ cười, gã không nghĩ tới chỉ là trối Yến Thù Thanh đến đây, đối phương cũng đã đoán được nhiều như vậy, “Cậu nói như vậy cũng không đúng, cái gì gọi là bán đứng? Lúc trước đường đi chính là do các người chọn, cũng không phải tôi ép, làm sao có thể đổ lên đầu tôi?”

Lời này khiến Yến Thù Thanh không khỏi cười lạnh một tiếng, “Đúng a, anh không bán đứng chúng tôi, chỉ là ”Không cần thận” tiết lộ quan hệ thân mật giữa tôi và Cận Hằng cho toàn bộ chiến đội Liệp Ưng mà thôi.”

Hàn Minh nhú mảy, bất động thần sắc hé mắt, “Xem ra cậu đã sớm hoài nghi tôi? Thế nhưng tôi nói là tôi không cố ý, cậu có tin hay không? Lúc trước phàm là người mọc ra mắt đều nhìn ra được hai người quan hệ ám muội, cậu hà tất phải vu oan tôi.”

“Vu oan?” Yến Thù Thanh khoe miệng cười lạnh càng sâu, “Người đoán được quan hệ của chúng tôi khả năng không chỉ có một, thế nhưng nói ra được chỉ có một mình anh.”

Trên mặt Hàn Minh lộ ra biểu tình ủy khuất, chà chà hai tiếng, “Cũng bởi vì tôi nhiều chuyện, cậu liền trực tiếp xử tôi tội tử hình sao?”

Gã đi vòng vèo làm cho Yến Thù Thanh cảm thấy chóng mặt, ánh mắt không khỏi trầm xuống lạnh lùng nói, “Hàn Minh, lời đã nói đến mức này còn che giấu có ý tứ sao, dù sao cũng đã trở mặt, chúng ta cũng không cần ngại có chuyện cứ nói thẳng, lúc trước tại sao ở núi Thương Lan anh đem chuyện của tôi cùng Cận Hằng nói cho Trần thượng tướng, trong lòng anh rõ ràng nhất.”

“Bởi vì anh đã sớm biết đem toàn bộ kế hoạch hành động của chúng ta tiết lộ cho quân địch, anh biết quân địch sẽ ở nơi nào mai phục, cũng biết một khi bị mai phục, chúng ta nhất định phải chia binh hai đường, cho nên anh cố ý tiết lộ quan hệ của tôi và Cận Hằng cho Trần thượng tướng, mục đích chính là muốn tách những người khác ra, để quân địch ra tay với chúng tôi.”

Nói tới chỗ này, đôi mắt Hàn Minh chìm xuống, Yến Thù Thanh trào phúng nở nụ cười, “Làm sao, bị tôi nói trúng rồi? Kỳ thực bây giờ nghĩ lại, có lẽ ngay cả chúng tôi gặp phải cơn bão tuyết kia cũng không phải ngẫu nhiên, mà là có người cố ý bày sẵn? Một khi tuyết lở xe hành quân sẽ không đi được, đoàn người Liệp Ưng cũng chỉ có thể đi bộ trong núi tuyết, càng thêm dễ dàng để cho các người chuẩn xác phục kích có đúng hay không?”

Trong con người Hàn Minh loé lên màu sắc khủng bố sâu thẳm, một câu cũng chưa nói.

Yến Thù Thanh xì khinh bỉ một tiếng, không thối lui chút nào nhìn qua, “Vừa bắt đầu tôi đã hoài nghi anh là nội gián, mỗi tiếng nói từng cử động của anh khắp nơi đều lộ ra quái lạ, bây giờ nghĩ lại càng làm cho người ta không rét mà run, thế nhưng anh đối với Liệp Ưng vẫn luôn trung thành tuyệt đối, ở núi Thương Lan giết địch cũng không có một chút do dự, chuyện này mới ảnh hưởng đến phán đoán của tôi, lúc đó tôi nghĩ mục đích của tên nội gián này là phá hoại hành động của chiến đội Liệp Ưng, thế nhưng nghĩ lại kỳ thực không phải, mục đích thực sự của anh từ khi vừa mới bắt đầu chính là muốn lấy mạng tôi cùng Cận Hằng, những thương tổn của huynh đệ khác, từ đầu tới đuôi đều chỉ là vật hy sinh cho hai người chúng tôi.”

Nghe xong lời này, Hàn Minh trầm mặc chỉ chốc lát sau đột nhiên trầm thấp nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng cơ hồ đến nỗi nổi cuồng loạn.

Gã giơ tay lau nước mắt nơi khoe mắt vì cười quá hả hê, đi tới trước mặt Yến Thù Thanh, cúi người xuống dùng một tư thế cực kỳ thân mật kề sát trước mặt anh, cười nói, “Thù Thanh, cậu thật sự rất thông minh, cơ hồ tôi không cần lên tiếng, cậu cũng đoán ra được.”

Thái độ gã thân mật suông sã làm cho Yến Thù Thanh một trận buồn nôn, đột nhiên quay đầu đi muốn

cùng Hàn Minh kéo dài khoảng cách, anh nheo mắt lại, trong lòng nhắc lên cuồng phong sóng biển, “Anh đã sớm biết thân phận của tôi?”

“Không.”

Hàn Minh cười nhíu mày, giờ tay cầm lấy cằm của Yến Thù Thanh, cứng rắn xoay mặt của anh qua cùng gã đối diện, ngón tay thon dài ở trên mặt anh mập mờ vuốt nhẹ mấy lần, “Tôi không chỉ biết đến thân phận thật của cậu là Yến Thù Thanh, còn biết vì cái gì cậu phải trốn đến chiến đội Liệp Ưng, cũng biết Cận Hằng đối với cậu si tình một mảnh, yêu đến mức chết đi sống lại, thế nhưng cũng đúng, trên giường có một bạn tình thông minh như thế bên cạnh, nếu là tôi cũng không có cách nào nhịn tư vị một mình trông phòng, cậu nói xem có đúng hay không?”

Ngón tay của gã như hai con rắn độc nhỏ dài tiến vào trong cổ, trong nháy mắt tóc gáy toàn thân Yến Thù Thanh nổi tung, anh tàn nhẫn mà hất đầu sang một bên, tránh né ngón tay của hắn, đồng tử đột nhiên co rút lại, “Anh rút xa tôi ra một chút!”

Người này đến cùng lai lịch gì, làm sao có khả năng biết rõ ràng nội tình của anh như thế? Thậm chí ngay cả Cận Hằng cũng phí một chút công phu mới biết anh trốn đến chiến đội Liệp Ưng, người này làm sao mà biết được!

“...Anh rốt cuộc là ai?”

Toàn thân anh căng thẳng ngẩng đầu lên, tay trói ở sau lưng tàn nhẫn mà nắm vào.

Hàn Minh chưa từng thấy Yến Thù Thanh ở trước mặt mình lộ ra sắc mặt trắng xanh như vậy, không khỏi lảng lạng mà thường thức chốc lát, mới cứng rắn kéo lấy tóc của anh, làm cho anh không thể không ngửa đầu cùng gã đối diện, bởi vì bị trói, Yến Thù Thanh căn bản không có cách nào nhúc nhích, giờ khắc này bị vây ở trong lồng ngực Hàn Minh, giống như một con thiên nga sắp chết, một đoạn hầu kết lộ ra, đồng tử Hàn Minh sâu hơn mấy phần, giờ tay ở cần cổ của anh trượt lên trượt xuống mấy lần, cuối cùng xoa nắn hầu kết của anh.

“Thù Thanh, chúng ta cũng không phải ngày thứ nhất quen biết, cậu cần gì phải hiện tại mới đến hỏi tôi vấn đề thế này, nếu cậu sớm ngoan ngoãn như vậy, tôi cũng không đến nỗi hành hạ cậu như thế này.”

Nói xong lời này gã đi tới, chớp mũi cơ hồ sát đôi môi Yến Thù Thanh, xúc cảm hô hấp xa lạ kinh khủng khiến đầu Yến Thù Thanh vang lên ong ong, một giây trước khi Hàn Minh muốn hôn lên, anh đột nhiên ngẩng đầu mạnh mẽ đập vào đầu Hàn Minh.

“Ầm” một tiếng, anh tránh ra khỏi đầu của Hàn Minh, đồng thời cũng bị sứt một miếng da trên đầu, nhưng anh chỉ là dùng vai lau một chút vết máu trên mặt, hướng về phía Hàn Minh gắt một cái, “Nói anh lặn xa một chút con mẹ nó anh điếc à?”

Hàn Minh giờ tay sờ soạng vết máu trên trán, đồng tử âm lệ nhắm mắt lại, đột nhiên nắm lên cổ áo của

Yến Thù Thanh đem anh quăng ở bên cạnh ghế chữa bệnh, đè lên bóp lấy cổ của anh.

“Yến Thù Thanh, tôi khuyên cậu thành thật một chút, đừng ép tôi, lúc trước tôi đã cho cậu cơ hội, hỏi cậu có nguyện ý đi cùng với tôi hay không, thế nhưng cậu đối với tôi thế nào? Trong đầu cậu chỉ coi Cận Hằng là bảo bối, căn bản chưa từng để tôi vào mắt, hiện tại ngược lại hỏi tôi là ai?”

Gã cười lạnh một tiếng, đồng tử gần trong gang tấc tràn ngập ra một tầng điên cuồng đỏ như máu, gần từng chữ từng câu nói, “Bây giờ cậu bị tôi nắm ở bên trong lòng bàn tay, chỉ cần tôi nguyện ý hiện tại dùng lực một chút có thể giết cậu, hoặc là... Trực tiếp đè cậu ra rồi thao cậu.”

Nói đến mấy chữ cuối cùng gã kề sát tới bên tai Yến Thù Thanh, hả hê nở nụ cười, “Tôi ở đây đè lên cậu, trong lòng cậu tâm tâm niệm niệm Cận Hằng, anh ta cũng không hiện ra, tôi khuyên cậu thức thời một chút, đừng u mê không tỉnh như thế, cậu vì anh ta thủ thân như ngọc ngay cả tính mạng của mình cũng không thềm đến xỉa, kết quả thế nào đây? Yến Thù Thanh, cậu nên làm rõ, người quyết định sống chết của cậu là tôi.”

Yến Thù Thanh chỉ cảm thấy buồn nôn một giây sau liền muốn phun ra, trên mặt trở nên trắng bệch, gần từng chữ hỏi, “Anh có ý gì?”

Hàn Minh không khỏi xì cười một tiếng, “Cậu không phải rất thông minh, lẽ nào chuyện này cũng đoán không ra? Cậu cho rằng ban đầu ở núi Thương Lan tại sao trở về là cậu mà không phải Cận Hằng?”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh phút chốc ngẩng đầu lên, nhìn thấy thần sắc của anh, Hàn Minh khoái ý khẽ cười nhẹ, “Thôi thôi, ngược lại Cận Hằng đã là người chết, tôi cũng không trở ngại nói ra tất cả mọi chuyện cho cậu nghe.”

“Cậu đoán rất đúng, mục tiêu của tôi từ khi vừa mới bắt đầu không phải là Liệp Ưng, mà là cậu và Cận Hằng, bởi vì tôi không chỉ tên Hàn Minh, ở Á Hi còn có một tên gọi khác tên là Trạch Nguyên.”

Nghe đến hai chữ “Trạch Nguyên”, Yến Thù Thanh đầu tiên là sửng sờ, sau đó nghĩ đến cái gì đó bỗng nhiên trợn to hai mắt, không dám tin nói, “Anh là...”

Hàn Minh trào phúng nở nụ cười, “Nhớ ra rồi? Không sai, cái người bị cậu và Cận Hằng liên thủ hại chết, Trạch Long chính là anh trai ruột của tôi.”

Đầu Yến Thù Thanh vang lên ong ong, quả thực không thể tin được chuyện hoang đường như thế...

Hết chương 70-phần 1.

117. Chương 70-2: Phần 2

Diện mạo của Hàn Minh cùng với Trạch Long không có nửa điểm giống nhau, nếu như không phải chính miệng gã nói ra, căn bản không thể tin tưởng hai người chính là anh em ruột.

Ban đầu ở hôn lễ bị quân địch bắt cóc, quả thực đã là sỉ nhục cả một đời của anh, thủ lĩnh quân địch Trạch Long ở trên chiến trường còn là kẻ thù của anh, nếu như không phải sau đó Cận Hằng đúng lúc xuất hiện, khả năng hiện tại anh đã thành một bộ thi thể đặt trong phòng thí nghiệm của Á Hi quốc, bị người ta giải phẫu lung ta lung tung.

Đoạn hồi ức này anh và Cận Hằng đều không muốn nghĩ tới, ai nghĩ cho tới bây giờ vòng vòng chuyển chuyển, bản thân dĩ nhiên lại rơi vào trong tay em trai Trạch Long, thật không biết là do lọt mắt xanh của ông trời hay là vận may của anh thực sự quá kém.

Yến Thù Thanh ở trong lòng trào phúng nở nụ cười, bình tĩnh ngẩng đầu lên, “Cho nên từ lần đầu tiên tôi gặp anh trong ký túc xá, chính là kế hoạch một tay anh bày sẵn để dụ tôi vào bẫy?”

“Đúng thì thế nào không đúng thì thế nào?” Hàn Minh không tỏ rõ ý kiến, khinh bỉ xì một tiếng, tựa hồ không muốn nhắc lại chuyện trước đây

Gã đứng ở trên cao nhìn xuống ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Yến Thù Thanh, gằn từng chữ, “Từ khi nghe tin Trạch Long qua đời, tôi đã quyết định chủ ý nhất định phải giết các người, may là tôi nhiều năm nằm vùng ở Thương Kiếm, vẫn luôn ngụy trang thành một chiến sĩ tận trung yêu nước, căn bản không có người hoài nghi tôi là gián điệp, cho nên tôi có thể dễ như ăn cháo tiến nhập vào chiến đội Liệp Ưng.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh hé mắt, “Làm sao anh biết tôi ở chiến đội Liệp Ưng?”

Hàn Minh cười nhạo một tiếng, “Vậy thì phải hỏi Cận Hằng người vẫn luôn tâm tâm niệm niệm cậu.”

Nói xong gã giơ tay nặn cằm Yến Thù Thanh, “Yến Thù Thanh, cậu thật là đủ xảo hoạt, thấy tình thế không tốt liền lập tức trốn chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhưng cậu đừng quên bên cạnh mình còn có một Cận Hằng, anh ta nhớ nhung cậu như vậy, mỗi ngày hận không thể đào ba thước đất tìm ra cậu, dù sao cũng giúp tôi không ít khó khăn.”

Lời này khiến trong lòng Yến Thù Thanh chìm xuống, anh tin tưởng phong cách xử sự của Cận Hằng, tuyệt đối sẽ không sợ ý để người ta bắt được thóp, Hàn Minh nói như vậy nhất định là có người mật báo cho gã.

Đề xuống tâm tư chợt lóe trong lòng, anh trầm giọng xuống nói, “Cho nên anh ẩn núp ở bên cạnh tôi, tại sao cuối cùng lại không động thủ giết luôn của hai chúng tôi, ở núi Thương Lan anh phái nhiều quân địch phục kích như vậy, không phải là muốn đẩy hai người chúng tôi vào chỗ chết sao?”

Nghe Yến Thù Thanh nói như thế, Hàn Minh lộ ra nụ cười quỷ dị, tiến đến bên tai Yến Thù Thanh, dùng tư thế phẳng phất giống như người yêu nhau thân mật rỉ tai nói, “Bởi vì tôi phát hiện thực sự có chút yêu

thích cậu, phục tùng giả mềm mại ngoan ngoãn thực sự nhìn phát chán rồi, nói cho cùng cũng phải tìm một trò chơi mới mẻ, trên đời này từ cầm kiếm giả biến dị thành phục tùng giả cũng chỉ có một mình cậu, nếu như trực tiếp giết cậu quá phí của trời.”

Nói xong gã giống như rắn độc quần lầy con mồi của mình, phun ra lưỡi rắn thật dài, tiến vào lỗ tai Yến Thù Thanh liếm một cái, ngón tay xoa cổ của anh, “... Cậu có biết ánh mắt của mình có bao nhiêu dụ người hay không, có thể mê hoặc Cận Hằng đến trình độ như vậy, quả thực bản lĩnh của cậu rất lớn.”

Lời nói dễ tiện chui vào lỗ tai Yến Thù Thanh, làm cho anh tức giận không nhịn nổi, trong dạ dày một trận dờn sóng lấp biển, buồn nôn cơ hồ suýt chút nữa phun ra, trong lúc Hàn Minh nắm cầm của anh định hôn xuống, anh không biết có sức lực từ đâu, trong nháy mắt Hàn Minh cúi đầu xuống, bỗng nhiên ngẩng đầu nhắm ngay động mạch của gã tàn nhẫn mà cắn mạnh một cái.

Hàm răng không tính sắc bén nhưng vẫn giống như hai hàng dao nhọn, cắn đến mức khiến cổ Hàn Minh sút một miếng thịt, gã đau đến nỗi hét lớn một tiếng, đột nhiên che cái cổ rút lui vài bước, máu tươi tuôn theo chảy xuống.

Lúc này Yến Thù Thanh chán ghét nhổ ra máu trong miệng, “Cút! Con mẹ nó anh thật làm cho tôi buồn nôn! Tôi chỉ hận bản thân đối với anh quá khách khí, không có trực tiếp làm thịt anh giống như Trạch Long.”

Yến Thù Thanh bị đặt ở trên ghế chữa bệnh, hai cái tay trói ở sau lưng, trên bả vai thấm máu chảy ra bên ngoài, hai cái chân bị Hàn Minh đặt ở trên hai tay vịn, giờ khắc này đã tê dại mất đi tri giác, trong thời gian ngắn không hoạt động được.

Cái tư thế này không thể nghi ngờ khiến người ta nảy sinh dục vọng, phối hợp với diện mạo dụ người của anh, dễ như ăn cháo có thể đốt lửa dục vọng của đối phương, thế nhưng ánh mắt của anh lại tàn nhẫn, giống như hai cây dao sắc bén, rõ ràng tư thế không chịu được như thế, trong giây lát đối diện với ánh mắt của anh lại làm cho người ta không dám tiến lên một bước.

Đôi mắt Hàn Minh hẹp dài triệt để chìm xuống, nuốt ngụm nước bọt, trên mặt lộ ra thần sắc dữ tợn vằn vẹo, “Yến Thù Thanh, cậu đừng không biết phân biệt nặng nhẹ, bây giờ mạng của cậu nằm trong tay tôi, cậu có chạy đằng trời cũng không thoát được, tôi có biện pháp để cậu ngoan ngoãn nghe lời, cậu đừng tưởng tôi chưa giết cậu mà được nước làm tôi, nơi này của giáo sư Josephine vật tốt gì cũng có, chỉ cần một mũi tiêm xuống, đừng nói là Cận Hằng, cậu ngay cả mình là ai e sợ cũng không nhớ rõ.”

Nói xong gã liền đi về phía Yến Thù Thanh.

Trên mặt Yến Thù Thanh không có vẻ sợ hãi chút nào, nghe nói như thế thậm chí còn nở nụ cười, “Hàn Minh, nha không hiện tại phải gọi Trạch Nguyên, anh cũng không cần đe dọa tôi, đừng nghĩ tôi là loại binh tôm tướng cua mà sợ mấy trò vớ vẩn của anh, bây giờ tôi là miếng thịt nằm trên thớt gỗ, anh muốn làm gì, tôi cũng không thể ngăn cản, thế nhưng anh đừng quên, anh không giết được tôi nhưng tôi có thể tự giết bản thân mình, anh có bản lĩnh thì cứ đến, nhìn thử xem sau khi tôi chết, quân bộ Á Hi có để yên cho anh hay không!”

Kỳ thực từ sau khi xác nhận thân Hàn Minh, anh đã biết bản thân tạm thời không có nguy hiểm tính mạng.

Bởi vì Á Hi quốc muốn chính là gien cơ thể sống của anh, nếu như anh chết, vũ khí bí mật của bọn họ sẽ bị phá hủy, cho nên dù cho Hàn Minh nói đến thiên hoa loạn trụ, anh cũng tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch bị lừa.

Cái gì vừa bắt đầu báo thù liền muốn giết anh và Cận Hằng, cái gì bởi vì yêu thích anh cho nên mới cố ý hạ thủ lưu tình... Tất cả đều là chó thả cái rắm.

Anh còn không có tự luyện đến nỗi tự cho bản thân là vạn nhân mê người gặp người thích, Hàn Minh muốn giết anh vì báo thù cho Trạch Long, đối với anh có chút tâm tư không đứng đắn, anh không phải không tin, thế nhưng mọi người đều là quân nhân, đều hiểu được ý đồ của đối phương.

Phần tình cảm kích động của bản thân so với lợi ích của quốc gia đâu đáng mấy đồng tiền, là nam nhi chí tại bốn phương không thể vì tình cảm mà làm ảnh hưởng đến cả đất nước.

Cho nên anh dám đánh cược, Hàn Minh hận không thể chém anh thành tám mảnh, cũng không dám trở mặt nhìn anh nạp mạng.

Quả nhiên lời kia vừa thốt ra, thần sắc Hàn Minh cứng đờ, nhất thời đứng ở tại chỗ, trên mặt lộ ra băng lãnh cùng âm trầm trước nay chưa từng có.

Gac không phải không thừa nhận, Yến Thù Thanh nói rất đúng tàn nhẫn mà đâm vào tử huyệt của gã.

Ban đầu ở núi Thương Lan, gã cố ý để quân Á Hi “Chế tạo” tuyết lở, sau đó hiến kế để Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng rời đi đội ngũ, chính là muốn diệt trừ hai người, tình huống của hai người bị phục kích gã đều rõ ràng, thậm chí ngay cả Cận Hằng bị nổ chết bởi đạn tự năng đều là một tay gã an bài.

Thế nhưng kích động qua đi gã mới ý thức được bản thân phạm vào sai lầm lớn, may là Yến Thù Thanh còn sống, lúc này gã mới chuẩn bị kế hoạch kế tiếp, lần này gã để quân bộ Á Hi cố ý gửi tình báo giả cho chiến đội Liệp Ưng, cuối cùng tự tay đem Yến Thù Thanh dẫn vào bẫy rập đã sớm bày sẵn, nếu như bấy giờ người đã chết, chẳng phải công sức của gã đổ hết xuống sông xuống bể.

Nghĩ tới những thứ này, gã nhìn chăm chú Yến Thù Thanh, theo dõi xương quai xanh thon dài lộ ra cùng kia hai cái chân dài bị ép tách ra, đè xuống dục vọng điên cuồng cùng không cam lòng trong lồng ngực, gã gơ tay chỉ chỉ chóp mũi của Yến Thù Thanh, “Được, cậu tự nhiên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách tôi, người đâu đến đây!”

Một tiếng gầm nhẹ, cửa tự động mở ra, mấy tên cấp dưới mặc quân trang đi vào, Hàn Minh chỉ vào Yến Thù Thanh nói, “Đem cậu ta kéo xuống phòng giam trông giữ cẩn thận, tuyệt đối đừng để vị khách quý này Chết” dễ dàng, không có lệnh của tôi bất luận người nào cũng không cho vào thăm viếng!”

“Dạ!”

Ra lệnh một tiếng, Yến Thù Thanh bị che miệng lại, bí mật dẫn đi.

Hàn Minh đem dây trói trong tay vứt mạnh xuống đất, dây khoá rơi xuống đất phát ra một tiếng vang thật lớn, mấy tên cấp dưới bên canh cửa kinh cú thấp đầu, không dám lên tiếng.

Gã kéo kéo cổ áo, đem quần áo lúc trước bị thây khô để lại dấu vết ném xuống đất, xoa xoa thái dương, chẳng được bao lâu bốn tên cấp dưới áp giải Yến Thù Thanh đã trở lại.

Hàn Minh lúc này mới ngẩng đầu lên, “Làm xong chưa?”

“Dạ rồi thủ lĩnh.”

“Có người bên ngoài nhìn thấy sao?”

“Ngoại trừ bốn người thuộc hạ, không có những người khác.”

“Rất tốt.” Hàn Minh nhắm lại đôi mắt màu nâu hẹp dài, cười cười, quay người muốn đi ra tầng hầm.

Lúc này một người hầu vội vã chạy tới, thấp giọng rỉ tai nói, “Thủ lĩnh, quân toạ mời ngài đi một chuyến, nói có chuyện quan trọng thương lượng.”

Hàn Minh đột nhiên nhíu lông mày, lộ ra một nụ cười gằn, “Tin tức đến tai quân toạ cũng nhanh thật”

Nói xong lời này gã xoay người rời đi, mấy người thuộc hạ cúi thấp đầu theo sau lưng, trong nháy mắt Hàn Minh bước ra cửa lớn, đột nhiên quay đầu lại, không có bất kỳ triệu chứng nào đột nhiên nổi sùng, “Ầm ầm ầm” vài tiếng sùng vang lên, bốn người vừa mới áp giải Yến Thù Thanh trong nháy mắt ngã vào trong vũng máu, rốt cuộc không còn mở mắt.

Trong nháy mắt Hàn Minh rời đi cửa tự động chậm rãi khép lại, che giấu một căn phòng đầy máu.

Hết chương 70-phần 2.

118. Chương 71-1: Phần 1

Đêm khuya, yên lặng như tờ.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân, lúc này sau khi cửa lớn hoàn toàn phong toả mở ra, một người mang theo hòm thuốc đi vào, liếc mắt nhìn người nằm trong phòng, hướng người bên cạnh liếc mắt ra hiệu, “Cậu ta thế nào rồi?”

Người kia xì cười một tiếng, “Còn có thể như thế nào, vẫn luôn ngủ, lượng thuốc mê bơm vào cơ thể cậu ta lớn như vậy, nếu như có thể duy trì tỉnh táo, thì quả thực là thần tiên rồi.”

Vừa nghe lời này người kia an tâm gật gật đầu, cúi đầu mở ra hòm thuốc bên cạnh.

Bên cạnh một tân binh liếc mắt nhìn cái ống màu trắng bên trong hòm thuốc, không nhịn được thấp giọng hỏi, “Người này không phải vẫn luôn ngủ, tại sao vẫn muốn tiêm thêm thuốc? Nếu tiêm như vậy... Có thể khiến cậu ta chết hay không?”

Một lính già khác lúc này giơ tay đánh vào người tân binh một cái, “Cậu đừng coi cậu ta là loại nhân vật tầm thường, trước đây cậu ta là thiếu tá quân bộ Thương Kiếm, trên chiến trường giết không biết bao nhiêu con dân của chúng ta, làm người rất xảo hoạt, nếu không tiêm thuốc mê cho cậu ta, giả sử cậu ta chạy chúng ta bỏ cái mạng này ra cũng không đền nổi.”

“Mẹ nó... Lão tử thực sự là không hiểu cấp trên là nghĩ như thế nào, loại người này sao không cho cậu ta một súng bắn chết luôn đi, còn giữ lại làm gì?”

Bên cạnh một người lính mới vừa mở miệng lập tức bị đập một cước, “Con mẹ nó cậu biết cái đêch gì, cấp trên giữ lại mạng sống cho cậu ta tất nhiên là có tác dụng rồi, người không thể chạy không thể chết được, thế nhưng không thể xem thường, chỉ có thể mỗi ngày giam giữ như thế, nếu như cậu ta chạy trốn, đừng nói mấy binh lính nhỏ chúng ta, người bên trong toàn bộ cao ốc đều phải chôn cùng.”

Mấy tên binh lính một bên nói chuyện phiếm, một bên dùng thiết bị truyền tin trên cổ tay mở ra từng lớp cửa kim loại.

Yến Thù Thanh nằm nhoài trên một tấm thảm mỏng, trên người còn mặc quần áo dính vết máu lúc trước, vào lúc này không còn cảm giác nằm ở nơi đó, trên mặt một mảnh hư nhược tái nhợt.

Lúc này mũi kim sắc nhọn ở dưới ánh đèn chột loé lên ánh sáng, vũng vàng mà đâm vào bên trong cổ anh, thuốc mê trong suốt chậm rãi truyền vào trong cơ thể, thân thể Yến Thù Thanh không tự chủ co rúm mấy lần, sau đó giống như con rối bị đứt đoạn, lâm vào giấc ngủ say.

Mấy tên thủ vệ nhìn dáng dấp của anh không khác nào một bãi thịt rữa, yên tâm lộ ra nụ cười châm chọc, tiện tay đóng lại cửa lớn kim loại.

“Oanh” một thanh âm vang lên, cửa lớn tự động khóa lại, mấy người lần thứ hai rảnh rỗi trò chuyện, ai cũng không có chú ý Yến Thù Thanh vốn nên hôn mê, không biết lúc nào mở mắt ra.

Toàn thân cơ bắp tê dại căng đau, đây là di chứng thuốc tê còn sót lại, thế nhưng Yến Thù Thanh giờ khắc này đã không quản được nhiều như vậy, sau khi anh thở một hơi thật dài, đầu bắt đầu nhanh chóng vận chuyển.

Kỳ thực anh cũng chưa hề hoàn toàn ngất thuốc tê, không chỉ là bởi vì trước kia huấn luyện làm cho anh đối với thuốc mê phản tác dụng, trọng yếu hơn là mỗi lần bác sĩ đến tiêm, anh đều cố ý di chuyển cái cổ, để kim tiêm đâm vào xương, tuy rằng đau một chút, thế nhưng nhiều nhất chỉ là hôn mê lập tức có thể khôi phục tỉnh táo.

Cho nên anh rất biết rõ đây đã là ngày thứ ba anh bị giam cầm.

Ba ngày đầy đủ để cho anh thăm dò quy luật làm việc và nghỉ ngơi của một đám thị vệ ngoài cửa, đám người bọn họ cách 24h sẽ giao ban một lần, đến đêm khuya ngoài trừ hai, ba người canh giữ bên ngoài bên ngoài, còn dư lại đều ở bên ngoài ngồi xồm trông coi, mà bây giờ cách thời gian giao ban còn có không tới hai giờ.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Yến Thù Thanh liếc nhìn mấy tên thủ vệ đứng bên ngoài cửa sổ, bất động thanh sắc mím môi.

Hàn Minh sắp xếp bác sĩ tiêm thuốc, cách bốn tiếng sẽ tới một lần, vào lúc này mới vừa tiêm xong một mũi, khẳng định trong thời gian ngắn sẽ không trở về, mà ngoài cửa thủ vệ chờ giao ban thấy anh mới vừa rơi vào “Ngủ say” khẳng định sẽ lơ là cảnh giác, cho nên... Anh nhất định phải nắm lấy hai giờ cuối cùng này, mới có thể ở đây chạy đi.

Nghĩ tới đây, anh lại lần nữa nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích nằm ở nơi đó dù là ai cũng nhìn không ra anh đã từng khôi phục ý thức.

Bóng đêm yên tĩnh, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hôm nay là lễ trung thu một năm một lần của Á Hi quốc, trên đường phố treo đèn kết hoa phi thường náo nhiệt, tất cả mọi người ngóng trông về nhà sớm cùng người thân ăn bữa cơm đoàn viên, mà lúc này mấy tên thủ vệ ở ngoài cửa chỉ có thể buồn bực ngán ngẩm đánh bài tú lơ khơ.

“... Mẹ nó, nhắc tới là nổi giận, cũng bởi vì thằng nhóc ở bên trong kia, chúng ta không được nghỉ lễ.”

“Đúng vậy, binh lính chúng ta quanh năm suốt tháng khổ cực, chỉ ngóng trông ngày lễ có thể về nhà gặp gỡ người trong gia đình, kết quả ngược lại tốt rồi, đừng phải ngồi sao xui xẻo, thật muốn đi vào trực tiếp cho cậu ta hai súng, giết cậu ta xong hết mọi chuyện.”

Lời này khiến mấy người bên cạnh nở nụ cười, “Con mẹ nó cậu thôi đi, cậu muốn giết cậu ta, chúng tôi cũng không thể theo cậu đến mạng, nếu như cậu giận có thể trực tiếp đi vào đập cậu ta hai cái, dù sao cậu ta đã hôn mê nằm đó giống như đám thịt rửa, cậu đập cậu ta cũng không biết.”

Nghe nói như thế, một tân binh bên cạnh mở miệng, “Tôi nghe nói thủ lĩnh để cho bác sĩ tiêm cho cậu ta thuốc mê liều lượng cao nhất, món đồ này một khi tiêm xuống có thể vật chết một con voi, huống hồ liên tục tiêm ba ngày, dù sao còn chưa tới nửa giờ nữa mới giao ban, mấy người các anh về trước đi.”

Lời này nói ra chính là muốn mấy người ở đây nghe được, vốn là phụ trách trông coi không phải là bọn họ, vào lúc này ai cũng không muốn trì hoãn nữa, huống hồ liên tục nhìn chăm chăm ba ngày, nếu thật sự có chuyện đã sớm xảy ra, làm sao có khả năng chờ tới bây giờ?

Mấy người hợp lại cảm thấy được nửa giờ cuối cùng cũng không giải quyết được gì, vì vậy đứng dậy rời khỏi chuẩn bị về nhà, chỉ còn dư lại hai người vốn là thủ vệ chính tiếp tục đánh bài.

Trong lúc đánh say sưa, thủ vệ ngồi đối diện cửa lớn theo bản năng liếc mắt nhìn về phía cửa sổ, kết quả đúng dịp thấy Yến Thù Thanh nằm nhoài trên thảm cả người co quắp.

Chuyện này làm cho gã sợ hết hồn, bỗng nhiên đứng lên, “Mẹ nó, xảy ra chuyện gì vậy, đừng đánh đừng đánh, nhanh chóng nhìn xem.”

Hai người thủ vệ vội vàng đi tới cửa, ấn công tắc đèn, trong nháy mắt ánh sáng chiếu sáng cả mặt thất, liền thấy thân thể Yến Thù Thanh kịch liệt lay động, khoe miệng tay chân không ngừng mà run cầm cập, hai con mắt trợn trừng trắng dã, bên trong miệng phát ra tiếng rên kinh khủng.

Hai người thủ vệ không khỏi sợ hãi, một người trong đó nói vọng vào loa, thấp giọng rống lên, “Này, họ Yến con mẹ nó mày đừng làm trò! Thành thật ở bên trong đi!”

Thế nhưng Yến Thù Thanh như là mất đi ý thức, đối với lời này không hề phản ứng, thân thể co giật càng thêm lợi hại, một gương mặt vốn là trắng bệch ở dưới ánh sáng hiện ra màu xanh tím giống như tử thi, khiến người ta vừa nhìn không rét mà run.

“Con mẹ nó sững sờ làm gì! Nhanh chóng thông báo bác sĩ! Nếu như cậu ta xảy ra chuyện gì chúng ta sẽ chết mất!”

Một người trong đó hét lớn một tiếng, một tên lính khác lúc này mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, vội vàng gạt đầu nhấn thiết bị truyền tin trên cổ tay, mà trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Yến Thù Thanh đột nhiên ho kịch liệt một tiếng, tàn nhẫn mà sặc ra một ngụm máu.

Máy tưới phun ra ngoài, dính ướt cả mũi anh, khiến gương mặt của anh triệt để biến thành màu đỏ tía, thật sự nếu không lập tức cấp cứu, một giây sau có thể trực tiếp tắt thở.

Không kịp liên lạc bác sĩ, một người trong đó chỉ lo Yến Thù Thanh chết rồi sẽ liên lụy đến mình, không chờ tên lính mới gọi điện, mở ra cửa lớn vọt vào, đỡ lên Yến Thù Thanh muốn thăm dò hơi thở của anh.

Ai biết một giây sau, còn không đợi tên thủ vệ phản ứng lại, Yến Thù Thanh toàn thân dính đầy máu lại

đột nhiên mở mắt ra.

Tên thủ vệ kinh hãi đến biến sắc, cuống quýt giơ tay sờ súng bên hông, ai biết Yến Thù Thanh còn nhanh hơn gã, đột nhiên nhảy lên một cái, ghì lại cổ của gã, chờ gã phản ứng lại, súng bên hông đã bị Yến Thù Thanh siết ở trong tay.

Nòng súng đen ngòm nhắm thẳng vào huyết thái dương, kim loại lạnh như băng đâm tới trên da, tên thủ vệ nhất thời nổi lên mồ hôi lạnh, tên lính mới nhìn thấy cảnh này thần sắc kinh hoảng, đột nhiên móc ra súng giơ lên, Yến Thù Thanh trước tiên chĩa súng về phía tên lính mới.

“Cùm cụp” một tiếng, thanh âm rất nhỏ khiến người ta tê cả da đầu, ngón tay anh chỉ cảm hơi uốn lượn một chút có thể lập tức bắn vỡ đầu của tên thủ vệ đang bị anh siết ở trong tay.

“Nếu như mày không muốn bây giờ tao bắn vỡ đầu tên này, mày cứ việc nổ súng.” Thanh âm của anh khàn khàn lại đông lạnh, bên trong con ngươi màu đen một mảnh sâu thẳm, không hề có nửa phần suy yếu giống như vừa nãy.

Vào lúc này hai tên thị vệ mới hiểu được bọn họ đã bị mắc mưu, tên lính mới đôi môi run cầm cập hai lần, lớn tiếng quát, “Mày nghĩ chính mình có thể chạy thoát sao! Qua mười mấy phút nữa sẽ có người tới, mày trốn không được! Lập tức bó tay chịu trời đi!”

Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, “Được a, vậy chúng ta chờ, đến cùng là cứu binh của bọn mày nhanh, hay là súng của tao nhanh.”

“Ầm” một tiếng, đạn bay qua sát da đầu người nọ bắn vào trên mặt tường đối diện, người kia sợ đến hai chân mềm nhũn suýt chút nữa quỵ xuống đất, Yến Thù Thanh cau lên khóe miệng, “Lập tức dừng thiết bị truyền tin của mày mở ra cửa lớn, bằng không một viên đạn tiếp theo sẽ không trật nữa đâu.”

Lính mới xanh cả mặt, lòng bàn tay đổ mồ hôi, giơ súng lạnh lùng nói, “Mày chỉ có một khẩu súng, sau khi mày giết đồng đội của tao cũng không chống đỡ được đạn của tao!”

Lời này chọc Yến Thù Thanh phát cười, “Vậy mày nổ súng đi, chĩa thẳng vào đầu của tao, nhớ lấy tuyệt đối đừng bắn trật.”

Lời này khiến tên lính mới đổ mồ hôi lạnh, một đôi tay thậm chí nắm không được súng, gã đương nhiên không dám thật sự bắn chết Yến Thù Thanh, một khi nổ súng, không chừng cứu không được đồng đội trái lại còn bồi thêm cái mạng của mình.

Trong lúc nhất thời gã đứng im tại chỗ, nòng súng Yến Thù Thanh tàn nhẫn mà để sát về phía trước, “Còn không mau mở cửa! Tiếp tục chần chờ mọi người đều xui xẻo.”

Lính mới không có cách nào, toàn thân run cầm cập mở cửa, trong phút chốc mở cửa ra, gã đột nhiên nổ

súng, Yến Thù Thanh đã sớm ngờ tới gã sẽ dùng chiêu này, cúi đầu trốn một chút, đạn bắn vào tên lính lúc này anh siết chặt ở trong tay.

Lính mới quát to một tiếng, gã không kịp thu tay lại đột nhiên nhào lên, Yến Thù Thanh bắn liên tiếp hai viên đạn, lính mới một đầu ngã xuống đất.

Yến Thù Thanh xé chăn trói chặt hai người này, đem một người trong đó kéo tới một góc, một người khác dùng thảm che lại đặt ở vị trí anh nằm lúc trước, sau đó đổi quần áo một người trong đó, làm xong một phen nguy trang, anh kéo xuống thiết bị truyền tin của hai người kia chạy ra khỏi mật thất.

Bị nhốt ba ngày rốt cục trốn ra được, trong tim anh ầm ầm nhảy lên, nơi này đâu đâu cũng có camera, mặc dù đã là đêm khuya, thế nhưng khó bảo toàn người giao ban không sẽ phát hiện tung tích của anh, cho nên anh nhất định phải ở trong thời gian ngắn nhất thăm dò địa hình nơi này.

Đại khái liếc mắt một cái nhìn về vị trí máy thu hình, anh lắc mình trốn đến một cái góc chết, dùng thiết bị truyền tin lúc này tìm được định vị vị trí lúc này, phát hiện dĩ nhiên còn ở bên trong toà cao ốc kia.

Chỉ có điều chỗ này địa hình quá mức phức tạp, lại giấu quá nhiều bí mật, lúc này mới rất khó tìm đến cửa ra vào, mà lúc trước hành động, toàn bộ cấu tạo cao ốc cũng đã in vào trong đầu của anh, chỉ cần anh có thể tìm tới thang máy lúc trước, nhất định có thể từ nơi này đi ra ngoài.

Nghĩ tới đây, anh không khỏi trường thở ra một hơi, lắc mình nhảy trong bóng tối, dựa vào chỉ dẫn của thiết bị truyền tin, rất nhanh liền tìm được thang máy ẩn giấu trong góc tối

Anh cảm thiết bị truyền tin ở trên cửa quét qua, hệ thống phát ra âm thanh “Tích tích”, trong lúc đang đo lường thân phận, phía sau đột nhiên từ xa đến gần truyền đến âm thanh tất tất tác tác, anh cảm thấy không đúng, đột nhiên quay đầu lại, xuyên thấu qua ánh sáng màu lam trên thiết bị truyền tin, thành linh thấy được một đám cây khô lít nha lít nhút từ xa đi đến...

Mẹ nó... Tại sao lại là thứ quái quỷ này!?

119. Chương 71-2: Phần 2

Xuyên qua hành lang vòng tròn màu trắng, cửa lớn trước mắt “tích” một tiếng mở ra, người hầu ngoài cửa cung kính mà hành lễ, “Thủ lĩnh quân toạ chờ ngài đã lâu.”

Hàn Minh gật gật đầu, tiện tay lấy xuống găng tay trên tay, sải bước đi đi vào, tiến vào lễ đường, trước mắt nhất thời một mảnh tối tăm, hình ảnh toàn tức ở trên đỉnh đầu chiếu ra một bức tinh hà vũ trụ ầm

âm sáng dậy, tia sáng màu đỏ tím chiếu xuống dưới, chiếu sáng gương mặt âm lệ của kẻ ngồi trên cao.

Hàn Minh mặt không thay đổi đi vào, gạt đầu hành lễ, “Quân tọa.”

Mặt của người kia ẩn giấu ở bên trong bóng đen, khiến người ta nhìn không rõ, chỉ nghe được âm thanh khàn khàn đông lạnh, “Hàn thủ lĩnh cũng thật bận rộn, ba ngày rồi mới nhìn thấy cậu, cậu có bận thật không hay cố ý gạt tôi, tôi cũng lười truy cứu, thế nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, nhiệm vụ của cậu đến bây giờ còn chưa hoàn thành, có phải là nên cho tôi một câu trả lời không?”

Hàn Minh ngoắc ngoắc khóe miệng, một mặt bất đắc dĩ nói, “Quân tọa, chuyện bắt người nào có nhanh như vậy, huống chi người này đến cùng khó đối phó bao nhiêu, trong lòng ngài hẳn là rõ ràng nhất.”

Người kia cười lạnh một tiếng, “Cho nên cậu bây giờ là muốn nói cho tôi, từ núi Thương Lan đến tỉnh cầu Alpha, đi một vòng lớn như vậy, cậu vẫn không thể nào bắt lấy Yến Thù Thanh? Hàn Minh, cậu rốt cuộc là không bắt được hay là không muốn bắt?”

“Quân tọa, ngài nói như vậy là đổ oan cho tôi, kế hoạch từ tỉnh cầu Alpha đến núi Thương Lan cũng là ngài chế định, lúc trước ngài cố ý phái một nhánh tiểu binh đi núi Thương Lan gây sự, sau đó liền gửi cho quân bộ Thương Kiếm tình báo giả, không phải là muốn đem Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng dẫn lên núi, tôi đã hoàn toàn dựa theo kế hoạch của ngài đi làm, thế nhưng Yến Thù Thanh lại may mắn trốn thoát, tôi còn có biện pháp gì đây?”

“Còn có mấy lần hành động này, đều là ngài và Trần thượng tướng sau lưng điều khiển từ xa, nói cho cùng tôi chỉ là chân sai vặt mà thôi, có thể tạo được quyết định gì, ngài nói đúng không đối Trần thượng tướng?”

Nói xong lời này, Hàn Minh cười híp mắt nghiêng đầu đi nhìn về phía một người khác trong bóng tối, chỉ nghe một trận tiếng cười trầm thấp, một bóng người cao to từ trong bóng tối từ từ đi ra, lộ ra gương mặt cương trực công chính, người này không ai khác chính là tổng chỉ huy chiến đội Liệp Ưng, Trần thượng tướng.

“Hàn Minh, lời hay tất cả đều bị cậu nói rồi, thế nhưng nếu như cậu không phải tên sai vặt, cậu đã sớm bắt được Yến Thù Thanh, còn chờ tới bây giờ sao? Nói thế nào cậu cũng nên xem lại bản thân mình đi, Yến Thù Thanh cũng là một mầm mống tốt, không phải vạn bất đắc dĩ tôi cũng không muốn bắt cậu ta, cậu nói xem, tôi đã cho cậu bao nhiêu cơ hội cùng Yến Thù Thanh hợp tác, thế nhưng Cận Hằng chết rồi, cậu cũng không thể thành công thu phục Yến Thù Thanh, Hàn Minh cậu cũng thật vô dụng!”

Lời này khiến Hàn Minh đột nhiên nheo mắt lại, lộ ra một nụ cười gằn, “Tôi hữu dụng hay không không tới phiên Trần thượng tướng ngài quan tâm.”

Trần thượng tướng thấp giọng nở nụ cười, “Tôi đích xác không quan tâm chuyện này, mà nếu như tôi nhớ không lầm, nhiệm vụ lần này là cậu cùng Yến Thù Thanh đồng thời hành động, làm sao đến địa bàn của mình, cậu còn có thể để cho cậu ta trốn thoát?”

Nói xong lời cuối cùng, ông ta chuyển đề tài, âm thanh đột nhiên chìm xuống.

Hàn Minh thần sắc bất biến, bình tĩnh nói, “Là tôi bất cẩn, thế nhưng chỉ cần cậu ta không rời đi Á Hi, tôi luôn có biện pháp tìm được cậu ta.”

Nghe nói như thế, quân tọa cùng Trần thượng tướng đều nheo mắt lại, kỳ thực bọn họ chẳng hề tin lời Hàn Minh nói, thế nhưng bên trong khu vực Hàn Minh phụ trách, đều không có cái bóng của Yến Thù Thanh, chuyện này làm cho bọn họ muốn phản bác cũng không được.

Trầm mặc chốc lát, quân tọa trầm giọng mở miệng, thanh âm khàn khàn vang vọng toàn bộ lễ đường, “Bây giờ, trong vòng bảy ngày tôi muốn nhìn thấy Yến Thù Thanh xuất hiện ở trước mặt tôi.”

Hàn Minh gật đầu khom người lại, một câu cũng chưa nói quay người đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra ngoài, một người hầu liền bước nhanh chạy tới, tiến đến bên tai gã thấp giọng nói cái gì đó, trong phút chốc Hàn Minh nhướng mày, “Chạy rồi!?”

Thây khô càng tụ càng nhiều, dưới ánh sáng mờ tối, Yến Thù Thanh thậm chí không thấy rõ mặt của bọn họ, chỉ nhìn thấy cái miệng lớn như chậu máu bên trong lộ ra hàm răng trắng toát, còn có trong không khí nồng nặc mùi huyết tinh hôi thối.

Trong cổ họng chúng nó phát ra tiếng kêu “Vù vù” quái dị, vặn vẹo thân thể người trước ngã xuống, người sau tiến lên nhào lên, trên da mặt khô quắp lộ ra một tầng thi thể màu xanh tím, móng tay thật dài sắc bén như lưỡi dao, hướng về phía Yến Thù Thanh tàn nhẫn mà vung lại đây.

Trên người Yến Thù Thanh chỉ có một cây súng vừa nảy giành được, thế nhưng dù sao đạn có hạn, thây khô quá nhiều, căn bản là không có cách đối phó, anh bị vây ở bên trong một đám “Thi thể”, chỉ có thể tay không nghênh chiến.

Vừa bắt đầu anh còn có thể miễn cưỡng ứng phó, thế nhưng thân thể còn sót lại thuốc mê càng ngày càng mềm nhũn, căn bản không làm gì được, nhiều lần suýt chút nữa bị thây khô nhào lên cắn đứt cái cổ.

Đột nhiên phía sau lưng chìm xuống, một thây khô đột nhiên nhào lên, muốn cắn vào cổ anh, Yến Thù Thanh ngất lấy cổ của nó đem nó kéo xuống, một cước chặt nát đầu nó.

Lúc này cửa thang máy mới vừa mở ra bởi vì không có ai mới chậm rãi khép lại, Yến Thù Thanh lão đảo đứng dậy chạy gấp rút về phía trước, lúc này phía sau ba con thây khô nắm chặt lấy chân của anh, anh không thể không bắn ra viên đạn cuối cùng, tránh khỏi trời buộc, trong phút chốc cửa khép lại anh chui vào khe cửa.

Trong lúc anh thở một hơi dài nhẹ nhõm, “Ầm” một tiếng súng vang lên, trực tiếp bay qua lỗ tai của anh, anh lắc mình tránh né, đèn lớn trên đỉnh đầu lại đột nhiên sáng ngời ——

Ánh sáng mãnh liệt làm cho anh theo bản năng nhắm mắt lại, một giây sau mở ra, anh đã bị vô số nòng súng chặn lại, lúc này trên cầu thang truyền tới tiếng bước chân, anh vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt điên cuồng hiện ra màu đỏ tươi của Hàn Minh.

“Đem cậu ta trói lại cho tôi!”

Ra lệnh một tiếng, Yến Thù Thanh thở ra một hơi, lông mi buông xuống tự giấu nở nụ cười, anh biết đến tối nay e sợ anh lạnh ít dữ nhiều.

“Rầm” một chậu nước đá tàn nhẫn mà giội vào mặt Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh theo bản năng run lập cập, từ hôn mê tỉnh lại, đây đã là lần thứ mấy từ bên trong thuốc mê tỉnh lại anh ngay cả mình cũng không thể đếm hết được, đối diện đôi mắt đỏ ngầu của Hàn Minh, anh kéo kéo khóe miệng, “Mày chỉ có một chiêu này thôi ạ.”

“Ba” một tiếng chói tai vang lên, Hàn Minh giơ tay tát vào mặt Yến Thù Thanh, khiến anh phun ra một búng máu.

Hàn Minh đi tới trước mặt, theo dõi gương mặt trắng noãn của anh, trong mắt lộ ra sát ý cực kỳ nguy hiểm.

“Yến Thù Thanh cậu cũng thật là không biết phân biệt tốt xấu, ở chỗ này của tôi ngoan ngoãn sống sót không được sao, tại sao từ đầu tới cuối cậu luôn luôn đối nghịch với tôi.”

Nghe gã nói như thế, Yến Thù Thanh khinh bỉ xì một tiếng, hướng về phía gã nhổ một bãi nước miếng, ngay cả lời cũng lười nói thêm nữa.

Hàn Minh nắm lấy cằm của anh, buộc anh cùng gã đối diện, nghĩ đến những câu nói vừa nãy của quân toạ, ánh mắt của gã càng thêm âm độc.

Gã không nghĩ sớm như vậy đem Yến Thù Thanh giao ra, người này là mơ ước hồi lâu của gã, thật vất vả mới nắm ở bên trong lòng bàn tay, làm sao có khả năng chưa được hưởng qua tư vị, vô cố làm lợi cho phòng thực nghiệm, thế nhưng Yến Thù Thanh rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách gã không khách khí.

“Hiện tại tất cả mọi người đang tìm cậu, một khi cậu từ nơi này đi ra ngoài, lập tức sẽ bị bắt vào phòng thực nghiệm, giải phẫu thành vô số mảnh, là tôi cứu cậu, cậu còn muốn chạy chỗ nào?”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh cười lạnh, “Tao tình nguyện bị người ta bắt vào phòng thực nghiệm,

cũng tốt hơn bị một con chó nhìn chăm chăm, đừng cho là tao không biết mày lo nghĩ là cái gì, mày hi vọng đem tao giam cầm cả đời, làm đồ chơi của mày, vậy làm phiền mày nhanh chóng động thủ giết tao, thì thể đưa đến phòng thực nghiệm không chừng còn có giá trị lợi dụng, như vậy chẳng phải song toàn —— ”

Chữ sau không đợi nói xong, Hàn Minh liền đột nhiên bóp lấy cổ của anh.

“Yến Thù Thanh cậu có phải là thật sự cho rằng tôi không dám giết cậu!”

Yến Thù Thanh gian nan kéo kéo khóe miệng, ho khan nói, “Vây cầu mày... Nhanh chóng giết tao, con mẹ nó... Nhìn thấy gương mặt này của mày liền... Muốn ói!”

Ngón tay bóp trên cuống họng đột nhiên nắm chặt, mặt của anh nhất thời biến thành màu đỏ tía, chỉ cần Hàn Minh hiện tại dùng sức một chút có thể khiến anh tắt thở.

Nhưng ngay khi Yến Thù Thanh nghĩ gã sắp sửa giết mình, gã lại đột nhiên buông lỏng tay ra.

Yến Thù Thanh lập tức ngã xuống đất, bản năng kịch liệt ho khan, lúc này Hàn Minh lại đột nhiên trầm thấp nở nụ cười.

“Tuy rằng có lúc tôi thật sự hận không thể trực tiếp giết cậu, ít nhất chết trong tay tôi cũng coi như tôi báo thù được cho anh trai, thế nhưng sau đó ngẫm lại người đều chết hết, như vậy cũng quá không thú vị, cho nên tôi nghĩ biện pháp kích thích hơn, bảo đảm khiến cậu yêu thích.”

Nói xong lời này, trên mặt gã lộ ra thần sắc thậm chí có thể coi là ôn nhu, điều này làm cho Yến Thù Thanh dựng hết cả tóc gáy, tâm lý có dự cảm không ổn.

Lúc này Hàn Minh vỗ tay một cái, mấy tên thuộc hạ đem Yến Thù Thanh đặt ở trên một cái ghế, đem đầu của anh cố định ở một chỗ, sau đó một người khác đứng bên cạnh nhấn nút lệnh, trong nháy mắt mặt tường trước mặt đều biến thành một tấm kính lớn trong suốt.

Mặt trái tấm kính tựa hồ là phòng giải phẫu, tất cả mọi người mặc trang phục phòng hộ màu trắng, đỉnh đầu là hình ảnh chiếu lên toàn bộ gian phòng rõ như ban ngày, mà bên trong âm thanh tiếng người nói chuyện cũng vô cùng rõ ràng truyền tới trong phòng bên này.

“Mấy móc đều chuẩn bị xong chưa?”

“Tất cả đều chuẩn bị xong, nguồn điện cực mạnh đã được lắp đặt.”

“Rất tốt, vậy bây giờ chúng ta liền bắt đầu.”

Một người đàn ông tóc vàng mắt xanh đưa lưng về phía Yến Thù Thanh, vừa nói chuyện một bên cúi đầu mang găng tay, Yến Thù Thanh dự cảm không ổn càng ngày càng mãnh liệt, lúc này Hàn Minh cười với anh, chỉ vào người đàn ông kia nói, “Ông ta chính là nhà sinh vật học Josephine cậu muốn tìm, biết ông ta hiện tại phải làm gì không?”

Thanh âm của gã trầm thấp ôn nhu, lại như đang kể một câu chuyện trước khi ngủ, thế nhưng một giây sau, mấy binh lính đẩy một cái ghế lăn đi ra, hình ảnh như là đột nhiên chậm lại, sau đó Yến Thù Thanh nhìn thấy một người đàn ông tóc đen ngồi trên đó, chậm rãi xuất hiện ở trước mắt.

Lúc này hắn ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt anh tuấn giống như đao tước rìu đục, rõ ràng là Cận Hằng biến mất đã lâu không thấy.

Hết chương 71-phần 2.

120. Chương 72-1: Phần 1

Trong phút chốc nhìn thấy Cận Hằng, cả người Yến Thù Thanh cứng tại chỗ.

Đã quá lâu anh chưa từng thấy gương mặt thật của Cận Hằng, lớp nguy trang mang theo vết sẹo tuy rằng từ lâu anh đã quen thuộc, tự động coi Đoàn Trạch xem là một phần của Cận Hằng, thế nhưng khi nhìn thấy gương mặt nguyên bản của hắn đột nhiên không kịp chuẩn bị xuất hiện ở trước mặt anh như vậy, trong lòng anh vẫn là đau đớn giống như đột nhiên bị xé rách. Rõ ràng không tới mấy ngày, có thể nhìn thấy Cận Hằng, anh lại dường như đang mơ, lần trước nhìn thấy gương mặt này còn giống như là ở mẫu tinh, bọn họ ở trong “nhà”, đêm đó Cận Hằng ở trong căn phòng tràn đầy ánh sao, ngượng ngùng giấu diếm anh làm giường nhỏ cho đứa nhỏ...

Loáng một cái, thời gian đã qua hơn một năm.

Viền mắt Yến Thù Thanh một trận đâm nhói, lại không nỡ dời đi tầm mắt, Cận Hằng so với lúc trước gầy đi một chút, thân thể cường tráng ở dưới ánh sáng hiện ra một tầng trắng bệch, ánh mắt của hắn mê man, tựa hồ căn bản không có ý thức được cách một tấm kính còn có một người đang nhìn hắn.

“Quả nhiên là anh ấy.”

Yến Thù Thanh chặt chẽ siết nắm đấm, viền mắt đỏ nước mắt thấm đẫm khoé mắt.

Tuy rằng anh sớm đã biết Cận Hằng có liên quan đến quân bộ Á Hi, nhưng vẫn không dám nghĩ hắn đã trải qua cái gì, nhưng hôm nay sự thực bày ở trước mắt, tất cả đều là âm mưu Hàn Minh bày ra.

Hàn Minh thường thức biểu tình trên mặt anh, mới cười ngoắc ngoắc khóe miệng, “Tôi biết chuyện này

không gạt được cậu, không sai, lúc trước phái người đi bắt Cận Hằng quả thật là tôi, đem anh ta mang tới căn cứ Á Hi cũng là tôi.”

“Có phải là muốn hỏi ngày ấy tại núi Thương Lan đã xảy ra chuyện gì?”

Nói đến chuyện này, đối diện ánh mắt phẫn hận Yến Thù Thanh, nụ cười trên khóe miệng của Hàn Minh càng sâu, gờ tay nắm cằm của Yến Thù Thanh nói, “Có nhớ lúc trước tôi nói hay không, phái phục binh đánh giết các người, tôi cảm thấy hối hận, không chỉ bởi vì cậu không thể chết được, trọng yếu hơn là tôi nghĩ ra một biện pháp ác liệt hơn nhiều, so với trực tiếp giết hai người thú vị hơn rất nhiều.”

“Đêm đó binh lính cùng Cận Hằng đồng quy vu tận là tôi đã sớm an bài tốt, trong tay người đó cầm viên đạn tụ năng đã được giữ tròn, thoát nhìn tựa hồ uy lực không nhỏ, nhưng trên thực tế không đến nỗi nổ chết một người tại chỗ, lúc trước hai người ẩn thân ở trong căn nhà gỗ đó, bên trái vách núi còn có một chiến cơ loại nhỏ, trong lúc xảy ra vụ nổ, Cận Hằng bị trùng kích cực lớn mất đi ý thức, chúng tôi cướp được người, tự nhiên sẽ không để lại chứng cứ, cho nên thuận tiện ném một đạn tụ năng về phía trạm gác, sau đó mới xảy ra vụ nổ tung chân chính cậu tận mắt nhìn thấy.”

Tuy rằng đã sớm đoán được chuyện đó, thế nhưng nghe vào tai vẫn khiến cho Yến Thù Thanh không có cách nào bình tĩnh, gương mặt âm trầm nói, “Cho nên các người liền đem anh ấy biến thành ”Vũ khí” của các người?”

Hai chữ “Vũ khí” này rất hiển nhiên lấy lòng Hàn Minh, gã cười lớn một tiếng, chà chà nói, “Nói như vậy cũng không sai, thế nhưng tôi càng yêu thích gọi anh ta là ”Con rối” hơn, bởi vì anh ta thực sự quá nghe lời, tôi muốn anh ta làm chuyện gì anh ta liền làm chuyện đấy, chưa từng cãi mệnh của tôi, sai khiến anh ta lại đơn giản như sai khiến một con chó vậy.”

Nói xong gã cúi đầu, nắm lấy cằm của Yến Thù Thanh, âm trầm nheo mắt lại, “Cho nên mỗi lần cậu nhắc tới Cận Hằng, tôi cũng không nhịn được muốn chính mồm nói cho cậu, Cận Hằng cậu tâm tâm niệm niệm hiện tại chỉ là một con chó bên chân tôi, tùy tiện cũng có thể đá đi.”

Yến Thù Thanh quay đầu sang một bên, hất tay của gã ra, lại bị mấy tên binh lính bên cạnh dùng sức đè xuống, anh thở hổn hển mấy lần, không chút nào lùi bước nhìn lại, “Cho nên anh mới cố ý phái người đến ám sát tôi?”

Hàn Minh khẽ cười nhẹ, nhún vai một cái nói, “Làm sao có thể gọi ám sát, nhiều nhất chính là bắt cóc, bởi vì tôi thực sự rất muốn nhìn xem Cận Hằng biến thành bộ dạng hiện tại này, còn có thể động lòng với cậu hay không!”

Vừa dứt lời, gã đột nhiên nhắc vung tay lên, trong phòng giải phẫu mấy tên quân nhân kiểm chế Cận Hằng, sau đó nhấn nút thiết bị truyền tin, lập tức bắt đầu động thủ cởi quần áo của hắn.

Thần sắc Yến Thù Thanh đột nhiên biến đổi, “Mày đến cùng muốn làm gì!”

Hàn Minh quay đầu lại đi tới trước mặt anh, trong ánh mắt chứa đựng hưng phấn cùng điên cuồng, “Thù Thanh, tôi sớm nói cho cậu biết, cậu ngoan ngoãn một chút chờ chọc tôi, nếu cậu không nghe lời, vậy cũng đừng trách tôi giáo huấn cậu.”

Nói xong gã giống như tình nhân xoa mặt Yến Thù Thanh, tiến đến bên tai anh nhẹ giọng nỉ non, “Tôi chính xác không giết được cậu, nhưng tôi có biện pháp khiến cho cậu so với chết càng khó chịu hơn.”

Vừa dứt lời, đối diện trong phòng giải phẫu, máy móc hình cầu chuyển động, phát ra âm thanh “Ong ong” đáng sợ, Cận Hằng lại giống như một con rối, bị mấy người dựng lên, bỏ vào ghế chữa bệnh phía dưới máy móc, từ đầu tới cuối thần sắc đều không lấp lóe một chút.

Lúc này Josephine lấy ra một mũ bảo hiểm, mặt trên vô số cái ống, theo máy móc chuyển động, mũ bảo hiểm phát ra ánh sáng màu lam quỷ dị.

“Các người nhớ đè cậu ta lại, đừng giống như lần trước để cho cậu ta tránh thoát.”

“Yên tâm đi giáo sư, lúc trước ngực anh ta bị bọ cánh cứng bắn vào một súng, vào lúc này vết thương còn chưa khỏi, không có khí lực lớn như vậy.”

Cuộc đối thoại của bọn họ rõ ràng từ phòng giải phẫu truyền tới bên cạnh, trên mặt Yến Thù Thanh một vết huyết sắc cuối cùng cũng biến mất, anh tuy rằng không biết bộ máy kia dùng để làm gì, thế nhưng anh cũng biết tuyệt đối không phải chuyện tốt.

“Hàn Minh con mẹ nó mày chính là súc sinh!”

Đồng tử anh đột nhiên co rút lại, đột nhiên giăng co, mấy người phía sau lại khoá chặt cánh tay của anh, làm cho anh hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích.

Hàn Minh cười khê một tiếng, không nhanh không chậm nói, “Thù Thanh cậu gấp cái gì, một hồi chờ mũ bảo hiểm đeo vào trên đầu Cận Hằng, trò hay mới chính thức bắt đầu.”

“Con mẹ nó mày đến cùng muốn làm gì!”

Yến Thù Thanh liếc mạng giấy dựa, một đôi mắt đã biến thành màu đỏ thẫm, Hàn Minh gơ tay bóp lấy cổ của anh, mềm nhẹ nói, “Tôi không muốn làm gì, chỉ muốn để cho cậu xem lúc trước Cận Hằng đến căn cứ đến cùng trải qua cái gì, nói đến món đồ này đội lên đầu xác thực sẽ có chút đau, thế nhưng cũng bởi vì cậu, anh ta mới phải chịu đựng nỗi đau này một lần nữa.”

Đôi mắt Yến Thù Thanh lấp lóe mấy lần, lập tức hiểu được.

“... Cũng bởi vì anh ấy gặp tôi cho nên mày muốn tẩy não cho anh ấy một lần nữa?”

Hàn Minh cười ngoắc ngoắc khóe miệng, một giây sau trên mặt đột nhiên lộ ra biểu tình dữ tợn, bỗng nhiên nắm chặt cổ tay Yến Thù Thanh.

“Không sai, cậu đã đoán đúng, biết tại sao không? Bởi vì hai người tình thâm nghĩa trọng thực sự khiến tôi muốn ói! Vốn là sau khi Cận Hằng tẩy não cái gì cũng quên mất, vẫn luôn ngoan ngoãn làm một con chó, cho nên tôi cho là có thể phái anh ta đi bắt cậu, ai nghĩ đến anh ta không chỉ có buông tha cậu nhiều lần, còn vì cậu mà giết bỏ cánh cứng! Yến Thù Thanh, cậu thật đúng là khá lắm.”

“Cậu đã có bản lĩnh để cho anh ta đối với cậu hạ thủ lưu tình, tôi cũng chỉ có thể giúp anh ta tẩy não một lần, thế nhưng tôi cũng không ngại nói thật cho cậu biết, tẩy não cũng xảy ra nguy hiểm chết người, giả sử lần này anh ta chết trên bàn mổ, cũng là tự tay cậu làm hại!”

Nói xong lời này, gã không chờ Yến Thù Thanh mở miệng, đột nhiên vung tay lên, “Động thủ!”

Máy móc “Ông ơng” chuyển động, Cận Hằng vô tri vô giác ở trần bị khóa ở trên bàn mổ, lúc này trợ thủ đội mũ bảo hiểm vào cho hắn.

Josephine đột nhiên ấn xuống công tắc, dòng điện cực mạnh tàn nhẫn mà chui vào đầu Cận Hằng.

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể kịch liệt co rúm, rõ ràng là người đàn ông kiên cường, giờ khắc này bị thao túng bởi mạch điện, lại giống như một mảnh lá cây lay động ở trong cuồng phong.

Hắn không ngừng mà giãy dụa hai tay, trên cánh tay cường tráng nổi lên từng đợt gân xanh, rốt cuộc không còn phát ra một tiếng gào lên đau đớn.

Yến Thù Thanh gắt gao mà nhìn tình cảnh trước mắt này, toàn thân kịch liệt run rẩy, tựa như điên vậy giãy dụa làm thế nào cũng không thoát khỏi kiềm chế, loại đau đớn lại chỉ biết ngồi ở đây vô lực không làm gì được, làm cho anh hận không thể giờ khắc này chết rồi cũng tốt, nhưng anh không ngủ được, ánh mắt như là đóng đinh ở nơi đó, vĩnh viễn không có cách nào nhắm mắt.

Anh không dám tưởng tượng, một người sống sờ sờ từ trong đầu đào ra một khối ký ức có bao nhiêu thống khổ, giờ khắc này anh tình nguyện thay Cận Hằng chịu đau, cũng tốt hơn để một mình hắn gánh chịu thống khổ, nhưng là từ đầu đến cuối anh lại không thể làm gì được.

Dòng điện cường đại di chuyển trong đầu, đau đớn quen thuộc lan tràn toàn thân.

Hắn nỗ lực mở mắt ra, lại chỉ nhìn thấy vô số tia sáng biến mất ở trước mắt chột lóe, kỳ thực hắn cũng không có mất đi ý thức, từ lúc làm thịt bỏ cánh cứng đến cuối cùng bị tóm về Á Hi, hắn kỳ thực đều rất tỉnh táo.

Ký ức của hắn vẫn cứ mơ hồ, sau khi trọng thương hắn vẫn luôn ở vào trạng thái bán hôn mê, không phải hắn không thể tỉnh lại, mà là không muốn mở mắt ra, hắn ở trong mơ nhớ tới rất nhiều ký ức liên quan tới

Yến Thù Thanh, thế nhưng hắn vẫn không muốn tỉnh lại.

Trong nháy mắt mới vừa rồi bị áp lên bàn mổ, hắn cảm giác được một ánh mắt quen thuộc rơi ở trên người hắn, nhưng đối diện là một mặt vách tường trống rỗng, hắn không tìm được ánh mắt nóng bỏng kia.

Đau đớn lần thứ hai truyền đến, trong đầu như là bị cắm vào một con dao sắc bén, đem ký ức hắn thật vất vả ghép lại với nhau, lần thứ hai phá vỡ.

Hắn nhận đau không được hết lớn một tiếng, trong lòng truyền đến một trận đâm nhói sắc bén, so với dòng điện cắm vào đầu còn muốn thống khổ hơn, mà đạo tằm mắt quen thuộc kia cũng vào lúc này càng ngày càng nóng rực, mang theo thống khổ không có cách nào che giấu, giống như là muốn đâm thủng vách tường, không hề chớp mắt rơi vào trên thân thể vạn vẹo của hắn.

Đột nhiên trong lòng hắn tê rần, không còn dám phát ra bất kỳ thanh âm gì, mà trong đầu đau đớn kịch liệt vào thời khắc này đem hắn bao phủ hoàn toàn...

“Thủ lĩnh, hắn ngất đi thôi.”

Một đạo mật lệnh từ trong tai Hàn Minh vang lên, Hàn Minh hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục cho bọn họ hành động, vừa quay đầu liền thấy Yến Thù Thanh ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Anh nhìn chằm chằm cửa kính trong suốt phía đối diện, phảng phất trên người đã không còn bất kỳ tri giác nào, anh cũng giống như Cận Hằng nằm bất động ở đó.

Thời gian dài không có cách nào nhắm mắt khiến hốc mắt của anh hoàn toàn đỏ ngầu, nước mắt chảy xuống, mà trên mặt anh lại không hề có biểu cảm.

Nhìn thấy anh như vậy, Hàn Minh khoái ý nở nụ cười, vạn cảm của anh khoái trá hỏi, “Thống khổ sao?”

Yến Thù Thanh nhổ nước bọt vào mặt gã, con mắt một mảnh uy nghiêm đáng sợ, “Hàn Minh, chỉ cần tao còn có một hơi thở, nhất định phải tự tay làm thịt mày.”

“Ôi ôi ôi, giận chó đánh mèo à, người hại cậu thương tâm rơi lệ là Cận Hằng cũng không phải tôi.”

Hàn Minh chà chà hai tiếng, miệng hơi cười, trong con ngươi lại một mảnh âm u, “Thế nhưng sau này đi cùng với tôi, rất nhanh thôi cậu sẽ không cần phải chứng kiến cảnh này.”

Yến Thù Thanh lúc này xì cười một tiếng, “Đi cùng với mày? Đầu mày bên trong có phải là trát phân không, tự sướng như vậy rất vui à?”

Hàn Minh cười không đáp, liếc mắt ra hiệu mấy người phía sau, cả đám lập tức dùng dây trói tay Yến Thù Thanh, kéo anh trực tiếp đi đến phòng giải phẫu bên cạnh.

Giờ khắc này phòng giải phẫu ngoại trừ Josephine cùng mấy tên lính giam giữ Cận Hằng, những người khác tất cả đều lùì ra.

“Soạt” một chậu nước lạnh tàn nhẫn mà giội ở trên đầu Cận Hằng, hắn từ bên trong hôn mê tỉnh lại, thân thể còn bị cố định, ngẩng đầu mờ mịt nhìn một vòng xung quanh, ánh mắt thậm chí không hề dừng lại nhìn Yến Thù Thanh, ánh mắt của hắn rốt cuộc không còn nửa phần nhiệt độ, bất luận trước đây cảm tình sâu bao nhiêu giờ khắc này đã biến thành tro bụi, rõ ràng mặt đối mặt đứng chung một chỗ, thế nhưng Yến Thù Thanh đối với hắn mà nói đã là một người xa lạ.

Nhìn đôi mắt màu đen quen thuộc kia toát ra sự xa lạ, Yến Thù Thanh cắn chặt đôi môi.

Hàn Minh khoái trá vỗ vai Cận Hằng, hắn cúi đầu thấp giọng hô một câu, “Thủ lĩnh.”

Hai chữ như lưỡi dao sắc xuyên tim, khiến Yến Thù Thanh cũng không muốn tiếp tục nhìn, đôi môi run rẩy quay đầu đi, lại bị Hàn Minh ngả ngón cường ngạnh nắm trở về.

“Cậu nói xem hiện tại tôi đề cậu xuống đây, hắn có thể có phản ứng hay không?”

Đối với người này, Yến Thù Thanh ngay cả bày ra tâm tình chán ghét cũng cảm thấy dư thừa, “Cận Hằng đã như mày mong muốn biến thành một cái máy giết người, mày còn muốn thế nào? Nếu như mày muốn nhìn tao thống khổ, chúc mừng mày đã thành công.”

Hàn Minh khẽ cười nhẹ, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo, “Ai nói với cậu tôi muốn anh ta trở thành cái máy giết người, như vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho anh ta.”

“Bảo bối, vừa nãy ”Giải phẫu” cậu cũng nhìn rõ ràng, tôi biết sẽ có đau đớn một chút, thế nhưng chỉ cần nhìn một chút sẽ qua nhanh thôi, một hồi cậu đừng sợ, tôi nhất định để Cận Hằng từ đầu tới cuối ở bên cạnh cậu, ha ha ha...”

Lời này khiến đồng tử Yến Thù Thanh đột nhiên co rụt lại, một loại cảm giác không ổn dâng lên, “Con mẹ nó mày muốn làm gì!”

Hàn Minh dữ tợn nở nụ cười, hướng người bên cạnh liếc mắt ra hiệu, Yến Thù Thanh lập tức bị mười mấy người trói chặt đem lên trên bàn mổ.

“Trí nhớ của cậu quá dư thừa, tôi không ngại giúp cậu tẩy não một chút, yên tâm, kỹ thuật của giáo sư Josephine rất tốt, chờ đến lúc cậu mở mắt, sẽ quên tất cả thống khổ, đến lúc đó cậu sẽ ở bên cạnh tôi.”

“Hàn Minh mày là thằng súc sinh! Buông tao ra!”..

Hết chương 72-phần 1.

121. Chương 72-2: Phần 2

Yến Thù Thanh liên tục giãy dụa, nhưng không tránh khỏi trời buộc, “Mày không phải hận tao và Cận Hằng làm thịt Trạch Long sao, vậy trực tiếp giết chúng tao là được, chỉ có thể dùng chiêu bỉ ổi này, con mẹ nó mày có phải đàn ông hay không! Hai chúng ta đều là mất trí nhớ đối với mày có ích lợi gì! Mỗi ngày nhìn kẻ thù chạy trước mặt, mày không cảm thấy buồn nôn à!”

“Thù Thanh, cậu không cần kích tôi, giết hai người trò chơi này quá đơn giản.”

Hàn Minh nở nụ cười băng lãnh, ở trên cao nhìn xuống Yến Thù Thanh, “Lại nói, ai nói tôi muốn để cho hai người đều mất trí nhớ?”

Yến Thù Thanh trong phút chốc nheo mắt lại, Hàn Minh cúi đầu tiến đến bên tai anh, dùng âm thanh toàn bộ căn phòng này cũng có thể nghe thấy nói, “Tôi có thể làm cho Cận Hằng mất trí nhớ, tự nhiên cũng có thể làm cho anh ta khôi phục ký ức, cậu nói nếu như anh ta tận mắt thấy người mình yêu bị tôi tẩy não, lại biến thành người của tôi, sau đó lại khôi phục ký ức, chuyện này rốt cục có bao nhiêu thú vị?”

Yến Thù Thanh gắt gao siết nắm đấm, một đôi mắt sắc bén cơ hồ muốn xé xác Hàn Minh ra thành mảnh nhỏ, giận dữ cười nói, “Tao nghĩ tuy mày là người Á Hi, nhưng ít ra vẫn là đàn ông, bây giờ mới biết mày căn bản không xứng làm người, chỉ có thể dùng thủ đoạn hèn hạ đạt được mục đích, chẳng trách chỉ có thể làm chó săn trốn chui trốn lủi!”

“Con mẹ nó cậu——!”

Hàn Minh giơ tay muốn đánh Yến Thù Thanh một cái, nhưng đối diện với đôi mắt không chịu khuất phục của anh, không khỏi cười lạnh, “Chuyện tôi làm có dễ tiện hay không, tôi không quan tâm, tôi muốn chỉ là kết quả, cậu cũng rất mạnh miệng, chờ đến khi cậu hưởng qua tư vị tẩy não, tôi xem cậu có mở ra cái đùi lớn xin tôi thưởng cậu hay không!”

Nói xong lời này, gã vỗ tay một cái, hai tên lính lập tức đi tới, một người trong đó giữ chặt thân thể Yến Thù Thanh, một người khác cầm mũ bảo hiểm kim loại đội vào đầu anh.”

Lúc này máy móc lần thứ hai chuyển động, mũ bảo hiểm bốc lên ánh sáng màu lam, mắt thấy sắp ăn sâu vào não của Yến Thù Thanh, anh không biết từ đâu đột nhiên xông tới một luồng sức lực, tránh khỏi trời buộc, đột nhiên từ trên bàn mổ ngổi dậy, nắm chặt nắm đấm đánh vào mấy tên binh lính ở đây.

Trong nháy mắt mấy người bên cạnh cùng nhau tiến lên, cùng dựa vào nơi hiểm yếu chống lại Yến Thù Thanh.

“Không biết tự lượng sức mình.”

Hàn Minh hừ lạnh một tiếng, nhìn trước mắt mấy người lao vào đánh nhau, hướng Cận Hằng đứng bên cạnh mặt không thay đổi, phất phất tay, “Anh đi bắt cậu ta lại cho tôi.”

Cận Hằng không hề nói cái gì, tựa như tia chớp cấp tốc vọt đến trước mặt Yến Thù Thanh, vừa vặn lúc này Yến Thù Thanh một đám vùng qua, Cận Hằng lập tức nắm lấy cổ tay anh.

“Cận Hằng...”

Yến Thù Thanh không dám tin nhìn Cận Hằng trước mặt, đồng tử đung đưa kịch liệt, thế nhưng trong đôi mắt Cận Hằng lạnh như băng không có nửa phần nhiệt độ, nhìn anh không khác gì đang nhìn một vật chết.

Anh không khống chế được một quyền đánh tới, muốn thức tỉnh tên khốn kiếp này, thế nhưng Cận Hằng hoàn toàn không khách khí với anh, quay đầu qua một cước liền đá tới.

“Con mẹ nó anh tỉnh lại đi! Anh biết mình đang làm gì không!”

Yến Thù Thanh hướng hấn gầm nhẹ, viền mắt đau nhức từng trận, thế nhưng Cận Hằng không chỉ không thu tay lại, trái lại động tác càng ngày càng ác liệt, hai người giống như hai con thú hoang bị nhốt lao vào đánh nhau, đây là một màn Hàn Minh muốn nhìn nhất, gã hưng phấn cười to, còn không quên tiếp tục phát hiệu lệnh.

“Bắt lấy cậu ta cho tôi, lại để cho cậu ta chạy thoát, tôi sẽ để anh tẩy não một lần nữa.”

Cận Hằng lại giống như người máy nhận mệnh lệnh, động tác càng ngày càng trở nên tàn nhẫn, lúc thường Yến Thù Thanh vốn không phải là đối thủ của hắn, vào lúc này đã sức cùng lực kiệt, một đám vùng ra dưới chân mềm nhũn anh đột nhiên té xuống, Cận Hằng bắt được cơ hội đem anh tàn nhẫn mà đặt trên bàn mổ phía sau lưng.

Đối diện đôi mắt đen láy kia, nước mắt Yến Thù Thanh rơi xuống.

Anh xưa nay không nghĩ tới có một ngày, người đem anh đưa lên “Đài hành hình” sẽ là Cận Hằng...

Bởi vì tư thế của hai người, giống như đang ôm nhau, tình cảnh này chọc vào mắt Hàn Minh khiến gã đột nhiên nhúu mày, thế nhưng nhìn đến biểu tình trên mặt của Yến Thù Thanh, gã không khỏi thương thức.

Dù sao hiện tại hai người họ đều rơi vào trong tay gã, bọn họ muốn chạy khỏi nơi này còn khó hơn lên trời, huống hồ chờ đến lúc Cận Hằng khôi phục ký ức, biết là chính mình tự tay đâm Yến Thù Thanh một dao... Ngẫm lại cũng thật là làm cho người ta hưng phấn.

Nghĩ tới đây, Hàn Minh lộ ra thần sắc vắn vẹo lại vui sướng, gã không sai người để cho hai người tách ra, mà quay sang người bên cạnh liếc mắt ra hiệu, mũ bảo hiểm kim loại lại một lần nữa đeo ở trên đầu Yến Thù Thanh.

Ánh sáng màu lam sau khi đo lường huyết mạch, phát ra hồng quang chói mắt, máy móc chuyển động, Yến Thù Thanh triệt để từ bỏ giây dụa, không nhúc nhích nằm tại chỗ cũ, nhìn Cận Hằng gần trong gang tấc, hướng hân kéo kéo khóe miệng, “Nếu như em quên anh, anh nhất định phải giúp em nhớ lại.”

Thanh âm của anh rất thấp, phát ra mỗi một chữ phẳng phát dùng hết cả sức lực.

Mặt hai người quá gần nhau, trong con ngươi đen láy của Cận Hằng, anh thấy được cái bóng của mình, anh biết đến sợ là hân căn bản nghe không hiểu lời của anh, nhưng vào lúc này đồng tử Cận Hằng tựa hồ lóe lên một cái, sau đó cơ hồ dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe thấy nói, “Em không cần bận tâm cái này...”

“... Cái, cái gì?”

Yến Thù Thanh coi chính mình nghe lầm, trong phút chốc mở to hai mắt, còn không đợi truy hỏi, đột nhiên “Ầm” một tiếng sùng vang lên ở bên tai, bức tường thủy tinh bên cạnh trong nháy mắt hóa thành vô số mảnh vỡ, một lực sóng trùng kích bỗng nhiên đem tất cả mọi người hất tung lên.

Mặt đất kịch liệt run rẩy, trước mắt một mảnh cát bay đá chạy, toàn bộ phòng giải phẫu trong nháy mắt loạn thành một đồng, mà bên trong khói đặc cuộn cuộn, trong mắt Cận Hằng vốn là không hề có thần thái đột nhiên nâng lên mặt Yến Thù Thanh, cúi đầu lập tức hôn lên đôi môi anh.

Yến Thù Thanh trong nháy mắt bối rối, căn bản không phản ứng kịp xảy ra chuyện gì, lúc này âm thanh quen thuộc của Cận Hằng vang lên bên tai, “Bởi vì hiện tại nên bận tâm chính là bọn họ!”

Một câu nói kết thúc, toàn bộ phòng giải phẫu đều dùng đưa, vô số hòn đá từ đỉnh đầu rơi xuống, Cận Hằng dùng thân thể lập tức che trở Yến Thù Thanh, kéo ra trời buộc trên người anh, cầm tay anh chạy ra ngoài, lúc này Hàn Minh đột nhiên phản ứng lại, “Không được hoảng loạn! Chặn đứng hai người bọn họ!”

Tất cả mọi người trong nháy mắt móc ra súng, hướng về phía Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh, vài tiếng “Ầm ầm ầm” vang lên chính là một trận bắn phá, lúc này khói bụi dần dần tản đi, Hàn Minh liếc mắt liền thấy được phương hướng hai người rời khỏi, ấn xuống nút lệnh khẩn cấp trên thiết bị truyền tin hét lớn một tiếng, “Đuổi theo cho tôi!”

Cảnh báo mãnh liệt, trong nháy mắt ánh sáng màu đỏ nổi lên bốn phía.

Lúc này Yến Thù Thanh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, liếc mắt nhìn Cận Hằng bên cạnh mình, trong đầu rối loạn, “Anh.. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?! Anh bây giờ là Cận Hằng hay là Đoan Trạch, đến tột cùng anh có mất trí nhớ hay không... Mẹ nó, em hiện tại có chút hỗn loạn, nếu không anh trước tiên nói cho em lần hành động này có phải là chỉ có một mình anh? Em đã xem qua bản đồ toà nhà này, nơi này trú binh ít nhất có hơn trăm người, hiện tại Hàn Minh đã ấn nút cảnh báo, chỉ dựa vào hai chúng ta căn bản là...”

Không chờ anh nói xong, Cận Hằng đột nhiên dừng bước chân, Yến Thù Thanh suýt chút nữa ngã ở trên người hắn, lại bị hắn lập tức đặt ở trên tường bên cạnh.

Mới vừa rồi bị hắn ấn ở trên bàn mổ bóng tối vẫn cứ quanh quẩn ở trong lòng, Yến Thù Thanh theo bản năng giãy dụa, lại bị hắn dùng hai tay nâng mặt lên, “Sợ?”

Yến Thù Thanh đầu trống rỗng, “Em...”

“Xuyt... Cái gì cũng đừng hỏi, anh biết em có rất nhiều vấn đề, mà bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, em trước tiên hãy nghe anh nói, nơi này không phải là cao ốc trước kia giam cầm em, mà là căn cứ bí mật của Hàn Minh, trú binh nhiều nhất không vượt quá năm mươi người, gã sợ người của quân bộ Á Hi tìm được em, cho nên sớm đem em chuyển đến chỗ này, ngược lại là giúp anh một đại ân.”

Đôi môi Cận Hằng dán vào chóp mũi Yến Thù Thanh, từng chữ từng câu nói, trong con ngươi màu mực hiện ra sự bình tĩnh quen thuộc, bóng dáng này giống hệt bóng dáng lúc trước của Cận Hằng đã từng cùng anh sóng vai trên chiến trường, nhìn hắn như vậy trái tim Yến Thù Thanh âm âm nhảy lên.

Anh không khống chế được xoa mặt Cận Hằng, đã không nhận rõ được trước mắt là thật hay là giả, “... Anh rốt cuộc là ai, em đã... Không dám nhận...”

Cận Hằng liếc anh một cái, lỗ tai không biết là bởi vì nguyên nhân gì hay là do ánh đèn chiếu xuống mà trở nên đỏ ửng, hắn cúi đầu cắn vào đôi môi Yến Thù Thanh một cái, thấp giọng nói, “Em nghĩ anh là ai, dù có là ai thì anh cũng là chồng em!”

Lời này đổi thành Đoan Trạch trước kia mới vừa cùng anh nhận thức mấy ngày nhất định không nói ra được, Yến Thù Thanh trở mắt một hồi lâu, theo dõi lỗ tai của hắn ngày càng đỏ bừng, nhất thời không tìm về thanh âm của mình, “... Cận Hằng?”

Cận Hằng không lên tiếng, lôi kéo anh tiếp tục chạy thật nhanh về phía trước, Yến Thù Thanh cả người lâm vào mộng mị, hoàn toàn theo không kịp nhịp điệu của tên này, vô số nghi hoặc xuất hiện trong đầu, vẫn là cảm giác mình đang nằm mơ, theo dõi lỗ tai đỏ lên của Cận Hằng liền không nhận được kêu một tiếng, “Ừm... Cái kia, lão công?”

Cận Hằng đột nhiên dừng bước chân, Yến Thù Thanh lại suýt chút nữa ngã ở trên người hắn, vừa ngẩng đầu đối diện gương mặt triệt để đỏ ửng của Cận Hằng, “Tuy rằng nói hiện tại không nên hỏi nhiều vấn đề như vậy! Thế nhưng chân đã mềm nhũn rồi, làm sao thoát thân đây!”

Âm thanh quen thuộc tảo bạo nổ tung ở bên tai, Yến Thù Thanh giờ khắc này mới xác định hẳn thật sự là Cận Hằng, cảm giác không thật vẫn quanh quẩn trong lòng, trái tim của anh sắp nhảy ra cuống họng, không kịp hỏi nhiều nữa, nắm chặt lấy tay Cận Hằng chạy về phía trước, sợ mình chậm một chút nữa “ảo giác” trước mắt sẽ lập tức biến mất.

Nhưng vào lúc này xa xa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, vẻ mặt hai người đồng thời trở nên nghiêm túc, sau đó truy binh từ hai đầu hành lang bao vây lại đây.

Trước có mãnh hổ sau có sói đói, hai người bị bao vây ở trong đó, lập tức tiến thoái lưỡng nan, Hàn Minh cười lạnh một tiếng, “Ở trong lòng bàn tay của tôi hai người nghĩ bản thân có thể chạy thoát à!”

Ra lệnh một tiếng, hai bên truy binh hét lớn một tiếng hướng về phía hai người nhào tới, hai người dựa lưng vào nhau, Yến Thù Thanh không nhịn được cười khổ một tiếng, “Trú binh tuy có ít, nhưng chỉ dựa vào hai chúng tôi cũng là tổn công phí sức.”

Cận Hằng một cước đá bay một tên truy binh nhào lên, nhếch miệng, “Anh đã dám động thủ, dĩ nhiên không phải không có chuẩn bị.”

Một câu nói xong, hắn đột nhiên bảo vệ Yến Thù Thanh trốn đến một góc chết, trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, trần nhà trên đỉnh đầu “Oanh” một tiếng đập xuống, đá vụn nhất thời rơi xuống một chỗ, một nhánh bộ đội vũ trang từ trên trời giáng xuống.

Yến Thù Thanh thành linh nhìn thấy được huy hiệu trên tay áo bọn họ, chính là quân đoàn bộ đội đặc chủng Thương Kiếm!

Hết chương 72-phần 2.

122. Chương 73-1: Phần 1

Quân đội Thương Kiếm tại sao lại xuất hiện ở chỗ này!?

Yến Thù Thanh kinh ngạc trong nháy mắt trợn to hai mắt, thế nhưng không kịp hỏi nhiều, trong giây lát hai người liền bị cuốn vào bên trong chém giết.

Bộ đội đặc chủng từ phi cơ trên trời nhảy xuống, đánh cho tất cả binh lính Á Hi trở tay không kịp.

Trần nhà thi nhau rơi xuống, binh lính Á Hi không hề phòng bị lập tức chôn ở phía dưới đất đá, có mấy người trực tiếp bị hòn đá đập cho đầu óc vỡ toang, nằm tại chỗ đi đời nhà ma, bên trong hành lang chật hẹp nhất thời hoàn toàn rối loạn.

“Mẹ nó!” Hàn Minh chửi ầm lên, rút súng ra gia nhập chiến đấu, hướng về phía binh lính Á Hi rống to, “Tuyệt đối không được hoảng loạn! Trước tiên bắt lấy hai tên tù nhân trốn trại, ngày hôm nay ai có thể bắt được Yến Thù Thanh sẽ có thưởng!”

Một câu nói xong, song phương bắt đầu kịch liệt ác chiến, nghe đến cảnh báo binh lính Á Hi không ngừng cuộn cuộn dâng lên, thế nhưng bộ đội đặc chủng từ trên trời giáng xuống cũng có chuẩn bị mà đến, mặc dù chỉ có hơn hai mươi người, sức chiến đấu kinh người, song phương trong lúc nhất thời lao vào đánh nhau, trong nháy mắt khói thuốc súng chiến hỏa tràn ngập.

Trong hỗn loạn, một binh lính Á Hi bình phát hiện tung tích hai người, đột nhiên nhào tới, Cận Hằng một cước đạp gã lăn trên đất, trong lúc đoạt lấy súng chuẩn bị trực tiếp nổ súng, sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng người, cầm súng nhắm ngay phía sau lưng Cận Hằng, Yến Thù Thanh không kịp ngấm nghĩ nữa, cầm một thanh thép đập tới, trong nháy mắt máu thịt tung toé, đầu óc vỡ toang.

“Ầm” một tiếng đạn nổ vang, quân lính Thương Kiếm nghe đến động tĩnh chạy tới, vừa thấy Cận Hằng lập tức giơ tay chào một cái, “Thượng tá, thuộc hạ tới chậm, ngài và Yến thiếu tá có khỏe không?”

Không kịp nói tỉ mỉ, Cận Hằng cười cười nhanh chóng mở miệng, “Chúng tôi không có chuyện gì, các người tới đúng lúc lắm, nếu như chậm một chút thì chúng tôi đã đi đời nhà ma rồi.”

Người kia áy náy cúi đầu, “Xin lỗi trưởng quan... Thời gian hơi sốt sắng, án thiết bị nổ tung cần phải bỏ ra chút công phu.”

Cận Hằng gật gật đầu, không kịp đến xem Yến Thù Thanh một mặt biểu tình kinh ngạc, vỗ vỗ bờ vai anh nói, “Bây giờ không phải lúc nói chuyện phiếm, chúng ta đi ra ngoài trước.”

Nói xong hắn kéo Yến Thù Thanh đi ra ngoài, lúc này quân lính Á Hi giống như thiêu thân liều mạng muốn bắt lấy hai người, thế nhưng dưới lửa đạn của bộ đội đặc chủng Thương Kiếm bọn họ không có cách nào tới gần, trong hỗn loạn, Cận Hằng đột nhiên phát hiện Hàn Minh dĩ nhiên biến mất, bỗng nhiên ngẩng đầu lên chỉ thấy ở chỗ ngoặt nhìn được một vệt thân ảnh loé qua.

Không kịp ngấm nghĩ nữa, hắn đem Yến Thù Thanh đẩy đến bên người bộ đội đặc chủng, đoạt lấy thiết bị truyền tin cùng súng của một người trong đó, gấp gáp nói, “Anh đã liên lạc quân bộ Thương Kiếm, bên ngoài bây giờ có chiến hạm của chúng ta, thế nhưng e sợ đừng không được bao lâu sẽ bị quân địch phát hiện, em trước tiên rút đi với bọn họ, sau đó anh sẽ chạy đến!”

Nói xong lời này, hắn không kịp kiêng kỵ ánh mắt chung quanh, nâng mặt Yến Thù Thanh lên mặt mạnh mẽ hôn một cái, quay người đuổi về phía Hàn Minh biến mất.

Yến Thù Thanh dừng lại một chút, lập tức đoán được hắn có ý định gì, trong nháy mắt biến sắc mặt đột nhiên nắm lấy cánh tay của hắn, “Anh điên rồi! Nơi này là địa bàn của Hàn Minh, ai biết được tên đó có ý định gì, anh đuổi tới như thế vốn là chịu chết! Chúng ta đi về trước, chuyện còn lại giao cho bộ đội đặc chủng!”

“Đây là ân oán cá nhân của anh và tên đó, chuyện tên đó làm với em một giây anh cũng chưa từng chưa quên, món nợ máu này anh nhất định phải tự mình đòi lại! Huống hồ tên đó là kẻ phản bội của Thương Kiếm, ngày hôm nay anh không thể tha tên đó đi! Em vào chiếm hạm ngoạn ngoạn chờ anh, chẳng mấy chốc anh sẽ trở về.”

Nói xong, hắn tàn nhẫn gạt tay Yên Thù Thanh, cũng không quay đầu lại đuổi theo Hàn Minh.

“Cận Hằng!”

Yên Thù Thanh ở phía sau rống lên, thế nhưng đảo mắt thân ảnh Cận Hằng liền biến mất ở bên trong mưa bom bão đạn, anh thậm chí một tiếng cất bước muốn chạy theo sau, phía sau hai bộ đội đặc chủng lại lập tức kéo anh lại, “Thiếu tá, chúng ta phụng mệnh hộ tống ngài an toàn rút đi, ngài hiện tại không thể rời đi.”

Yên Thù Thanh nhắm mắt lại gật gật đầu, ngoạn ngoạn dừng chân, trong lúc bộ đội đặc chủng thở một hơi dài nhẹ nhõm, anh đột nhiên tránh thoát bọn họ, đuổi theo phương hướng Cận Hằng.

Anh biết mình thời khắc này đang làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, không hề khác gì tự tìm đường chết.

Bộ đội đặc chủng tổng cộng có hơn hai mươi người, phần lớn còn đang đối phó binh lính Á Hi đang cuộn cuộn vọt tới, đợi đến bọn họ có thời gian đi bắt Hàn Minh, tên kia sợ là sớm đã trốn không thấy hình bóng, cho nên anh không trách Cận Hằng làm ra chuyện không suy nghĩ như vậy.

Hiện tại phạm là người có chút lý trí, nên ngoạn ngoạn cùng bộ đội đặc chủng rút đi, trước tiên bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, sau khi về nước sẽ suy nghĩ biện pháp vẹn toàn hơn, tuy rằng anh biết rõ chuyện đó, thế nhưng vẫn như cũ không cách nào khống chế hai chân của mình.

Khói thuốc súng dần dần tản đi, trước mắt tầm mắt từ từ rõ ràng, phần lớn quân Á Hi bị binh lính Thương Kiếm nhốt lại, lúc này trong cả trụ sở không có một bóng người, Hàn Minh một bên chạy thật nhanh về phía trước, một bên thao túng thiết bị truyền tin trên cổ tay.

Sau khi chuyển nhập mệnh lệnh cùng mật mã, thiết bị truyền tin vang lên “Tích” một tiếng, gã vội vàng gầm nhẹ nói, “Gặp phải quân địch tập kích, thỉnh cầu tổng bộ trợ giúp! Mã số 7944, người hành động Hàn Minh, tọa độ —— ”

Câu nói kế tiếp của gã còn không đợi nói xong, ánh sáng màu lam đột nhiên tắt, căn bản không đợi gã gửi đi tin cầu viện, liền tự động đứt đoạn mất tín hiệu.

Mẹ nó! Nhất định là do nhóm quân Thương Kiếm chết tiết ra tay!

Gã không nhận được thậm chí một tiếng, trong lòng hối hận không thôi, nếu không phải lo lắng quân tọa lão hồ ly kia phát hiện chỗ ẩn thân của Yên Thù Thanh, gã cũng sẽ không vội vã đem Yên Thù Thanh

chuyển đến căn cứ binh lực kém như vậy, kết quả để cho Cận Hằng thừa dịp cơ hội.

Rốt cuộc là do gã quá sơ suất, cho là Cận Hằng bị tấy não nhiều lần như vậy, đã sớm biến thành một con chó bên cạnh gã nói gì nghe nấy, ai nghĩ tới tên đó dĩ nhiên vẫn luôn diễn kịch!

Nhưng đến cùng tên đó khôi phục ký ức lúc nào?!

Nghi vấn tràn ngập đầu óc, nhưng gã đã không kịp ngẫm nghĩ nữa, chỉ muốn trước tiên chạy đi lại nói, xuyên qua một tấm cửa hẹp, mặt tường xuất hiện một cánh cửa thang máy, cầm thiết bị truyền tin ở phía trên quét qua, cửa thang máy lập tức mở ra, một chân của gã mới vừa bước vào, phía sau đột nhiên chọt loé lên một cái bóng đen, đột nhiên ghì lại cổ của gã, lôi mạnh gã ra khỏi thang máy.

Dưới chân Hàn Minh không vững, lập tức ngã xuống đất, sau đó người kia giơ lên một nắm đấm tàn nhẫn mà đập vào trên mặt của gã.

Một ngụm máu lúc này phun ra ngoài, Hàn Minh ói ra búng máu, đột nhiên ngẩng đầu thành linh thấy được Cận Hằng chẳng biết lúc nào đuổi theo tới.

Trong ánh mắt của hắn một mảnh sát ý, không chờ Hàn Minh phản ứng lại, hắn giơ chân đá vào ngực Hàn Minh một cước, Hàn Minh miễn cưỡng né qua, nở nụ cười tàn độc, “Cận Hằng mày cũng thật tài giỏi, ngay cả tao cũng bị mày lừa gạt.”

“Nếu tao không giả bộ mất trí nhớ, làm sao có thể bắt được tên chó săn mày.”

Cận Hằng cười lạnh một tiếng, giơ chân đá một cước về phía đầu Hàn Minh, Hàn Minh đột nhiên né tránh, vách tường bên cạnh trong nháy mắt chấn động thành mảnh vỡ, “Trong lúc mày làm con chó của tao, quỳ ở bên chân tao, không thấy mày nói nhiều như vậy, coi như mày không mất trí nhớ, chỉ bằng một mình mày cũng muốn tóm lấy tao?!”

Hàn Minh càn rỡ nở nụ cười, nhổ ra một búng máu trong miệng, từ bên hông đột nhiên rút súng ra.

“Ầm” một tiếng đạn bắn vào trên cửa thang máy, Cận Hằng lăn khỏi chỗ, liên tục tránh thoát vài viên đạn, Hàn Minh thấy hắn tay không tác sát cười càng thêm bừa bãi, giống như kẻ điên liên tục nhún cò súng, “Trốn a! Con mẹ nó mày cứ việc trốn, nhìn đến tột cùng là tốc độ hai chân mày nhanh hay là súng tao nhanh!”

Gã vốn tưởng rằng đuổi theo tới sẽ là bộ đội đặc chủng vũ trang đầy đủ, nếu là lấy một địch một trăm, gã sẽ thua không thể nghi ngờ, nhưng bây giờ Cận Hằng dĩ nhiên không tự lượng sức đuổi theo, ngày hôm nay gã nhất định phải trước tiên làm thịt cái tai họa này, giải mối hận trong lòng!

Đạn bắn ra giống như mưa rơi từ trên trời xuống bắn phá tung toé khắp nơi, Cận Hằng bị hắn đánh liên tục lùi bước, không thể không trốn đến sau cây cột tạm lánh, thấy vậy Hàn Minh càng thêm điên cuồng,

thù mới hận cũ tính gộp lại, gã đã không để ý tới thoát thân, đột nhiên nhào lên hét lớn một tiếng, “Ngày này sang năm chính là giờ chết của mày!”

Đạn đột nhiên bay về phía đầu của Cận Hằng, nếu như bắn trúng, ngay lập tức đầu của hắn vỡ toang, mà trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Cận Hằng đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, Hàn Minh đột nhiên ý thức được không đúng, nhưng lúc này đã không còn kịp rồi.

Trong lúc gã nhào trên không trung, tương đương với chuyện lộ ra nhược điểm với người trước mắt, Cận Hằng nhắm mắt lại, trong nháy mắt cũng không biết từ đâu lấy ra một khẩu súng, nổ súng bắn về phía lồng ngực Hàn Minh.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn, vai trái Hàn Minh nhất thời chảy ra máu, lực đàn hồi nặng nề khiến gã bắn ra ngoài, lập tức té xuống đất, mà Cận Hằng quay đầu một chút, viên đạn kia suýt chút nữa thì lấy mạng hắn lập tức đánh vào cây cột bên cạnh.

Cận Hằng đá một cước vào người Hàn Minh, đầu gối để phía sau lưng gã, đột nhiên bắt chéo hai tay gã vịn ra sau, trào phúng nở nụ cười, “Chân của tao xác thực không nhanh bằng súng của mày, thế nhưng súng của tao nhanh hơn súng của mày như vậy là đủ rồi.”

“Sao mày không trực tiếp giết tao?”

Cận Hằng cười lạnh, “Tuy rằng đó là ý nghĩ của tao, nhưng giữ lại mày vẫn còn tác dụng, sau khi về tới Thương Kiếm, đế quốc sẽ có biện pháp trị loại nội gián chó săn như mày, khiến mày sống không bằng chết.”

Một tay tóm lấy cổ tay Hàn Minh, đem gã từ trên mặt đất nhấc lên, Hàn Minh lão đảo một chút, trong lúc đi qua cửa thang máy đột nhiên bỏ nhào về phía trước, dựa vào quán tính lập tức đem mình cùng Cận Hằng đồng thời ngã vào bên trong thang máy.

Thang máy này cũng không biết là cấu tạo gì, sau khi đo lường cân nặng, lập tức vận chuyển, cửa lớn vang lên “Keng một tiếng, chỉ lát nữa là khép lại, lúc này liền nghe thấy âm thanh Yến Thù Thanh từ phía xa, ”Cận Hằng!”

Vừa dứt lời, chỉ trong nháy mắt, cửa thang máy đã khép lại, Cận Hằng căn bản không kịp trả lời Yến Thù Thanh, liền cùng Hàn Minh lao vào đánh nhau.

Hai người cả người đều là máu, cũng không biết máu này đến tột cùng là của ai, trong lúc mắt thấy thang máy sắp sửa nuốt chửng thân ảnh của hai người, Yến Thù Thanh đột nhiên nhào lên, giữ chặt cửa thang máy.

Cơ khí vận chuyển phát ra tiếng vang chói tai, Yến Thù Thanh dùng hết lực khí toàn thân cuối cùng kéo được cửa ra, sức mạnh khổng lồ từ hai bên truyền đến, như là ngay lập tức muốn ép anh thành thịt bằm, nhưng anh vẫn cắn răng nắm chặt lấy cạnh cửa, đầu ngón tay bởi vì dùng sức quá lớn chảy ra máu, trong giây lát cửa thang máy sắp đè ép anh, anh từ bên trong khe hở, đột nhiên xâm nhập vào thang máy.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn, anh lập tức ngã xuống đất, ánh đèn trên đỉnh đầu liên tục lấp loé, bên trong không gian thu hẹp, Cận Hằng cùng Hàn Minh như hai con thú bị nhốt liều mạng cắn xé lẫn nhau, mùi máu tanh mùi mồ hôi hoà quyện vào trong không khí.

Thang máy lay động qua lại, như là một giây sau sẽ trực tiếp rơi xuống, nhưng lúc này đã không có người quan tâm tới việc này, trong lúc Hàn Minh hướng về phía Cận Hằng nhào lên, Yến Thù Thanh lao đảo bò dậy, đá một cước về phía đầu của gã.

Hàn Minh phun ra một ngụm máu, đột nhiên lấy ra một cây đao, xoay người muốn đâm về phía Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh nắm lên thùng rác bên cạnh chặn lại, lưỡi đao cùng kim loại đụng vào nhau phát ra thanh âm chói tai, lúc này thang máy lên tới tầng cao nhất, “Keng” một tiếng mở ra cửa lớn.

Hàn Minh một đòn không thành muốn nhào lên đâm một đao, Cận Hằng nắm lấy cơ hội, đột nhiên ghì lại cổ của gã, lập tức đã gã ra khỏi thang máy.

Hàn Minh ở trên đất lăn vài vòng, không khống chế được ói ra miệng đầy máu, lúc này Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng đồng thời nhảy ra thang máy, gã đột nhiên nắm chặt nắm đấm, một gương mặt hận thấu xương gần như vặn vẹo.

Gã biết rõ tình thế bây giờ đối với gã rất không ổn.

Nếu như cùng Cận Hằng đơn đả độc đấu, gã có lẽ còn có mấy phần thắng, thế nhưng thêm vào Yến Thù Thanh, vào lúc này gã mang theo vết thương vừa nãy bị Cận Hằng bắn, căn bản chỉ có một con đường chết!

Nghĩ tới đây, gã cầm lấy chậu hoa sứ bên cạnh, ném về phía hai người.

Cận Hằng một đấm đánh tới, chậu hoa trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, bùn đất bắn ra, mà trong lúc hai người không chú ý, Hàn Minh nắm lấy cơ hội xoay người chạy.

Cận Hằng cấp tốc theo sau, giơ chân đá một cước vào sau lưng Hàn Minh, gã lao đảo mấy lần, xoay người lại muốn đâm một đao vào mắt Cận Hằng.

Cận Hằng đã sớm ngờ tới gã sẽ ra chiêu này ra, nhanh chóng quay đầu tránh thoát một đòn, một cước đạp bay đao của hắn, “Trước ở chiến đội Liệp Ưng không thể đánh mày, hiện tại có thể đòi lại được cả gốc lẫn lá!”

Nói xong lời này, hắn kéo đầu Hàn Minh đập về phía cây cột bên cạnh, Hàn Minh nhất thời vỡ đầu chảy máu, sau đó nở nụ cười hung tàn, nhắc chân đá một cái, mũi giày dĩ nhiên hiện ra một con dao dài, đâm về phía lỗ g ngực Cận Hằng.

Cận Hằng theo bản năng né tránh, Hàn Minh tránh khỏi trói buộc đứng dậy bỏ chạy, Yến Thù Thanh không còn kịp suy tư nữa, lấy ra súng Cận Hằng vừa nãy nhét cho anh, “Ầm” một tiếng bắn vào đầu gối của Hàn Minh.

Hàn Minh “A” một tiếng ngã xuống đất, không thể tiếp tục bò lên, Cận Hằng cầm

một bức tượng đồng ở bên cạnh tàn nhẫn mà nện ở trên đầu của gã, Hàn Minh co quắp hai lần, cũng nhện không được nữa, mắt tối sầm lại triệt để hôn mê bất tỉnh.

“Ầm” một tiếng, tượng đồng từ trong tay rơi xuống đập xuống đất phát ra một tiếng vang trầm thấp.

Yến Thù Thanh chạy tới cúi đầu nhìn Hàn Minh bất động nằm ở đó, sau khi xác định gã triệt để mất đi ý thức mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, vội vàng từ trên người xé rách quần áo, trói chặt hai tay Hàn Minh

“Thừa dịp cái tên này hôn mê, chúng ta phải nhanh lên một chút đem gã mang về mẫu tinh, anh tới giúp em một chút —— ”

Hết chương 73-phần 2.

123. Chương 73-2: Phần 2

Một câu tiếp theo còn không đợi nói xong, Cận Hằng đột nhiên ôm lấy anh, sau khi ngón tay thô ráp thô bạo kiểm tra anh từ đầu tới đuôi một lần, mới không khống chế được rống to, “Không phải nói em đi trước! Em có phải điếc hay không! Chạy đến đây làm gì! Em có biết vừa nãy nếu như Hàn Minh đâm em một dao, cái mạng nhỏ này của em sẽ không còn hay không!”

Nghe quen giọng điệu xa cách của Đoan Trạch, cũng từng chứng kiến bộ dạng lạnh lùng của hắn lúc mất trí nhớ, giờ khắc này đột nhiên nghe thấy Cận Hằng táo bạo nổi nóng mắng mình, Yến Thù Thanh dĩ nhiên cảm thấy trái tim có chút nóng lên.

“Nhưng bây giờ không phải em vẫn rất tốt sao, thế nhưng anh nhìn lại mình đi, bỏ rơi em một mình rời đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, anh có bao giờ cân nhắc đến cảm nhận của em chưa?”

“Anh không phải không suy nghĩ cảm nhận của em! Con mẹ nó anh chỉ muốn em sống sót! Nếu không phải không nở, hiện tại anh chỉ hận không thể đánh em hai cái!” Đôi mắt đen láy của Cận Hằng vì tức giận trở nên đỏ ngầu, tay hắn nắm chặt nắm đấm.

Vừa dứt lời, Yến Thù Thanh đã giơ nắm đấm trực tiếp đánh vào bả vai của hắn, Cận Hằng đau “Tê” một tiếng, Yến Thù Thanh cũng tức giận, chỉ vào mũi của hắn chửi ầm lên, “Anh không nở chẳng lẽ em nở! Em cũng nói lại cho anh, rõ ràng anh không nghĩ đến cảm nhận của em, con mẹ nó em chịu đủ tư vị anh bỏ rơi

em lắm rồi! Hiện tại anh thật vất vả khôi phục ký ức xuất hiện ở trước mặt em, tại sao anh còn muốn bỏ rơi em!? Anh lừa em lắm như vậy, nếu anh không phải người đàn ông của em, hiện tại em chỉ hận không thể trực tiếp bóp chết anh!”

Yến Thù Thanh chưa từng có cùng Cận Hằng nổi giận lớn như vậy, lúc trước anh tức giận nhiều nhất chỉ là im lặng không thèm phản ứng, chưa từng có cuồng loạn rống to như thế, vì vậy Yến Thù Thanh giận dữ như vậy, ngược lại là làm cho Cận Hằng bối rối, đứng tại chỗ há miệng, không biết trong đầu nghĩ tới điều gì, lỗ tai đột nhiên không có bất kỳ triệu chứng nào trở lên đỏ ửng.

Hắn thấp giọng ho một tiếng, mạnh miệng dời đi tầm mắt, khí thế rõ ràng giảm đi so với vừa nãy, còn không quên kiên cường chống đỡ lâu bầu, “... Em cũng biết nói lời dễ nghe, hiện tại thừa nhận anh là người đàn ông của em?”

Lời này khiến Yến Thù Thanh sững sờ, sau đó suyết chút nữa cười ra tiếng, anh nói nhiều như vậy, thế nhưng trọng điểm của tên này đến cùng ở nơi nào!

Thực sự là không bao giờ theo kịp được mạch não của tên này...

Xuyên thấu qua tia sáng mờ tối, anh không thấy rõ mặt Cận Hằng, nhưng có thể nhìn thấy sắc mặt đỏ lên của hắn, không nhận được nguýt hắn một cái, “Anh đừng trốn tránh vấn đề của em, em cho anh biết họ Cận, anh đừng nói sang chuyện khác chiều này đối với em vô dụng, em chính là muốn đi cùng với anh, biết rõ anh đây là tới chịu chết, em cũng nguyện ý đi cùng, anh quản được sao! Anh còn không thấy ngại mắng em, em còn chưa tính sổ với anh, em tìm anh một năm a, bao nhiêu người đều nói với em anh đã chết, nếu không phải bản thân em vẫn luôn tin tưởng anh còn sống, anh ở trong lòng em không biết đã chết rồi bao nhiêu lần rồi! Vừa nãy anh rõ ràng không mất trí nhớ còn cố ý gạt em, em nghĩ mình sắp xong đời rồi, thế nhưng hiện tại anh còn đỏ mặt! Đỏ mặt làm gì, không cho anh đỏ mặt! Kim nén cho em!”

Vốn là nghe câu phía trước, Cận Hằng còn có chút chột dạ, nghe đến câu cuối cùng, cũng không biết bị giẫm phải thùng thuốc nổ ở đâu, trong nháy mắt thẹn quá thành giận gầm nhẹ, “Ai đỏ mặt! Con mắt nào của em nhìn thấy anh đỏ mặt!”

Yến Thù Thanh vừa muốn cười vừa tức giận, không nhận được lườm một cái, tiện tay kéo xuống thiết bị truyền tin ở trên tay Hàn Minh, ở trong phòng quét qua, “Tích” một tiếng đèn trên trần trong nháy mắt sáng lên, tia sáng chói mắt khiến cho hai người nhắm mắt lại, đến khi mở mắt, Yến Thù Thanh quả nhiên thấy được sắc mặt Cận Hằng triệt để biến thành quả cà

chua.

Không nhận được nhếch lên khóe miệng, muốn nói vài câu, lại đột nhiên cảm giác ánh mắt Cận Hằng không đúng, anh trở mắt đột nhiên nhìn khắp bốn phía, lúc này mới phát hiện giờ khắc này bọn họ đang ở trong một mê cung cực lớn.

Vừa nãy chỉ lo đuổi theo Hàn Minh, hơn nữa ánh đèn tối tăm, hai người ai cũng không chú ý đến hoàn cảnh chung quanh, vào lúc này đèn lớn sáng lên, mới cảm giác được chuyện này không ổn.

Rốt cục ai lại rảnh rỗi xây dựng mê cung lớn như vậy!

Hơi thở ra một hơi, Yến Thù Thanh nhú lông mày, “... Chuyện gì thế này?”

Ánh mắt Cận Hằng lạnh xuống, nhìn Hàn Minh hôn mê ở bên cạnh, nhú chặt lông mày, “Cái tên này là cố ý dẫn chúng ta tới đây, vừa này tên này nhìn như đang chạy trốn, trên thực tế trong lòng sợ là sớm có dự định.”

“Tên này biết mình không thể nào là đối thủ của hai người chúng ta, cho nên cố ý muốn dùng mê cung này nhốt chúng ta lại, một khi chúng ta bị dẫn tới nơi sâu xa nhất của mê cung, tên này chỉ cần bắt lấy cơ hội có thể lập tức chạy đi, mà chúng ta vẫn chưa quen thuộc địa hình, rất có thể vẫn luôn bị nhốt ở chỗ này, tên này có thể thừa dịp nhanh chóng trốn thoát.”

“... Thực sự là gieo vạ ngàn năm, là chúng ta bất cẩn rồi.”

Yến Thù Thanh xoa xoa thái dương, nhìn Hàn Minh hôn mê trên đất, không nhịn được đi lên tàn nhẫn mà đạp một cước, rút ra súng bên hông quang nhắm ngay đầu của gã, “Em thực sự là hận không thể một súng bắn chết tên súc sinh này.”

Cận Hằng đè lại cánh tay của anh, trầm giọng nói, “Anh so với em càng muốn làm thịt hơn tên này hơn, nhưng tên này là thủ phạm chính của toàn bộ âm mưu này, lại dính dáng đến lợi ích của Thương Kiếm, giữ tên này lại có tác dụng lớn, lần này quân bộ tự nhiên phái binh chi viện chúng ta, bọn họ dĩ nhiên muốn có kết quả, nếu như chúng ta hiện tại làm thịt tên này, về nước rất khó bàn giao.”

Một câu nói khiến đồng tử Yến Thù Thanh hơi co lại, thù mới hận cũ che mất lý trí của anh, làm cho anh suýt chút nữa làm việc ngốc nghếch, nếu quả thật làm thịt Hàn Minh, vậy Cận Hằng làm sao bây giờ, hắn đã từng làm việc cho Á Hi quốc, vạ nhất về nước bị truy cứu, hắn cũng khó chối bỏ trách nhiệm.

Buông xuống cánh tay cầm súng, anh mím mím môi, cúi đầu một phát bắt lấy Hàn Minh giống như con chó chết nằm bất động, “Vừa này khi đến em còn có ấn tượng, chúng ta trước tiên nghĩ biện pháp đi ra ngoài, vạ nhất bị quân bộ Á Hi nhận ra được động tĩnh của nơi này, chúng ta sẽ xong đời.”

Cận Hằng đang có ý đó, gật gật đầu kéo lấy Hàn Minh trong tay Yến Thù Thanh, giơ cầm lên, “Anh cũng nhớ đường đi, chúng ta đi bên này.”

Hai người không dám trì hoãn thời gian, vác theo Hàn Minh bất động giống như chó chết nhanh chóng tiến lên, may là ký ức của hai người tốt, cơ hồ không phí nhiều công phu liền tìm đến cửa thang máy lúc trước, thế nhưng mới vừa đi tới nơi này, sắc mặt của hai người trong nháy mắt cũng thay đổi.

Bởi vì cửa thang máy lúc trước mở ra, thế nhưng lúc này lại đóng chặt tựa hồ như một bức tường thép im lìm nằm ở nơi đó.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thần sắc đều có chút lạnh lẽo, thế nhưng bọn họ không thể hoảng hốt, kiên nhẫn tìm công tắc, nhưng lại không hề thấy công tắc ở đó, toàn bộ mặt tường bằng phẳng bóng loáng cực kỳ, đừng nói là cơ quan, ngay cả cái tay cầm cũng không có.

Mặt tường bóng loáng chiếu ra cái bóng hai người, thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người vẫn cứ không thu hoạch được gì.

“Anh nói xem hai chúng ta có thể nhớ lộn đường hay không, trên thực tế đường cũ căn bản cũng không phải nơi này?”

Cận Hằng liếc nhìn Yến Thù Thanh một cái, “Em ngu xuẩn như thế nhớ lộn cũng là chuyện có thể, nhưng anh thì không thể nhớ lộn.”

Lời này làm cho Yến Thù Thanh tức cười, đặt mông ngồi dưới đất, không nhịn được tung chân đá hất một cước, “Em ngu xuẩn so với anh còn thông minh hơn, bằng không em cũng làm chuyện vứt bỏ thê tử táng tận lương tâm như thế.”

Một câu nói khiến lỗ tai Cận Hằng đỏ mặt, “Đừng hồ đồ, làm chính sự đây.”

Nói xong hất tiếp tục cúi đầu thao túng thiết bị truyền tin trên cổ tay, thế nhưng mê cung này có lẽ che giấu tín hiệu, tín hiệu lúc trước vô cùng mạnh vừa tới nơi này liền trở nên đứt quãng, căn bản là không phát ra được tín hiệu.

Dưới ánh đèn, gương mặt của Cận Hằng gầy gầy lại càng thêm góc cạnh rõ ràng đặc biệt anh tuấn, mũi thẳng tắp ở bên trên mặt lưu lại một đạo bóng đen, cánh tay thon dài hơi dùng sức, cách một tầng áo sơ mi mỏng phác họa ra đường nét bắp thịt mạnh mẽ rắn chắc.

Yến Thù Thanh nhìn hẩn chằm chằm một hồi, từ sau lưng hẩn đến gần hỏi, “Liên lạc bộ đội đặc chủng không được?”

“Ừm.” Cận Hằng cau mày gật gật đầu, “Nếu như chúng ta không thể từ nơi này đi ra ngoài, chỉ có thể dựa vào bọn họ trợ giúp, nhưng bây giờ liên lạc bọn họ không được, chúng ta chỉ có thể ở nơi này chờ, cũng không biết phải đợi tới khi nào.”

“... Nha, cũng không cần nhàm chán chờ đợi, kỳ thực có thể làm chút chuyện gì đó giết thời gian.”

Âm thanh Yến Thù Thanh vang lên ở bên tai, Cận Hằng nghi ngờ theo bản năng ngẩng đầu lên, “Cái gì?”

Một giây sau còn không đợi hẩn phản ứng, Yến Thù Thanh đột nhiên giơ tay đẩy hẩn vào cửa kim loại, cúi đầu hôn lên bờ môi hẩn, cười nhếch miệng, “Ví dụ như... Hôn một chút, tán gẫu vài chuyện vân vân.”

Cận Hằng nhất thời sững sờ tại chỗ, sau đó Yến Thù Thanh lại hôn lên môi của hắn.

Trước tại trong phòng giải phẫu nụ hôn kia quá mức vội vàng, ai cũng không kịp hưởng thụ tư vị, vào lúc này lần thứ hai răng môi đụng nhau, nhiệt độ quen thuộc quanh quẩn xung quanh, gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc, trong nháy mắt Cận Hằng cảm giác mình bị một ngọn lửa thiêu rụi.

Hắn chỉ trở mắt nửa giây, sau đó giờ tay đỡ lấy sau gáy Yến Thù Thanh đoạt lại quyền chủ động, mà khi đầu lưỡi của hắn cấp thiết dò vào đôi môi của Yến Thù Thanh, Yến Thù Thanh lại nghiêng đầu đi đẩy hắn ra, sau đó nháy mắt mấy cái nói, “Muốn hôn một cái trước tiên anh phải thành thật trả lời vấn đề của em, chừng nào thì anh khôi phục ký ức?”

Hết chương 73-phần 2.

124. Chương 74-1: Phần 1

“Muốn hôn một cái trước tiên phải thành thật trả lời vấn đề của em, anh chừng nào thì khôi phục ký ức?”

Lời này khiến mặt Cận Hằng đỏ ửng lại sâu thêm mấy phần, trên mặt lộ ra thần sắc không tự nhiên, ôm lấy eo Yến Thù Thanh nghiêng người hôn lên môi anh, trầm giọng nói, “Bây giờ nói chuyện đó làm gì, là em trước tiên câu dẫn anh, đừng hòng trốn tránh.”

Nói xong hắn cầm lấy cằm Yến Thù Thanh, giống như con khuyển cỡ lớn chơi xấu cường thế cúi đầu hôn một cái, tựa hồ muốn mượn chuyện này để trốn tránh vấn đề.

Đáng tiếc Yến Thù Thanh cũng không để cho hắn toại nguyện, giờ tay chặn lại mặt của hắn, “Rốt cuộc là ai trốn tránh, ngày hôm nay nếu anh không nói rõ mọi chuyện cho em nghe, nếu không sau này anh cũng đừng nghĩ hôn em.”

Một câu nói khiến Cận Hằng trong nháy mắt đứng im chỗ, siết lòng bàn tay Yến Thù Thanh hôn mấy lần, “Những chuyện này chờ sau khi về nhà lại nói cũng không muộn, em không cho anh hôn, chẳng lẽ em nhìn được sao?”

Đầu ngón tay bị hắn cắn, cảm giác nóng bỏng từ đầu ngón tay bay lên, Yến Thù Thanh chưa từng nghĩ tới Cận Hằng có thể dính người đến trình độ như thế này, trong lúc nhất thời vừa tức giận vừa muốn cười rút ra lòng bàn tay bị hắn hôn ướt nhẹp, ghét bỏ lau ở trên người hắn, đứng dậy ngồi bên cạnh, mặt lạnh nói, “Bây giờ nói, nếu không anh đừng nói chuyện với em, em vẫn đang tức giận, anh đừng tưởng rằng làm nũng như vậy, em sẽ bỏ qua cho anh.”

“Ai làm nũng!” Một câu nói khiến Cận Hằng nhất thời thẹn quá hóa giận, hắn cảm thấy được quyền của người làm chồng như hắn bị khiêu chiến nghiêm trọng, hắn làm sao có khả năng làm nũng vợ của mình.

Yến Thù Thanh nhú mày liếc hần một cái, không thèm để ý, đứng dậy đi về phía bên cạnh.

Đầu của Cận Hằng nhất thời tê dại một hồi, giơ tay nắm lấy tay Yến Thù Thanh, Yến Thù Thanh không để phát giác câu lên khoe miệng một chút, tiếp tục giữ mặt lạnh nói, “Anh kéo em làm gì, dù sao anh cũng không muốn nói thật với em, hai ta cũng không có chuyện gì để nói.”

Trong nháy mắt mặt Cận Hằng đỏ lên, giống như miếng bực tượng đứng im tại chỗ, vừa không lên tiếng cũng không để cho Yến Thù Thanh đi, nhìn đến nửa ngày mới thốt ra một câu, “... Ngày đó ở trong ngõ, anh thấy máu của anh cùng máu Quyển Quyển dung huyết với nhau.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, sau đó quay đầu lại liếc hần một cái, chuyện này có liên quan đến chuyện bọn họ định nói sao?

“... Lúc đó ngực anh trúng một phát đạn, thần trí cực kỳ không rõ ràng, thế nhưng có thể mơ mơ hồ hồ nhớ tới tên của mình là Cận Hằng.”

Vừa nghe lời này trong nháy mắt Yến Thù Thanh trợn to hai mắt, “Mẹ nó... Anh đã sớm khôi phục ký ức, còn lừa em lâu như vậy!”

Trên mặt Cận Hằng lộ ra biểu tình khó chịu, vội vàng nói, “Khi đó anh chỉ có ấn tượng đại khái, thật nhiều chuyện cụ thể đều không nhớ ra được, cũng không phải có ý định gạt em.”

“Vậy tại sao anh không đến tìm em? Khi đó ở quán bar anh không ngại ngừng đến gần em, không ngại ngừng lưu lại nhà em, tẩy máy tay chân với em, thế nhưng khi khôi phục ký ức anh lại biến mất?”

Yến Thù Thanh càng nghĩ càng giận, thái dương thỉnh thoảng nháy lên, “Con mẹ nó em tìm anh một năm, anh bị mất trí nhớ, em cũng không trách anh, thế nhưng rõ ràng anh xuất hiện ở trước mặt em, còn khôi phục ký ức, dựa vào cái gì không tìm đến em? Nếu như anh đặt địa vị là em, không biết vì nguyên nhân gì anh lại nhảy ra cứu em, kết quả một lần nữa mất tích sống chết không rõ, trong lòng anh là tư vị gì! Cận Hằng con mẹ nó anh... Đến cùng anh coi em thành cái gì?”

Nhắc tới việc này, viền mắt Yến Thù Thanh đỏ ửng, Cận Hằng gắt gao sờ môi, gầm nhẹ một tiếng, “Khi đó anh căn bản không nhớ ra hết! Em cho rằng anh không muốn đi tìm em cùng Quyển Quyển sao, vấn đề là anh không có thời gian!”

Lời này khiến Yến Thù Thanh lập tức cứng đờ đứng im tại chỗ.

Cận Hằng hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra cười khổ tự giễu, “Bọ cánh cứng bị anh giết, Á Hi nhất định sẽ lập tức phái binh tới ám sát em, lúc đó trong đầu anh ngơ ngác ngắc ngắc, một hồi nhớ đến bản thân là Cận Hằng, một hồi lại không nhớ ra được, anh sợ binh lính Á Hi sẽ tìm đến em, cho nên không dám đi tìm em? Thế nhưng thời gian của anh không nhiều, không biết mình một giây sau có thể biến thành con rôi của Á Hi hay không, cho nên anh chỉ có thể thừa dịp lúc đó bản thân vẫn tỉnh táo sắp xếp kế hoạch về sau.”

“Thù Thanh, em nhất định không nghĩ tới loại cảm giác ngay cả mình là ai cũng không biết nó khó chịu thế nào đâu, anh biết mục đích của bọn họ cuối cùng là em, nếu như anh không thể giúp em bày sẵn kế hoạch, giả sử em thật sự rơi vào trong tay bọn họ, mà khi đó anh lại không nhớ rõ em, lúc đó sẽ có hậu quả gì anh thật sự không muốn nhớ tới.”

Nói xong lời này, hắn tựa hồ ý thức được mình nói quá nhiều, xoay đầu đi, mím chặt môi.

Yến Thù Thanh vẫn luôn biết đến người đàn ông này giống như hũ nút, chưa bao giờ biết biểu đạt, chỉ có thể cúi đầu hành động cái gì cũng không nói, tựa hồ hắn cũng không ngại người khác không hiểu hắn, thế nhưng vẫn là một ngọn núi lớn che ở trước mặt anh, giúp anh che phong chấn vũ.

Phút chốc, một năm qua tất cả không cam lòng, chờ đợi, phẫn nộ cùng tuyệt vọng, trong nháy mắt giống như được sóng biển cuốn đi tất cả.

Đề xuống chưa xót trong lỗ mũi, Yến Thù Thanh gạt nhẹ khóe miệng xì cười một tiếng, “... Anh có ngu hay không, em không phải là đứa nhỏ không có năng lực tự vệ, anh chừng nào thì biến thành bảo mẫu của em như thế?”

Cận Hằng mím môi thật chặt, “Là anh nguyện ý, không cần em xen vào.”

Yến Thù Thanh hít nước mũi, tránh khỏi để cho mình mất mặt rơi nước mắt, nhìn trên cổ hắn đỏ ửng, nhẹ giọng nói, “Cho nên vào lúc đó anh liên lạc bộ đội đặc chủng?”

Cận Hằng gật gật đầu, “Lúc đó anh mặc dù đã biết đến Hàn Minh chính là nội gián của chiến đội Liệp Ưng, thế nhưng núi Thương Lan quy mô lớn như vậy, tên đó không thể một mình hành động, cho nên anh suy đoán hắn nhất định còn có nội ứng, chiến đội Liệp Ưng đã không thể tin, anh chỉ có thể liên lạc quân bộ.”

Nói xong hắn nhú mày nở nụ cười tự giễu, “May là anh còn có một cậu ruột, tuy rằng làm hoàng đế tâm địa sắt đá, thế nhưng cũng không có ý định cùng cháu ngoại của mình trở mặt, biết rõ anh đi Liệp Ưng, cũng không thật sự để cho anh vào chỗ chết, lúc này mới khiến anh dễ như ăn cháo điều động binh mã quân bộ.”

Nghe đến đó, Yến Thù Thanh còn có chút cảm giác không chân thực, “quân bộ Thương Kiếm” bốn chữ này đối với anh mà nói quả thực như là chuyện đời trước.

“... Vậy anh và bộ đội đặc chủng làm sao tìm được em? Ngay cả em cũng không biết Hàn Minh sẽ ra tay với em, càng không biết tên đó sẽ đem em tới ở chỗ nào, tại sao bộ đội đặc chủng có thể chuẩn xác cài bom ở chỗ này.”

Nghe nói như thế, trên mặt Cận Hằng đột nhiên đỏ lên, có chút táo bạo nói, “Cái này cần hỏi chính em a, lúc trước em biết rõ, anh ở trên người em thả máy theo dõi, còn cố ý dẫn anh tới quán bar, không phải là cố ý câu dẫn anh! Bây giờ còn hỏi cái gì!”

Nghĩ tới buổi tối ngày hôm ấy hắn bị Yến Thù Thanh nắm mũi dẫn đi, câu dẫn đến mức thần hồn điên đảo còn lảm mông xuân, hắn liền cảm thấy một trận xấu hổ trước nay chưa từng có.

Lúc trước hắn tại sao thành thật như thế, sớm biết hắn sẽ biến mông xuân thành sự thật, cùng vợ mình cửu biệt gặp lại, thế nhưng chỉ là đắp chăn bông ngủ tỉnh khiết, đại khái trên cõi đời này chỉ có hắn một người duy nhất...

Tất cả những thứ này rõ ràng chính là âm mưu của vợ hắn!

Hắn càng nghĩ càng bực bội, vừa nghĩ lúc này Yến Thù Thanh không để cho hắn hôn, trong lòng càng ghen, hắn biết vợ hắn rất thích tên tiểu tam không biết xấu hổ Đoàn Trạch kia!

Nhìn thấy biểu tình giận dữ trên mặt hắn, Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, sau đó nhin không được bật cười.

Không nghĩ tới lúc trước một ý nghĩ sai lầm của anh, bây giờ thành nhánh cỏ cứu mạng, nếu như lúc trước trong cơn tức giận anh vứt đi máy theo dõi Cận Hằng giấu ở sau lưng anh, khả năng hiện tại anh đã bị Hàn Minh tẩy não mất rồi.

“Cười cái gì mà cười, không cho cười!” Cận Hằng thẹn quá hóa giận.

Yến Thù Thanh nín cười, run vai nhấc tay đầu hàng, “Được được được, em không cười... Anh đã nói với em, lúc đó anh liên lạc quân bộ, lại biết đến vị trí của em, làm sao không sớm hành động?”

Nhắc tới chuyện này Cận Hằng trầm ngâm một chút, tựa hồ không muốn giải thích thêm, nhưng đối diện ánh mắt nghi hoặc của Yến Thù Thanh, hắn hơi mím đôi môi, thản nhiên nói, “Không phải anh không nghĩ hành động, là thời gian không đủ, lúc đó ngực anh trúng đạn, liên hệ cho quân bộ xong liền ngất đi, lúc tỉnh lại đã bị binh lính Á Hi phát hiện mang đến chỗ này, mà anh giết bộ cánh cứng, đã khiến cho Hàn Minh hoài nghi, cho nên tên đó liền tẩy não cho anh, để anh với em triệt để mất đi liên hệ.”

Hắn hơi hột nói ra lời này, thật dễ dàng giống như là đang bàn luận tối hôm qua ăn cái gì, thế nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng hắn đội mũ kim loại thống khổ co giật, trong lòng Yến Thù Thanh đau nhói một trận, căn bản không có cách nào tưởng tượng trong lúc anh không nhìn thấy, hắn đã trải qua không biết bao nhiêu lần thống khổ như thế.

Nắm chặt nắm đấm, ánh mắt của anh đỏ ngầu nhìn Hàn Minh té xỉu một bên, dùng hết lực khí toàn thân mới không để cho mình trong cơn tức giận đập nát đầu của gã.

Cho nên nói tình cảnh anh mới vừa nhìn thấy tất cả đều là thật, đáng trách Cận Hằng không khác nào bộ xương di động, cũng không phải cố ý giả bộ dọa anh, mà là vào thời khắc ấy, hắn thật sự không có nhớ tới anh là ai...

Hầu kết chuyển động trên dưới, Yến Thù Thanh hít sâu một hơi mới đứng vững, “... Vậy sau đó thì sao? Tại sao anh lại... Nhớ đến em?”

Cận Hằng hiếm thấy đột nhiên nở nụ cười, đối với hần lắc lắc ngón trỏ trái, “Bởi vì anh sợ chính mình một khi bị tẩy não sẽ sớm quên mất em, cho nên sớm đem chíp điều khiển máy theo dõi chôn ở bên trong móng tay, còn cố ý động tay chân một chút.”

“Hàn Minh đã sớm hận anh thấu xương, hận không thể một súng giết chết anh, nhưng tên đó vẫn luôn giữ lại cái mạng này của anh, chính là sẽ có một ngày muốn mượn anh dẫn em tới Á Hi, vậy anh liền tương kế tựu kế, tự nhiên không có cách nào cứu em ở Thương Kiếm, vậy anh liền ở Á Hi chờ em, chỉ cần em xuất hiện ở gần anh, con chíp này sẽ thả ra dòng điện cao thế, trực tiếp thông qua huyết quản truyền tới trong trái tim, như vậy bất luận em ở đâu anh cũng có thể tìm được em.”

Hần quả thực giống như tranh công, lộ ra biểu tình có chút trẻ con, nhưng lời này Yến Thù Thanh nghe tới quả thực quá mức điên cuồng.

Chỉ là vì chờ đợi anh xuất hiện, hần ở ngón tay trỏ của mình chôn xuống một con chíp có chứa “Dòng điện cao thế” xuyên thẳng vào trong tim, anh không có cách nào tưởng tượng Cận Hằng vừa nãy nằm ở trên bàn mổ, trong lúc đang chịu đựng máy móc tẩy não tàn phá, hần làm như thế nào để vượt qua được cường độ điện giật mạnh ở trong tim.

Nếu như Hàn Minh không nghĩ để cho hai người gặp mặt thì làm sao bây giờ, nếu như anh không có tới Á Hi thì làm sao bây giờ, nếu như anh thẳng thắn từ bỏ Cận Hằng coi như người này đã chết thì sẽ thế nào...

Anh căn bản không nghĩ được Cận Hằng rốt cuộc là ôm niềm tin được ăn cả ngã về không ra sao, hần vẫn luôn ở đây chờ đợi anh.

Yến Thù Thanh cắn chặt răng, nhưng vẫn là nhịn không được rơi nước mắt, Cận Hằng thấy anh khóc lập tức hoảng hốt, “... Em, em làm sao vậy, lúc đó là anh thực sự không có biện pháp khác chỉ có thể làm như vậy, không phải anh cố ý lừa em, cũng không phải cố ý muốn như vậy mới tới cứu em, em đừng khóc a...”

Yến Thù Thanh cúi đầu để ở trên bả vai Cận Hằng, một câu cũng không nói được, từng giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống, không dám phát ra âm thanh.

Cận Hằng cơ hồ không thấy Yến Thù Thanh rơi nước mắt, lúc trước đối phương ở trên chiến trường cửu tử nhất sinh, cơ hồ sắp mất mạng cũng không thấy một giọt nước mắt, nhưng bây giờ đột nhiên khóc ở trong lồng ngực của hần, Cận Hằng không biết nên làm gì, chỉ có thể gơ tay đem Yến Thù Thanh ôm vào trong ngực.

Lúc này Yến Thù Thanh lại nắm lấy tay trái của hần, nhìn chăm chăm phía trên ngón tay không hề có một chút vết tích, nhẹ giọng hỏi, “Có đau hay không?”

“Không đau, không sao cả.” Cận Hằng muốn rút tay về, đối diện đôi mắt dính nước mắt của Yến Thù

Thanh, đột nhiên cứng lại ở đó, không được tự nhiên nhỏ giọng nói, “Được rồi... Kỳ thực chỉ là đau một chút, thế nhưng nếu như không đau, anh không thể tỉnh lại nhanh như vậy a.”

Yến Thù Thanh không lên tiếng, cúi đầu thối thối nhẹ nhàng vào ngón tay của hắn, lại ngậm vào liếm liếm, cười với hắn cười, “Không có chuyện gì, thối cho anh một chút sẽ hết đau.”

Một luồng dòng điện đột nhiên tháo chạy toàn thân, trong nháy mắt đầu Cận Hằng nổ tung pháo hoa, cảm thấy được mình cả người có chút lơ mơ, cả khuôn mặt biến thành màu đỏ tía, cảm giác gót chân cũng bị đỏ.

Chật vật ho khan vài tiếng, hắn nhìn chằm chằm đôi môi đỏ thắm của Yến Thù Thanh, nín nửa ngày nghẹn ra một câu, “... Ân, anh cảm giác ngoại trừ đầu ngón tay kỳ thực phía dưới cũng có chút đau, em biết dòng điện là truyền toàn thân mà, tiểu đệ đệ nói nó cũng muốn thối một chút.”

Yến Thù Thanh: “...”

“Anh rút đi!”

Anh phát hiện vô luận tức giận cái gì, cái tên này cũng có thể làm cho anh trở nên vui vẻ, một giây trước còn tức giận đến đòi mạng, một giây sau đã không nhận được tức giận đến bật cười.

Hết chương 74-phần 1.

125. Chương 74-2: Phần 2

Cận Hằng thấy Yến Thù Thanh nở nụ cười, khóe miệng cũng câu lên một chút không dễ dàng phát giác, Yến Thù Thanh không nhẹ không nặng đập hắn mấy cái, hai người chán ngán một hồi, thời gian bất tri bất giác trôi qua hơn một giờ, thế nhưng cửa kim loại ở ngoài vẫn cứ không có nửa điểm động tĩnh, hai người biết đến làm như vậy chờ đợi cũng không phải biện pháp, vì vậy bắt đầu chia đầu hành động.

“Hàn Minh dẫn chúng ta tới đây, chắc chắn sẽ không để mình vậy chết ở nơi này, nơi này nói không chắc còn có cơ quan ẩn giấu.”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, ”Em nhớ tới lúc trước em có xem qua sách lịch sử chiến tranh địa cầu cổ đại, bên trong đề cập tới mê cung kỳ thực chính là một loại trận pháp, nếu là trận pháp nhất định sẽ cửa sinh cùng cửa tử, chỉ là không biết giấu ở nơi nào.

Ánh mắt Cận Hằng di chuyển bên trong mê cung to lớn, cúi đầu liếc nhìn thiết bị truyền tin, thế nhưng vẫn không có tín hiệu.

Nhìn hẩn nhủu lông mày, Yến Thù Thanh ngẩng đầu hỏi, “Đúng rồi, lúc trước anh cảm ứng được vị trí của em, anh làm thế nào liên lạc được bộ đội đặc chủng? Bọn họ tới đúng lúc như thế, có phải là có phương pháp liên lạc đặc biệt, có thể thử lại hay không?”

Cận Hằng lắc lắc đầu, lông mày nhủu càng chặt, “Sau khi anh liên lạc quân bộ, bộ đội đặc chủng cũng đã trốn đến gần nơi này, chỉ chờ anh ra lệnh một tiếng bọn họ sẽ tấn công vào, thế nhưng điều này là bởi vì bên trong mũ bảo hiểm anh có cài đặt chip truyền tin, mới có thể bảo trì liên lạc với bọn họ, hiện tại ở đây che giấu tín hiệu, thiết bị truyền tin đã không có tác dụng.”

Lời này khiến sắc mặt Yến Thù Thanh cũng trầm xuống, thời gian còn lại không nhiều, bọn họ chẳng lẽ cuối cùng thật sự sẽ bị vây chết ở chỗ này?

Sẽ không, bọn họ nhất định bỏ lỡ chi tiết nhỏ trọng yếu nào đó, bằng không tường kim loại ngăn chặn cửa thang máy không đột nhiên xuất hiện.

Rốt cuộc là nơi nào có vấn đề...

Yến Thù Thanh bóp trán, đầu nhanh chóng chuyển động, ánh mắt di chuyển ở trong phòng, đột nhiên như là liếc về vật gì đó.

Chờ chút!

Từ khi ra khỏi thang máy đến bây giờ, Hàn Minh luôn luôn ở dưới mí mắt của bọn họ, không thể ra tay thực hiện mưu mô quỷ kế gì, nhất định là hai người bọn họ đã làm gì mới phát động cơ quan, nhưng bọn họ từ khi vào nhà đến bây giờ chuyện duy nhất đã làm, đó chính là bật đèn!

Anh đột nhiên nắm lấy cổ tay Cận Hằng, một cái tay khác vác lên Hàn Minh nằm bất động, thật nhanh chạy về vị trí bật đèn vừa nãy, tùy tiện quét qua một góc nhìn thấy một công tắc nguồn điện không hề bắt mắt.

“... Anh nói có phải đây chính công tắc mở cửa hay không?”

Yến Thù Thanh gian nan nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng có chút bồn chồn, Cận Hằng híp mắt, trầm mặc chốc lát mới thấp giọng nói, “Chỉ có hai con đường, nếu không thử, chúng ta sẽ phải chờ ở đây, thế nhưng rất hiển nhiên chúng ta đã không còn nhiều thời gian.”

Lời này khiến trong lòng của hai người đồng thời căng thẳng, thời gian qua đi âm thanh tựa hồ cũng trở nên chói tai, hai người liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu, Cận Hằng giơ tay vừa muốn chạm vào công tắc, thiết bị truyền tin đột nhiên phát ra một tiếng chuông chói tai.

Hai người sợ hết hồn, trong phút chốc mở to hai mắt, cuối cùng thì thiết bị truyền tin cũng hoạt động!

Nhanh chóng mở thiết bị truyền tin, bên trong truyền đến âm thanh đứt quãng của đội trưởng, “Cám ơn trời đất cuối cùng cũng coi như kết nối được rồi! Trưởng quan, hai người bây giờ ở chỗ nào?”

Cận Hằng nói rõ sự thật, lặp lại nhiều lần đối phương mới hoàn toàn nghe rõ, trong nháy mắt gấp gáp hỏi, “Thượng tá, ngàn vạn không thể đụng vào công tắc! Bây giờ chúng tôi ở dưới lầu, máy móc quét hình đến toàn cảnh toàn bộ tầng cao nhất, mê cung này kỳ thực là một lò phản ứng cỡ lớn! Nếu như ở bên trong cưỡng ép phá hủy đi cơ quan, lập tức sẽ khiến nơi này nổ tung!”

Lời này vang vọng bên trong tầng lầu, khiến cho hai người trong nháy mắt biến sắc, sao lại có thể như thế nhỉ!

Nếu như nơi này nguy hiểm như vậy, Hàn Minh cần gì phải cũng đem mình nhốt ở bên trong, người như tên này làm sao có khả năng lựa chọn đồng quy vu tận với bọn họ!?

“Ý của cậu nơi này chính là một cơ quan nổ tung”

“Đúng! Thuộc hạ trước đây trong lúc phá bom đã từng thấy loại cơ quan này, nó ở bề ngoài sẽ cố ý giấu một công tắc ở một chỗ không hề nổi bật, làm cho người bị nhốt ở bên trong tìm cách đi ra ngoài, trên thực tế đây chính là cửa tử của mê cung, đụng vào lập tức xong đời!”

“Vậy cửa sinh đâu? Đây chính là căn cứ Á Hi bọn họ không thể để cho bản thân tự nổ chết.” Yên Thù Thanh mím khóe miệng trầm giọng mở miệng.

Đầu kia thiết bị truyền tin trầm mặc chốc lát mới nói, “... Xác thực có cửa sinh, thế nhưng cửa sinh nằm ở bên ngoài mê cung, chỉ có thể nhấn nút điều khiển, nếu như không có nút điều khiển người nhốt ở bên trong vĩnh viễn không mở được cửa sinh... Chỉ có thể chờ chết...”

Một câu nói mới vừa nói xong, mặt đất đột nhiên trở nên rung động dữ dội, sau đó vô số đá vụn bụi mù bay lên trời, cả toà nhà đều theo đó mà rung động.

“Xảy ra chuyện gì vậy!” Hai người lão đảo một cái, suýt chút nữa bị hất tung ở mặt đất.

Rung động dữ dội lập tức cắt đứt tín hiệu yếu ớt, đầu kia thiết bị truyền tin truyền đến tín hiệu báo máy bận chói tai, ở giữa cát bay đá chạy, trước mắt hoàn toàn mơ hồ, lúc này bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười điên cuồng dữ tợn.

“... Khụ khụ... Khụ... Ha ha ha... Không sai, nơi này xác thực không có cửa sinh.” Một vệt bóng đen loạng choạng loạng choạng đứng lên, “Cho nên các người ngày hôm nay đều phải chết!”

Giống như là âm thanh của ác quỷ, rõ ràng là Hàn Minh chẳng biết lúc nào tỉnh lại, mà trong lúc hai người không tập trung, gã tàn nhẫn mà nhấn cơ quan cửa tử.

Tiếng nổ mãnh liệt tranh nhau chen lấn vang lên, trong nháy mắt cả toà nhà cũng giống như là bị sóng lớn đè lên, dưới chân mặt đất tranh nhau chen lấn vỡ vụn, cuộn cuộn khói đen kéo tới, mắt thấy nơi này sắp nổ tung!

“Chết cũng sẽ kéo mày chết cùng!” Yến Thù Thanh không chút do dự đạp gã một cước, giờ khắc này đã không để ý tới chính mình, chỉ muốn làm thịt tên súc sinh này.

Hàn Minh bị trọng thương, trên người khắp nơi đều đang chảy máu, đương nhiên không đón được một cước này, nhất thời bị Yến Thù Thanh đạp lăn trên đất.

Yến Thù Thanh lấy ra súng đối diện đầu của gã không chút do dự ấn xuống cò súng, ai biết trong lúc đạn cạ sát ra nòng súng, một trận hơi nóng kéo tới, đem anh lập tức hất tung ở mặt đất.

“Thù Thanh cẩn thận!” Cận Hằng một chút nhào lên, bảo vệ Yến Thù Thanh, hai người lăn khỏi chỗ, trốn khỏi một thanh thép rơi xuống đỉnh đầu.

Lúc này Hàn Minh nhân cơ hội bò lên, điên cuồng chạy về phía xa, đại hỏa tràn ngập, nơi này lập tức liền muốn sụp xuống.

Yến Thù Thanh bị bong gân chân, đẩy ra Cận Hằng, “Trước tiên đi bắt tên đó! Trong tay tên đó nhất định có chìa khóa cửa sinh!”

Cận Hằng gắt gao cắn răng, nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, quay người đuổi theo, chạy được vài bước liền thấy cái bóng Hàn Minh, một cước bay lên đạp gã một cái, khiến Hàn Minh đột nhiên ngã xuống đất, “Đem chìa khóa cửa sinh giao ra đây!”

Trong miệng Hàn Minh đầy máu, một bên gắt gao siết nắm đấm không ngừng mà ho khan, một bên dữ tợn cười, “... Thật không tiện, khực... Khự khực... Không có! Cứu biệt trùng phùng hai người rất hưng phấn đi... Lời vừa rồi tao đều nghe thấy được... Thật cảm động a! Khực... Cho nên ngày hôm nay tao sẽ tiễn bọn mày một đoạn đường... Ha ha ha, để cho hai người bọn mày xuống địa ngục làm quỷ uyên ương... Khự khực...”

Toàn bộ trần nhà lúc này “Oanh” một tiếng rơi xuống, chung quanh dấy lên lửa lớn rừng rực, như là một giấy sau liền muốn đem nơi này nuốt chửng.

Cận Hằng lại mặt không biến sắc, đột nhiên nở nụ cười băng lãnh, “Mày nghĩ tao ngu xuẩn như mày à?”

Nói xong hắn đột nhiên bóp lấy cánh tay Hàn Minh, một tiếng “răng rắc” kêu lên, trực tiếp gãy xương.

“A ——!”

Hàn Minh thống khổ co giật mấy lần, Cận Hằng âm lệ nhếch miệng, tiện tay từ trong lòng bàn tay gã lấy

được mạch điều khiển kích cỡ không bằng một cái móng tay, “Lần sau giấu đồ vật đừng giấu lộ liễu như vậy, cho dù là vội vã thoát thân cũng nên thông minh một chút, thế nhưng mày đã không còn lần sau rồi.”

Nói xong lời này hắn ấn nhẹ nút điều khiển, vách tường đóng kín cách đó không xa đột nhiên mở ra, cửa sổ sát đất đột nhiên xuất hiện, tia sáng chói mắt trong nháy mắt xuyên thấu cả phòng, đây chính là cửa sinh duy nhất đi ra khỏi nơi này!

Đồng tử Hàn Minh đột nhiên co rút lại, sau đó không biết từ đâu xông tới khí lực, đẩy ra Cận Hằng, tựa như điên chạy về phía cánh cửa kia.

Cận Hằng chợt cầm lên một thanh thép, xông lên chặn lại cổ của gã, hai người đã cách cửa sinh gần trong gang tấc, nhưng lại giống như con thú bị nhốt, không có cách nào tránh khỏi đối phương chạy thoát.

“Oanh” một tiếng, toàn bộ mặt đất bắt đầu xé rách, vô số ánh lửa từ trong đất thoát ra, biểu thị nơi này một giây sau sẽ biến thành địa ngục nhân gian.

Yến Thù Thanh đuổi theo tới, nhìn thấy hai người đấu đá nhau, không chút do dự giơ súng lên.

Thế nhưng trước mắt cuộn cuộn khói đen nghiêm trọng quấy nhiễu tầm mắt của anh, một súng này nếu như bắn sai, rất có thể sẽ làm bị thương đến Cận Hằng.

Dưới chân mặt đất nóng bỏng giống như là muốn đem nơi này thiêu đốt, anh cảm thấy không còn kịp suy tư nữa, nắm chặt lòng bàn tay đổ mồ hôi, vững vàng mà nã một phát súng.

“Ầm” một tiếng, đạn chuẩn xác xuyên qua cánh tay Hàn Minh.

Gã gào lên đau đớn một tiếng, đột nhiên buông ra Cận Hằng, Yến Thù Thanh nhào tới một cước đem gã đập bay trên đất, lôi kéo Cận Hằng chạy về phía cửa sinh, lúc này một chiếc chiến hạm xuất hiện ở ngoài cửa sổ, cánh quạt cuốn lên cuồng phong, khoang cửa mở ra, đội trưởng hướng bọn họ rống to, “Trưởng quan bên này!”

Ai biết trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Cận Hằng lại đột nhiên bỏ qua Yến Thù Thanh, “Em đi trước! Ở trên chiến hạm chờ anh!”

“Cận Hằng con mẹ nó anh đừng điên nữa! Nơi này lập tức sẽ bị nổ, anh muốn chết sao!”

Yến Thù Thanh hướng hắn rống to, Cận Hằng lại đột nhiên nhào tới, bóp chặt cái cổ của Hàn Minh, “Nói cho tao quân tọa là ai, nội ứng bên trong Liệp Ưng là ai?! Chỉ cần mày mở miệng tao lập tức cho mày một con đường sống!”

Trong miệng Hàn Minh không ngừng mà chảy máu, ho kịch liệt vài tiếng, ý chí muốn sống chỉ làm cho gã

không nhìn được đứt quãng mở miệng, “... Trần... Trần thượng tướng..... Khụ khụ... Cứu... Cứu tôi...”

“Quân toạ là ai!”

Hàn Minh gian nan há mồm, lại không phát ra thanh âm nào, vào đúng lúc này nổ tung ầm ầm kéo tới, quả cầu lửa thật lớn bao phủ tới, Yến Thù Thanh không còn kịp suy tư nữa, nắm lấy Cận Hằng kéo ra, nhưng hắn vẫn cứ cố chấp muốn một kết quả, “Nói cho tao biết tên quân toạ ”chó chết” kia rốt cuộc là ai!!!”

“Con mẹ nó anh không đi nữa chúng ta sẽ chết ở chỗ này!”

Yến Thù Thanh gào thét một tiếng, Cận Hằng gắt gao cắn chặt răng chỉ có thể bỏ qua, “Rầm” một tiếng vang thật lớn, cửa kính vỡ thành vô số mảnh.

Trong nháy mắt hai người muốn nhảy ra ngoài, Hàn Minh nắm chặt cổ chân Yến Thù Thanh, “... Thù Thanh cầu cậu cứu tôi!”

Yến Thù Thanh một cước đá văng gã, không chút do dự nổ súng bắn thẳng vào đầu của gã.

“Ầm” một tiếng, máu thịt be bét, đầu óc vỡ toang.

Trong phút chốc hai người nhảy vào chiến hạm, sau lưng phát ra tiếng nổ vang cực lớn, ngọn lửa rừng rực bốc lên, phẳng phất rung chuyển trời đất giống như muốn nuốt chửng toàn bộ căn cứ.

Ánh lửa đỏ rực chiếu sáng gò má, hai người co quắp ở trong chiến hạm, không nhìn được ngẩng đầu nhìn đối phương liếc mắt một cái, nhìn chằm chằm đôi mắt quen thuộc của nhau, Cận Hằng không để ý ánh mắt người chung quanh, đem Yến Thù Thanh thật chặt ôm vào trong lòng.

Thời khắc này bọn họ rốt cuộc đã sống sót sau tai nạn.

Hết chương 73-phần 2.

126. Chương 75-1: Phần 1

Phát sinh vụ nổ lớn như vậy, rất nhanh kinh động đến quân bộ Á Hi, thế nhưng chờ bọn họ nghe thấy tin tức, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng đã sớm ngồi chiến hạm rời đi, muốn đuổi cũng không đuổi kịp.

Chuyện này xảy ra quá đột nhiên, cho dù là quân bộ cũng không biết Hàn Minh dĩ nhiên ở mẫu tinh ẩn giấu một trụ sở bí mật như thế, bọn họ không dám tưởng tượng nếu như không có vụ nổ tung lần này,

chuyện Hàn Minh tự ý cầm binh che giấu Yến Thù Thanh còn phải bị che giấu bao lâu.

Thế nhưng mặc dù là như vậy, bọn họ nhất thời cũng không đoái hoài tới truy cứu, bởi vì quân lính Thương Kiêm ở dưới mí mắt của bọn họ ẩn núp tiến vào, không chỉ phá hủy căn cứ còn minh mục trường đảm đi cứu con tin, không khác nào hung hăng tát một cái vào mặt bọn họ, đối với chuyện này hoàng đế Á Hi cực kỳ tức giận, dân chúng toàn quốc cũng lên tiếng oán than dậy đất, toàn bộ quân bộ trên dưới rối loạn, hoàn toàn bị Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh chọc đến gà bay chó sủa.

Mà Yến Thù Thanh làm “Người khởi xướng” đối với chuyện này lại không biết gì cả, ngủ say liên tục bảy ngày, anh mới tỉnh dậy, liên quan đến chuyện chạy ra khỏi căn cứ, đến tột cùng là làm sao về mẫu tinh Thương Kiêm, sau đó từng trải cái gì anh hoàn toàn không biết gì cả, chỉ biết mình vừa mở mắt cũng đã nằm ở trên giường bệnh viện quân bộ.

Lần thứ hai trở lại nơi quen thuộc, anh cảm giác dường như đang nằm mơ, thậm chí trong phút chốc mở mắt ra, suýt chút nữa nghĩ bản thân trở về hai năm trước ngày ấy còn nằm trên giường bệnh vẫn chưa hề biết mình bị biến dị thành phục tùng giả, thế nhưng nhìn thấy nốt ruồi đỏ lưu lại trên ngón tay đeo nhẫn, đã nhắc nhở anh tất cả đều là thật.

Tất cả tựa hồ cũng về tới ban đầu, anh cũng lười lại đi hồi tưởng chuyện xảy ra lúc trước, một lòng ở trong phòng bệnh an tâm dưỡng thương.

Kỳ thực vết thương trên người anh cũng không nặng, lúc trước Hàn Minh mặc dù đối với anh lòng dạ độc ác cũng không dám lấy mạng của anh, cho nên trừ một chút bầm tím bên ngoài, trên người anh cơ hồ không có vết thương khác, sau khi ở bệnh viện nuôi nửa tháng, cơ bản phục hồi như cũ.

Ngược lại là Cận Hằng, vốn là ngực bị trúng một phát súng, sau lại bị dấn vật không ra hình người, hơn nữa một đường chém giết, thương tổn so với Yến Thù Thanh nặng hơn nhiều lắm, nằm ở trong bệnh viện hơn mười ngày sau mới tỉnh táo.

Thế nhưng mặc dù là như vậy, hắn cũng cảm thấy được bản thân thương tổn so với thê tử nhẹ hơn nhiều lắm, mỗi ngày hắn không thể đem hết thầy người hầu Cận gia phái đến bệnh viện chăm sóc Yến Thù Thanh, chỉ lo thê tử xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Đối với việc này, Yến Thù Thanh đỡ khóc đỡ cười, sau khuyên bảo không có kết quả, liền đơn giản tùy theo hắn.

Ngày này, Cận Hằng mang theo hộp cơm đi phòng bệnh của Yến Thù Thanh, kết quả đẩy cửa một cái liền thấy một viên thịt cong lên cái miệng nhỏ, ngồi ở trên giường ôm con vịt vàng tự mình chơi rất vui vẻ.

Lúc trước hắn và Yến Thù Thanh đồng thời rơi vào trong hôn mê, không thể lập tức đem Quyển Quyển đến bên người, bây giờ đột nhiên lần thứ hai nhìn thấy cái này thẳng nhóc ngốc này, Cận Hằng lập tức cứng đờ đứng chỗ cũ, cũng không biết nên làm phản ứng gì.

Tuy rằng hần đã sớm nhớ tới tất cả mọi chuyện lúc trước, cũng biết Quyển Quyển chính là con trai ruột của hần, nhưng hần vẫn luôn chưa kịp hỏi Yến Thù Thanh, càng không trải quá trình đứa nhỏ trưởng thành, bây giờ nhìn thấy một con vật nhỏ giống như một nắm gạo nếp như thế, không khỏi kinh ngạc, trái tim ầm ầm nhảy lên.

Quyển Quyển nghe đến động tĩnh ngoài cửa, tò mò quay đầu lại, lập tức liền thấy được mặt Cận Hằng, trong nháy mắt kinh ngạc trợn tròn hai mắt.

“... Nha?”

Quyển Quyển phát ra âm thanh ngạc nhiên, cùng Cận Hằng mắt to trừng mắt nhỏ nhìn hồi lâu, sau đó cong lên cái miệng loạng choạng loạng choạng đứng lên, cười khúc khích muốn đi về phía hần.

Đứa nhỏ dù sao mới vừa học bước đi, đệm giường vừa mềm vừa xóc, nó nắm giữ cân bằng không tốt, giờ hai bàn tay nhỏ hần không thể bay thẳng đến trên người Cận Hằng, kết quả không cẩn thận đạp phải bàn chân nhỏ của mình, ngã nhào một cái suýt chút nữa từ trên giường té xuống.

Cận Hằng vội vàng tiến lên đem nó ôm vào trong lòng ngực, đứa nhỏ vùi đầu vào cổ hần, đến lúc ngẩng đầu lên cọ vào áo hần một mặt nước mũi, cao hứng vung vẩy quả đấm nhỏ, “... Mẹ, mẹ mẹ... Mẹ!”

Một câu nói khiến gân xanh trên trán Cận Hằng thỉnh thoảng nhảy lên mấy lần, thả xuống hộp cơm, không nhìn được đâm cái miệng nhỏ của nó một chút, nhỏ giọng hỏi, “Con nhớ ra cha sao?”

Quyển Quyển đã học được bước đi, hơn nữa ngoại trừ “Ba ba” cùng “mẹ”, đã có thể dứt quãng biểu đạt ý của chính mình, vào lúc này nghe hần nói như thế dùng sức gật gật đầu, “... Là mẹ nha, Quyển Quyển... Nhận ra, nhận ra.”

“Làm sao nhận ra?” Cận Hằng một bên đem đứa nhỏ ôm vào trong ngực, một bên đưa tay mở ra hộp cơm.

Ngày hôm nay đầu bếp Cận gia chuẩn bị biển canh sườn hầm rong biển cùng thịt ba chỉ nướng, mùi vị thịt ba chỉ thơm nức còn bốc lên hơi nóng, xung quanh hiện ra một lớp mỡ vàng giòn, lại phối hợp với tôm sốt chua ngọt cùng với bánh bao bột đậu mới vừa ra lò, vừa mở ra cái nắp, mùi thơm liền toả khắp căn phòng.

Đứa nhỏ vốn đang ngồi ở trên đùi Cận Hằng ngoan ngoãn chơi vẹt con, kết quả vừa ngửi thấy mùi đồ ăn, trong nháy mắt quên mất lời Cận Hằng hỏi, nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn, thềm ăn đến chảy nước miếng.

Nó cong lên cái miệng nhỏ muốn từ Cận Hằng trên người leo xuống đi tìm đồ ăn ngon, kết quả Cận Hằng lập tức nắm lấy mũi vàng của nó, hơi có chút đắc ý cong cong khóe miệng, “Tiểu bản tử, con vẫn chưa nói cho cha, tại sao con lại nhận ra cha.”

“Nha... Nha nha... Mẹ mẹ, ăn thịt thịt... Nha...” Quyển Quyển nhìn bánh bao bột đậu mềm mại cách đó không xa, trong nháy mắt ủy khuất mân mê miệng, đâm đâm bụng thịt của mình, gương mặt nhỏ tràn đầy

khát vọng.

Đứa nhỏ hiện tại đã có thể ăn một ít thực phẩm phụ, bao gồm cả mì phở hoặc thịt xé thành miếng nhỏ, cho nên đối với đồ ăn của người lớn càng thêm khát vọng, tuy rằng không biết mùi vị ra làm sao, nhưng khi nhìn thấy màu sắc hấp dẫn đã cảm thấy ăn ngon rồi!

Cận Hằng nhìn bộ dạng ngốc của nó, nụ cười trên khóe miệng càng sâu, cảm thấy được bản thân rất cần dựng lên uy nghiêm trước mặt con trai.

Cầm lấy một cái bánh bao bột đậu xé ra, nhân đậu bên trong trong nháy mắt chảy ra, một luồng mùi vị ngọt ngào bay ra, hấn cố ý ở dưới mi mắt con trai quơ quơ nói, “Trước tiên nói thật cho cha, bằng không không có bánh bao bột đậu ăn, một hồi cha sẽ ăn hết những đồ ăn này, không để lại cho con cùng ba ba con đâu.”

“Nha...mẹ bại hoại...” Tiểu tử nhô lên quai hàm thịt vù vù, trơ mắt nhìn Cận Hằng, mẹ là đại bại hoại, không chỉ có bắt nạt Quyển Quyển còn bắt nạt ba ba! QAQ đứa nhỏ mân mê cái móng thịt vù vù, đưa tay ra muốn nắm bánh bao bột đậu trong tay Cận Hằng, nhưng nó thật sự là quá nhỏ, dù cho có kiễng chân ngắn cũng không đụng tới bánh bao, lập tức ngã ở trên người Cận Hằng, ngã phịch một cái, tiếp tục chơi xấu làm nũng dường như lăn qua lăn lại, còn không quên kéo cái cổ hôn nhẹ Cận Hằng, “... Quyển Quyển... nhớ mẹ...”

Đứa nhỏ lưu lại xúc cảm ẩm ướt vô cùng, khiến lỗ tai Cận Hằng không khỏi có chút hơi ửng hồng, đứa nhỏ này còn học mẹ nó, làm nũng ngược lại rất lành nghề

“Nịnh hót cũng vô dụng, nếu không con gọi một tiếng cha đi, không gọi thì phải thành thật khai báo.”

Hấn cố ý nghiêm mặt, bày ra bộ dạng hung thần ác sát, cảm thấy được từ nay về sau con trai ngu xuẩn nhất định sẽ ngoan ngoãn gọi hấn là cha, trong lúc nhắm hai mắt chuẩn bị hưởng thụ, tiểu tử lại giơ mặt bánh bao, như là suy nghĩ vấn đề cao thâm quay đầu, “... Thế nhưng Quyển Quyển đã có... Có ba ba a, ba ba nói hình dáng của chú giống... A, là mẹ...”

Cận Hằng: “...” Thăng nhóc con này nhớ rất rõ!

Nắm lấy bánh bao bột đậu, đặt ở nơi đứa nhỏ không nhìn thấy, hấn hừ hừ hai tiếng, quyết định chờ Yến Thù Thanh trở về cùng đối phương thảo luận chỉ một chút vấn đề dạy dỗ con trai.

Đôi mắt đứa nhỏ di chuyển theo bánh bao bột đậu, vào lúc này thấy mẹ tựa hồ thật sự không cho nó ăn, nó không nhịn được lén lút nhìn qua bên cạnh, cẩn thận bò đến trước mặt Cận Hằng, lúi góc áo của hấn nhỏ giọng kêu lên, “... Cha...”

Nói xong lời này, gương mặt đứa nhỏ tựa hồ đỏ ửng, tựa hồ thật không tiện sờ bụng nhỏ của mình, nhỏ giọng nói, “...Cha không cho Quyển Quyển bánh.. Quyển Quyển sẽ không gọi nữa.”

Lời này cùng giống như là khẩu lệnh, đứa nhỏ có tí tẹo như thế cũng nói ra được lời này, Cận Hằng nghe được lại rơi vào trong sương mù, thế nhưng đã không kịp suy nghĩ nhiều, trong giây lát nghe đến chữ “cha”, trái tim đều yếu mềm, hận không thể hung hăng hôn đứa nhỏ mấy lần, thế nhưng lại cảm thấy như vậy quá phá huỷ tôn nghiêm của người làm cha, nín đến nửa ngày mới vội ho một tiếng, đem bánh bao bột đậu xé thành miếng nhỏ kín đáo đưa cho Quyển Quyển.

Quyển Quyển mở miệng nhỏ ăn một miếng, khanh khách ngốc cười rộ lên, vỗ tay nhỏ hoan hô, “... Bao bao... A ăn ngon! Mẹ cũng ăn!”

Nói xong nó cầm bánh bao muốn nhào tới, Cận Hằng không nhịn được cười mắng một câu “Thằng nhóc con”, nhắc lên hai tay liền muốn bế nó lên, kết quả trong lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Mặt hần biến sắc, trong nháy mắt hoảng hồn, phản ứng không kịp nữa đem viên thịt nhét vào chần, vừa muốn lau qua cánh tay, cửa phòng liền “Răng rắc” một tiếng mở ra, Cận Hằng lập tức cứng đờ đứng tại chỗ.

Hết chương 75-phần 1.

127. Chương 75-2: Phần 2

Yến Thù Thanh vừa vào phòng liền thấy cảnh này, anh nhú mày nở nụ cười, “Anh đến đây lúc nào? Em chỉ ra ngoài tiễn khách một lúc, không nghĩ tới anh đến nhanh như vậy.”

Anh vừa nói vừa đi vào bên trong, liếc về lỗi tai Cận Hằng hơi đỏ lên, còn cảm thấy được có chút kỳ quái, “Ngày ban ngày anh đắp chần làm gì, anh không thoải mái sao? Nói đến anh có nhìn thấy Quyển Quyển không, thằng nhóc vẫn chơi ở đây mà, lúc em sắp ra cửa còn nhờ y tá để ý nó một chút, nó chạy đi đâu rồi?”

Quyển Quyển nghe thấy tên của mình lập tức phản ứng, lại nghe ra là âm thanh ba ba, vì vậy muốn từ trong chần bò ra ngoài, Cận Hằng vội vàng nắm cái móng nhỏ của nó, “... Vừa nãy em tiễn ai vậy, ngay cả Quyển Quyển cũng không để ý.”

Yến Thù Thanh vội vã tìm con trai, cũng không có tâm tư để ý hần, tự mình lẩm bẩm, “Tổng cộng không tới mấy phút, thằng nhóc còn có thể chạy chỗ nào, có phải là bị y tá ôm đi, em phải đi nhìn một chút.”

Nói xong anh quay người muốn đi ra ngoài, lúc này Cận Hằng ở phía sau kêu lên “Ai ai ai” vài tiếng, một bộ dạng đau không nhúc nhích được.

Yến Thù Thanh vội vàng xoay người đầu, liền thấy Cận Hằng muốn vung vẩy cánh tay, anh lập tức tiến lên đè hần lại, “Cánh tay của anh còn bị thương, lộn xộn cái gì, nằm xuống đi.”

“Em đã nói anh không thể chạy loạn, anh xem hiện tại đã hơn nửa tháng, vết thương của anh một chút không thấy khá lên, anh có muốn sau này để lại di chứng không?”

“Chuyện này không giống nhau, anh phải đưa cơm cho em.” Cận Hằng thành công giữ lại Yến Thù Thanh, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý không dễ phát giác.

Yến Thù Thanh bật cười liếc nhìn hắn một cái, “Em hiện tại nhảy nhót tưng bừng, anh mới là bệnh nhân già yếu, anh đưa cơm cho em làm gì? Lại nói bệnh viện không phải là có nhà ăn à.”

“Đồ ăn bệnh viện không đủ dinh dưỡng, em nhìn lại em xem thời gian này em sút đi bao nhiêu cân, nếu như anh không đưa cơm cho em, không chừng ngày nào đó em sẽ gãy trơ xương.”

Cận Hằng nói xong tức giận liếc nhìn Yến Thù Thanh một cái, đem hộp cơm mình mang tới đây về phía trước, “Em nhìn xem anh chuẩn bị đồ ăn gì cho em, đồ ăn ở nhà ăn bệnh viện không đảm bảo, hơn nữa họ đâu thể làm mấy món tinh xảo này, canh sườn hầm rong biển, tôm sốt chua ngọt, còn có bánh bao bột đậu.”

“A oa ~” một tiếng âm thanh trẻ con vang lên, Quyển Quyển nghe thấy một chuỗi món ăn như thế thực sự không nhận được, thừa dịp Cận Hằng không chú ý, từ trong chăn thò ra đầu nhỏ.

Yến Thù Thanh: “...”

Cận Hằng: “...”

Đứa nhỏ không phát hiện hai người lớn nhìn thấy vẻ mặt của nó, cong lên cái mông bò ra ngoài chăn, dò đầu nhìn hộp cơm, hận không thể đem đầu chôn vào bên trong hộp cơm.

“Ba ba... Ăn cơm cơm!” Đứa nhỏ hưng phấn nhảy nhót hai lần, nhìn Yến Thù Thanh cười khanh khách phất tay.

Nhìn Cận Hằng ngồi ở đó không nhúc nhích, Yến Thù Thanh vừa bực mình vừa buồn cười, không nhận được ở trong lòng lờm một cái, “Quyển Quyển mới hơn một tuổi, anh lại đem nó nhét vào trong chăn như thế! Anh muốn làm gì, mưu sát con trai em à?”

“Nó cũng là con trai của anh được không.” Cận Hằng lại một lần nữa nhắc lại quyền làm cha của mình.

“Cho nên anh đem nó nhét trong chăn?”

Mặt Cận Hằng đỏ ửng, “Là con thỏ nhỏ chết bầm này tự mình chạy vào.”

“Là do...” Gương mặt Quyển Quyển thịt vù vù dán vào mặt Yến Thù Thanh, âm thanh ngọt ngào nói, “Là

do mẹ..... Bất Quyển Quyển gọi... Cha, Quyển Quyển không muốn, mẹ liền để... Đói bụng bụng bụng...”

Đứa nhỏ tuy rằng mồm miệng không rõ, nhưng là dòng suy nghĩ đặc biệt rõ ràng, phối hợp với gương mặt bánh bao, độ tin cậy trong nháy mắt tăng vọt.

Cận Hằng không nghĩ tới con thỏ nhỏ chết bầm này dĩ nhiên cáo trạng hắn, đối diện đôi mắt nheo lại của Yến Thù Thanh, hắn gấp giọng mở miệng, “Tiểu hồn dẫn chó có nói hươu nói vượn a, vừa nãy cha cho con ăn bánh bột đậu rồi còn gì.”

Quyển Quyển trốn về sau lưng ba ba, lôi kéo một ngón tay ba ba, bẹp bẹp miệng đôi mắt nhỏ giống như quả nho uỷ khuất nhìn Yến Thù Thanh, “Ba ba... Quyển Quyển muốn Trạch Trạch thúc thúc...”

Một câu nói này khiến Cận Hằng trực tiếp tức giận, được rồi... Hắn mới rời khỏi mấy ngày, vợ hắn cùng con hắn đều bị tên tiểu tam Đoan Trạch cướp đi!

Nhìn thấy sắc mặt Cận Hằng phát xanh, Yến Thù Thanh phi thường không tử tế nở nụ cười, không nhẹ không nặng đâm cái móng nhỏ của Quyển Quyển một chút, “Người này chính là Trạch Trạch thúc thúc của con, sau này cũng là mẹ con.”

Đứa nhỏ không lý giải được câu nói này, mà nghe hiểu bốn chữ “Trạch Trạch thúc thúc”, nhìn Cận Hằng liếc mắt một cái, tuy rằng bộ dạng người này không giống Trạch Trạch thúc thúc, hơn nữa còn hung tàn không cho mình ăn bánh bao, nhưng mẹ kỳ thực rất đẹp trai... Hơn nữa mùi vị trên người, Quyển Quyển rất thích...

Nghĩ tới đây, trên mặt đứa nhỏ đỏ ửng tựa hồ xấu hổ, nhìn sắc mặt cứng rắn của Cận Hằng, lại nhìn một chút bánh bao bột đậu trong tay, cười khúc khích đột nhiên nhào tới, “Hằng hằng cũng ăn!”

Đứa nhỏ giống như quả cầu thịt xông lại, khoé miệng Cận Hằng không nhịn được câu lên một chút, giờ tay muốn ôm chặt nó, kết quả lần này thật sự đụng phải vết thương trên cánh tay, đau đến nỗi hắn không khỏi “Tê” một tiếng.

Một tiếng này khiến mặt Yến Thù Thanh biến sắc, “Có phải là ảnh hưởng tới vết thương, để em xem một chút.”

“Không không...” Cận Hằng vung vung tay vừa định nói với Yến Thù Thanh cánh tay sớm đã tốt rồi, vừa nãy chỉ là ảnh hưởng vết thương ngoài da, thế nhưng lời mới vừa đến bên miệng, hắn lại tàn nhẫn mà nuốt xuống, mặt không chút thay đổi nói, “Đúng vậy đau lắm.”

Hắn nói xong còn đem cánh tay thu vào trong chăn, trên mặt còn không quên lộ ra biểu tình đau đớn.

Yến Thù Thanh nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, lập tức đau lòng, đột nhiên có chút hối hận liên hợp Quyển Quyển bắt nạt hắn, “Tiểu bản tử này rất nặng anh cũng không phải không biết, trên cánh tay có thương

tích anh còn ôm nó làm gì, đến lúc đó thương thế lại tăng thêm thì làm sao bây giờ.”

Nói xong anh liếc mắt nhìn Quyển Quyển bên cạnh, đứa nhỏ tựa hồ ý thức được bản thân làm chuyện sai lầm, vào lúc này đang cúi đầu tội nghiệp đứng ở nơi đó, dáng dấp này khiến Yến Thù Thanh không nhịn được cười, đầm đìa cái mũi nhỏ của nó, “Tiểu bàn tử, tối hôm nay không cho phép con ngủ chung với ba ba, tí nữa ba ba sẽ thông báo cho Trần thúc thúc, để cho chú ấy mang giường nhỏ của con đến.”

Nghe nói như thế, đứa nhỏ ngẩng đầu lên, trong giây lát đôi mắt lệ uông uông, bĩu cái môi, nha oa... Ba ba dĩ nhiên không ngủ cùng nó, còn gọi nó là tiểu bàn tử nha nha nha nha nha...

Đối diện biểu tình làm bộ đáng thương của con trai, Cận Hằng phi thường không tử tế câu lên khóe miệng một chút, thậm chí phi thường ấu trĩ đối với con trai lộ ra biểu tình đặc ý.

Hắn và Yến Thù Thanh từ núi Thương Lan đến bây giờ, rốt cuộc không có một lần cùng giường cùng gối, đương nhiên trong lúc hắn là Đoan Trạch làm mộng xuân đêm đó không tính, thật vất vả đoàn tụ, lại bị vết thương chết tiệt này gây khó khăn, chỉ có thể tạm thời chia cách thê tử.

Nhưng bây giờ hai người đã không có đáng ngại, con trai ngu xuẩn cũng bị đuổi xuống giường, quả thực là thiên thời địa lợi nhân hoà!

Nghĩ tới đây, hắn vẫn luôn dùng một tay chống đỡ thân thể muốn ngồi xuống, Yến Thù Thanh nhanh chóng nâng hắn dậy, thuận tiện giúp hắn ở phía sau lưng nhét vào cái gối, động tác này khiến cho hai người dính vào nhau, Cận Hằng vừa ngẩng đầu có thể nhìn thấy một đoạn cổ trắng nõn thon dài của Yến Thù Thanh, âm thầm ngửi mùi vị bạc hà trên người đối phương, hắn cố tình che giấu giả bộ ho nhẹ một cái đổi chủ đề, “Đúng rồi, em còn chưa nói vừa nãy đi ra ngoài tiễn người nào?”

Hắn vừa nói, một bên gian nan cầm lấy hộp cơm trên bàn, Yến Thù Thanh tiện tay nhận lấy, đem vài món thức ăn chia làm ba phần, một phần trong đó xé thành miếng nhỏ, nói, “Còn có thể tiễn ai, chỉ có thể là người của quân bộ thôi.”

Nhắc tới chuyện này Cận Hằng nhú lông mày, từ sau khi hai người ở Á Hi sống sót trở lại mẫu tinh, phòng bệnh này không thiếu người ra vào.

Lúc trước hắn bị Á Hi quản chế, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, cho nên thừa dịp khôi phục ký ức chỉ có thể lập tức liên hệ quân bộ tìm kiếm trợ giúp, nhưng như vậy không thể nghi ngờ khiến hai người lần thứ hai đẩy lên trên đầu sóng ngọn gió.

“Bọn họ vẫn chưa chịu thôi, mỗi ngày đều tới đây, bọn họ nghĩ mình đang đi tham quan đoàn xiếc thú sao.”

Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, “Ai bảo hiện tại hai chúng trở thành tâm phúc? Lúc trước hai chúng ta vô thanh vô tức biến mất lâu như vậy, không ai biết chúng ta đi Liệp Ưng, cũng không ai biết chúng ta trải qua cái gì, kết quả vừa mới có tin tức chính là bị nhốt Á Hi cần thiết trợ giúp, đổi lại là anh, anh sẽ nghĩ như thế nào?”

Nói xong anh gấp một miếng thịt để vào trong bát Cận Hằng, tiện tay gấp lên một miếng tôm đút cho Quyển Quyển, “Bọn họ hiện tại nhất định nghe được tin tức Á Hi bên kia, biết đến chúng ta làm nỗ lực của quân địch, cho nên trong lòng khẳng định hiếu kỳ lai lịch của chúng ta, càng hiếu kỳ hơn hai người chúng ta là quân nhân Thương Kiếm làm sao lại dính líu quan hệ đến địch quốc, bát quái lớn như vậy, nếu là em cũng không nhận được đi thăm dò.”

Cận Hằng liếc mắt nhìn một đồng lễ vật chất đầy khắp phòng, khinh bỉ xì một tiếng, “Cũng chỉ là mấy loại người muốn lấy lòng, thấy sang bắt quàng làm họ, muốn bầu víu quan của chúng ta, nếu như lần sau mấy người đó còn đến anh sẽ không để bọn họ vào cửa.”

Yến Thù Thanh bật cười, chà chà hai tiếng, “Ai bảo ngài là Đại thiếu gia Cận gia, em chỉ là tên lính quèn, những người quân bộ làm gì có ai dám trêu chọc anh? Bọn họ không dám đi tìm anh, chỉ có thể tìm em hạ thủ.”

“Bọn họ đến em liền gặp à? Còn có người vừa nảy đến là lai lịch gì, còn cần em tự mình đi đưa tiễn?” Cận Hằng ăn một miếng chuối tiêu Yến Thù Thanh tự mình đưa tới, vẫn không nhận được hừ lạnh một tiếng.

Yến Thù Thanh nở nụ cười, “Nếu như là nhân vật lớn em còn lâu mới tiếp, mới vừa mới tới là một học đệ trường quân đội, trước ở trong trường học cùng em quan hệ rất tốt, sau đó còn cùng em tham gia khóa học điều khiển cơ giáp, anh cũng biết cậu ta đấy, cậu ta vừa đến, nghe nói em ở đây còn cố ý mua hoa quả.”

Một câu nói xong, Cận Hằng liếc mắt nhìn quả chuối cắn dở trong tay, đột nhiên ghét bỏ để qua một bên, “Không ăn.”

Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn, “Sao vậy anh mới anh được một chút thôi mà.”

“No rồi.” Cận Hằng dựa vào đầu giường, khép mắt, một bộ dạng không muốn phản ứng người khác, kết quả mới vừa nói xong lời này bụng liền phi thường phối hợp kêu rột rột hai tiếng.

Yến Thù Thanh: “...”

Cận Hằng: “...”

Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn gò má ửng hồng của Cận Hằng, suy nghĩ một hồi không nhận được cười ha hả, nếu như anh không đoán sai cái tên này đại khái là... Ghen đi, loại dấm chua này cũng ăn đến hăng hái như thế.”

“Cái tên nhà anh còn không bằng Quyển Quyển, anh xem một chút thằng nhóc con ăn còn nhiều hơn anh.”

Nói xong lời này, Quyển Quyển phi thường phối hợp ợ một tiếng no nê, một mặt cười khúc khích vỗ vỗ bụng nhỏ tròn vo của mình.

Trong lúc nhất thời sắc mặt Cận Hằng kém hơn, kéo chặn một cái quay lưng lại, tức giận nói, “Nói không ăn sẽ không ăn, em từ đâu tới nhiều lời nhiều như vậy.”

Hắn chỉ muốn cùng thê tử ở chung một phòng, không muốn có sự xuất hiện của bất kỳ tên kỳ đà cản mũi nào, thế nhưng Yên Thù Thanh rõ ràng không chút nào nhớ đến hắn, có công phu chiêu đãi những người trong quân bộ cũng không tìm hắn, có thời gian tiền học đệ cũng không tìm đến hắn, có tâm sự đút cơm cho thằng nhóc cũng không quản hắn!

“Này, anh sẽ không phải giống Quyển Quyển để em đút cho anh ăn đi?” Yên Thù Thanh cười híp mắt cúi đầu đến gần.

Cận Hằng sau lưng cứng đờ, hoàn toàn không có ý tứ tiếp lời.

“Được rồi, chúng ta không ăn hoa quả có được không, em thấy anh mang canh sườn thơm quá a, bên trong còn có bắp ngô, ôi còn có cầu kỷ cùng đẳng sâm, món đồ này không phải là tráng dương đi? Chà chà, anh thật sự không uống sao, anh xem em đều bưng tới đây rồi.”

“Rầm” một tiếng cũng không chỉ là Quyển Quyển vẫn là người nào đó tàn nhẫn mà nuốt nước miếng một cái.

Âm thanh ôn nhuận mang theo ý cười của Yên Thù Thanh vang lên bên tai, lỗ tai Cận Hằng toàn bộ đỏ lên, gương mặt cứng rắn quay đầu lại, vừa định miễn cưỡng ném thử, kết quả mới vừa ngẩng đầu, Yên Thù Thanh đột nhiên kéo qua một cái gối ngăn trở mặt của hai người, tiếp tới hôn lên đôi môi hắn.

Canh sườn còn nóng ở giữa răng môi hai người lan tràn, hương vị nồng nặc quanh quẩn bên chóp mũi.

“Nha?” Quyển Quyển nhìn chằm chằm hai người phía sau ngời, lộ ra thần sắc kinh ngạc, nỗ lực muốn đứng lên lén lút đến gần, kết quả ăn quá no chết sống không bò lên được.

Cũng không biết là ai trước tiên khẽ cười nhẹ, Cận Hằng chỉ là trở mặt một giây, sau đó nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động, hai người trao đổi một nụ hôn cực kỳ triển miên, phảng phất canh sườn kia đột nhiên có công hiệu, khiến cho thân thể hai người không mấy chốc liền nóng lên.

Cận Hằng không vừa lòng chỉ là hôn môi, tay phải thuận thế lôi áo sơ mi của Yên Thù Thanh ra tiến vào trong đó.

Nhưng ngay khi hắn nghiêng người đem Yên Thù Thanh đè xuống giường, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa chói tai, Quyển Quyển a a a vài câu, Yên Thù Thanh đẩy hắn ra, trên mặt ghen đến đỏ bừng.

Trong nháy mắt mặt Cận Hằng tái nhợt, không nhìn được tàn nhẫn mà nắm lấy nắm đấm, thời khắc này rất muốn giết người.

Hết chương 75-phần 2

128. Chương 76-1: Phần 1

“Đừng để ý tới.” Cận Hằng táo bạo nói xong lời này, cúi đầu hôn lên đôi môi Yến Thù Thanh, ngón tay còn không thành thật bắt đầu xuyên vào bên trong quần áo của anh.

“... Không, không được, anh mau dậy! Bên ngoài có người đến!” Yến Thù Thanh gấp gáp nhanh chóng đè lại thất lưng, mặt đỏ ửng như quả cà chua chín.

“Có người thì có người chứ, em còn sợ người khác biết quan hệ của hai chúng ta? Anh cứ thích như vậy, em làm gì được anh.”

Nhắc tới chuyện này biểu tình trên mặt Cận Hằng càng thêm gay go, một đôi mắt bởi vì chứa đựng lửa nóng mà đỏ lên, cánh tay tinh trắng khóa lại hông Yến Thù Thanh, ở trên hông của đối phương xoa nhẹ hai cái.

“... Em không phải ý này, anh... Nhẹ chút! Quyển Quyển còn ở đây! Đây đây... Đừng xé quần áo của em!”

Yến Thù Thanh một bên né tránh một bên ngăn chặn cánh tay làm loạn của Cận Hằng, thế nhưng người này đùa giỡn nổi lên vô lại, cố ý dùng cánh tay tổn thương kia đè lại tay anh, “Em đừng lộn xộn nha, vạn nhất ảnh hưởng đến vết thương, cánh tay phải này sẽ bị phế bỏ, đến lúc đó anh mất một tay rồi, sẽ không hầu hạ em được.”

Lời này vừa đùa hoàng vừa vô lại, trên mặt Yến Thù Thanh đỏ ửng, “Cút cút cút, anh nói giống như tay của em vô dụng vậy, mau bỏ ra, vạn nhất là bác sĩ thì phiền toái!”

“Nhá, thì ra em tình nguyện dùng tay phải cũng không cần lão công, em cảm thấy lão công của em vô dụng đúng không? Vậy được, ngày hôm nay lão công cần phải chứng minh một chút năng lực của mình.”

Nói xong lời này, hấn nhú mày nở nụ cười, không chờ Yến Thù Thanh phản ứng trực tiếp gỡ bỏ cổ áo của anh, “Roẹt” một thanh âm vang lên, khiến đứa nhỏ bên cạnh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu nhìn hai người cha lẫn qua lẫn lại, cảm thấy được đây nhất định là trò chơi mới, “A oa” hoan hô một tiếng, cong lên cái miệng nhỏ muốn bò tới.

Đứa nhỏ nở nụ cười, Yến Thù Thanh như vừa tỉnh giấc chiêm bao, đột nhiên ý thức được chính mình dĩ nhiên ở trước mặt con trai chưa đầy một tuổi suốt chút nữa làm chuyện hạn chế độ tuổi, đầu vang lên ong ong, nhắc chân đạp Cận Hằng xuống giường.

“Ai nha!” Cận Hằng gào lên đau đớn một tiếng, nằm ở trên giường nửa ngày không dậy.

Yến Thù Thanh cuống quýt che lại áo sơ mi bị hằn xé rách lộ ra hơn nửa lồng ngực, giơ tay lập tức che lại đôi mắt con trai, “Ngoan bảo bảo bối, chúng ta vừa này không nhìn thấy bất cứ thứ gì.”

“Nha oa?” Đứa nhỏ một mặt mộng mị.

Lúc này tiếng gõ cửa vẫn đang tiếp tục, thậm chí còn truyền đến âm thanh “Yến thiếu tá anh có ở trong phòng hay không?” Yến Thù Thanh nhanh chóng liếc mắt nhìn Cận Hằng đang ngồi dậy, ánh mắt lóe lên vội ho một tiếng, “Cái kia... Anh mau mặc quần áo lại cẩn thận đi, em đi ra ngoài, anh có nhớ bản thân còn là một thượng tá hay không, đừng dọa người ta...”

Sau khi căn dặn vài câu, anh sửa lại một chút quần áo của chính mình, vội vàng đi mở cửa, tới chơi quả nhiên là mấy người trong quân bộ muốn đuổi cũng không được.

Lúc trước Yến Thù Thanh bị nhân dân cả nước đẩy lên trên đầu sóng ngọn gió, không thấy những người này đến an ủi vài câu, vào lúc này nghe tin anh tiêu diệt căn cứ Á Hi, bọn họ lại trở nên tích cực như thế.

“Thù Thanh, cậu đừng dọa chúng tôi, cậu vẫn luôn không mở cửa, chúng tôi nghĩ đến thân thể cậu không thoải mái định đi gọi bác sĩ.”

Yến Thù Thanh kỳ thực cũng không quá quen biết bọn họ, thế nhưng vẫn bày ra vẻ mặt tươi cười, anh hàm hồ gật gật đầu vừa muốn đuổi bọn họ đi, nhưng những người này lại nhắc theo hoa quả cùng quà tặng, tranh nhau chen lấn chui vào, rất nhiều người chưa từ bỏ ý định cùng anh bầu vút quan hệ.

“Thù Thanh, đến đến đến mau ngồi xuống, cậu mới vừa bị thương cũng không thể đứng lâu.”

“Đúng a Thù Thanh, chuyện cậu ở Á Hi chúng ta đều nghe nói, phát sinh chuyện lớn như vậy, làm đồng sự nói thế nào cũng phải tới thăm cậu một chút.”

Mấy người vừa nói một bên vây quanh Yến Thù Thanh đi vào trong, cười đến nhăn cả mặt, còn không đợi nói ra câu kế tiếp, vừa ngẩng đầu liền thấy một gương mặt đen thui ngàn năm không đổi, mấy người nhát thời sợ hết hồn, “Cận... Cận thượng tá!? Ngài... Ngài cũng ở nơi đây a...”

Mấy người nỗ lực nở nụ cười, Cận Hằng ngay cả chào hỏi cũng lười, hừ lạnh một tiếng trực tiếp bước ra khỏi phòng, mấy người sợ đến trực tiếp cứng nguyên tại chỗ, không nhận được ở trong lòng hít ngụm khí lạnh, luôn cảm giác tựa hồ đụng vào vị “Sát thần” này sẽ không có chuyện gì tốt...

Yến Thù Thanh nhìn bóng lưng cứng ngắc của Cận Hằng rời đi cũng không thèm quay đầu lại, không nhận được lắc đầu cười, cái tên này rốt cuộc là tìm bất mãn nhiều thế nào mới có thể giận dữ thành bộ dạng này, quý ấu trĩ!

Cận Hằng không hề hoài nghi mình ngày đó hấn từ trong phòng bệnh đi ra, rất nhanh sẽ bị miệng của mấy người đó truyền ra toàn bộ quân bộ khiến tất cả mọi người đều biết, hấn vốn tưởng rằng cứ như vậy, những người chứng mắt đó sẽ không xuất hiện ở phòng bệnh Yến Thù Thanh, ai nghĩ tới chuyện này vừa truyền ra ngoài, lại đưa tới rất nhiều người đến chơi.

Dù sao người biết đến quan hệ của bọn họ tuy nhiều, mà cơ hồ không có mấy người thấy tận mắt, bây giờ biết đến Cận Hằng thường xuyên xuất hiện ở trong phòng bệnh Yến Thù Thanh, bọn họ đương nhiên càng muốn đến xem trò vui.

Vì vậy một quãng thời gian sau này, trong phòng bệnh Yến Thù Thanh quả thực người đông như mắc cửi, Cận Hằng đừng nói là đi đưa cơm, ngay cả gặp mặt Yến Thù Thanh cũng biến thành chuyện xa xỉ, việc này khiến hấn tức giận đến ngứa chân răng, hận không thể ném một quả lựu đạn vào đám người kia, thế nhưng không thể làm gì, chỉ có thể chính mình cùng chính mình bực bội.

Vì thế hấn cũng không giả trang làm “Người già yếu bệnh tật”, ngoan ngoãn phối hợp bác sĩ trị liệu, rốt cục sau bảy ngày hấn được xuất viện.

Ngày này là một ngày trời nắng ít ỏi sau mấy ngày mưa dầm.

Hai người sợ đến nhiều người biết được tin bọn họ xuất viện, cho nên cố ý đợi đến mặt trời lặn về hướng tây, mới lặng yên không tiếng động đi về lối cửa sau, lên phi hành khí rời đi.

Quá lâu chưa có trở lại cố quốc, Yến Thù Thanh có chút khó bình thường, ngồi ở trên phi hành khí vẫn luôn không nói gì, mà Cận Hằng thái độ khác thường không có lập tức dính tới, trái lại giống như đang sốt ruột chờ đợi cái gì đó, khuôn mặt vẫn luôn co quắp không nói lời nào, cũng không biết trong lòng đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Đây là lần thứ nhất hai người đoàn tụ sau khi chân chính gặp lại nhau, Yến Thù Thanh không có về nhà lúc trước ở cùng Quyển Quyển, mà là theo chân Cận Hằng một lần nữa về tới ngôi nhà lúc trước hai người ở.

Yến Thù Thanh vốn tưởng rằng nhà này hơn một năm không ai ở, bên trong sợ là sớm đã bắn không ra hình thù gì, nhưng khi đi vào, bên trong lại vô cùng gọn gàng, phẳng phất hai người chưa bao giờ rời đi, chỉ là ra khỏi nhà đi dạo một lúc lại dắt tay nhau trở về, trong nháy mắt khiến Yến Thù Thanh có chút hoảng hốt.

Anh tỉnh tỉnh mê mê đi qua mỗi một gian phòng, trong phòng ngủ ráp trải giường vẫn là cái do anh mua, trên tủ đầu giường còn để kính mắt màu vàng của Cận Hằng trước khi hấn rời đi, hết thấy đều là đáng đáp lúc trước, thậm chí trong lúc anh đẩy cửa phòng bên cạnh, vẫn thấy được một căn phòng trên trần nhà là tinh hà rải rác cùng một chiếc giường nhỏ Cận Hằng tự tay làm.

Quyển Quyển nhìn thấy căn phòng xinh đẹp như vậy, trong nháy mắt “Oa” lên một tiếng, hưng phấn từ trong lồng ngực ba ba lập tức nhảy xuống, loạng choạng loạng choạng đi về phía giường nhỏ của mình.

“Quyển Quyển... Có giường mới?”

Đứa nhỏ vui vẻ cầm lấy thanh chắn giường, lay động giường nhỏ mấy lần, người máy việc nhà nghe đến động tĩnh đi tới, nhìn thấy Quyển Quyển phát ra âm thanh “tích tích” vui vẻ.

Quyển Quyển còn chưa từng thấy người máy việc nhà, vào lúc này đột nhiên nhìn thấy người máy còn cao hơn chính mình, hình tròn ngậy thơ đáng yêu, không nhịn được cười khúc khích, nhào tới chúng nó, “Là Cầu Cầu! Quyển Quyển... Muốn chơi cùng Cầu Cầu!”

Nhìn thấy đứa nhỏ cười vui vẻ, trong lòng Yến Thù Thanh có chút nóng lên, quay đầu lại nhìn Cận Hằng, “... Đều là anh chuẩn bị?”

Cận Hằng quay đầu qua một bên, trên mặt cứng ngắc chợt lóe một vết thần sắc không tự nhiên, “... Dù sao anh cũng quay về đây, không phải vì em chuẩn bị.”

Kỳ quái nói xong lời này, hắn giống như là không kịp đợi, lôi kéo Yến Thù Thanh đi đến nhà bếp, “Trời cũng tối rồi, anh cũng sắp chết đói, anh để người máy chuẩn bị mì ăn liền, chúng ta nhanh chóng ăn một chút.”

Yến Thù Thanh đầu óc mơ hồ liếc hắn một cái, “Thật vất vả về nhà một chuyến, chúng ta chỉ ăn mì ăn liền?”

Anh thực sự không hiểu Cận Hằng đến cùng đang gấp cái gì, thoát nhìn quả thực giống như mông bị lửa đốt.

Không chờ anh hỏi ra lời này, hai người đã đến nhà bếp, một người máy việc nhà vừa nhìn chủ nhân đã trở lại nhiệt tình chào đón, Cận Hằng liếc mắt một cái, “Cậu đã chuẩn bị đồ ăn xong chưa?”

“Đương nhiên, phòng bếp này bên trong muốn cái gì liền có cái đó, bảo đảm ngài và phu nhân hài lòng!”

Yến Thù Thanh: “???”

Cận Hằng liếc mắt vừa muốn mở miệng, người máy trước tiên nhiệt tình vây quanh Yến Thù Thanh, còn không quên mở ra tủ lạnh biểu diễn thành quả của mình, “Phu nhân ngài nhìn, bên trong tủ lạnh này muốn có cái gì có cái đấy, đầy đủ mọi thứ, vì nghênh tiếp ngài về nhà, buổi tối tôi làm món gà hầm nấm được không?”

“Cậu cut cho tôi!” Cận Hằng trầm giọng quát một tiếng, “Bảo cậu chuẩn bị mì ăn liền, chứ không phải chuẩn bị mấy đồ linh tinh.”

“Chủ nhân tôi đang nói chuyện với phu nhân, ngài có thể đừng xen mồm vào được không?”

Yến Thù Thanh rót cuộc nhện không được bắt đầu cười ha hả, “Lúc này mới mấy ngày không gặp, sao nó lại trở nên thú vị như vậy.”

Cận Hằng tức giận thái dương thành thịch nhảy lên, ấn lại nút công tắc, “Một năm không nạp điện, vừa mở lên liền tự động đổi mới, cũng không biết nó tự động download loại ngữ âm gì, hiện tại trở thành loại được hạnh này.”

Nói xong hắn trực tiếp mở ra nhà bếp đem nó ném ra ngoài, “Chúng ta đừng để ý tới nó, trước tiên nấu chút mì ăn liền ăn tạm đi.”

Yến Thù Thanh không khỏi buồn cười, bị người máy trêu đùa như thế trong nháy mắt tâm tình khó chịu đều tan thành mây khói, cười đến bụng đều đau, nhìn biểu tình một lúc xanh một lúc đỏ của Cận Hằng, không nhịn được cười vung vung tay, “Tính toán một chút, làm gì có gia đình nào trong ngày đoàn viên lại đi ăn mì ăn liền, anh đi ra ngoài cùng Quyển Quyển chơi một hồi đi, để em làm cơm tối.”

“Không được!”

Cận Hằng gấp giọng mở miệng, khiến Yến Thù Thanh sợ hết hồn, “Tại sao không được?”

Trời cũng tối rồi, ai còn có tâm tư lãng phí thời gian ăn bữa tiệc lớn, anh chỉ nghĩ ăn em thôi được không!

“... Bởi vì... Bởi vì đồ anh muốn ăn trong tủ lạnh không có, em lại bị thương mới khỏi không nên làm cơm.”

“Thế nhưng nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh rất đầy đủ a...”

“Tôi đã mang cả một siêu thị đến đây!” Người máy nấu nướng không nhịn được cách cửa phòng lần thứ hai thanh minh.

“Cậu câm miệng cho tôi! Nếu không dờ đi tôi sẽ cắt nguồn điện của cậu.”

Cận Hằng gầm nhẹ một tiếng, người máy lập tức ngoan ngoãn câm miệng, Yến Thù Thanh liếc Cận Hằng một cái, nhìn bộ dạng tức giận cùng lỗ tai đỏ bừng của hắn, suy nghĩ một chút liền đoán được trong lòng hắn có ý định gì.

Câu môi nở nụ cười, hắn không nhanh không chậm nói, “Anh có phải là ghét bỏ em làm cơm khó ăn?”

“... Không, không phải, chỉ là...” Cận Hằng nhanh chóng lắc đầu, trong lòng hắn hận không thể để Yến Thù Thanh tự tay làm cơm cho hắn, thế nhưng đêm dài như vậy ai lại muốn lãng phí thời gian ở chuyện ăn cơm.

“Chỉ là cái gì?” Yến Thù Thanh đem cải xanh rửa sạch, vẩy vẩy nước dính ở trên cổ tay.

Ngón tay tựa bạch ngọc phối hợp với lá xanh tựa hồ cực kỳ nổi bật, khiến Cận Hằng nuốt ngụm nước bọt, đối diện biểu tình cười như không cười của Yến Thù Thanh, hẩn quay đầu đi, nhắm mắt lại cắn răng nói, “... Chỉ là ăn cơm em làm rất dễ nghiện.”

Hiếm thấy Cận Hằng có thể nói ra lời tốt đẹp như vậy, Yến Thù Thanh cố nén cười liếc nhìn hẩn một cái, “Nếu anh cổ vũ như thế, vậy tối nay em làm mấy món ngon, ví dụ như canh xương hầm củ cải vân vân.”

Canh xương hầm củ cải phải hầm hai giờ!

Cận Hằng trong lòng gằm nhẹ, trên mặt vẫn không lộ ra vẻ gì, không cam lòng đi ra nhà bếp, bóng lưng vừa cô đơn vừa nôn nóng cực kỳ giống con khuyển cỡ lớn bị chủ nhân không cho chơi cùng, khiến cho Yến Thù Thanh suýt chút nữa cười ra tiếng.

Yến Thù Thanh lần thứ nhất ở đây nấu ăn, tự nhiên lấy ra bản lĩnh giữ nhà, một bữa cơm làm ba tiếng, cuối cùng phật nhảy tường, canh hải sâm loãng lần lượt được lên bàn, Quyển Quyển vừa ăn vừa phát ra tiếng hạnh phúc, mà Cận Hằng một bên không nhin được ăn liên tục, một bên không ngừng nhìn đồng hồ: Đã tám giờ tối a!

Ngoại trừ người nào đó thỉnh thoảng thở dài thở ngắn, một bữa cơm một nhà ba người ăn cực kỳ thỏa mãn, đợi đến khi rửa chén xong, sau khi quét tước vệ sinh, Cận Hằng cảm thấy thời gian không còn nhiều, cầm khăn tắm tình nhân mới vừa mua, vừa muốn đẩy Yến Thù Thanh đi tắm, kết quả lại đến phòng Quyển Quyển ngủ.

Tiểu bàn tử bản lãnh khác không có, bản lĩnh nũng nịu thì quá vô địch, thấy ba ba đang quét dọn vệ sinh, liền quần lấy mẹ kể chuyện trước khi ngủ, Cận Hằng một khi mở miệng từ chối, đứa nhỏ ngay lập tức sẽ ôm chân của hẩn khóc chít chít.

Cận Hằng bó tay toàn tập, chỉ có thể nhận mệnh ôm con trai kể chuyện xưa, “... Vương tử cùng công chúa nói, nàng công chúa mỹ lệ nàng có nguyện ý đáp ứng lời cầu hôn của ta, làm Vương phi của ta không? Công chúa nói...”

“Cái gì... Là công chúa nha?” Quyển Quyển ngủ được mơ mơ màng màng nỗ lực mở một con mắt.

Thái dương Cận Hằng thỉnh thoảng nhảy một cái, “Chính là cô nương có diện mạo rất xinh đẹp”

“Vậy vương tử kia tại sao muốn... cầu hôn công chúa nha? Ân... Vương, vương tử không phải nên yêu thích vương tử xinh đẹp sao?”

“Trong sách viết như vậy! Nào có cái gì tại sao, thẳng nhóc con sao lại lảm chuyện như thế.”

Quyển Quyển nhất thời im lặng, bị Cận Hằng hồng một tiếng, oa oa khóc lên, “Mẹ lừa người! Mẹ cùng ba ba... Cũng không phải công chúa! Hừ!”

“...” Cận Hằng nhất thời càng không nói được, chỉ cảm thấy con đường dựng nên quyền của người làm cha thực sự quá gian nan...

Hết chương 76-phần 1.

129. Chương 76-2: Phần 2

Chờ đến khi thật vất vả dỗ tiểu tổ tông ngủ, đã là đêm khuya, chỉ lo chăm sóc tiểu tổ tông, Cận Hằng cũng không quan tâm Yến Thù Thanh, vốn cho là đối phương đã trở về phòng ngủ, thế nhưng trong phòng lại không có bất kỳ ai.

Hắn thở dài, xoa xoa thái dương đau nhức, tiện tay cởi quần áo ẩm ướt đã bị dính mồ hôi, cởi trần chuẩn bị đi buồng tắm xả nước lạnh, thế nhưng mới vừa đi gần vài bước liền nghe đến bên trong truyền đến tiếng nước ào ào.

Hắn đầu tiên là sững sờ, sau đó mâu sắc sâu hơn mấy phần.

Lúc này trong phòng tắm Yến Thù Thanh tựa hồ nghe đến tiếng bước chân bên ngoài, cất giọng nói, “Em quên mất lấy quần áo, em để ở trên giường đó, anh giúp em lấy đi.”

Cận Hằng nuốt ngụm nước bọt, nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên ở trên giường phát hiện một cái áo sơmi màu trắng tinh khiết, trừ cái này ra không có quần dài cũng không có quần lót.

Phút chốc hô hấp của hắn đột nhiên cứng lại, cầm quần áo lên trực tiếp mở ra cửa lớn buồng tắm.

Trong nháy mắt hơi nước mông lung phủ vào mặt, dưới ánh đèn màu vàng, một tấm kính chặn lại tầm mắt, lúc ẩn lúc hiện chỉ có thể thấy một đường viền thon dài, dựa vào trong bồn tắm, một cánh tay để ở bên ngoài, xuyên thấu qua cửa kính có thể nhìn thấy màu da mê người.

“Quyển Quyển ngủ rồi?”

Có lẽ là do đang tắm, âm thanh Yến Thù Thanh ở bên trong hơi nước mờ mịt, lộ ra mấy phần khàn khàn.

Cận Hằng “Ừ” một tiếng, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Tìm được quần áo của em chưa?”

“Không có.”

Lời này khiến Yến Thù Thanh nở nụ cười một tiếng, “VẬY anh vào đây làm gì, nhanh đi ra ngoài lấy đi.”

Nghe xong lời này, Cận Hằng không lên tiếng nữa, trực tiếp vòng cửa kính pha lê đi tới bên trong phòng tắm, sương mù nóng hổi trong nháy mắt phủ đầy mặt, hắt giương mắt thoáng nhìn liền đối diện một đôi mắt đen láy của Yến Thù Thanh.

Thuận theo đôi mắt của đối phương một đường đi xuống, một giọt nước từ sợi tóc màu đen lăn xuống, di chuyển từ đôi môi đỏ bồng chảy xuống hầu kết, cuối cùng thuận theo xương quai xanh thon dài chuyển vài vòng, rơi vào trong nước kêu lên một tiếng “tích”

Nước trong bồn lay động, ở giữa lồng ngực hai mảnh nhũ hoa nhạt sắc như ẩn như hiện, Cận Hằng nguy hiểm híp mắt lại, rất giống một con báo đen một môi lưỡi biếng lúc nào cũng có thể phát động tấn công.

Đối diện đồng tử đen kịt của hắn, Yến Thù Thanh trái lại có chút không dễ chịu, nhìn thấy áo sơ mi trắng hắn nắm trong tay, rời đi đôi mắt nói, “Còn nói không tìm được, vậy cái trong tay anh là gì, anh để sang một bên đi, một hồi tắm xong em

sẽ ra mặc.”

Cận Hằng không hề bị lay động, nghiêng người dựa vào bên cạnh bồn rửa tay, “Không cần, anh xem em tắm, dù sao người anh cũng dính nước rồi, tí nữa cũng cần phải tắm.”

Nói xong hắn còn bắt đầu cởi quần của mình, lúc khom lưng, bả vai rắn chắc cao ngất phác họa ra một độ cong cường hãn mạnh mẽ, trên thân thể màu đồng cổ, mang theo mấy vết sẹo còn chưa kịp tiêu tán, khiến vóc người của hắn càng thêm gợi cảm mê người.

Trong không khí bất tri bất giác tràn ngập mùi vị cây cỏ, trên mặt Yến Thù Thanh theo bản năng nóng lên, thấp giọng ho một tiếng nói, “VẬY anh ở đây tắm đi, em tắm xong rồi, anh quay lưng lại, em muốn mặc quần áo.”

Cận Hằng chà chà hai tiếng, phi thường nghe lời quay người sang, thật nhanh liếc một chút sống lưng rắn chắc của đối phương, Yến Thù Thanh cầm lấy khăn mặt lung tung chà xát mấy lần, phủ thêm áo sơ mi trắng liền muốn bước nhanh chạy khỏi nơi này, ai nghĩ đến mới vừa hơi nhúc nhích, lại bị Cận Hằng nắm lấy, sau đó ấn vào gương bên cạnh.

Hai đôi mắt trong nháy mắt đụng vào nhau, tay Cận Hằng trực tiếp siết lại eo Yến Thù Thanh, “Em chạy cái gì hả?”

Trên mặt Yến Thù Thanh nhiệt độ tăng vọt, nhưng vẫn là giả bộ trấn định, “Em chạy lúc nào, tắm xong rồi muốn rời khỏi cũng không được à?”

“Em để anh lấy cho em áo sơ mi, cũng không lấy quần lót, còn cố ý không khóa cửa phòng tắm, không phải

chờ anh làm chuyện này?”

Cận Hằng cúi đầu, đôi môi liếm vào lỗ tai Yến Thù Thanh, trong nháy mắt làm cho anh giật cả mình, một trường mặt triệt để đổ ụp, “... Đừng nói hươu nói vượn, anh đừng nghĩ em giống như anh, mỗi ngày ở trong lòng luôn nghĩ đến mấy chuyện linh tinh.”

“Ồ —— anh lo nghĩ chuyện linh tinh là chuyện gì, em nên nói rõ một chút a?” Cận Hằng biết rõ còn hỏi, đầu lưỡi tiến vào bên trong lỗ tai Yến Thù Thanh liếm một lần, “Hay là nói em đã sớm biết anh đang suy nghĩ gì, còn cố ý giả bộ hồ đồ?”

“Yến Thù Thanh, đêm nay em là cố ý đi? Em muốn nấu ăn, lại để anh đi dỗ con trai, kỳ thực em đã sớm biết anh nghĩ như thế nào, thế nhưng trong lòng thật không tiện, cho nên mới cố ý kéo dài đến bây giờ đúng hay không? Bất quá em cố ý kéo dài, trong lòng chẳng lẽ không giống như anh nghĩ, nói thật đi, em cũng muốn đúng không?”

Nói xong lời này, hắn cúi đầu cắn một cái vào hầu kết của Yến Thù Thanh, Yến Thù Thanh run run hai lần, trong miệng không khống chế được phát ra tiếng rên rỉ.

“Anh đừng có mà nghĩ linh tinh....”

“Em nếu không muốn muốn hà tất mặc như thế trên chộc anh, hả?” Ngón tay Cận Hằng dò vào áo sơ mi trắng của Yến Thù Thanh, bởi vì trên người còn dính nước cho nên áo sơ mi có chút ướt át, vào lúc này lộ ra màu da nhàn nhạt, dán thật chặt ở trên người, phác họa ra một đoạn eo nhỏ nhắn của Yến Thù Thanh.

Cận Hằng nhìn mê mẩn, đầu gối hướng phía trước tách ra hai chân của Yến Thù Thanh, cả người chìm vào trong đó, lại cúi đầu dùng răng cời nút áo sơ mi cuối cùng, vì vậy Yến Thù Thanh trong lúc nhất thời trên người cực kỳ chỉnh tề đoan trang, phía dưới lại rộng tuếch.

“Anh mới là người trên chộc em... A ừm!” Không đợi Yến Thù Thanh nói xong, liền bị đôi môi của Cận Hằng ngăn chặn miệng.

“Đúng, em không trên chộc, em chỉ là cố tình trên chộc một mình anh mà thôi, như vậy là đủ rồi.”

Cận Hằng một bên hôn một bên cười, đôi môi một đường đi xuống, cắn vào cái cổ Yến Thù Thanh, ngón tay tiến vào bên trong vạt áo, làm loạn ở trên lưng bóng loáng của đối phương.

Yến Thù Thanh không ngừng mà né tránh, thế nhưng cả người giống như bị thú hoang cắn chặt cuống họng ép trên mặt đất dường như không có cách nào nhúc nhích, chỉ có thể ở trong miệng phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn.

Kỳ thực anh chỉ cần dùng sức nhất định có thể đẩy ra Cận Hằng, nhưng anh cũng chỉ là tính chất tượng trưng giãy dụa hai lần, cũng không có ý tứ phản kháng kịch liệt, Cận Hằng nhìn thấy anh như vậy nghĩ

Yến Thù Thanh còn cố ý cự tuyệt dục vọng, không khỏi khàn khàn nở nụ cười, “Kỳ thực em cũng rất muốn anh đúng không? Lần trước hai chúng ta làm chuyện này, em còn nhớ rõ không, có phải là quên mất rồi? Em cần thoải mái mà, anh hiểu.”

Yến Thù Thanh phiền nhất hần nói lời nói thô tục, một gương mặt ghen đến đỏ bừng, vốn định mắng hần một câu nói, kết quả bộ vị nào đó lúc trước vừa mới tắm sạch sẽ, lúc này lại bị Cận Hằng bóp một cái, Yến Thù Thanh không khỏi rên lên một tiếng “A”, tàn nhẫn mà run cầm cập, rốt cục không nói được câu đầy đủ.

“Anh... Ngậm miệng lại a a... Làm chính sự của anh đi!”

Lời này đã có ý tứ ngầm đồng ý, Cận Hằng câu môi nở nụ cười, trên tay càng thêm dùng sức, “Đây không phải là đang làm ”Chính sự“, em nhìn xem ”Chính sự” của em đều khóc, ẩm ướt đến nỗi dính cả một tay của anh.”

“Em nói đi, làm sao nước vẫn nhiều như thế, thành thật khai báo có phải là em cùng tên tiểu tam Đoàn Trạch kia làm qua rồi hay không?”

“Cút con mẹ nhà anh đi... A!”

Toàn thân Yến Thù Thanh run rẩy, bởi vì lời này trong nháy mắt mặt đỏ ửng như quả cà chua chín, biết rõ là Cận Hằng đang nói đùa, thế nhưng trong lúc như thế này đột nhiên nghe đến hai chữ “Đoàn Trạch”, lại nghĩ tới đến gương mặt đầy sẹo kia, anh không hiểu ra sao nảy sinh một loại cảm giác phản bội người đàn ông của mình.

Cận Hằng nở nụ cười trầm thấp, Yến Thù Thanh không nhịn được đập hần một cước, “Anh lại muốn nói nhiều như vậy à... Nếu còn nói nữa thì anh biến trở về Đoàn Trạch cho em, ít nhất nhìn gương mặt kia... A à, so với mặt của anh còn tốt hơn.”

Lời này khiến ý cười bên môi Cận Hằng cứng đờ, lông mày đột nhiên nhíu lại, “Em cho rằng anh không đẹp trai bằng gương mặt giả kia!? Thấm mỹ của em làm sao vậy! Mẹ nó... Em sẽ không thật sự yêu thích tên đó đi! Yến Thù Thanh em nói rõ cho anh!”

Yến Thù Thanh xì cười một tiếng lười nhìn bộ dạng ngu xuẩn của hần, Cận Hằng thấy anh không nói lời nào, lại không biết suy nghĩ đến nơi nào rồi, hừ hừ hai tiếng, “Em yêu thích gương mặt kia đúng không? Vậy anh sẽ khiến cho em quên đi tên đó.”

Nói xong lời này, hần dùng sức bóp “tiểu thanh thanh” một cái, nhìn Yến Thù Thanh vừa đau vừa sáng khoái, còn không nhịn được cười thành tiếng, sau đó một ngón tay trắng mịn tùy tiện khuếch trương mấy lần, liền đem “tiểu hằng hằng” đưa vào.

“A!”

Yến Thù Thanh rên lên một tiếng, bóp chặt lấy phía sau lưng hắn, một bên thích ứng đâm nhói một bên thở hổn hển kề sát tới bên tai của hắn, đứt quãng nở nụ cười, “Anh sớm thăng thần như vậy không phải xong rồi sao, đừng nói nhảm nhiều như vậy, nhanh chóng làm em đi...”

Lời này không khác nào một chậu dầu hỏa tưới vào trên người Cận Hằng, hắn gầm nhẹ một tiếng, triệt để như mãnh thú tránh thoát dây khóa nhào về phía Yến Thù Thanh, tàn nhẫn mà cắn chặt cổ của đối phương, bên trong tiếng kêu rên thở dốc của Yến Thù Thanh, hắn khàn khàn nở nụ cười, “Anh sẽ làm chết em, làm cho em sinh thêm bảo bảo cho anh.”

Một hồi cửu biệt trùng phùng, hai người ôm chặt nhau hưởng thụ điên cuồng cùng vui sướng, đêm đó còn rất dài, đủ để cảm nhận nhiệt độ của đối phương, đêm đó lại rất ngắn, ngắn không kịp nói ra lời nhưng nhớ còn giấu trong lòng.

May là ngoài cửa sổ trăng đủ tròn, một nhà rất cục đoàn viên.

Hết chương 76- phần 1.

130. Chương 77-1: Phần 1

Một đêm điên cuồng, hai người giống như động vật liều chết triển miên, đôi môi dán vào nhau, tứ chi quẩn quýt, giống như là muốn đem nhiệt tình đời sau tiêu tan hết, ai cũng không muốn rời đi.

Hai người làm một lần ở trong phòng tắm, phía sau lưng Yến Thù Thanh bị ma sát đến mức đỏ cả lên, chờ sau khi phóng thích một lần, cả người đều co giật liên tục phát run, Cận Hằng nhìn ra đau lòng, sau khi kết thúc ôm Yến Thù Thanh ở trong phòng tắm qua loa tắm lại một lần, hai người đều là đàn ông khỏe mạnh, trong lúc này không rảnh quan tâm chuyện khác, vào lúc này tiểu biệt thăng tân hôn ăn mặn nhiều lần lại thực tuỷ biết mì, chỉ là sờ sờ đụng đụng mấy lần đẩy lên lửa lớn.

Yến Thù Thanh cố ý cười ở trên người Cận Hằng không tách ra, người nào đó then quá hóa giận, gương mặt ghen đến đỏ bừng, vác Yến Thù Thanh lên ném tới trên giường trong phòng ngủ, lúc đầu Yến Thù Thanh còn có thể trêu chọc vài câu, thế nhưng liên tục bị Cận Hằng vắt kiệt sức, về sau không nói ra được thành câu, cuối cùng chỉ có thể quỳ ở trên giường bày ra một tư thế xấu hổ, bị ép nghênh tiếp công kính phía sau càng hung mãnh hơn.

Ráp trải giường ẩm ướt đến nỗi cơ hồ vắt ra được nước, chăn gối giống như bị vò thành một cục, hai người giống như ở trong nước mới vớt ra, chờ đến lúc cao trào qua đi không biết tại sao lại lăn đến cùng một chỗ, Cận Hằng tựa hồ đối với đứa bé thứ hai có chấp niệm, nói là làm tuyệt đối không hàm hồ, cuối cùng chơi đùa Yến Thù Thanh chỉ có hít vào mà không thở ra, thậm chí đến lúc lần phóng thích cuối cùng, trời cũng sắp sáng rồi.

Chưa bao giờ trải qua tình ái đáng sợ như vậy, Yến Thù Thanh co quắp ở trên giường, ngay cả khí lực giơ tay cũng không có, hai cái chân hơi phát run, luôn có một loại cảm giác đáng sợ sẽ không dậy nổi, lúc này

Cận Hằng cúi đầu hôn anh một cái, anh lắc lắc đầu, “... Không, không được, để em nghỉ một lát, nếu tiếp tục dần vật em sẽ chết mất.”

Cận Hằng ôm chặt anh, hai cái tay ở trên bụng bằng phẳng của anh làm loạn, “Em trước tiên trêu chọc anh, hiện tại phải phụ trách dập lửa, lại nói em đã đáp ứng tiếp tục sinh con cho anh, em nhìn bụng của em xem một chút động tĩnh cũng không có, anh phải không ngừng cố gắng.”

Yến Thù Thanh nhắc chân muốn đạp hấn, kết quả kéo tới bộ vị sưng tấy nào đó, đau đến nỗi “Tê” một tiếng, “... Nếu như anh dám tới một lần nữa, em lập tức thiến anh.”

Nói xong anh không nhịn được ngẩng đầu lườm Cận Hằng một cái, thế nhưng đôi mắt hơi đỏ lên phối hợp với hơi nước ở khóe mắt, không chỉ không có lực uy hiếp, trái lại giống như cọng lông tơ quét qua lồng ngực Đoàn Trạch, làm cho hô hấp của hấn đột nhiên cứng lại, giờ tay bịt kín con mắt của Yến Thù Thanh, cứng rắn mà nói, “Nếu em không muốn anh lại tới một lần nữa, cũng không cần nhìn anh như vậy, nếu không anh sẽ hiểu lầm, em muốn anh làm thêm lần nữa.”

Trên mặt Yến Thù Thanh cứng lại, sau đó lỗ tai đỏ chót, sau khi cổ họng khàn khàn mắng một câu “Biến thái”, sáng suốt không tiếp tục nói nữa.

Cận Hằng chà chà hai tiếng, tiến đến bên tai Yến Thù Thanh thấp giọng trêu ghẹo nói, “Nếu không chúng ta lại tới một lần nữa đi, dù sao mới làm bốn lần, còn chưa đủ anh nhét kẻ răng.”

Nói xong hấn lật người Yến Thù Thanh lại, vừa định cúi đầu hôn xuống, lại phát hiện Yến Thù Thanh dĩ nhiên đã nghiêng đầu ngủ.

Trên lông mi của đối phương còn dính một tầng hơi nước ướt nhẹp, khóe miệng khê mím môi, thoạt nhìn có chút ngớ ngẩn, thế nhưng khóe mắt lại hiện ra một tầng mập mờ đỏ ửng, không tiếng động nói ra mới vừa trải qua nhiệt tình sáng khoái tràn trề.

Trong lòng Cận Hằng hơi động, cúi đầu hôn trán của Yến Thù Thanh một cái, thở một hơi dài nhẹ nhõm, thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Chân trời còn chưa sáng, âm thanh côn trùng kêu vang vọng ở bên tai, thời gian yên tĩnh qua đi, trong lúc hai người đều đang đi vào mộng đẹp, thiết bị truyền tin để ở một bên đột nhiên đồng thời vang lên.

Âm thanh “Tích tích” khiến Cận Hằng bất mãn nhíu mày, vén chăn lên che đầu lại, “Ai vậy...Trời còn chưa sáng đã gọi, đừng để ý tới.”

Nói xong lời này hấn nghiêng người mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Yến Thù Thanh gian nan mở ra đôi mắt lim dim buồn ngủ, vốn là cũng không muốn để ý tới, thế nhưng thanh âm chói tai vẫn luôn kéo dài không ngừng, anh không thể không bò lên, ở đầu giường lục lọi nửa ngày mới tìm được thiết bị truyền tin, cầm lên không cần xem ai gọi đến, trực tiếp đưa đến bên tai, “... Alo?”

Đầu bên kia điện thoại nghe đến âm thanh của anh đầu tiên là dừng lại, sau đó gấp gáp hỏi, “Cậu còn ngủ sao?”

Thanh âm này Yến Thù Thanh nghe quen tai, phản ứng một hồi lâu mới ý thức được là Trần Lâm, sau đó bất đắc dĩ ngáp một cái, “...Trời vẫn còn chưa sáng mà.”

“Tổ tông của tôi ơi, cậu còn có tâm sự ngủ a, Cận Hằng đâu, anh ta có ở bên cạnh cậu hay không, cậu nhanh chóng gọi anh ta đây.”

Giọng nói Trần Lâm vọng qua máy truyền tin, Cận Hằng không vui nhú mày, lật qua lật lại thân thể, một bộ dạng bị chọc giận.

Yến Thù Thanh le lưỡi một cái, che lại loa thiết bị truyền tin, thận trọng từ trên giường bò lên, kết quả chân vừa mới chạm đất, lập tức mềm nhũn suýt chút nữa ngã xuống đất.

Anh “Tê” một tiếng xoa eo đau nhức của mình, đi dép vào đi tới ban công, còn không đợi mở miệng, Trần Lâm bên kia lại tiếp tục nói liên tục, “Thành thật khai báo hai người có phải làm chuyện đó? Cứu biệt trùng phùng không nhận được đúng không?”

Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, “Tôi không mở camera, đừng nói anh có thể nhìn thấy chúng tôi làm chuyện gì nhé, đến cùng có chuyện gì vậy, đừng thần thần bí bí như vậy.”

“Nhanh chóng nói cho Cận Hằng, hai người lên mạng mà xem, bên ngoài hiện tại bởi vì chuyện của hai người đều như ong vỡ tổ, hai người còn có tâm sự lẫn giường!”

Lời Trần Lâm nói khiến Yến Thù Thanh sững sờ, sau đó trong lòng thành thật nhảy một cái, “Rốt cục xảy ra chuyện gì vậy?”

“Còn không phải là chuyện bởi vì hai người ở Liệp Ưng lại chạy đến phá căn cứ của Á Hi.” Trần Lâm nhú mày thở dài, “Lúc trước hai người biến mất lâu như vậy, bây giờ đột nhiên trở về lại có liên hệ với địch quốc, đổi lại nếu cậu là quân chúng cậu sẽ nghĩ như thế nào?”

“Hai người lần này tuy rằng phá hủy căn cứ Á Hi, thế nhưng dù sao vận dụng sức mạnh quân bộ, bên ngoài bây giờ cái gì cũng nói, có mấy người nói huyền thuyên, hoài nghi hai người lúc trước rời đi quân bộ trên thực tế đã không tính là quân nhân Thương Kiêm, thậm chí còn có mấy người cảm thấy quân bộ vận dụng sức mạnh để cứu hai người là làm chuyện vô ích, bọn họ nói bọn họ nộp thuế để nuôi mấy người vô dụng, vào lúc này dân chúng còn thi nhau kết tội đây.”

Nghe xong lời này, Yến Thù Thanh khẽ mỉm cười, không vội vã mở miệng, kỳ thực từ khi mấy người của quân bộ đến phòng bệnh của anh, anh đã sớm dự liệu chuyện này.

Nói cho cùng người không rõ chân tướng đều là cổ đầu tường, vừa sợ quân bộ một lần nữa trọng dụng anh

và Cận Hằng, bọn họ không kịp bầu vủu quan hệ, lại sợ quân bộ truy cứu hai người có quan hệ với địch quốc, cho nên ở dưới tình thế không rõ, mới có người ” hảo tâm” như thế chạy đến trong phòng bệnh tham gia trò vui.

“Tôi đã nghĩ đến chuyện này rồi.”

Yến Thù Thanh cười cười, bưng lên một chén nước nhấp một ngụm, nhẹ giọng nói, “Yên tâm đi Trần Lâm, chuyện này coi như dân chúng không biết, tôi và Cận Hằng cũng sẽ cho quân bộ một câu trả lời, đến lúc đó nói rõ, quân bộ nguyện ý tin cũng được, không tin cũng được, tóm lại chúng tôi sẽ mở họp báo giải thích, vậy tôi và Cận Hằng còn gặp cái gì a.”

Trần Lâm dùng sức cào tóc, “Nếu như quân bộ mở họp báo thì tốt rồi! Vấn đề là... Vấn đề là hiện tại mở họp báo giải thích chính là Hoàng đế a!”

Nghe nói như thế Yến Thù Thanh đầu tiên là sững sờ, sau đó phun một ngụm nước ra ngoài, “... Anh nói cái gì!”

Trần Lâm cho là anh không tin, gấp đến độ nhảy lên “Thật sự! Tôi không lừa cậu! Lúc trước quân bộ đã sớm nhận được tin tức, sáng sớm hôm nay bảy giờ, hoàng đế sẽ đích thân tổ chức họp báo giải thích tất cả mọi chuyện xảy ra gần đây.”

“Lão nhân gia tuy rằng không nói rõ ”Gần đây xảy ra chuyện gì” có liên quan tới hai người hay không, mà mấy ngày nay trên dưới toàn quốc đều thảo luận chuyện của hai người, ngoài chuyện này ra làm gì còn chuyện nào khác.”

... Sáng sớm hôm nay bảy giờ? Nói cách khác khoảng cách bây giờ còn có nửa giờ?

Yến Thù Thanh xoa xoa thái dương, trong lúc nhất thời thực sự đoán không được vị Hoàng đế bệ hạ này đến cùng đang làm cái gì.

“Các người có gặp mặt Hoàng đế bệ hạ chưa? Cũng cần phải có lời giải thích chứ? Đúng rồi, Hoàng đế không phải cậu ruột Cận Hằng sao, cậu nhanh chóng gọi anh ta dậy, hỏi một chút xảy ra chuyện gì, có khi nào là do hai cậu cháu bọn họ liên kết với nhau bày trò, không nói cho cậu biết.”

Trần Lâm nói lời này khiến Yến Thù Thanh không khỏi cười khổ một trận, nếu như vị hoàng đế này thật sự nhớ đến tình thân, lúc trước sẽ không bức anh tới chiến đội Liệp Ưng.

Nhưng lời này anh không thể nói cho Trần Lâm chỉ có thể giật nhẹ khóe miệng nói, “Tôi sẽ gọi anh ấy dậy, anh đừng lo lắng, trong lòng chúng tôi nắm chắc.”

Sau khi cắt đứt điện thoại, sắc trời đã sáng choang, lúc này Cận Hằng đã tỉnh rồi, một bên ngáp một cái một bên đi về phía bên này, “Điện thoại của ai vậy, sao lại nói lâu như thế?”

Yến Thù Thanh giơ tay vừa nhìn đồng hồ, vừa vặn bảy giờ, anh tiện tay mở ra thiết bị truyền tin lên mạng, một hình ảnh cực lớn chiếu vào trên tường đối diện, lúc này Hoàng đế ở trong một đám người chen chúc, chậm rãi đi ra cửa, ánh đèn chớp trong nháy mắt bao vây.

Cận Hằng nhìn chằm chằm Hoàng đế trong hình, sửng sốt một chút, nghi ngờ ngẩng đầu lên.

Yến Thù Thanh vẫy vẫy tay, “Trần Lâm nói cho em bệ hạ sáng sớm hôm nay muốn mở buổi họp báo, nội dung... Đại khái có liên quan đến hai chúng ta.”

Cận Hằng trong nháy mắt thanh tỉnh, mặt biến sắc, lông mày đột nhiên nhíu lại.

Vị cậu ruột này của hắn rốt cuộc muốn đùa giỡn cái gì!

131. Chương 77-2: Phần 2

Vô số phóng viên nghe đến tin tức thật sớm đã mang theo máy ảnh đi đến hội trường, chỉ nhờ vào đó nhận được tin tức lớn, đợi đến khi Hoàng đế vừa xuất hiện, hiện trường trong nháy mắt vang lên tiếng chụp ảnh liên tiếp.

Hoàng đế vẫn cứ là dáng dấp oai hùng cao to như trước đây, một thân âu phục giày da trắng tấp, bước lên hội trường, tùy tiện khoát tay chặn lại, lập tức kinh sợ toàn trường, hội trường trong nháy mắt yên tĩnh lại.

“... Các vị bạn bè truyền thông, các vị đồng nghiệp đến các con dân, chào buổi sáng, đối với dư luận gần đây xuất hiện nghi vấn cùng suy đoán có liên quan quân bộ cùng hoàng thất, trầm làm người lãnh đạo có trách nhiệm cũng có nghĩa vụ cho các vị một câu trả lời, cho nên hôm nay trầm tổ chức một buổi họp báo, giải đáp nghi hoặc của các vị, cho nhân dân cả nước một chân tướng rõ ràng.”

Nghe nói như thế, hiện trường trong nháy mắt trở nên rối loạn, mà Cận Hằng ngồi ở nhà xem tin tức vẫn không hiểu sao cau mày, hắn thực sự không hiểu nổi Hoàng đế đang đùa trò gì.

Theo hắn biết cách làm việc lời lẽ phong hành của Hoàng đế, đối với nghi vấn cùng suy đoán của dân chúng vẫn luôn không để tâm đến, chưa bao giờ tổ chức họp báo phân trần giải thích, mặc dù phải cho con dân một câu trả lời, thế nhưng chuyện này sẽ do bộ ngoại giao xử lý, lão nhân gia người ta khi nào thì bỏ mặt mũi ra làm chuyện như vậy?

Bên ngoài dân chúng bởi vì buổi họp báo của Hoàng đế, trong nháy mắt trở nên rối loạn, trong lúc người chủ trì nói có thể tự do đặt câu hỏi, máy chụp hình máy quay phim dồn dập nhắm thẳng vào Hoàng đế.

“Bệ hạ, xin hỏi lần này ngài tổ chức họp báo là bởi vì chuyện Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng sao?”

“Xin hỏi hai người này cùng quân bộ thậm chí cùng hoàng thất đến cùng có gì vấn đề gì, vì sao hai người rời đi quân bộ đã lâu còn có thể được quân bộ cứu viện trợ giúp?”

“Ngày hôm nay ngài phá thiên hoang lần đầu tự mình tổ chức họp báo, không phải là bởi vì hai người rơi vào phong ba có quan hệ mật thiết với ngài, cho nên mới có thể có ưu đãi này đi?”

...

Câu hỏi sắc bén giống như lưỡi dao kéo tới, mặc dù Thương Kiếm vẫn là đế chế hoàng tộc, thế nhưng hiện nay cũng đã là xã hội dân chủ, đối mặt với kết tội cùng nghi vấn của nhân dân, vua của một nước có nghĩa vụ đứng ra giải thích, cũng không đại biểu có thể khiến truyền thông dừng lại ngòi bút chỉ trích.

Sĩ quan bên cạnh không nhịn được lớn tiếng quát lớn, “Xin chú ý ngôn từ của các vị, bằng không chớ trách nhân viên an ninh của chúng tôi ”mời” các người ra ngoài.”

Thế nhưng hoàng đế lúc này lại không hề tức giận, trái lại vung tay ngăn lại sĩ quan, đôi mắt tỏ rõ sự uy nghiêm nhìn toàn bộ hội trường, trầm giọng nói, “Tổ chức buổi họp báo này quả thật là vì Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh, nhưng chuyện này không phải hai người bọn họ có quan hệ với hoàng thất, đổi thành binh lính quân bộ, bị hàm oan, trầm cũng sẽ vì đó lấy lại công đạo.”

Nghe nói như thế, toàn trường sững sờ, sau đó lại trở nên xôn xao.

Hoàng đế tuy rằng chỉ nói một câu ngắn ngủi, thế nhưng bên trong lượng thông tin thật sự là quá lớn!

Đèn chớp trong nháy mắt nháy liên tục, mấy tên phóng viên lớn mật không nhịn được đặt câu hỏi, “Ý của ngài là Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng chưa từng có rời khỏi quân bộ? Vậy quãng thời gian hai người bọn họ biến mất là đi nơi nào, thân là quân nhân đế quốc vì sao có thể tự ý rời vị trí, nói biến mất liền biến mất?”

“Ngài nói giải oan là có ý gì? Chẳng lẽ nói lần này hai người rời đi quân bộ, thậm chí xuất hiện ở địch quốc Á Hi đều có ẩn tình?”

Hoàng đế nhìn tất cả ánh mắt ngóng trông ở đây, con mắt loé lên, trên mặt tựa hồ loé lên một tia xấu hổ, tựa hồ lại không có, chờ đến khi lần thứ hai ông ngẩng đầu lên, không có nhìn tất cả mọi người ở đây, trái lại nhìn chằm chằm ống kính trực tiếp của đài truyền hình Trung Ương, nhấn mạnh từng chữ từng câu nói: Xác thực có ẩn tình, thế nhưng toàn bộ sự kiện này là do một mình trẫm gây nên, không liên quan đến Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh, bởi vì lúc trước phái Yến Thù Thanh tham gia chiến đội Liệp Ưng chính là trẫm.”

Một câu nói xong, toàn trường nhất thời kinh ngạc, im lặng đến mức nghe được cả tiếng kim rơi, mãi đến

tận khi âm thanh hoàng đế vọng lại toàn bộ hội trường, mới đột nhiên nổi lên sóng lớn menh mông, vô số phóng viên thậm chí cũng không đoán hoài tới lễ nghi tôn ti, cầm thiết bị truyền tin cùng các loại thiết bị ghi hình chạy tới trước khán đài, bao vây lấy Hoàng đế.

“Bệ hạ, ngài nói chiến đội Liệp Ưng là nơi trực thuộc hoàng thất, đóng quân ở biên cương, nắm trong tay toàn bộ lãnh thổ bắc bộ cùng toàn bộ bộ đội tinh nhuệ của quốc gia?”

“Nghe đâu gia nhập chiến đội Liệp Ưng phải thông qua sát hạch tàn khốc ma quỷ nhất, nếu như nhớ không lầm, Yên thiếu tá đã biến thành phục tùng giả, tại sao ngài lại phái cậu ta đi tham gia sát hạch?”

“Yên Thù Thanh gia nhập chiến đội Liệp Ưng có liên quan gì đến chuyện cậu ta xuất hiện ở địch quốc?”

Rất nhiều vấn đề giống như hồng thủy vọt tới, Yên Thù Thanh ngồi ở nhà xem trực tiếp không khỏi kinh ngạc trợn to hai mắt, anh không nghĩ tới thời gian qua đi hơn một năm, Hoàng đế dĩ nhiên thông qua hợp báo nhắc tới việc này, thậm chí còn đứng trước ống kính truyền thông, chiếu trực tiếp rộng rãi cho cả nước, Hoàng đế làm như vậy đến cùng là vì cái gì...

Yên Thù Thanh nghĩ mãi mà không ra, vừa ngẩng đầu, vừa vận đối diện ánh mắt của Hoàng đế, đôi mắt bình tĩnh kia cực kỳ tương tự đôi mắt Cận Hằng, trong nháy mắt làm cho trái tim anh đập mạnh một cái, lúc này hoàng đế chậm rãi mở miệng: “Bởi vì trăm vừa bắt đầu cũng không coi trọng quan hệ của cậu ta và Cận Hằng.”

Một câu nói khiến toàn trường trong nháy mắt trở nên xôn xao, Hoàng đế hít sâu một hơi, lộ ra một vết nụ cười tự giễu, “Nói đến đây cũng chỉ là việc trong nhà, cũng không thích hợp nói ra làm lỡ thời gian của mọi người, càng không thích hợp làm đề tài câu chuyện trong miệng những người rảnh rỗi, nhưng bởi vì dính dáng đến hoàng gia cùng quân bộ, cho nên chuyện này biến thành quốc sự, vậy trăm cần phải nói rõ ràng.”

”Yên Thù Thanh không thể nghi ngờ là chiến sĩ ưu tú, thế nhưng bởi vì cậu ta là phục tùng giả, trăm không thể để cho cậu ta phát triển ở quân bộ, cho nên phái cậu ta đi chiến đội Liệp Ưng, để cho cậu ta tham gia sát hạch tàn khốc nhất, chấp hành nhiệm vụ cực kỳ nghiêm khắc, mục đích muốn để cho cậu ta biết khó mà lui, trăm cho là trong lúc sơ tuyển cậu ta sẽ bị đào thải, nhưng cuối cùng cậu ta dĩ nhiên thật sự dựa vào bản lãnh của mình tiến vào chiến đội, trở thành thành viên của chiến đội Liệp Ưn cũng trở thành phục tùng giả duy nhất trăm năm có một trong lịch sử.

Lời này nói xong, hội trường hoàn toàn tĩnh mịch, trên mặt mỗi người đều lộ ra biểu tình trợn mắt há hốc mồm.

Lúc trước dư luận đối với Yên Thù Thanh công kích đến nay còn rõ ràng trước mắt, bao nhiêu người bởi vì anh là phục tùng giả nghi vấn năng lực của anh, có bao nhiêu người liên danh ngăn chặn yêu cầu Yên Thù Thanh rút khỏi quân bộ, nhưng khi đó người chém giết Liệt Long cứu hoàng đế chính là anh, bây giờ người thông qua sát hạch tiến vào chiến đội Liệp Ưng cũng là anh.

Anh hoàn thành ước mơ rất nhiều cảm kiếm giả tha thiết đều không làm được, mà anh chỉ là một phục tùng giả vốn không đỡ nổi một đòn.

“Trẫm cũng giống rất nhiều người bảo thủ sai lầm, thế nhưng Yến Thù Thanh lại làm thay đổi trẫm, cho nên trong lúc Á Hi quốc càng lúc càng nhiều lần xâm phạm quấy rầy đất nước chúng ta, trẫm phải cật lực và Cận Hằng đi địch quốc hoàn thành nhiệm vụ, mà hai người bọn họ cũng không khiến trẫm thất vọng, trải qua hơn một năm nằm gai nếm mật, rốt cục trước đây không lâu triệt để phá huỷ một trụ sở bí mật của quân địch.”

Nói tới chỗ này, ánh mắt Hoàng đế sáng quắc nhìn hết thấy ống kính ở đây, cực kỳ uy nghiêm trang trọng nói, “Hết thấy đều là trẫm an bài, chuyện cơ mật quân sự trẫm lẽ ra không nên nói ra, thế nhưng bây giờ Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh vừa trở lại mẫu tề, xin chư vị dừng lại suy đoán cùng hoài nghi, bọn họ không phải đào binh tự ý rời đi vị trí, mà là công thần của đế quốc chúng ta!”

Một câu nói nói xong, toàn trường yên tĩnh chốc lát, sau đó bùng nổ ra từng trận tiếng vỗ tay.

Toàn bộ quần chúng vì thế triệt để sôi sùng sục, ai cũng không nghĩ tới người bọn họ công kích, chính là người ra sức vì quốc gia, càng không nghĩ tới lúc trước Yến Thù Thanh ở mẫu tề chịu bao nhiêu chỉ trích, chưa bao giờ nhu nhược chạy trốn, mà là dùng hành động thực tế chứng minh cho tất cả mọi người, mặc dù là phục tùng giả, anh vẫn là một người đàn ông chân chính

Mặc dù vẫn cứ có người cảm thấy đây là vở kịch hoàng thất cùng quân bộ bày ra, mục đích chỉ là muốn tự bào chữa sai lầm của mình, thế nhưng Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng rất nhanh bị vô số khiếp sợ cùng tán dương nhấn chìm.

Qua một giờ ngắn ngủi, Yến Thù Thanh tựa hồ trực tiếp từ một “quái vật” vạn vạ giết, biến thành công thần của cả quốc gia, điều này làm cho anh sững sờ ngồi ở trên ghế sa lon, há hốc mồm nửa ngày chưa hoàn hồn lại.

Mãi đến tận khi Cận Hằng gõ gõ đầu của anh, anh mới lắc lắc đầu, “Anh nhéo em một cái, có phải là em nằm mơ hay không a?”

Cận Hằng cười nhẹ một tiếng, nhéo má của Yến Thù Thanh một cái, Yến Thù Thanh đau đến “Ai u” một tiếng, lúc này mới rốt cục phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn Cận Hằng liếc mắt một cái, lại nhào tới người hắn “Anh thành thật khai báo cho em, cuộc họp báo ngày hôm nay của bộ hạ có phải do anh bày mưu đặt kế? Anh đến cùng có ký điều ước bất bình đẳng gì không, mới để cho lão nhân gia cùng anh diễn màn kịch này?”

Cận Hằng bật cười, “Nhận điện thoại chính là em, nói cho anh có họp báo cũng là em, anh bây giờ đầu óc còn mơ hồ đây, em còn hỏi anh?”

“Thật không phải là anh?” Yến Thù Thanh nghi ngờ bĩu môi, “Không nên a... Nếu như không phải là anh ở sau lưng động tay động chân, bộ hạ làm sao có khả năng làm chuyện như vậy?”

Cận Hằng vẫy vẫy tay, “Không chừng chính là ngăn chặn làn sóng dư luận thôi, ông ấy không đứng ra nói như vậy, quân bộ cùng Hoàng thất sẽ phiền phức không dứt.”

“Coi như là vậy, ông ấy hoàn toàn có thể để cho Bộ ngoại giao nói a, tại sao cần phải tự mình mở hộp báo, ông ấy là vua của một nước, công khai nói chuyện như vậy đối với ông ấy có ích lợi gì?”

Cận Hằng trầm mặc, ngẩng đầu nhìn Yến Thù Thanh, ánh mắt của hai người đều hiểu được tâm tư của đối phương, kỳ thực trong lòng bọn họ đều đã có đáp án, thế nhưng chuyện này thực sự quá khó bề tin tưởng, bọn họ có chút không thể tin được.

Dù sao tin tưởng một Hoàng đế sẽ chủ động vì bọn họ nhận sai, thật sự là có chút không hiện thực...

Trong lúc hai người đang xoắn xuýt, thiết bị truyền tin trên cổ tay đồng thời vang lên, nghe đến âm quen thuộc đã lâu không gặp, hai người nhất thời đều có chút hoảng hốt, đây là tiếng chuông chuyên dụng của Hoàng thất, bọn họ đã có ít nhất một năm không nghe thấy âm thanh này.

Do dự chốc lát, hai người đồng thời mở ra thiết bị truyền tin, trên màn ảnh màu xanh nhạt chỉ có một câu nói, [về thăm nhà một chút đi, trầm có chuyện tìm hai đứa] lời này tự nhiên có thể phát đến thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh không khác nào thừa nhận thân phận của anh, nhất thời anh cũng sờ tại chỗ cũ, có chút không biết làm sao, hai người ngẩng đầu liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng trong lòng rõ ràng sau khi Hoàng đế mở cuộc họp báo nhất định phải tìm bọn họ, chỉ là không nghĩ tới dĩ nhiên tới nhanh như vậy.

Đứng ở ngoài cửa phòng quen thuộc, trong lòng Yến Thù Thanh hơi xúc động.

Nơi này vẫn là căn phòng lần đầu tiên anh gặp Hoàng đế, chỉ là tâm tình lúc đó cùng hiện tại lại rất khác nhau, kỳ thực anh cũng do dự có nên tới hay không, dù sao đã từng có một quãng thời gian rất dài trong lòng anh thật sự rất hận vị Hoàng đế này.

Nếu như không phải do ông ấy, anh và Cận Hằng sẽ không tách nhau ra lâu như vậy, loại cảm giác đau thấu tim gan kia đời này anh cũng không muốn thử nghiệm lần thứ hai, nhưng hôm nay vật đổi sao dời, lại hồi tưởng lúc trước, anh và Cận Hằng trải qua sinh ly tử biệt, cũng không có cái gì không bỏ xuống được.

Đây cũng không phải nói anh tha thứ cho Hoàng đế, anh cũng không phải thánh mẫu quên mất chuyện lúc trước xảy ra, mà là con đường này vốn là do anh chọn, Hoàng đế chỉ là ở phía sau lưng đẩy anh một cái, anh không đến nỗi vì một chút chuyện này hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, huyệt não long trời lở đất.

Huống hồ lần này quân bộ hành động cứu viện, nếu như không có Hoàng đế ngầm đồng ý, mặc dù là Cận Hằng cũng rất khó điều động một nhánh bộ đội đặc chủng, cho nên ân oán giằng co, anh là một tên lính quen không cần thiết giận Hoàng đế cả đời.

Lúc này thị vệ đi ra, mời hai người đi vào, Cận Hằng cực kỳ tự nhiên nắm lấy tay anh, lôi kéo anh đi về phía trước, Yến Thù Thanh vốn là không dễ chịu, vừa muốn rút tay về, thế nhưng vừa nghĩ tới người muốn gặp là Hoàng đế, liền nắm lại tay hắn.

Khoé miệng Cận Hằng không dễ phát giác câu lên một chút, hai người ngẩng đầu ưỡn ngực dắt tay di chuyển vào cửa lớn.

Hết chương 77-phần 2.

132. Chương 78-1: Phần 1

Đi vào cửa lớn chạm trở hoa văn quen thuộc, Hoàng đế đã ngồi ở một bên chờ bọn họ.

Hoàng đế mặc một bộ trang phục ở nhà rộng rãi, trong tay nâng một quyển sách, trên mắt đeo kính, động tác tùy ý mở ra trang sách, mới nhìn lên, nếu không phải vết chân chim nơi khoé mắt, quả thực giống như đúc bộ dạng Cận Hằng lúc thường ở nhà.

Yến Thù Thanh nhất thời có chút hoảng hốt, không nhịn được nhìn chăm chăm vị Hoàng đế này nhiều lần.

Bộ dạng của Hoàng đế vẫn cứ uy vũ cao to, nhưng là so với một năm trước rõ ràng gầy đi một ít, một đôi mắt khôn khéo có chút vẫn đục, mơ hồ đã có thể nhìn ra mấy phần vẻ già nua, Yến Thù Thanh chưa quen lúc trước lần thứ nhất ở đây nhìn thấy vị Hoàng đế này, lúc đấy Hoàng đế mặc bộ quân phục, dáng dấp cao cao tại thượng bao quát chúng sinh, mà bây giờ Hoàng đế cởi ra hoá trang vênh vao hung hăng, lại giống như đi xuống đài cao, biến thành một trưởng giả bình thường.

Lúc này hoàng đế nghe đến động tĩnh, ngẩng đầu lên, hai người cấp tốc quỳ xuống đất hành lễ, “Thần Cận Hằng / Yến Thù Thanh, vạn an bệ hạ.”

Hoàng đế nhất thời không hé răng, nhìn chăm chăm hai người trong chốc lát mới trầm giọng nói, “Đứng lên đi, hai đứa không cần khách khí.”

Cận Hằng không nhúc nhích, vẫn cứ cúi thấp đầu quỳ trên mặt đất, “Bệ hạ là vua của một nước, thần không dám đi quá giới hạn.”

Hoàng đế nhìn Cận Hằng, nhếch lên khoé miệng, ánh mắt có chút lay động, “Các người đã hành hành lễ, không có đi quá giới hạn, trăm bình thân, các người mau đứng dậy đi”

Nghe xong lời này, Yến Thù Thanh không nhịn được lặng lẽ liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, trên mặt Hoàng đế vẫn hoàn toàn lạnh lẽo, điều này làm cho trong lòng anh không khỏi căng thẳng, trong lúc muốn lo lắng đây là một tràng “Hong môn chi yến”, đột nhiên chú ý tới tay phải của Hoàng đế siết lấy tay vịn ghế tựa dĩ nhiên hơi phát run.

Yến Thù Thanh trong lòng sững sờ, lúc này Cận Hằng vẫn cứ quỳ trên mặt đất, “Bệ hạ, lễ không thể bỏ, huống hồ thần bị ép rời đi mẫu tinh đã hơn một năm, trong lúc đó vẫn chưa từng vạn an ngài, trong lòng

thật là kinh hoàng, bây giờ nhìn thấy thánh nhan càng không dám tùy ý lỗ mãng, không biết bệ hạ bây giờ gọi vi thần cùng Thù Thanh đồng thời vào cung có chuyện gì dặn dò?”

Lời nói này cung kính, khiến người ta không nhìn ra được một điểm tật xấu, nếu là đổi thành bất kỳ người nào khác mà nói, e sợ đều là lời tâm huyết, nhưng lời này nói ra từ trong miệng Cận Hằng, đều là miệng nam mô bụng một bồ dao găm, những câu này đều là trào phúng hành động của Hoàng đế năm đó đối với hắn và Yến Thù Thanh.

Quả nhiên vừa nghe lời này, sắc mặt Hoàng đế trong nháy mắt trắng bệch, đột nhiên vỗ bàn một cái, chỉ vào Cận Hằng liền muốn chửi ầm lên, thế nhưng nhìn đến sống lưng hai người thẳng tắp, liền đem lời nói nuốt vào trong bụng, thở dài một hơi, nhu nhu thái dương nói, “... Cận Hằng, ngoại trừ nghi thức xã giao này đó, hai cậu cháu chúng ta không còn lời khác có thể nói hay sao?”

Cận Hằng chống đỡ một chân trên đất, gằn từng chữ, “Thần tạ ơn bệ hạ vừa mới tổ chức họp báo bên vực lễ phải, giúp thần cùng Thù Thanh thoát khỏi tội danh phản quốc, bệ hạ thánh ân, thần không cần báo đáp, sau này vi thần sẽ cúc cung tận tụy vì bệ hạ.”

“Cận Hằng!” Hoàng đế không nhịn được vỗ bàn một cái đứng lên, sống lưng thon gầy nhìn kỹ càng lộ ra mấy phần lom khom, “Câm miệng của cháu lại, trẫm gọi cháu đến không phải để cháu nói những thứ vô dụng này!”

Cận Hằng thần sắc bất biến, bên trong con ngươi một mảnh đông lạnh, từ từ đứng lên cung kính khom người, “Nếu như bệ hạ không muốn nhìn thấy thần, vậy vi thần này liền cáo lui.”

Nói xong hắn kéo Yến Thù Thanh bên người xoay người rời đi, từ đầu tới cuối không tiếp tục nhìn hoàng đế liếc mắt một cái.

Yến Thù Thanh dù sao cũng là “người ngoài”, thực sự không muốn quấy rầy việc việc nhà của người khác, dù sao một câu nói cũng rất khó mà nói, rất có thể sẽ nói sai làm ảnh hưởng đến quan hệ của cậu cháu bọn họ, thế nhưng ngoại trừ thân phận hoàng thân quốc thích, Cận Hằng còn là một quân nhân, đối xử với thủ trưởng thái độ này không khỏi quá sắc bén một chút.

Anh kéo hắn một cái, hơi lắc lắc đầu, Cận Hằng không dám tin nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, trầm giọng nói, “Em không cần kiêng kỵ, anh biết đứng ở đây, em so với anh còn khó chịu hơn, chúng ta không cần phải ở đây nữa, anh mang em đi.”

“Để cho nó đi.” Hoàng đế trầm giọng mở miệng, tay chống gậy đều giận đến run rẩy, “Thù Thanh cậu lưu lại, trẫm có chút lời từ đáy lòng muốn nói cho cậu, thẳng thắn nếu như muốn cắt thì cắt đi.”

“Lời trong lòng của ngài chúng thần nghe không nổi, thân cũng sẽ không tiếp tục ngu xuẩn, mặc cho ngài đẩy thần đi, lưu lại một mình Thù Thanh.”

Nói xong lời này, hắn lôi kéo Yến Thù Thanh cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

“Cháu ——!” Hoàng đế sốt ruột, thân hình bỗng nhiên loáng một cái, lập tức ngã ngòai ở trên ghế, một gương mặt thoáng chốc không có nửa điểm huyết sắc, lồng ngực kịch liệt đập trùng, như là lập tức không thở nổi.

Bên cạnh người hầu kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ lấy hân, Yến Thù Thanh sợ hết hồn, vội vã tiến lên bưng lên một chén trà nóng đưa đến bên mép Hoàng đế, Cận Hằng bên cạnh sắc mặt trắng nhợt, vừa muốn tiến lên một bước, lại ép buộc bản thân đứng im tại chỗ.

“Bệ hạ thân thể ngài sao vậy ạ?” Yến Thù Thanh không nhin được mở miệng hỏi.

Người hầu bên cạnh không nhin được mở miệng, “... Bệ hạ đây là bệnh cũ, một năm qua ngài vẫn bị hen suyễn, bác sĩ nói là do suy nghĩ quá nhiều tâm lực tiêu tụy, bệ hạ vốn là có bệnh tim, quãng thời gian này bệnh càng ngày càng...”

“Câm miệng! Khục... Trẫm không cho người lên tiếng.” Hoàng đế ho khan vài tiếng, trừng người hầu liếc mắt một cái, lại nhin Yến Thù Thanh, trên mặt chợt loé lên thần sắc có chút không dễ chịu, “Thân thể trẫm cực kì khoẻ mạnh, đừng nghe hạ nhân nói hươu nói vượn.”

Yến Thù Thanh theo dõi ngón tay run run cầm ly trà của Hoàng đế, không nhin được nhẹ giọng mở miệng, “Bệ hạ nếu như thân thể ngài khoẻ mạnh tại sao lại phải uống trà? Đây là do huyết áp không ổn định đi?”

Lời này khiến Hoàng đế sững sờ, nhú mảy không vui hưởng Yến Thù Thanh vung vung tay, “Chuyện của trẫm không tới phiên cậu bận tâm, thôi, trẫm cũng không có gì nói cho cậu, cậu cùng Cận Hằng đồng thời lui xuống đi.”

Nói xong lời này, Hoàng đế xoa xoa thái dương, đem cốc trà tiện tay vứt ở trên bàn, phát ra “Ầm” một tiếng vang thật lớn, chấn động đến mức mặt bàn run lên, thậm chí còn va chạm cái mâm bên cạnh.

Đại khái vừa nhin, trong cái mâm bày không ít đồ ăn, hơn nữa còn bốc hơi nóng, rất hiển nhiên hoàng đế ngày hôm nay cố ý gọi bọn họ tới, khả năng chỉ là vì cùng ông ấy ăn một bữa cơm trưa, thế nhưng thái độ của ông ấy hoàn toàn khiến người ta không nhin ra đầu mối dù chỉ một chút.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Yến Thù Thanh không còn gì để nói, anh nhin một chút Cận Hằng đứng ở cửa nghiêm mặt không còn nói lời nào, lại liếc nhin Hoàng đế một mặt đông lạnh bên cạnh, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Không trách công tước Cận Vinh tính tình hoạt bát rộng rãi như thế, thế nhưng lại sinh ra đứa con Cận Hằng biệt nữ cổ quái như vậy, đại khái là tính cách nói một đằng làm một nẻo ngạo mạn của Cận Hằng hoàn toàn giống vị cậu ruột của hân.

Nghĩ đến những thứ này, Yến Thù Thanh đột nhiên cảm thấy trong lòng buông lỏng mấy phần, vừa nãy đi vào cửa theo bản năng căng thẳng cũng biến mất, “Bệ hạ mới vừa rồi không phải nói có lời từ đáy lòng muốn nói cho thần?”

“Trẫm không có lời nào để nói với cậu, cậu đi đi.”

“Chúng thần nghe thấy được, chúng thần loại tiểu binh này chỗ nào xứng cùng bệ hạ nói chuyện.” Cận Hằng châm chọc nở nụ cười, tiến lên nắm lấy tay Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh lúc này lại linh hoạt tránh khỏi hắn, không lùi bước chút nào nhìn thẳng hoàng đế, “Nếu như bệ hạ đã không có lời nào để nói với thần, vậy thần cả gan cùng bệ hạ nói vài câu, nếu là bệ hạ nghe cảm thấy thực sự chói tai, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo thần ra ngoài một súng giết chết!”

Nói xong anh không để ý ánh mắt khuyên can của Cận Hằng, nhấn mạnh từng chữ từng câu nói, “Bệ hạ, có lẽ thần chỉ là một tiểu binh nhỏ nhoi không có tư cách chất vấn bệ hạ, thế nhưng có một số việc nếu như không nói ra sẽ biến thành mụn nhọt, mâu thuẫn chỉ có thể càng để lâu càng đau, cho nên thần nhất định phải nói ra khỏi miệng, hơn một năm nay, thần vẫn luôn rất hận ngài.”

Một câu nói làm cho tất cả mọi người đều ngẩn người, Hoàng đế càng là gắt gao nắm lấy tay vịn ghế tựa, trong lúc Cận Hằng cho là ông ấy sẽ nổi trận lôi đình, ông ấy lại mím môi thật chặt, một câu cũng chưa nói.

“Tuổi thọ của bệ hạ đã cao, đời này nhất định từng có người muốn quý trọng, nếu như có người ép ngài cùng người ngài quý trọng trời nam đất bắc, đời này khả năng không có cơ hội gặp mặt, không biết trong lòng ngài có cảm tưởng gì? Thần hiểu ngài thân là vua của một nước, coi như không có lý do gì, ngài là hoàng đế tự nhiên muốn làm thế nào cũng có thể, chúng thần chỉ là tôm tép hạ đẳng có đáng là gì đâu.”

“Thế nhưng suy bụng ta ra bụng người, bệ hạ tự nhiên đã làm như vậy, cũng không cần oán chúng thần rời bỏ người, thiên hạ cùng người nhà có lẽ không thể có cả hai, mà ngài một bên thương tổn người nhà để có thể bình ổn thiên hạ, một bên lại hi vọng Cận Hằng có thể giống như lúc trước quý trọng ngài, thậm chí trong lúc gặp lại ngài còn phải nở khuôn mặt tươi cười chào hỏi, ngài không cảm thấy yêu cầu này quá xa xỉ hay sao?”

“Thần không biết ngày hôm nay ngài gọi chúng thần đến vì chuyện gì, nếu như là vì đoàn tụ, chúng thần sẽ lưu lại, nếu như là vì nhiệm vụ, vậy chúng thần sẽ rời đi, sau này ngài có bất cứ phân phó nào, thuộc hạ sẽ cúc cung tận tụy, nhưng coi hoàng cung là ngôi nhà chính, thần thực sự không làm được, lần sau cũng không dám trở lại.”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh quỳ trên mặt đất làm đại lễ, sau đó quay người đi tới bên cạnh Cận Hằng kéo tay hắn.

Cận Hằng thật sâu nhìn Yến Thù Thanh, đồng tử không không chế được lay động, rõ ràng từ đầu tới cuối người bị thương sâu nhất chính là Yến Thù Thanh, vào lúc này Yến Thù Thanh hoàn toàn có thể phát tay áo rời đi, không ở nơi này đối mặt với “Kẻ thù” của mình, nhưng đối phương lại nguyện ý vì hắn, thỏa hiệp đến mức độ này.

Hoàng đế cúi thấp đầu, gắt gao siết tay vịn, lâm vào trầm mặc.

Yến Thù Thanh thấy Hoàng đế không mở miệng, không nói hai lời, lôi kéo Cận Hằng đi ra ngoài.

Nhìn chằm chằm bóng lưng hai người càng đi càng xa, Hoàng đế ngồi lẻ loi trên ghế không nhận được gọi bọn họ lại, “Chờ đã!”

Hai người dừng lại bước chân, thế nhưng cũng không có quay đầu lại, một hồi lâu Hoàng đế khàn khàn cổ họng thấp giọng mở miệng, “... Hai người nhất định muốn coi trẫm thành người xa lạ sao?”

“Cứu cứu.” Cận Hằng thở dài, rốt cục nói ra hai chữ này, “Phát sinh nhiều chuyện như vậy, ngài còn muốn chúng thần làm thế nào? Ngài đã vứt bỏ chúng thần trước, rất nhiều chuyện không thể trở về lúc trước được.”

Nói xong lời này hai người sóng vai đi về phía trước, cửa lớn bị một mảnh ánh sáng chói mắt vây quanh, từ từ nuốt chửng hai người, giống như là đi ra như thế cả đời không thể trở về, nhất thời khiến hoàng đế căng thẳng trong lòng, không nhận được nói giọng khàn khàn, “... Thế nhưng trẫm đã hối hận rồi.”

Một câu nói khàn khàn trầm thấp như một tiếng thở dài bay ở trong không khí, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng lại nghe thấy được.

Hoàng đế thở dài, chống gậy từng bước từng bước đi tới trước mặt Yến Thù Thanh, nhìn anh thấp giọng nói, “Trẫm... Một năm này trẫm suy nghĩ rất nhiều, có lẽ là người đã già, bản khoản cũng nhiều, lúc trước chuyện của hai đứa huyên náo toàn bộ Thương Kiêm mọi người đều biết, quân bộ cùng hoàng thất tất cả đều bị cuốn vào trong đó, trẫm dựa vào tin đồn bên ngoài, theo bản năng nghĩ đến cậu sẽ biến thành trói buộc của Cận Hằng, hủy diệt một tướng lĩnh tốt của đế quốc, cho nên không chút do dự để cho cậu đi, thế nhưng sau đó trẫm mới phát hiện, kỳ thực là trẫm có mắt không trông.”

“Một năm qua, nhất cử nhất động của hai đứa ở Liệp Ứng trẫm đều rõ ràng, trẫm nhìn hai đứa từng bước một tiến lên, nhiều lần thâm nhập hiểm cảnh, giờ mới hiểu được, tầm nhìn của trẫm quá hạn hẹp suýt chút nữa hủy diệt hai vị tướng lĩnh xuất sắc của đế quốc.”

Nói tới chỗ này, hoàng đế nắm chặt lấy gậy, thân thể lợm khộm hơi run một chút, “Trẫm già rồi, chuyện hồ đồ làm cũng không kịp hối hận, Thù Thanh nói đúng, là trẫm trước đây quá tham lam, mong muốn quá nhiều, nhưng bây giờ trẫm không tham lam, cũng không trông cậy vào hai đứa có thể đối với bộ xương già này cười ha hả, trẫm không có nửa điểm oán hận, chỉ muốn để cho hai đứa cùng vị cứu cứu này, ăn một bữa cơm có được hay không?”..

Hết chương 78-phần 1.

133. Chương 78-2: Phần 2

Hoàng đế cao cao tại thượng, đột nhiên nói ra lời như vậy, khiến cho hai người cũng không có cách nào từ chối, chờ đến khi tỉnh hồn lại, đã ngồi ở trước bàn ăn.

Vốn nên là một hồi cửu biệt lập lại bầu không khí vốn nên vui vẻ, bây giờ lại trở nên trầm mặc, một bàn sơn hào hải vị nhét vào trong miệng lại nuốt không trôi.

Ai cũng không biết bữa cơm này rốt cuộc là làm sao ăn, chờ đến lúc sắp lúc kết thúc, ba người thậm chí còn không có nói câu nào, Hoàng đế mặc dù không hi vọng hai người có thể lập tức thông cảm cho ông, thế nhưng hồi tưởng lại ngày xưa nhớ đến lúc cùng Cận Hằng cùng mấy vị tiểu bối ăn cơm có biết bao nhiêu vui vẻ, trong lòng không khỏi có chút sầu khổ.

Chờ đến khi món canh trứng bưng lên, Hoàng đế đã không còn tâm tư ăn cơm, lúc này người hầu bên cạnh đưa tới hai viên thuốc, “Bệ hạ, đến thời gian uống thuốc.”

Hoàng đế thần sắc nhàn nhạt gật gật đầu, tiếp nhận viên thuốc vừa muốn bỏ vào trong miệng, Yến Thù Thanh lại đem một bát canh trứng bỏ vào trước mặt ông, “Bệ hạ, uống canh nóng trước đi, nếu không uống thuốc sẽ khó chịu.”

Hoàng đế sững sờ, ông không nghĩ tới người thứ nhất nói chuyện với ông dĩ nhiên lại là Yến Thù Thanh.

Trong lòng ông âm áp, gật gật đầu nhận lấy bát canh, lúc này một quả trứng vàng được bỏ vào trong bát của ông, “Ngài ăn rất ít, nếu uống thuốc vào sẽ đau dạ dày, ăn thêm một chút đi.”

Gắp trứng bỏ vào bát Hoàng đế xong, Cận Hằng thu đĩa lại, lỡ tai không dễ phát giác đổ lên một tầng, Yến Thù Thanh không nhịn được cười trộm, Hoàng đế sững sờ ngồi ở chỗ cũ, sau đó thở phào một hơi, cắn một miếng trứng lại nhấp một ngụm canh, viên mắt mơ hồ có chút toả nhiệt.

Một bữa cơm ăn xong bầu không khí có chút hòa hoãn, tuy rằng còn có mấy phần lúng túng, thế nhưng so với lúc trước tốt hơn nhiều, ăn xong cơm tối, ba người liền rơi vào trầm mặc, Yến Thù Thanh cảm thấy được Cận Hằng cùng Hoàng đế khả năng cần chút thời gian đơn độc cởi bỏ khúc mắc, vì vậy đứng lên giúp đỡ người hầu đồng thời thu thập bàn ăn.

Không nghĩ tới lúc này Hoàng đế đột nhiên kéo tay anh lại, “Chuyện này cậu không cần bận tâm, cậu ngồi xuống, trầm có mấy câu muốn nói với cậu.”

Yến Thù Thanh đầu óc mơ hồ ngồi vào bên cạnh, hoàng đế liếc mắt ra hiệu người hầu, sau đó người hầu đem ra một cái hộp màu đỏ, mở ra xem bên trong một cái dây chuyền phỉ thúy bích lục trong suốt.

Cận Hằng vừa nhìn đồ vật lập tức kinh ngạc mở to hai mắt, không dám tin nhìn Hoàng đế liếc mắt một cái.

Cái nhìn này khiến Yến Thù Thanh trong nháy mắt có chút bất an, lúc này liền nghe Hoàng đế trầm giọng nói, “Trẫm cùng em gái, cũng chính mẹ của Cận Hằng là một đôi long bào phượng thai, năm đó ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu đại hôn, ngoại tổ đưa cho ngoại tổ mẫu hai khối ngọc bội long phượng như vậy, sau đó bởi vì mẫu hậu gả cho phụ vương, cũng làm thành đồ cưới tiến vào trong cung.”

“Trong cung có rất nhiều đồ mới mẻ, ở ngoài nhân gian cũng lưu hành vật này, nhưng hai miếng ngọc bội này nhiều ít xem như là của hồi môn của tổ mẫu cùng mẫu hậu, mẫu hậu khi còn sống vẫn luôn nhắc tới, muốn đem ngọc bội xem là vật sinh lễ tặng cho em gái, sau đó trẫm liền đem Phượng Hoàng đưa cho hoàng hậu, chỉ còn dư lại một miếng Long này.”

“Cô em gái của trẫm từ nhỏ đã có tâm tư chơi đùa, gả cho Cận Vinh vẫn không tìm lại được tính tình, may là sinh cái Cận Hằng coi như an ổn, cho nên mẫu hậu khi còn tại thế đã nói, đem ngọc bội cho hoàng muội của trẫm còn không bằng để cho vợ của cháu ngoại.”

Nhắc tới chuyện cũ, trên mặt Hoàng đế hiện ra tang thương lại lộ ra một chút ý cười, ánh mắt cũng biến thành nhu hòa, “Nhiều năm như vậy miếng ngọc bội hình rồng này vẫn luôn ở lại trong cung, em gái trẫm cùng Cận Vinh hai người mỗi ngày buồn rầu Cận Hằng không tìm được đối tượng, cũng lười lấy lại vật này, bây giờ nó đã tìm được cậu, như vậy trẫm cũng thuận nước giong thuyền, tặng lại nó cho cậu.”

Nói xong Hoàng đế cầm cái hộp trong tay đẩy về phía trước, bỏ vào trước mặt Yến Thù Thanh.

Phỉ thúy bích lục tản ra màu sắc mê người, một con du long phẳng phát trôi nổi ở giữa chân trời, điêu khắc trông rất sống động, chỉ là liếc mắt nhìn liền biết vật này có bao nhiêu đáng giá.

Yến Thù Thanh bị kinh sợ, ngồi tại chỗ nửa ngày mới nhanh chóng cầm hộp đẩy trở lại, không ngừng mà lắc đầu, “Vật này quý trọng, thần không thể thu, bệ hạ đưa cho Cận Hằng đi.”

“Cho nó không phải là cho cậu, trẫm nói cho cậu chính là cho cậu.”

Lời của Hoàng đế rất hiển nhiên lấy lòng Cận Hằng, hần rút cục lộ ra ý cười đầu tiên từ khi bước vào đây tới giờ, liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh một cái, “Em nghèo như vậy, một hai năm ở Liệp Ưng còn không lấy được lương, đưa ngọc cho em em cũng không muốn? Đầu em bị nước chảy vào à?”

Nếu không phải bị vướng bởi Hoàng đế ở đây, Yến Thù Thanh rất muốn lườm hần một cái, anh có nghèo cũng không thể tùy tiện lấy đồ cưới của cha mẹ vợ a!

“Bệ hạ... Đây là đồ của công tước phu nhân, thần thật sự không thể nhận...”

Hoàng đế ho khan hai tiếng, “Cậu không cần lo lắng cô em gái của trẫm sẽ làm khó cậu, Cận Hằng có thể tìm được đối tượng, em ấy cũng đã phải cảm ơn trời đất, lại nói lúc trước cậu làm thịt Liệt Long, đã cứu trẫm một mạng, trẫm lấy oán trả ơn thua thiệt cậu quá nhiều, thân phận địa vị sợ là cậu nhìn không lọt, cái khác trẫm cũng không biết có thể cho cậu cái gì, cũng chỉ có thể mượn hoa dâng phật cho cậu vật này, nếu cậu không nhận, có phải trong lòng còn oán giận trẫm không?”

Yến Thù Thanh đã sớm không hận, đâu còn nghĩ nhiều như vậy, theo bản năng nhanh chóng lắc đầu, nhìn chăm chăm ngọc bội trong tay, do dự một chút chỉ có thể nhận lấy, “... Vậy thì... Đa tạ bệ hạ.”

Hoàng đế không nhịn cười được, “Còn gọi bệ hạ a? Nên gọi cữu cữu a.”

Mặt Yến Thù Thanh rốt cuộc không khống chế được đỏ lên, liếc mắt nhìn Cận Hằng bên cạnh còn đang nở nụ cười, ah nắm tóc, cho nên... Anh coi như là được toàn gia Cận Hằng tiếp nhận đúng không?

Nhìn trời...

Đợi đến khi đem ngọc bội cẩn thận cất vào trong túi, đổi giọng gọi Hoàng đế là cữu cữu, Yến Thù Thanh vẫn cứ có loại cảm giác không thật, thế nhưng sau khi trải qua một đoạn nhạc đệm này, bầu không khí trong phòng rõ ràng phần khởi hơn nhiều, tuy rằng Cận Hằng vẫn cứ quả ngôn thiếu ngữ, Hoàng đế cũng là người ngoan cố nóng tính, thế nhưng hai người đã có thể không mặn không nhạt trò chuyện vài câu.

Trong lòng Yến Thù Thanh rõ ràng, khúc mắc giữa hai người bọn họ chính là anh, bây giờ ngay cả anh làm người trong cuộc cũng buông xuống được, cũng không muốn để cho cậu cháu bọn họ tiếp tục giằng co, vì vậy anh nỗ lực làm nóng bầu không khí, nói về ban đầu ở chiến đội Liệp Ưng trải qua năm tháng cực khổ.

Hoàng đế rất hiển nhiên rất yêu thích nghe chuyện này, vẫn luôn nghe được say sưa ngon lành, trước đây Hoàng đế mặc dù biết sát hạch ở Liệp Ưng có bao nhiêu hung hiểm, cũng biết cụ thể nội dung sát hạch, nhưng chuyện này kém xa chuyện được Yến Thù Thanh nói trực tiếp, nghe đến chuyện hai người gặp phải ở núi Thương Lan, Hoàng đế nhú chặt lông mày.

“Hai đứa nói nội gián trong chiến đội Liệp Ưng sau này ở Á Hi bắt cóc hai đứa chính là Hàn Minh?”

Cận Hằng gật gật đầu, trầm giọng nói, “Lúc trước thiết bị truyền tin của thần và Thù Thanh bị người ta động tay động chân, một đường bị quân địch đuổi giết, chuyện này đều liên quan đến Hàn Minh, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều nội gián khả năng không chỉ có một người.” Không chờ hắn nói xong, Yến Thù Thanh liền đem suy đoán trong lòng nói ra.

“Không sai, hành động ở núi Thương Lan tuy rằng Hàn Minh luôn luôn ở bên cạnh chúng thần, cho nên biết đến con đường của chúng thần, sớm an bài phục binh, chuyện này có thể lý giải, nhưng không có đạo lý giở trò với thiết bị truyền tin của thần và Cận Hằng, Hàn Minh chỉ là một thành viên bình thường, tên đó không có bản lĩnh lớn như vậy có thể ra tay với thiết bị truyền tin của hai chúng thần.”

Cận Hằng trầm giọng gật đầu, “Cái vấn đề này thần cũng hoài nghi, vừa bắt đầu thần cho là Hàn Minh ở cùng ký túc xá, thừa dịp chúng thần ngủ lén lút ra tay, nhưng thần cùng Thù Thanh từ trước đến giờ cảnh

giác, thiết bị truyền tin chưa từng rời tay, nếu như nửa đêm có người tới gần, chúng thần không thể không biết, cho nên thần suy đoán giả trò với thiết bị truyền tin khẳng định còn có người khác, quan trọng nhất là Hàn Minh một gian tế địch quốc, làm sao lại thoải mái lẫn vào Liệp Ưng như vậy.”

“Mặc dù là thân thủ của tên đó tốt, chân thật thông qua sát hạch, thế nhưng trước khi khảo hạch cũng cần tư cách xét duyệt, thần và Thù Thanh đều là do quân bộ tự mình động chân động tay mới đi vào được, vậy Hàn Minh thì sao? Tên đó dựa vào ai mới có bản lĩnh lớn như vậy.”

Nghe xong lời này, Hoàng đế sau khi trầm mặc, chỉ chốc lát mới mở miệng, “Hai đứa nói như vậy hẳn là đã có đối tượng hoài nghi, nói đi, là ai.”

Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời mở miệng:

“Trần thượng tướng.”

“Trần thượng tướng.”

“Thật sự là ông ta.”

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, “Nếu như là ông ta chuyện này ngược lại cũng có thể lý giải, cùng ngày bộ đội đặc chủng cứu viện hai đứa, trầm đã vây chặt toàn bộ chiến đội Liệp Ưng, Trần Thiếu Hùng khi đó e sợ nghĩ hai đứa không thoát khỏi lòng bàn tay của Á Hi, càng không nghĩ tới hai người đã sớm hoài nghi ông ta, cho nên không có sợ hãi trở về căn cứ Liệp Ưng.”

“Quân bộ bí mật vây chặt Liệp Ưng, ông ta không hề có phòng bị, thiết bị truyền tin thậm chí còn có một thông tin mã hoá không có phát ra ngoài, nhưng đáng tiếc người của chúng ta tới trễ một bước, chỉ tìm được một ít thông tin, phiên dịch không ra nội dung cụ thể, trầm vì để ngừa vạn nhất trước tiên bắt ông ta lại, không nghĩ tới bắt đúng người, thế nhưng, trầm cảm thấy được e sợ còn một tên nội gián nữa, hai đứa cảm thấy thế nào?”

Lời này cũng chính là lời Cận Hằng muốn nói, hần gật gật đầu, nghĩ đến Hàn Minh trước khi chết cũng không chịu nói ra, không nhận được âm lệ nheo mắt lại, “Lúc trước thần bị Hàn Minh bắt cóc đến Á Hi, rất khẳng định tên đó còn có một thủ trưởng, người của căn cứ cũng gọi người đó là ”Quân tọa“, thần không biết người đó rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng người đó tựa hồ đối với chuyện của thần rõ như lòng bàn tay, mà Hàn Minh hoàn toàn nghe hiệu lệnh ông ta.”

Yến Thù Thanh đối với chuyện của Á Hi còn lâu mới hiểu được bằng Cận Hằng, thế nhưng nghe đến câu nói sau cùng lại không nhận được nhũ lông mày, “Ý của anh là nói Hàn Minh bị người đó khống chế? Vậy khống chế giằng co bao lâu, là từ căn cứ Á Hi bắt đầu, hay là từ ngày Hàn Minh gia nhập Liệp Ưng...?”

Nghĩ đến loại khả năng này, hai người đồng thời trầm mặc, nếu như là về sau, vậy vòng tròn âm mưu liên kết này, không khỏi cũng thật là đáng sợ...

“Hàn Minh đã chết, trăm e sợ vị ”quân toạ” này sẽ không dừng lại.”

Hoàng đế sâu kín mở miệng, một đôi mắt lão lạt híp lại, “Nhiệm vụ ở Thương Lan, Trần Thiệu Hùng phụ trách an bài nhiệm vụ cho hai đứa, đem hai đứa ép vào ”Tuyệt lộ“, Hàn Minh phụ trách trong ứng ngoại hợp, liên lạc địch quốc, liệu tên đó có phối hợp với tinh cầu Alpha hay không?”

“Phối hợp?” Cận Hằng đột nhiên nhú chặt lông mày.

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, đột nhiên phản ứng lại, “... Mỗi một tinh cầu trú quân đều có một hệ thống khẩn cấp riêng, mà núi Thương Lan là một lớp bình phong cuối cùng của quân đoàn Alpha, vượt qua Thương Lan, toàn bộ trụ sở chẳng khác nào bại lộ dưới lửa đạn của quân địch, cho nên bọn họ không thể không ở trên núi an bài lượng lớn binh lính canh gác.”

“Thế nhưng ngày đó hai chúng ta ở trên núi tuyết, ngoại trừ đụng phải mấy bộ xương khô, không hề nhìn thấy cái bóng của binh lính canh gác? Nếu như không phải tinh cầu Alpha tồn tại lỗ thủng phòng thủ nghiêm trọng, ngày đó chính là do bọn họ cố ý gây ra!”

Hoàng đế một câu nói triệt để khiến cho Yến Thù Thanh thức tỉnh, trước đó anh chỉ lo đắm chìm bên trong ” cái chết” của Cận Hằng, lại mang thai Quyển Quyển trong bụng, căn bản cũng không có hoài nghi người của mình, bây giờ đột nhiên nhớ tới mới phát hiện sự kiện này như kéo tơ bóc kén, càng ngày càng phức tạp...

Sắc mặt Cận Hằng triệt để âm trầm, mím chặt môi, nửa ngày mới trầm giọng mở miệng, “Cho nên, người gọi ”Quân toạ” này có lẽ chính là người của mình, hơn nữa còn trốn ở trong tinh cầu Alpha.”

Hoàng đế gật gật đầu, “Hi vọng hết thảy đều là suy đoán của chúng ta, mà việc đã đến nước này, chúng ta không thể không đi đến tinh cầu Alpha một chuyến.”

Nói tới chỗ này, khẩu khí Hoàng đế trầm xuống, trên mặt lộ ra thần sắc xoắn xuýt, trầm ngâm chốc lát khoát tay áo nói, “Chuyện này trăm sẽ giao cho những người khác, hai đứa mới vừa trọng thương chưa lành, không thích hợp tham gia nhiệm vụ, ngày hôm nay trước tiên như vậy đi, hai đứa về nhà nghỉ ngơi đi, để trăm suy nghĩ thật kỹ.”

“Bệ hạ, quân địch đã thâm thấu đến nội bộ quân ta, nếu như phái những người khác đi chỉ sợ sẽ có nguy hiểm, hai chúng thần đi là lựa chọn ổn thỏa nhất.”

Đạo lý này hoàng đế tự nhiên là hiểu, nhưng ông thực sự không muốn tiếp tục để cho hai người thân của mình rơi vào hiểm cảnh, trong lúc xoắn xuýt, đối diện ánh mắt cố chấp kiên nghị của hai người, Hoàng đế ở trong lòng thở dài, thôi thôi...

“Cận thượng tá, Yến thiếu tá quân bộ nghe lệnh, lần này đi tinh cầu Alpha cần phải tóm chặt nội gián, mà chuyển đi này hung hiểm, không thể liều lĩnh, ngày mai chín giờ, lập tức xuất phát!”

Hết chương 78-phần 2.

134. Chương 79-1: Phần 1

Sau khi nhận lấy nhiệm vụ, hoàng đế lại cùng hai người thỏa thuận một phen, chờ đến khi hai người về đến nhà đã là nửa đêm.

Yến Thù Thanh đẩy ra cửa phòng ngủ, Quyển Quyển đã cong lên cái mông nhỏ nằm lỳ ngù ở trên giường, một gương mặt béo ị cong người ngủ giống như quả bóng tròn, gò má còn đề lên gối, vào lúc này ôm con vịt nhỏ, không biết nghĩ đến cái gì, khoé miệng chảy ra một ngụm nước, nghiêng người lộ ra cái bụng nhỏ trắng bóc.

Bên cạnh người máy việc nhà thấy thế vội vàng giúp nó đắp chăn, Yến Thù Thanh cười đi tới, thấp giọng nói, “Để tôi tự làm, cậu chăm sóc nó một ngày rồi, cũng nên đi nạp điện đi.”

Người máy việc nhà vừa ngẩng đầu nhìn thấy Yến Thù Thanh, trong nháy mắt màn hình lập lòe ánh sáng, “Phu nhân, ngài trở về rồi! Tôi không mệt, lượng điện đã sạc đầy rồi!”

Nói xong nó vỗ vỗ lồng ngực của mình, nguồn điện xác thực vẫn là đầy đủ.

Yến Thù Thanh nghe đến khẩu âm của nó liền muốn cười, vừa đắp chăn cho Quyển Quyển, vừa nói, “Chăm sóc tiểu tổ tông này rất mệt đi? Tôi nhớ tới cậu là người máy nấu nướng, làm sao lại phụ trách chăm sóc đứa nhỏ?”

“Bởi vì chủ nhân ghét bỏ khẩu âm của tôi, nghĩ tôi làm hư tiểu chủ nhân, tôi mới thừa dịp chủ nhân không ở đây, cùng tiểu chủ nhân đùa giỡn, mấy người máy khác chỉ biết cho tiểu chủ nhân nghe nhạc thiếu nhi, căn bản không biết đến tiểu chủ nhân thích nghe tôi hát, tôi vừa hát tiểu chủ nhân sẽ không khóc nữa, vừa này trước khi ngủ tôi còn hát một đoạn cho tiểu chủ nhân, không tin phu nhân tôi cũng hát một đoạn cho ngài.”

Nói xong người máy tự động truyền phát tin âm nhạc, uốn éo theo nhịp, Yến Thù Thanh nhanh chóng giơ tay ấn nút dừng lại, bắt đầu sâu sắc lo lắng vấn đề giáo dục con mình sau này.

“Đừng đừng đừng, tôi tin, chờ qua mấy ngày sau tôi và Cận Hằng trở về, cậu lại hát cho chúng tôi một đoạn cũng không muộn.”

“A?” Người máy vừa nghe lời này lập tức tròn cặp mắt, “Phu nhân và chủ nhân muốn đi đâu a?”

Yến Thù Thanh vừa muốn mở miệng, cửa phòng “Răng rắc” một tiếng đẩy ra, Cận Hằng mới vừa thay đổi một “gương mặt mới” nhanh chóng đi vào.

Nhờ vào tính bảo mật của nhiệm vụ lần này, hai người không có cách nào lại dùng thân phận “Thư Yến” cùng “Đoan Trạch” gặp người khác, cho nên hoàng đế đặc biệt vì hai người nguy tạo thân phận mới.

Trước mắt khuôn mặt này thực sự bình thường không có gì lạ, dù có lẫn vào trong đám người cũng không bị để ý, nếu như gương mặt sẹo của “Đoan Trạch” coi như có mấy phần cuồng ngạo bất kham, lúc này lại mang gương mặt đầy râu rậm rạp này thực sự có vẻ hơi hung thần ác sát.

Yến Thù Thanh vừa nhìn thấy hắn liền nở nụ cười, người máy bên cạnh không nhận ra Cận Hằng, lập tức đi đến trước mặt hắn, chửi ầm lên, “Người là ai!? Muốn cướp sao! Người có biết đây là nhà của Cận gia đại thiếu gia không, còn cả gan xông vào đây, có muốn bị bắt không hả?”

“ ... ”

Đối diện mặt Cận Hằng dùng mắt thường có thể thấy triệt để đen thui, giơ tay nện cho người máy một quyền, “Cậu câm miệng cho tôi, hơn nửa đêm vào đây làm loạn cái gì, không phải cho để cậu phụ trách nhà bếp sao, chạy đến phòng con trai tôi làm gì?”

Người máy không hiểu ra sao, trên màn ảnh chợt lóe một chuỗi mã số, “... Chủ, chủ nhân?”

Yến Thù Thanh cũng không nhịn được cười ra tiếng, trên dưới liếc mắt Cận Hằng nhìn một cái, “Anh mặc thành như vậy chạy đến phòng nhóc con, cũng không sợ dọa nó khóc, tiểu tử tông vừa khóc chúng ta ai cũng không thể đi được.”

Cận Hằng không được tự nhiên kéo kéo râu trên cằm, nghiêm mặt hừ lạnh, “Em cho rằng anh nguyện ý mặc thành như vậy? Cũng không biết mấy lão già của quân bộ có phải đầu bị nước vào không, chuẩn bị trang bị cho anh xấu như vậy, bọn họ đổ kị anh lớn lên đẹp trai đúng không?”

Nói xong hắn đứng đối diện gương sửa sang lại cổ tay áo, tựa hồ xuyên thấu qua một thân ngự trang này thấy được nguyên bản anh tuấn tiêu sái mình.

“ ... ”

Yến Thù Thanh khước miệng co quắp mấy lần, “Anh vui vẻ là được rồi.”

Cận Hằng chà chà hai tiếng, “Trang bị của em đâu? Mặc vào anh xem một chút, em nói xem có phải lần này bọn họ có phải chuẩn bị nữ trang cho em không? Bộ quần áo nữ binh kia nhìn rất đẹp mắt, chân em dài như vậy, đi tất lưới vào rất dễ nhìn.”

Nói xong hắn tựa hồ đang suy nghĩ hình ảnh Yến Thù Thanh mặc nữ trang, tóc dài vấy ngắn, con mắt không khỏi sâu hơn mấy phần.

“Thu hồi tính ảo tưởng đáng thương của anh đi.” Yến Thù Thanh lườm hắt một cái, xoay người đi đến bên cạnh phòng thay quần áo, không chờ Cận Hằng đuổi tới liền trực tiếp khóa cửa.

Cận Hằng không nhịn được khom lưng cúi người nhìn qua lỗ khoá, nỗ lực muốn liếc nhìn cảnh “xuân”, người máy bên cạnh tựa hồ là khinh bỉ lườm hắt một cái, nhắc tay lên che mắt Quyển Quyển.

“Ai má ơi, thật là không dám nhìn a, chủ nhân của tôi tại sao ngu xuẩn như thế.”

Quyển Quyển không biết gì cả, ôm con vịt trở mình, đối với Cận Hằng khoái trá thả cái rắm.

Chờ đến khi Yến Thù Thanh thay quần áo xong đi ra, thời gian hai người lên đường đã không còn xa.

Cận Hằng không nở võ mông nhỏ con trai một cái, đã bắt người máy đánh một trận, người máy không thể làm gì khác hơn là khóc chít chít giúp chủ nhân thu thập hành lý, mà Cận Hằng ngồi ở một bên, lau chùi bóng súng hai người.

Lúc này Yến Thù Thanh đi ra, người máy vừa định nhào tới cáo trạng, kết quả sau khi nhìn thấy anh trên màn ảnh của người máy lập tức nổi lên hai đoá hồng, xông lên muốn ôm cái đùi lớn của Yến Thù Thanh, lại bị Cận Hằng lập tức vứt qua một bên.

“Còn có nửa giờ nữa chiến hạm sẽ đến.”

Yến Thù Thanh cố ý không nhìn tới thần sắc kinh diễm của Cận Hằng, vội ho một tiếng đi tới ghế sofa, khom lưng cầm lấy súng lục trên bàn, vừa muốn đi đến phía sau, Cận Hằng liền giơ tay nắm lấy cổ tay của anh.

Trên dưới quan sát Yến Thù Thanh một phen, trong lòng mặc dù vẫn không dám thừa nhận thẩm mỹ của mấy lão già trong quân bộ, mà không phải không thừa nhận Yến Thù Thanh trước mắt xác thực vô cùng... Đẹp đẽ.

Nguyên bản tóc đen ngắn hoàn toàn che lại, chỉ lộ ra một đầu tóc dài màu vàng, đồng tử đổi thành màu xanh lam, da dẻ sau khi uống thuốc càng là trắng sáng, đột nhiên nhìn qua thậm chí có loại phong tình khó phân biệt.

Yến Thù Thanh vừa nhìn ánh mắt sâu thẳm của Cận Hằng, liền biết vào lúc này trong lòng hắt hủi cái gì, lỗ tai không khỏi nóng lên, tránh khỏi tay hắt hủi giọng nói, “Nhìn cái gì, nhanh chóng làm chính sự, chúng ta đang đi chấp hành nhiệm vụ, anh thành thật một chút cho em.”

Cận Hằng cười như không cười nhếch lên khóe miệng, “Anh còn chưa nói gì, làm sao em biết anh không thành thật? Rõ ràng là trong lòng em không thành thật, còn vu oan giá hoạ cho anh.”

Nói xong hắn đứng lên, một bước đi tới Yến Thù Thanh trước mặt, thấp giọng cười nói, “Anh thu hồi câu nói vừa nãy nói quân bộ không có thẩm mỹ, thế nhưng em mặc bộ đồ này nếu như đổi thành váy bó sát, khả năng càng đẹp mắt.”

“... Anh, anh có thể tập trung vào chính sự hay không?” Gương mặt Yến Thù Thanh triệt để đổ ửng, nhanh chóng lùi về sau một bước, cúi đầu thu thập hành trang, không dự định phản ứng tên lưu manh này.

Cận Hằng ở phía sau ôm Yến Thù Thanh, cầm dây râu cà cà cái cổ của anh, “Anh không tập trung làm chính sự, hiện tại không phải đang ”Làm chính sự” sao?”

Nói xong hắn hướng rướn người về phía trước, đầu gối từ phía sau cắm vào giữa hai chân Yến Thù Thanh, giơ tay vén lên mái tóc màu vàng óng của đối phương để tới chóp mũi ngửi một cái, “Em xịt nước hoa à? Sao lại thơm như vậy, quân bộ không thể chuẩn bị nước hoa cho em, nói, em chấp hành nhiệm vụ cũng không quên xịt nước hoa, muốn câu dẫn ai đây?”

Yến Thù Thanh biết đến hắn đang cố ý nói hươu nói vượn, thế nhưng vẫn là không nhịn được xấu hổ đến mức cái cổ đỏ chót, đem hắn đẩy ra, “Đừng hồ đồ, rõ ràng anh với em dùng sữa tắm giống nhau.”

“Ồ, vậy anh hỏi lại.” Cận Hằng không tha thứ ôm chặt lấy Yến Thù Thanh, giống như con gấu treo ở trên người Yến Thù Thanh, chóp mũi ở giữa cổ của Yến Thù Thanh cà đến cà đi, không nhịn được nhẹ giọng nói, “Nếu như không phải thời gian không cho phép, anh thật sự muốn hiện tại liền đem em trói lại, xé nát quần áo của em, tiến vào thân thể của em, khiến cho em một bên rơi nước mắt một bên cầu anh chậm một chút.”

“Cận Hằng!” Yến Thù Thanh then quá hóa giận, quay đầu lại dùng sức lườm hắn.

“Đúng đúng, chính là cái ánh mắt này.” Cận Hằng giơ tay vuốt tóc Yến Thù Thanh, nói giọng khàn khàn, “Trong lúc anh nắm lấy tóc em để em ngẩng đầu nhìn anh, em nhất định sẽ lộ ra ánh mắt này, khiến anh không nhịn được nghĩ trực tiếp tiến vào bên trong miệng của em.”

“Anh cút cho em!” Yến Thù Thanh một cước đá văng hắn, trực tiếp cầm lấy băng đạn trên bàn nhét vào trong túi, “Một mình anh ở đây phát rồ đi, để em chấp hành nhiệm vụ là đủ rồi.”

Nói xong anh khiêng lên ba lô giống như trốn chạy muốn đi ra ngoài, Cận Hằng kéo anh lại, “Đừng a, mọi người đều có tâm tình yêu thích mỹ nhân, lại nói em không phải nói anh là thổ phỉ, vậy anh thế nào cũng phải xứng đáng hai chữ ”Thổ phỉ” này, cướp mỹ nhân làm áp trại phu nhân được không? Có được không, phu nhân?”

“Cùm cụp” một tiếng, chốt súng mở ra, Yến Thù Thanh trực tiếp giơ lên khẩu súng nhắm ngay gáy của hắn, “Nếu như anh còn phí lời nhiều như vậy, em liền đánh gãy cái chân thứ ba của anh.”

Cận Hằng nhất thời cảm thấy một trận đau “bi” không rõ, cười nói, “Đừng a, nếu phé bỏ không em phải sẽ thành quả phụ, đúng rồi, Hoàng đế cho em khối ngọc bội kia đâu, em thả chỗ nào rồi? Phỉ thúy đẹp

như vậy, chà chà, nếu như trên người em trần như nhộng, chỉ mang theo một khối phỉ thúy nhất định rất dễ nhìn, thế nhưng mặc một áo sơ mi trắng cũng không tồi.”

Nói xong hắn tiến lên một bước, giơ tay sờ vào người Yến Thù Thanh, thề phải tìm được khối phỉ thúy kia, Yến Thù Thanh bị hắn sờ, lửa giận cũng đi hơn nửa, mà cái tên này còn sờ vào bộ vị nhạy cảm của anh, một hồi bị hắn chơi đùa hai chân như nhũn ra, cũng bị hắn tìm được miếng ngọc bội đeo ở trên cổ.

Cận Hằng xem miếng ngọc bội trong tay, lộ ra thần sắc kinh ngạc, “... Anh còn lo lắng em sẽ chê nó trói buộc không muốn đeo ở trên người, không nghĩ tới em dĩ nhiên...”

Yến Thù Thanh không được tự nhiên sờ sờ chớp mũi, “... Nói thế nào cũng là báu vật Hoàng gia, em nghèo như vậy đương nhiên muốn mang theo nó, vạn nhất có thể chiêu tài, khiến em có mấy chục triệu, cũng đủ để làm của hồi môn rồi.”

Cận Hằng khẽ cười một tiếng, “Kỳ thực em không nỡ ném tín vật đính ước của chúng ta đúng không.”

“Anh từ đâu phí lời nhiều như vậy.” Lỗ tai Yến Thù Thanh đỏ lên, buộc chặt nút áo đi ra ngoài, kết quả bị Cận Hằng kéo qua đè lên tường, ngăn chặn miệng.

“Ai má ơi, cái nhà này không cho người ta con đường sống.” Người máy không nhìn được giơ tay che màn hình, kết quả tay quá ngắn quá giờ nửa ngày không giờ lên được, trở mắt làm cầu độc thân nhìn hai vị chủ nhân ân ái.

Lúc này thiết bị truyền tin của hai người vang lên, âm thanh của động cơ chiến hạm vang lên ngoài cửa sổ, hai người vừa hôn xong, nhìn đối phương liếc mắt một cái, trong mắt thần sắc đùa giỡn đồng thời rút đi, trở nên nghiêm nghị.

Thu thập xong trang bị, hai người dẫn dò người máy một phen, cuối cùng vẫn là không yên lòng Quyển Quyển, không nhìn được vào nhà nhìn nó một lần.

Đứa nhỏ đang ngủ say, trong lỗ mũi nổi lên bong bóng, Yến Thù Thanh cười hôn nhẹ móng vuốt nhỏ của nó, “Tiểu bàn tử, ở nhà ngoan ngoãn chờ chúng ta trở về, có người máy cùng Trần thúc thúc chơi đùa với con, không nhìn thấy chúng ta không cho khóc nhè, có được hay không? Nghe được thì cho ba ba một cái hôn nhẹ.”

Anh vốn không hi vọng tiểu tổ tông ngủ say như chết có thể đáp lại cho anh cái gì, ai biết đứa nhỏ dường như có cảm giác, theo bản năng dính sát, cà cà mặt ba ba, trong miệng còn lẩm bẩm nói mơ: “... Hôn nhẹ...”

Cận Hằng đắm đắm mặt tiểu bàn tử, dùng râu mép đâm trát, sau khi bị lau một mặt ngum nước, cực kỳ oán niệm cùng Yến Thù Thanh lần thứ hai bước lên hành trình đi đến tinh cầu Alpha.

Hết chương 79-phần 1.

135. Chương 79-2: Phần 2

Tinh cầu Alpha là nơi cách mẫu tinh xa nhất, xung quanh hoang vu, tuyết lớn bao trùm, ở vào bản đồ cực bắc Thương Kiếm, là cứ điểm mấu chốt đặc khu Tây Bắc, nhiều năm qua vẫn luôn an phận thủ thường, bây giờ lại xảy ra phòng thủ sơ suất chuyện lớn như vậy, điều này làm cho Hoàng đế không thể không sinh lòng cảnh giác, vì để tránh cho đánh rắn động cỏ, lần hành động này thậm chí ngay cả cao tầng quân bộ cũng không biết.

Ngồi ở trong chiến hạm, Yến Thù Thanh nhìn ngoài cửa sổ tinh hà vũ trụ mênh mông, trong tay vô ý thức vịn vào ghế tựa.

Cận Hằng sau khi khởi động quá trình để chiến hạm tự lái, cởi đai an toàn đứng dậy rót cho Yến Thù Thanh một chén cà phê, “Làm sao mặt ủ mày dột như vậy, em đang lo lắng cái gì à?”

Yến Thù Thanh tiếp nhận cà phê nhấp một miếng, lắc đầu cười, “Không có gì, chỉ là đang ngăn người thôi.”

Cận Hằng không nhịn được xì cười một tiếng, “Lúc em ngăn người không phải là biểu tình này.”

Yến Thù Thanh ngăn người một chút, sau đó nhếch lên khóe miệng, “Đó là biểu tình gì, làm sao anh biết rõ ràng như thế?”

Cận Hằng không muốn trả lời cái vấn đề này, cũng sẽ không nói cho Yến Thù Thanh, lúc trước trong lúc Yến Thù Thanh không chú ý, hắn đã âm thầm thâm nhìn lên đối phương nhiều năm, không nhịn được vội ho một tiếng chuyển đề tài, “Đừng nói sang chuyện khác, hỏi em đây, đến cùng đang rối rắm cái gì, nhìn xem lông mày em nhíu chặt chưa kìa.”

Lời này chọc cho Yến Thù Thanh phát cười, anh thở dài, một bên khuấy động ly cà phê, một bên thấp giọng nói, “Kỳ thực cũng không phát sầu cái gì, chính là trái tim vẫn đập mạnh, luôn có loại cảm giác không tốt.”

Thường ngày nếu là nghe đến Yến Thù Thanh nói lời này, Cận Hằng nhất định sẽ cho là đối phương mê tín, thế nhưng vào lúc này lại không nói như vậy, “Lo lắng hai ta sẽ xảy ra chuyện?”

“Phi phi phi, hai ta còn bay ở trên trời đây, anh có thể nói lời may mắn một chút không, trong miệng chó phun không ra ngà voi.”

Yến Thù Thanh lườm hắn một cái, Cận Hằng nhịn không được bật cười, “Em đừng nghĩ lung tung nữa, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chấp hành nhiệm vụ đều sẽ có nguy hiểm, lo lắng quá nhiều trái lại sợ đầu sợ đuôi, lại nói bên cạnh em không phải còn có anh, nếu quả như thật gặp gỡ chuyện gì, trừ phi anh chết, bằng không anh nhất định che chở em.”

“Lại nói mấy lời này, cái gì có chết hay không, nếu như anh tiếp tục nói như vậy, em sẽ lấy băng dính bịt kín miệng của anh.”

Yến Thù Thanh không nhịn được tung chân đá hấn một chút, đối diện biểu tình lơ đãng của Cận Hằng, không nhịn được mím môi, anh biết đến Cận Hằng không nghiêm túc như thế, kỳ thực là vì đùa cho anh vui, từ khi trải qua lần bắt cóc kia ở Á Hi, tính tình Cận Hằng lạnh lùng cứng rắn đã sửa lại rất nhiều, hấn trở nên càng ngày càng giống một người cha tốt, thế nhưng Yến Thù Thanh lại không muốn hấn vẫn luôn che chắn cho anh, đều là đàn ông, anh cũng hy vọng có thể bảo vệ người yêu của mình.

“Em không phải lo lắng sự sống chết của mình, em chỉ cảm thấy có loại sợ hãi không tên đang đến gần, đại khái là ở núi Thương Lan lưu lại bóng tối quá sâu, khiến em có chút suy nghĩ nhiều, thôi...anh cứ coi em đang nghĩ bậy nói linh tính đi.”

Nghe xong lời này, Cận Hằng nhất thời trầm mặc, hấn biết đến Yến Thù Thanh tuyệt đối không phải đang nghi thần nghi quỷ, bởi vì chính hấn cũng có dự cảm không tốt, đây là một loại bản năng nhiều năm hành quân rèn luyện ra được, trong lúc đối mặt với nguy hiểm, sẽ sớm phát hiện.

Hai người trong lòng kỳ thực rõ ràng, nếu như bên trong tinh cầu Alpha thật sự có nội gián, tại căn cứ Á Hi, tên “Nội gián” này sẽ có hành động, thế nhưng cho tới bây giờ, trụ sở vẫn cứ an phận thủ thường, không có nửa điểm dị động, điều này tựa hồ có chút không còn gì để nói.

Mà lời này ai cũng không muốn làm rõ, ảnh hưởng đến tâm tình đối phương, bởi vì bọn họ không chỉ là phối ngẫu còn là đồng đội hợp tác sinh tử, bất luận nhân tố ảnh hưởng đến nhiệm vụ đều không thể tồn tại.

Nghĩ tới đây, Cận Hằng nắm lấy tay Yến Thù Thanh, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, mệt mỏi thì dựa vào anh ngủ một hồi, nửa giờ nữa chúng ta sẽ đến.”

Vừa dứt lời, hệ thống phát ra tiếng vang lách tách: [Chiếm hạm đã tiến vào quỹ đạo tinh cầu, đang tính toán khoảng cách hạ xuống] Yến Thù Thanh cười đứng lên, “Nghe được không, phỏng chừng không tới nửa giờ chúng ta sẽ đến, anh lái một đường cũng mệt mỏi, để cho em hạ cánh đi.”

Đang nói anh vừa muốn đi đến chỗ điều khiển, màn ảnh trước mắt đột nhiên biến thành màu đỏ tươi, hệ thống đột nhiên phát ra tiếng còi báo động chói tai, [phía trước đo lường được đạn lạc không rõ, hiện tại cách chiến hạm của chúng ta 1,500 mét, có sử dụng biện pháp khẩn cấp hay không] một tiếng thông báo khiến cho hai người trong nháy mắt rung mình, Yến Thù Thanh nhanh chân vọt tới khoang điều khiển, trên màn ảnh màu xanh nhạt đột nhiên xuất hiện một điểm đỏ chói mắt đang dùng tốc độ cực nhanh kéo về phía bọn họ, “Chuyển đổi hệ thống tự điều khiển, đo lường số lượng đạn lạc!”

Hệ thống đóng lại hình thức tự lái, Yến Thù Thanh nịt giây an toàn, chặt chẽ nắm lấy cần điều khiển, hệ thống nhanh chóng lắp ráp, [số lượng đạn lạc đang gia tăng, đã vượt quá năm chiếc, không có cách nào chuẩn xác quét hình đối tượng] quả nhiên vừa dứt lời, trên màn ảnh liền xuất hiện năm, sáu điểm đỏ, ngay sau đó một khối đạn lạc lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bay về phía chiến hạm, Yến Thù Thanh không kịp hạ lệnh, đột nhiên chuyển động cần điều khiển, chiếm hạm đột nhiên xoay chuyển 360 độ, kịch liệt xóc nảy khiến Cận Hằng trực tiếp văng ra ngoài, tàn nhẫn mà đập vào ghế dựa bên cạnh.

“Thù Thanh, bên trái!”

Hắn hét lớn một tiếng, lão đảo bò lên, một viên đạn lạc hướng về phía cánh tả chiến hạm đập tới, ánh lửa chói mắt, chiếu sáng vũ trụ.

Tất cả chỉ xảy ra ở trong nháy mắt, Yến Thù Thanh chặt chẽ ấn xuống cần điều khiển, miễn cưỡng tránh thoát viên đạn lạc, ai biết càng nhiều đạn lạc giống như mưa kéo về phía bọn họ.

Chiếm hạm như một con thuyền con trôi nổi trong cơn sóng lớn, bị khí lưu mãnh liệt va chạm qua lại rung động, dưới lửa đạn mãnh liệt như vậy, bọn họ căn bản không có chỗ che thân, một khi bị bắn trúng, hai người bọn họ trong nháy mắt sẽ bị nổ tan tành.

“Chiếm hạm không giữ được, khoang cấp cứu chuẩn bị!”

Cận Hằng hét lớn một tiếng, hệ thống nhanh chóng giải toán, lại phát ra còi báo động chói tai, [hệ thống tự động bị hủy, không có cách nào bắn ra khoang cấp cứu] [nguồn năng lượng không đủ 20%, 19%, 18%...] “Con mẹ nhà nó!”

Cận Hằng mắng to một tiếng, bên trong kịch liệt xóc xẩy liên tục lăn lộn đứng dậy, chạy về phía đuôi chiến hạm, rất hiển nhiên muốn tự tay mở ra khoang cấp cứu.

Khoang cấp cứu nằm ở phía đuôi chiến hạm, một khi bắn ra chỉ có mười lăm giây, thế nhưng chạy đến đuôi chiến hạm ít nhất phải mười giây, đây là dưới tình huống không xóc nảy!

“Cận Hằng con mẹ nó anh trở về!” Yến Thù Thanh hét lớn một tiếng, thế nhưng Cận Hằng đã bỏ anh chạy ra ngoài.

Toàn thân anh không khống chế được phát run, lại không thể ra sức, lúc này một khóa đạn lạc kéo về đuôi chiến hạm, Yến Thù Thanh phản ứng không kịp nữa đột nhiên đem cần điều khiển vận chuyển hết cỡ, chiếm hạm ở trong mảnh lửa đạn giống như Du Long vẫy đuôi, khiến đuôi chiến hạm tránh khỏi công kích, lại làm cho thân chiến hạm không cách nào tránh khỏi phạm vi công kích đạn lạc.

Yến Thù Thanh lần thứ hai chuyển động cần điều khiển, hệ thống lại vào lúc này phát ra tiếng cảnh báo chói tai, năng lượng đã không đủ 5%..., chiếm hạm không tránh thoát một kích này!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chiến hạm đột nhiên chìm xuống, lộ ra mái vòm trên đỉnh đầu, đèn đỏ trong nháy mắt đổi sang màu xanh, [khoang cấp cứu khởi động thành công, động cơ máy bay phóng ra đếm ngược 5, 4, 3...] tiếng chói tai đếm ngược vang ở bên tai, thế nhưng đến nay không thấy cái bóng Cận Hằng, Yến Thù Thanh lòng như lửa đốt, cõi đại an toàn liền muốn nhảy tới, lúc này hệ thống đã đếm ngược xong xuôi, chỉ nghe “Oanh” một thanh âm vang lên, động cơ máy bay bị đốt lửa, chiến hạm cũng trong lúc đó nổ tung.

Trong ánh lửa ngập trời, một bóng đen phút chốc nhảy vào khoang cấp cứu.

Bên trong vô số mảnh vỡ cùng khói thuốc súng, khoang cấp cứu giống như thuyền cứu nạn, tránh ra một đòn trí mạng, Cận Hằng bị xung lượng cực lớn làm cho ngã xuống đất, lăn vài vòng mới ngừng lại.

“Mẹ nó... Suýt chút nữa mất mạng...”

Hắn co quắp trên mặt đất thở phào nhẹ nhõm, trên người đã có rất nhiều vết thương chảy máu, Yến Thù Thanh đột nhiên nhào tới, giơ tay muốn cho hắn một quyền, mà nhìn thấy bộ dạng của hắn, như thế nào cũng không xuống tay được, “Con mẹ nó lần nào anh cũng làm cái trò này! Em sớm muộn cũng bị bệnh tim!”

Nói xong anh đem Cận Hằng ôm vào trong lồng ngực, Cận Hằng ới ra búng máu, xoa miệng một chút nở nụ cười, “Sợ cái gì, không phải là không chết sao, may mà vừa nãy hai ta không ngủ, nếu không vào lúc này có lẽ ngay cả xác cũng không tìm được.”

Đối diện biểu tình của hắn, Yến Thù Thanh đánh cũng không được mắng cũng không xong, không nhận được xoa xoa thái dương, “Mẹ nó... Thực sự là quá xui xẻo, còn chưa tới tinh cầu Alpha lại gặp gỡ chuyện như vậy, tên nội gián này cũng thật giảo hoạt.”

Nhắc tới chuyện này biểu tình Cận Hằng cũng trở nên nghiêm túc, hé mắt nói, “Em nói xem có phải nhiệm vụ lần này của chúng ta bại lộ không?”

Yến Thù Thanh trầm mặc chốc lát, lắc lắc đầu, “Người biết đến chúng ta tới nơi này chỉ có bộ hạ, ngay cả quân bộ chuẩn bị trang bị cho chúng ta cũng không được biết rõ ràng, cho dù có người nghe được tin tức, cũng không đến nỗi ngay cả vị trí của chúng ta cũng rõ như vậy, hơn nữa vừa nãy đạn lạc bắn ra không rõ phương hướng, nếu như là nội gián muốn ra tay đối với hai chúng ta, đã sớm phải người đến chặn, không để cho chúng ta sống đến bây giờ.”

Cận Hằng gật gật đầu, đôi mắt một mảnh sâu thẳm, cùng Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn nhau, đều đọc hiểu tâm tư của đối phương: Nếu như không phải nội gián ra tay, vậy tại sao tinh cầu này lại có nhiều đạn lạc như vậy?

Nghĩ mãi mà không ra, hai người quyết định trước tiên tới nơi lại tiếp tục thăm dò nội tình.

Khoang cấp cứu giống như con thuyền cứu nạn, nhanh chóng biến mất ở bên trong đường biển, hai người vốn định lặng yên không tiếng động tiếp cận trụ sở Alpha, sau đó sẽ tìm lý do bí mật trà trộn đi vào, không nghĩ tới vừa mới xuyên qua tầng khí quyển, liền bị hình ảnh trước mắt sợ ngây người.

Tinh cầu hoang vu bị một mảnh chiến hỏa vây quanh, núi Thương Lan đã từng yên tĩnh không tiếng động nổ vang từng trận, toàn bộ trụ sở Alpha ở bên trong một mảnh mưa bom bão đạn, mà chiến hạm công kích có in quân hiệu Thương Kiếm!

Rất hiển nhiên nội bộ Alpha đã xảy ra bạo loạn, mà lúc này mẫu tinh dĩ nhiên không biết xảy ra chuyện gì!

Trong nháy mắt, Yên Thù Thanh cùng Cận Hằng sắc mặt sốt sáng.

Hết chương 79-phần 2.

136. Chương 80-1: Phần 1

Một hồi chiến đấu, khói thuốc súng tràn ngập, ngôi võ tường đổ.

Bên trong trụ sở tổng chỉ huy Alpha hoàn toàn tĩnh mịch, Lý thượng tá nhìn chăm tình báo mới nhất cùng tình huống tử thương trước mắt, chặt chẽ nhíu mày, đem mũ bảo hiểm cơ giáp đánh máu ném qua một bên, giờ tay sờ soạng một vết thương trên trán máu tươi chảy xuống.

Mấy phó quan đứng ở một bên, ánh mắt đồng dạng nghiêm nghị, một người trong đó đưa tới một cái khăn tay, nói giọng khàn khàn, “Tổng chỉ huy, trước tiên dùng tạm để cầm máu đi, quân y rất nhanh sẽ đến.”

“Đừng gọi tôi là tổng chỉ huy.” Lý thượng tá trầm giọng mở miệng, cầm lấy khăn tay thở dài, “Không cần gọi quân y, tôi chỉ là bị thương tổn chút ít không cần lo lắng, lần này binh lính bị thương quá nặng nề, vào lúc này y tế nhất định không giúp được.”

“Thiết bị truyền tin hiện tại thế nào rồi, có thể liên lạc quân bộ không?”

Phó quan bên cạnh nghiêm trọng lắc lắc đầu, “Chuyện này kẻ phản bội đã sớm chuẩn bị, trước tiên làm nổ khu truyền tin của căn cứ, muốn triệt để khôi phục ít nhất phải mất thời gian một ngày.”

Vừa nghe lời này, Lý thượng tá tàn nhẫn mà vỗ bàn một cái, sắc mặt càng thêm lúng túng, “Thực sự là được lắm trong ứng ngoài hợp!”

Vừa dứt lời, bên ngoài chạy đến một người thị vệ, “Thượng tá, bên ngoài có hai người đến, nói có chuyện quan trọng muốn cùng ngài gặp mặt nói chuyện riêng.”

“Hai người? Người nào?” Lý thượng tá nhíu mày, trong thời khắc mấu chốt này, tại sao lại có người đến.

“... Bọn họ chưa nói, chỉ là điểm danh muốn gặp tổng tư lệnh căn cứ.”

“A, bọn họ muốn gặp thì tôi phải đi gặp, bọn họ nghĩ biên giới Alpha là nơi nào, sao cậu không hỏi bọn họ lý do trước mà để cho bọn họ vào đây, là sợ người toàn bộ căn cứ không chết sạch sẽ đúng không, không

gặp, để cho bọn họ từ từ đâu tới thì về chỗ đó đi.”

Thị vệ vừa nghe lời này “Nhưng là trưởng quan... Trong tay bọn họ có lệnh thông hành của quân bộ, toàn bộ trụ sở ở Thương Kiếm đều đã thông qua, thuộc hạ... Không dám cản a.”

“Cậu nói nói cái gì?” Lý thượng tá trong nháy mắt quay đầu lại, đột nhiên nheo mắt lại.

Quân bộ cấp giấy thông hành, ngoại trừ nguyên soái, chỉ có hoàng gia mới có thể trao tặng, hai người này tột cùng là lai lịch gì, trong tay tại sao có thể có vật này?

Trầm ngâm chốc lát, ông vội vàng mở miệng, “Nhanh đi mời bọn họ đến đây, nhớ kỹ việc này không được nói cho bất luận người khác”

“Rõ.” Người kia không rõ vì sao, nhưng vẫn là trầm giọng đáp lại bước nhanh chạy ra ngoài.

Trong lúc cửa kim loại trước mặt từ từ mở ra, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng đứng ở bên ngoài chờ đã lâu, liếc mắt nhìn nhau, bước nhanh đi vào, Lý thượng tá xa xa liền thấy hai đạo thân ảnh thon dài đi tới, thể nhưng vừa nhìn tướng mạo lại rất xa lạ, không khỏi nhú mày, “Các người là ai, nếu như là người của quân bộ trước đây làm sao tôi chưa từng thấy các người.”

Lý thượng tá không nhận ra hai người mang theo nguy trang, hai người tự nhiên không thể bại lộ thân phận, Yến Thù Thanh chào một cái, ánh mắt sáng quắc nói, “Tổng chỉ huy tự nhiên mời chúng ta tiến vào, chắc chắn đã có phần tin tưởng chúng tôi, chúng tôi đến tột cùng là ai không trọng yếu, quan trọng là... Ngài cần phải đoán ra mục đích chúng ta cố ý tìm đến ngài.”

Nghe nói như thế, Lý thượng tá mím môi, “Là bộ hạ phái người tới? Các người đến cùng tới làm gì?”

Cận Hằng bên cạnh gật gật đầu, “Thực không dám giấu giếm, chúng tôi chính là từ quân bộ để đô mà đến, vốn là vì chấp hành nhiệm vụ bí mật, không muốn quấy nhiễu các vị, nhưng bây giờ Alpha xảy ra bạo loạn như vậy, chúng tôi cũng không cần thiết tiếp tục giấu giếm, xin tổng chỉ huy nói rõ sự thật, trụ sở này đến cùng xảy ra chuyện gì.”

Lý thượng tá khinh bỉ xù một tiếng, “Các người nói mình là người của quân bộ, tôi làm sao tin tưởng? Ai biết các người vào lúc này đột nhiên xuất hiện, có phải là gian tế quân địch phái tới hay không.”

Yến Thù Thanh lười cùng ông ta phí lời, trực tiếp lấy xuống thiết bị truyền tin trên cổ tay, ném về phía trước, “Sĩ quan chỉ huy, chúng tôi đã gửi đi tín hiệu cầu viện đến quân bộ, hiện tại chúng tôi không có nhiều thời gian, không người biết một giây sau căn cứ có thể tiếp tục bị công kích hay không, nếu như ngài không muốn mọi người cùng nhau bỏ mạng ở đây, cũng không cần lãng phí thời gian, tôi nghĩ phòng truyền tin của căn cứ đã bị phá hủy đi, nếu không phải ngài gửi hy vọng vào chúng tôi, vừa nãy sẽ không để chúng tôi tiến vào cái cửa này, vậy bây giờ còn lòng vòng làm cái gì.”

Lời này hoàn toàn nói đúng lời trong lòng Lý thượng tá, trong lòng ông chính xác là ôm tâm lý may mắn, bây giờ căn cứ truyền tin bị hủy, hết thấy binh lính đều mất đi liên hệ với bên ngoài, dưới tình huống không có ai trợ giúp, đột nhiên xuất hiện hai người cầm giấy thông hành của quân bộ, mặc dù là khuôn mặt xa lạ, ông cũng chỉ muốn đánh cược một lần.

Nghĩ tới đây, Lý thượng tá thở dài một hơi, vung vung tay nói, “Thôi thôi, ngược lại tình hình bây giờ đã quá nát rồi, các người muốn biết cái gì tôi sẽ nói cho các người, chỉ là các người đừng tiếp tục gọi tôi là sĩ quan chỉ huy, tôi nghe chói tai.”

Nghe nói như thế, Yến Thù Thanh hé mắt, “Thượng tá, nếu như nhớ không lầm, tôi nhớ ở tỉnh cầu Alpha trước đây đều là Tiền thượng tướng thống lĩnh, bây giờ loạn thành như vậy, sao lại không thấy bóng dáng của ông ta, lại để cho ngài đến tọa trấn?”

“Chính là kẻ phản bội này hại chúng tôi thành như vậy!” Bên cạnh một cái phó quan không nhận được lớn tiếng mở miệng, phần hận gắt gao nắm lấy nắm đấm.

Lời này khiến cho vẻ mặt của hai người nhất thời trở nên nghiêm túc, hoàn toàn không nghĩ tới tình huống sẽ phức tạp như thế.

Cận Hằng đột nhiên nhíu lông mày, “Ý của ông là... Đường đường một thượng tướng để quốc lại làm phản?”

“Không sai, chính là lão lừa trọc này, uống công căn cứ trên dưới tôn kính ông ta như vậy, ai nghĩ đến ông ta dĩ nhiên lâm trận phản chiến!”

“Lý thượng tá, đến tột cùng xảy ra chuyện gì vậy?” Yến Thù Thanh không nhận được mở miệng hỏi.

Lý thượng tá xoa xoa thái dương, bình phục một chút tâm tình mới trầm giọng mở miệng, “Tiền thượng tướng ở đây nhậm chức nhiều năm, vẫn luôn rất được mọi người yêu quý, lúc thường ông ta thống binh tài giỏi, tận lực làm hết chức trách, ngay cả tôi làm thuộc hạ dưới trướng ông ta nhiều năm vẫn chưa từng hoài nghi ông ấy dính dáng đến Á Hi quốc.”

Nghe nói như thế, Cận Hằng nheo mắt lại, lẽ nào vị Tiền thượng tướng này chính là “Quân tọa” bọn họ vẫn luôn tìm? Thế nhưng cái tên này ẩn tàng lâu như vậy, làm sao lại đột nhiên không đánh đã khai, hơn nữa quan trọng nhất là “Quân tọa” vô cùng biết rõ hẩn, mà vị Tiền thượng tướng này trước đây hẩn chưa từng gặp ông ta.

“Ông là phụ tá đắc lực của Tiền thượng tướng, lẽ nào chưa từng phát hiện ông ta cùng quân địch cấu kết sao?”

Lý thượng tá lắc đầu một cái, gương mặt trở nên tái nhợt, “Tôi cùng ông ấy từ trước đến giờ chính kiến không hợp, tuy rằng đồng thời đóng giữ ở tỉnh cầu Alpha này, thế nhưng ngoại trừ công việc cơ hồ không thường xuyên lui tới, lại nói ông ta là thượng tướng, tôi là thượng tá, quan lớn một cấp đè chết người, quyền hạn trong tay ông ta nhiều hơn tôi, lại là lão tướng trụ sở, tôi làm sao có khả năng đi qua hỏi chuyện

trưởng quan mình.”

“Hơn một năm nay này, tôi vẫn luôn cảm thấy tình cầu biên giới này, có chút quá thái bình, thể nhưng làm lính ai mà chả cần năm tháng thái bình, cho nên cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, thể nhưng bây giờ nghĩ lại, nơi này làm gì có thái bình, rõ ràng sớm đã bị thế lực quân địch ăn mòn.”

Nghe nói như thế, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng không khỏi liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên chuyện này giống như bọn họ nghĩ tới, chính là bởi vì tình cầu Alpha sớm đã bị người ta khống chế, cho nên lúc ban đầu bọn họ tại núi Thương Lan không hề bắt gặp một tên lính canh gác nào.

“Nếu chuyện đã như vậy, tại sao các người lại đột nhiên lao vào đánh nhau.”

Nhắc tới chuyện này Lý thượng tá nắm chặt nắm đấm, từng chữ từng câu cắn răng nghiêng lợi nói, “Bởi vì ngày hôm qua căn cứ bị Á Hi đánh lén.”

“Chiều hôm qua có cuộc họp, tôi nhận được thông tin của Tiền thượng tướng lão quỷ kia, nói thân thể của ông ta không khỏe không thể có mặt, để tôi chủ trì hội nghị, ai nghĩ trong lúc họp, quân địch đột nhiên xông vào, chờ đến khi tôi nhận được tình báo, quân địch thậm chí đã cách căn cứ không tới ba km.”

“Kỳ thực tình báo cũng đã bị Tiền lão quỷ kia khống chế, nhưng khi đó quân địch ở phía trước, ai cũng không nghĩ tới những thứ này, trong lúc binh lính chúng ta cùng binh lính Á Hi đánh đến khó hoà giải, Tiền lão quỷ phụ trách cứu viện lại đột nhiên làm phản, trực tiếp ở sau lưng chọc cho mấy người chúng tôi một đao.”

Nhắc tới việc này, Lý thượng tá lộ ra một vệt cười khổ hối hận, “Nói đến chuyện này, người làm thượng tá như tôi thực sự thất bại, không hề biết rằng hơn một nửa binh lính Alpha đã bị Tiền thượng tướng thu mua, quân địch không tới hơn trăm người, dùng binh lực của Alpha hoàn toàn có thể đem bọn họ đuổi về nhà, thể nhưng bởi vì người của mình làm phản, quân ta hao tổn ít nhất hai trăm binh lực, toàn bộ căn cứ đều suýt chút nữa bị hủy.”

“Người đã từng cùng chính mình xưng huynh gọi đệ, trong lúc mấu chốt nhất chĩa nòng súng vào mình, mùi vị đó... Đời này tôi không quên được.”

Nói đến mấy chữ cuối cùng, Lý thượng tá nắm đấm mạnh vào trên bàn, nghĩ đến hình ảnh máu chảy thành sông lúc trước, ánh mắt một mảnh đỏ đậm, ngay cả khớp xương toát ra máu cũng không có cảm giác gì.

Nghe xong lời này, Yến Thù Thanh sờ môi nhất thời không có mở miệng.

Nghe được, Tiền thượng tướng tựa hồ chính là nội gián bọn họ muốn tìm, nhưng ông ta tự nhiên ở Thương Kiêm giấu mình lâu như vậy, vì sao đột nhiên vào lúc này bại lộ thân phận, còn có quân địch đột nhiên đánh tới, số lượng không tới 100 người đến tấn công căn cứ Alpha, chuyện như vậy không phải rất khôi hài sao?

Anh nghi ngờ ngẩng đầu lên, cùng ánh mắt Cận Hằng đụng vào nhau, rất hiển nhiên trong lòng hẳn cũng có sự hoài nghi này.

Giữa lúc hai người đang bắn khoả, mặt đất đột nhiên đùng đùng đưa kịch liệt, thiết bị báo động đột nhiên phát ra tiếng vang chói tai, toàn bộ phòng chỉ huy trong nháy mắt bị một mảnh hào quang màu đỏ bao phủ.

“Xảy ra chuyện gì!”

Lý thượng tá gầm nhẹ một tiếng, mấy người đồng thời móc ra vũ khí, lúc này một tên thị vệ vội vàng vàng chạy vào, “Trưởng quan, Á Hi quân lần thứ hai xâm lấn! Lần này... Lần này nhân số ít nhất là gấp năm lần trước!”

Lời này khiến mấy người trong phòng đột nhiên nhú chặt lông mày, Lý thượng tá cấp tốc ấn xuống thiết bị truyền tin, “Hết thấy thành viên nghe lệnh, toàn bộ chiếm hạm cơ giáp đợi lệnh, kẻ địch lần thứ hai xâm lấn, mọi người tử thủ căn cứ!”

“Tổ hậu cần điểm số, hiện tại số lượng quân ta cùng trang bị là bao nhiêu?”

Vừa dứt lời, một khẩu đạn lạc đột nhiên bắn về phía căn cứ, thời gian ngắn ánh lửa ngút trời, vô số đá vụn nện xuống, người trong phòng suýt chút nữa bị hất tung lên mặt đất, bên trong thiết bị truyền tin truyền đến âm thanh dứt quang, “Trưởng quan, bộ binh cùng hỏa lực sung túc, mà thành viên tổ điều khiển cơ giáp bị thương nghiêm trọng, hiện tại hơn nửa đang ở trong phòng y tế, e sợ không có cách nào bảo đảm binh lực...”

Vừa nghe lời này, Lý thượng tá nắm chặt nắm đấm, ngoài cửa sổ quân địch lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được áp sát đến trước mặt, lần này bọn họ điều động ít nhất hơn hai mươi chiếm hạm, nếu như không dựa vào cơ giáp, bộ binh hoàn toàn không có cách nào đánh thắng!

“Mẹ nó...”

Lý thượng tá mắng một câu, “Có thể điều động bao nhiêu thì điều động, tôi tự mình đi.”

Nói xong lời này, sau khi Lý thượng tá nhanh chóng an bài xong chiến lược, cầm lấy mũ bảo hiểm cơ giáp liền đi ra ngoài, lúc này Yến Thù Thanh tiến lên một bước ngăn trở ông ta, “Thượng tá, ông phải ở đây phụ trách điều phối toàn cục, đến lúc như thế này không nên tự mình ra trận, bằng không rấn mất đầu, tâm tình các tướng sĩ sẽ trở nên rối loạn, để chúng tôi đi, đối phó với Á Hi chúng tôi phỏng chừng so với ngài có kinh nghiệm hơn.”

Nói xong lời một câu cuối cùng, anh thậm chí không nhìn được nhếch lên khóe miệng, Lý thượng tá trên dưới đánh giá bọn họ một phen, “... Các cậu biết khởi động cơ giáp?”

Cận Hằng lườm một cái, trực tiếp giành lấy mũ bảo hiểm cơ giáp, đem lệnh thông hành của quân bộ ném

vào lồng ngực Lý thượng tá, sau đó đi thẳng về phía trước, “Thấy lệnh như thấy nguyên soái, ngài còn nghi ngờ được sao?.”

Nói xong không chờ Lý thượng tá mở miệng, hai người trực tiếp bước nhanh chạy ra phòng chỉ huy, Lý thượng tá theo bản năng muốn ngăn trở, thế nhưng đối đầu với kẻ địch mạnh cũng chỉ có thể ngựa chết chữa thành ngựa sống.

Quân địch áp thành, trong núi tuyết mênh mông, hai mươi mấy chiếm hạm như con châu chấu rải rác trên không trung, khiến người ta nhìn đến tê cả da đầu.

Khói thuốc súng ngập tràn, trên chiến hạm quân địch lấy ra từng cây báng súng, hướng về phía căn cứ bắt đầu bắn phá, trong ánh lửa đầy trời, hai cái bóng màu xanh tựa như tia chớp nhanh chóng chọt lóe.

Cận Hằng bay đến giữa không trung, bắn một súng về phía chiến hạm của quân địch, chiếm hạm đột nhiên lượn một vòng, tránh thoát đạn, thay đổi đầu súng nhắm ngay Cận Hằng, lúc này Yến Thù Thanh trốn ở sau lưng đột nhiên nhảy ra, bắn thẳng một súng vào khu dự trữ năng lượng của chiến hạm.

Súng bắn pháo kéo ra một đạo hào quang đẹp mắt, “Oanh” một tiếng đánh trúng mục tiêu, chiếm hạm thậm chí không kịp phản ứng, trực tiếp nổ thành mảnh vỡ.

Tốc độ của hai người quá nhanh, cơ giáp mặc lên người lại giống như lông chim mềm mại linh hoạt, căn bản không cho chiến hạm quân địch thời gian phản ứng, chỉ trong nháy mắt liền tiêu diệt ba chiếc, trên mặt đất bộ binh chưa từng thấy có người có thể điều khiển cơ giáp phát ra uy lực mạnh như vậy, nhất thời quân tâm đại chấn, bắt đầu điên cuồng phản kích, mà hai người cũng thành công đưa tới hết thấy chiếm hạm hỏa lực còn lại, khiến cho bộ binh dưới mặt đất có đầy đủ thời gian nổ súng.

Nguyên bản quân địch căn bản không đem cơ giáp của Alpha để vào trong mắt, thế nhưng vào lúc này mười mấy chiếm hạm chỉ bị hai chiếc cơ giáp cuốn lấy, rõ ràng chiến hạm trang bị tốt đẹp hỏa lực mạnh mẽ như vậy, thế nhưng hai người lại giống như tia chớp, còn không đợi nhắm vào, đã biến mất không thấy hình bóng, một khắc sau không biết từ đâu đột nhiên nhô ra, không ngừng mà bắn phá, chỉ trong chốc lát lại khiến cho quân địch mất đi hai chiếc chiếm hạm.

“Á Hi đây rốt cuộc đang làm cái gì, có người nào đánh lên lại còn chia quân làm hai phần, vậy đội thứ nhất tính là gì, đội quân tiền tiêu sao?” Yến Thù Thanh thành thạo điều luyện tránh né một đòn, toàn thân nhảy qua một bên.

Cận Hằng nửa ngày không hé răng, nhìn chằm chằm chiếm hạm trước mặt trầm mặc hồi lâu mới trầm giọng mở miệng, “Thù Thanh, em có cảm giác chuyện này rất kỳ quái hay không, Á Hi nếu như là vì trả thù chúng ta nổ căn cứ bọn họ, tại sao không sớm không trễ tinh cầu Alpha, nơi này hơn nửa đều là người của bọn họ, nổ nơi này đối với bọn họ có ích lợi gì?”

Một khóa đạn từ phía sau Cận Hằng bay tới, Yến Thù Thanh giơ tay bắn một súng, đạn được chạm vào nhau nổ ra hỏa diễm ngập trời, “Bọn họ hội là vì thăm dò hư thực quân ta, thuận tiện đem kẻ phản bội quy thuận bọn họ mang đi, cho nên lần thứ nhất mới dẫn theo ít như vậy người?”

“Vậy lần thứ hai thì sao, đột nhiên nhớ tới chính mình chỉ lo cứu người quên nổ căn cứ, cho nên nhanh chóng trở về bổ một đao?”

Lời này khiến Yến Thù Thanh nhin không được bật cười, vừa muốn mở miệng trêu đùa vài câu, trong đầu lại đột nhiên có thứ gì chợt lóe lên, nếu như mục đích Á Hi căn bản cũng không phải là nổ căn cứ, như vậy rất có thể phải..

“Bọn họ đang thị uy!?”

Lần thứ nhất đánh lén, là vì khoe khoang bọn họ đã khống chế tinh cầu Alpha, ra lệnh một tiếng là có thể khiến toàn bộ căn cứ làm chia năm xẻ bảy.

Mà lần thứ hai đánh lén này, là vì khoe khoang cái gì?

Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên, mới vừa chạm vào tầm mắt Cận Hằng, xa xa một chiếc chiếm hạm to lớn đột nhiên lái tới, kích cỡ gấp ba bốn lần chiếm hạm lúc nãy, mắt thấy phần lực binh lính Á Hi đã bị khống chế, chiếm hạm to lớn đột nhiên mở ra, từ bên trong bay ra mười mấy chiếc chiếm hạm màu đen loại nhỏ.

Phó quan cầm quân ở dưới mặt đất thấy thế không nhin được cười phun, “Ha ha ha... Vừa nãy chiếm hạm lớn như vậy đều bị chúng ta đánh cho hoa rơi nước chảy, vào lúc này thả ra vài con ”Con ruồi” có thể có tác dụng chó gì.”

Vừa dứt lời, trong ống nghe truyền thanh âm trầm thấp của Lý thượng tá, “Toàn quân nghe lệnh, gia tăng hỏa lực, tiếp tục tiến công!”

Mặt đất ầm ầm phóng ra ra mười mấy phát đạn tự năng, mười mấy chiếc chiếm hạm màu đen loại nhỏ của quân địch vào lúc này đột nhiên xếp hàng ngang, đồng thời từ trong khoang xuất hiện một nòng pháo to lớn đen ngòm.

Yến Thù Thanh trong phút chốc nhìn thấy nòng pháo, đầu đột nhiên đau đón một hồi, vô số mảnh vỡ ký ức đột nhiên như bão bao phủ về phía anh, trong đầu cảnh tượng thay đổi toàn bộ nửa đời sau của anh đột nhiên xuất hiện, làm cho anh không ngừng run rẩy lên.

“... Độc sản... Là độc sản... Cận Hằng chạy mau ——!”

Hết chương 80-phần 1.

137. Chương 80-2: Phần 2

Yến Thù Thanh gào thét một tiếng, căn bản không chờ Cận Hằng phản ứng, nhanh như tia chớp nhảy đến bên cạnh hắn, kéo hắn lại một cái, tựa như điên vậy bay về phía xa.

“Độc sẵn” hai chữ chui vào lỗ tai Cận Hằng, trong nháy mắt làm cho sắc mặt hắn trắng bệch, hai người đồng thời mở ra thiết bị truyền tin rống to, “Lý thượng tá lập tức mang theo toàn bộ nhân viên rút đi! Không nên để lại bên ngoài! Lập tức!!!”

Một tiếng gào thét lan tràn toàn bộ căn cứ, Lý thượng tá cấp tốc hạ lệnh, binh lính lưu lại trên mặt đất căn bản không kịp phản ứng đến cùng xảy ra chuyện gì, vội vàng phục tùng quân lệnh chạy vào trong căn cứ, thế nhưng cũng không thiếu người điều khiển vũ khí cỡ lớn, đối diện đạn được “Con ruồi” này căn bản không để vào mắt, trong nháy mắt rút lui còn không quên châm lửa công kích.

Nhưng ngay khi trong chớp mắt do dự này, đạn được màu đen đầy trời giống như cái lưới lớn ùn ùn kéo tới, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng đột nhiên bỏ nhau về phía dưới, tránh khỏi góc độ công kích của độc sẵn, lại tàn nhẫn mà từ không trung đập vào lòng đất, thế nhưng hai người phản ứng không kịp nữa, đột nhiên lăn vào đường tắt bên cạnh.

Một giây sau đạn được rơi xuống đất, trong phút chốc binh lính không kịp rút lui bị đánh trúng, toàn thân kịch liệt run cầm cập mấy lần, trong khoảnh khắc biến thành vũng máu lan tràn...

Hình ảnh kinh khủng khiến cho người may mắn chạy trốn tất cả đều sợ ngây người, Lý thượng tá cứng tại chỗ cũ, căn bản không thể tin được con mắt của mình.

Đây rốt cuộc là vũ khí gì... Làm sao có khả năng có uy lực lớn như vậy?

Thế nhưng cả đám không kịp bi thương, quân địch thay đổi vũ khí bắt đầu một vòng oanh tạc mới.

Đất rung núi chuyển, toàn bộ căn cứ đều lão đà lão đảo, chỉ lát nữa là bình địa sẽ bị san phẳng, rõ ràng bọn họ có đầy đủ trang bị phản kích, thậm chí vừa nãy kém một chút sẽ thắng, nhưng bởi vì vũ khí gọi “Độc sẵn” này, làm cho tất cả mọi người cũng không dám chạy đến bên ngoài nghênh chiến, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Gian nhà lay động càng ngày càng lợi hại, một khi sụp, tất cả mọi người một giây sau khả năng đều sẽ biến thành vũng máu, trong lúc nhất thời tuyệt vọng không hề có một tiếng động lan tràn...

Trốn ở trong ngõ tắt, toàn thân Yến Thù Thanh không ngừng mà run rẩy, đầu dường như muốn nổ tung vang lên ong ong, Cận Hằng lấy xuống mũ bảo hiểm cơ giáp của anh, đem anh ôm thật chặt vào trong lồng ngực, không ngừng mà hôn lên mặt của anh, không tiếng động an ủi anh.

Yến Thù Thanh cắn chặt môi, hít sâu mấy hơi, rốt cục tỉnh táo lại, “... Vừa nãy vật kia anh cũng có ấn tượng đúng không?”

Cận Hằng không lên tiếng, thế nhưng sắc mặt lại trở nên tái nhợt.

Hắn đương nhiên có ấn tượng, bởi vì Yến Thù Thanh chính là bởi vì “Độc sản” này mới biến thành phục tùng giả bây giờ.

Nhìn thấy biểu tình của Cận Hằng, Yến Thù Thanh gian nan kéo kéo khóe miệng tự giấu nỗi cười, “... Năm đó em bị bắn trúng liền mất đi ý thức, chỉ là nghe nói đồ chơi này lực sát thương rất lớn, thì ra lúc trước nhiều huynh đệ của chúng ta đều bị chết như vậy.. Lúc trước anh làm sao không nói cho em?”

Cận Hằng trầm mặc chốc lát, thấp giọng mở miệng, “Không nói cho em là sợ em tự trách, em là người duy nhất sống sót, thế nhưng em không cần vì bản thân mình còn sống, mà cảm thấy thiếu nợ những người khác.”

Yến Thù Thanh không lên tiếng, một lát sau mới nhẹ giọng nói, “Lúc trước bị Trạch Long bắt cóc, tên đó vẫn luôn muốn lấy đi gien của em giúp bọn họ cải tiến độc sản, khi đó em không hiểu bọn họ tại sao cố ý cường điệu cái từ ”Gien” này, hiện tại mới hiểu được, lực công kích của loại vũ khí chính là dựa vào gien của mỗi người, một khi bắn ra sẽ trực tiếp “phân hủy.”

“Lúc trước em vẫn nghĩ không ra, nếu như bọn họ chỉ là muốn gien của em, bọn họ có thể lấy máu hoặc móng tay của em là xong, tại sao phải đem em trời đi, vừa nãy em mới hoàn toàn nghĩ rõ ràng, bọn họ muốn không chỉ là cải tiến độc sản, còn muốn triệt để tiêu trừ ”biến số là em.” Chỉ cần em ở Thương Kiếm, độc của bọn họ sản không có cách nào đưa vào sử dụng, bởi vì bọn họ không xác định Thương Kiếm lúc nào sẽ dùng em nghiên cứu ra phương thức phá giải.”

“Nhưng bọn họ lại không thể trực tiếp giết em, bởi vì giết em, cơ thể sống tế bào sẽ không có, cho nên biện pháp vẹn toàn đôi bên chính là đem em mang đi, trước tiên rút đi gien cơ thể sủng của em giúp bọn họ cải tiến độc sản, lại thay đổi gien của em, để em triệt để biến thành một ”Người bình thường“, sau đó một đao giết chết, khiến Thương Kiếm không có cơ hội lợi dụng cơ thể em, như vậy bọn họ mới có thể bình chân như vại.”

Trong lúc nói mấy câu này, ánh mắt Yến Thù Thanh phi thường bình tĩnh, không có nửa điểm lay động, dễ dàng như đang nói chuyện của người khác, Cận Hằng nhìn khó chịu, không nhịn được vỗ cái mông của anh một cái, “Em câm miệng cho anh, nói hươu nói vượn nữa anh liền lấp kín miệng của em.”

Yến Thù Thanh nhú mày hướng hắn nở nụ cười, tiến đến trước mặt hắn, đôi môi ma sát cảm dưới của hắn, “Bây giờ anh có thể lấp kín miệng của em luôn được không?”

“Đừng hồ đồ!”

Lỗ tai Cận Hằng lập tức đỏ lên, cảm giác lạnh lẽo như rơi vào hầm băng của Yến Thù Thanh lúc này mới chậm rãi tiêu tan, khẩu khí trầm xuống mới khàn tiếng mở miệng, “E sợ em đã đoán được lần công kích thứ hai này của bọn họ là vì khoe khoang cái gì.”

Cận Hằng con mắt nguy hiểm híp lại, “Đúng, bọn họ đây cũng không phải là thị uy, mà là khiêu khích, nói cho chúng ta bọn họ đã nắm quyền sinh sát trong tay.”

“Chưa đủ.” Yến Thù Thanh hừ lạnh một tiếng, “Bọn họ phỏng chừng còn muốn mượn lần công kích này, thăm dò hư thực của chúng ta, nhìn Thương Kiếm có nghiên cứu ra phương pháp phá giải độc sẵn hay không.”

“Bọn họ ngay cả độc ăn cũng đưa vào sử dụng, e sợ đã là chó cùng rứt giậu, đại khái nói vị ”Quân tọa” kia thực sự là muốn cá chết lưới rách cũng phải bắt bằng được em.”

“Sao lại nói như vậy?” Cận Hằng nghi ngờ nhướn mày.

“Trong tay bọn họ độc sẵn vẫn luôn chỉ là ”Vật thí nghiệm“, số lượng căn bản không đủ tiêu diệt toàn bộ Thương Kiếm, chỉ có thể sử dụng phạm vi nhỏ, muốn đưa vào sử dụng quy mô lớn, phải lấy được gien của em, bằng không vạn nhất lượng sinh sản lớn, Thương Kiếm lại tìm ra phương pháp phá hủy, bọn họ sẽ là đã trắng xe cát, cho nên lần này bọn họ đột nhiên phát binh nhất định không phải là vì xâm lược, mà là có mưu đồ khác.”

Nói tới chỗ này, Yến Thù Thanh dừng một chút, lông mi bất an run rẩy mấy lần, “Em hiện tại rất sợ bọn họ sẽ tới nơi tàn sát, sau đó uy hiếp Thương Kiếm đem em giao ra —— ”

“Được rồi, em suy nghĩ nhiều quá.”

Cận Hằng không đợi Yến Thù Thanh nói xong trực tiếp mở miệng ngắt lời của anh, một đôi mắt lạnh đến mức không có nửa điểm nhiệt độ, thân thể cứng như một bức tượng.

Yến Thù Thanh cười cười, nhấc tay đầu hàng, “Được, không nói nữa, coi như em đang hứa nói vượt đi, vậy em phạt anh chặn miệng của em lại được không.”

Nói xong anh đến gần, cho Cận Hằng một nụ hôn động viên, Cận Hằng ngậm lấy đôi môi ấm áp của Yến Thù Thanh, tức giận trực tiếp đem anh đè lên tường, thô lỗ hôn trả lại, không cho anh nói ra mất lời không may mắn.

Thế nhưng câu nói kia đã ứng nghiệm.

Mấy ngày sau đó, Á Hi quốc quả nhiên bắt đầu điên cuồng tàn sát tinh cầu Alpha.

Độc sẵn chỉ cần đâm thủng da dễ, ngay lập tức sẽ biến người ta thành vũng máu, tuy rằng quân bộ phái tới viện binh luôn luôn ra sức phản kích, thế nhưng độc sẵn khiến người ta khó lòng phòng bị, mấy ngày ngắn ngủi liền làm cho cả trụ sở máu nhuộm thành sông, mà con đường Á Hi quốc tàn sát cũng bắt đầu hướng về mẫu tinh Thương Kiếm.

Quân bộ cùng hoàng thất vì thế lâm vào bên trong nguy cơ trước đó chưa từng có, chỉ qua mấy ngày Hoàng đế tóc bạc hơn một nửa, vì không để cho dân chúng khủng hoảng, quân bộ một bên bí mật an bài lượng lớn binh lực đi đến Alpha trợ giúp, một bên sắp xếp lực lượng đảm bảo an toàn cho dân chúng.

Thế nhưng mặc dù như vậy, quân bộ nhiều lần điều động binh lực, vẫn để cho bầu không khí mẫu tinh trở nên tối tăm, người người vì không biết chân tướng cũng cảm thấy bất an.

Ngày ấy Lý thượng tá mang theo một phần binh lính Alpha còn sống rút xuống mặt đạo lòng đất, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng sau khi chiến đấu, đồng thời rút đến núi tuyết Thương Lan ngập tràn gió lạnh.

Thời chiến bầu không khí động một cái liền bùng nổ, bởi vì không đủ trang bị, đoàn người chỉ có thể ở dưới sự công kích dày đặc của Á Hi, giống như đội du kích đánh trả, mặc dù không thể triệt để tiêu diệt binh lính Á Hi, thế nhưng không đến mức khiến người tuyệt vọng.

Ngày này sau khi Cận Hằng liên lạc Hoàng đế, đang chuẩn bị quyết định chiến lược cuối cùng, mẫu tinh lại xảy ra đột biến.

Trên đường phố phồn hoa của đế đô, màn hình chiếu toàn quốc bị người ta công kích hình ảnh mơ mơ hồ hồ, đột nhiên xuất hiện lá cờ của Á Hi quốc, một người đàn ông mang theo mặt nạ xuyên quân trang từng bước đi tới.

“Chư vị dân chúng Thương Kiếm, chào buổi sáng, ngại cho Hoàng đế của các người trước sau không dám cùng tôi đàm phán, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là dùng phương pháp này hỏi thăm bộ hạ của các người.”

Một câu nói khiến tất cả mọi người kinh ngạc, trong khoảnh khắc hết thấy truyền thông đều tập trung vào đó, rất nhanh một đoạn video điên cuồng truyền ra, ngay cả Hoàng đế, Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh cũng không thể tránh thấy được tình hình trực tiếp thực tế.

“Đúng rồi, trước khi nói chuyện, có lẽ tôi cần phải trước tiên giới thiệu bản thân một chút.”

“Tôi là thượng tướng nhất đẳng của quân bộ Á Hi quốc.”

Người này cõi mũi, tháo mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt gian xảo âm độc, nở nụ cười, “Cũng chính là quân tọa các người vẫn luôn tìm, Vương Trọng Sơn.”

Hết chương 80-phần 2.

138. Chương 81-1: Phần 1

“Vương Trọng Sơn!?”

Trong phút chốc nhìn thấy ông ta, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng nhất thời đứng im chỗ, căn bản không thể tin được đôi mắt của mình.

Thời gian qua đi một năm, lúc trước cùng người này ân ân oán oán, ngay cả bản thân Yến Thù Thanh đều sắp quên mất, bây giờ đột nhiên xuyên thấu qua màn hình nhìn thấy gương mặt khiến người ta chán ghét, anh đột nhiên nhú chặt lông mày, “... Lúc trước không phải là ông ta bị đuổi khỏi quân bộ rồi hay sao, làm sao còn có tư cách nương nhờ vào Á Hi quốc?”

Cận Hằng cười lạnh một tiếng, siết chặt nắm đấm, ánh mắt nổi lên toàn màu đỏ tươi, “Có lẽ ông ta căn bản không cần nương nhờ, mà là vẫn luôn làm việc cho Á Hi quốc, nếu như ông ta chính là quân tọa chúng ta muốn tìm, rất nhiều chuyện có thể nhanh chóng giải thích, em còn nhớ lúc trước bộ hạ đem lão hồ ly này đây đến chỗ nào không?”

Yến Thù Thanh ngẩn người một chút, nhất thời nhớ không nổi chuyện xảy ra lâu như vậy, trầm ngâm chốc lát bỗng nhiên trợn mắt lên, “... Là tỉnh cầu Alpha”

Cận Hằng trầm mặt gật gật đầu, âm lệ nheo mắt lại, “Chúng ta cùng bộ hạ vẫn là lòng dạ quá mềm yếu, cho là lão già này không còn quân hàm cùng thế lực quân bộ, rốt cuộc không tạo ra nổi sóng gió gì, không nghĩ tới dĩ nhiên là thả hổ về rừng.”

Nhớ tới lúc trước bộ dạng Vương Trọng Sơn ở trước mặt Hoàng đế vẫy đuôi cầu xin, Yến Thù Thanh lộ ra thần sắc chán ghét, “Lão già này kỹ năng diễn xuất cao thật, vốn tưởng rằng ông ta chỉ là kẻ nhu nhược, không ngờ bản lĩnh của ông ta cũng không nhỏ, ông ta nằm gai nếm mật nhiều năm như vậy, rốt cục có một ngày từ sâu bọ biến thành rồng lớn, chúng ta quả thực là coi thường ông ta rồi.”

“Xem ra lúc trước bộ hạ đây ông ta đến tỉnh cầu Alpha, mặt ngoài ông ta tỏ ra uỷ khuất nói bản thân bị vu oan, trong lòng không chừng lại cao hứng chỉ hận không thể ăn mừng.”

Cận Hằng khinh bỉ xì một tiếng, “Chúng ta làm cho ông ta ở mẫu tỉnh không có đường thoái lui, ông ta cũng chỉ có thể quay về Á Hi, bằng không chỉ bằng thế lực ở quân bộ của ông ta, hành thích vua là chuyện sớm hay muộn, đừng quên lúc trước con Liệt Long bị em làm thịt, thiếu một chút nữa nó có thể giết chết bộ hạ.”

Nghe xong lời này, lại nghĩ đến chuyện lúc trước Vương Trọng Sơn cố tình nhằm vào anh, Yến Thù Thanh chỉ cảm thấy sau lưng trở nên lạnh lẽo.

Khó trách ông ta đường đường là thượng tướng quân bộ lại phí hết tâm tư nhằm vào một tên lính quèn như anh, thậm chí không tiếc đánh đổi muốn đem anh trời đi, lúc trước anh không hiểu bản thân trở thành phục tùng giả, không có cách nào chạy lên chiến trường, cần gì phải dùng phương pháp cực đoan như vậy đối phó anh, bây giờ nghĩ lại mới hoàn toàn rõ ràng, chuyện này không thể nói là “Nhắm vào” rõ ràng là

sớm có dự mưu!

Vương Trọng Sơn từ khi vừa mới bắt đầu ra tay chính là muốn đem anh trói đến Á Hi, nhưng khi đó bản thân anh vẫn là thiếu tá quân bộ, không phải người có thể tùy tiện động vào, Vương Trọng Sơn một mặt muốn ẩn giấu thân phận gián điệp Á Hi, một mặt lại được nghĩ trăm phương ngàn kế lấy được ghen cơ thể sống của anh, cho nên chỉ có thể trước tiên dùng biện pháp đuổi anh ra khỏi quân bộ, thuận tiện ngày sau ra tay.

Ai nghĩ đến hết thấy kế hoạch của ông ta đều bởi vì Cận Hằng xuất hiện mà triệt để bị quấy phá, lúc này mới có nhiều phân tranh cùng phiền phức như bây giờ.

Nghĩ tới những thứ này, Yến Thù Thanh thật dài thở ra một hơi, căn bản không dám tưởng tượng trong lúc bản thân không biết chuyện, đến tột cùng tránh thoát bao nhiêu âm mưu cùng ám hại, mới có thể toàn mạng vẫn luôn sống đến bây giờ.

Cùng lúc đó, đầu kia màn hình Vương Trọng Sơn vẫn đối với tất cả mọi người ngông cuồng ngạo mạn, dùng một bộ mặt hung hăng quan sát chúng sinh, thâm trầm cười nói, “Chắc chắn người đang xem đoạn video này trong đó có không ít người đã từng là người quen cũ, biết đến bản tọa cùng quý quốc giao tình thâm hậu, đại khái cũng có thể đoán được mục đích chuyến đi này của bản tọa, thế nhưng vẫn có nhiều người không quen biết bản tọa, giờ khắc này nhất định ở trong lòng nghi ngờ bản tọa đến tột cùng muốn làm gì, cho nên lo liệu lễ nghi lần đầu gặp nhau, bản tọa trước hết đưa cho các vị một món lễ vật lớn.”

Nói xong lời này ông ta vỗ tay cái đập, ống kính trong nháy mắt đổi hướng, trước mắt đột nhiên xuất hiện hình ảnh hai quân giao chiến, trong chớp mắt tiếng kêu gào sắc bén chói tai vang vọng phổ lớn ngộ nhỏ.

Vô số dân chúng Thương Kiếm bị một màn máu me trước mặt làm cho kinh sợ, có người lập tức nhận ra hình ảnh trước mắt, “Đây là bộ đội của chúng ta! Hình như là quân lính tinh cầu Alpha, mau nhìn huy hiệu trên quân phục bọn họ, thật sự là trú quân của chúng ta!”

Trong hình ảnh, giao chiến thảm thiết, khói lửa tràn ngập đối với phần lớn dân chúng mà nói đều là chuyện vô cùng xa xôi, nhưng bây giờ lại gần trong gang tấc nhìn thấy rõ như vậy, rất nhiều người hoàn toàn bối rối, trong lúc căn bản không kịp phản ứng đến cùng xảy ra chuyện gì, trong hình quân đội Thương Kiếm đột nhiên bị viên đạn màu đen từ trên trời rơi xuống bắn trúng, một giây sau liền biến thành bãi máu....

Hình ảnh di chuyển, thậm chí cố ý đem thảm trạng của quân lính Thương Kiếm quay chậm, khuếch đại mười mấy lần để cho tất cả mọi người chậm rãi thưởng thức, dân chúng trơ mắt nhìn quân nhân quốc gia của mình, trọng thương ngã xuống đất, thân thể hoá thành dòng máu, tứ chi ở trên mặt đất không ngừng co giật run rẩy...

Cảnh tượng thê thảm, khiến dân chúng đều bị dọa sợ, tiếng hét chói tai hoảng sợ vang lên liên tiếp, mà Vương Trọng Sơn lúc này mới chậm rãi xuất hiện, vẫn ung dung nở nụ cười nói, “Chắc chắn các vị bằng hữu nhất định sẽ yêu thích lễ vật tôi tặng, nếu như còn không xem đủ, bản tọa vẫn còn rất nhiều video để cho các vị thưởng thức, dù sao quân ta đã sắp tàn sát hết toàn bộ quân lính Alpha, Hoàng đế cùng quân bộ của các người còn cố ý che che giấu giấu, cảnh thái bình giả tạo.”

“Tự nhiên chư vị còn chẳng hay biết gì, bản tọa liền phát thiện tâm nói thật cho mọi người, quân ta đã nghiên cứu ra vũ khí mới gọi là ”Độc sản“, chính là viên đạn màu đen vừa này, kỳ thực nó không có tính chất công kích gì, cũng sẽ không gây ra vụ nổ, nhiều nhất chính là trong lúc tiếp xúc da dẻ, sẽ khiến người ta biến thành dòng máu, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng chữa trị, hiệu quả mọi người tin tưởng đã nhìn ra rõ ràng, bản tọa sẽ không giải thích thêm.”

Nói tới chỗ này, khoe miệng Vương Trọng Sơn âm hiểm cười càng sâu, trong mắt vẫn đục lộ ra khoái ý dữ tợn, “Vì có đồ chơi mới, chung quy phải cùng mọi người cùng nhau chia sẻ, cho nên bản tọa liền mượn cơ hội này thông báo các vị, tình cầu Alpha chúng ta đã chơi chán rồi, gần đây một đường xuôi nam, mãi đến tận khi đến mẫu tinh Thương Kiếm gặp mặt các vị, đến lúc đó chắc chắn mọi người nhất định có thể trải nghiệm ”uy lực của“ của độc sản.”

Ngôn luận gần như khiêu khích vang vọng đầu đường cuối ngõ, trong bầu không khí khủng hoảng, Vương Trọng Sơn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú ống kính, giống như là xuyên thấu qua màn hình nhìn người nào đó, gần từng chữ, “Nếu như không muốn để cho quân ta chỉ huy xuôi nam tìm các vị chơi đùa, hãy để bản tọa nhìn thấy thành ý của Thương Kiếm các người, bằng không máu chảy thành sông người chết đói khắp nơi chính là kết cục sau cùng của Thương Kiếm!”

Nói xong lời này, ông ta cười to phách lối, Hoàng đế trầm mặt đóng lại màn hình, đem thiết bị truyền tin ném tới một bên.

Hết chương 81-phần 1.

139. Chương 81-2: Phần 2

Mười mấy vị tướng cấp cao của quân bộ đứng ở đối diện, thân thể căng thẳng, mặc dù đây đã là lần thứ hai được xem, vẫn cứ gắt gao siết chặt nắm đấm cũng không cách nào áp chế phần nộ ngập trời trong lòng.

“Hiện tại dân chúng có phản ứng gì?” Hoàng đế xoa thái dương, trầm giọng mở miệng.

“... Tâm tình rất kịch liệt, vẫn luôn kháng nghị, có người trực tiếp chặn lại cửa lớn quân bộ, còn nói... Còn nói nếu như không thể cho dân chúng một câu trả lời, bọn họ sẽ trừ bỏ quân chủ, kết tội hội nghị... Nói chung huyền não rất lợi hại, thể nhưng vẫn chưa đến mức mất đi sự khống chế.”

Nghe nói như thế, một vị quan bên cạnh trực tiếp không nhịn được chửi ầm lên, “Vương Trọng Sơn tên cầu hồn tạp nham này, lúc trước làm sao sẽ không trực tiếp bắn ông ta một phát súng chết luôn, hiện tại ông ta còn dám tuyên chiến với Thương Kiếm chúng ta, bệ hạ chúng ta không thể ngồi chờ chết!”

Hoàng đế liếc mắt nhìn vị quan này, không vội vã mở miệng, những tình huống này đã sớm được Cận Hằng và Yên Thủ Thanh dự liệu, cũng là bởi vì uy lực của “Độc sản” nhìn như hù người quá dễ dàng gây nên khủng hoảng, lúc trước Hoàng đế mới hạ lệnh phong tỏa tin tức, không nghĩ tới Vương Trọng Sơn dĩ nhiên không thể chờ đợi được nữa đem chuyện này công bố ra, xem ra thật sự là chó cùng rứt giậu.

“Tra được nguồn gốc tín hiệu không?”

“Tra được, ở tỉnh cầu Alpha, trong lúc chúng tôi chạy đến nhân viên điều khiển màn ảnh lớn ở trung tâm thành phố đã tắt thở, chúng tôi tra xét tài khoản của người này trong một tháng gần đây, có một số tiền lớn vào sổ ngân hàng, nguồn gốc từ tỉnh cầu Alpha, chắc chắn người này đã bị mua chuộc.”

“Lại là tỉnh cầu Alpha?” Hoàng đế cười lạnh một tiếng, “Xem ra Vương Trọng Sơn thật sự rất tin tưởng độc sản, ngay cả đường lui cho bản thân cũng không lưu lại.”

Mấy sĩ quan bên cạnh hai mặt nhìn nhau, trầm mặc một hồi mới thấp giọng mở miệng, “Bệ hạ, thuộc hạ không hiểu Vương Trọng Sơn đến cùng muốn làm gì, nếu như chỉ là vì tuyên chiến với chúng ta, bọn họ đã động thủ ở tỉnh cầu Alpha, cần gì phải làm điều thừa cố ý nói cho chúng ta, lẽ nào chỉ là vì muốn dân chúng khủng hoảng sao?”

“Còn có cái ”Thành ý” Vương Trọng Sơn nói đến rốt cuộc là ý gì, ông ta ngông cuồng khiêu khích như vậy khẳng định có mưu đồ, nhưng ông ta không nói rõ ra, chúng ta nên đối phó như thế nào?”

“Đúng a, bệ hạ, quân bộ đã phái không ít chi viện đến tỉnh cầu Alpha, thế nhưng binh lính tử thương thực sự nhiều lắm, vũ khí ”Độc sản” kia khiến người ta khó lòng phòng bị, chúng ta bây giờ không có vũ khí có khả năng chống lại, nếu như tiếp tục như vậy, thuộc hạ sợ... Bọn họ sớm muộn có một ngày đánh đến mẫu tỉnh.”

“Không có một ngày như thế.”

Hoàng đế như đinh chém sắt nói ra câu này, xoay người lại nhìn bản đồ Alpha cỡ lớn sau lưng, ánh mắt sắc bén trầm giọng mở miệng, “Bây giờ nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, một trận nhất định phải đánh, hơn nữa nhất định phải thắng!”

“Đi kiểm kê quân bộ bây giờ đến tột cùng có thể điều động bao nhiêu cơ giáp cùng chiếm hạm, số lượng vũ khí trang bị đến cùng có bao nhiêu, sau một tiếng trầm muốn nhìn thấy dữ liệu, các người đi xuống trước đi.”

Một đám sĩ quan hai mặt nhìn nhau, đoán không ra tâm tư giờ khắc này của Hoàng đế, mà giờ khắc này nghe đến tin tức “Khai chiến” đã đủ khiến người ta phấn chấn, vì vậy dồn dập lui ra, vội vàng đi thi hành mệnh lệnh.

Trong lúc nhất thời toàn bộ phòng hội nghị trống không, Hoàng đế xoa xoa thái dương, giơ tay để cho tất cả người hầu lui ra, gõ bàn một cái, thiết bị truyền tin lập tức ở chiếu ra hình ảnh ở trên mặt tường đối diện, Yến Thủ Thanh cùng Cận Hằng xuất hiện ở trước mắt.

“Vừa nãy hai đứa đã nghe được, vậy trăm cũng không cần nói thêm nữa, trước tiên nói cho trăm hiện tại tình huống ở tỉnh cầu Alpha ra làm sao.”

Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt hai người nghiêm nghị, “Không tốt, Á Hi công kích càng ngày càng dày đặc, chiếm hạm cùng cơ giáp khuyết thiếu nghiêm trọng, vốn là bằng vào hỏa lực của chúng ta có thể chống lại quân địch, thế nhưng cũng bởi vì độc sản, hiện tại quân ta phi thường bị động, cơ hồ chỉ có thể rơi vào hoàn cảnh chỉ có thể thủ không thể công.”

Hoàng đế nhíu mày, trầm mặc chốc lát thấp giọng nói, “Ngày mai một nhóm quân chi viện mới sẽ đến, đến lúc đó trăm sẽ an bài một chiếm hạm bí mật, hai đứa nhanh chóng về mẫu tinh đừng lưu lại Alpha.”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng biến sắc, “Bệ hạ, ngài để cho chúng thần rời đi?”

“Không phải lui lại, mà là xem tình huống bây giờ, cả hai đứa đặc biệt là Yến Thù Thanh vô cùng nguy hiểm, cuộc họp vừa rồi hai đứa đều nghe được, Vương Trọng Sơn bây giờ đang ở Alpha, hai đứa nhất định phải trở về, đây là hoàng mệnh.”

Hoàng đế nháy mắt nhìn chằm chằm vào Yến Thù Thanh, một đôi mắt khôn khéo mang theo kiên quyết không thể thay đổi.

Yến Thù Thanh lúc này lại đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, “Quả nhiên bệ hạ cũng đoán được ”thành ý” trong miệng lão già Vương Trọng Sơn là có ý gì.”

Hoàng đế biến sắc, trầm giọng nói, “Chỉ là một tên chó săn mà thôi, trăm sẽ không để ở trong lòng, bây giờ cậu là người trong hoàng gia, trăm sẽ không cho phép cậu mạo hiểm như vậy.”

Lời này vừa nói chẳng khác nào chấp nhận, Yến Thù Thanh tự giễu nở nụ cười, “Bệ hạ không nên không để ở trong lòng, dù sao mục đích của lão già này là thần, ông ta giở nhiều chiêu trò như vậy, còn cố ý để cho mọi người ở mẫu tinh đều biết, kỳ thực chính là vì tạo áp lực cho ngài, nhờ vào làn sóng dư luận gây áp lực cho quân bộ và Hoàng gia, không thể không giao ra thần, mà đây chính là cái gọi là ”Thành ý” mà ông ta nói, đúng không?”

Lời này nói xong, ngay cả sắc mặt Cận Hằng cũng trở nên vô cùng khó coi, hần siết chặt nắm đấm, một câu nói cũng không nói được, trong lòng mặc dù cực lực bài xích, nhưng không thể không thừa nhận, đây là giải thích duy nhất.

Trong lúc nhất thời trong lòng hần vô cùng kinh hoảng, một đôi mắt lạnh như băng lộ ra thần sắc phòng bị, hần thật sợ Hoàng đế sẽ thỏa hiệp, đáp ứng điều kiện của Vương Trọng Sơn.

Lúc này Yến Thù Thanh há miệng, vừa muốn nói cái gì, Cận Hằng lại nắm lấy cổ tay anh, che chở anh ở phía sau, âm trầm nói, “Cứu cứu, ngài hần phải biết đem Yến Thù Thanh giao ra chẳng tốt cho ai cả, lòng tham không đáy đạo lý này ngài so với thần hiểu hơn ai hết.”

Hoàng đế nhìn ánh mắt sắc như dao lộ ra phần nộ của Cận Hằng, qua nửa ngày trái lại lộ ra một vệt nụ cười đa mưu túc trí, “Cận Hằng, cháu coi trăm là người như vậy sao? Hiện tại giao ra Yến Thù Thanh, có lẽ có thể giảm bớt khẩn cấp nhất thời, nhưng đợi đến khi bọn họ dùng gien của Thù Thanh để thay đổi

”Độc sản“, Thương Kiếm sẽ không còn cơ hội đắc thủ, trăm còn không đến mức làm ra chuyện ngu xuẩn như thế.”

“Chính là bởi vì Á Hi mong muốn Yến Thù Thanh, trăm mới ra lệnh để cho hai đứa nhất định phải trở về, một khi hai đứa ở Alpha bị Vương Trọng Sơn tìm tới, toàn bộ đế quốc thật sự sẽ đến bờ diệt vong, trăm không niệm tình nghĩa cậu cháu, cũng sẽ không lấy an ninh quốc gia xem là chuyện cười, hai đứa nhất định phải trở về.”

Nghe nói như thế, Cận Hằng hơi thở phào nhẹ nhõm, bên cạnh Yến Thù Thanh lại thấp giọng mở miệng, “VẬY thần cùng Cận Hằng một khi trở về mẫu tinh, ngài tính giải quyết nguy tình Alpha như thế nào?”

Nhắc tới chuyện này, Hoàng đế neho mắt lại, “Tự nhiên là tuyên chiến, bắt quá chỉ là con chó sữa không ra hồn, cầm lông gà coi là lệnh tiễn, thật sự cho rằng Thương Kiếm nằm trong tay ông ta, chỉ cần hai đứa không ở dưới mí mắt Á Hi, trăm cũng không cần phải kiêng kỵ.”

“Vậy bộ hạ nghe chưa từng nghe tới một câu chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất sao?”

Yến Thù Thanh kiên định nhìn hoàng đế, nhấn mạnh từng chữ, “Nếu như Vương Trọng Sơn lão già kia biết đến thần và Cận Hằng ở Alpha, đã sớm xuất binh tới bắt, sẽ cố ý chạy đến mẫu tinh diễu võ dương oai, điều này nói rõ ông ta cảm thấy được lúc này chúng thần sẽ không mạo hiểm chạy tới Alpha.”

“Huống hồ, ngài không định đem thân giao ra, Vương Trọng Sơn sẽ không ngờ được, lần này ông ta đã dốc hết sức đập nổi chìm thuyền liễu chết đến cùng, khẳng định còn có lưu lại hậu chiêu, bây giờ mẫu tinh không chắc bị ông ta sắp xếp không ít cơ sở ngầm, một khi thần và Cận Hằng trở lại, rất có thể ở sẽ đứng ý của tên cáo già đó.”

Nghe nói như thế, đồng tử Hoàng đế đột nhiên co rụt lại, không tự chủ được một lần nữa đánh giá Yến Thù Thanh một phen.

Tuy rằng thông qua sát hạch Liệp Ứng cùng chiến dịch ở núi Thương Lan, ông đã rất tán thành năng lực của Yến Thù Thanh, nhưng lại không nghĩ rằng người thanh niên này lại suy nghĩ chu toàn như vậy, phen lo lắng này thậm chí ngay cả ông làm Hoàng đế cũng không nghĩ tới.

Trong lúc nhất thời Hoàng đế rơi trầm mặc, sau một chốc mới thấp giọng mở miệng, “Cậu mới vừa nói ”Dốc hết sức lực đập nổi chìm thuyền liễu chết đến cùng” tựa hồ có ý gì, có phải là cậu nghĩ tới điều gì.”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, “Thần cho là Vương Trọng Sơn sở dĩ lớn lối như vậy, kỳ thực rất có thể là ông ta đang chốt dạ.”

Lời này khiến hoàng đế lập tức nhướng mày, “Ồ? Tại sao lại nói như vậy?”

“Thứ nhất, không quản Vương Trọng Sơn là vì tấn công nước ta, hay là buộc ngài giao ra ”Con tin“, ông ta

hoàn toàn có thể trực tiếp tấn công mẫu tinh, mặc dù mẫu tinh binh lực sung túc trang bị mạnh mẽ, thế nhưng đế quốc đến bây giờ còn chưa có biện pháp phá hủy ”độc săn“, ông ta chỉ cần mang theo độc săn thâm nhập mẫu tinh, chúng ta căn bản bó tay toàn tập.”

“Nhưng ông ta không có làm như vậy, ông ta chọn công kích tinh cầu Alpha một nơi hẻo lánh như vậy, hơn nữa hơn một nửa trú binh đã là người của bọn họ, lần trước giao chiến, kẻ phản bội đều chạy theo bọn họ, chỉ còn dư lại một bộ phận quân Thương Kiếm rất nhỏ, ở dưới tình huống như vậy ông ta mới lựa chọn dùng độc săn công kích, nói rõ cái gì?”

Hoàng đế nheo mắt lại, đồng tử lấp loé mấy lần, “... Cậu là đang hoài nghi độc săn của bọn họ căn bản không đủ?”

“Không sai.”

Yến Thù Thanh cười nhếch lên khoe miệng, “Chính vì như thế Vương Trọng Sơn lão hồ ly kia mới có thể cố ý đi mẫu tinh phô trương thanh thế, để cho lòng người Thương Kiếm bàng hoàng, dùng dư luận bức cho chúng ta không thể không nhảy vào bẫy rập của bọn họ, cho là chỉ cần giao ra thần mới có thể tạm bảo đảm bình an.”

“Không đối gạt bệ hạ, lúc trước thần bị Trạch Long bắt cóc, chính tai nghe hteen đó nói độc săn vẫn chỉ là vật thí nghiệm, mặc dù vì lần hành động này cố ý chế tạo gấp gáp một chút, cũng tuyệt đối không đủ tấn công nước ta, bằng không bọn họ thật sự cầm trong tay bảo bối lợi hại như vậy, đã sớm tiêu diệt mẫu tinh, còn ở chỗ này cùng chúng ta phí lời làm gì.”

Nghe xong lời này, Hoàng đế nheo mắt lại, lâm vào trầm mặc, sau nửa ngày mới mở miệng nói, “Nghe tới tựa hồ có chút đạo lý, thế nhưng dù sao cũng chỉ là tình báo không có xác thực, hết thảy đều chỉ là suy đoán, cậu có bao nhiêu phần trăm chắc chắn?”

Yến Thù Thanh do dự một chút, duỗi ra một đầu ngón tay, “... Nhiều nhất vừa chỉ là một phần trăm, nhiều hơn quá khoắc lác.”

Hoàng đế sững sờ, không nhịn được thấp thấp nở nụ cười, lúc ngẩng đầu lên lại, ánh mắt sáng quắc rơi vào trên người Yến Thù Thanh, “Được rồi, ngược lại một trận sớm muộn cũng cần đánh, ngựa chết chữa thành ngựa sống, cũng không có biện pháp tốt hơn, tạm thời tin tưởng suy đoán của cậu, hai đứa có thể tạm thời không trở lại, mà phải ẩn giấu thân phận, ngày mai trầm sẽ triệu tập toàn bộ binh lực mẫu tinh trợ giúp Alpha.”

“Thù Thanh là người duy nhất sống sót sau khi bị trúng độc săn, lần lĩnh binh này cậu làm chỉ huy, Cận Hằng làm phó chỉ huy, trầm đánh cược vào một phần mười niềm tin của cậu.”

Nghe nói như thế, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng sững sờ một hồi lâu mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, quỳ xuống hành lễ, lớn tiếng quyết tuyệt nói: “Thần lĩnh mệnh, đa tạ bệ hạ!”

Hết chương 81-phần 3.

140. Chương 81-3: Phần 3

Ngày kế, viện binh bí mật của Thương Kiếm đã tới trụ sở Alpha.

Lần này, Thương Kiếm cơ hồ điều động toàn bộ bộ đội tinh nhuệ của cả nước, cùng vũ khí trang bị chiếm hạm hàng đầu, xa xa nhìn lại như một loạt Thần Long, chỉ liếc mắt nhìn cũng làm người ta cảm thấy kinh sợ.

Yến Thù Thanh mặc dù chỉ là quân hàm thiếu tá, không nên ở đây hành binh thống trận, nhưng hôm nay thân phận của anh đã được nguy trang, lại được Hoàng đế phê chuẩn, cho nên dùng tên giả “An Thanh”, mặc dù là Lý thượng tá cũng không có đối với chuyện này đưa ra dị nghị gì.

Á Hi tựa hồ thăm dò hướng đi đến núi Thương Lan của bọn họ, trong vòng mấy tiếng nhiều lần điều binh khiển tướng, tất cả mọi người biết đến trận đại chiến này đã đến lúc bùng nổ, sau khi đoàn người được tổng duyệt một lần cuối cùng trước khi ra trận, bọn họ cùng nhau trở lại lều nghỉ ngơi, chuẩn bị dưỡng sức cho trận chiến cam go ngày mai.

Trời tối người yên, ở trong núi Thương Lan chỉ có thể nghe tiếng gió vù vù, phóng tầm mắt nhìn tuyết trắng mênh mang, hạt tuyết chen lẫn bay ở trong gió, được ánh trăng chiếu xuống, giống mảnh vụn màu bạc phiêu linh ở giữa không trung, đẹp đến có chút không quá chân thực.

Toàn bộ tất cả mọi người đều đi ngủ, Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn Cận Hằng đang ngủ bên cạnh, lặng lẽ đứng dậy, mặc vào một cái áo bông đi ra khỏi lều.

Gió tuyết phát ở trên mặt, khiến đầu của anh thanh tỉnh hơn rất nhiều, mặc dù đã là hừng đông, nhưng anh lại không buồn ngủ, ngày mai vào lúc này có lẽ hết thảy đều là trần ai lạc địa, mà trong lòng anh lại còn lâu mới bình tĩnh như vẻ bề ngoài đang cố thể hiện ra.

Anh nói ra phân tích của mình, ngay cả Hoàng đế đều bị anh thuyết phục, để cho anh tự mình thống lĩnh, nhưng trên thực tế trong lòng anh lại rất rõ ràng, mặc dù trận chiến này có thể thắng cũng chỉ có thể đổi lấy thái bình ngắn ngủi.

Độc sản chỉ cần ở trong tay người Á Hi, để quốc còn lâu mới có được ngày tháng an bình, nếu muốn vĩnh viễn trừ hậu hoạn, chỉ có thể nhổ cỏ tận gốc, mà Thương Kiếm rất hiển nhiên trong khoảng thời gian ngắn không thể nghiền cứu ra biện pháp phá giải, cho nên anh chỉ có thể đánh cược.

Đánh cược Vương Trọng Sơn đầy đủ phát điên, đánh cược bản thân có thể đem ra toàn bộ độc sản của Á Hi, chỉ cần như vậy là được rồi...

“Thù Thanh.”

Phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh Cận Hằng, Yến Thù Thanh buông xuống đôi mắt, sau khi bình ổn lại tâm tình mới ngẩng đầu lên, đứng dịp thấy Cận Hằng mang theo áo khoác đi về phía anh.

“Hơn nửa đêm em không ngủ chạy tới nơi này làm gì? Vừa xoay người không thấy em, suýt chút nữa anh bị em hù chết.”

Khẩu khí của hắn vẫn cứ táo bạo, nghe tới vô cùng thiếu kiên nhẫn, nhưng lại cực kỳ cẩn thận giúp anh trùm lên áo khoác, cực kỳ tự nhiên ngồi vào vị trí giúp anh chắn gió, gơ tay đem anh ôm vào trong lồng ngực.

Yến Thù Thanh đã quen thuộc từ lâu phong cách nói một đằng làm một nẻo của hắn, hé miệng cười cười, lần này không phản bác lại chỉ là cực kỳ thuận theo dựa vào lồng ngực của hắn.

Cả người Cận Hằng theo bản năng cứng đờ, rõ ràng là hắn gơ tay ôm Yến Thù Thanh trước, vào lúc này lỗ tai của hắn lại đỏ lên, thần sắc không được tự nhiên tự ho khan mấy lần, khô cần mà nói, “... Làm gì, ngày hôm nay sao em lại giống chim nhỏ nép vào người anh như vậy?”

Lời này nếu để cho Yến Thù Thanh lúc thường nghe thấy, nhất định nhắc chân đá cho hắn một cước, vào lúc này anh lại trầm thấp nở nụ cười, “Ai bảo cân nặng của anh lớn, có thể giúp em chắn được gió.”

Cận Hằng không nhẹ không nặng hừ một tiếng, khóe miệng cũng không dễ phát giác ngẩng đầu lên, nắm thật chặt cánh tay hời, “Em còn chưa nói hơn nửa đêm em chạy ra ngoài làm gì, ngày mai... Em rất hồi hộp sao?”

“Nào có chuyện đó, hai chúng ta đều ”Người từng trải“, chỉ là đánh trận mà thôi, làm sao có thể hồi hộp đây.”

Yến Thù Thanh cười một tiếng, lắc lắc đầu, “Em chỉ là có chút nhớ Quyển Quyển.”

“Hai chúng ta ta vốn là đáp ứng nó mấy ngày liền trở về, hiện tại mắt thấy đã qua hơn nửa tháng, lâu như vậy nó không nhìn thấy hai chúng ta cũng không biết có khóc hay không.”

Cận Hằng gật gật đầu, “Yên tâm, cha anh đã đón Quyển Quyển vào cung, hiện tại có người chuyên bảo vệ nó, em không cần lo lắng.”

Yến Thù Thanh cong cong khóe miệng, “Chuyện này đương nhiên em không lo lắng, thế nhưng tiểu bàn tử này trước đây chưa từng rời khỏi em nửa bước, mỗi ngày giống như keo con voi dính vào người em, khi đó nó còn chưa biết nói chuyện, chỉ biết a a a làm nũng, làm phiền em đến mức hận không thể đem nó tặng cho người khác, nhưng bây giờ lâu như vậy không thấy nó, em thật sự rất nhớ tên thỏ con chết bầm không có tiền đồ này.”

Lúc anh nói lời này, khóe miệng vẫn luôn mang theo ý cười, lông mi thon dài thỉnh thoảng lại trông lên thần sắc trong đôi mắt.

Cận Hằng trầm mặc một chút, trực tiếp lấy ra thiết bị truyền tin của mình, “Nhớ đến con trai thì gọi cho nó, trong cung 24h có người đợi lệnh, em có thể nhanh chóng nhìn thấy nó.”

Yến Thù Thanh nhanh chóng lắc đầu, “Đừng, tiểu bản tử vào lúc này đã ngủ, đừng kéo nó dậy bảo đảm nó sẽ khóc cho anh xem.”

“Khóc thì khóc chứ, nếu như không dỗ được em có thể tắt đi.” Cận Hằng không tha thứ.

Yến Thù Thanh ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, theo dõi khóe miệng mím chặt của hắn, không nhịn được cười rộ lên, “Vậy sao anh không gọi? Có phải là anh cảm thấy nói thẳng ra chuyện này sẽ rất mất mặt, cho nên mới đem việc này giao cho em không?”

“Bảo em gọi thì em gọi đi, chỗ nào phí lời nhiều như vậy!” Cận Hằng không nhịn được nóng nảy, một đôi lỗ tai càng thêm đỏ lên rõ ràng.

Yến Thù Thanh biết rõ tính tình của hắn, cười nhún thiết bị truyền tin, tín hiệu trước sau cũng không được kết nối, thử nhiều lần đều là như thế này, cuối cùng anh thở dài đem thiết bị truyền tin trả lại cho Cận Hằng, tự nhủ, “Dù sao trở về nhà còn có thể nhìn thấy nó, vào lúc này gọi không được... Cũng tốt.”

Điểm chú ý của Cận Hằng toàn bộ đều đặt vào nửa câu đầu, vừa định cường điệu chính mình một chút cũng không nhớ tới thằng nhóc ngốc kia, Yến Thù Thanh mở ra thiết bị truyền tin của mình, chiếu ra một đoạn video Quyển Quyển.

Đứa nhỏ cong lên cái miệng ở trên giường giống như rùa đen nhỏ bò đến bò đi, trong miệng a a a a cười đến không ngậm lại được, trong video Yến Thù Thanh cố ý cầm một cái bánh bao màu vàng đưa nó, nói đứng lên liền cho nó ăn, đứa nhỏ tin là thật, lăn vài vòng mới giống như quả cầu thịt, mới chấp chững đứng lên, cười khanh khách nhào về phía ba ba, kết quả mới vừa bước ra một bước liền ngã xuống phịch một cái, Yến Thù Thanh cười đến ngứa tới ngứa lui, cực kỳ ác liệt đem bánh bao vàng trong tay ăn vào trong bụng, đứa nhỏ tức giận quơ quơ đấm nhỏ, một đầu chui vào trong chăn.

Cận Hằng nhìn chằm chằm Quyển Quyển trong video, con mắt sắc bén thâm thúy trở nên mềm mại, qua rất lâu mới thấp giọng nói, “Thù Thanh, chờ sau khi trận này khi đánh xong, chúng ta liền từ chức đi.”

“Tìm một tinh cầu non xanh nước biếc, mang theo con trai ngu xuẩn, chỉ có một nhà ba người chúng ta, mua một biệt thự nhỏ, không cần quá lớn, đủ sống là được, thế nhưng nếu em thích lớn chúng ta liền mua cái lớn, tiền em không cần lo lắng, anh có tiền, em chỉ cần sống tốt là đủ rồi, đương nhiên nếu như em đồng ý sinh thêm cho Quyển Quyển một đứa em trai cũng không tồi, đương nhiên em gái càng tốt hơn, như vậy cũng coi như là nhi nữ song toàn.”

“Đúng rồi, em thích kiểu nhà như thế nào? Thôi, không quan em thích kiểu gì cũng không đáng kể, mà

phải có bể bơi, chúng ta còn chưa có thử qua ở trong nước làm chuyện đó...”

Cận Hằng liên tục lẩm bẩm, nghĩ đến cái gì nói cái đấy, lời nói ra mấy lần khiến Yến Thù Thanh mắt trợn trắng, thế nhưng có thể hiềm thấy nhìn thấy bộ dạng tên mặt than này tinh thần phấn chấn, anh không đành lòng ngắt lời, một lát sau mới buông xuống con mắt gật đầu cười.

“Được.” Có thể đi cùng với anh thì cái gì cũng tốt.

Hết chương 81-phần 3.

141. Chương 82-1: Phần 1

Bầu trời nổi lên ánh sáng trắng, ánh mặt trời chiếu sáng núi tuyết Thương Lan.

Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng dựa sát vào nhau ở trong lều vải ngủ say, ngày hôm qua hai người nói chuyện quá muộn, vừa bắt đầu Cận Hằng còn nghiêm trang mặc sức tưởng tượng tương lai, sau đó cho tới vấn đề trang trí bể bơi cùng nhà bếp, không biết làm sao đột nhiên nổi lên tà niệm, lôi kéo Yến Thù Thanh trở lại lều bạt bắt đầu số sàng, nơi này hôn nhẹ nơi đó sờ sờ, làm cho Yến Thù Thanh đỏ khóc đỏ cười, không nhịn được đập hân hai cái.

Hai người hồ đồ một trận, rất nhanh liền mệt mỏi, chờ đến khi dựa vào nhau ngủ, tâm tình khẩn trương trước trận đại chiến cũng tan thành mây khói.

Một tia ánh sáng đánh vào trên mặt Cận Hằng, hắn trở mình đem Yến Thù Thanh ôm vào trong ngực, tiếp tục ngủ, lúc này bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo chói tai, hai người vẫn luôn cảnh giác trong nháy mắt đồng thời mở mắt ra.

“Cảnh báo công kích?” Cận Hằng cười lạnh một tiếng, sắc mặt đột nhiên âm trầm lại.

Yến Thù Thanh cấp tốc ngồi xuống, thần sắc đã trở nên tỉnh táo, “Xem ra lão hỗn đản này đã không thể chờ đợi.”

Vừa mới dứt lời, thiết bị truyền tin của hai người cùng nhận được tình hình quân địch: Quân Á Hi đã điều phối binh lực, bắt đầu đến gần núi Thương Lan!

“Truyền lệnh xuống, các tổ vào chỗ hành động, chuẩn bị khai chiến!”

Ra lệnh một tiếng, trận này không cách nào tránh khỏi màn mở đầu ác liệt, thoáng nháy mắt, núi Thương Lan yên tĩnh lâm vào bên trong một mảnh chiến hoả của quân địch.

Bên trong chiến hạm tổng chỉ huy, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng đang khẩn trương bài binh bày trận, binh lính thăm dò bước nhanh chạy tới, “Trưởng quan! Tiền tuyến phát tới chiến báo, đội tiên phong của quân địch điều động hai chiếc chiếm hạm, mười đài cơ giáp, nhìn ra binh lực không tới 200 người.”

Vừa nghe lời này mấy sĩ quan không nhịn được cười ầm lên, “Bọn họ thật sự coi thường Thương Kiếm của chúng ta, dĩ nhiên chỉ phái ít người như vậy.”

”Đừng quên trong tay bọn họ có độc sắn, món đồ kia có thể sánh bằng mười mấy người.”

“Cậu là nói bọn họ vừa ra quân sẽ dùng món đồ này?”

Một sĩ quan trong đó nhíu mày thật chặt, một người khác gật gật đầu, “Cẩn thận thì hơn, binh lực của chúng ta có hạn, cũng không thể chơi vật lộn với bọn họ.”

Nói xong sĩ quan ngẩng đầu lên đối với Yến Thù Thanh chào một cái, “Trưởng quan, để thuộc hạ đi đi, quân địch nhân số ít như vậy, chúng ta chỉ cần phái ra binh lực tương đối như vậy đủ rồi, thuộc hạ trước đi thăm dò tìm tòi hư thực của bọn họ, nếu là có độc sắn liền lập tức lui lại, nếu là không có, băng vào thực lực binh lính của Thương Kiếm nhất định đánh bọn họ một đi không trở lại!”

Lời này đưa tới mấy sĩ quan xung quanh tán thành, “Đúng a, An chỉ huy, chúng ta vừa ra quân còn chưa thăm dò lai lịch của bọn họ, thực sự không dễ phát binh, không bằng để cho một đội tiên phong trước tiên đi thăm dò nội tình.”

“Thế nhưng vạn nhất bọn họ thật sự mang theo độc sắn, chỉ bằng quân lính của chúng ta làm sao có khả năng phòng được bọn họ.”

Cả đám vì thế tranh luận, liên tục nhìn chăm chăm vào Yến Thù Thanh trầm mặc này giờ, lúc này anh gơ tay ngắt lời bọn họ, “Được rồi không cần ầm ĩ, Trương Xà, Vương Hâm truyền mệnh lệnh của tôi, toàn bộ binh lực hỏa lực đợi lệnh, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đánh một trận ra hồn.”

Lời này vừa nói ra đã bác bỏ kiến nghị của các sĩ quan ở đây, cả đám ngẩn người một chút mới vội vàng nói, “Trưởng quan, chúng ta hỏa lực có hạn, đối phó với quân địch ít ỏi như thế, binh lính tiên phong không cần khoa trương như vậy, giết gà cần gì dùng tới đao kiếm a.”

Quyết định này khiến Cận Hằng đứng ở bên cạnh vẫn luôn trầm mặc cũng không nhịn được liếc mắt nhìn anh, mà thần sắc của Yến Thù Thanh vẫn là thủy chung trầm ổn, ánh mắt sáng quắc nói, “Lúc trước chúng ta vẫn luôn bị Á Hi ức hiếp, cũng bởi vì kiêng kỵ độc sắn, vẫn không thể thoải mái tay chân, kết quả thế nào?, chúng ta vẫn luôn bại dưới tay bọn họ! Trận đầu ra quân, ảnh hưởng đến sự tự tin cùng sĩ khí của binh lính, nếu như chúng ta không thể chiến trận đầu cho ra hồn, trận phía sau sẽ đánh như thế nào? Một trận chúng ta nhất định phải thắng, hơn nữa nhất định phải thắng đẹp mắt!”

Lời nói này xong, mấy vị sĩ quan rốt cuộc nói không ra dị nghị, cùng kêu lên nhận mệnh sau đó quay người rời khỏi phòng chỉ huy.

Chốc lát, mệnh lệnh của Yến Thù Thanh truyền khắp toàn quân, hết thấy quân tinh nhuệ cùng chiến hạm vũ khí hàng đầu của Thương Kiếm đồng thời ra trận, giống như biển động ùn ùn kéo đến, hướng về phía binh lính Á Hi đánh tới.

Chiến hỏa tràn ngập, trước mắt ánh lửa không ngừng lập loè, chờ đến khi phòng chỉ huy gian chỉ còn hai người, Cận Hằng thấp giọng mở miệng, “Thù Thanh, em mới vừa nói không phải toàn bộ lý do đúng không? Em không phải là người mạo hiểm như vậy.”

Yến Thù Thanh quay đầu lại, nhìn Cận Hằng liếc mắt một cái nhếch lên khóe miệng, “Nếu biết em mạo hiểm quyết định, làm sao anh không ngăn cản? Em nhớ kỹ lúc trước xuất chinh, anh thích nhất làm trái ý của em, còn đặc biệt chuyên quyền độc đoán, ngay cả câu giải thích cũng không nói liền trực tiếp ra lệnh.”

“Chuyện lúc trước nói lại làm gì.” Trên mặt Cận Hằng chợt lóe lên thần sắc không được tự nhiên, không mặn không nhạt bĩu môi, “Lại nói lần này em là lãnh đạo của anh, anh cực kì sợ, đương nhiên phải nghe lời em.”

Yến Thù Thanh bật cười liếc nhìn hắn một cái, “Mau quên đi thôi, anh còn không biết anh, anh ngay cả Hoàng đế còn không sợ, biết sợ em?”

Bởi vì em là lão bà đại nhân của anh, anh có thể không sợ, Cận Hằng ở trong lòng bổ sung một câu, cũng rất sáng suốt không có nói ra, vội ho một tiếng nghiêm trang nói, “Bởi vì anh biết đến em làm việc tự nhiên có đạo lý.”

Tên này đang vỗ mông ngựa sao...

Yến Thù Thanh ở trong lòng chà chà hai tiếng, không nghĩ tới cục gỗ này bây giờ lại học nói lời ngon tiếng ngọt, “Lời khen này em không nhận, em chỉ muốn ép lão già tức đến nổ phổi mà thôi.”

“Ép?”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, “Lần này Á Hi chỉ phái ít người như vậy đến đánh trận đầu, chỉ sợ không phải bị thắng lợi làm choáng váng đầu óc, chính là mang theo độc sản mà đến, thế nhưng anh đừng quên trong tay bọn họ độc sản có hạn, không thể vừa ra quân liền sử dụng toàn bộ, cho nên chỉ có thể coi lão già kia quá mức ngông cuồng, cho là chỉ dùng ngần ấy binh có thể đánh bại chúng ta.”

“Cứ như vậy, tuy rằng em phái ra binh lực đầy đủ ứng phó đội tiên phong của quân địch, thế nhưng lực lượng ngang nhau thắng bại khó phân, cho dù có thể thắng, cũng thắng không thoải mái, căn bản không có cách nào đả kích lão già kia.”

“Cho nên em muốn sử dụng lực lượng toàn quân, trước tiên mạnh mẽ đánh Vương Trọng Sơn mấy cái bạt tai, làm cho ông ta liên tục lùi bước, đến lúc không thể không sử dụng độc sản, chúng ta cũng đã thành công một nửa.”

“Vậy sau khi làm cho Vương Trọng Sơn sử dụng độc sẵn thì sao?”

Lời này Cận Hằng vẫn giữ ở trong lòng, cuối cùng vẫn là nói ra miệng, hần phát hiện từ đêm qua bắt đầu ngay cả hần thậm chí có chút không hiểu tâm tư Yến Thù Thanh.

Đối phương đến cùng đang tính toán gì? Yến Thù Thanh cần phải hiểu coi như bức ra độc sẵn, Thương Kiêm vẫn là không có biện pháp đối phó, chỉ có thể cứng đối cứng liều chết, thế nhưng Thù Thanh vì sao lại nói chuyện này đã thành công một nửa?

Nghe nói như thế, ngón tay cầm bút của Yến Thù Thanh dừng lại, ngẩng đầu lên bất đắc dĩ cười cười, “Sao anh có thể hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy, sau khi bức ra độc sẵn còn có thể làm sao, đương nhiên là đánh lại, bằng không còn có thể làm sao.”

Lời này không phải đáp án Cận Hằng muốn, nhưng hần lại không tìm được điểm sai, đúng đấy... Chỉ có thể đánh, nếu không còn có thể có biện pháp gì khác? Thế nhưng điều này hiển nhiên không phải đáp án hần muốn.

“Thù Thanh, em biết anh không phải hỏi cái này —— ”

Lời Cận Hằng còn chưa nói hết, chiến hạm đột nhiên lay động kịch liệt một chút, một viên đạn trực tiếp bay qua chiến hạm, suýt chút nữa đập phải cửa kính phòng chỉ huy, lúc này binh lính vội vàng vàng chạy tới, trên mặt lộ ra thần sắc vui sướng, “Trưởng quan! Chúng ta thắng! Binh lính Á Hi bị chúng ta đánh tề ra quần, đội tiên phong của bọn họ chỉ có đi mà không có về, hiện tại Á Hi đã bắt đầu cuộn cuộn không ngừng phái binh tới bên này, nhìn ra lần này nhân số cùng hỏa lực của bọn họ gấp mười mấy lần trước, xin trưởng quan chỉ thị, trận sau hành động thế nào!”

“Rất tốt.” Yến Thù Thanh nhú lại lông mày, lộ ra nụ cười vui vẻ, “Quân địch vận dụng độc sẵn chưa?”

Binh lính thăm dò lắc đầu một cái, “Không có, một viên đạn độc sẵn cũng chưa thấy, bọn họ vẫn luôn dùng lửa đạn bình thường, thế nhưng nói đến rất kỳ quái, mấy lần trước giao phong, độc sẵn trong tay Á Hi chỉ cần nghe thấy tên thôi cũng đã biến sắc, kết quả trưởng quan ngài và phó chỉ huy vừa đến, Á Hi ngược lại ngay cả cái rắm cũng không dám thả.”

“Được rồi, bớt nịnh hót, truyền lệnh xuống, không quân Á Hi đến bao nhiêu người, chỉ cần chưa thấy độc sẵn, liền không tiếc dùng tất cả hỏa lực đánh đối, tiến công toàn diện.”

“Dạ!” Binh lính thăm dò cười hì hì, lĩnh mệnh chạy ra ngoài.

Yến Thù Thanh bưng cốc trà uống một hớp nước, nở nụ cười nhìn Cận Hằng nháy mắt mấy cái, “Chúng ta thật đã đoán đúng, trong tay lão hồ ly kia nhất định không có bao nhiêu độc sẵn, mới chậm chạp không nỡ lòng lấy ra, như vậy càng tốt hơn, đỡ phải để cho ông ta giấu giấu diếm diếm, đến lúc đó sẽ dẫn đến hậu họa.”

Phía ngoài khói thuốc súng chiến hỏa xuyên thấu qua cửa sổ chiếu đến bên trong chiếm hạm, vừa vịn chiếu vào trên người Yến Thù Thanh, làm nổi bật gương mặt ôn nhuận đoan chính của anh, nhìn dáng dấp bình tĩnh của Yến Thù Thanh, trong lòng Cận Hằng vẫn luôn có loại cảm giác xấu, thế nhưng cụ thể là cái gì hẳn không nói ra được, đến lúc ngẩng đầu đối diện ánh mắt quan tâm của Yến Thù Thanh, hẳn nhếch miệng cười cười, “Đúng a, lãnh đạo đại nhân liệu sự như thần, tôi làm phó chỉ huy hiện tại cơ bản xem như là ăn không ngồi rồi.”

Yến Thù Thanh bưng chén lên cười cười, cốc trà che khuất khoe miệng của anh, tựa như che giấu tâm tình của mình, dùng âm thanh chỉ có bản thân nghe thấy nhẹ giọng nói, “Anh cũng không thể ăn không ngồi rồi, sau này phải nhờ anh thay em thống lĩnh.”

Hết chương 82-phần 1.

142. Chương 82-2: Phần 2

Chiến đấu giằng co đúng một ngày, đến khi mặt trời sắp phải xuống núi, vẫn cứ không có kết thúc.

Đại quân Thương Kiếm thắng như chẻ tre, dễ dàng đoạt lấy quyền chủ động từ Á Hi, một đường đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, mà quân Á Hi liên tục bại lui, trước sau bị động chịu đòn, nhưng vẫn không có khởi động độc sản.

Trong lúc không ít binh lí Thương Kiếm bình cho là trước khi trời tối có thể kết thúc chiến đấu, tình thế lại đột nhiên đột biến, trong trận đột nhiên xuất hiện một cơ giáp màu xám, chuyển động nhanh như chớp, lực sát thương rất lớn, tướng sĩ bình thường cơ hồ không có cách nào chống đối, ngay cả binh lính điều khiển cơ giáp của Thương Kiếm cũng không phải là đối thủ của người này.

Tình báo nhanh chóng truyền đến bên trong buồng chỉ huy, Lý thượng tá vừa nhìn thấy hình ảnh truyền tới mấy truyền tin, liếc mắt một cái liền nhận ra cơ giáp màu xám kia.

“Đây không phải là Triệu Cương.”

“Triệu Cương?” Cận Hằng hơi nhíu mày, mặt không thay đổi nhìn hình ảnh liếc mắt một cái, “Lai lịch gì?”

Nhắc tới người này, Lý thượng tá nắm chặt nắm đấm, “Tên này là tổng Thống lĩnh Á Hi, mấy lần trước đối với chúng ta khởi động độc sản, chính là tên này dẫn binh, thân thủ của Triệu Cương rất tốt, ban đầu ở quân bộ Á Hi cũng là nhân vật ghê gớm, lần này chúng ta chết rất nhiều người, tên này ”Không thể không kể công“!”

Cận Hằng lạnh nhạt nhíu mày, “Nhá, nghe tới hình như rất lợi hại.”

“Đúng phi thường lợi hại, gã vẫn luôn tự xưng là thiên tài điều khiển cơ giáp của Á Hi, trên mặt đất có lẽ vũ lực không cao, chỉ khi nào tên này tiến vào cơ giáp chạy đến trên trời, có thể coi bầu trời chính là thiên hạ của tên này, lúc trước chúng ta có không ít binh lính cơ giáp bại dưới tay tên này này.”

Nghe đến hai chữ “Thiên tài”, Cận Hằng suýt nữa tỏ ra khinh thường, còn không đợi nói chuyện, Yến Thù Thanh bên cạnh vẫn luôn trầm mặc trước tiên cười đứng lên, “Người dám tự xưng là thiên tài đều là đồ ngu, nếu như tên này là tổng Thống lĩnh của lần hành động này, vậy khẳng định là người tâm phúc của Vương Trọng Sơn, vậy hôm nay tôi liền đi tự mình gặp gỡ vị ”Thiên tài” này.

“Em là tổng chỉ huy, không thể có chuyện, em ở lại chỗ này, ta đi.”

Cận Hằng lập tức chặn lại đường đi của Yến Thù Thanh, những người khác cũng không dám nói gì nữa, dù sao lúc trước từng xem qua bản lĩnh hai người thao túng cơ giáp, lúc này trừ hai người bọn họ cũng không có ai có thể ngăn được Triệu Cương.

Nói xong lời này, Cận Hằng xoay người rời đi, Yến Thù Thanh kéo hắn lại, “Anh đi vội vã như vậy làm gì, em cũng không nói không cho anh đi.”

Nói xong anh tiến đến bên tai Cận Hằng nhỏ giọng nói vài câu, gương mặt Cận Hằng vẫn duy trì thần sắc lạnh lẽo cứng rắn lúc này lại chậm rãi dịu xuống, nhíu mày liếc mắt nhìn Yến Thù Thanh, “... Em xác định biện pháp này hữu hiệu?”

“Không từng thử làm sao biết có tác dụng hay không.”

“Nếu như biện pháp này của em không có tác dụng, phải nghe lời anh ngoan ngoãn trở về, đừng thể hiện.”

“Được được được, nghe lời anh được chưa.” Yến Thù Thanh hai tay chấp tay trước ngực lộ ra biểu tình tội nghiệp, lỗi tai Cận Hằng đỏ lên, vội kéo Yến Thù Thanh nhanh chóng bước ra khỏi phòng chỉ huy.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ gian nhà chỉ còn dư lại một đám sĩ quan mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, bọn họ cảm thấy mình tựa hồ đã bị gạt qua một bên, không nhận được ở trong lòng rít gào: Hai người lằng lể nói hồi lâu, ngược lại cũng nên nói cho chúng tôi biết “Biện pháp này” rốt cuộc là gì a!

Gió cuốn hoa tuyết càng thổi càng mãnh liệt, Triệu Cương một quyền đánh bay một binh lính cơ giáp, nhào tới móc ra súng nhắm ngay đầu của người kia, bừa bãi nở nụ cười, “Một đám vô dụng, không đỡ nổi một đòn.”

Đạn “Ầm” một tiếng ra khỏi nòng, trong nháy mắt ẩn xuống cò súng, đạn lệch khỏi quỹ đạo, lập tức đánh bay.

Triệu Cương đột nhiên vừa quay đầu lại, còn không đợi thấy rõ bóng người, một cước liền đem gã trực tiếp đá bay.

Gã nặng nề ngã ở trên tảng đá, một bộ cơ giáp màu trắng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt gã, súng bắn pháo trực tiếp bắn về phía đầu của gã.

“Con mẹ nó!” Triệu Cương mắng to một tiếng, lặn khỏi chỗ, đột nhiên bay đến không trung, “Mày là ai, trước đây ở bên trong đám cầu binh Thương Kiếm, làm sao chưa từng thấy mày!”

“Bởi vì mày là cầu, đương nhiên không nhìn thấy người.” Yến Thù Thanh cười lạnh một tiếng, cùng cũng bay đến không trung, cánh tay phải biến thành một thanh trường đao, vọt thẳng bổ tới Triệu Cương.

“Con mẹ nó mày muốn chết!” Triệu Cương không ngừng xì cười một tiếng, giơ tay nắm lấy lưỡi dao của Yến Thù Thanh, “Báo lên tên của mày, nếu không muốn làm vong hồn vô danh trong tay tao.”

Nói xong gã rút ra súng ra trực tiếp nhắm vào nguồn năng lượng của Yến Thù Thanh, chỉ cần bắn trúng nguồn năng lượng sẽ bị cắt đứt, chỉ bằng thời khắc này cũng có thể khiến Yến Thù Thanh ở trên không trung trực tiếp ngã chết.

Nhưng một giây trước khi gã nổ súng, người trước mắt đột nhiên không thấy đâu, còn giống như quỷ mị, chỉ một thoáng vọt đến sau lưng của gã, trong nháy mắt toàn thân Triệu Cương đột nhiên nổi lên một lớp da gà, mặc dù gã vẫn luôn tự xưng là thiên tài, cũng không cách nào cùng cơ giáp hợp hai làm một đạt đến tốc độ như thế này!

Trong nháy mắt này phẳng phát thời gian như đóng lại, bên tai truyền đến âm thanh, “Tao là tổng chỉ huy lần hành động này của Thương Kiếm, thế nhưng tao sẽ không nói ra tên của mình, bởi vì mày sắp phải chết rồi.”

Vừa dứt lời, Triệu Cương phút chốc quay đầu lại, giơ tay chính là một súng, vừa vặn phía sau dĩ nhiên đã không có một bóng người, mà trong nháy mắt gã xoay người lại, đột nhiên bị một luồng sức mạnh khổng lồ phía sau lưng bắn trúng, gã trực tiếp phun ra một ngụm máu, thành linh nhìn thấy một bộ cơ giáp màu đen chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trước mặt gã.

“Mày... Con mẹ nó mày là ai?”

Gã bị hai người giống như “Hắc Bạch Vô Thường” làm cho mộng mị, gã nghĩ tốc độ của mình đã rất nhanh, lại không nghĩ rằng gặp được cao thủ chân chính, hơn nữa còn gặp được cả hai người.

Cận Hằng căn bản không cùng gã phí lời, tới liền đánh, động tác của hắn tàn nhẫn ác liệt, người mặc cơ giáp màu đen như sứ giả địa ngục, chiêu nào chiêu nấy đều là chiêu thức đoạt mệnh, Triệu Cương vốn đang có thể chống đối, thế nhưng vừa nãy bị thương, tốc độ hoàn toàn không giống lúc trước, mặc dù trong tay gã cầm súng, mà Cận Hằng không có bất kỳ vũ khí nào, vẫn cứ bị đánh không hề có lực trở tay.

Cận Hằng có vô số cơ hội có thể trực tiếp giết gã, thế nhưng hắn lại giống như con mèo bắt chuột, chính là không cho Triệu Cương một cái sáng khoái, lúc này hắn một quyền đập tới, Triệu Cương từ trời cao mạnh mẽ rơi xuống, Cận Hằng nhận được tín hiệu của Yến Thù Thanh, cố ý chậm nửa nhịp, để Triệu Cương có

cơ hội chạy trốn, “Không cẩn thận” để cho gã chạy đi.

Bên trong chiến hạm của Á Hi, tất cả mọi người đứng tại chỗ sợ hãi đến nỗi không dám thở.

“Ầm” một tiếng cốc vỡ nát một chỗ, Vương Trọng Sơn đột nhiên vỗ bàn một cái, âm lệ híp mắt, “Cậu nói cái gì?!”

Trên người Triệu Cương vết thương chằng chịt quỳ trên mặt đất, cẩn thận mở miệng, “... Thuộc hạ đều nói thật, Thương Kiếm không biết từ đâu nhô ra hai người rất lợi hại, thuộc hạ không địch nổi hai người đó, thực sự không phải là đối thủ của bọn họ, nếu không phải nắm lấy cơ hội chạy về, khả năng giờ khắc này đã mất mạng, xin lỗi quân tọa... Là thuộc hạ vô năng, xin ngài giáng tội.”

“Hai người lợi hại?” Vương Trọng Sơn giống như một con mãng xà chiếm giữ chỗ ngồi trên cao, nguy hiểm nheo mắt lại, “Ngay cả cậu cũng không phải là đối thủ của bọn họ, khẳng định bọn họ không phải nhân vật tầm thường, thấy rõ mặt của bọn họ không?”

“... Thuộc hạ, thuộc hạ vô năng... Bọn họ mặc cơ giáp, thuộc hạ không thấy rõ...”

“Phế vật!” Vương Trọng Sơn nhanh chân tiến lên đạp một cái, khiến Triệu Cương ngã lăn trên đất, “Bị người ta đánh tề ra quần nhưng ngay cả đối phương là ai cũng không biết rõ, cậu còn dám trở về phục mệnh!”

“Thuộc hạ biết sai... Thuộc hạ biết sai! Tuy rằng không thể nhìn thấy tướng mạo bọn họ, mà một người trong đó nói tên đó là tổng chỉ huy trận chiến lần này, thế nhưng thuộc hạ nghe thấy thanh âm của người đó rất xa lạ, thực sự đoán không ra người đó là ai.”

Không chỉ có bản lĩnh như vậy, hơn nữa phối hợp ăn ý, thậm chí một người trong đó còn là tổng chỉ huy, vậy ít nhất bọn họ phải có quân hàm cấp thiếu tá trở nên... bên trong quân bộ Thương Kiếm có người như vậy sao?

Vương Trọng Sơn híp mắt trầm mặc chốc lát, trong đầu đột nhiên có cái gì chợt lóe lên: Chẳng lẽ là Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh?

Không không không, hiện tại Yến Thù Thanh là “bảo bối” cứu mạng của Thương Kiếm, hoàng đế lão bất tử kia bị nước chảy vào đầu mới có thể để cậu ta xuất hiện trước mi mắt của mình.

“Cậu nói lần hành động này người đó là tổng chỉ huy? Chính là người vẫn luôn điều khiển dùng toàn quân lực chiến đấu với quân ta.”

Triệu Cương gật gật đầu, “Phải là tên này, không nghĩ tới tên này lợi hại như vậy.”

“Quân tọa, ngài nói chúng ta bây giờ nên làm gì? Thương Kiêm hỏa lực mạnh như vậy, lực lượng của chúng ta hiện tại không thể chống đỡ, nếu như tiếp tục như thế sớm muộn sẽ đã tràn xe cát, thừa dịp hiện tại chúng ta còn có thực lực đánh trả, không bằng thẳng thắn đem ra độc sẵn cuối cùng, giết toàn bộ bọn cẩu Thương Kiêm!”

Nghe xong lời này, Vương Trọng Sơn cười lạnh một tiếng, “Lợi hại? Tên này lợi hại đến đâu cũng là thằng ngu.”

“Hiện tại Alpha là địa bàn của chúng ta, người này chạy đến địa bàn của chúng ta trắng trợn nổ súng, thoát nhìn thật giống như chiếm hết tiên cơ, thế nhưng đợi đến khi hết đạn hết lương thực, để xem bọn họ làm thế nào, mặc dù ở mẫu tinh Thương Kiêm có thể đưa tới tiếp tế cho bọn họ, thời điểm đó cũng là nước ở xa không cứu được lửa gần, chúng ta có nhiều thời gian hao tổn với bọn họ, một khi bọn họ không còn vũ khí, giờ chết của bọn họ sẽ tới.”

Vừa nghe lời này, đôi mắt Triệu Cương trong nháy mắt sáng lên, “Chờ bọn họ hết đạn hết lương thực, không hề còn lực lượng chống đỡ, chúng ta sẽ đem độc sẵn còn dư lại toàn bộ đều dùng tới, giết bọn họ một trở tay không kịp, át chủ bài phải dùng sau cùng, quân tọa quả nhiên cao minh.”

Vương Trọng Sơn ha ha nở nụ cười, híp con mắt nhìn gã một cái, “Vào lúc này cậu cũng không phải tên đàn.”

Tiếng cười chói tai vang vọng toàn bộ khoang thuyền, ai cũng không có chú ý tới sau lưng cơ giáp của Triệu Cương đã được dính vào một chip nghe lén, vào lúc này đối thoại của hai người không sót một chữ thuận theo tín hiệu, truyền đến thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh.

Hết chương 82-phần 2.

143. Chương 82-3: Phần 3

Chiến đấu kéo dài đến đêm khuya, vẫn không có kết thúc, tướng sĩ hai quân đều đã mệt bỏ hơi tai.

Đêm khuya gió lạnh thấu xương, tuyết càng rơi xuống càng nhanh, quân Thương Kiêm đánh đâu thắng đó, từ từ hết đạn hết lương thực, rất nhanh mất đi ưu thế lúc đầu, mà quân địch Á Hi vẫn luôn liên tục bại lui lại nắm lấy cơ hội, một lần hành động phản công, trong thời gian ngắn quân Thương Kiêm rất vất vả thắng lợi lúc này lại rơi vào thế yếu.

Như là lâm vào ký ức thất bại kinh khủng lúc trước, đại quân Thương Kiêm khí thế giảm mạnh, quân tâm tan rã, lần này thậm chí không có độc sẵn uy hiếp, đã biến thành năm bè bảy mảng, bị đánh liên tục bại lui, không thể không lần thứ hai rút về núi Thương Lan

Mà trong thời khắc mấu chốt, chủ hạm Á Hi giống như vương giả thắng lợi, bay đến vùng trời Thương Lan,

mà đi theo sau lưng nó chính là rất nhiều chiến hạm cùng phi hành khí của Á Hi, giống như mây đen bao phủ, kéo tới che ngợp bầu trời.

Lúc này hết thảy quân Thương Kiếm đã không thể lui được nữa, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng đứng ở phía trước, phía sau còn sót lại mấy chiếc chiến hạm cùng cơ giáp bay trên không trung, trên núi đêm không hết tướng sĩ cầm vũ khí, giống như cây tùng bách từng từng đứng ở đó, không hề lùi bước đứng thẳng bên trong phong tuyết.

“Các tướng sĩ, thời điểm quyết định thắng bại đã đến, ngày hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua bất luận binh lính Á Hi nào! Có lẽ chúng ta sẽ chôn thân ở đây, nhưng chúng ta là chiến sĩ để quốc, nhớ kỹ lời thề cam kết của mình, coi như chiến đến người nào, cũng chỉ có thể chảy máu không thể lùi về sau!”

Âm thanh Yến Thù Thanh vang dội xuyên thấu qua cơ giáp truyền khắp toàn bộ đỉnh núi Thương Lan, phía sau vô số tướng sĩ cùng kêu lên gào thét, “Quyết không lùi về sau ——!”

Tiếng gào kinh sợ thiên địa, phảng phất ngay cả núi Thương Lan cũng vì đó lay động.

Lúc này bên trong chủ hạm Á Hi truyền đến tiếng cười âm lệ chói tai, “Ha ha ha... Thực sự là không tự lượng sức, chỉ bằng đạn dược của các người còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại? Thực sự là chuyện cười!”

“Chư vị ở tướng sĩ ở đây, các người cần phải rõ ràng số mệnh của Thương Kiếm đã hết, thiên hạ này sớm muộn là của Á Hi chúng ta, nhà các người cũng có vợ con già trẻ, đáng giá vì một quốc gia sắp diệt vong mà hi sinh tính mạng sao, trong các người nếu như có người thức thời, hiện tại là có thể gia nhập Á Hi, bản tọa vẫn luôn vỗ tay hoan nghênh, nhưng các người nếu là một mực dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, cùng mệnh trời đối nghịch, vậy núi Thương Lan chính là nơi táng thân của các người!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng chói tai vang lên, ác mộng lần thứ hai tái hiện, hơn trăm phi hành khí màu đen giống như con ruồi phủ kín bầu trời, xếp hàng ngang, hòng súng đen ngòm trong nháy mắt nhắm ngay trên đỉnh núi.

Đây chính là độc sản khiến người ta nghe tiếng đã sợ mất mật!

Trong nháy mắt bầu không khí trên đỉnh núi trở nên ngưng trọng, Yến Thù Thanh có thể cảm giác thân thể của tất cả mọi người ở đây đang trở nên căng thẳng, ở đây tất cả mọi người rõ ràng, chỉ cần bị vật này bắn phải, một giây sau sẽ biến thành một vũng máu, thế nhưng mặc dù như vậy cũng không có bất luận binh lính Thương Kiếm nào lùi bước.

Tình hình này khiến âm thanh của người biến trong chủ hạm càng trở nên sắc bén dữ tợn, “Bản tọa cho các người thêm một cơ hội cuối cùng, hiện tại các người đầu hàng vẫn còn kịp, bằng không các người biết là kết cục gì!”

Yến Thù Thanh nhìn chằm chằm “Độc sản” đầy trời, tỉ mỉ số đếm qua số lượng, ánh mắt trầm tĩnh đến

mức dị thường, đây chính là lợi thế cuối cùng của Á Hi.

Quân Thương Kiếm vẫn không có lùi bước, bên trong chủ hạm bùng nổ ra một tiếng cười lạnh bén nhọn, “Được, đã như vậy cũng đừng mong bản tọa không khách khí, ngày hôm nay các người đều phải chết!”

Vừa dứt lời, độc sản chuyển động nòng súng chỉ chờ chủ nhân ra lệnh một tiếng, lúc này một thanh âm lại vang lên, “Chờ đã.”

Hai chữ khiến tất cả mọi người trong nháy mắt sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên phát hiện người đang nói chuyện chính là Yến Thù Thanh.

Về mặt Cận Hằng trở nên nghiêm túc, nhìn độc sản đầy trời đột nhiên nghĩ rõ ràng Yến Thù Thanh muốn làm cái gì, nắm lấy cánh tay của anh, “Thù Thanh đừng hồ đồ!”

Thế nhưng Yến Thù Thanh lại sâu sắc mà liếc hắt một cái, tránh ra cổ tay hắn, Cận Hằng hoàn toàn hoảng rồi, hắn không nghĩ tới Yến Thù Thanh dĩ nhiên vẫn luôn dự định chuyện này, trong nháy mắt tim đập đến mức sắp dừng lại, hắn tiến lên một bước lần thứ hai ngăn cản Yến Thù Thanh, vừa mở miệng âm thanh run đến đáng sợ, “Thù Thanh van cầu em... Đừng làm chuyện đó...”

Hắn làm người chưa bao giờ mở miệng cầu người khác, đây là lần thứ nhất cũng là một lần duy nhất hắn làm thế, nhưng ngay khi hắn muốn trực tiếp đánh ngất Yến Thù Thanh, ngón tay Yến Thù Thanh lại hơi động, chạm vào thiết bị truyền tin trên tay hắn, trong nháy mắt cơ giáp của Cận Hằng đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích.

Yến Thù Thanh đã sớm làm xong dự định, thậm chí không tiếc giờ trò bên trong cơ giáp của hắn.

Cách cơ giáp dày đặc, Cận Hằng chỉ có thể xuyên thấu qua màn hình liên kết nhìn thấy ánh mắt của Yến Thù Thanh, hắn giống như điên lay động công tắc cơ giáp, Yến Thù Thanh lại nói thật nhỏ, “Cận Hằng vô dụng, không có em thao tác, anh ở bên trong không ra được.”

“Em đã nghĩ rất rõ ràng, cho nên anh không cần can em, đúng rồi, còn có em yêu anh, nhớ tới cũng giúp em nói cho Quyển Quyển, nói thẳng nhóc ngốc đó... Không cần chờ em.”

Nói xong lời này, anh cắn chặt môi, tránh ra tay phải cứng như sắt thép của Cận Hằng, bên trong ánh mắt nghi hoặc của cả đám người, thân sắc kiên định quyết tuyệt đi về phía trước, chỉ chờ cho Cận Hằng một bóng lưng quật cường.

“Thù Thanh! Yến Thù Thanh ——!”

Cận Hằng ở trong cơ giáp gào thét, viên mắt toàn màu đỏ tươi, thế nhưng công tắc cơ giáp của hắn bị Yến Thù Thanh nắm ở trong tay, thậm chí âm thanh của hắn cũng không truyền được ra ngoài, chỉ có thể trở mặt mà nhìn Yến Thù Thanh từng bước từng bước rời khỏi hắn.

Nhìn cơ giáp màu trắng xuất hiện ở trước mặt, trong khoang thuyền chủ hạm truyền ra thanh âm lạnh như băng, “Cậu là ai, hiện tại bản tọa không muốn nghe bất luận người nào phí lời, nếu như cậu là người thứ nhất muốn nhận lấy cái chết, bản tọa sẽ tác thành cho cậu.”

“Lần hành động này tôi là tổng chỉ huy.” Yến Thù Thanh lấy xuống mũ bảo hiểm cơ giáp, “Cũng là người ông vẫn luôn tìm Yến Thù Thanh.”

Nói xong lời này, anh giơ tay kéo ra lớp nguy trang trên mặt, lộ ra đôi mắt màu mực cùng tóc ngắn lưu loát, một gương mặt quen thuộc trong nháy mắt lộ ra, tất cả mọi người ở đây sợ ngây người.

“... Người này chính là Yến Thù Thanh?!”

” Chính là phục tùng giả dựa vào bản lĩnh của mình gia nhập chiến đội Liệp Ưng.”

“Chuyện này... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?!”

Quân lính Thương Kiếm xông vào, bên trong chủ hạm lại rơi vào trầm mặc, giống như chưa từng hoàn hồn lại, qua đã lâu mới phát ra âm thanh, “Yến Thù Thanh? A... Yến Thù Thanh! Ha ha ha... Cậu thật đúng là năng lực, có can đảm chạy tới nơi này, bản tọa thực sự là xem thường cậu, làm sao, cậu đây là không thể chờ đợi được nữa đi tìm cái chết?”

Yến Thù Thanh không chút nào sợ sệt, khẽ cười một tiếng, ánh mắt đảo qua độc sản trên trời, “Chết? Nếu như tôi muốn chết, ông cam lòng sao, không còn tôi những binh lính ở đây sẽ bỏ qua cho ông sao.”

“Vậy cậu đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Yến Thù Thanh hé mắt, ánh mắt một mảnh bình tĩnh, “Tôi không muốn làm gì, chỉ là muốn đưa ”Thành ý” đến.”

“Thành ý? Yến Thù Thanh, cậu đừng giở trò với tôi.”

“Hiện tại chúng ta nhiều người như vậy bị ông nắm ở bên trong làm bàn tay, tôi cần gì phải giở trò.” Yến Thù Thanh hừ cười một tiếng, “Tôi nhớ tới ông đã nói, chỉ cần thấy được ”thành ý” của Thương Kiếm, có thể thả Thương Kiếm một con đường sống, hi vọng ông không có quên.”

Lời này khiến người bên trong chủ hạm không tin nổi, “Cậu muốn hi sinh bản thân để bảo vệ Thương Kiếm?”

“Đừng nói tôi vĩ đại như vậy, tôi chỉ là đơn thuần cảm thấy buồn nôn diễn xuất của ông mà thôi, tôi thừa nhận là tôi sợ độc sản của các người, binh lính Thương Kiếm còn có gia đình, tôi không muốn để cho bọn họ đưa mạng, nếu ông muốn bắt tôi, hiện tại tôi đã tay không trở gài không chặt đứng ở trước mặt ông,

ông hỏi nhiều như vậy để làm gì? Vương Trọng Sơn từ trước đến giờ vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, hiện tại làm sao đột nhiên lễ mễ như thế.”

Nghe nói như thế, Vương Trọng Sơn bắt đầu cười ha hả, “Nói tới nói lui, cậu cũng chỉ vì bản thân mình thôi, hai ta người tám lạng kẻ nửa cân, cần gì làm khó nhiều tướng sĩ vì cậu nạp mạng như vậy, nếu như cậu không phải kẻ nhu nhược trốn trốn tránh tránh lâu như vậy, binh lính Thương Kiêm cũng không bị chết nhiều người như vậy, ha ha ha...”

Lời này vừa nói, quả nhiên khiến tất cả binh lính Thương Kiêm ở núi Thương Lan rối loạn từng bình, bọn họ cũng không phải người ngu, tự nhiên nghe hiểu ý tứ Vương Trọng Sơn, thì ra Á Hi đại phi chu chương như thế chỉ là vì muốn bắt Yến Thù Thanh, nhiều người trước kia chết rồi này, cũng có vợ con già trẻ, lẽ nào bọn họ lại chết không công như vậy?

Thiệt thòi người này còn là thủ lĩnh, mới vừa rồi còn nói chiến đấu quyết không đầu hàng, bây giờ xem ra quả thực thành trò cười!

Nhìn thấy phản ứng của những người này, Vương Trọng Sơn lộ ra nụ cười vui vẻ, Yến Thù Thanh nhàu mày, thấp giọng nói, “Đừng nói nhảm, hiện tại tôi đã đứng ở trước mặt ông, hi vọng ông thực hiện cam kết, đừng làm bị thương những người vô tội.”

Vương Trọng Sơn hê hê cười ha hả, “Yến Thù Thanh, cậu cũng có ngày hôm nay, hảo, bản tọa nên đáp ứng cậu, một mình cậu đi tới, bản tọa tuyệt đối cam kết không làm khó dễ những người còn lại.”

Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, “Ông cho tôi là đứa ngốc, nếu như tôi đi tới bị các người bắt được, ông liền ra tay với bọn họ, vậy thì tôi có thể làm gì, lại nói Vương Trọng Sơn, hai ta đều là lão oan gia, tôi đã lấy ra thành ý của tôi, ông ít nhất cũng phải lấy ra thành ý của ông đi, bằng không giao dịch này thật sự rất khó giải quyết.”

“Yến Thù Thanh! Cậu cho rằng bây giờ cậu có tư cách uy hiếp bản tọa à! Đừng quên bản tọa hiện tại chỉ cần ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người ở đây đều phải chết!”

”Được a, vậy ông hạ lệnh đi, người ở đây chết thì tôi cũng chết, đến lúc đó tôi chết, để xem ông làm sao báo kết quả cho Á Hi.

Một câu nói của Yến Thù Thanh khiến Vương Trọng Sơn nhất thời đứng im tại chỗ, nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc phía xa xa, ông ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng không phải không thừa nhận Yến Thù Thanh vừa vặn chọn đúng chỗ hiểm của ông ta.

Người này không thể giết, cũng không thể dùng những người khác uy hiếp cậu ta, bởi vì một khi cậu ta không cao hứng lại tự sát, tất cả mọi chuyện đều là dã tràng xe cát!

Chỉ chốc lát sau, ở dưới con mắt mọi người, Vương Trọng Sơn dĩ nhiên từ bên trên thang mây từng bước đi xuống.

Thang mây ở giữa hai người kéo ra một cái cầu kim loại, Vương Trọng Sơn đối trá nở nụ cười, “Cậu là cố nhân của tôi, cửu biệt gặp lại, bản tọa tự mình đến đón cậu, có đủ thành ý hay không?”

Yến Thù Thanh đứng tại chỗ, nhìn gương mặt cáo già kia, đôi mắt bất động thần sắc híp một chút, thế nhưng vẫn cứ đứng tại chỗ không hề bị lay động.

Gân xanh trên trán Vương Trọng Sơn trên trán nhảy mấy lần, hận không thể một súng bắn nổ đầu Yến Thù Thanh, thế nhưng ông ta lại không thể làm gì, chỉ có thể mặt âm trầm đi về phía trước, lúc này mấy thị vệ bên cạnh vội vàng ngăn cản ông ta, “Quân tọa, cẩn thận tên này giờ trò lừa bịp, ngài không thể tới!”

Vương Trọng Sơn cười lạnh một tiếng, “Hiện tại tính mạng của binh lính Thương Kiếm đều nằm ở trong tay bản tọa, tên này không dám làm gì đâu, trừ phi chính cậu ta không muốn sống nữa, yên tâm, nếu như cậu ta dám động thủ với bản tọa, nơi này nhiều nòng súng như vậy, người chết trước chính là quân lính Thương Kiếm, một hồi không có mệnh lệnh của bản tọa, ai cũng không được nổ súng.”

Nói xong lời này, ông ta mặt âm trầm từng bước từng bước đi về phía Yến Thù Thanh, mãi đến tận khi đứng ở xa nòng súng của quân lính Á Hi, ông ta mới nhìn Yến Thù Thanh nhướng mày.

Dưới vô số họng súng đen ngòm, Yến Thù Thanh bất đắc dĩ mở tay ra, đem một khẩu súng duy nhất có ở trên người từ trên không trung ném xuống, cơ giáp từ trên người cởi ra, rốt cuộc không còn bất cứ uy hiếp gì.

Vương Trọng Sơn âm lệ nhếch lên khóe miệng, đi tới trực tiếp dùng một khẩu súng để vào trán của anh, “Yến Thù Thanh, sau khi về Á Hi bản tọa nhất định sẽ cẩn thận chiêu đãi cậu.”

Lời này vang lên bên tai, ánh mắt Yến Thù Thanh nhìn về thiết bị truyền tin trên cổ tay cầm súng của Vương Trọng Sơn, khẽ cười một tiếng, “Vậy tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh!”

Vừa dứt lời, anh tựa như tia chớp đột nhiên vặn cổ tay Vương Trọng Sơn.

Vương Trọng Sơn theo bản năng nổ súng, lại đột nhiên dừng lại hai tay, trong chớp mắt thoáng qua, Yến Thù Thanh cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt xung quanh hoàn toàn đại loạn, đột nhiên giành lại thiết bị truyền tin của Vương Trọng Sơn, mạnh mẽ nhấn một cái, trong giây lát độc sản đầy trời giống như bị nam châm hút lại, vây quanh anh và Vương Trọng Sơn.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, thậm chí tất cả mọi người còn không có thời phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì, Yến Thù Thanh lấy ra một viên đạn tụ năng giấu ở trong người ——

“Ầm!” Một tiếng rung chuyển trời đất tiếng nổ mạnh vang lên, từng đợt khói lửa đột nhiên bốc lên, khiến toàn bộ bầu trời nhuộm thành màu đỏ như màu máu, không chỉ bao phủ lấy Yến Thù Thanh cùng Vương Trọng Sơn, cũng khiến độc sản cuối cùng của Á Hi hủy hoại trong một ngày.

Kịch liệt nổ tung khiến rất nhiều người ở đây bị hất tung lên mặt đất, ngọn lửa màu đỏ tràn ngập thiên địa, trong nháy mắt không nhìn thấy tung tích của Yến Thù Thanh, lúc này cơ giáp của Cận Hằng rất cục khôi phục như thường, hắn tựa như điên vậy chạy về phía trước, thế nhưng liệt hỏa lại làm cho hắn nửa bước khó đi.

“Yến Thù Thanh ——!” Hắn quỳ trên mặt đất, toàn thân kịch liệt run rẩy, nhìn yên hoà đầy trời, thậm chí ngay cả bò cũng không bò dậy nổi.

Hắn cứ như vậy dễ dàng mất đi người hắn yêu nhất... Giống như hạt cát trong tay, còn không đợi nắm chặt đã biến mất rồi.

Thời khắc này hắn cuối cùng đã hiểu ra rồi, Yến Thù Thanh lúc trước nhắc tới câu kia “Sau này nhờ anh em thay em thống lĩnh toàn quốc” rốt cuộc là ý gì, bởi vì đối phương đã sớm nghĩ cùng độc sản đồng quy vu tận, vì Thương Kiếm vĩnh viễn trừ hậu hoạn, cho nên mới đem hết thảy chuyện còn lại giao lại cho hắn.

Lúc này quân lính Thương Kiếm từ bên trong khiếp sợ cực lớn phục hồi tinh thần lại, triệt để hiểu ra ý tứ Yến Thù Thanh, lúc trước cố ý giấu kỹ vũ khí cùng chiếm hạm đốc toàn bộ lực lượng, không còn độc sản, cầu Á Hi không đỡ nổi một đòn!

“Giết a ——!”

Một tiếng gào thét vang vọng đất trời, quân Á Hi hốt hoảng mà chạy.

Đêm đó quá mức dài đằng đặc, may là sắp tảng sáng.

Hết chương 82-phần 3.

144. Chương 83-1: Phần 1

Một trận tuyết lớn bao trùm bị máu tươi nhuộm đỏ núi Thương Lan.

Đêm hôm đó khói thuốc súng tràn ngập, tinh phong huyết vũ, tiếng reo hò gào thét vang vọng toàn bộ đỉnh núi, sự hi sinh của Yến Thù Thanh làm khơi dậy tinh thần chiến đấu của các tướng sĩ, mỗi người đều giết đỏ cả mắt rồi, mà quân Á Hi triệt để mất đi độc sản cùng Vương Trọng Sơn lại giống như chó mất chủ, quân lính tan rã, trong một đêm cơ hồ toàn quân bị diệt, mà tàn binh còn dư lại cũng đều phải quy hàng.

Trận thắng lợi này, rất nhanh truyền khắp toàn quốc, cả nước vì đó phấn chấn, mà Á Hi cơ hồ vận dụng binh lực toàn quốc, bởi vậy nguyên khí đại thương, không có khả năng xâm phạm Thương Kiếm, vì đối lấy tù binh, hoàng đế Á Hi không thể không thành lập tuyên ngôn đầu hàng, kí xuống hiệp ước hoà bình vĩnh viễn không bao giờ xâm phạm, trận toàn thắng này của Thương Kiếm cuối cùng cũng kết thúc hai mươi

mấy năm phân tranh của hai nước, thế nhưng chuyện này để nói sau.

Một hồi phong ba qua đi, mầu tinh để quốc khôi phục phồn hoa cùng an bình của ngày xưa, mà bên trong bệnh viện quân bộ, Cận Hằng nằm ở trên giường bệnh lại chậm chạp chưa tỉnh.

Hắn như là rơi vào một hồi mộng cảnh không có đầu đuôi, dù như thế nào cũng không mở mắt ra được.

Ở trong mơ, hắn lại trở về núi Thương Lan, khi đó đại chiến vẫn không có mở màn, quân Á Hi đang điên cuồng dùng độc săn càn quét, hắn và Yến Thù Thanh cùng trú binh Alpha du đảng khắp nơi, mỗi ngày không có chỗ ở cố định, ngày ngày ở trong hang núi lạnh lẽo, nhìn như không nhìn thấy một tia hi vọng, thế nhưng quãng thời gian kia dĩ nhiên thành quãng thời gian cuối cùng hắn và Yến Thù Thanh ở chung.

Cũng không biết làm sao, hắn dường như biến thành một người ngoài, nhìn mình mỗi ngày cùng Yến Thù Thanh cười cười nói nói, giống như đang xem bộ phim điện ảnh xa lạ, rõ ràng tình tiết hắn đều biết, nhưng lại phát hiện mình đã bỏ qua rất nhiều chi tiết nhỏ.

Đêm đó Yến Thù Thanh một mình đi ra lều bạt, kỳ thực đã sớm nghĩ xong tất cả đi?

Hắn không dám nghĩ Yến Thù Thanh rốt cuộc là ôm tâm tư gì cùng hắn đùa giỡn không có chuyện gì xảy ra, trong lúc Yến Thù Thanh cười dựa vào trên bả vai hắn, nói đối phương nhớ đến Quyển Quyển, toàn thân Cận Hằng không khống chế được phát run.

Khi đó trong ánh mắt Yến Thù Thanh rõ ràng chính là từ biệt, cuối cùng đối phương cũng không gọi điện thoại cho con trai, không phải sợ đánh thức đứa nhỏ, mà là sợ bản thân một khi nghe đến thanh âm của con trai sẽ không có dũng khí đi chịu chết.

Nhưng khi đó hắn không có phát hiện...

Nhìn bản thân giống như kẻ ngu si ngồi ở chỗ đó, Cận Hằng hận không thể vọt thẳng lên thức tỉnh hắn, gào thét nói cho hắn biết giữ Yến Thù Thanh lại, cho dù không chữa thủ đoạn nào, thế nhưng mặc dù hắn dùng hết toàn lực, cũng không có cách nào nhúc nhích, chỉ có thể đứng im tại chỗ, trơ mắt nhìn Yến Thù Thanh đi chịu chết.

Lại như ngày đó bị vây ở trong cơ giáp, hắn rõ ràng đã bắt được Yến Thù Thanh, nhưng lại để cho đối phương hất tay của hắn ra.

Người hắn yêu nhất ở trên đời, dùng hết toàn tâm toàn lực để che chở cho đối phương, cứ như vậy rời đi, mà trong nháy mắt buông tay, thậm chí không phải sanh ly, mà là tử biệt...

Trong giây phút nổ tung kia, hắn nghĩ chính mình có lẽ cũng đã chết đi.

Thế nhưng bên tai tại sao còn có âm thanh tí tách truyền đến? Hắn từ trong bóng tối nghi ngờ quay đầu lại, ánh sáng trong nháy mắt vây quanh hắn, sau đó hắn mở mắt ra.

“Tĩnh rồi tĩnh rồi!”

“Bác sĩ anh mau tới xem một chút, Cận thượng tá rất cực tình rồi!”

Một đám người tập hợp ở trước mắt, Cận Hằng gian nan mở mắt ra, nhận ra bọn họ đều là các anh em ở núi Thương Lan cùng hắn kề vai chiến đấu, ngắm nhìn bốn phía, hắn phát hiện bản thân ở trong phòng bệnh.

Thì ra hắn chưa chết, tại sao hắn lại không chết đây...

Hắn nhắm mắt lại, tình nguyện chính mình vẫn còn đang ở bên trong hôn mê, bên cạnh một đám người xông tới, thận trọng nhìn sắc mặt trắng bệch của hắn, nhất thời không dám nói chuyện, lúc này Trần Lâm đi tới, giúp hắn kiểm tra thân thể một chút, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng coi như không có đáng ngại, bây giờ anh cảm giác có chỗ nào không thoải mái không?”

Cận Hằng lắc lắc đầu, vừa lên tiếng âm thanh khàn khàn, “Tôi hôn mê bao lâu?”

“Hai tuần lễ, nếu như anh không tỉnh lại, toàn bộ quân bộ sẽ đến phá hủy nơi này.”

Cận Hằng gật gật đầu, trầm mặc chốc lát mới thấp giọng mở miệng, “... Vậy Thù Thanh đâu.”

Lời này khiến tất cả mọi người ở đây thân hình cứng đờ, mấy sĩ quan đứng trước giường nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất, trên mặt một mảnh ảm đạm lại giả bộ nở nụ cười nói, “Anh vừa mới tỉnh, đừng bận tâm nhiều chuyện như vậy, trước tiên nghỉ ngơi một chút đi.”

Thái độ của những người này đã nói rõ tất cả, rõ ràng đã sớm biết kết quả, thế nhưng trái tim Cận Hằng vẫn là bỗng nhiên rơi xuống, hắn biết mình thậm chí ngay cả một tia hy vọng cuối cùng để hắn lừa mình dối mình cũng biến mất..

“... Nói thẳng đi, không cần giấu tôi, lúc đó tôi cũng ở chỗ đó, xảy ra chuyện gì tôi nhớ rất rõ ràng.”

Hắn buông xuống con mắt cực kỳ bình tĩnh nói ra lời này, khiến người ta đoán không ra tâm tình của hắn lúc này.

Nhưng hắn càng như vậy, trong lòng mọi người càng là bồn chồn, chỉ có thể kiên trì mở miệng, “Thù Thanh cậu ấy... Không quá tốt, anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Cận Hằng đột nhiên xì cười một tiếng, chuẩn bị tâm lý? Nhiều trào phúng a... Hắn lại giống như kẻ đáng thương bị người ta cảm thông, để rồi sau này phải tự tay xử lý hậu sự của người hắn yêu nhất.

Nụ cười này khiến tất cả mọi người ở đây hoảng hốt, nhất thời không biết nên an ủi ra sao, Cận Hằng xoa mặt, che giấu đầu ngón tay phát run, viền mắt đỏ thẫm nói, “Không cần phải nói lòng vòng làm gì, cậu ấy hiện tại ở nơi nào, sau khi tôi ngắt các người... Có tìm cậu ấy trở về hay không?”

Lúc đó tình hình trận chiến kịch liệt, hắn căn bản không kịp đi tìm Yến Thù Thanh, chờ đánh thắng trận lại trọng thương hôn mê, bây giờ nghĩ lại hắn thậm chí còn có chút vui mừng không phải tự tay hắn đi kiếm hài cốt của Yến Thù Thanh.

“Tìm thì tìm trở về, bây giờ đang ở trong bệnh viện, chỉ là...”

Trên mặt mấy người họ lộ vẻ khó xử, không biết làm sao mở miệng, chỉ có thể nhờ vào Trần Lâm bên cạnh giúp đỡ.

Trần Rừng thở dài nói, “Chỉ là máu thịt be bét, phỏng chừng cậu ấy cũng không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ đó của cậu ấy.”

Lời này vừa nói giống như đâm một dao vào trái tim Cận Hằng, “Máu thịt be bét” bốn chữ phân lượng quá nặng, hắn đã không dám tưởng tượng cảnh tượng đó.

Hắn không hề nói cái gì, trực tiếp nhổ kim truyền thuốc trong tay, vào lúc này trên người hắn còn quần băng gạc, mới vừa hơi nhúc nhích liền đau đớn không thôi, nhưng hắn đã không thể chú ý chuyện đó, trực tiếp liền đi ra ngoài.

Trần Lâm sợ hết hồn, vội vàng ngăn cản hắn, “Anh bây giờ thương tổn còn chưa khỏe, không thể xuống giường!”

“Nói cho tôi cậu ấy ở đâu, tôi muốn đi tìm cậu ấy.” Dù cho chỉ có thể nhìn thấy thi thể của đối phương.

Một câu tiếp theo Cận Hằng không nói ra được, cầm lấy tay Trần Lâm, đồng tử sâu thẳm không khống chế được lay động.

Trần Lâm nhú mày nói, “Thù Thanh hi sinh lớn như vậy mới bảo vệ tất cả mọi người, bây giờ anh vẫn điếc không sợ súng như thế, nếu như cậu ấy biết trong lòng sẽ nghĩ như thế nào.”

“Tôi không để ý tới những thứ này! Cậu ấy đã chết, tôi chỉ muốn đi nhìn cậu ấy!”

Cận Hằng cũng không nén được tâm tình của mình, không nhịn được gầm nhẹ, một đôi mắt đỏ ngầu đột nhiên nhắm lại, ngay cả hô hấp cũng có chút phát run.

Một câu nói như một đạo sấm sét nổ tung phòng bệnh này, tất cả mọi người đứng ở tại chỗ, nhìn sắc mặt xám trắng của Cận Hằng, nhất thời tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Hết chương 83-phần 1.

145. Chương 83-2: Phần 2

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái, cuối cùng vẫn là Trần Lâm nhin không được mở miệng, “Cái gì... Ai nói với anh cậu ấy đã chết?”

“?!”

Một câu nói khiến Cận Hằng trực tiếp sững sốt, “... Anh nói cái gì?”

Trần Lâm nắm tóc, nhất thời cảm thấy được Cận Hằng đang hiểu lầm nghiêm trọng, vội vàng nói, “Thù Thanh không có chết, hiện tại cậu ấy nằm ở phòng bệnh dưới lầu.

Cả người Cận Hằng đều bối rối, gương mặt từ trước đến giờ giống như băng sơn cuối cùng cũng nứt ra rồi, lộ ra một biểu tình không tin nổi, tầm mắt đảo qua bốn phía, những người khác vội vàng gật đầu liên tục biểu thị việc này chính xác trăm phần trăm.

Phút chốc đầu Cận Hằng vang lên ong ong, “Cậu ấy chưa chết vậy vừa nãy các người có biểu tình gì? Để tôi chuẩn bị tâm lý thật tốt, lại nói cái gì mà máu thịt be bét, thần sắc áp a áp ứng giống như trời sập, là có ý gì?”

“... Vì, bởi vì thương thế của Yến thiếu tá rất nặng, chúng tôi sợ ngại nhất thời không tiếp thụ được, lúc này mới...”

Mấy người luống cuống tay chân giải thích, nửa ngày lại không nói thêm câu gì, Cận Hằng dùng sức nhu nhu thái dương, cảm thấy được bản thân quả là sắp bị đám người này lừa chết, “Thương thế của cậu ấy nặng chẳng lẽ không thể nói thẳng ra, tôi cao hứng còn không kịp làm sao có khả năng không tiếp thu được, thương thế của cậu ấy hiện tại thế nào rồi, đến cùng thương tổn chỗ nào?”

“Cậu ấy ngược lại là không có nguy hiểm tính mạng, chỉ là vị trí vết thương tương đối...”

Trần Lâm mặt làm khó dễ, áp a áp ứng, Cận Hằng bây giờ không có tâm tư phí lời, hần nhất định phải lập tức nhìn thấy Yến Thù Thanh, nếu như không thể tận mắt thấy đối phương còn sống sờ sờ đứng trước mặt hần, hần sắp điên rồi!

Nghĩ tới đây, hắn không chờ những người trong phòng kịp phản ứng, mở ra cửa lớn phòng bệnh xông ra ngoài, kết quả mới vừa ra khỏi cửa suýt chút nữa va vào một người, vừa ngẩng đầu chính là Yến Thù Thanh đang chống gậy, trên mặt bọc lại băng gạc.

Yến Thù Thanh tựa hồ mới vừa đi tới cửa, trong phút chốc nhìn thấy Cận Hằng không khỏi ngạc nhiên, “... Cận, Cận Hằng?”

Cận Hằng nhìn chằm chằm đôi đồng tử quen thuộc trước mắt, ngực kịch liệt đập trùng, một câu nói cũng không nói được, lúc này người trong phòng đuổi tới, vừa nhìn thấy hai người bọn họ đụng vào nhau, nhất thời cũng đều ngẩn người.

“... Anh làm sao chạy ra ngoài, vết thương của anh —— ”

Yến Thù Thanh nhẹ giọng mở miệng, thế nhưng một câu còn không đợi nói xong, Cận Hằng càng không để ý vết thương trên người trực tiếp bế anh lên, không nói hai lời quay người chạy ra ngoài phòng bệnh.

“Ai ai, vết thương của anh, mau buông em xuống!”

Yến Thù Thanh sợ hết hồn, cảm gậy trong tay giấy dựa muốn xuống dưới, kết quả Cận Hằng chạy rất nhanh, làm cho anh kinh ngạc theo bản năng ôm sát cổ của hắn, hai người giống như một cơn gió biến mất ở chỗ ngoặt hành lang, chỉ để lại một đám quần chúng đứng ở cửa phòng bệnh trợn mắt hốc mồm.

Cận Hằng một đường chạy đến vườn hoa phòng bệnh, Yến Thù Thanh vừa định mắng hắn vài câu, kết quả đối diện ánh mắt nóng rực sắc bén của hắn, liền đem lời muốn nói nuốt vào trong bụng.

Yến Thù Thanh kéo hắn ngồi vào trên ghế, kết quả Cận Hằng không nhúc nhích chút nào, vẫn cứ nhìn Yến Thù Thanh chằm chằm, giống như là muốn đào ra một lỗ thủng trên người đối phương, thế nhưng nơi sâu xa ánh mắt lại gần như tham lam nhìn gương mặt gần trong gang tấc, nâng tay sờ sờ băng gạc trên gương mặt của đối phương, nhất thời vẫn không thể tin được Yến Thù Thanh còn sống sờ sờ đứng ở trước mặt mình.

Ánh mắt như vậy khiến Yến Thù Thanh cảm thấy chột dạ một trận, anh không được tự nhiên sờ mũi một cái, cố gắng nặn ra một nụ cười, “... Anh hôn mê chừng mấy ngày, hiện tại cảm giác thế nào rồi? Ngày hôm nay em muốn đi thăm anh, không nghĩ tới anh dĩ nhiên tỉnh rồi, ngược lại cũng trùng hợp.”

Yến Thù Thanh giống như đang độc thoại, Cận Hằng hoàn toàn không có ý tứ phản ứng anh, Yến Thù Thanh không khỏi lúng túng nắm tóc, bầu không khí hiện ra có chút ngưng trệ.

Nhìn Yến Thù Thanh mặt mày sinh động đứng trước mắt, Cận Hằng hé mắt trầm giọng nói, “Em không cảm thấy trước tiên nên cho anh một lời giải thích à.”

Yến Thù Thanh thực sự không biết nên nói cái gì cho phải, cúi đầu một lát sau mới nhỏ giọng nói, “Xin

lỗi...”

Hai chữ này giống như là bánh pháo lập tức nổ bên tai Cận Hằng, hần hít sâu một hơi, nhìn vết thương trên mặt Yến Thù Thanh, trong lòng vừa đau vừa xót, “Em đừng nói mấy từ vô dụng này, anh chỉ muốn biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào, mặt của em xảy ra chuyện gì vậy! Hiện tại tất cả mọi người biết đến chân tướng, thật giống như chỉ có một mình anh chẳng hay biết gì, Yến Thù Thanh con mẹ nó em trêu đùa anh như vậy rất vui sao!”

Hần rốt cuộc không khống chế được tâm tình gằm nhẹ, tức giận đến hận không thể cho Yến Thù Thanh một quyền, thế nhưng dù như thế nào cũng không xuống tay được, chỉ có thể cầm giận nện ở trên ghế dài.

Yến Thù Thanh nắm chặt tay hắn, Cận Hằng trực tiếp hất ra, “Anh không muốn cùng em đùa kiểu này, ngày hôm nay em nhất định phải nói rõ cho anh, Yến Thù Thanh, em có còn nhớ anh là người đàn ông của em hay không! Em dối với anh tàn nhẫn, dối với bản thân càng ác hơn... Em lợi hại lắm.”

Nói xong lời này, hắn nghiêng đầu qua một bên, Yến Thù Thanh cố chấp kéo tay hắn qua, nắm lấy tay hắn, mười ngón tay của hai người giao vào nhau, Cận Hằng mấy lần muốn bỏ qua, đều bị Yến Thù Thanh nắm lấy.

Lần thứ hai nhìn thấy biểu tình nổi giận quen thuộc của cái tên này, trong lòng Yến Thù Thanh vừa vui mừng vừa mệt mỏi, nhỏ giọng nói, “Em biết anh tức giận, cũng biết lần này em làm hơi quá đáng, kỳ thực em cũng muốn nói rõ với anh, thế nhưng anh vừa mới tỉnh, em thực sự không biết nên làm sao mở miệng, nếu như anh còn để ý đến em? Có thể đừng tiếp tục hất tay em ra được không, anh muốn nghe cái gì em đều có thể giải thích cho anh được không.”

Nghe xong lời này, Cận Hằng sững người lại, vẫn mang theo một gương mặt lạnh như băng, nhưng lại không tiếp tục hất tay Yến Thù Thanh ra, hắn nhìn lướt qua băng gạc trên mặt Yến Thù Thanh, nhíu mày nói, “Mặt của em làm sao vậy?”

Yến Thù Thanh vốn cho là hắn sẽ hỏi tại sao anh lại gạt hắn, ai nghĩ đến cái tên này lại quan tâm đến tình hình vết thương của anh.

Không được tự nhiên sờ sờ gò má, anh thản nhiên cười cười, “Em không sao cả, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, tại Trần Lâm khoa trương, kỳ thực không đến nỗi nghiêm trọng đâu.”

Đúng đấy, thật không nghiêm trọng, thế nhưng lại băng kín nửa khuôn mặt, nếu không phải Cận Hằng quá quen thuộc Yến Thù Thanh, căn bản không dám nhận thức người trước mắt chính là Yến Thù Thanh.

“Tháo ra anh xem một chút.”

“... Thật không có chuyện gì mà.”

Yến Thù Thanh hàm hàm hồ hồ nghiêng mặt sang một bên muốn giấu đi gò má bị thương, ý đồ muốn lừa dối để Cận Hằng không tiếp tục chất vấn nữa, thế nhưng Cận Hằng lại vịn đầu anh của qua, nhấn mạnh từng chữ từng câu nói, “Tháo ra.”

Đối diện ánh mắt băng bình của hắn, Yến Thù Thanh biết mình không thể tiếp tục nói dối, thở dài một hơi dõ xuống bằng gạc trên mặt, lại không có dũng khí nhìn đồng tử của Cận Hằng đột nhiên co lên.

Nhìn chằm chằm vết thương trên mặt Yến Thù Thanh, Cận Hằng cảm thấy huyết dịch cả người đều sắp đóng băng, gò má trơn bóng lúc trước của Yến Thù Thanh hiện ra một vết sẹo to bằng cái bát, cơ hồ hủy diệt cả khuôn mặt của anh,, mặc dù vết thương đã khép lại, nhưng là trên mặt còn có thể nhìn ra vết tích bị bỏng do vụ nổ gây ra, khiến người ta vừa nhìn thấy không khỏi giật mình, căn bản không có cách nào tưởng tượng thời điểm vừa mới bị thương khốc liệt đến cỡ nào.

Chẳng trách Trần Lâm lại nói “Máu thịt be bét”...

Nhìn đồng tử màu mực của Cận Hằng, Yến Thù Thanh khô cần nở nụ cười, “... Nhìn qua có vẻ hù người, kỳ thực cũng không nghiêm trọng...”

“Như vậy còn nói không nghiêm trọng!” Cận Hằng cơ hồ gầm nhẹ, đột nhiên nhắm một con mắt lại, giơ tay sờ vào vết thương trên mặt Yến Thù Thanh, thế nhưng đầu ngón tay cũng không dám thật sự chạm vào, sợ khiến cho Yến Thù Thanh đau nhói.

Yến Thù Thanh luống cuống tay chân vội vàng đem băng gạc quấn lại, không muốn để cho Cận Hằng nhìn thấy, ngoài miệng còn trấn an nói, “Anh đừng nhìn em như vậy, Trần Lâm nói có thể trở lại bình thường, anh cũng biết hiện tại xóa vết sẹo đã không phải là việc khó gì, mấy ngày nữa khẳng định sẽ —— ”

Lời anh còn chưa nói hết, Cận Hằng liền ngắt lời anh, nghẹn giọng hỏi, “Có đau hay không?”

Yến Thù Thanh cứng đờ, mím môi, ở dưới ánh mắt thâm thúy của Cận Hằng, nửa ngày mới gật gật đầu, “Đau... Thế nhưng anh chỉ cần hôn nhẹ em một cái thì sẽ hết.”

Cận Hằng hít một hơi, nuốt ngụm nước bọt, tay siết chặt nắm đấm, nghiêng đầu đi, không cảm xúc sắp phát điên của mình, “Còn lâu anh mới hôn em, em tự làm tự chịu.”

“Không hôn thì không hôn... Biết anh ghét bỏ em.” Yến Thù Thanh bĩu môi, ngồi ở trên ghế dài lay động cái chân không bị thương, bộ dạng đột nhiên cấu kính nhìn qua cực kỳ giống Quyển Quyển, hiếm thấy lộ ra tính tình trẻ con.

Trái tim của Cận Hằng sắp bị Yến Thù Thanh làm cho phát đau, nhưng vẫn là nghiêm mặt nói, “Anh đương nhiên ghét bỏ em, đến bây giờ em vẫn chưa nói rõ cho anh, vết thương trên mặt em đến cùng là xảy ra chuyện gì, vụ nổ kia rốt cục là sao, còn có anh rõ ràng nhìn thấy em cùng Vương Trọng Sơn đồng thời...”

Bốn chữ “Nổ thành mảnh vỡ” đến bên mép lại bị hấn tàn nhẫn mà nuốt xuống.

Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn hấn, thấp giọng nói, “Anh đừng oán giận em, nếu không phải do anh kỳ thực em cũng không nghĩ ra một chiêu này.”

Cận Hằng giận dữ cười, “Làm sao, em lại đổ lên đầu anh?”

“Kỳ thực viên đạn tụ năng em giấu ở trên người là giả.”

Hết chương 83-phần 2.

146. Chương 83-3: Phần 3

Lời này khiến Cận Hằng sững sờ, Yến Thù Thanh cong cong khóe miệng, lộ ra thần sắc đắc ý, “Lúc trước anh ở núi Thương Lan bị Hàn Minh bắt đi, bọn họ không phải cũng dùng một chiêu này lừa gạt em, hiện tại em liền lấy gậy ông đập lưng ông, để cho bọn họ cũng ném thử tư vị này.”

“Em nói viên đạn tụ năng kia căn bản là không nổ chết người?”

Cận Hằng lộ ra thần sắc kinh ngạc, Yến Thù Thanh gật gật đầu, “Lúc trước Hàn Minh phái ”Bom thịt người” theo chúng ta đồng quy vu tận, trên thực tế tên đó không muốn chân chính nổ chết chúng ta, bọn họ có thể giả tạo giở trò, tại sao chúng ta không thể? Cho nên em đã sớm động tay động chân ở bên trong đạn tụ năng, món đồ này nhìn qua uy lực cực lớn, trên thực tế căn bản không đến mức chết người, mục đích của em chính là lừa gạt binh lính Á Hi bọn họ.”

“Em tiếc mệnh vô cùng, làm sao có khả năng cùng một đám cẩu Á Hi đồng quy vu tận, lại nói cho dù em chết cũng không thể không cùng Vương Trọng Sơn lão cáo già kia chết cùng một chỗ, bằng không không diệt trừ được hậu họa cho Thương Kiếm, anh nói có đúng hay không?”

Nhìn bộ dạng Yến Thù Thanh mặt mày phấp phới, gân xanh trên trán Cận Hằng nhảy lên, “Em lừa gạt bọn cẩu Á Hi, cũng dọa anh không còn nữa cái mạng!”

“Chuyện lớn như vậy tại sao em không sớm cùng anh thương lượng, con mẹ nó em thậm chí ngay cả anh cũng giấu? Có phải là ở trong nhà này anh không trấn giữ được em, em muốn lên trời cao đúng không?”

Em không muốn lên trời cao, em chỉ muốn thượng anh, có được không?

Yến Thù Thanh ở trong lòng lén lút lườm một cái, lần này anh tự biết đuối lý cũng không dám tiếp tục trêu chọc con thú hoang đang tức giận này, chỉ có thể nhỏ giọng lầu bầu nói, “... Em đây không cũng chỉ

vì muốn cổ vũ sĩ khí, nếu như không dùng một chiêu kim thiền thoát xác này, giết chết Vương Trọng Sơn hủy diệt độc sản, Thương Kiếm sẽ thua trận, các tướng sĩ tuy rằng ngoài miệng nói quyết không lùi về sau, nhưng trong lòng đối diện độc sản làm sao có khả năng không sợ hãi, em chỉ có thể làm như thế, căn bản không có lựa chọn khác.”

Cận Hằng trong lòng có hỏa, thế nhưng đứng ở góc độ quân nhân, hắn lại không thể không thừa nhận kế sách của Yến Thù Thanh một mũi tên trúng ba con chim thực sự quá là khéo, thế nhưng có nhiều chỗ hắn vẫn là không làm rõ được.

“Nếu em giấu đạn tự năng ở trên người, em không chết, tại sao Vương Trọng Sơn lại chết?”

Yến Thù Thanh khoe miệng cong cong, “Bởi vì giết chết Vương Trọng Sơn căn bản không phải đạn tự năng của em, mà là độc sản của ông ta.”

“Độc sản uy lực vạn vẹo ở chỗ phá hủy tổ hợp gen của con người, mà em là người sống sót duy nhất, em không hoàn toàn là cầm kiếm giả cũng không phải phục tùng giả, trong thân thể của em tồn tại hai loại gen, cho nên độc sản đối với em không có tác dụng, thế nhưng Vương Trọng Sơn là người bình thường.”

“Lúc đó em đoạt thiết bị truyền tin của ông ta, trực tiếp nổ súng, Vương Trọng Sơn bị em cuốn lấy, căn bản không có chỗ để trốn, chỉ có thể trở mặt bị độc sản bắn vào, biến thành vũng máu, lúc trước ông ta làm thế nào giết người Thương Kiếm, em liền dùng phương pháp giống như vậy để cho ông ta nếm thử tư vị.”

Lời này anh nói hơi hợt, phẳng phát đơn giản giống như đang thảo luận bữa tối ăn gì, nhưng Cận Hằng nghe vào trong tai, lại làm cho nổi lòng của hắn thật lâu không có cách nào dẹp loạn.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị, thế nhưng mấy người nguyện ý không thềm đến xĩa tính mạng mạo hiểm lớn như vậy? Hiện tại nhiệm vụ là thành công, thế nhưng vạn nhất không thành công thì sao, Yến Thù Thanh có phải là cũng sớm đã...

Hắn không muốn nghĩ tiếp nữa, một gương mặt vừa đen vừa xấu, nhú mày vẫn cứ không nói một lời.

Yến Thù Thanh không nhịn được đến gần đâm mặt của hắn, làm một bộ mặt quỷ muốn dọa hắn vui vẻ, “Ai nha nên nói không nên nói em đều nói hết rồi, lại nói bây giờ em không phải là không có chuyện gì, anh đừng nóng giận, anh không hôn em, vậy em hôn anh có được hay không?”

Nói xong anh đến gần muốn ăn đậu phụ Cận Hằng, bị Cận Hằng lập tức ngăn trở, tức giận nói, “Em đừng cợt nhả, em nhìn lại bản thân em xem, em còn mạnh miệng nói không có chuyện gì sao? Không có chuyện gì vết thương trên mặt, trên đùi em là từ đâu tới?”

“Cái này...” Nhắc tới chuyện này, Yến Thù Thanh không được tự nhiên ngẩng đầu nhìn trời, vội ho một tiếng, “Đâu phải chuyện gì cũng hoàn hảo, em kỳ thực đã sớm chuẩn bị vẹn toàn, phòng ngừa đến mức mặc cả áo chống đạn bên trong, thế nhưng lúc nổ, mặt cùng chân còn lộ ở bên ngoài, khó tránh khỏi sẽ có ngộ thương mà...”

Anh càng nói mặt Cận Hằng càng đen, cuối cùng nói không được nữa, trả đũa nói, “Mặt cùng chân đều là vật ngoại thân, ngay cả bản thân em cũng không để ý, anh làm gì vẫn luôn khó chịu với em, có phải là anh cảm thấy được hiện tại mặt em đã bị huỷ, diện mạo không đẹp trai, còn khắp khềnh biến thành tàn phế, anh liền ghét bỏ em.”

Cận Hằng bị một câu nói của Yến Thù Thanh làm cho tức giận đến nghiến răng, “Yến Thù Thanh!”

“Xem đi, còn nói yêu thích em, thăm mền em thật nhiều năm, trên thực tế chính là coi trọng khuôn mặt này của em, hiện tại mặt em không còn, anh liền hung ác với em như thế, dù thế nào, em phải tìm bố dượng cho Quyển Quyển?”

“Ai thăm mền em nhiều năm, em quả thực... Quả thực không biết xấu hổ!” Cận Hằng bị chọc uy hiếp, trong nháy mắt thẹn quá hóa giận, một gương mặt nhuộm thành màu đỏ.

Thấy hắn rốt cục không để ý tới chuyện lúc trước, Yến Thù Thanh ở trong lòng âm thầm cười trộm, ngoài miệng vẫn tiếp tục cố ý đùa hắn, “Đúng a, anh đương nhiên không có thăm mền em, anh thăm mền chính là Yến Thù Thanh có gương mặt đẹp kia, bây giờ em bị tàn phế rồi, trên mặt còn có vết sẹo to bằng cái bát, Cận Đại thiếu gia cảm thấy em làm cho anh mất mặt, đương nhiên không chịu thừa nhận.”

“Yến Thù Thanh em tìm đánh đúng không? Anh con mẹ nó thực sự là... Hận không thể đập cho em một cái!”

Cận Hằng cảm thấy được bản thân sớm muộn có một ngày sẽ bị thê tử làm cho tức chết, vén tay áo lên thật muốn đánh người, thế nhưng vừa nghĩ tới bản thân là một người chồng tốt, tại sao có thể gia bạo, chỉ có mang theo gương mặt đen sì giống như Diêm Vương, tự mình tức giận với mình.

Yến Thù Thanh thích nhất xem bộ dạng bùng nổ của tên cá chết này, rõ ràng lúc thường làm người lạnh lùng như vậy, giống hệt một con khuyển cỡ lớn thẹn thùng, làm cho anh mỗi lần nhìn thấy lỗ tai đỏ lên của cái tên này, trái tim không nhịn được nóng lên.

Anh tại sao có thể yêu thích cái tên này đây... Thực sự là quá tệ.

Nhìn gương mặt đen thui vì tức giận của Cận Hằng, rõ ràng giận dữ lại không nỡ lòng bỏ đi, Yến Thù Thanh đến gần cắn lỗ tai đỏ bừng của hắn, “Đánh em em sẽ rất đau a, không bằng anh giết chết em đi.”

Lỗ tai Cận Hằng đã đỏ ửng trong nháy mắt càng thêm đỏ lợi hại, từ trên mặt vẫn luôn lan tràn đến cái cổ, hắn nghiêng đầu đi, trong nháy mắt con ngươi đen nháy tràn ngập ra ánh mắt nguy hiểm, lớn tiếng nói, “... Đợi đến khi vết thương của em lành, anh sẽ làm chết em.”

“Vậy còn giận dữ?” Yến Thù Thanh liếm liếm rái tai của hắn, nhỏ giọng hỏi.

“...” Cận Hằng toàn thân cứng như tấm thép, không nói tiếng nào.

“Vậy em có thể hôn anh không?”

“... En làm sao nhiều lời như vậy!” Cận Hằng tức giận lâu bầu một câu, cầm lấy cái cổ Yến Thù Thanh đem anh đặt ở trên ghế dài, không chút do dự chặn lại đôi môi của anh.

Rõ ràng không có tách biệt bao lâu, nhưng lại phẳng phất cách một hồi sinh ly tử biệt, hai trái tim dính chặt vào nhau, tiếng tim đập thành thịch phẳng phất toàn bộ hoa viên cũng có thể nghe thấy.

Trong miệng Yến Thù Thanh tràn ra một tiếng cười khê, ôm thật chặt cái cổ Cận Hằng, đầu lưỡi thô ráp cạy ra đôi môi hắn, thô bạo nhưng không mất ôn nhu liếm từng góc trong khoang miệng của hắn, thời khắc này bọn họ phẳng phất giống như hai cái cây sống nương tựa vào nhau, mưa gió cùng sinh tử cũng không tách được bọn họ ra, bọn họ không khỏi vui sướng sống sót sau tai nạn, lúc này xa xa truyền đến tiếng bước chân, mặt Yến Thù Thanh đỏ lên, lúc này mới cảm giác có chút xấu hổ, Cận Hằng nâng lên mặt của anh, đỡ xuống bằng gạc, ở trên vết thương của anh hạ xuống một nụ hôn mềm mại.

Cái hôn này không chứa dục vọng, nhưng vẫn đủ để kích thích trái tim.

“Em ra sao cũng đẹp.”

Đây đã là lời tốt nhất Cận Hằng có thể nói ra, nói xong hắn liền đỏ mặt, Yến Thù Thanh thối phũ một tiếng bật cười, một khắc này anh cảm thấy được sống sót là một chuyện hạnh phúc như thế.

Đúng... anh rất muốn trong lúc này nhốt người trước mặt lại, không bao giờ để cho bọn họ tách xa nhau lần nữa!

Hết chương 83-phần 3.

147. Chương 84-1: Phần 1

Trận chiến ở núi Thương Lan thắng lợi không dễ dàng không chỉ náo động toàn bộ tinh tế, cũng khiến toàn quốc Thương Kiếm nổi lên sóng lớn mệnh mông.

“Độc sẵn” mang đến ký ức huyết tinh cùng khủng hoảng, đến nay nhắc lại vẫn làm cho lòng người vẫn còn sợ hãi, tất cả mọi người biết đến nếu như một trận này không có đánh thắng, mẫu tinh đế quốc bây giờ e sợ đã không an bình, mà trận chiến dịch này đã được ghi vào lịch sử đế quốc, không chỉ có thắng, còn thắng được đẹp như thế, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng hai vị chủ tướng mang binh, tự nhiên lần thứ hai trở thành tiêu điểm dư luận toàn quốc.

Ở cái xã hội xưa nay sùng bá cường giả này, cầm kiếm giả lũng đoạn quyền lên tiếng, phục tùng giả từ lâu đã biến thành danh từ yếu đuối bất kham không có quyền giữ trọng trách, thậm chí ở trong địa vị xã hội

còn không trân quý bằng phụ nữ, cho nên nhắc tới ba chữ “Yến Thù Thanh”, rất nhiều người phản ứng đầu tiên đều là: *”Há, kẻ xui xẻo từ cầm kiếm giả biến thành phục tùng giả.”*

“Đối tượng của Cận thượng tá. ”

“Một kẻ đáng thương đi của sau mới trà trộn vào quân bộ. ”

Thật giống như bởi vì biến thành phục tùng giả, anh cũng chỉ có thể lệ thuộc Cận Hằng, rốt cuộc không còn giá trị tồn tại khác, mặc dù sau này anh gia nhập Liệp Ưng, phá hủy căn cứ Á Hi, nhiều lần kiến tạo kỳ công, thậm chí chiếm được tán thành của Hoàng thất cùng quân bộ... Ấn tượng của dân thường đối với anh cũng không thay đổi là bao.

Nhưng lúc này đây, chính là phục tùng giả bị xem nhẹ này, bảo vệ toàn bộ đế quốc, dùng bản thân “Hi sinh” đổi lấy thắng lợi trước nay chưa từng có cho Thương Kiếm, trong lúc nhất thời cả nước chấn động, giới truyền thông cùng diễn đàn tranh nhau đưa tin, rốt cuộc không ai dám xem thường anh, Yến Thù Thanh không chỉ trở thành lãnh tụ của phục tùng giả, mà còn trở thành anh hùng trong lòng của rất nhiều người.

Mà làm người trong cuộc Yến Thù Thanh lại không biết gì cả, bởi vì anh đang bị Cận Hằng cường chế bế quan dưỡng thương, ngoại trừ bệnh viện, bên ngoài chỗ nào đều không cho đi, ngay cả thiết bị truyền tin cũng không cho anh lên mạng.

Nhắc tới chuyện này, Yến Thù Thanh đầy bụng tức giận, anh chỉ bị vết thương ngoài da, hơn nữa sớm đã khỏi hẳn, thế nhưng Cận Hằng chết sống không cho anh xuất viện, rõ ràng vết thương của hắn so với anh còn nghiêm trọng hơn, dựa vào cái gì người cuối cùng nằm trong bệnh viện là anh, mà tên kia lại ở bên ngoài tiêu dao sung sướng.

Vì thế hai người đấu khẩu trên dưới trăm lần, thế nhưng mỗi lần Cận Hằng đều có một đồng lớn lý thuyết, không phải nói anh không cố gắng dưỡng thương sẽ biến thành xấu xí, lại nói bộ dạng của anh quá xấu ảnh hưởng một đời, vấn đề là anh cũng không ngại bản thân biến thành xấu xí, chân chính ngại rõ ràng Cận Hằng là người yêu cái đẹp.

Đối với chuyện này Yến Thù Thanh không thể nhẫn được nữa, nhiều lần hỏi hắn, “Dựa vào cái gì em là ngoại thương anh là nội thương, anh lại xuất viện trước em.”

Thế nhưng mỗi lần Cận Hằng đều nở nụ cười cực kỳ muốn ăn đòn, “Bởi vì anh là người đàn ông của em.”

Nhớ tới việc này, Yến Thù Thanh liền khinh thường, thế nhưng nếu chỉ như vậy cũng liền thôi, thậm chí cái tên này xuất viện trước hai tuần lễ, đoạn thời gian gần đây vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, căn bản không có đến bệnh viện nhìn anh mấy lần.

Trước đây hắn bị Á Hi bắt đi, hai người bị ép tách ra còn chưa tính, vậy bây giờ rõ ràng đều trở lại mẫu tình, cái tên này cũng biết anh ở ở bệnh viện, lại còn cố ý cùng anh giữ khoảng cách, chuyện này tính là gì?

Chẳng lẽ thật sự chê anh biến dạng? Nhà người ta đều là bảy năm chi dương, bọn họ ba năm cũng chưa tới, chẳng lẽ tên này lại ngứa ngứa!

Yến Thù Thanh nói thầm trong lòng, mà lại không biết nên làm gì, dù sao Cận Hằng cũng là mối tình đầu của anh, anh thật sự khiếm khuyết kinh nghiệm tình cảm, thế nhưng nếu là hỏi người khác, anh lại cảm thấy chuyện này rất khó nói ra.

Vì vậy anh chỉ có thể nói bóng gió, không có chuyện gì thăm dò ý tứ Cận Hằng, xem hắn đến cùng muốn làm gì, thế nhưng cái tên này chính là hũ nút, gõ ba gậy cũng đánh không ra cái rắm, một chữ cũng không thêm tiết lộ, chỉ biết cùng anh đánh thái cực, nếu như lừa gạt không được, hắn sẽ nổi nóng, mà một khi hắn nổi nóng, kẻ gặp xui xẻo vĩnh viễn là cái mông của anh, hơn nữa mười lần như một.

Thường xuyên qua lại, người máy cố ý đến bệnh viện chăm sóc anh cũng không nhìn nổi, không nhin được hỏi anh, “Phu nhân, sắc mặt ngài không đúng lắm a, vừa xoa bụng vừa xoa mông, chẳng lẽ có tin vui?”

“...” Yến Thù Thanh cảm thấy được sớm muộn gì anh cũng sẽ lấp kín cái miệng của tên người máy này.

Thấy sắc mặt anh không đúng, người máy cũng ý thức được chính mình nói sai lời, cười hì hì, “Phu nhân ngài đừng tức giận, tôi chỉ là nhìn tư thế ngồi của ngài không đúng, vừa xoa bụng lại vừa xoa bụng, mặt còn đỏ như vậy, sớm biết ngài bị bệnh trĩ, tôi sẽ không lảm nhảm.”

“...” Yến Thù Thanh hận không thể một cước đạp cái tên này ra ngoài, thế nhưng anh vừa nhắc chân lại khiến bộ vị nào đó đau đốn, đau đến nổi nhất thời hít một hơi.

Bên cạnh Quyển Quyển cầm bát cơm hình con thỏ, vừa nghe lời này ngẩng đầu lên, ợ một cái, tò mò hỏi, “Ba ba... bệnh trĩ là gì nha?”

Yến Thù Thanh không có gì để nói, thế nhưng người máy lại không dám tùy tiện lừa gạt, thấy trước mặt anh là món thịt gà xào, chỉ vào nói, “Bệnh trĩ... không thể ăn thứ này, bạn nhỏ không cần biết đến nhiều như vậy, mau ăn cơm thật ngon.”

“Ồ...” Quyển Quyển đầu óc mơ hồ gật gật đầu, tuy rằng nghe không hiểu thế nhưng cảm thấy rất lợi hại, nhìn chăm chăm thịt gà trước mặt ba ba, hút hút ngụm nước nhỏ giọng nói, “... Nếu như ba ba bị bệnh trĩ không thể ăn, có thể cho Quyển Quyển.... món này không”

Nói xong đứa nhỏ còn ngượng ngùng giơ lên bát cơm che lại gương mặt đỏ ửng của mình.

Yến Thù Thanh không nói được, đem thịt gà đẩy đến trước mặt con trai “... Quyển Quyển con thật đúng là con trai ruột của ba ba.”

Sau khi có việc này, Yến Thù Thanh cũng lười cùng Cận Hằng nói bóng gió, cái tên này muốn làm gì thì làm, nếu tên này thật sự ngứa ngứa, chính anh sẽ xuống tay gãi cho hắn, cũng không tin cái tên này dám

lật trời.

Mấy ngày nay anh an tâm ở bệnh viện dưỡng thương, trong lúc rảnh rỗi không có chuyện gì làm vốn muốn gọi Lý thượng tá cùng anh em quân bộ ra vào sinh tử ăn một bữa cơm, kết quả bọn họ không có một ai rảnh rỗi, căn bản không có thời gian chạy đến bệnh viện, mà Trần Lâm thì càng vô căn cứ, rõ ràng công tác ở bệnh viện, mỗi ngày không thấy bóng người, liên lạc cho anh ta, anh ta cũng chỉ nói, “Ai nha tôi bận a, cậu cho rằng ai cũng giống như cậu mỗi ngày rảnh rỗi như vậy, tôi phải kiếm tiền nuôi gia đình, cậu đã đàn ông lớn tuổi kết hôn rồi, xin đừng kéo cẩu độc thân tôi vào, cảm tạ a!”

Nói xong lời này Trần Lâm liền tắt máy, họ Yến người đàn ông lớn tuổi đã kết hôn biểu thị không còn gì để nói, mà cũng chỉ có thể giương mắt nhìn thiết bị truyền tin của mình.

Mỗi ngày cứ như vậy bất tri bất giác trôi đi, Yến Thù Thanh ở trong phòng bệnh biệt không có việc gì làm, chỉ có thể không có chuyện gì chơi đùa cùng con trai, hai cha con mỗi ngày ăn no ngủ, ngủ xong chơi, chờ đến khi vết sẹo trên mặt hoàn toàn biến mất, hai người đã mập một vòng, mà Yến Thù Thanh cũng rút cục chờ đến ngày bỏ đi bằng gạc.

Ngày này sau một cơn mưa, bầu trời một mảnh xanh thắm trong suốt, được Trần thầy thuốc tự mình đồng ý cùng Cận lão mẹ giám sát toàn bộ hành trình, Yến Thù Thanh rốt cục được phép xuất viện.

Sau khi thu thập xong đồ vật, Cận Hằng đem Quyển Quyển trong lòng ngực giao cho Yến Thù Thanh, “Một hồi anh còn có việc, sẽ không tiễn em và tiểu bàn tử về nhà, sau khi về đến nhà nhớ gọi cho anh.”

Trong ngày xuất viện, người nào đó lại bận rộn, trong lòng Yến Thù Thanh hận không thể cào hấn hai lần, cũng không biết nghĩ tới điều gì lại bình thản cười cười, “Được đó, vậy anh làm việc của anh đi, không có anh giám sát, em cùng con trai hai người càng thoải mái hơn.”

Cận Hằng lập tức nhíu mày, tức giận lườm anh một cái, giúp anh buộc lại hệ khăn quàng cổ, không yên lòng dặn dò, “Nếu như trên đường có người nói em dễ nhìn, không cho phép em quá kiêu ngạo, cũng không cho phép em trêu chọc khắp nơi, có biết hay không.”

Trần Lâm bên cạnh bị kích thích cả người nổi da gà lên, Yến Thù Thanh đỡ khóc đỡ cười, giương hai tay đầu hàng, “Được được được, em bảo đảm, anh đi nhanh đi.”

Cận Hằng “Ừ” một tiếng, vẫn cứ nghiêm mặt co quắp đứng tại chỗ không động đậy, mãi đến khi tận Yến Thù Thanh hỏi hấn còn có chuyện gì, hấn mới không cao hứng nói, “Em vẫn chưa hôn anh.”

Trần Lâm tàn nhẫn mà nhìn trời lườm một cái, xách theo hòm thuốc nổi giận hùng dũng đi ra phòng bệnh.

Chờ Yến Thù Thanh ôm con trai ra ngoài, Trần Lâm nhìn về phía sau lưng anh liếc mắt một cái, chà chà hai tiếng nói, “Diêm vương nhà cậu đi rồi?”

Yến Thù Thanh cười cười không nói lời nào, Trần Lâm e sợ cho thiên hạ bất loạn nói, “Hôm nay là ngày cậu xuất viện, thế nhưng anh ta lại không cùng cậu về nhà, rõ ràng cho thấy anh ta có chuyện giấu diếm cậu, cậu vẫn còn tha thứ cho anh ta sao?”

“Anh ấy không ở đây càng tốt, đỡ làm lỡ chính sự của tôi.”

Yến Thù Thanh cười nói xong lời này liền nhanh chân đi về phía trước, Trần Lâm không tránh khỏi tò mò, vội vàng đuổi tới, “Ai ai đừng đi nhanh như vậy a, cậu mới vừa bị thương thôi, bây giờ còn đi làm chính sự gì.”

Lời này mới vừa nói ra khỏi miệng, Trần Lâm liền lập tức đập vào lưng Yến Thù Thanh, “Đang đi tại sao đột nhiên dừng lại.”

Yến Thù Thanh không lên tiếng, sững sờ nhìn về cách đó không xa, nhất thời có chút chưa hoàn hồn lại, “... Đây là tình huống gì?”

Lúc này cửa bệnh viện đang bị một đám người vây kín đến nước chảy không lọt, nam nam nữ nữ cầm trong tay tranh chữ, biển quảng cáo cùng đèn chiếu đứng ở đó, trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn, không ngừng mà nhìn xung quanh bệnh viện, không biết đang ngẩn đầu mong mỗi cái gì.

Yến Thù Thanh không khỏi quay đầu lại nhìn ngó khắp nơi, hạ thấp giọng nói, “Gần đây quân bộ mở rộng chính sách cho người ngoài vào à, có minh tinh nào nhập viện thế, sao lại phô trương thanh thế như thế.”

Lời này chọc cho Trần Lâm nở nụ cười, “Tôi nói Thù Thanh, cậu nghĩ quân bộ là địa phương nào, còn có thể tùy tiện tiện tiện để cho người không có phận sự vào đây, bọn họ là người hâm mộ của cậu, bọn họ nghe được tin cậu xuất viện, mới chờ ở đó, muốn chào mừng cậu thôi.”

“...Người hâm mộ, chào mừng tôi?” Yến Thù Thanh trong lúc nhất thời càng bối rối, “Tôi cũng không phải minh tinh tại sao lại có người hâm mộ, anh đừng làm tôi sợ.”

“Tôi hù dọa cậu có được gì không?”

Trần Lâm hận thiết bất thành cương lườm hắn một cái, “Xin nhờ, cậu có biết cậu hiện tại nổi tiếng cỡ nào không? Trận chiến ở núi Thương Lan, thắng được mạo hiểm như vậy, quân bộ đã sớm đem tin tức truyền ra, hiện tại nhân dân cả nước đều coi cậu là anh hùng, thậm chí cậu so với minh tinh còn nổi tiếng hơn, có người hâm mộ không phải chuyện rất bình thường.”

“A?” Yến Thù Thanh triệt để mông mị, anh bị Cận Hằng “ép buộc” ở bệnh mấy ngày nay, đến cùng xảy ra chuyện gì...

Nhìn thấy biểu tình không biết làm sao của anh, Trần Lâm lại được thể tán dương, “A cái gì mà a, những thứ này đều là thành quả cậu nên được nhận, thật vất vả có thể hãnh diện một lần, hãy tỏ rõ khí thế anh

hùng của mình đi nào”

“Nhưng là tôi...”

Yến Thù Thanh một câu còn chưa nói hết, lại bị Trần Lâm trực tiếp lôi ra cửa bệnh viện.

Trong đám người nhìn thấy anh đi ra, trong nháy mắt tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía, tất cả mọi người đều chen chúc mà tới, có mấy cô gái và phục tùng giả thậm chí trực tiếp nhào lên, cầm trong tay các loại tranh chữ biển quảng cáo ghi dòng chữ cố gắng lên, trong miệng không ngừng mà hét “Yến thiếu tá mạnh thật!” “Thù Thanh người thật còn đẹp trai hơn trong hình a a a!” “Thiếu tá tôi muốn sinh con cho anh!” Thậm chí bên trong dòng người hâm mộ cũng không thiếu cầm kiếm giả, cùng đồng thời nói “Thiếu tá giả cho tôi!”

Trước đây Yến Thù Thanh vẫn là thiếu niên chưa thành danh ở quân bộ, cũng trải qua cảm giác bị người ta vây quanh, thế nhưng khi đó nhiều nhất chỉ là tặng bó hoa tươi hoặc là nói câu cổ vũ, còn lâu mới có nhiều người điên cuồng như vậy, lập tức được nhiều người hâm mộ như vậy, Yến Thù Thanh rất cục ý thức được bản thân không còn là phục tùng giả dù có nỗ lực cỡ nào cũng không được người ta công nhận.

Trong lúc nhất thời nỗi lòng anh lên voi xuống chó, đối mặt nhiều người như vậy tay chân luống cuống, vừa vặn có người tiến lên tặng hoa, “Thiếu tá tôi thật thích anh!!! Anh phải cẩn thận dưỡng thương, chú ý thân thể!”

Yến Thù Thanh lỗ tai lập tức đỏ lên, nhẹ giọng cười nói, “Tôi cũng yêu thích mọi người.”

Vừa vặn hiện trường có người hâm mộ ở trên mạng phát sóng trực tiếp, nhìn thấy một đoạn video này, trên diễn đàn lại là một phen gào khóc thảm thiết: *”Thiếu tá nói yêu thích tôi nha nha nha! Tôi chết cũng không tiếc, chỉ muốn kết hôn mang thiếu tá về nhà.”*

“Lầu trên không biết xấu hổ, Yến thiếu tá là của Cận thượng tá, chúng ta mau cùng chết tâm đi, tuy rằng tôi là phục tùng giả, nhưng vẫn là muốn quỳ xuống chân Yến thiếu tá!”

“Yến thiếu tá lúc nói lời này gương mặt đỏ lên, thật đáng yêu! Thuận tiện, không ai chú ý tiểu bao tử trong lòng ngực Yến thiếu tá sao, thật đáng yêu chết rồi gào gào ngao.”

“Lầu trên+1, nói chuyện này, không ai cảm thấy được diện mạo của tiểu bao tử giống hệt Cận thượng tá, cho nên đây là con trai ruột? Má ơi con trai đều lớn như vậy, tôi cảm giác mình thất tình __(: ”)__ ”

“Lầu trên có vẻ như phát hiện ra sự thật rồi... Thất tình thêm một người QAQ ”

Internet nổ trời cao, cửa bệnh viện vẫn cứ nước chảy không lợ, chờ Yến Thù Thanh cảm ơn mỗi người rồi cục leo lên phi hành khí về nhà, đã là hai giờ sau.

Hết chương 84-phần 1.

148. Chương 84-2: Phần 2

Ngồi ở bên trong phi hành khí, Yến Thù Thanh dùng thiết bị truyền tin lên mạng, cuối cùng xem qua một loạt tin tức sau khi anh bị thương, đến lúc nhìn thấy trên internet dùng các loại ngữ khí “Kính chào” “Kính phục” “Anh hùng” hình dung anh, anh đóng lại thiết bị truyền tin, thật dài thở ra một hơi.

Từng có lúc, anh ở nơi này không còn đường để đi, toàn bộ xã hội dùng ngôn luận bắt công để hình dung anh, anh ngã vào trong bùn khổ sở giãy dụa lại không tìm được đường ra, mà hiện tại anh từ bên trong bùn bò ra, trải qua rất nhiều khổ sở, đến cuối cùng nghênh tiếp anh rốt cục là hoa tươi cùng tiếng vỗ tay.

Loại tư vị này không có từ nào để hình dung, đủ loại cảm giác quanh quẩn trong lòng, trong đó lại không có hối hận.

Nếu như số mệnh an bài anh ở trên chiến trường bị thương biến thành phục tùng giả, anh vẫn sẽ lựa chọn xuất chiến, nếu như gặp phải Cận Hằng chịu đựng dư luận khiển trách, anh cũng việc nghĩa chẳng từ nan, nếu như núi Thương Lan để anh một đi không trở lại, anh cũng không hối hận lựa chọn đồng quy vu tận.

Từ nơi nào té ngã, tiếp tục từ nơi đó bò lên, anh đã chuẩn bị thật kỹ.

Trần Lâm nhìn anh trầm mặc, cười nói, “Làm sao, bị người hâm mộ làm cho sợ choáng váng? Cậu bây giờ đã là nhân vật nổi tiếng quân bộ, sau này chuyện như vậy còn nhiều, một hồi về nhà ngủ một giấc, sáng mai khẳng định sẽ thích ứng.”

Lời này chọc cho Yến Thù Thanh phát cười, lắc đầu nói, “Không cần, tôi đã ngủ hơn nửa tháng, hiện tại nên đi làm chuyện chính, anh dừng lại ở đường phía trước đi, tôi phải đi làm một chuyện, sau đó sẽ về nhà.”

“Chuyện gì vậy, phía trước là khu buôn bán a, cậu mới ra viện liền đi dạo phố, hứng thú không tẻ lắm, không bằng đi cùng tôi? Hiếm thấy tôi tranh thủ lúc rảnh rỗi, cuối cùng cũng coi như tìm được lý do không cần đi làm, lãnh đạo hỏi tôi liền nói đi hầu hạ Yến anh hùng, công tác nào có quan trọng bằng anh hùng, cậu nói xem có đúng hay không?”

“Tôi địa ngục đi.” Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, “Trước kia anh đối với tôi lạnh nhạt, bây giờ lại đột nhiên quan tâm như vậy, tôi không chịu nổi a, phía trước nhanh chóng dừng lại.”

Trần Lâm tức giận bĩu môi, “Xí, không mang tôi đi cùng thì thôi, có gì đặc biệt, trở lại tôi sẽ đâm thọc Cận Hằng, nói cậu đi gặp tình nhân cũ, để xem anh ta có giết chết cậu không.”

“Được a, gần đây vừa vận gần đây cô đơn khó ngủ, vừa vận cần anh ấy làm ấm giường.”

“Yến Thù Thanh cậu có biết xấu hổ không hả!”

Bác sĩ Trần không hề phòng bị lại bị nhét một miếng thức ăn cho chó, sau khi thả Yến Thù Thanh cùng Quyển Quyển xuống đường, phần uất bất bình khởi động phi hành khí rời đi.

Đứng ở đầu phố thương mại, Yến Thù Thanh từ trong túi đeo lưng tìm ra một cặp kính mát, dùng khăn quàng cổ che khuất nửa gương mặt, ôm lấy Quyển Quyển.

Để ăn mừng Yến Thù Thanh xuất viện, Cận Hằng thay cho đứa nhỏ một bộ đồ màu đỏ, phía sau còn đeo một cái cặp sách hình con rùa, phối hợp quần bò màu xanh nhạt cùng ủng nhỏ làm bằng da trâu, thoát nhìn đặc biệt đẹp trai.

Vào lúc này được ba ba ôm, nó vội vàng ôm sát bọc sách đựng đồ ăn vặt vừa lúc này được mấy cô chú kia cho, tùy tiện lấy ra một cái bánh gạo nếp nhét vào trong miệng mình, còn không quên chia cho ba ba một nửa, “A... Ba ba chúng ta đi tìm Hằng Hằng sao?”

Yến Thù Thanh bật cười, “Lúc trước không phải con gặp Hằng Hằng rồi sao? Làm sao, lại nhớ cha à?”

“Nhớ.” Quyển Quyển gật gật đầu, nhếch miệng nở nụ cười, “Hằng Hằng để con giám sát ba ba, không cho ba ba nhìn người khác, a... Hoàn thành nhiệm vụ cho con hai cái kẹo.”

Trong lòng con ba ba chỉ đáng giá hai viên kẹo.

Yến Thù Thanh dở khóc dở cười, một bên đi về phía trước một bên điểm cái mũi nhỏ của nó, “Vừa nãy có nhiều người nhìn ba ba như vậy, làm sao cũng không thấy con ngăn lại.”

“... A không giống nhau... Mấy cô chú đó cho con đồ ăn ngon, Hằng Hằng không biết.” Đứa nhỏ nói xong ôm sát cặp sách trong lồng ngực, cười khúc khích lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

Yến Thù Thanh không nhịn được cười ra tiếng, yên lặng ở trong lòng thấp một ngọn nến cho Cận Hằng “Chúng ta hiện tại không đi tìm Hằng Hằng, ba ba dẫn con đi đến một chỗ mới.”

Nói xong lời này, rẽ sang một bên tiến vào trung tâm thương mại, Yến Thù Thanh một bên giới thiệu gian hàng trong khu thương mại cho Quyển Quyển xem cái gì cũng tò mò, một bên đi đến một cửa hàng bán đồ trang sức.

Quyển Quyển chưa từng thấy đồ vật long lanh như vậy, thẳng nhóc “Oa” một tiếng hưng phấn trợn to hai mắt.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy đứa nhỏ ngây thơ đáng yêu nhìn không được bật cười, Yến Thù Thanh thuận thể móc ra thẻ thân phận, “Xin chào, nửa tháng trước tôi đã đặt nhẫn ở đây, ngày hôm nay không biết có

thể lấy không.”

Vừa nhìn thấy thẻ thân phận, nhân viên phục vụ trong nháy mắt trợn to hai mắt, nhìn thẻ một chút, lại nhìn Yến Thù Thanh đeo kính râm, buộc khăn quàng cổ, không nhận được hô khẽ một tiếng, “Ngài... Ngài chính là Yến thiếu tá?”

Má ơi! Trước chỉ nghe cửa hàng trưởng thần thần bí bí nói Yến thiếu tá có đặt làm nhẫn ở đây, không nghĩ tới hôm nay dĩ nhiên gặp được người sống!

Yến Thù Thanh không nghĩ tới mình đã được nhiều người biết đến như vậy, lúng túng sờ sờ mũi, làm thủ thế cầm khẩu, “... Tôi là lén lút tới đây, chuyện này có thể giúp tôi bảo mật không?”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng gạt đầu, trong mắt hưng phấn tỏa sáng, cô đây là đụng phải tin tức lớn a!

“Được rồi! Không thành vấn đề, ngài chờ một chút, tôi đi giúp ngài lấy nhẫn.”

Trong quá trình chờ đợi, Yến Thù Thanh kỳ thực hơi sốt sáng, anh hoàn toàn chính là người nhà quê, chưa từng có mua qua hàng xa xỉ, càng không cần phải nói nhẫn kim cương, cho nên khi nhân viên phục vụ đem hộp nhẫn màu đen đặt ở trước mặt anh, anh cũng không nắm chắc được vật chính mình thiết kế có thể dễ nhìn hay không.

Hơi thở ra một hơi, anh có chút thấp thỏm mở ra hộp, Quyển Quyển nằm úp sấp ở một bên đưa đầu qua nhìn, nhất thời phát ra một tiếng thét kinh hãi, “Oa ba ba đẹp quá!”

Mở ra chiếc hộp màu đen, một đôi nhẫn mộc mạc được cất vào trong đó, kim cương hình vuông sáng lấp lánh được đính ở trên mặt nhất, hai cái nhẫn lồng vào nhau, không khác nào một cái khoá vô hình quần lại chúng nó.

Đến khi cầm chiếc nhẫn màu bạc ở trong tay mới có thể nhìn thấy ở giữa vòng nhẫn còn khắc một dòng chữ nhỏ, nhìn kỹ là một câu tục ngữ của Thương Kiêm: ta nhìn chăm chú con mắt của người, lại như nhìn chăm chú linh hồn của người ta yêu.” lời này thực sự có chút tâm thường, đơn độc nói ra lại cảm thấy có chút lập dị, thế nhưng Yến Thù Thanh thực sự không am hiểu nói lời tâm tình, vèn vèn chỉ là nhìn thấy hàng chữ này, trên mặt cũng đã có chút nóng lên.

“Nếu không phải đôi nhẫn này là Yến thiếu tá tự mình thiết kế, tôi cũng không nhận được muốn mua lại, không biết Yến thiếu tá có am hiểu thiết kế nhẫn nữ không?”

Biết rõ lời này quá nửa là nhân viên phục vụ đang nịnh nọt, thế nhưng Yến Thù Thanh vẫn là không nhận được nhếch lên khóe miệng, anh cảm thấy được chính mình thật là có bệnh, rõ ràng đều kết hôn gần ba năm, bây giờ mới mua nhẫn, hơn nữa còn khắc lên chữ buồn nôn như vậy, đối thành trước đây anh nhất định không làm được chuyện ác tâm như vậy, thế nhưng vừa nghĩ tới đối tượng là Cận Hằng, tựa hồ có làm chuyện ngốc nghếch anh cũng vui vẻ chịu đựng.

Thu nhận cẩn thận, sau khi trả tiền, Yến Thù Thanh lôi kéo Quyển Quyển về nhà, đứa nhỏ hiện tại đã có thể đi được rất ổn, có lúc còn không cần ba ba ôm tới ôm lui.

Yến Thù Thanh chơi đùa cùng nó, chờ đứa nhỏ chạy đã mệt, quần lấy anh nói muốn ăn kem, Yến Thù Thanh ngẩng nhìn bốn phía, vừa vặn bên cạnh trung tâm thương mại có quán cà phê, anh liền trực tiếp lôi kéo Quyển Quyển đi, ai biết mới vừa đi tới, cửa quán cà phê đột nhiên mở ra, một người đầu tóc rối bù, thân hình lom khom giống như ăn mày bị người ta tàn nhẫn mà đẩy ra.

“Xin cơm đi ra bên ngoài đi, cũng không nhìn một chút nơi này là nơi nào, nhanh chóng rút cho tôi!”

“Van cầu ông... Tôi thật sự quá đói, tôi chỉ muốn một bát cơm thừa, thức ăn trong cửa hàng còn dư lại cũng tốt, van cầu ông...”

Tiếng nghẹn ngào khàn khàn truyền đến, ăn mày chặt vật quỳ dưới đất, không ngừng cầu xin, thế nhưng nhân viên cửa hàng không hề nhúc nhích chút nào, đá văng tên ăn mày, “Thức ăn cho chó cũng không cho cậu ăn, chúng tôi còn phải làm ăn, cậu không rút đi tôi sẽ báo cảnh sát!”

Tiếng cãi vã đưa tới người chung quanh vây xem, Yến Thù Thanh vừa vặn đi qua từ trong bọc sách của Quyển Quyển lấy ra một ít đồ ăn vặt đưa cho tên ăn mày, nhẹ giọng nói, “Lão bá, nơi này có một ít thức ăn, ông lấy trước đi, đừng ở chỗ này cản việc làm ăn của người ta.”

Tư vị xin ăn khi còn bé anh đã trải qua, cho nên đối với những người này tự nhiên có chút lòng trắc ẩn, tên ăn mày kia cẩn thận tiếp nhận đồ ăn, ngẩng đầu khàn khàn nói tiếng “Cảm ơn...”

Tên này vừa ngẩng đầu lên, Yến Thù Thanh mới phát hiện người này là người trẻ tuổi, hơn nữa dĩ nhiên còn có chút quen mắt, người kia nhìn thấy anh trong nháy mắt ngẩn ra, sau đó mạnh mẽ run lập cập, chặt vật bỏ lên, tựa như điên chạy về phía trước.

Yến Thù Thanh sững sờ tại chỗ, trong chốc lát đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cùng đồng thời đuổi theo.

Ăn mày thấy anh đuổi theo, càng thêm điên cuồng chạy về phía trước, nhưng người này khập khểnh bước đi không vững, lập tức ngã xuống đất, chờ đến khi bò dậy, Yến Thù Thanh đã đứng ở trước mặt tên ăn mày.

“Anh rút đi! Tôi không quen biết anh, anh rút đi!”

Lời này không đánh đã khai, khẩu khí Yến Thù Thanh trầm xuống, nắm lấy cổ tay của tên ăn mày, “... Lý Khác Nhiên?”

Người kia tàn nhẫn mà run cầm cập hai lần, khi nghe đến ba chữ này trong nháy mắt tựa hồ mất đi khí lực toàn thân.

Hết chương 84-phần 2.

149. Chương 85-1: Phần 1

Ngồi ở bên trong tiệm cà phê, Lý Khác Nhiên lang thôn hồ yết ăn đồ trên bàn, Yến Thù Thanh bất động thân sắc nhìn người này, từ đầu đến cuối không có nói chuyện.

Quyển Quyển ngồi ở trong lòng anh, ngậm lấy ngón tay tò mò nhìn vị thức thức quái lại trước mắt, kết quả bị ánh mắt lạnh như băng của Lý Khác Nhiên quét qua, sợ đến mức lập tức thu về trong cổ ba ba, nhỏ giọng hỏi, “Ba ba... Thức thức này là ai, thoát nhìn rất hung ác...”

Yến Thù Thanh vuốt ve đầu nó, bình thản nói, “Chú ấy là bạn học trước kia của ba ba.”

“Bạn học” hai chữ khiến Lý Khác Nhiên dừng lại động tác trong tay, không phải mối tình đầu, không phải người quen, thậm chí cũng không phải bạn bè, chỉ là... “Bạn học ”

“Àm” một tiếng, Lý Khác Nhiên ném nĩa trong tay, không thèm nhìn Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, trực tiếp đi ra ngoài.

“Thì ra anh chỉ đang bố thí cho tôi.”

Yến Thù Thanh không có cảm cậu ta, chỉ là bình tĩnh mở miệng, một đôi mắt màu mực nhìn chằm chằm Lý Khác Nhiên trước mặt, cảm thấy được người này xa lạ gần như đáng sợ.

Trước mắt Lý Khác Nhiên dường như không phải học sinh tốt hăng hái trong trường quân đội, cũng không phải bộ dạng cao ngạo thanh tú, cùng tính tình ngoan ngoãn, bây giờ cả người trở nên già nua chật vật lại chanh chua, không hề che giấu ích kỷ cùng tính kế cậu ta đã từng ẩn sâu trong mắt.

Lý Khác Nhiên như vậy, có lẽ mới thật sự là cậu ta, người trước đây anh quen biết chỉ là nguy trang dùng để gạt người giả tạo, thế nhưng chính là “Giả tạo” như vậy lại đủ khiến Yến Thù Thanh lừa mình dối người rất nhiều năm.

Lý Khác Nhiên nghe nói như thế, trong phút chốc quay đầu lại, gắt gao trừng Yến Thù Thanh, “Tôi không cần anh bố thí, những thứ này đều là anh tự nguyện!”

Yến Thù Thanh rất nhạt nở nụ cười, “Cậu có quyền lựa chọn từ chối, thế nhưng cậu không có, là chính cậu cùng tôi đến nơi này, còn gọi một bàn đồ ăn, hiện tại ăn xong đồ ăn của tôi mua, còn muốn trả đũa, Lý Khác Nhiên cậu vẫn giống như trước kia, một chút cũng không thay đổi.”

“Yến Thù Thanh con mẹ nó anh bớt ở chỗ này giả mù sa mưa! Tôi không cần anh bố thí!”

Lý Khác Nhiên cuồng loạn hống hách, may mà Yến Thù Thanh sáng suốt đưa cậu ta tới phòng riêng, bằng không không biết sẽ có bao nhiêu người tới vây xem.

“Anh bây giờ là anh hùng Thương Kiêm, thiếu tá quân bộ đại danh鼎鼎, tất cả mọi người đuổi theo anh, anh có phải là đã quên mất bản thân đã từng làm nhiều chuyện đuối lý! Nói cho cùng anh chỉ là một tên vô dụng, nếu như không phải bò lên trên giường Cận Hằng, anh không có ngày hôm nay! Anh hại tôi thành bộ dáng này, đền cho tôi ăn một bữa cũng là chuyện đương nhiên, đừng tưởng rằng như vậy tôi sẽ đối với anh cảm ơn, tôi nhìn thấy gương mặt anh liền muốn nôn.”

Nhắc tới chuyện cũ, Lý Khác Nhiên gắt gao siết nắm đấm, tàn nhẫn mà trừng Yến Thù Thanh, hận không thể xé nát mặt của anh.

Đã nhiều năm như vậy, năm tháng không có lưu lại trên mặt Yến Thù Thanh dù chỉ một chút vết tích, anh mặc áo lông màu xám cùng quần bò đơn giản, vẫn là dáng dấp lúc trước mới từ trường quân đội tốt nghiệp, thế nhưng Lý Khác Nhiên so với anh nhỏ hơn hai tuổi, trên da đã có nếp nhăn, đôi mắt vẫn đục phôi hợp với đầu tóc rối, quả thực giống như một người trung niên đã hơn bốn mươi.

Nhìn dáng dấp cậu ta phát rồ, thần sắc Yến Thù Thanh không thay đổi, trong lòng không có nửa điểm sóng lớn.

Nếu là lúc trước, chỉ bằng vào ba chữ “Lý Khác Nhiên” đủ để tác động đến anh, nhưng bây giờ mặc dù đối mặt chỉ trích cùng chửi rủa của cậu ta, anh cũng không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy người này vừa buồn cười vừa đáng thương.

“Tôi nghĩ cậu thật sự hiểu lầm, ngày hôm nay tôi mời cậu ăn cơm, không phải bố thí cho cậu, cũng không phải xem thường chê cười cậu, bởi vì coi như nếu đổi lại là chó hoang ngoài đường tôi cũng sẽ làm như vậy, trong lòng tôi cậu chẳng là cái gì cả.”

Một câu nói khiến sắc mặt Lý Khác Nhiên đột nhiên trắng bệch, đứng im chỗ cũ quên mất nhúc nhích.

Lúc này, Yến Thù Thanh ôm đứa nhỏ bị dọa sợ vẫn luôn không dám ngẩng đầu đứng lên, rất nhát nhác nhìn Lý Khác Nhiên nở nụ cười nói, “Tiền tôi đã trả tiền rồi, nếu như không ăn no cậu có thể gọi thêm một ít hoặc là trực tiếp đóng gói mang đi, tiền ghi vào tài khoản của tôi, thời gian không còn sớm, tôi phải về nhà.”

“Khác Nhiên, hữu duyên tái ngộ đi.”

Nói xong lời này, anh cầm lấy khăn quàng cổ đi ra ngoài, Lý Khác Nhiên đứng im tại chỗ lại vào lúc này nắm lấy cánh tay của anh.

Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn cậu ta, thần sắc thản nhiên như trước, trong con ngươi không có nửa điểm

không kiên nhẫn, cũng không có nửa điểm đã từng luyện ái, ánh mắt như vậy khiến Lý Khác Nhiên cực kỳ khó chịu, cậu ta há miệng, nghẹn ngào gọi một câu, “Anh Thù Thanh...”

Đây là thời gian qua đi nhiều năm, lần thứ nhất cậu ta gọi ra danh xưng này, mà Yến Thù Thanh lại hơi nhú lông mày, bất động thần sắc gạt tay cậu ta ra.

“Còn có chuyện gì?”

Vào lúc này Lý Khác Nhiên cũng mất đi bộ dạng hung hăng càn quấy lúc nãy, co rúm lại một chút, nước mắt rớt xuống, “... Anh Thù Thanh, anh đừng để ý lời vừa nãy của em, em chỉ là nhất thời không kìm chế được nổi nóng lúc này mới... Xin lỗi, em không phải cố ý... Kỳ thực em thật sự rất sợ nhìn thấy anh, hiện tại em biến thành bộ dáng này, không còn mặt mũi gặp anh!”

Nước mắt của cậu ta rơi xuống, vương vào trên mặt như bắn, thoát nhìn vô cùng đáng thương, trong lúc hoảng hốt vẫn là tiểu học đệ ngoan ngoan đáng yêu lúc trước, khiến người ta không nhìn được đối với cậu ta khoan dung mấy phần.

Thế nhưng Yến Thù Thanh lại rất rõ ràng, mấy lời chửi rửa vừa nãy vốn là lời trong lòng cậu ta, mà chuyện này cũng không sao cả, dù sao anh cũng không cần để ý một người không quá quan trọng.

Nhàn nhạt nhếch lên khóe miệng, anh lễ phép mỉm cười, “Không cần xin lỗi, tôi không để ở trong lòng.”

Nói xong lời này anh tiếp tục đi về phía trước, Lý Khác Nhiên không nhìn được sụt sùi khóc, “Anh Thù Thanh, chúng ta lâu như vậy không gặp, lẽ nào chỉ có thể nói những thứ này? Anh bây giờ cao cao tại thượng, mà em chỉ là ăn mày lưu lạc, sau này chúng ta có lẽ rốt cuộc không còn cơ hội gặp mặt...”

Hai chữ “Ăn mày” khiến Yến Thù Thanh dừng bước, Lý Khác Nhiên nín khóc mỉm cười, vội vàng giơ tay xoa xoa nước mắt.

“Anh Thù Thanh, em không nói lung tung nữa, chúng ta cũng chỉ là tùy tiện tâm sự được không, những năm này anh trải qua thế nào?”

Yến Thù Thanh quay đầu lại, nhưng không có một lần nữa trở lại chỗ ngồi, chỉ là dựa vào một cái ghế bên cạnh, chẳng nói ra ý kiến nào cả nhún vai một cái, tựa hồ không muốn đàm luận quá nhiều chuyện của mình.

Anh đứng ở bên trong một mảnh quang ảnh, ánh sáng mờ mịt trên đỉnh đầu chiếu xuống dưới, chiếu vào sống mũi cao của anh, làm nổi bật thân hình kiên cường, anh tuần mê người của anh, má phải một vết sẹo to dài sớm đã biến mất không còn tăm hơi, anh bưng chén lên nhấp một hớp nước chanh, giơ tay nhắc chân, tuần tú giống như một cây tre cao ngất.

Lý Khác Nhiên yên lặng mà nhìn anh, trong lòng một mảnh đau đớn cùng oán hận.

Cho tới nay, tình cảm cậu đối với Yến Thù Thanh rất phức tạp, vừa có xem thường lại có không nỡ, mà càng nhiều hơn chính là đổ kỵ điên cuồng ngọt ngào ở trong lòng chưa từng được giải tỏa.

Đồng dạng là xuất thân keo kiệt, Yến Thù Thanh lại vĩnh viễn tài năng xuất chúng như vậy, thành tích tốt nhân duyên tốt, tựa hồ là thiên chi kiêu tử, nhưng cậu chỉ là một người tầm thường vô vị, cho nên cậu lợi dụng anh, thương tổn anh, thậm chí không tiếc hạ xuân được để anh rời bỏ Cận Hằng...

Thế nhưng quay đầu lại, cậu ta vẫn là không còn gì cả, Yến Thù Thanh đã đứng ở trên đỉnh kim tự tháp.

Đã từng, người đàn ông này đã từng thuộc về cậu, chỉ cần cậu đối với anh lộ ra nụ cười, người đàn ông anh tuần ưu tú này có thể vì cậu nhảy vào nước sôi lửa bỏng, nhưng cậu không có vì vậy cảm động, thậm chí sau lưng vô số lần mắng anh ngu xuẩn, thế nhưng khi cậu ta đi tới sơn cùng thủy tận, còn nguyện ý kéo cậu lại cũng chỉ có một mình Yến Thù Thanh...

Tại sao lúc trước cậu không có quý trọng anh?

Nếu như có thể trở về lúc trước, cậu có thể quý trọng anh, không chừng bây giờ có thể giống anh bước lên đỉnh cao, không phải là kết cục như hiện tại?

Hối hận cùng thống khổ lần lượt kéo tới, Lý Khác Nhiên hít sâu một hơi, cười khổ một tiếng, “Anh xem em hỏi vấn đề ngu xuẩn chưa kìa... Anh và Cận đại ca cùng nhau làm sao lại không tốt được, mà em...”

Cậu nói kế tiếp cậu ta không tiếp tục nói nữa, Yến Thù Thanh cau mày nhìn cậu ta, không nhận được hỏi luôn vấn đề vẫn giấu ở trong lòng “Tại sao cậu lại biến thành bộ dạng này.”

Nhắc tới chuyện này, cả người Lý Khác Nhiên cứng đờ, sau nửa ngày chảy nước mắt nghẹn ngào nói, “... Anh cũng thấy đấy, mấy năm qua em trải qua không một chút nào tốt, lúc trước em làm quá nhiều có lỗi với anh cùng cận đại ca, cuối cùng rơi xuống kết cục này đều là báo ứng của em... Nếu như em không phải tâm thuật bất chính hạ xuân được cho Cận đại ca bị anh ấy phát hiện, khả năng cũng sẽ không bị anh ấy ném đến khu đèn đỏ, sau đó...”

Nói tới chỗ này cậu ta lại rơi nước mắt, hai cái vai run lấy bầy, “... Khi đó Cận đại ca đang nổi nóng, sắp xếp rất nhiều người đến thu phục em, em làm phục tùng giả làm gì có sức lực đối phó nhiều cầm kiếm giả như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể nhận lệnh, bị bọn họ chơi đùa, còn bị cắt đứt một chân...Anh Thù Thanh ban đầu em kỳ thực không có hoàn toàn nói dối anh, đúng là em thực sự có tâm tình đặc biệt với Cận đại ca, nhưng trong lòng thật sự có một người bạn gái.”

“Cô ấy nhìn thấy em bị người ta bắt nạt... Cũng không nguyện ý để ý đến em, sau đó cũng không biết làm sao bị trường quân đội biết đến chuyện này, bọn họ liền khai trừ em... Em cũng nghĩ tới tự sát, nhưng em sợ chết, chỉ có thể cầu thả sống sót như thế...”

Nói xong lời cuối cùng, cậu ta gần như nghẹn ngào, nhìn Yến Thù Thanh kéo kéo khóe miệng, “Anh Thù Thanh... Anh đại khái xưa nay cũng không biết em đổ kỵ nhiều thế nào, Cận đại ca bảo vệ anh tốt như vậy,

anh cái gì cũng không biết em cũng không trách anh, kỳ thực em cũng nghĩ thông suốt rồi, những thứ này đều là báo ứng của em, em không nên oán trên người anh...”

Nghe xong chuyện này, Yến Thù Thanh rất lâu đều không lên tiếng, toàn bộ gian nhà hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có âm thanh dứt quãng Lý Khác Nhiên khóc thút thít.

Sau một hồi lâu, Yến Thù Thanh nhẹ giọng mở miệng, “Cậu nói Cận Hằng tìm người cưỡng bức cậu?”

Lý Khác Nhiên lắc lắc đầu, trên mặt hoàn toàn trắng bệch, tựa hồ không muốn tiếp tục nói chuyện này“... Dù sao đã như vậy, anh Thù Thanh coi như đại nhân đại lượng đừng tiếp tục bóc ra vết sẹo của em.”

Lời này coi như là ngầm thừa nhận, ánh mắt Yến Thù Thanh trở nên Âm Lệ, đầu ngón tay nắm thật chặt, Quyển Quyển bên cạnh sợ đến không nhìn được khóc thút thít lên, cầm lấy góc áo của anh, “... Ba ba, chúng ta đi tìm Hằng Hằng đi... Quyển Quyển không muốn ở chỗ này.”

Yến Thù Thanh sờ sờ đầu của nó, nở nụ cười, “Chờ ba ba nói xong mấy câu, đừng sợ, một hồi ba ba gọi cho Cận Hằng mua bánh bao cho con nhé.”

”Anh Thù Thanh... Anh không tức giận chứ?

Nghe đến anh tự nhiên như thế mà nói ra hai chữ “Cận Hằng”, Lý Khác Nhiên bất an nhẹ giọng kêu một câu, lại đổi lấy Yến Thù Thanh nhẹ nhàng nở nụ cười, “Lý Khác Nhiên, cậu thật đáng thương.”

Một câu nói khiến Lý Khác Nhiên cứng tại chỗ cũ, Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên, trong con ngươi đã không có nửa phần nhiệt độ, “Cậu đến bây giờ cũng không quên gây xích mích ly gián, có phải là cảm thấy tôi mời cậu ăn bữa cơm, chính là chưa dứt tình cảm đối với cậu?”

“Cậu có một câu nói rất đúng, đây chính là báo ứng của cậu, tôi vốn còn muốn cho cậu mặt mũi, thế nhưng cậu lại đem Cận Hằng kéo vào, đâm một dao vào người tôi yêu, vậy tôi liền nói thật cho cậu biết, cậu làm sao biến thành người què làm thế nào rồi đi trường quân đội, chuyện này tôi đều biết.”

Một câu nói khiến thân hình Lý Khác Nhiên thoát một cái, suýt chút nữa ngã xuống đất, “... Anh sao lại thế...”

“Muốn tôi nói ra từng việc một không?” Yến Thù Thanh mặt không thay đổi nhìn cậu ta, gằn từng chữ, “Cậu rất thông minh, biết đến thật giả lẫn lộn, nhưng đáng tiếc cậu đừng nghĩ Cận Hằng quá quan tâm cậu, anh ấy hạng người gì tôi rất hiểu, tìm người cưỡng bức cậu? A, anh ấy còn ngại làm bẩn tay của mình.”

“Đêm đó cậu căn bản không có bị người ta cưỡng bức, chỉ là uống xuân dược, trong lòng cậu để ý đến một cô gái, cho nên thừa dịp xuân dược phát tác giở trò với con gái người ta, kết quả bị người cha làm sĩ quan của cô ấy phát hiện, trực tiếp đánh gãy một chân của cậu, còn bắt báo trường quân đội, lúc này cậu mới bị khai trừ.”

Trên mặt Lý Khắc Nhiên một vệt huyết sắc cuối cùng biến mất, gắt gao cắn môi, “... Lúc đó không phải anh bị bắt cóc?”

Lời này coi như là chấp nhận, Yến Thù Thanh trào phúng nở nụ cười, “Cận Hằng làm việc xưa nay kín kẽ không một lỗ hổng, cậu cho rằng anh ấy sẽ yên tâm trực tiếp đem cậu đến khu đèn đỏ? Bị người theo dõi cũng không tự biết, bây giờ còn muốn tính kế tôi và Cận Hằng, nếu như cậu đem bản lĩnh này vào việc khác, không chừng sẽ không rơi vào kết cục này.”

“Mới vừa nhìn thấy cậu vô liêm sỉ chạy đến cửa hàng người khác ăn xin, tôi còn kinh ngạc cậu là một người đàn ông mới chỉ hơn hai mươi, không làm việc chạy đến trên đường làm ăn mà có phải là có cái gì khó nói, lúc này mới nể tình đồng học lúc trước, mời cậu bữa cơm, thế nhưng bây giờ xem ra cũng không cần thiết m.”

Nói xong lời này, anh rút cuộc không còn dừng lại một giây đồng hồ, trực tiếp ôm Quyển Quyển đi ra phòng riêng.

Lý Khắc Nhiên cứng tại chỗ cũ mấy giây, sau đó khắp khẽnh đuối theo, lúc này mặt đầy nước mắt, toàn thân run rẩy khàn khàn nói, “...Anh Thù Thanh, em nói nhiều như vậy chỉ là bởi vì em hối hận rồi, em vẫn luôn không thấy rõ bản thân kỳ thực yêu thích anh, anh có thể hay không... Lại cho em một cơ hội, chúng ta lại bắt đầu lại từ đầu, van cầu anh... Em thật sự hối hận rồi...”

“Lý Khắc Nhiên, đừng làm cho tôi buồn nôn nữa.”

Nói xong lời này, thiết bị truyền tin của Yến Thù Thanh đột nhiên vang lên, nhìn thấy dãy số, anh trực tiếp ấn nút nghe, bên trong thiết bị truyền tin vang lên giọng Cận Hằng không cao hứng, “Anh đã về đến nhà rồi, làm sao còn chưa thấy em, anh đã nói về nhà thì phải gọi điện cho anh, em ôm con trai đi chỗ nào rồi?”

Nghe đến âm thanh Cận Hằng, trong nháy mắt tâm tình Yến Thù Thanh uể uải, “Em ôm Quyển Quyển đi dạo, thuận tiện mua chút áo mưa an toàn.”

Cận Hằng bị chặn lại, qua nửa ngày mới cứng rắn thấp giọng nói, “... Ai nói muốn tránh thai, mua cái gì mà mua, về nhà về nhà!”

Nói sang chuyện khác thành công, Yến Thù Thanh cười nhẹ một tiếng, lúc này Quyển Quyển không kịp chờ đợi gọi, “Hằng hằng, bánh bao vàng... Ba ba bảo mua cho con.”

“Nghe được, con trai nói muốn ăn bánh bao vàng, anh đi cửa hàng tiện lợi mua chút đi, đúng rồi em muốn ăn mì chua cay, giúp em đồng thời mua một bát.”

“Mì chua cay, anh cảm thấy được long phượng thai đang đến gần rồi.”

“Tới địa ngục đi.”

Yến Thù Thanh cười mắng hằn một câu, trực tiếp tắt thiết bị truyền tin, lúc này Lý Khác Nhiên đứng tại chỗ, viên mắt đỏ bừng rơi xuống một giọt nước mắt, tiến lên còn muốn khở sở giữ lại, Yến Thù Thanh đã quay người đi ra tiệm cà phê, từ đầu tới cuối rốt cuộc không còn cho cậu ta một ánh mắt dư thừa.

Nhìn bóng lưng thon dài kiên cường của Yến Thù Thanh từ từ biến mất ở trong biển người, Lý Khác Nhiên chậm rãi ngồi chồm trên mặt đất, cũng không đoái hoài tới ánh mắt người chung quanh, thống khổ nước mắt chảy xuống.

Lời nói dối quá nhiều, cho nên nói thật ra, cũng không có ai tin tưởng, lại như đời này cậu đã mất đi người trân trọng mình nhất, vĩnh viễn không có cách nào quay đầu lại nữa.

Hết chương 85-phần 1.

150. Chương 85-2: Phần 2

Một tháng sau, để ăn mừng chiến dịch núi Thương Lan thắng lợi, quân bộ sắp cử hành diễn lễ chúc mừng, Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng làm sĩ quan chỉ huy, tự nhiên được mời tới.

Yến Thù Thanh từ trước đến giờ không thích tham gia loại náo nhiệt này, đối với hoạt động này cũng không có nghiên cứu gì nhiều, mỗi lần đi cũng là vì ăn một bữa no nê, cho nên tự nhiên cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, thế nhưng Cận Hằng làm Cận gia Đại thiếu gia, từ nhỏ tiếp thu giáo dục quý tộc, đối với trường hợp này vốn là chú ý rất nhiều, hơn nữa cái tên này bản thân lại là người cuồng xoi mói, sau khi nhận đến tin tức dĩ nhiên so với Yến Thù Thanh làm thống lĩnh còn sốt sắng hơn, thậm chí trước nửa tháng diễn lễ bắt đầu đã bắt tay vào chuẩn bị.

Yến Thù Thanh cực kỳ không hiểu suy nghĩ của những người có tiền, một lần nhìn chăm chăm Cận Hằng nghiên cứu hai viên cúc tay áo sau một tiếng, thực sự không nhịn được hỏi hằn, “Không phải chỉ là hai cúc tay áo thôi sao, có khác nhau gì đâu, chọn cái nào cũng được mà.”

Ai nghĩ đến đối lấy Cận Hằng khinh thường một cái, “Em thì biết cái gì, cúc tay áo chính là mắt rồng của đàn ông, giờ tay nhắc chân đều thể hiện thân phận, nếu như mặc tây trang màu đen lại đeo cúc tay áo phỉ thúy, vậy thì thật là tai nạn nhân gian, anh từ chối cùng loại nhà quê như em nói chuyện này.”

“Tây trang màu đen phối hợp với cúc áo xanh biếc, em cảm thấy thật đẹp mắt a...”

“...” Cận Hằng hừ lạnh một tiếng, lười phản ứng.

“Em không giống Đại thiếu gia ngài nhiều chú ý như vậy, đến lúc đó mặc quân trang cũng được mà.”

“Đây là lần thứ nhất em làm Tổng tư lệnh, còn đánh thắng trận, mặc quân trang rách rưới ai nhận ra em

là lão bà của anh, lão bà của Cận Hằng nhất định phải đẹp mắt.”

Yến Thù Thanh dở khóc dở cười lườm một cái, “Thứ nhất, em là người đàn ông của anh, không phải lão bà của anh, thứ hai, quân trang không hề rách rưới, anh đừng xài tiền bậy bạ.”

Cận Hằng co quắp nghiêm mặt, không thể nghi ngờ nói, “Dù sao cũng đã mua, em không mặc cũng phải mặc.”

Nói xong hắn vỗ tay cái độp, ba người máy cầm theo một cái khay đựng quần áo thậm chí còn cao hơn chúng nó đi tới,

Yến Thù Thanh tùy tiện nhìn qua có ít nhất năm, sáu bộ, cái này cũng chưa tính, còn có các loại ca-ra-vat, cúc tay áo, thắt lưng cùng đồ kẹp Cà- vạt...

Yến Thù Thanh hơi hút một ngụm khí lạnh, “Những thứ này... Bao nhiêu tiền?”

“Không thêm linh kiện đại khái mười vạn đi.” Cận Hằng thuận miệng nói, thần sắc ung dung như đang nói một đồng tiền.

Mười vạn!?

Yến Thù Thanh có chút choáng váng, yên lặng mà đem áo ngủ cởi ra, phi thường tích cực chủ động đổi lại lễ phục, đây chính là mười vạn đây, không mặc anh sẽ nhức nhối lắm.

Cận Hằng yên lặng mà nhìn anh, cảm thấy được bản thân không có nói cho thê tử kỳ thực hắn đã bỏ ra hơn một triệu thiết kế mấy bộ tây trang này, thật sự là đặc biệt thông minh, hắn thật sự là người chồng tốt biết lo nghĩ cho vợ mình mà.

Một tuần lễ sau, diễn lễ chúc mừng đúng hạn cử hành.

Yến Thù Thanh ở trong mấy bộ lễ phục Cận Hằng chuẩn bị lúc trước, chọn một bộ âu phục màu trắng đơn giản nhất, phối hợp nút tay áo màu đen, đứng ở phía trước gương, sửa sang lại ca-ra-vat cùng màu, ngày hôm nay mái tóc lúc trước phủ xuống lúc này lại chải hất lên, lộ ra cái trán trơn bóng cùng một đôi mắt màu đen láy, hiện ra vừa lịch sự vừa nhã nhặn, giống như công tử thư hương thế gia, ôn nhuận đoan chính.

Cận Hằng đứng ở sau lưng anh, xuyên thấu qua gương liếc mắt nhìn, làm sao cũng không thể dịch đi mở mắt.

Đây là người đàn ông hắn ở trong lòng cất giấu mười mấy năm, rõ ràng nhắm mắt lại cũng có thể miêu tả bộ dạng của đối phương, nhưng một giây này vẫn để cho hắn tìm đập thành thịch, trong lúc nhất thời trong lòng hắn lần thứ hai sinh ra chút khủng hoảng, hắn muốn làm cho tất cả mọi người đều biết Yến Thù

Thanh tốt, lại sợ người khác biết đến, muốn cướp Yến Thù Thanh khỏi tay hắn.

Hắn thường xuyên rơi vào vòng lẩn quẩn như vậy, cho nên thường thường cùng bản thân tức giận, lúc này Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt của hắn, không nhịn được cười vỗ hắn một chút, “Làm gì, nhìn em đến sững sờ như vậy?”

Cận Hằng phục hồi tinh thần lại, lỗ tai hơi đỏ lên, cứng rắn đạo, “Em đừng tự luyện.”

“Vậy anh nhìn xem bộ âu phục này có được hay không?” Yến Thù Thanh rất ít khi mặc âu phục, vào lúc này trong lòng có chút thấp thỏm.

“Không dễ nhìn, em mặc quân trang đi.” Cận Hằng từ trong gương nhìn vòng eo nhỏ nhắn của Yến Thù Thanh, nuốt một ngụm nước bọt, hoàn toàn đổi ý.

“Vậy cũng không được, mười vạn đồng tiền đấy.”

Yến Thù Thanh vuốt ve ống tay áo Cận Hằng, hơi ngửa đầu cởi ra nút buộc trên cổ.

Nhìn chằm chằm cái cổ thon dài lộ ra bên ngoài của Yến Thù Thanh, Cận Hằng hé mắt, không chút do dự đến gần cắn một cái, sau đó thuận thế đem Yến Thù Thanh đẩy lên trên mặt gương, chuẩn xác ngăn chặn miệng của anh.

Yến Thù Thanh đầu tiên là sững sờ, đối diện ánh mắt thâm thúy của hắn, nhịn không được bật cười, ôm lấy cổ hắn tiến lên nghênh tiếp.

Hai người dựa vào nhau trao đổi nụ hôn nhiệt liệt, hôn đến cuối cùng đều có chút thở hồng hộc, rõ ràng còn có một giờ sau diễn lễ sẽ bắt đầu, bọn họ vẫn còn có chút khó khăn chia lìa.

Đến khi đôi môi tách ra lộ ra một sợi chỉ bạc mập mờ, Cận Hằng lần thứ hai đến gần vuốt ve bờ môi Yến Thù Thanh, chớp mũi hai người giằng co, hô hấp quẩn quanh, lúc này Yến Thù Thanh nhẹ giọng mở miệng, “Cuối tháng này chính là sinh nhật của anh đúng không?”

Đôi môi hai người như có như không dính vào nhau, lúc nói chuyện còn có thể ma sát đến đối phương, Cận Hằng “Ừ” một tiếng, chuyên chú dùng đầu lưỡi liếm vào trong miệng Yến Thù Thanh.

“Anh muốn quà sinh nhật gì không?”

“Em có tính hay không?” Cận Hằng hướng phía trước đỉnh một cái, một cái tay từ phía sau lưng sờ vào cái hông Yến Thù Thanh, khoe miệng ý cười nhiễm phải mấy phần tà ác.

Yến Thù Thanh khẽ cười nhẹ, cắn chóp mũi của hắn một cái, ý vị thâm trường nói, “Vậy thì như anh mong muốn.”

Cận Hằng đang muốn truy hỏi, cửa phòng răng rắc một tiếng mở ra, Quyển Quyển giống như quả bóng chạy vào, nhìn thấy ba ba cùng Hằng Hằng ôm nhau, vội vàng nhấc lên móng vuốt nhỏ che mắt, ngu ngốc quay người liền đi ra ngoài, kết quả va đầu vào trên ghế salông, té phịch một cái.

Thằng nhóc té cũng không khóc, tiếp tục ngượng ngùng che mắt, trong miệng còn không quên nhắc tới, “Ba ba thật đẹp trai, chỉ tiện nghi cho Hằng Hằng!”

“Thằng nhóc con, ngày mai còn muốn ăn vặt không hả?”

Bị cắt đứt chuyện tốt Cận Hằng tiến lên muốn đánh cái mông của đứa nhỏ, Quyển Quyển tựa như con thỏ ngốc chạy trốn khắp nơi, trong miệng còn lầu bầu “Hằng Hằng đầu đất” “Ba ba cứu mạng”.

Yến Thù Thanh nhin không được, khom lưng bế nó lên, “Tiểu bàn tử, con đến cùng chạy vào làm chi?”

“A... Đúng rồi, Quyển Quyển chạy vào làm chi nha?”

Thằng nhóc bị hỏi lập tức quên mất, ngồi ở trong lòng ngực ba ba suy tư rất lâu cũng không nhớ ra được, nhào tới trực tiếp hôn Yến Thù Thanh một cái, “Quyển Quyển không nhớ ra được, có thể là ba ba quá đẹp trai, Quyển Quyển mới muốn đến hôn nhẹ.”

Yến Thù Thanh xì một tiếng nở nụ cười, đến gần mạnh mẽ mà hôn thằng nhóc một cái.

“Chỉ biết nịnh nọt.” Cận Hằng bĩu môi, lộ ra một mặt thần sắc bất mãn, thế nhưng thần sắc nhìn hai cha con vẫn là ôn nhu trước nay chưa từng có.

Thời gian hoạt động sắp đến rồi, hai người không trì hoãn nữa, ngồi phi hành khí trực tiếp đi hiện trường.

Đến địa phương, hai người còn không đợi xuống phi cơ, liền bị đèn chớp phía ngoài làm cho mù mắt, không khí của hiện trường so với tưởng tượng của hai người trang trọng hơn nhiều, vô số phóng viên mang theo camera ngồi xúm canh giữ hai bên thảm đỏ, người hâm mộ cùng quần chúng chen chúc ở bên cạnh, trong miệng điên cuồng kêu tên mỗi một sĩ quan, trong đó vang dội nhất chính là Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng.

Không biết là ai tiết lộ hành tung của hai người, vào lúc này phi hành khí vừa hạ xuống, rất nhiều ký giả truyền thông trong nháy mắt chen chúc mà tới, hoàn toàn vây quanh hai người.

“Yến thiếu tá, xin hỏi ngài lần này đối với chiến dịch ở núi Thương Lan thắng lợi có cảm tưởng gì hay không?”

“Ngài là người đầu tiên là cầm kiếm giả biến dị thành phục tùng giả, ngài cảm thấy biến cố này có ảnh hưởng gì đến sự nghiệp cùng sinh hoạt của anh không?”

“Yến thiếu tá ngài và Cận thượng tá lần đầu nắm tay nhau, xin hỏi hai người lấy thân phận chiến hữu hay là người yêu?”

...

Vô số vấn đề như thủy triều phủ vào mặt, Yến Thù Thanh trước sau mỉm cười đối đáp, chỉ đến khi nghe được một vấn đề cuối cùng, anh liếc mắt nhìn Cận Hằng bên cạnh, khóe miệng không khống chế được ngẩng đầu lên, trong lúc Cận Hằng chuẩn bị thay anh trả lời, anh lại đột nhiên mở miệng cười, “Chúng tôi ở trong lòng mọi người là thân phận gì, lần này chúng tôi dùng thân phận đây để tới đây.”

Nói xong lời này anh xoay người rời đi, lưu lại phóng viên đầu óc mơ hồ không hiểu ra sao.

Sau khi tiến vào đại sảnh yến hội, diễn lễ đã gần bắt đầu, trong phòng yến hội to lớn không thiếu người, Hoàng đế cùng các vị sĩ quan cao cấp đã trình diện từ lâu, vô số anh em đã từng kề vai chiến đấu đều có mặt tại hiện trường, có huynh đệ đã từng chiến đấu ở núi Thương Lan, cũng có các chiến hữu chiến đội Liệp Ưng đồng thời trải qua gian nan vạn hiểm, đương nhiên còn có những vị đồng nghiệp trong quân bộ, nhìn thấy hai người bọn họ trong lòng trăm mối ngổn ngang, mà các anh em trong lúc nhìn thấy bọn họ đồng thời nhiệt tình phát tay, thúc đẩy bầu không khí của hiện trường lên cao trào.

Sau khi người ngồi xuống, lễ mừng rốt cục bắt đầu, mà lúc này Cận Hằng vẫn còn nhớ tới chuyện ở trên thảm đỏ, tức giận truy hỏi, “Vừa nãy tại sao em không nói cho giới truyền thông chúng ta là người yêu?”

Yến Thù Thanh lén lút ở trong tay áo nắm lấy đầu ngón tay của hắn, ngoắc ngoắc lòng bàn tay của hắn, cười không đáp.

Mặt Cận Hằng trong nháy mắt liền đen, tức giận hừ lạnh một tiếng, lúc này gạt tay Yến Thù Thanh, kết quả bị đối phương siết thật chặt lập tức không bỏ qua, vì vậy chỉ có thể đặc biệt không tình nguyện mặc Yến Thù Thanh tiếp tục nắm tay hắn.

Hoàng đế sau khi đọc diễn văn khai mạc, hiện trường bắt đầu náo nhiệt ca vũ biểu diễn, diễn lễ chúc mừng này tất cả giới truyền thông của đế quốc đều có mặt, cho nên toàn bộ dân chúng ở trong cùng một lúc đều sẽ thấy được phát sóng trực tiếp.

Một trận chiến thắng lợi sắp được viết vào sử sách, hoạt động chúc mừng tự nhiên được tổ chức đặc biệt long trọng, không khí của hiện trường lần lượt đẩy hướng cao trào.

Sau khi Hoàng đế kết thúc bài diễn văn bế mạc, Yến Thù Thanh cho là lễ mừng chấm dứt ở đây, Hoàng đế lại đột nhiên kể một câu chuyện, “... Trăm năm trước, trải qua tai ương tận thế của địa cầu cổ đại, bộ tộc Thương Kiêm lang bạt đến quê hương mẫu tinh bây giờ, vì tiếp tục sinh tồn, cũng vì sinh sôi đời sau, tổ tiên chúng ta không ngừng tiến hóa, bộ tộc Thương Kiêm chúng ta ngoại trừ đàn ông cùng phụ nữ, còn có

một nhân chủng đặc thù chính là —— phục tùng giả ”

“Thân là phục tùng giả không chỉ có gánh vác toàn bộ trọng trách sinh sôi nảy nở của đế quốc, còn phải chịu đựng phiền diện cùng kỳ thị đến từ xã hội, bọn họ là đồng bạn của chúng ta, nhưng không cách nào được tôn trọng như cầm kiếm giả, bọn họ là người nhà của chúng ta, nhưng không cách nào giống như phụ nữ được đến bảo vệ, hơn trăm năm qua, loại phiền diện này kéo dài tồn tại, càng lúc càng kịch liệt, cho nên chúng ta đã quên đi, phục tùng giả cũng không phải quần thể yếu thế trong xã hội này.”

“Trận chiến này không dễ thắng lợi, khiến chúng ta nghĩ tới, là do Yến thiếu tá vô tư trả giá tính mạng của mình, chứng minh giá trị cùng năng lực của phục tùng giả, thắng lợi dĩ nhiên cần phải chúc mừng, anh hùng cần phải tôn trọng cùng tán thành!”

Nói xong lời này, Hoàng đế mở ra một cái hộp màu đỏ, lấy ra một viên huy chương thượng tá chói mắt, ánh mắt rơi vào trên người Yến Thù Thanh dưới đài, cười nói, “Cho nên hiện tại mời tân nhậm thượng tá quân bộ của chúng ta —— Yến Thù Thanh tiên sinh, lên đài nhận phần thưởng.”

Vừa dứt lời, toàn bộ phòng yến hội bùng nổ ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng hoan hô, từ không một phục tùng giả có thể ngồi vào quân hàm thượng tá, Yến Thù Thanh là người thứ nhất từ trước đến nay.

Tựa hồ tất cả mọi người biết có phân đoạn nhận thưởng này, chỉ có Yến Thù Thanh lại chẳng hay biết gì, anh trở mắt ngồi tại chỗ, nhất thời mất đi phản ứng, mãi đến tận bị một đám người cười đẩy tới mới ngậy ngốc từng bước một đi lên đài.

Ánh đèn chói mắt đưa tới, anh đứng ở bên trong vạn ngàn ánh sao, lúc này Hoàng đế đem quân hàm thượng tá huân chương treo ở bả vai của anh, hướng anh chào một cái, “Yến thượng tá, hi vọng cậu tiếp tục cống hiến cho nhân dân cho đất nước.”

Yến Thù Thanh dùng nghi lễ quân đội chào một cái, viên mắt toả nhiệt từng trận, đầu cũng cùng choáng váng, vừa mở miệng âm thanh cũng trở nên kiên nghị, “Tôi nguyện thề cống hiến, cúc cung tận tụy vì nhân dân vì đất nước!”

Thời khắc này, toàn bộ ánh mắt dân chúng đều rơi vào trên người Yến Thù Thanh, hiện trường lần thứ hai nhắc lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, thời khắc này, sân khấu này, khoảnh khắc này, thuộc về Yến Thù Thanh.

Microphone truyền đến tạp âm, Yến Thù Thanh hít sâu một hơi, nhẹ giọng nở nụ cười, “... Xin lỗi, tôi hiện tại có chút không bình tĩnh nổi, cũng không biết mình đang nói cái gì, nếu như lời đầu không khớp lời sau, mong mọi người bỏ qua...”

Một câu nói làm cho tất cả mọi người đều nở nụ cười, không khí sốt sắng trong nháy mắt giảm bớt, Cận Hằng ngồi dưới đài nhìn Yến Thù Thanh nhẹ nhàng nở nụ cười, anh nắm nắm huy chương thượng tá trước ngực nhẹ giọng nói, “Một ngày kia biến thành phục tùng giả, tôi có hỏi qua chính mình, Yến Thù Thanh, mày có nguyện ý làm một binh lính ra chiến trường chiến đấu không quan tâm đến sống chết của mình nữa hay không, tôi tự nói với mình tôi nguyện ý, bất luận xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cắn răng kiên trì, đây là giấc mộng của tôi, cũng là nguyện vọng suốt đời của tôi. Thế nhưng khi đó bởi vì thân phận phục tùng giả,

có nhiều người chất vấn tôi như vậy, thậm chí bản thân tôi cũng bắt đầu dao động, có phải là tôi thật sự không làm được. Cho nên tôi ôm một loại chấp niệm muốn chứng tỏ dù cho có là phục tùng giả tôi cũng có thể đi lên chiến trường, vì vậy tôi đi đến chiến đội Liệp Ưng, phá huỷ căn cứ Á Hi, đi đến chiến trường Thương Lan... Quãng thời gian trải qua sinh tử này, bên cạnh tôi vẫn luôn có người không rời không bỏ ủng hộ tôi.”

“Cảm ơn mọi người đã giúp tôi, cảm ơn huynh đệ tốt ở Thương Lan, cảm ơn thành viên chiến đội Liệp Ưng, đương nhiên còn có cảm ơn trượng phu của tôi, Cận Hằng.”

Hai chữ cuối cùng nói xong, toàn trường trong nháy mắt một yên tĩnh, đây là lần thứ nhất Yến Thù Thanh công khai nói tới Cận Hằng, hơn nữa còn dùng hai chữ “Trượng phu” này.

“Có kẻ ngốc, biết đến tôi biến thành phục tùng giả, trong lúc tôi sắp bị toàn bộ xã hội vứt bỏ, anh ấy lại nói cho tôi anh ấy cần tôi, kẻ ngốc này ngốc đến mức biết được đi đến chiến đội Liệp Ưng trải qua sát hạch chính là cử tử nhất sinh, còn tự nguyện cùng tôi đồng thời mạo hiểm, núi Thương Lan sơn chúng tôi bị quân địch phục kích, anh ấy công lấy tôi, bản thân gần như sắp đông chết, lại chưa từng nghĩ tới bỏ mặc tôi, cuối cùng thậm chí suýt chút nữa vì tôi đánh đổi mạng sống.”

“Tôi không biết ái tình là cái gì, mà tôi rất vui mừng khi đã gặp được anh ấy, cuối tháng này chính là sinh nhật của anh ấy, tôi vốn định lễ mừng kết thúc về nhà cho anh ấy niềm vui bất ngờ, nhưng bây giờ tựa hồ không cần.”

Nói xong Yến Thù Thanh từ trong túi tiền lấy ra một chiếc nhẫn, nhìn chằm chằm đôi mắt màu mực sâu thẳm dưới đài, cười nói, “Hai chúng tôi kết hôn vội vàng, ngay cả tín vật đính ước tôi cũng không mua, thật vất vả tích góp được tiền lấy vợ, mua chiếc nhẫn này, Cận Hằng tiên sinh, hiện tại em muốn đem nửa cuộc đời sau của mình tặng cho anh làm quà sinh nhật, không biết anh có chấp nhận hay không?”

Sau khi yên lặng ngẩn ngủ, tất cả mọi người ở trong hội trường cùng người bên ngoài sân xem phát sóng trực tiếp đều điên rồi, tiếng hoan hô, tiếng khen suýt chút nữa lật tung nóc nhà, ngay cả Hoàng đế cũng cười đến không ngấm mồm vào được, đứng lên đồng thời vỗ tay.

Cận Hằng ở dưới ngàn vạn ánh mắt, nhìn Yến Thù Thanh trên đài, đối phương giống như là cùng hắn cách nhau thiên sơn vạn thủy, hắn ngơ ngác ngác không kịp chờ đợi đi lên đài, ánh mắt của hai người đụng vào nhau, tựa hồ đã vượt qua hồng trần cuộn cuộn.

Tiến lên một bước nắm lấy tay Yến Thù Thanh, hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi Yến Thù Thanh tại sao trong lúc đối mặt với phóng viên đối với quan hệ của hai người lại tránh không đáp, bởi vì đối phương đã sớm nghĩ kỹ muốn dùng thân phận phối ngẫu chiêu cáo toàn thiên hạ.

Yến Thù Thanh muốn đem nhẫn cho hắn, lại lập tức bị hắn kéo vào cái ôm ấm áp.

Hiện trường tiếng hoan hô vang lên liên tiếp, nhưng không có đỉnh tai nhức óc bằng tiếng hai trái tim đập mạnh hoà lẫn vào nhau.

Hết chương 85-phần 2.

151. Chương 86-1: Phần 1

Yến Thù Thanh ở trong diễn lễ chúc mừng biểu lộ tình cảm với Cận Hằng, theo vô số ống kính trong hội trường, truyền đến mỗi một góc tinh tế, cũng làm cho cả đế quốc Thương Kiếm vì đó mà náo động.

Mặc dù phần lớn người sớm đã biết quan hệ của bọn họ, thế nhưng cho tới nay chuyện liên quan tới bọn họ vẫn chỉ là lời đồn đại không cứ, vẫn là mặt trái nhiều chính diện, hơn nữa hai người chưa từng công khai đề cập tới lẫn nhau, cho nên trong mắt rất nhiều người, hai người vẫn là quan hệ bao dưỡng vui đùa một chút mà thôi, căn bản không có khả năng đi tới cuối cùng.

Mà trải qua một đêm ngày hôm qua, nghe được Yến Thù Thanh nhắc lại từng khoảnh khắc hai người cùng nhau trải qua, ánh mắt lưu luyến của Cận Hằng nhìn chăm chú Yến Thù Thanh, không có người nào không thể động dung.

Chưa từng có một thượng tá quân bộ nào trong lễ chúc mừng ngợi khen người khác, càng không có một phục tùng giả nào dám ở trước mặt những người khác, chủ động cầu hôn một cảm kiếm giả, thế nhưng Yến Thù Thanh đã làm được, hành động của anh vừa thần nhiên vừa dũng cảm, phá vỡ tất cả nghi vấn cùng vô số tin đồn không căn cứ của dư luận, chỉ còn dư lại vô số chúc phúc cùng tiếng vỗ tay.

Trong lúc nhất thời, dư luận toàn quốc, truyền thông tất cả đều trở nên sôi sục, tất cả mọi người nói chuyện say sưa đều là chuyện liên quan tới hai người, vô số người hâm mộ ở trên mạng thi nhau bình luận, ở trên internet một mảnh khí thế ngất trời.

”Quá ngọt ngào gào gào gào gào! Tôi xem người ta cầu hôn, chính mình cũng muốn nói chuyện luyến ái!”

“Lầu trên+1 tối hôm qua xem chuyển tiếp, còn bị hai người bọn họ làm cho mù mắt..”

“Là một người nằm vùng ba năm trời, khoảnh khắc tối hôm qua tính cái gì, mọi người xem lại lúc trước Yến thượng tá giết sạch long, biểu tình của Cận thượng tá lo lắng cho thể tử quả thật mới khiến tôi mù con mắt, tạo phúc cho quần chúng, ai muốn xem lại chuyện ngày xưa của hai bọn họ, thì liên hệ tôi nhé.”

“A a a a a Lầu trên quả thật nói quá đúng! Ánh mắt Cận thượng tá nhìn Yến thiếu tá, mỗi lần cũng có thể làm cho tôi bỏ não suy nghĩ rất nhiều tình tiết 18+! Bá đạo phúc hắc thượng tá công X si tình biến dị thuộc hạ thụ, lại hồi tưởng hai người trước kia còn là bạn học ở trường quân đội, rất có thể là sớm có dự mưu a! Từng bước một tiếp cận, chậm rãi ăn vào bụng, lại để cho người ta mang thai.... ôi ôi nghĩ thôi mà cũng thấy ngọt ngào rồi.”

...

Internet một mảnh náo nhiệt, bạn trên mạng lần lượt tìm ra khoảnh khắc trước đây hai người ở chung, có hình ảnh hai người cùng nhau điều khiển cơ giáp phối hợp hoàn mỹ, có hình ảnh hai người đối mặt nhìn nhau khi tham gia hoạt động... có khoảnh khắc thậm chí ngay cả bản thân Yến Thù Thanh đều quên mất, cũng được người hâm mộ tìm ra, không chỉ có như vậy, người hâm mộ còn cắt nối biên tập một video nội dung khá “người lớn”, có người tìm ra hình ảnh của hai người lưu lại thành một album, thậm chí có người còn lấy hai người làm nhân vật chính viết ra một câu chuyện cầu huyết. Quả thực chỉ cần chuyện liên quan đến hai người, bọn họ có thể thi nhau sáng tác ra rất nhiều dị bản.

Tuy rằng Yến Thù Thanh không hiểu nổi bạn trên mạng sao có thể “siêu phàm” như vậy, thế nhưng vẫn là quan tâm mở ra một video, nhìn thấy “bản thân” cùng Cận Hằng quần áo xốc xếch ôm nhau lăn giường, anh kinh ngạc không thôi, tay run rẩy suýt chút nữa làm rơi thiết bị truyền tin.

“Tại sao mọi người có thể tài giỏi như vậy... Đây là khoa học kỹ thuật gì vậy, làm sao ngay cả... Ngay cả chuyện như vậy cũng có thể làm được.”

Yến Thù Thanh không nhịn được lâu bầu vài câu, nghĩ đến hình ảnh khó coi vừa nãy, cùng tiếng triền miên thở dốc trong video, một gương mặt không khổng chế được đỏ bừng.

Anh thực sự bội phục trí tưởng tượng của nhóm bạn trên mạng, lúc trước anh và Cận Hằng chưa cùng nhau, thế nhưng hành động của hai người trước mắt bọn họ cũng biến thành thức ăn cho chó, đặc biệt bên trong mấy video này, dùng một ít kỹ năng ghép hình, chèn thêm âm nhạc kiểu diêm, phảng phất anh và Cận Hằng thật sự đang làm chuyện đó.

Nghĩ tới đây, trên mặt anh nhiệt độ liên tăng vọt mấy phần, anh không được tự nhiên vội ho một tiếng, ngẩng đầu nhìn thời gian một chút, đã gần tám giờ tối, nhưng vẫn là không thấy cái bóng Cận Hằng.

Từ khi ngày ấy sau khi kết thúc diễn lễ, trên internet tất cả đều đoán anh và Cận Hằng buổi tối ngày hôm ấy làm cái gì, có người nói đi tuần trăng mật, có người nói trực tiếp động phòng hoa chúc, nhưng trên thực tế anh đã có hai ngày không có nhìn thấy Cận Hằng.

Nói đến việc này Yến Thù Thanh lại sốt ruột, bởi vì một hồi biểu lộ này, hết thấy truyền thông cùng dư luận tất cả đều sôi sùng sục, vì không muốn bị người ta theo dõi ảnh hưởng đến Quyển Quyển, anh không thể trở về nhà, chỉ có thể lén lút chạy đến ngôi nhà lúc trước, mà Cận Hằng lại vừa vặn có việc bận, phải lưu lại trong cung.

Bây giờ hai ngày đi qua, Cận Hằng vẫn luôn không thấy bóng người, gởi tin nhắn cũng không trả lời, bên ngoài chuyện liên quan đến hai người nhiệt độ chỉ có tăng không có giảm, làm cho anh không cách nào về nhà gặp con trai, chỉ có thể một người ở trong phòng, không có việc gì ngủ một giấc.

Thở dài một hơi, Yến Thù Thanh co quắp ở trên giường bày thành hình chữ đại, cầm lấy nhẫn kim cương, “Sớm biết là loại thái độ này, mình còn lâu mới biểu lộ, thực sự là lãng phí tình cảm.”

Anh một bên lâu bầu một bên lấy ra thiết bị truyền tin, chuẩn bị hỏi một chút cái tên này đến cùng lúc nào mới trở về, kết quả mới vừa khoát tay, tin nhắn của Cận Hằng liền gửi tới.

[Tám giờ tối, quân bộ có tiệc tối, anh chờ em.]

Tổng cộng mười hai chữ tính cả thêm dấu chấm câu, không thể nào ngắn gọn hơn.

Yến Thù Thanh lập tức ngồi dậy, bị tin nhắn ngắn làm cho không hiểu ra sao, tối hôm nay quân bộ có tiệc tối? Anh làm sao không biết?

Không nhận được gọi lại, thế nhưng bên kia Cận Hằng vẫn không có người nghe, lúc này quân bộ chính thức gửi thư mới tới, xem nội dung phía trên giống như Cận Hằng nói, Yến Thù Thanh trong nháy mắt xì hơi.

Cận đại gia thật sự chỉ gửi thông báo cho anh mà thôi.

Phí hết tâm tư biểu lộ một trận, coi như là cây cỏ ít nhất cũng có tình cảm, kết quả cái tên này chỉ có ngần ấy phản ứng.

Yến Thù Thanh thở dài một hơi, biết mình không thể hi vọng cái người không hiểu phong tình này, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thời gian tiệc tối đã sắp bắt đầu, anh không dám trì hoãn, tùy tiện thay đổi một bộ quần áo coi như có thể diện, tiện tay đem hộp nhẫn nhét vào túi đi ra khỏi cửa.

Một đường lái phi hành khí đến quân bộ, trong toà nhà dĩ nhiên đen kịt một màu, ngay cả quảng trường nhỏ từ trước đến giờ vẫn sáng trưng, giờ khắc này đưa tay ra không thấy được năm ngón.

Yến Thù Thanh cảm thấy kỳ quái, sau khi ngừng phi hành khí, một đường đi tới, toà nhà trước mặt trống rỗng, thậm chí ngay cả một hộ vệ cũng không có.

Không phải nói có tiệc tối, làm sao lại không có bất kỳ ai...

Giữa lúc anh nghi ngờ, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, một vòng pháo hoa màu vàng đột nhiên bắn ra từ trên đỉnh đầu, pháo hoa rực rỡ giống như ánh sao rơi xuống, trong nháy mắt đốt sáng lên toàn bộ bầu trời đêm.

Yến Thù Thanh sợ hết hồn, còn không có phản ứng lại xảy ra chuyện gì, càng ngày càng nhiều pháo hoa xông thẳng lên trời, màu sắc rực rỡ, lúc này một vòng pháo hoa in hình bông hồng lớn tràn ra, sau đó toàn bộ nền trời xuất hiện dòng chữ chói mắt: “Cận Hằng yêu Yến Thù Thanh ”

Nhìn thấy mấy chữ này, Yến Thù Thanh triệt để ngây dại, một trái tim không khống chế được đập mạnh.

Lúc này, trên trời bay lên vô số cánh hoa màu đỏ, hoa hồng giống như sóng biển bao phủ tới, Yến Thù Thanh giơ tay chạm vào, phẳng phất cánh hoa chân thật rơi vào đầu tay anh, lúc này anh mới nhìn rõ নয় bên trong mưa hoa đầy trời, dĩ nhiên mỗi một cánh hoa thượng đều in tên anh và Cận Hằng.

“Yến Thù Thanh” cùng “Cận Hằng” thật chặt dựa vào nhau, chính như quan hệ bọn họ vĩnh viễn vô pháp chia lìa.

Anh hoàn toàn ngây dại, trố mắt một hồi lâu, không nhận được vành mắt đỏ lên nở nụ cười, lúc này, trên quảng trường to lớn, truyền đến một tiếng vỗ tay chính tề, Yến Thù Thanh thuận theo âm thanh đi về phía trước, ánh đèn toàn bộ quảng trường đột nhiên sáng lên, vô số chiếc phi hành khí bay trên tinh không, kéo ra dải lụa màu sắc rực rỡ, mỗi dải lụa đều in dòng chữ “Chúc Cận Hằng cùng Yến Thù Thanh kết hôn vui vẻ. ”

Trên quảng trường nổi lên một tiếng hoan hô mãnh liệt, Yến Thù Thanh định thần nhìn lại lúc này mới chú ý tới hiện trường dĩ nhiên có nhiều người như vậy, lút nha lút nhút cơ hồ đứng đầy toàn bộ quảng trường, trong bọn họ có đồng sự quân bộ, có quần chúng phổ thông, còn có vô số phóng viên truyền thông mang theo máy ảnh đứng ở đó.

Hiện trường đèn chớp liên tục, đây là một lễ cưới đã được chuẩn bị hồi lâu, cũng chỉ có Yến Thù Thanh làm nhân vật chính lại chẳng hay biết gì.

Anh giống như kẻ ngốc đứng tại chỗ, lúc này phía sau truyền đến tiếng cười vui vẻ, quay đầu nhìn lại chính là toàn thể thành viên chiến đội Liệp Ưng, bọn họ mặc quân trang thống nhất, cửa tay áo in huy hiệu Liệp Ưng quen thuộc, tất cả mọi người trong tay đều cầm hoa hồng, nhìn anh làm mặt quỷ đi tới.

Những người này tất cả đều là huynh đệ đã từng cùng anh vào sinh ra tử, mọi người cùng nhau trải qua khổ cực, chơi đùa tính mạng, còn thiếu chút nữa đồng thời hi sinh ở núi Thương Lan, mà bây giờ tất cả bọn họ không thiếu một người đều trình diện, tới tham gia lễ cưới của huynh đệ bọn họ.

Một đám quân nhân thô tục, mặc quân trang cầm hoa hồng bộ dáng thực sự buồn cười, Yến Thù Thanh vừa nhìn thấy bọn họ liền không nhận được cười ha hả, “Cận Hằng mặt mũi rất lớn a, còn có thể mời các anh tới.”

“Đó là đương nhiên, huynh đệ kết hôn chúng ta không chỉ muốn tới, còn chuẩn bị lễ vật.”

Mười mấy người phóng khoáng nở nụ cười, đứng xếp hàng tiến lên đem hoa hồng trong tay nhét vào trong tay Yến Thù Thanh.

“Chúc cậu và Cận Hằng trăm năm hảo hợp!”

“Vĩnh viễn kết đồng tâm!”

“Sớm sinh quý tử!”

“..., Chính là không ly hôn!” Người cuối cùng thực sự không nghĩ ra được lời may mắn, nín nửa ngày mới nghẹn ra một câu như vậy, mấy người nhắc nhở đám muốn đánh hấn, cũng khiến Yến Thù Thanh cùng tất

cả mọi người cười ngửa tới ngửa lui.

Cúi đầu nhìn các anh em tự tay đưa hoa hồng, mặt trên mỗi một cánh hoa đều in “Cận Hằng yêu Yến Thù Thanh”, Yến Thù Thanh không biết Cận Hằng đến tột cùng tốn bao nhiêu sức lớn mới làm được chuyện này, trong lòng không nói được gì chỉ biết lúc này anh rất hạnh phúc, người đàn ông này là người biệt nữ nhất anh từng gặp qua, cũng là người đàn ông tốt nhất anh gặp trên đời.

Hắn hiểu trong lòng mình khát vọng được đồng sự tán thành cùng tôn trọng, cho nên hắn mời bọn họ tới đây, cõi đời này có lẽ người hiểu anh nhất chỉ có Cận Hằng, căn bản không cần thiết nhiều lời, cũng đã giúp anh nghĩ tới chu đáo.

Hít một hơi, nước mắt rồi cuộc không khống chế được rơi xuống, nhưng còn không để anh phục hồi tinh thần lại, bên trong quảng trường truyền đến âm thanh ồn ào, “Cùng nhau! Cùng nhau! Cùng nhau!”

Yến Thù Thanh vừa quay đầu lại liền thấy Trần Lâm cầm microphone, anh ta e sợ thiên hạ bắt loạn lên tiếng cổ vũ, không khí của hiện trường được khơi dậy, tất cả mọi người cùng đồng thời vỗ tay, hô to, “Kết hôn! Kết hôn! Kết hôn!”

Yến Thù Thanh đỏ khóc đỏ cười nhìn về phía Trần Lâm, “Ngay cả anh cũng bị Cận Hằng mua chuộc?”

Trần Lâm cười với anh nháy mắt mấy cái, “Làm sao có thể nói mua được, tôi chính là ông mai bà mối của hai người, không có tôi hai người bây giờ vẫn phải chia ly đấy, tôi làm ông mai chẳng lẽ không nên tham gia chút náo nhiệt.”

Nói xong anh ta thần bí nhét vào trong tay Yến Thù Thanh một ống thuốc mỡ, ý vị thâm trường nói, “Đây chính là đồ vật bệnh viện mới nghiên cứu ra, dùng để chấp hành nhiệm vụ đặc thù, chỉ cần bôi vào bộ vị mấu chốt một chút có thể khiến người ta cả người mềm yếu, dục tiên dục tử, thuốc mỡ này chiết xuất tinh hoa, toàn thế giới chỉ có một phần này, tôi coi như đây là quà tặng lễ cưới dành cho hai người.”

Gương mặt Yến Thù Thanh trong nháy mắt đỏ ửng, “Phi phi, ai muốn món đồ này, nhanh chóng lấy đi.”

“Tặng cũng đã tặng lấy lại thật không tiện a, lại nói tôi chính là mang theo nhiệm vụ trọng yếu tới.”

Nói xong anh ta cười giả dối, hướng tất cả mọi người phía sau vung cánh tay lên một cái, trong đám người cầm thiết bị truyền tin chiếu lên ánh sáng, hợp lại thành một chữ chói mắt, “4,700 ngày đêm, cảm ơn em xuất hiện ở bên cạnh anh ”

Vô số thiết bị truyền tin tản ra ánh sáng màu lam, ở trong bóng tối lộng lẫy đầy sao, Yến Thù Thanh nhìn chuỗi chữ số này, rồi cuộc không nhớ ra được, trố mắt một hồi như kẻ ngu ngốc vừa khóc vừa cười xoa mặt.

Yến Thù Thanh chỉ nhớ anh quen biết Cận Hằng mười ba năm, nhưng không thể nhớ rõ ràng 4,700 ngày đêm, thì ra cái tên này nhớ chính xác như thế, thì ra năm tháng bất tri bất giác trải qua nhanh như vậy..

Hết chương 86-phần 1.

152. Chương 86-2: Phần 2

Vào giờ phút này, anh rốt cuộc biết Cận Hằng quãng thời gian này xuất quỷ nhập thần là vì cái gì.

Ba năm trước, lễ cưới của hai người vội vàng chẳng khác nào trò đùa, mà hiện tại Cận Hằng lại yên lặng mà vì anh chuẩn bị một niềm vui bất ngờ như vậy, người đàn ông này chưa bao giờ coi ái tình là trò đùa, hắn đã cam kết cũng nói là làm, mặc dù năm đó cầu hôn hoang đường như vậy, trong lòng hắn vẫn là một mảnh chân tâm.

Hắn chưa bao giờ coi hôn ước này là chuyện cười, cho nên hắn muốn để cho mọi người chứng kiến, trước mặt toàn bộ thế giới tỏ rõ tình cảm chân thành của hắn.

Người đàn ông này vẫn là như vậy, nói cái gì cũng giấu ở trong bụng, không có tiếng động làm chuyện kinh tâm động phách như vậy, viên mắt Yến Thù Thanh chưa xót lợi hại, nước mắt không không chế được rơi xuống, khóe miệng lại không nhin được cong lên.

Trong lúc toàn bộ quảng trường đang náo nhiệt, trong đám người đột nhiên bùng nổ ra một tiếng thét kinh hãi, “Cận thượng tá đến!”

Vừa dứt lời, một chiếc phi hành khí màu trắng từ không trung lái tới, vững vàng mà đứng ở vị trí cách Yến Thù Thanh không xa, khoang cửa mở ra, Cận Hằng mặc một thân lễ phục màu đen đi ra.

Ngày hôm nay hắn chải tóc ra phía sau, lộ ra một đôi mắt thâm thúy cùng gò má tựa như điêu khắc, một thân tây trang màu đen trắng tấp tễn lên vóc người hiên ngang uy vũ của hắn, liếc mắt nhìn qua anh tuần có chút không giống người phàm.

“A a a Cận thượng tá đẹp trai!” Trong đám người có người không nhin được nói ra, không khí của hiện trường cũng bởi vì Cận Hằng xuất hiện lần thứ hai thúc đẩy hướng cao trào.

Nhưng lúc này trong mắt Cận Hằng đã không còn người khác, hắn không hề chớp mắt nhìn Yến Thù Thanh cách đó không xa, giống như là muốn đem anh hút vào trong mắt.

Nhịp tim Yến Thù Thanh đập đến nhanh chóng, lúc này Cận Hằng chạy tới trước mặt anh, nhìn bộ dạng cái tên này anh tuần bức người, trên mặt Yến Thù Thanh có chút hơi nóng lên, cái tên này làm sao có thể... Đẹp trai thành bộ dáng này.

“Em nhìn ra rồi, cái tên nhà anh chỉ biết tính kế em, còn nói là cái gì tiếc tối, kết quả làm em giết cả mình.”

Yến Thù Thanh cười thấp giọng mở miệng, lỗ tai Cận Hằng hơi đỏ lên, “Không giặt mình làm sao có thể khiến em kinh ngạc, ngày hôm trước lễ mừng, em cũng làm anh giặt cả mình.”

Hai người dựa vào rất gần, bên tai là gió đêm, bên người là hoa hồng bay múa, tất cả tựa như ảo mộng, tốt đẹp có chút không chân thực, Yến Thù Thanh sờ sờ chớp mũi, nhỏ giọng nói, “Ngày hôm trước ít nhất ăn mặc ra dáng lắm, thế nhưng anh xem em hiện tại, mặc cái gì đây... Mặc cỡ chết người.”

Cúi đầu liếc mắt nhìn quần áo trên người, trên người âu phục chỉnh trang, phía dưới lại là quần bò, trên chân vẫn là đôi giày nhàn nhã, vì rời đi quá gấp gáp, anh thậm chí ngay cả tóc cũng không chải được chỉnh tề, chỉ tới tham gia cái gọi “Tiệc tối” này, so với một thân hoa phục của Cận Hằng, anh quả thực muốn đào cái hố chôn mình vào..

Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng Yến Thù Thanh tay chân luống cuống như thế, nụ cười trên khóe miệng Cận Hằng sâu hơn mấy phần, ánh mắt sâu thẳm rơi ở trên người anh, nuốt một ngụm nước bọt, ghen ngào nói, “Lão bà của Cận Hằng mặc cái gì cũng đẹp mắt.”

Nói xong lời này mặt hắn trước tiên đỏ bừng, biệt nữ quay đầu qua một bên.

Yến Thù Thanh không nhịn được cười ra tiếng, không mẫn không nhạt liếc nhìn hắn một cái, “Em nhớ tới người cầu hôn trước rõ ràng là em, làm lão công phải là em, lúc này mới qua hai ngày anh liền quên mất rồi.”

Cận Hằng liếc nhìn anh một cái, cười như không cười, nhếch lên khóe miệng, “Người tổ chức lễ cưới là anh, hơn nữa anh cũng là cầm kiếm giả của em.”

Nói xong hắn khá là tiêu sái vỗ tay đập một cái, lúc này một tiểu bàn tử từ trên phi hành khí theo tiếng động “Lăn” xuống, giống như một nắm gạo nếp, trong nháy mắt rơi xuống đất còn nảy mấy lần, mọi người định thần nhìn lại không khỏi kích động.

“Gào gào ngao tiểu bảo bảo thật đáng yêu!”

“Thật muốn xoa mặt của bé con, thoát nhìn thật là mềm”

Một đám người nhìn thấy Quyển Quyển hai mắt tỏa ánh sáng, hận không thể trực tiếp nhào tới, mà đứa nhỏ dĩ nhiên không có sợ, trái lại híp mắt nở nụ cười hướng mọi người chào hỏi, ngoan ngoan nói “Thức thức a di mạnh khỏe”.

Đứa nhỏ ngày hôm nay cùng Cận Hằng mặc đồ trang phục cha con, tây trang màu đen áo sơ mi trắng, trong tay ôm một nắm hoa hồng so với nó còn lớn hơn, giống như quả bóng cao su lão đảo chạy đến trước mặt hai người cha, một bên chạy một bên trong miệng còn nói, “Quyển Quyển tới a! Ba ba chờ nhận hoa của con đi!”

Đứa nhỏ lập tức rơi vào trên đùi Yến Thù Thanh, anh cười ôm nó vào trong lồng ngực, Quyển Quyển vùi ở trong lồng ngực ba ba lại bắt đầu làm nũng, ôm cái cổ ba ba muốn hôn nhẹ một cái.

Cận Hằng nhìn không được ho khan hai tiếng, thẳng nhóc “Nha” một tiếng, vội vàng đem hoa hồng nhét vào trong tay Cận Hằng, Cận Hằng lúc này mới thoả mãn nở nụ cười, đặc biệt suất khí quý xuống, đem hoa giơ lên trước mặt Yến Thù Thanh, bày ra một tư thế cầu hôn.

Hiện trường trở nên sôi trào, đèn chớp trong nháy mắt thành một vùng, hết thấy khán giả bên trong hội trường cùng bên ngoài xem phát sóng trực tiếp giờ khắc này đều đang ngắc đầu mà đợi, chờ xem Cận thượng tá sẽ lấy ra nhẫn kiểu gì, lúc này liền xem Cận Hằng giống như biến ma thuật, hơi nhấc ngón tay, phi thường ung dung thăm dò bên trong hoa hồng... Kết quả một giây sau hân liên biến sắc.

Tất cả mọi người: “???”

Yến Thù Thanh nhìn biểu tình cứng đờ Cận Hằng, nhin không được lập tức cười ra tiếng, “Này, anh không phải là không mang nhẫn đi?”

Gương mặt Cận Hằng co quắp, tỉ mỉ ở bên trong bó hoa vuốt nhẹ một phen, thế nhưng vẫn không thu hoạch được gì, trong lúc nhất thời mặt hân đen thui, hỏi Quyển Quyển bên cạnh xem náo nhiệt, “Tiểu bàn tử, nhẫn cha dặn con đặt bên trong hoa hồng đâu rồi?”

Quyển Quyển nháy mắt mấy cái, gương mặt mờ mịt, “Hằng Hằng nói vật này quan trọng, tuyệt đối không thể làm mất, cho nên Quyển Quyển để ở nhà rồi.”

Cận Hằng: “!?”

Hiện trường tất cả mọi người rốt cuộc không khổng chế được cười ha hả, Yến Thù Thanh ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt, người xung quanh cùng ồn ào, “Cận thượng tá, không có nhẫn làm sao kết hôn a? Muốn lừa gạt Yến thiếu tá tới tay, quần chúng cũng không chấp thuận a.”

Yến Thù Thanh câu lên khóe môi, nháy mắt mấy cái nói, “Nghe được? Không có nhẫn không kết hôn được rồi, thế nhưng... Nếu như anh nguyện ý gả cho em, để em làm lão công, như vậy có thể giải quyết rồi.”

Nói xong anh từ trong túi tiền lấy ra hộp nhẫn của mình, mở ra đặt tới trước mặt Cận Hằng.

Lúc ra cửa anh chỉ là tiện tay cất vào túi, không nghĩ tới vào lúc này lại giúp đại ân, đây là số mệnh a, chà chà.

Cận Hằng xanh mặt, hiện trường khán giả vui vẻ, tất cả mọi người chờ xem kịch vui, mặt Cận Hằng đỏ lên, hạ thấp giọng nói, “... Chúng ta trước tiên kết hôn, vấn đề xưng hô về nhà lại nói.”

“Người nào đó mới vừa nói, chỉ có trong lễ cưới mới tính.”

Yến Thù Thanh cười như không cười nhìn Cận Hằng, trong lúc Cận Hằng thẹn quá thành giận, anh lén lút đến gần hôn gò má của hắn một chút, Cận Hằng nhất thời đứng im tại chỗ, đoạt lấy nhẫn, lão bà thì lão bà đi, chờ kết hôn, trên giường để cho em xem rõ ràng ai mới chính là lão công.

Cận Hằng ở trong lòng hừ hừ hai tiếng, kéo Yến Thù Thanh đi vào bên trong toà nhà, từ đầu tới cuối không tiếp tục nói một chữ “Không”.

Đây đã là ý tứ ngầm thừa nhận, hiện trường lần thứ hai không không chế được cười ha hả, Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn Cận Hằng cúi kính, nhẹ nhàng nhếch lên khóe miệng, giờ khắc này trong lồng ngực một trái tim hoàn toàn bị cái tên này lấp đầy.

Đoàn người vây quanh một nhà ba người đi vào toà nhà, lúc này trong đại sảnh treo đầy vải màu đỏ cát tường, trên đài cao còn đính chữ “ ” (hỉ) to đùng, tất cả mọi người vui mừng dào dạt, khiến người ta như về tới cổ đại địa cầu trăm năm trước.

Rất ít người Thương Kiếm từng trải qua lễ cưới chân chính kiểu Trung Quốc, giờ khắc này vừa vào cửa tất cả đều kinh ngạc không thôi, nhưng còn không chờ bọn họ kinh ngạc đủ, trong đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng kèn xô na phi thường náo nhiệt.

Sau đó mười mấy người máy hình cầu ngậy thơ đáng yêu, bên trong “eo” buộc vào mảnh vải màu đỏ, quơ móng vuốt hình tròn, nhảy theo nhịp điệu, người máy dẫn đầu chính là người máy phụ trách chăm sóc Quyển Quyển, vào lúc này nhìn thấy chủ nhân càng thêm hưng phấn, giơ móng vuốt vung lên, “Chúc mừng chủ nhân cùng phu nhân kết hôn.”

Nói một đám người máy múa theo điệu nhạc uyên ương, Quyển Quyển xem người máy hoa tay múa chân, cùng nhào tới muốn mua cùng, đứa nhỏ theo không kịp nhịp càng muốn nhảy, dáng dấp ngậy thơ đáng yêu đùa tất cả mọi người giữa tới giữa lui.

Lúc này, Hoàng đế cùng Cận Vinh công tước dưới một đám người chen chúc mặt nở nụ cười đi ra, nhìn hai người nắm tay nhau, trên mặt tất cả đều mang theo nụ cười thỏa mãn.

Cận Vinh đã sớm yêu thích Yến Thù Thanh, vào lúc này nhìn thấy anh hận không thể tiến đến ôm anh thật chặt, trong miệng vẫn luôn lẩm bẩm, “Thù Thanh a, con thật đúng là đứa trẻ tốt, đa tạ con không chê Cận Hằng tiểu tử thú vị này, nếu như không có con, cha nghĩ nó sẽ lưu manh cả một đời, con đúng là ngôi sao may mắn rơi xuống nhà chúng ta.”

“Cha, cha nói hươu nói vượn cái gì vậy.”

Cận Hằng không nhịn được lườm một cái, Cận Vinh công tước cũng lườm lại hắn, “Cha nói có cái gì không đúng, Thù Thanh nguyện ý kết hôn với con là lòng dạ của nó rộng rãi, bằng không chỉ bằng đức hạnh thôi của con, lưu manh đánh tới chết cũng không tìm được đối tượng.”

Yến Thù Thanh mới vừa nhìn thấy Cận Vinh công tước còn hơi sốt sáng, vào lúc này nhin không được bật cười, thấy anh nở nụ cười, Cận Vinh cũng cùng thẳng thắn nở nụ cười, lấy ra một quyển album đưa tới, “Hai đứa kết hôn, cha làm phụ thân cũng không có gì để tặng, liền lấy vật này làm lễ vật tặng cho hai đứa.”

Yến Thù Thanh mở ra xem, bên trong album dán đầy ảnh Cận Hằng từ nhỏ đến lớn, thời điểm bốn năm tuổi mím môi thật chặt giả bộ người lớn, thời điểm bảy tám tuổi cúi đầu nghiêm túc cầm đàn dương cầm, còn có thời điểm vào trường quân đội tư thế oai hùng kiên cường mặc quân trang...

Một quyển album chứng kiến Cận Hằng từ nhỏ đến lớn, hiện tại Cận Vinh lại đem nó giao cho anh.

“Sau này cha đem tiểu tử thú vị này giao cho con, trăm năm sau chúng ta già cả mất đi, có con ở bên cạnh nó, cha rất yên tâm, tuy rằng tính khí nó không tốt, nhưng nó yêu con thật lòng.”

Một câu nói hung hăng đâm vào trái tim Yến Thù Thanh, anh biết đến Cận Vinh cho anh không chỉ là một quyển album, mà là toàn bộ nửa đời trước của Cận Hằng, hiện tại album cho anh bảo quản, chẳng khác nào đem nửa đời sau của hắn đưa cho anh.

Ôm thật chặt album, Yến Thù Thanh gật gật đầu, viền mắt đỏ lên, “Yên tâm đi bá phụ, con sẽ quý trọng anh ấy, anh ấy cực kỳ tốt.”

Cận Vinh cười ha ha, “Còn gọi bá phụ a, nên đổi giọng.”

Yến Thù Thanh mặt đỏ lên, “Cha.”

Một chữ chạm vào trái tim, anh từ nhỏ lẻ loi hiu quạnh, chưa từng cảm thụ qua tư vị gia đình, trước đây anh cho là bố mẹ nuôi là nhà của anh, nhưng bây giờ anh mới biết mình thật sự có một gia đình.

Trong nhà có người thân, mà những thứ này đều là Cận Hằng cho anh.

Không nhịn được ngẩng đầu nhìn gia hỏa bên cạnh, Cận Hằng cảm nhận được ánh mắt của anh, khóe miệng rõ ràng nhếch lên cùng quay đầu lại, lúc này Trần Lâm bên cạnh e sợ cho thiên hạ bất loạn kích động tất cả mọi người đồng thời nói: “Nhất bách thiên địa!”

Tất cả mọi người chỉ ở trong sách gấp qua lễ nghi này, nhất thời nhìn ra vừa mới mẻ vừa mê tít, không ngừng mà huyết sáo cổ động.

“Nhị bách cao đường!”

Quay đầu đối mặt Cận Vinh cùng Hoàng đế, Cận Hằng đưa tay ra thật chặt nắm lấy tay Yến Thù Thanh.

“Phu phu giao bái!”

Bốn chữ vừa nói xong, Cận Hằng thậm chí không khom người liền ôm eo Yến Thù Thanh, hôn lên, hai đôi môi nóng bỏng đụng vào nhau, bốn mắt giao tiếp, trong ánh mắt chỉ còn dư lại đối phương, môi lưỡi quần quýt, thời khắc này bọn họ chỉ thuộc về nhau.

Xung quanh tiếng hoan hô cơ hồ lật ngược nóc nhà, người bên ngoài xem phát sóng trực tiếp cùng gào gào kêu tên bọn họ, người hâm mộ có thể cây ngay không sợ chết đứng hét lớn một tiếng, “Đẹp đôi quá!”

Bên trong tiếng cười cười nói nói, Trần Lâm cười nói, “Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng ——!”

“Chờ đã, bây giờ đã đưa vào động phòng, vậy gọi tôi tới làm gì?” Người chứng hôn bên cạnh khúc khích, vào lúc này mới lên sân khấu hoàn thành công việc của mình.

Người xung quanh toàn bộ đều nở nụ cười, Trần Lâm lúng túng cười cười, vội vàng đem microphone đưa cho người chứng hôn.

Người chứng hôn nhìn hai bọn họ, cười hỏi, “Cầm kiếm giả, anh đã suy nghĩ kỹ cùng phục tùng giả của mình kết hôn hay chưa, từ đây vô luận thuận cảnh hai là nghịch cảnh, đều đối với cậu ấy trước sau như một.”

Lời thề quen thuộc lại lặp lại một lần, đôi mắt thâm thúy của Cận Hằng rơi vào trên người Yến Thù Thanh, trịnh trọng gật gật đầu, “Tôi nguyện ý.”

“Phục tùng giả, cậu đã suy nghĩ kỹ càng cùng cầm kiếm giả kết hôn của cậu kết hay chưa, từ đây vô luận thuận cảnh hay là nghịch cảnh, đều đối với anh ấy trước sau như một.”

Yến Thù Thanh cười vừa muốn mở miệng, Quyển Quyển bên cạnh duỗi ra móng vuốt nhỏ vô cùng phản khởi hô to, “Đồng ý đồng ý!”

Tiếng hoan hô giống như thủy triều che mất toàn bộ quảng trường, Yến Thù Thanh trước tiên cười đến gần hôn lên đôi môi Cận Hằng, một đôi cánh tay tinh tráng như sắt hơi dừng lại một chút, sau đó ôm thật chặt lấy anh.

Pháo hoa trên đỉnh đầu tỏa ra, Cận Hằng ôm thật chặt người mình yêu ở trong lòng, rốt cục có dũng khí nói ra câu nói giấu ở trong lòng rất nhiều năm.

“Anh yêu em.”

Ba chữ chân thật như vậy, cần dùng cả đời để trải qua, thế nhưng thời gian thuộc về bọn họ còn rất dài.

Ngân hà mệnh mông, gần trong gang tấc, ánh sao lộng lẫy, nguyên cùng đối phương đồng hành.

Nhân sinh, còn xin đối phương chăm sóc nhiều hơn.

Hoàn chính văn xong.

153. Chương 87-1

Một hồi lễ cưới thể kỷ cực kỳ náo nhiệt, dẫn tới toàn bộ tỉnh tế vì đó náo động, đêm đó vô số người thông qua ống kính truyền thông chứng kiến một đôi “Phu phu quốc dân” ra đời, mà internet chuyện liên quan tới hai người nhiệt độ chỉ có tăng chứ không có giảm, tùy tiện mở ra một trang web, bài viết nào cũng có tên của hai bọn họ.

“Xem lại một lần video làm lễ cưới, tôi cũng cảm động lây bọn họ.”

“Lầu trên +1, thực sự là bị bọn họ làm cho mù mắt, chúc cho Cận Yến vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hảo hợp, các anh có nhìn thấy tôi không.”

“Lầu hai à, người ta là vợ chồng son, vào lúc này khăng định còn đang động phòng hoa chúc, nào có thời gian lên mạng.”

“Từ lễ cưới đến bây giờ đã qua một ngày một đêm, nếu như còn động phòng, sức chịu đựng của Yến thượng tá thật kinh người a ”

“Tại sao không khen Cận thượng tá thật tốt, đại chiến bốn mươi tám giờ, một đêm N lần, lợi hại a!”

“Rảnh rồi thảo luận cái này, còn không bằng đánh cược hai người thay đổi bao nhiêu tư thế.”

“Ồ? Cái này cũng đem ra thảo luận sao (/ *) ”*

Đóng lại trang mạng, trên mặt Yến Thù Thanh một lúc xanh một lúc đỏ, tiện tay đem thiết bị truyền tới để tới trên bàn, không nhịn được nhu nhu thái dương, thở dài một hơi.

Động phòng hoa chúc? Anh xem hai người bọn họ ở cùng nhau thì ít mà xa cách nhau thì nhiều.

Nói tới việc này, anh liền không nhịn được phì cười, người khác kết hôn đều là hoan hoan hỉ hỉ đi vào động phòng, thật cao hứng hưởng tuần trăng mật, thế nhưng đến phiên anh và Cận Hằng hoàn toàn không phải chuyện như thế.

Ngày đó sau khi lễ cưới kết thúc, Hoàng đế, cùng các đại truyền thông liền đi xuống sân khấu, lúc này bữa tiệc cuồng hoan chân chính thuộc về quân đội mới chính thức bắt đầu, bởi vì lúc thường Cận thượng tá vẫn là bộ dạng lạnh như băng lễ lệ phong hành, một bộ mặt đen như Diêm vương, cho nên người khác cũng không dám tùy tiện, lần này thật vất vả bắt được cơ hội “chỉnh” hắn, tự nhiên ai cũng không chịu bỏ qua.

Một đám Đại lão gia nghĩ hết chiêu đối phó với hai người, cái gì mà miệng đối miệng ăn táo, cái gì mà ném hoa xem ai là người kết hôn tiếp theo... Tầng tầng lớp lớp trò chơi khiến Cận Hằng suýt nữa nổi khùng, thế nhưng đây là hôn lễ của mình, chỉ có thể mặc cho bằng một đám bạn xấu không có lương tâm hồ đồ, Yến Thù Thanh cũng bị va lây, không biết phải uống bao nhiêu rượu..

Sau khi đám người hồ đồ xong, đã gần đến hừng đông, hai người say ngã trái ngã phải, sau khi được người máy mang về nhà, nằm xuống giường lập tức đi tìm Chu Công đánh cờ, làm gì còn tâm tư động phòng hoa chúc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Cận Hằng dậy sớm hơn Yến Thù Thanh, quần áo hai người không chỉnh tề nằm ở trên giường ôm nhau, rất nhanh ma sát ra tia lửa, nhưng ngay khi hai người đều không kiềm chế nổi chuẩn bị đi thẳng vào vấn đề, nhiệm vụ khẩn cấp của quân bộ đột nhiên giáng lâm.

Tiếng chuông cảnh báo chói tai, làm cho hai người bó tay toàn tập, Cận Hằng trực tiếp đem thiết bị truyền tìm ném tới dưới giường, nhào lên một bên hôn Yến Thù Thanh một bên lầu bầu, “Không quản nó ”

Thế nhưng âm thanh của thiết bị truyền tin không ngừng vang vọng trong phòng, dù là hai người có lí trí lớn hơn nữa trong lúc nhất thời cũng ử rữ, hướng chỉ bản thân bọn họ lại là quân nhân, coi như trời sập xuống cũng không có thể bỏ quân vụ không quản.

Tin tức quân bộ truyền xuống, tình cầu nhân bản xuất hiện một nhánh tổ chức khủng bố, cần gấp để quốc phái bình trấn áp, mà Hoàng đế bệ hạ lại chọn trúng Cận Hằng đi chấp hành nhiệm vụ, vì vậy ngày tân hôn thứ hai của hai người, liền trực tiếp biến thành chia ly.”

Nhắc tới chuyện này, Yến Thù Thanh không nhịn được thở dài một hơi, ba năm trước mới vừa kết hôn, nghi thức làm vợ vàng, hai người mỗi người một ý, không có hưởng tuần trăng mật cũng liền thôi, nhưng bây giờ rõ ràng toàn bộ thủ đồ để quốc biết đến bọn họ mới vừa kết hôn, Hoàng đế không chỉ không cho bọn họ thời gian hưởng tuần trăng mật, còn trực tiếp phái Cận Hằng đi chấp hành nhiệm vụ, chuyện này rốt cục có ý gì?

Toàn bộ để quốc thượng tá nhiều như vậy, làm sao nhiệm vụ này lại rơi vào đầu Cận Hằng, hơn nữa chỉ là tiêu diệt một nhánh lính đánh thuê lẩn trốn, cần gì phải để Cận Hằng tự thân xuất mã.

Yến Thù Thanh thực sự không hiểu nổi mạch não của vị Hoàng đế này cứ cừ, trong lúc đang thất thần, trong màn ảnh Trần Lâm đang cùng anh tán gẫu không nhịn được mở miệng, “Này, hoàn hồn hoàn hồn, nói chuyện với cậu tổng cộng mười phút, cậu thất thần hơn tám phút đồng hồ, có nghe thấy lời tôi mới vừa nói hay không?”

Tâm tư Yến Thù Thanh toàn bộ ở đây, đột nhiên phục hồi tinh thần lại còn có chút mờ mịt, “Anh mới vừa

nói cái gì?”

“Tôi hỏi cậu dùng thuốc mỡ tôi đưa cậu chưa.” Trần Lâm không có hảo ý cười hì hì, không đợi Yến Thù Thanh mở miệng lại hỏi, “Là cảm giác khó chịu trọn đời không quên?”

“Tôi nghĩ anh có chuyện quan trọng gì cần nói với tôi chứ.. mau tắt đi, đừng ảnh hưởng đến tôi đang lái phi hành khí.”

Yến Thù Thanh lườm một cái, tiện tay muốn cắt đứt video, Trần Lâm bên kia vội vàng mở miệng, “Ai ai, đừng a! Tôi vừa nãy muốn hỏi cậu, vào lúc này không cùng Cận Hằng ở nhà lăn giường, lại lái phi hành khí đi đâu vậy?”

Nhắc tới cái này, Yến Thù Thanh xoa xoa thái dương, không khỏi đem chuyện của hai ngày này nói cho Trần Lâm, nhất thời chọc đến Trần Lâm bắt đầu cười ha hả, “Cho nên cũng bởi vì Cận Hằng đi tỉnh cầu nhân bản, cậu thực sự muốn tìm bắt mãi đuổi theo anh ta?”

Yến Thù Thanh thấp giọng họ vài tiếng, nghiêm túc nói, “Chú ý lời nói của anh, tôi là dùng thân phận người thân đi thăm được chứ.”

“Vậy còn không phải là muốn tìm bắt mãi, nếu không cậu đi tỉnh cầu nhân bản làm gì.” Trần Lâm cười đến ngứa tới ngứa lui, một gương mặt ở trong video cười đến đặc biệt thiếu đánh.

Yến Thù Thanh lườm anh ta một cái, nhún nhún vai nói, “Dù sao cũng được Hoàng đế đặc biệt cho phép, Cận Hằng vừa đi, ngài ấy liền gọi tôi đến trong cung, nói cái gì mà tân hôn không muốn hai chúng tôi chia lìa, mà quân vụ trước mặt không thể bỏ bê, còn hỏi tôi có nguyện ý đi thăm Cận Hằng hay không, cơ hội ngự thưởng tôi làm gì không muốn?”

Nói xong anh ung dung nhếch miệng, chà chà hai tiếng, “Thế nhưng anh làm độc thân lâu năm như vậy, đại khái không lý giải được tâm tình của những người đã kết hôn như chúng tôi đâu.”

Một câu nói vững vàng chuẩn xác chọc vào nỗi đau của Trần Lâm, làm độc thân nhiều năm anh ta bị đá kích nặng nề.

“Hôn nhân là phần mộ của tình yêu, có hiểu hay không, cậu cho rằng mọi người cũng giống như hai người nguyện ý ở trong mộ ba năm? Đừng ganh tị với sự tự do của tôi, không bằng cậu còn phải cảm ơn thuốc mỡ tôi tặng cho cậu, thử qua tư vị đi đảm bảo nhớ mãi không quên.”

“Tôi cảm ơn anh Trần đại gia.”

Yến Thù Thanh bị Trần Lâm chọc tức nổi nộ cười, lúc này hệ thống đã nhắc nhở chuẩn bị hạ cánh, anh liếc nhìn Trần Lâm một cái, “Tôi đã đến tỉnh cầu nhân bản, không nói chuyện với anh nữa, thuốc mỡ kia anh giữ lại chậm rãi hưởng dụng ha.”

Nói xong lời này, không chờ Trần Lâm tiếp tục điên cuồng giới thiệu tác dụng của thuốc mỡ, anh giờ tay liền đóng video, lúc này phi hành khí đã xuyên qua tầng mây, vừng vàng đáp xuống tinh cầu nhân bản.

Tinh cầu nhân bản là lãnh thổ thuộc về phía nam của đế quốc Thương Kiếm, thế nhưng bởi vì diện tích thực sự quá nhỏ, cũng chưa tới một phần mười đế đô, lại bị hai phần ba nước biển bao trùm, cho nên cùng với nói là “Tinh cầu” không bằng nói là đảo nhỏ.

Chỗ này cực kỳ hẻo lánh, nếu như không có xác tọa độ chính xác, cơ hồ rất khó tìm được trên bản đồ, cho nên nơi này không có trú quân cũng không có căn cứ, hoàn toàn là địa phương “tự do”

Yến Thù Thanh trước đây chưa có tới nơi này, cũng không có nghe đồng sự quân bộ nhắc đến, cho nên trước khi nghe nói nơi này có tổ chức khủng bố, còn tưởng rằng nơi này là địa phương dữ tợn u ám cỡ nào, thế nhưng đến khi đặt chân xuống đây, anh liền bị cảnh sắc trước mặt làm cho sợ ngây người.

Ánh mắt nhìn về mặt biển xanh thẳm, bầu trời cùng nước biển nối liền cùng một chỗ, từ xa nhìn lại, trên trời từng đám mây trắng bay lượn, phảng phất đưa tay có thể chạm vào được.

Dưới chân là hạt cát màu trắng, vỏ sò đủ mọi màu sắc rải rác trong đó, gió biển từ từ phất qua, cạnh biển cây dừa cây theo gió rung động, phả vào mặt trong không khí xen lẫn vị mặn của nước biển, ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, chiếu lên sóng nước lấp lánh ngoài khơi xa.

Nếu như không phải biết đến lính đánh thuê phi pháp xuất hiện ở nơi này, Yến Thù Thanh quả thực nghĩ bản thân đi nhầm chỗ.

Nơi này hoàn toàn chính là danh lam thắng cảnh, phần tử khủng bố thật sự nghĩ không ra chạy đến nơi như thế này sao?

Trong lòng Yến Thù Thanh không khỏi toát ra nghi vấn, thế nhưng anh rất nhanh ép xuống, không quản nơi này hoàn cảnh thật tốt, hiện tại cũng không phải lúc anh thưởng thức mỹ cảnh.

Nghĩ tới đây, anh đem ba lô để bên cạnh, cảm thiết bị truyền tin Hoàng đế phát bắt đầu tìm kiếm nơi ở tạm thời của Thương Kiếm.

Bởi vì là nhiệm vụ bí mật, vì không đánh rần động cỏ, vị trí trụ sở xây ở nơi cực kỳ bí ẩn, mà tìm được trụ sở nhất định phải xuyên qua một mảnh rừng rậm nguyên thủy.

Trong rừng rậm, cây cối cao to kiên cường, cành lá xum xuê, vừa đi vào ánh sáng liền bị cây cối xanh tươi che đầy hơn nữa, mặt đường dưới chân lầy lội lại trơn trượt, bởi vì là khí hậu nhiệt đới, rất nhiều sinh vật chưa từng thấy qua mọc ở nơi đó, đủ mọi màu sắc lại cao to tráng kiện, khiến người ta vừa bước vào liền không tìm được phương hướng.

Dân cư sống ở đây không khác nào hoàn toàn tách biệt với thế gian, thế nhưng đi trong rừng rậm Yến Thù

Thanh cũng không dám thả lỏng cảnh giác, người ở đây tuy ít nhưng rất có thể cũng là phần tử khủng bố, anh không dám xem thường, trong tay cầm chặt súng, thuận theo thiết bị truyền tin nhìn thẳng, từng bước một bước vào nơi sâu hút của rừng rậm.

Trước mắt đường càng ngày càng chật hẹp, cây cỏ cũng càng ngày càng sum xuê, nhìn thấy khoảng cách tới trụ sở không tới một ngàn mét, Yến Thù Thanh thở một hơi dài nhẹ nhõm, vừa vận cách đó không xa có dòng suối nhỏ, anh tiến lên muốn rửa mặt, chuẩn bị gửi cho Cận Hằng tin tức, để cho hắn vui mừng ngoài ý muốn.

Nhưng ngay khi anh cúi đầu, sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng đen, tập kích về phía anh.

Yến Thù Thanh theo bản năng vừa nghiêng đầu, tuy rằng tránh ra một đòn trí mạng, nhưng vẫn là lặn ở trên mặt đất, lúc này bóng đen kia lại một lần nhào tới, Yến Thù Thanh lập tức nhảy lên, cùng người này đánh nhau..

Nơi sâu xa rừng rậm ánh sáng căn bản không tiến vào được, trước mắt một mảnh tối tăm, người kia lại che mặt, cho nên anh căn bản là không nhìn thấy mặt của người kia, thế nhưng thân thủ của người này cực nhanh, động tác mạnh mẽ hung hãn, căn bản không thoát ra được, hoàn toàn một kẻ liều mạng hung ác.

Điều này làm cho Yến Thù Thanh trong lòng không khỏi chấn động, chẳng lẽ anh lại xui xẻo đến mức đụng vào phần tử khủng bố ngay lúc này.

Nghĩ đến loại khả năng này, anh không do dự nữa, rút súng ra trực tiếp nhắm ngay đầu của người kia, thế nhưng bóng đen như là đã sớm ngờ tới anh sẽ làm như vậy, trong nháy mắt anh nổ súng, đột nhiên nhảy lên đầu cành cây, biến mất không thấy hình bóng.

Người này hình dáng như quỷ my, khiến Yến Thù Thanh nhất thời căng thẳng, đám người kia rốt cuộc là lai lịch gì, dùng thân thủ của anh dĩ nhiên khó có thể chống đỡ, đây vẫn chỉ là một người, nếu như đến một đám người...

Anh không dám nghĩ tiếp nữa, siết súng trong tay trực tiếp xuất phát về trụ sở, lúc này trong rừng rậm bóng cây loáng một cái, anh giơ tay lại muốn công kích, thế nhưng bóng đen lại xuất hiện ở sau lưng, giơ tay lập tức ghì chặt cổ anh, mắt Yến Thù Thanh tối sầm lại, thân hình lệch đi rơi vào hôn mê...

Hết chương 87-phần 1.

154. Chương 87-2

Đến khi mở mắt ra, trước mắt một mảnh tối tăm, Yến Thù Thanh lắc lắc đầu đau nhức, chạm một hồi mới phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng có chút trống trải, mà anh thì bị trói tay trên một cái ghế, căn bản là không có cách nhúc nhích.

Trên cổ tay thiết bị truyền tin bị cầm đi, mà quần áo hoàn toàn hảo không chút tổn hại, trên người cũng không vết thương rõ ràng, cũng không có chỗ nào không thoải mái, điều này làm cho trong lòng anh không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm, xem ra tình huống vẫn không tính là quá tệ.

Nghĩ tới đây anh không khỏi tự giễu nở nụ cười, vừa tới cái chỗ chết tiệt này liền bị người ta trói lại, “Vận may” này của anh không chừng mua vé số còn trúng thưởng, trải qua chiến dịch ở núi Thương Lan, anh vẫn luôn bị Cận Hằng giám sát nghỉ ngơi dưỡng thân thể, quá lâu không có huấn luyện, xem ra thân thủ này của anh thực sự là không bằng lúc trước.

Trong lúc anh suy nghĩ lung tung, cửa lớn “Răng rắc” một tiếng mở ra, một đạo thân ảnh cường tráng cao lớn đi vào.

Xem hình thể cùng với người vừa nãy đánh lén anh là một người, Yến Thù Thanh liếc nhìn người này một cái, trầm giọng hỏi, “Anh là ai? Trói tôi tới nơi làm gì.”

Người kia không lên tiếng, từ từ đi lại đây, nâng tay sờ mặt Yến Thù Thanh, lông mày giương lên, trầm giọng nở nụ cười, “Thật trơn.”

Yến Thù Thanh hất tay của hắn ra, gắt gao khóa lại lông mày, cười lạnh một tiếng, “Cũng không phải người câm, làm sao nghe không hiểu tiếng người, hỏi anh đấy, anh rốt cuộc là ai? Có phải là thành viên của tổ chức khủng bố không?”

“Đúng thì thế nào, không đúng thì thế nào, dù sao cậu đã rơi vào trong tay tôi, không nên nói nhảm nhiều như vậy.”

Âm thanh người kia giống như là giấy ráp đánh bóng trầm thấp chói tai, thế nhưng âm điệu cũng rất sung sướng, hiển nhiên tâm tình rất tốt, thậm chí giống như hoàn toàn không sợ Yến Thù Thanh phản kích, dựa vào cái bàn bên cạnh, ở trên cao nhìn xuống thưởng thức thần sắc Yến Thù Thanh.

“Nếu anh trói tôi lại, cầm thiết bị truyền tin của tôi, cũng đã biết đến tôi là ai, trói tôi lại đối với anh không có lợi, anh làm như vậy là đối nghịch với Thương Kiếm và toàn bộ hoàng thất, nếu như anh muốn đòi tiền cứ mở miệng, tôi tin tưởng nhất định có thể cho anh một số tiền không hề nhỏ.”

Yến Thù Thanh bình tĩnh nhìn người này, trên mặt không có nửa điểm hoang mang, người kia thoáng nhướn mi, nhẹ giọng nói, “Vậy nếu như tôi muốn cậu thì sao?”

“Làm sao, anh muốn giết tôi à?” Yến Thù Thanh giả vờ nghe không hiểu ý tại ngôn ngoại của người này, “Nhiều tiền như vậy anh không muốn, vẫn muốn giết người diệt khẩu, vậy tôi còn có thể nói cái gì, thế nhưng trước khi anh động thủ ít nhất nên để tôi chết được rõ ràng, vẫn luôn che mặt, chẳng lẽ là anh sợ sệt?”

Người kia theo tiếng mở ra đèn bàn, gian nhà đột nhiên sáng lên, Yến Thù Thanh hí mắt một chút, qua một hồi lâu mới thích ứng tia sáng, lúc này vừa ngẩng đầu liền thấy người đàn ông trước mắt.

Người trước mắt này thân hình cao to kiên cường, mặt mày thô lỗ, tóc nâu mày rậm, trên mặt mọc râu quai nón dày đặc, phối hợp một đôi mắt chim ưng cùng da tay ngăm đen, thấy thế nào cũng giống thổ phỉ tà khí mười phần.

“Làm sao, quá đẹp trai xem đến nghiện rồi?” Thổ phỉ nhú mày, khoe miệng lộ ra một vết nụ cười ác liệt.

Yến Thù Thanh xì cười một tiếng, liếc nhìn hắn một cái, “Chồng tôi đẹp trai như vậy tôi nhìn còn cảm thấy chán, chỉ bằng tướng mạo này của anh, mà cũng xứng với hai từ đẹp trai à?”

Lời này làm cho gã đàn ông lập tức nhú mày, một đôi mắt chim ưng bén nhọn híp lại, “Tôi xem là tôi đối với cậu quá khách khí, mới để cho cậu nhanh mồm nhanh miệng như thế.”

Nói xong lời này, hắn giơ tay bóp lấy cái cổ của Yến Thù Thanh, tuy rằng không dùng sức, thế nhưng uy hiếp mười phần, chỉ cần hơi dùng sức một chút cũng có thể làm cho anh lập tức tắt thở.

Không ai nguyện ý bị người khác kẹp lại yết hầu, Yến Thù Thanh mím môi thật chặt, “Anh bắt tôi đến cùng muốn làm gì?”

“Tôi muốn thương cậu.” Người đàn ông bị lời nói của Yến Thù Thanh chọc cho phát cười, âm lệ tà ác nhếch lên khoe miệng, một cái tay khinh bạc nắm cầm của Yến Thù Thanh, một cái tay khác gỡ bỏ cổ áo của anh, mập mờ vuốt ve xương quai xanh cùng vành tai của anh.

“Ở cái nơi chim khim không thêm ị này tôi cũng lười nán lại lâu, hiếm thấy tình cờ gặp được mỹ nhân, tự nhiên không thể bỏ qua, mới vừa nhìn đến bộ dạng của cậu đi ở trong rừng cây, tôi liền không nhịn được, hận không thể lập tức lột sạch cậu, làm cho cậu vừa cần tôi vừa khóc, muốn giãy giụa cũng không thoát được.”

Nói xong lời này, trên tay hắn mạnh mẽ dùng sức, chỉ nghe “Roẹt” một tiếng, áo sơ mi trên người Yến Thù Thanh lập tức chia năm xẻ bảy, nút buộc bị đứt, bay tứ lung tung, lộ ra một mảnh lồng ngực bằng phẳng trắng xoá.

Không khí lạnh lẽo chạm vào da dẻ, khiến Yến Thù Thanh run lập cập, sau đó dùng sức giăng co, “Anh mau buông tay!”

“Làm sao, cậu sợ? Không phải mới vừa kêu gào rất vui mừng.” Gã đàn ông trầm thấp nở nụ cười, bàn tay dò vào vạt áo xoa nắn cái lưng trơn bóng của Yến Thù Thanh, “Yên tâm, tôi đối với tiền cùng mạng của cậu đều không có hứng thú, chỉ là muốn cùng cậu giao hợp thôi, cậu không cần sợ hãi.”

Bàn tay người này có vết chai, lại chuyên môn kích thích bộ vị nhạy cảm của anh, Yến Thù Thanh hô hấp dồn dập, toàn thân không khống chế được run rẩy, nhìn hắn chăm chăm, “Con mẹ nó anh chính là thổ phỉ!”

Lời này chọc cho gã đàn ông phát cười, “Tôi là thổ phỉ, cậu là mỹ nhân, thổ phỉ và mỹ nhân rất xứng đôi

a.”

Nói xong lời này, gã đàn ông không để ý Yến Thù Thanh giãy dụa, cầm cầm của anh hung ác hôn lên.

Đôi môi giống như lửa nóng đụng vào nhau, Yến Thù Thanh rên lên một tiếng, sau đó gã đàn ông thừa dịp nắm lấy cơ hội lợi dụng, đầu lưỡi trực tiếp tiến vào, quấn lấy đầu lưỡi Yến Thù Thanh, quấn quýt liếm láp, giống như là muốn ăn anh vào trong bụng, điên cuồng ở trong miệng anh công thành đoạt đất, xâm chiếm mỗi một nơi trong miệng anh.

“A a!”

Yến Thù Thanh thở không nổi, dùng sức né tránh, lại không tránh thoát trói buộc của gã đàn ông này, anh bị vây ở trên ghế, phía sau lưng là ghế dựa, trước người là lồng ngực của gã đàn ông, cánh tay cùng hai chân bị dây thừng trói chặt lại, anh đã không còn đường có thể trốn.

Anh né tránh tiếng thở dốc ở giữa đôi môi tràn ra, không thể nghi ngờ càng thêm kích thích thần kinh của gã đàn ông này, hắn trực tiếp kéo xuống áo trên người Yến Thù Thanh, cúi đầu cắn xé xương quai xanh cùng lồng ngực của anh, một cái tay khác rút ra thắt lưng của Yến Thù Thanh, chui vào nắm lấy cái mông của anh bóp một cái.

“A ân...!” Yến Thù Thanh rên lên một tiếng, cắn chặt miệng không để cho mình phát ra âm thanh, ghế tựa bị động tác của hai người làm cho qua lại cọt kẹt vang vọng, toàn thân không khống chế được run rẩy.

“Cận Hằng cũng làm như thế với cậu sao?” Người đàn ông điên cuồng cắn cái cổ của Yến Thù Thanh, trên tay càng ngày càng dùng sức.

Hai chữ “Cận Hằng” như một thùng dầu sôi tưới vào trên người Yến Thù Thanh, anh thấp giọng ho một tiếng, buông xuống lông mi từ chối trả lời vấn đề này.

Thế nhưng gã ông lại không tha thứ, nhấc lên một cái chân anh để ở trên vai hắn, “Nói a, trong lúc cậu và Cận Hằng làm chuyện đó, cậu thích tư thế gì, anh ta cũng đem cậu đặt ở trên ghế làm cậu như thế này sao?”

“Đừng... Đừng nói nữa...” Mặt Yến Thù Thanh đã đỏ ửng như quả cà chua chín, đầu ngửa ra sau, lộ ra một cái cổ thon dài, bộ ngực phập phồng cũng trở nên đỏ ngầu, “Muốn... Muốn làm liên làm... Con mẹ nó sao anh làm chuyện như vậy.”

“Cậu không nói chúng ta vẫn hao tổn như thế.” Gã đàn ông tà ác cười một tiếng, cúi đầu ở trên ngực Yến Thù Thanh cắn một cái, nhìn thấy anh giống như bị điên giật, liền cúi đầu hôn lỗ tai của anh, ghen ngào nói, “Phản bội lão công của mình, cùng với người đàn ông khác làm chuyện này có phải rất kích thích không, rất có cảm giác tội ác đúng không?”

Lời này giống như roi đánh mạnh vào trên người Yến Thù Thanh, khiến toàn thân anh kịch liệt run lên, lúc này gã đàn ông cười nhẹ một tiếng, “Đúng rồi, ngày hôm trước hai người mới kết hôn đúng không? Vậy vừa vặn tranh thủ lần này nhìn xem rốt cuộc giữa tôi và anh ta, ai làm cho cậu sướng khoái hơn.”

Nói xong lời này, gã đàn ông cúi đầu cởi quần áo của hắn, thế nhưng mới vừa động thủ, ngực liền bị đã trúng một quyền, một giây sau gã bị hất tung lên mặt đất, một quyền lại đập vào trên bụng của hắn.

“Cận Hằng con mẹ nó anh xong chưa!”

Hết chương 87-phần 2.

155. Chương 87-3

Một câu nói làm cho gã đàn ông trong nháy mắt thân thể cứng đờ, giờ tay chặn lại hai tay Yến Thù Thanh, lại bị anh trở tay tránh ra, một cùi chỏ để ở trên cuống họng của hắn.

“Làm sao, còn muốn không thừa nhận? Nói hưu nói vượn nữa em liền trực tiếp phế bỏ anh!”

Đối diện ánh mặt thẹn quá hoá giận lại bao trùm dục vọng của Yến Thù Thanh, Cận Hằng liếm môi một cái, thẳng thắn bỏ qua giây dựa, “... Làm sao em biết là anh?”

Yến Thù Thanh tức giận lườm hắn một cái, “Thân hình của anh có hóa thành tro em cũng nhận ra, anh cho rằng đối gương mặt khác, cố làm ra vẻ bí ẩn một trận em liền không biết anh là ai?”

Lời này khiến Cận Hằng sững sờ, sau đó mặt mày đều sáng lên, “Thật sự a, nói như vậy ở trong rừng cây em liền nhận ra anh?”

“Phí lời, nếu không anh cho rằng em dễ dàng bị anh bắt đến đây như vậy.”

Nhắc tới chuyện này Yến Thù Thanh không nhận được nện cho hắn hai quyền, “Em xem con mẹ nó anh thực sự nghiện hoá trang à, ba ngày hai lần bày ra cái trò này, có phải anh cảm thấy cùng em kết hôn không có cảm giác mới mẻ, mới dần vật ra em nhiều như vậy đúng không? Nếu như anh đã cảm thấy chán rồi, ngày mai em sẽ ly hôn với anh!”

Hai chữ cuối cùng trực tiếp khiến Cận Hằng phát hỏa, mới vừa rồi còn cười được, vào lúc này đột nhiên nhú lông mày, nghiêm mặt nói, “Ly hôn cái gì, ai cho phép em làm như vậy!”

“Anh còn không thấy ngại nói chuyện như vậy à! Vừa nãy ở trong rừng cây anh đã đánh em! Em làm đại nhân đại lượng, suy nghĩ cùng tên nhà anh vui đùa một chút, không nghĩ tới anh còn được voi đòi tiên, nói,

đến cùng xảy ra chuyện gì! Anh vừa dịch dung vừa che mặt là muốn dọa em sợ đúng không.”

Nhắc tới chuyện này, Cận Hằng mới vừa còn kiêu ngạo trong nháy mắt biến mất không còn một mống, ánh mắt di chuyển sang bên cạnh, lỗ tai đỏ lên, nhỏ giọng nói, “Anh chỉ muốn cho em niềm vui bất ngờ... Rõ ràng lúc trước đi núi Thương Lan, em ghét bỏ anh hóa trang như thổ phỉ, nên đáp ứng mang tóc vàng cùng anh làm chuyện đó, hiện tại em không đội tóc vàng, còn không cho anh đòi chút lợi tức.”

“Ai... Ai đáp ứng anh mang tóc vàng cùng anh làm chuyện đó, anh người này làm sao...”

Một câu nói khiến gương mặt Yến Thù Thanh trở nên đỏ thắm, anh nhớ tới lúc trước đi đến tinh cầu Alpha vì không muốn người ta nhìn thấu thân phận, xác thực mang tóc vàng một đoạn thời gian, không nghĩ tới Cận Hằng cái tên này vẫn luôn ghi nhớ đến bây giờ, còn cố ý thay đổi bộ dạng “Thổ phỉ”, chỉ vì muốn chiếm chút lợi lộc này của anh.

“Làm sao, ngày hôm trước ở trong lễ cưới em còn đứng trước nhân dân cả nước bảo đảm với anh, sau này sẽ đối với anh vĩnh viễn trung thành trước sau như một, hiện tại muốn trở mặt không quen biết?”

Yến Thù Thanh bị hấn nói một câu như vậy, nửa ngày không nói ra được, “Được rồi, vậy tinh cầu nhân bản này đến cùng xảy ra chuyện gì, anh không phải đến chấp hành nhiệm vụ sao, làm sao biết em sẽ theo tới?”

Nhắc tới chuyện này, Cận Hằng nhếch miệng lên, giơ tay ôm eo Yến Thù Thanh, trong mắt lộ ra thần thái sung sướng, “Bởi vì anh cũng bị bệ hạ lừa, cứ cứ nói tinh cầu nhân bản này có phần tử khủng bố, trên thực tế tinh cầu này vốn thuộc quyền sở hữu tư nhân của bệ hạ, bằng không máy móc phổ thông căn bản không tìm được nơi này, chớ nói chi là có người ngoài xông vào.”

“Bệ hạ nói chúng ta kết hôn, ông ấy làm cửu cửu cũng không biết nên tặng cái gì, nghe nói chúng ta sau này muốn tìm tinh cầu xa xôi định cư, liền đem nơi này tặng cho chúng ta.”

Yến Thù Thanh nghe được lời này trợn mắt ngoác mồm, trố mắt một hồi lâu mới phản ứng được, cho nên tròn mắt nhìn đẹp non xanh nước biếc này, sau này sẽ... Thuộc về anh cùng Cận Hằng?

“Vậy... Bệ hạ tại sao không cho anh và em cùng đi?”

Nghe nói như thế, thần sắc Cận Hằng trở nên chột dạ sờ sờ chóp mũi, “... Bởi vì anh nói cho bệ hạ muốn cho em một cái ngạc nhiên, bằng không kế hoạch ”thổ phỉ” của anh làm sao chấp hành a...”

Một câu nói nói xong, Yến Thù Thanh trực tiếp nhào lên bóp cổ của hấn, “Kế hoạch thổ phỉ chó má, cái tên nhà anh chỉ biết cố ý đùa giỡn chiếm tiện nghi của em!”

“Đừng, đừng a! Anh thực sự là muốn làm cho em ngạc nhiên!”

Cận Hằng hiềm thấy cười đến thoải mái, tránh né xung quanh, hai người như hai đứa nhỏ trong vườn trẻ đánh nhau, không biết là ai đụng phải cái bàn bên cạnh, đồ vật trong ba lô của Yến Thù Thanh rơi xuống, một ống thuốc mỡ vừa vụng lăn tới trước mặt Cận Hằng.

“Đây là vật gì?”

Cận Hằng giơ tay nhặt lên, Yến Thù Thanh đột nhiên phản ứng lại, tay mắt lạnh lẽo muốn cướp lại, nhưng vẫn là bị Cận Hằng lập tức nắm chặt trong lòng bàn tay.

“... Chỉ cần lấy chừng hạt gạo, bôi tại bộ vị mấu chốt, không chỉ có thể đưa đến tác dụng ỉm ứót, còn có thể cảm nhận được cái gì gọi là dục tiên dục tử?”

Cận Hằng nhìn hướng dẫn sử dụng đọc ra từng câu một, trong nháy mắt Yến Thù Thanh quần bách hận không thể trực tiếp đào cái hố chui vào, “Đây đều là đồ vật linh tinh, ném ném, mau ném cho em, thực sự là quá dơ.”

Nói xong anh muốn giơ tay cướp lại, lại bị Cận Hằng lập tức giơ lên, ý vị thâm trường nhìn Yến Thù Thanh thoáng nhướn mi, “Bảo đảm ỉm ứót, dục tiên dục tử a ~ Thù Thanh, em ngay cả cái này đều tự mình chuẩn bị, làm sao còn có thể oán anh chiếm tiện nghi của em, rõ ràng trong lòng em cũng rất muốn mà.”

Cái biểu tình này, trong nháy mắt khiến trong lòng Yến Thù Thanh vang lên tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt, anh đứng lên, nhìn lọ thuốc mỡ kia khóc không ra nước mắt, tại sao anh lại mang theo vật này đến đây.

“Chẳng là.. Anh hãy nghe em nói, đây là quà tặng của Trần Lâm, trong ngày cưới anh ta nhét vào tay em, em tiện tay nhét vào trong túi... ngày hôm nay đi gấp cũng không kiểm tra... mà anh biết Trần Lâm này tương đối vô căn cứ, đồ vật anh ta cho khẳng định không thể dùng!”

“Ồ —— thì ra là bác sĩ Trần cho, không phải người khác tặng, vậy anh càng yên tâm hơn.”

Nói xong lời này, hắn từng bước đi tới Yến Thù Thanh, nhìn ánh mắt của hắn tựa như con sói đói bụng, vừa nghĩ lúc trước hai người chưa kịp đánh xong một pháp, trong nháy mắt anh run rẩy, anh không hoài nghi chút nào, Cận Hằng nín lâu như vậy, không cần thuốc cũng có thể giết chết anh, huống chi là có thuốc mỡ này...

Nghĩ tới đây, lòng bàn chân anh bôi dầu, hướng về phía cửa muốn chạy ra ngoài, thế nhưng Cận Hằng lại càng nhanh hơn một bước, từ phía sau lưng ghé dựa ôm chặt eo anh, đem người trực tiếp khiêng ở trên bả vai.

“Cận Hằng, con mẹ nó anh thả em xuống!”

Một người đàn ông bị người ta khiêng lên giống như bao cát, trong nháy mắt Yến Thù Thanh xấu hổ mặt

đỏ rần.

Cận Hằng cười nhẹ một tiếng, giơ tay vỗ cái mũi của anh một chút, “Em không phải muốn ra ngoài, anh đây liền mang em đi.”

Nói xong hắn giơ chân đạp một cước mở cửa phòng, vác Yến Thù Thanh liền đi ra ngoài.

Vào lúc này Yến Thù Thanh mới chú ý tới, thì ra hai người vừa nãy ở trong một tòa biệt thự, mà ra biệt thự, cửa chính là một mảnh biển rộng xanh thẳm, ánh sáng rực rỡ cùng cát trắng tinh khôi hoà lẫn vào nhau, mỹ lệ rung động lòng người.

Lúc này Cận Hằng bước nhanh chạy đến trong biển, nước biển gần như trong suốt, liếc mắt một cái có thể được cá bơi cùng đá ngầm, lúc này Cận Hằng đem Yến Thù Thanh đặt ở trên một tảng đá, trực tiếp hôn lên đôi môi của anh.

“Bảo bối, chúng ta làm ở đây đi, tuy rằng đây không phải là bể bơi anh tâm tâm niệm niệm, thế nhưng trong biển rộng cũng không tồi, em khẳng định sẽ càng mềm hơn.”

Câu nói này từ ngữ xấu hổ quá nhiều, mặt Yến Thù Thanh đỏ ửng, đây là lần thứ nhất Cận Hằng gọi anh là “Bảo bối”, một người đàn ông bị gọi danh xưng buồn nôn như vậy, thực sự làm cho anh không có đất dung thân, “...Anh, anh đừng gọi lung tung...”

“Em chỉ phản đối xưng hô, không phản đối làm chuyện đó ở trong biển rộng, vậy anh coi như em đồng ý, bảo bối.” Hai chữ cuối cùng hắn dán vào vành tai Yến Thù Thanh nhẹ nhàng đọc ra, đầu lưỡi chui vào lỗ tai của anh liếm láp.

Cả người Yến Thù Thanh run rẩy, rõ ràng xấu hổ như vậy, thế nhưng toàn thân lại không bị khống chế như nhũn ra, nhìn đôi mắt màu đen của Cận Hằng gần trong gang tấc, trong lòng anh rung động từng trận, không khống chế được đến gần hôn lên đôi môi hắn.

Thân hình Cận Hằng chấn động, sau đó đột nhiên đem anh đặt ở trên đá ngầm, điên cuồng hôn lên.

Nước biển theo bọt nước từng lần gội rửa ở trên người, màn trời chiếu đất, ánh sáng chiếu xuống bãi cát, quần áo hai người đã sớm bị cởi ra, Yến Thù Thanh chủ động nhấc chân lên đặt ở trên vai Cận Hằng, kèm theo nước biển ấm áp, thuốc mỡ màu trắng theo đầu ngón tay thăm dò vào thân thể.

Một cái hai cái ba cái... Cảm giác chướng bụng rõ ràng như vậy, ngẩng đầu đối diện đồng tử cực nóng của Cận Hằng, Yến Thù Thanh cảm thấy từng trận mê muội.

Trong phút chốc kết hợp, anh phát ra một tiếng “A” ngắn ngủi, ngón tay không khống chế được ở phía sau lưng Cận Hằng bấm ra một dấu vết màu hồng.

“Thù Thanh... Em thật tốt.”

Cận Hằng than thở một tiếng, sóng lớn mãnh liệt như vậy, kèm theo từng tầng sóng biển đem hai người nhấn chìm, trời cùng đất, mây cùng biển đồng thời kịch liệt lay động, thuốc mỡ chậm rãi hòa tan, từ nơi sâu xa thân thể dấy lên đại hỏa mãnh liệt, trong nháy mắt đem hai người nuốt chửng.

Thủy cùng hỏa kịch liệt va chạm, không có cách nào áp chế thổ đốc cùng kêu rên ở trên bờ biển tràn ngập, đây là đêm tân hôn động phòng hoa chúc chân chính thuộc về hai người, có trời đất chứng kiến, thời khắc này, sau này mỗi một giây phút, bọn họ đều sẽ ôm chặt nhau như vậy.

Hết chương 87-phần 3.

Không biết lần thứ mấy đỉnh cao đến thời điểm, Yến Thù Thanh toàn thân co giật mạnh mẽ cắn chặt Cận Hằng cái cổ.

Cận Hằng thì lại một mặt thoả mãn hôn một cái khóe môi, tiện tay sờ sờ hần bị chơi đùa hơi nhô lên bụng, cảm thấy được chính mình cố gắng như vậy, nói không chắc đã có một cái tiểu nhi tử.

Cách xa ở đế quốc mẫu tinh Trần Rừng đánh cái một nhảy mũi, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, thực sự là dương quang rực rỡ một ngày đây.

156. Chương 88-1

Trên bờ biển một đêm hoang đường, khí hậu ẩm áp cùng hoàn cảnh bỏ hoang không có người ở, khiến cho hai người hoàn toàn quên hết tất cả, vong tình ôm ấp quấn quýt, dần vật một mỗi lại dựa vào nhau hôn môi, chờ khôi phục tinh thần cũng không biết là ai chủ động cạo xát.

Hai người lại giống như hai đứa trẻ sinh đôi kết hợp chặt chẽ nói liền cùng một chỗ, cuối cùng sau khi thực sự mệt bỏ hơi tai liền ôm nhau ngủ thiếp đi, chờ lúc tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau, ánh mặt trời sáng rõ chiếu ở trên mặt, hồi tưởng lại điên cuồng ngày hôm qua, trên mặt Yến Thù có chút nóng lên, Cận Hằng ngược lại là thản nhiên, ôm anh đi rửa mặt.

Chờ hai người tắm xong, từ lâu đã đói bụng cồn cào, Yến Thù Thanh một bên mặc quần áo một bên hỏi Cận Hằng buổi trưa ăn cái gì.

Cận Hằng nghiêng người dựa vào trên giường, nhìn Yến Thù Thanh ở trần lộ ra hai cái chân thon dài cùng phía sau lưng trơn bóng, không khỏi trêu ghẹo nói, “Không cần ăn cơm, ăn em là đủ rồi.”

Yến Thù Thanh liếc nhìn hần một cái, cầm lấy một cái áo sơ mi mặc vào, lại bị Cận Hằng lập tức ngăn cản, “Ngày cả hành tinh này chỉ có hai người chúng ta, em mặc quần áo gì? Dù sao khắp toàn thân em anh đều

nhìn thấy rồi, em còn ngại ngần làm gì?”

Lời này khiến Yến Thù Than nở nụ cười, lời Cận Hằng dậy nói, “Nếu như hai chúng ta đã thấy hết của nhau, dựa vào cái gì em phải để trần, anh còn mặc quần áo.”

Cận Hằng nhẹ nhàng nhếch lên khóe miệng, thuận thế đem tay Yến Thù Thanh nhét vào trong quần, “Bởi vì nó vừa nhìn thấy em liền nổi lên phản ứng, anh phải kiểm tẩm màn che lại cho nó.”

Nói xong một tay hấn ôm eo Yến Thù Thanh, đem anh kéo vào trong lồng ngực, đại thủ nhào nặn cái hông của anh, đôi môi thuận thế dính vào, nói giọng khàn khàn, “Em xem nó hiện tại lại chào cờ rồi, có phải trước tiên em nên giúp anh giải quyết một cái?”

Bộ vị giống như lửa nóng ở trong tay nhảy lên, nhiệt độ trên mặt Yến Thù Thanh lại tăng mấy phần, hiếm thấy không có giống như điện giật rút trở về, “... Tại sao em phải giúp anh giải quyết, nó cũng không phải của em.”

“Người đều là của em, nó tự nhiên cũng là của em, nhìn xem ngày hôm qua nó cho em sướng khoái đến mức nào, em nên đối xử tốt với nó a.” Cận Hằng đem áo sơ mi Yến Thù Thanh mới vừa mặc vào cởi ra ném xuống đất, vươn mình đè lên người anh.

Yến Thù Thanh đỏ mặt nghiêng đầu, trong miệng nhỏ giọng thăm thì, “... Trong đầu cái tên nhà anh sao không nghĩ làm chuyện chính sự...”

“Bây giờ chính là làm chính sự, đừng quên, chúng ta đang hưởng tuần trăng mật.”

Cận Hằng thở hổn hển cười nhẹ hôn lên, Yến Thù Thanh hiếm thấy không có nói ra bất kỳ ý kiến phản đối, trái lại thuận theo nhắc chân đặt ở trên eo hấn...

Tuần trăng mật không biết xấu hổ như vậy trải qua nửa tháng, trong khoảng thời gian này, hai vị thượng tá trong ngày thường bận rộn chân không chạm đất, triệt để bỏ xuống tất cả quân vụ, ở bên trong tinh cầu xinh đẹp tuyệt trần bỏ hoang không có người ở, phẳng phất đặt mình ở trong thế ngoại đào nguyên, chân chính cảm nhận tư vị hạnh phúc.

Có lẽ là ngày ngày trải qua thanh thoi thoải mái như vậy, quãng thời gian này Yến Thù Thanh càng ngày càng trở nên lười nhác.

Bởi vì ở trường quân đội chịu đựng huấn luyện nghiêm khắc, hơn nữa làm lính nhiều năm như vậy, anh đã sớm dưỡng thành thói quen đồng hồ sinh học vô cùng chuẩn, cơ bản trời vừa sáng có thể lập tức mở mắt ra, thế nhưng từ sau khi đặt chân đến tinh cầu này, thời gian đối với anh mà nói biến thành một thứ càng ngày càng không thể khống chế.

Thường thường anh vừa nằm xuống sẽ lập tức ngủ, hơn nữa vẫn là cảm giác uể oải buồn ngủ, thường

thường buổi tối nằm xuống rất sớm, vừa mở mắt đã đến giữa trưa ngày thứ hai, rõ ràng đang ở cạnh biển, lại cơ hồ không có xem qua mặt trời mọc mấy lần, mỗi khi nhớ tới việc này, Yến Thù Thanh cực kỳ oán niệm, thế nhưng nếu như chỉ là như vậy cũng liền thôi.

Quãng thời gian này, anh ăn uống rất nhiều, mỗi ngày vừa ăn xong cơm không bao lâu sẽ đói bụng không chịu được, vẫn là không khống chế được tìm đồ ăn khắp đồ nơi, rõ ràng nguyên lai không phải người thích ăn vặt, hiện tại có thể ăn cả một chậu hoa quả nhiệt đới.

Đầu tiên phát hiện những biến hóa này tự nhiên là Cận Hằng, khởi điểm hắn cũng không cảm thấy như thế nào, dù sao Yến Thù Thanh đối với bản thân quá mức hà khắc, vào lúc này thật vất vả trải qua tuần trăng mật, cho phép bản thân thoải mái một chút cũng không đáng kể, huống hồ Yến Thù Thanh ăn nhiều một chút, trong lòng hắn còn cảm thấy vui mừng.

Thế nhưng thẳng đến về sau hai người nhiều lần va chạm gây gỗ, không kịp chờ đợi lăn xuống giường lớn xa hoa “Làm chính sự”, Yến Thù Thanh mỗi lần đều có thể vừa dính vào gối liền ngủ thiếp đi, trực tiếp khiến Cận Hằng “chào cờ” nằm ở nơi đó, hắn mới cảm giác được không đúng.

Nếu cứ như vậy, tay phải của hắn sớm muộn sẽ gãy.

Đối với chuyện này hắn nói bóng gió với Yến Thù Thanh, hỏi đối phương có phải là mang thai rồi không, kỳ thực Yến Thù Thanh trong lòng cũng đang nghi hoặc, thế nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy là hai người cả nghĩ quá rồi.

Dù sao lúc trước có Quyển Quyển, anh vẫn luôn cảm giác buồn nôn, căn bản ăn không vô thứ gì, hơn nữa thường xuyên đau bụng, nào có chuyện ăn nhiều ngủ nhiều như vậy, mà ban đầu anh ở chiến đội Liệp Ưng, mỗi ngày phải tham gia huấn luyện khổ sở như vậy, tinh thần trước sau vẫn như một, không hề lười biếng tham ngủ như bây giờ.

Nghĩ tới những thứ này anh không nhận được an ủi Cận Hằng, “Chắc là do ở đây khí hậu quá tốt, lại không có chuyện gì làm, rảnh rỗi quá nên mới vậy thôi, anh đừng nói lung tung, nếu không lại thất vọng.”

Đối với chuyện này Cận Hằng tự nhiên là bán tín bán nghi, thế nhưng nhìn bộ dạng sanh long hoạt hổ của Yến Thù Thanh so với lúc trước ở chiến đội Liệp Ưng, hắn cũng không tiện lại nói thêm gì nữa.

Có lẽ thực sự là hắn cả nghĩ quá rồi?

Nghĩ tới những thứ này, trong lòng hắn liền không nhận được một trận thở dài thở ngắn, rõ ràng hắn đã cố gắng “cày cày” như vậy, tại sao đứa nhỏ lại không đến!

Thiệt thòi tên lang băm Trần Lâm kia còn nói cho hắn biết thân thể Yến Thù Thanh dễ dàng mang thai, tất cả đều là đánh rắm, có công phu mỗi ngày nghiên cứu thuốc mỡ, sao không phát minh ra mấy cái có giá trị hơn đi, chỉ biết lừa gạt người làm cha đáng thương như hắn!

“Đang nói với anh đây, anh nghe thấy không.”

Âm thanh Yến Thù Thanh kéo suy nghĩ của hắn, Cận Hằng không được tự nhiên thấp giọng khụ một tiếng, cúi đầu hỏi, “Làm sao vậy?”

Yến Thù Thanh nằm ở trên đùi hắn, vừa nghe lời này chậm rãi xoay người, ngửa đầu hướng hắn nháy mắt mấy cái, “... Em thật giống như đối bụng, trong phòng còn có xoài không?”

Vừa nghe lời này, Cận Hằng lập tức nhũm mày, “Một buổi sáng em đã ăn ba quả, không thể tiếp tục ăn.”

“Nhưng là em thật sự thật đói a...Hiện tại ngay cả quyền lợi ăn no cũng bị đoạt mất.” Yến Thù Thanh hừ hai tiếng, nghiêng người toàn bộ nằm nhoài trên đùi Cận Hằng, một bộ dạng sinh không thể luyến.

“Ba tiếng trước em mới vừa ăn điểm tâm, nửa giờ trước em mới vừa ăn cơm trưa, cái này cũng chưa tính em còn ăn thêm ba trái xoài, em đã ăn đủ nhiều rồi.” Cận Hằng liếc nhìn anh một cái, bởi vì Yến Thù Thanh cách mình quá gần, thân thể hắn có chút mất tự nhiên, tận lực không nhìn Yến Thù Thanh làm bộ đáng thương.

“... Mới ăn ít đồ như thế anh liền đau lòng a? Mỗi ngày em bị anh chơi đùa đau lưng nhức eo, ăn một chút đồ bồi bổ cũng không được? Cái nơi chim không thềm ị này, nguyên liệu nấu ăn đều không có, em không muốn ăn hải sản tươi, chỉ là muốn ăn xoài, anh ghét bỏ em đúng không?”

Nói xong lời này, Yến Thù Thanh trực tiếp ngồi dậy, nửa người đặt ở trên người Cận Hằng, đôi mắt màu mực trong suốt không hề chớp mắt nhìn Cận Hằng, rõ ràng một bộ dạng nghiêm hình bức cung, thế nhưng trên mặt lại chứa đầy oan ức.

Cận Hằng không chịu được thần sắc này của Yến Thù Thanh, nhất thời tim đập mạnh, chết tiệt... Thê tử của hắn lại uy hiếp hắn, rõ ràng biết hắn không có cách nào từ chối yêu cầu của đối phương, còn cố ý làm nũng câu dẫn hắn.

Thấy Cận Hằng nghiêng đầu không nói lời nào, Yến Thù Thanh lại đến gần hắn, trơ mắt nhìn hắn, “Van cầu anh, em chỉ ăn một quả, một quả là tốt rồi...”

Cả gương mặt Cận Hằng trong nháy mắt đỏ ửng, lỗ tai càng là nóng lên cơ hồ bốc khói, thê tử cứ bày ra bộ dạng nũng nịu như vậy quả thực không ổn tí nào.

Phút chốc đứng lên, hắn không được tự nhiên giơ lên một ngón tay, “Chỉ ăn một trái xoài?”

Vừa nghe lời này, Yến Thù Thanh biết mình lại thành công, lúc này đôi mắt đều cười cong, nhìn hắn giơ hai ngón tay, “Lại thêm hai trái ối, nửa quả nữa.”

Cận Hằng hừ hừ hai tiếng, trực tiếp đi nhà bếp, chẳng được bao lâu liền bưng một đĩa đựng trái cây mang ra.

Cận Đại thiếu gia từ nhỏ mười ngón không dính nước mùa xuân, dùng súng cùng dao găm so với người khác đều lưu loát, thế nhưng đối với trù nghệ hẳn lại chẳng biết gì cả, đoạn thời gian gần đây, Yến Thù Thanh buồn ngủ tham ăn, mỗi ngày ba bữa cơm liền rơi vào trên người Cận Hằng, cho nên đồ ăn của hai người thực sự có chút khó coi.

Mà Yến Thù Thanh cũng không để ý cái này, ôm một đĩa hoa quả gọt lung ta lung tung liền bắt đầu ăn, một bên ăn, một bên dùng thiết bị truyền tin xem tin tức.

Cận Hằng nhìn Yến Thù Thanh ăn hết xoài chua cùng dưa, chỉ còn dư lại chuối tiêu không có mùi vị ngọt, hẳn không khỏi sờ tay lên miệng, ánh mắt theo bản năng bắn khoắn ở tên người Yến Thù Thanh.

Gương mặt trắng nõn góc cạnh rõ ràng, êm dịu rất nhiều, cơ bụng rắn chắc cũng biến thành mềm mại một chút, hai chân kiên cường rắn chắc mặc quần rộng rãi ngồi ở trên ghế sa lon, phác hoạ ra đường nét cái hông cong cong, nơi này tựa hồ so với lúc trước vỉnh cao hơn rất nhiều...

Ánh mắt không nhịn được ở trên hông của Yến Thù Thanh lưu luyến quên về một hồi, Cận Hằng thấp giọng khụ một tiếng nói, “Thù Thanh, mấy ngày nay làm sao em lại mập nhiều như vậy.”

“Khục... Khụ khụ!”

Một câu nói khiến Yến Thù Thanh tàn nhẫn mà sặc một cái, “... Anh nói cái gì?”

“Em không cảm giác được, khắp toàn thân em từ trên xuống dưới đều mập hơn một vòng, lúc trước ôm em anh còn thấy em quá gầy, hiện tại lại không thấy.”

Nói xong Cận Hằng trực tiếp đem bàn tay tiến vào dưới hông Yến Thù Thanh nặn nặn, “Em xem nơi này, hiện tại mập hơn một vòng rồi.”

Lời này vừa nói, trong nháy mắt Yến Thù Thanh xấu hổ toàn thân đỏ ửng, nhanh chóng đứng lên, né tránh “Móng heo” của Cận Hằng, “Em cũng đừng nói hươu nói vượn, em là vóc người tam giác tiêu chuẩn, anh chỉ sờ chỗ thịt nhiều nên cảm giác thấy vậy thôi.”

“Thế nhưng trên bụng của em thịt cũng nhiều a, mấy khối cơ bụng lúc trước sắp thành một đường thẳng rồi.”

“Em có cơ bụng tám múi đấy, anh đừng ở chỗ này bịa đặt ha.”

Việc liệ quan đến tôn nghiêm của đàn ông, Yến Thù Thanh trực tiếp vén quần áo lên lộ ra bụng bằng

phẳng, Cận Hằng xì cười một tiếng, thuận thế lộ ra bụng của mình.

Trên làn da màu đồng cổ, cơ bụng rắn chắc rõ ràng đập vào trong mắt, cúi đầu nhìn xuống cơ bụng sắp không ra hình dáng của mình, Yến Thù Thanh trong nháy mắt cảm giác mình bạo kích trí mạng.

Tổng cộng mới trải qua mấy ngày tuần trăng mật a, anh làm sao mập thành bộ dáng này!?

Cận Hằng bị biểu tình của Yến Thù Thanh chọc cho phát cười, tiện tay xoa xoa bụng của đối phương, cố ý cười trêu nói, “Cơ bụng đâu? Anh làm sao không thấy, chỉ có một khối đậu phụ trắng.”

Yến Thù Thanh tự mình đánh mặt mình, trong nháy mắt xấu hổ hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống, một cái tát gạt tay của Cận Hằng, nhìn chằm chằm bụng của mình, trên đầu từng trận đổ mồ hôi, anh sẽ không phải thật là có đi...

Sau khi trải qua hành vi phóng đảng hơn hai mươi ngày, quân bộ lâm thời có nhiệm vụ khẩn cấp, bọn họ không thể không gạt đi tuần trăng mật trở về mẫu tinh.

Một lần nữa trở lại quân bộ, một đồng lớn quân vụ khiến hai người không kịp thở, bởi vì đều là thượng tá, bây giờ Yến Thù Thanh cùng Cận Hằng không phụ trách cùng một lĩnh vực, rất nhiều công tác không có trùng hợp, cho nên thời gian cạnh nhau cũng là không có.

Ngày này, Cận Hằng còn ở bên trong quân bộ bận rộn không thể thoát thân, Yến Thù Thanh bên này đã tan họp.

Một đám người hồi lâu không có nhìn thấy anh, vào lúc này toàn bộ cũng không nhận được xông tới, tò mò hỏi cuộc sống sau kết hôn của hai người.

“Thượng tá, nghe nói ngài và Cận thượng tá đi tuần trăng mật, đi chỗ nào a? Có chơi thoải mái không, tiết lộ cho chúng tôi một chút.”

Một đồng sự đến gần hỏi, khiến Yến Thù Thanh bất đắc dĩ lắc đầu cười, đang chuẩn bị mở miệng, bên cạnh một người lại trực tiếp nở nụ cười, “Các cậu nhìn bộ dạng bóng loáng không dính nước của Yến thượng tá đi, đảm bảo chơi rất thoải mái.”

Lời này khiến tất cả người trong phòng không nhận được phun ra ngoài, cười nói, “Đúng a thượng tá, khí sắc ngài thật sự rất tốt a, mặt đầy cảnh ”xuân“, nhất định cùng Cận thượng tá trải qua rất hạnh phúc đi?”

Yến Thù Thanh vừa bực mình vừa buồn cười gõ gõ bàn, “Các cậu đều rảnh rồi như vậy, có công phu quan tâm cuộc sống riêng của thượng cấp, không bằng nhanh chóng ngâm lại dự án khẩn cấp lần hành động này, ngày mai buổi sáng tám giờ tôi muốn nhìn thấy sách lược của mọi người.”

Trong phòng nhất thời vang lên tiếng kêu than, một đám người nằm nhoài trên bàn gào thét, “Thượng tá ngài đây là dùng việc công trả thù riêng, chúng tôi rõ ràng thực sự nói thật a!”

“Chính là, thượng tá ngài bị chúng ta nói trúng rồi mới trả đũa đúng không, chính ngài đi soi gương mà xem, ngài hiện tại không chỉ có mặt mày hồng hào, hơn nữa người đều đầy đặn một vòng a, nói không hạnh phúc ai tin a.”

“Đầy đặn” cái từ này trong nháy mắt khiến Yến Thù Thanh giật mình, đi vài bước đến cái gương bên cạnh, anh nhìn một chút gương đối diện chiếu ra thân hình của mình, theo bản năng sửa sang lại cổ áo, lẩm bẩm nói, “Đây không phải là tốt vô cùng, mập chỗ nào?”

Một đám người chà chà hai tiếng, dồn dập cười không nói, một tên lính nhỏ tuổi nhất mới nhìn không được xì một tiếng bật cười, “Thượng tá, ngài không thừa nhận tuần trăng mật trải qua thoải mái, thế nhưng lại mập một vòng, sẽ không phải là... Có đi?”

Người cả phòng rớt cuộc không khống chế được cười rộ lên, mấy người cười đến mức vai run rẩy, người mới đúng là người mới a, đoán mò cũng không cần thật thà như thế.

Quả nhiên, Yến Thù Thanh vừa nghe lời này, trên trán gân xanh nhảy một cái, nhìn tên lính mới kia cười một cái nói, “Tướng sĩ thân ái, nếu cậu học một biết mười như thế, tin tưởng dự án khẩn cấp cũng không làm khó được cậu, không bằng tối hôm nay cậu đem sách lược của mình gửi đến thiết bị truyền tin của tôi đi.”

Người kia vừa nghe lập tức hoá đá tại chỗ, không ngừng mà kêu rên “Không muốn a thượng tá tôi sai rồi!”, Yến Thù Thanh cười hướng cậu ta nháy mắt mấy cái, đi thẳng ra khỏi phòng hội nghị, lưu lại một phòng toàn người rớt cuộc không khống chế được bắt đầu cười ha hả.

Đi ra văn phòng, gặp người chào hỏi, Yến Thù Thanh đều sẽ cười gật đầu, nhưng trên thực tế trong lòng anh còn lâu mới có được bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Không biết đây đã là người thứ mấy nói anh mập, hơn nữa dạo này, tật xấu buồn ngủ tham ăn vẫn không biến mất, trong lòng anh không khỏi càng ngày càng thấp thỏm, người nói vô tâm người nghe hữu ý, lúc trước tại tỉnh cầu nhân bản, điều kiện chữa bệnh điều kiện có hạn, không có cách nào kiểm tra còn chưa tính, bây giờ tự nhiên trở về mẫu tỉnh, có lẽ anh nên đi kiểm tra một lần.

Nghĩ tới những thứ này, trong cổ họng anh một trận phát khô, bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi thật mỏng, theo bản năng chạm vào bụng mình đã hơi có thịt, anh mím môi lại, đột nhiên thay đổi phương hướng, hoàn toàn trái ngược phương hướng về nhà.

Hết chương 88-phần 1.

157. Chương 88-2

Lần thứ hai nhắc nhở không được kết nối, Cận Hằng đem thiết bị truyền tin ném tới một bên.

Từ sau khi trở lại quân bộ, cả ngày chưa thấy Yến Thù Thanh, lúc trước còn nhắn tin liên hệ vài câu, bây giờ đều nghỉ làm rồi, đối phương lại chạy đi không thấy hình bóng, đến bây giờ cũng không có tin tức.

Lúc này mới trải qua tuần trăng mật được mấy ngày, đã chuẩn bị bỏ chồng bỏ con.

Cận Hằng ở trong lòng tức giận lâu bầu vài câu, ngẩng đầu nhìn một nồi canh xương toả ra mùi thơm khắp nhà, hỏi người máy việc nhà bên cạnh, “Thời gian hầm bao lâu mới xong?”

“Đã xong rồi, chờ phu nhân trở về có thể vào bàn.”

Cận Hằng hài lòng gật gật đầu, lật lên thiết bị truyền tin (thực đơn dành cho người muốn có thai), lại chỉ nồi canh cầu kỳ thịnh soạn bên cạnh, “Cái này thì sao, cần phải hầm thời gian bao lâu? Đừng mang ra nồi quá sớm, Thù Thanh còn không biết lúc nào trở về, cái này nhất định phải nóng mới ăn được.”

“Chủ nhân người cứ yên tâm đi, tôi làm việc ngài vẫn chưa yên tâm.”

Người máy nhắc lên móng vuốt trò vỗ vỗ ngực, một mặt tò mò nhìn chăm chăm một bàn đồ ăn Cận Hằng dọn dồ làm ra, mong đợi hỏi, “Chủ ngân, ngài xác định món đồ này hữu dụng, chủ nhân nho nhỏ sẽ xuất hiện? Ngày hôm nay ăn ngày mai có thể có?”

“Chủ nhân nho nhỏ” bốn chữ rất hiển nhiên lấy lòng Cận Hằng, hần nhếch miệng lên, liếc nó một cái nói, “Đây chính là bài thuốc bí mật tôi dò hỏi bác sĩ trong hoàng cung mới lấy được, chỉ cần ăn mấy lần, tiểu nhi tử sẽ xuất hiện.”

“Cậu phải nhìn chăm chăm nồi canh này, nhất định phải nắm giữ độ nóng, Thù Thanh nếu là không thích ăn tôi liền rút nguồn điện của cậu.”

Nhìn bộ dạng chủ nhân ngu xuẩn một mặt cuồng nhiệt, người máy không đành lòng nhìn thẳng màn hình tự động đóng lại, một mặt ủy khuất nói, “Ghét bỏ tôi làm phu ngân không thích ăn, vậy ngài tự tay làm đi.”

“Cậu biết cái gì, tôi có chuyện quan trọng hơn.” Cận Hằng khá là đắc ý nhướng mày, nện vào đầu người máy một cái, đi ra nhà bếp, lưu lại người máy đáng thương chỉ biết đứng đó trông nồi canh.

Vừa nãy vì giám sát thức ăn đêm nay, làm trễ nãi chính sự trong tay, Cận Hằng bước nhanh đi lên lầu thang, Quyển Quyển đang cố nhòai người nhìn vào chiếc giường nhỏ chưa làm xong, một mặt tò mò đứng nơi này đăm nơi kia.

“Hằng hằng... A, Quyển Quyển không xem được.”

Đứa nhỏ nỗ lực nhón chân đứng lên, sau đó lại nhìn giường nhỏ, một mặt ngượng ngùng nói, “Quyển Quyển.... muốn cao giống Hằng Hằng.”

Cận Hằng nặn nặn khuôn mặt của nó, khóe miệng không dễ phát giác lên, “Tiểu bàn tử, con nhìn lại vòng eo của mình đi xem mập thế nào.”

Quyển Quyển giơ tay che bụng nhỏ tròn vo của mình, “Chán ghét Hằng Hằng bại hoại! A... Mới không có, con có thể gầy... Hằng Hằng mới mập mập, Hừ!”

Cận Hằng cúi đầu dùng cằm râu chà sát gương mặt đứa nhỏ, “Được, đừng quấy rầy cha làm giường nhỏ cho em trai, xuống ăn đồ ăn đi, ăn nhiều một chút mới có thể cao như cha.”

“Em trai?” Đứa nhỏ kinh ngạc mở to hai mắt, “Quyển Quyển sắp làm anh trai sao?”

“Sắp rồi, chờ mẹ con ăn hết đồ ăn trong bếp, con có thể có thêm em trai.” Cận Hằng cầm lấy tấm gỗ cùng tua vít, vừa nói chuyện một bên cúi đầu nghiêm túc làm việc.

Đứa nhỏ nghe được như hiểu mà không hiểu, nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày mới nhen ra một câu nói, “... Đồ ăn sẽ biến thành em trai?”

Cận Hằng một khi làm việc sẽ hết sức chăm chú, vào lúc này không chú ý tới đứa nhỏ đang nói cái gì, ứng phó “Ừ” một câu, đứa nhỏ vừa nghe trong nháy mắt mở càng lớn, ngậm ngón tay chạy xuống cầu thang, thẳng đến nhà bếp.

Trong phòng bếp một bàn thức ăn ngon mùi thơm phân tán, Quyển Quyển nhìn thấy đồ ăn trong nháy mắt chảy ngụm nước, nhưng nghĩ đến những đồ ăn này sẽ biến thành em trai, không nhìn được mãn mê miệng nhỏ: Đệ đệ làm sao đáng thương như thế, Quyển Quyển không muốn em trai phải bị ăn, QAA bé không muốn ăn em trai, thế nhưng thật sự đói nha...

Trong lúc Quyển Quyển đang xoắn xuýt, cửa đột nhiên mở ra, Yến Thù Thanh đi tới, Quyển Quyển thấy ba ba, ánh mắt sáng lên, đột nhiên nhào tới, “Ba ba về rồi!”

Yến Thù Thanh bị đứa nhỏ suýt chút nữa đụng vào, cười ôm lấy nó, lúc thường thời gian này Quyển Quyển nhào lên đón tiếp anh, trong tay sẽ mang theo các loại thức ăn, ngày hôm nay dĩ nhiên không có thứ gì, không khỏi làm cho anh tò mò, “Ngày hôm nay Quyển Quyển sao lại ngoan như vậy, dĩ nhiên không có ăn vụng.”

“... Không ăn em trai..” Đứa nhỏ nắm lấy quần áo Yến Thù Thanh, xoa xoa cái bụng nhỏ, gương mặt kiên định.

Hai chữ “em trai” khiến trái tim Yến Thù Thanh nhảy một cái, trong lúc nhất thời cũng không đoái hoài tới Quyển Quyển nói cái gì, “Cha con đâu, làm sao không nhìn thấy.”

“Hằng Hằng ở trên lầu, đang làm giường nhỏ cho em trai!” Quyển Quyển đặc biệt kích động đến khoa tay một chút, cười híp mắt nói, “Giường nhỏ lớn như vậy, thế nhưng không có lớn bằng giường Quyển Quyển.”

Yến Thù Thanh bị nó chọc cười, ôm đứa nhỏ đi lên lầu, quả nhiên thấy trong phòng ngủ bên cạnh, Cận Hằng đang quỳ một chân trên đất, cúi đầu nghiêm túc đập tấm gỗ.

Đều nói đàn ông khi nghiêm túc làm việc có mị lực nhất, vào lúc này hắn mặc một áo sơ mi trắng, cổ áo mở ra, lộ ra lồng ngực màu đồng cổ, mái tóc đen thả xuống che lấy trán, lại càng thêm nổi bật đôi đồng tử đen kịt sâu thẳm.

Yến Thù Thanh dựa vào bên cạnh cửa không nói gì, lúc này Cận Hằng vừa vặn quay đầu lại, vừa nhìn thấy là anh, đầu tiên là sững sờ sau đó lập tức đứng lên, dùng nửa người chặn lại giường nhỏ, “... Em, em đã trở lại.”

Yến Thù Thanh gật gật đầu, nhìn chăm chăm kia giường nhỏ lộ ra một bên, do dự một chút, trên mặt đột nhiên đỏ ửng một trận, “... Anh làm sao hiện tại lại làm giường nhỏ...”

Nhắc tới chuyện này, mặt Cận Hằng cũng đỏ, “... Dù sao sớm sẽ có con, sớm làm tốt lo trước khỏi hoạ, làm cho Quyển Quyển, không thể bạc đãi đứa thứ hai được.”

“Đứa thứ hai” ba chữ khiến mặt Yến Thù Thanh lập tức đỏ hơn, lúc thường nhắc tới cái đề tài này anh vẫn là cười mắng hắn một câu “Đứa thứ hai từ đâu tới, muốn có anh tự mình sinh”, nhưng hôm nay anh lại ngoài ý muốn trầm mặc, đứng tại chỗ nửa ngày không ngẹn ra một câu.

Cận Hằng bởi vì bị đâm xuyên tâm sự, nhất thời cũng có chút ngượng ngùng, cầm tua vít đứng ở tại chỗ.

Yến Thù Thanh thấp giọng khụ một tiếng, theo bản năng gãi đầu một cái, “Cái kia... Anh rảnh rồi không, em có chút chuyện muốn nói cho anh.”

Cận Hằng vừa muốn mở miệng, dưới lầu truyền đến âm thanh người máy thét to “Ăn cơm”, Quyển Quyển “Nha” một tiếng, giống như một cơn gió chạy xuống, Cận Hằng nhân cơ hội cảm kích ném tua vít, nói sang chuyện khác, “Ăn cơm trước đi, có việc cơm nước xong lại nói.”

Hai người một trước một sau đi xuống lầu, trên bàn đã bày một bàn cơm nước khiến người ta nhỏ dãi.

Cận Hằng cố ý để người máy làm một bàn đồ ăn mục đích to lớn nhất chính là để Yến Thù Thanh ăn nhiều hơn, vì vậy sau khi chờ ba người ngồi xuống, vội vàng gấp một miếng thức ăn vào trong bát của anh, một hồi nói cái này ăn ngon, một hồi nói cái kia không sai, một hồi lại nói cái này ngon em cũng nếm thử đi.

Trong chốc lát trong bát Yến Thù Thanh chất đầy đồ ăn, thế nhưng hôm nay anh lại không có tâm trạng nhìn một bàn đồ ăn không động đũa.

Cận Hằng nhìn sốt ruột, Quyển Quyển bên cạnh cũng gấp.

“Làm sao không dùng bữa, khẩu vị không tốt sao?”

Yến Thù Thanh lắc đầu một cái, tiếp tục ăn một miếng cơm trắng, Cận Hằng gấp lên một miếng thịt bò để tới trước mặt anh, “Ném thử cái này, nấu ba tiếng đây, ở tình cầu nhân bản không phải em vẫn nói không có thịt chỉ có hoa quả, hiện tại có thịt có thức ăn, em ăn nhiều một chút a.”

Yến Thù Thanh thật nhanh liếc hần một cái, trên mặt khả nghi đỏ ửng vẫn không có rút đi, “... Anh đừng để ý đến em, anh ăn nhanh lên một chút, em có chuyện rất trọng yếu nói cho anh.”

Nói xong anh lung tung gấp lên một miếng thịt nhét vào trong miệng, Quyển Quyển bên cạnh thực sự không nhịn được, “Ba ba ăn em trai!”

“... A?”

Yến Thù Thanh bị sợ hết hồn, không cẩn thận lập tức đem thịt nuốt vào, đứa nhỏ lập tức một mặt run rẩy tiến gần tới tới, hai con mắt cấp tốc nổi lên nước mắt, “Làm sao lại thế, ba ba ăn hết em trai rồi, Quyển Quyển... muốn làm ca ca QAQ ”

“... Cái gì ăn em trai... Tiểu bàn tử này đang nói cái gì vậy?”

Yến Thù Thanh đầu óc mơ hồ ngẩng đầu lên, khoé miệng Cận Hằng co giật mấy lần, đại khái đoán được mạch não của con trai, nhất thời để lại đầu thẳng nhóc, co quắp nghiêm mặt nói, “Con thỏ nhỏ chết bầm này nói linh tinh mà thôi, chúng ta trước tiên không quản nó, em mới vừa nói có chuyện rất trọng yếu nói với anh, đến cùng là chuyện gì?”

“... Trước tiên cơm nước xong nói sau đi.”

Đôi mắt Yến Thù Thanh lấp loé mấy lần, trên mặt lại nóng lên, cầm đũa muốn gấp đồ ăn, Quyển Quyển bên cạnh bị Cận Hằng đè lại, quơ quơ móng vuốt nhỏ, liên tục nói, “Em trai đều bị ba ba ăn sạch, nha nha nha...”

Đứa nhỏ bên trái một tiếng “Em trai” bên phải một tiếng “Em trai”, khiến tâm tình Yến Thù Thanh triệt để gọi rối loạn, vào lúc này thấy sắc mặt phức tạp của Cận Hằng, hần cho là đã xảy ra chuyện gì, trong lúc nhất thời trở nên khẩn trương, “Đến cùng làm sao vậy, em nói cho anh biết trước, em không nói bữa cơm này anh ăn không vô nữa.”

Nhìn thấy bộ dạng Cận Hằng cau mày, Yến Thù Thanh thấp giọng ho một tiếng, rồi cục buông đĩa xuống, “... Vậy nói rõ trước, nếu như em nói xong anh phải giữ tỉnh táo,... Chớ dọa con trai.”

Anh càng như vậy càng làm cho Cận Hằng hải hùng khiếp vía, việc này rốt cục là chuyện gì có thể làm cho hắn mất đi bình tĩnh, “Em nói đi, anh không đến mức mất bình tĩnh đâu.”

Yến Thù Thanh rất không tin liếc nhìn hắn một cái, há miệng, trên mặt đỏ ửng vẫn luôn lan tràn đến trên cổ, “... Ngày hôm nay sau khi em ở quân bộ mở cuộc họp xong, em đi tìm Trần Lâm, anh cũng biết gần đây em mập hơn, cho nên muốn đi tìm anh ta để...”

Nghe đến câu cuối cùng, Cận Hằng đột nhiên sững sờ, trong phút chốc một chút trợn to hai mắt, “... Em là nói em đi làm kiểm tra! Kết quả thế nào?”

Yến Thù Thanh ngẩng đầu nhìn trời, nhanh chóng liếc mắt nhìn gương mặt mong đợi của Cận Hằng, không được tự nhiên sờ sờ chóp mũi, “... Cứ như vậy a, mới vừa đầy một tháng, chúng ta... Đại khái lại sắp làm ba ba...”

Một câu nói khiến Cận Hằng trực tiếp đứng lên, “Có... Có!?”

Hắn trợn trừng mắt, hoàn toàn mất hết bộ dạng lạnh lùng lúc thường, cả người nôn nóng đứng tại chỗ, Yến Thù Thanh thậm chí còn nghe được âm thanh hắn hít vào một hơi.

Hiếm khi thấy nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của cái tên này, Yến Thù Thanh không nhịn được cười một chút, “Vừa nãy là ai nói sẽ không mất bình tĩnh...”

Một câu lời còn chưa nói hết, Cận Hằng đột nhiên nâng lên mặt của anh, tàn nhẫn mà hôn lên.

Người máy vội vàng giơ tay che kín đôi mắt Quyển Quyển, không thích hợp thiếu nhi, cay đôi mắt.

Vừa hôn xong xuôi, hai người thở hồng hộc tách ra, Cận Hằng kích động đến mức lông mi đều phát run, làm cho Yến Thù Thanh không khỏi ngượng ngùng.

Quyển Quyển vào lúc này mới đẩy tay của người máy ra, nháy mắt mấy cái, lập tức nhào lên, nhìn chăm chăm bụng ba ba kinh ngạc nói, “... Đồ ăn ăn vào liền biến thành em trai! Thật nhanh nha... Σ(° °|||) ”

Hết chương 88-phần 2.

158. Chương 89-1

Gần đây Cận Hằng có điểm không thích hợp, hoặc là nói..... Cực kỳ kỳ quái.

Từ khi hắn biết Yến Thù Thanh lại mang thai, cả người hắn đều lâm vào một trạng thái cực kỳ cuồng nhiệt, lúc trước hắn đối với bất luận chuyện gì đều lãnh đạm xa cách, mặc dù chuyện liên quan đến mình, thế nhưng hắn vẫn không hề để tâm. Nhưng hiện tại nghe nói gần đây lại có thêm một đứa con, tất cả tâm tư của hắn đều đặt vào chuyện này, theo Yến Thù Thanh nói quả thực giống như mỗi ngày đều bị tiêm máu gà, cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy, đối với anh cùng đứa nhỏ, một mình ôm lấy toàn bộ mọi việc, thậm chí so với anh chân chính mang trong bụng một đứa nhỏ còn cẩn thận khẩn trương hơn.

Đối với chuyện này, Cận Hằng vẫn luôn tức giận, mặt không thay đổi nói, “Em thì biết cái gì, đánh giấc tựa như bổ dưa hấu, kẻ thù đánh không chết nhiều nhất chính là đền mạng, nhưng nếu như chiếu cố em và đứa nhỏ không tốt, đến lúc đó chẳng may xảy ra chuyện gì sai lầm, có thể đem em tìm trở về sao?”

Lời này lập tức khiến Yến Thù Thanh không còn lời nào để nói, trong lòng thế nhưng còn có cảm giác cảm động, nhưng thực nhanh loại cảm động này liền biến thành dở khóc dở cười, bởi vì từ khi anh không ngăn cản, mặc cho Cận Hằng bắt đầu “Nổi điên”, toàn bộ ngôi nhà liền trở nên người ngà ngựa đổ.

Lúc trước có Quyển Quyển, hai người đều là “Tay mơ”, ai cũng không hiểu phải chú ý chút cái gì, hơn nữa đang ở chiến đội Liệp Ưng, mỗi ngày đều phải đối mặt tử vong uy hiếp, lúc sau lại đi núi Thương Lan chấp hành nhiệm vụ, cho nên cũng không chú ý chuyện đó, thế cho nên cuối cùng đến khi biết được Quyển Quyển có mặt trên đời, Cận Hằng đã bị bắt cóc tới Á Hi quốc rồi.

Bỏ lỡ toàn bộ quá trình tiểu gia hoả sinh ra cho đến khi lớn lên, trong lòng Cận Hằng vừa tiếc nuối lại áy náy, hiện giờ rốt cuộc lại có thêm một đứa nhỏ, tấm lòng của người làm cha giống như hồng thủy bộc phát, rốt cuộc có nơi dụng võ. Mỗi ngày mở mắt ra liền bắt đầu buồn lo vô cớ, sợ Yến Thù Thanh bị va chạm, mỗi ngày bưng trà đưa nước hỏi han ân cần, còn phải thời thời khắc khắc theo bên cạnh, có một lần hắn không màng Yến Thù Thanh phản đối, nhất định phải đi theo đi làm kiểm tra, Trần Lâm vừa thấy hai người dính lấy nhau, liền nhịn không được trợn trắng mắt, “Tôi nói Cận thượng tướng, bộ dạng nâng như nâng trứng, cầm trong tay sợ nát, cẩn thận từng ly từng tý một của anh là sao vậy! Anh đang khoe khoang Thù Thanh nhà anh có thể sinh sao?” Cận Hằng đối với chuyện này chỉ nhẹ nhàng băng quơ liếc nhìn Trần Lâm một cái, “Anh không hiểu là bởi vì anh vẫn là độc thân, muốn sinh cũng sinh không được.”

Trần Lâm suýt bị nghẹn chết, sâu sắc cảm thấy bản thân cần thiết tuyệt giao với hai vợ chồng nhà này.

Nếu chỉ là như vậy cũng liền thôi, gần đây Cận Hằng còn mê mua sắm, hoặc là nói mới tìm được thú vui thoả mãn nỗi lòng của người cha, mỗi ngày ôm thiết bị truyền tin lên mạng, nhìn thấy bất luận đồ vật nào dành cho trẻ con đều muốn mua, hơn nữa một khi mua liền một đôi, con trai lớn cùng con trai nhỏ đều có không ai phải tranh giành ai.

Có một lần, Yến Thù Thanh muốn ra cửa tản bộ, Cận Hằng cùng đi, hai người đi ngang qua một khu thương mại gần đó, Yến Thù Thanh muốn mua cho Quyển Quyển một ít quần áo, kết quả đi vào, Cận Hằng liền không ra được.

Chờ Yến Thù Thanh mua xong quần áo cho con trai lớn, cái tên này cơ hồ sắp dọn được một nửa khu vực bán đồ trẻ em.

Anh nhìn chăm chăm vào xe đẩy đồ vật, xem đến trợn mắt há hốc mồm, “Anh mua nhiều đồ vật như vậy làm gì, trong nhà không có chỗ để.”

“Trong nhà không đủ để, thì đổi căn nhà lớn hơn.”

Cận Hằng thản nhiên nói xong lời này, lấy ra thiết bị truyền tin chuẩn bị trả tiền, đầu Yến Thù Thanh vang lên ong ong, giữ chặt tay cái tên phá của này, “..... Trọng điểm không phải đổi nhà được không, trong nhà đã sắp bị chất đầy, anh mua nhiều đồ như vậy, đứa nhỏ căn bản không dùng được.”

“Anh đều là vật phẩm cần thiết, tại sao lại không dùng được.”

Yến Thù Thanh bị biểu tình nghiêm trang của hắn chọc cười, liếc mắt một cái nhìn xe đẩy có cả đồ dành cho trẻ em mười tuổi, anh nhìn không được nói, “Anh xem nè, đứa nhỏ hiện tại mới một tháng, còn chưa có sinh ra mà, anh rút cuộc gấp cái gì a.”

Cận Hằng không dao động, chỉ từng món đồ trong xe đẩy, “Cái đồ chơi phi thuyền này có thể tháo dỡ, có thể trợ giúp khai phá trí lực của con, đỡ phải giống hiện tại ngu ngốc như vậy, còn có hai áo ngủ hình còn mèo, Quyển Quyển mặc vào khá đẹp, em nhìn cái xe này xem, có thể tự động điều chỉnh nhiệt độ, hai tiểu mập mập ở trong xe chơi cũng sẽ không cảm lạnh, còn có cái này.....”

Nhìn đến bộ dạng Cận Hằng thuộc như lòng bàn, Yến Thù Thanh bắt đắc dĩ xoa xoa trán.

Trải qua một loạt khuyên can không có hiệu quả, Yến Thù Thanh hoàn toàn từ bỏ giấy giũa, dù sao tiền là của Cận Hằng, anh cũng không ngăn cản được, gia hỏa này nguyên ý tiêu thì tiêu đi, chỉ hy vọng hắn có thể sớm khôi phục bình thường một chút, ngàn vạn đừng tiếp tục “Tình thương của cha như núi” như vậy.

Đáng tiếc không như mong muốn, sau khi trong nhà gà bay chó sủa hơn một tháng sau, Cận thượng tá lại nấu nướng, nhắc tới chuyện này nhất định phải từ hai tuần phía trước nói lên.

Đối với chuyện mang thai, Yến Thù Thanh trong lòng trước sau có chút xấu hổ mở miệng.

Cũng không phải nói anh bài xích hoặc là không tiếp thu chuyện này, mà trong lòng trước sau cũng khó vượt qua được, tuy rằng đã có một Quyển Quyển, nhưng trong lòng anh trước sau cho rằng bản thân là một người đàn ông là một cầm kiếm giả, hoàn toàn vô pháp nghĩ mình trở thành một phục tùng giả không hơn không kém.

Cho nên ở biết được trong bụng lại có thêm một đứa nhỏ, anh liền nghĩ trước hết xin nghỉ phép một đoạn thời gian, lặng yên không một tiếng động sinh đứa nhỏ xong lại trở về công tác, căn bản không muốn quân bộ cùng những người khác biết chuyện này.

Vừa vặn hôm nay là ngày hoàng thất mở yến hội, anh cùng Cận Hằng tự nhiên được mời đến, ngay từ đầu anh không nghĩ tham gia, nhưng tưởng tượng lúc này mới được mấy tháng, sau khi mặc vào áo choàng quân trang cũng không nhìn ra bụng, anh cũng liền đi theo cùng.

Ai ngờ trong yến hội, Hoàng đế cùng Cận Vinh công tước một bên chơi đùa Quyển Quyển, một bên thuận miệng nói giỡn hỏi bọn họ có định sinh thêm một đứa nhỏ làm bạn với Quyển Quyển hay không, không đợi Yến Thù Thanh mở miệng, Cận Hằng đã nhất thần nhiên, thậm chí có chút kiêu ngạo câu lên khoe miệng nói, “Đã có rồi ạ.”

Quyển Quyển thậm chí còn không quên đổ dầu vào lửa, giơ tay nhỏ mập mập cao hứng gặt đầu, “Đúng nha, Quyển Quyển sắp làm ca ca!”

Hai cha con kẻ xướng người hoạ, làm Yến Thù Thanh khóc không ra nước mắt, muốn phủ nhận đều không được, trong lúc nhất thời toàn bộ hiện trường yến hội đều nổ tung nổi, Hoàng đế cùng Cận Vinh công tước vốn dĩ đã rất yêu thích Quyển Quyển, hiện giờ nghe nói lại có thêm một đứa cháu, cao hứng căn bản không khép miệng được, vung lên bàn tay chính là ban thưởng hàng loạt.

Cái gì được liệu đồ bỏ tựa như không cần tiền đưa đến biệt thự hai người, công tước Cận Vinh phái ra hơn phân nửa người hầu Cận gia, Hoàng đế càng là thái quá, trực tiếp đem đầu bếp tay nghề tốt nhất của Hoàng thất đưa cho hai người, thậm chí còn đưa đến cả vú em cùng người máy gia dụng chuyên chăm sóc cho Hoàng tử cùng Công chúa.

Lẽ ra làm ra trận lớn như vậy, trừ bỏ thế giới hai người bị quấy rối ngoài ý muốn, hai vợ chồng cũng không có gì phải nhọc lòng, nhưng người hầu tổng cộng hầu hạ không mấy ngày, Cận Hằng lại không bằng lòng, bởi vì hắn không thể tự tay làm lấy mọi chuyện, vẫn là không thể yên tâm, trong chốc lát cảm thấy người máy này chiếu cố không đúng chỗ, trong chốc lát cảm thấy người hầu kia làm cơm không sạch sẽ..... Cuối cùng thật sự nhịn không được đuổi tất cả bọn họ đi, chính mình tự học nấu nướng.

Vì thế Cận đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước mùa xuân chính thức học nấu nướng, thậm chí còn mời cả thầy dạy nấu ăn đầu bếp đỉnh cao toàn tỉnh tế tiếng tăm lừng lẫy về dạy, một lòng muốn gánh vác ẩm thực trong cuộc sống hàng ngày của Yến Thù Thanh và hai con trai bảo bối, nhưng loại nấu cơm này chính là thiên phú, không phải mỗi người đều có thể đảm nhiệm.

Ví dụ như Yến Thù Thanh, từ nhỏ không học nấu ăn, lại có thể tự tay làm ra một bàn đồ ăn, nhưng cận đại thiếu gia không sợ trời không sợ đất cũng chẳng ngại việc này, hoàn toàn dựa theo thực đơn để nấu ăn, thế nhưng đến khi ra nồi đều hồngбет.

Mỗi ngày đối với đồ ăn đen tuyền không biết là cái quỷ gì, Yến Thù Thanh cảm thấy bản thân sống không còn gì lý thú, rất nhiều lần uyển chuyển nói cho Cận Hằng, để cho hắn không cần vất vả như vậy, loại chuyện nấu ăn này về sau vẫn là giao cho người máy đi, nhưng Cận Hằng không đồng ý, còn khó được nói lời âu yếm, “Anh thích chiếu cố em và con trai mà.”

“.....” Yến Thù Thanh cười gượng vài tiếng, yên lặng mà nuốt vào một ngụm cháo dinh dưỡng đen như mực, ở trong lòng vì bản thân đốt nền cầu siêu.

Quyển Quyển quá quen thuộc tay nghề nấu ăn của Yến Thù Thanh, cuối cùng thật sự không chịu nổi tay nghề của Cận Hằng, thừa dịp về thăm nhà cũ Cận gia, đến nhờ cậy ông nội, rốt cuộc được ăn đồ ăn nhân loại, chờ bụng mập lên một vòng về đến nhà, cho rằng có thể giải thoát, lại phát hiện tay nghề của Cận Hằng vẫn kinh khủng như cũ, đứa nhỏ không nhịn được, ôm cánh tay ba ba khóc thút thít.

“Ba ba..... Quyển Quyển không bao giờ nhớ thương đồ ăn biến thành em trai, ô ô..... Ba ba có thể để cho Hằng Hằng không cần nấu cơm nữa được không?”

Đứa nhỏ bĩu miệng, ánh mắt tội nghiệp khiến Yến Thù Thanh cười ngửa tới ngửa lui, vừa vặn Cận Hằng ra tới nghe thấy được lời này, trực tiếp tịch thu con vịt nhỏ của đứa nhỏ, đứa nhỏ giận dữ dẫu mông đem cả người chôn ở bên trong ghế sofa.

Ăn xong một bàn cơm kinh khủng, đứa nhỏ vẫn đói, Yến Thù Thanh pha cho nó một ly sữa bò, chờ đến khi đỡ tiểu tổ tông này ngủ, ngửi mùi sữa nồng đậm trong không khí, lại tưởng tượng đến hương vị cổ quái của bữa cơm chiều, nhất thời cũng đói bụng.

Thuận tay pha cho mình một ly sữa bò, đến khi chuẩn bị trộm uống xong lại về phòng ngủ, Cận Hằng vừa lúc từ trên lầu xuống dưới.

Yến Thù Thanh trong lòng nhảy dựng một cái, vội vàng đem cái ly giấu ở phía sau, Cận Hằng liếc nhìn anh một cái, “Làm gì đấy, đã trễ thế này còn không ngủ được.”

“Không làm gì a, em chỉ..... Tùy tiện đi dạo.”

Yến Thù Thanh sợ đã kích thích tình của tên này này, không dám nói bản thân không ăn no, Cận Hằng nheo nheo mắt, đồng tử mang theo ý cười, “Ăn vụng?”

“Không, không a.....”

“Vậy đây là cái gì?”

Cận Hằng giơ tay lau sạch khóe miệng dính một vòng vết sữa của Yến Thù Thanh, lúc này Yến Thù Thanh mới nhớ tới chính mình đã quên liếm miệng, không khỏi gãi đầu, “Buổi tối uống sữa bò có ích cho thân thể.”

Cận Hằng đem ngón tay dính vết sữa liếm vào trong miệng, thuận tay vén tay áo lên, “Đói bụng? Muốn ăn cái gì, anh làm cho em.”

“Còn làm a!” Yến Thù Thanh theo bản năng mở miệng, nháy mắt cảm giác trước mắt tối sầm.

Cận Hằng quay đầu, nhướn mày, “Em không muốn ăn?”

“Em có thể nói không được sao?”

Hết chương 88-phần 1.

159. Chương 89-2

“Em có thể nói không được sao.....”

Trong lòng Yến Thù Thanh khóc không ra nước mắt, chính là lại không thể đả kích Cận đại thiếu gia luôn luôn lo lắng cho mình, trong lúc nhất thời thật sự không biết nên cự tuyệt kiểu gì, “..... Em hiện tại không đói bụng, anh đừng phiền toái.”

“Không đói bụng hơn nửa đêm em chạy vào phòng bếp uống sữa bò làm gì.” Cận Hằng một bên nói một bên tiến phòng bếp, trên mặt còn mang theo biểu tình nóng lòng muốn thử, “Em ở phòng khách ngồi chờ trong chốc lát, anh mới vừa học một món mới, rất thích hợp dưỡng thai, buổi tối còn chưa làm, vừa lúc hiện tại làm cho em nếm thử.”

Nghe xong lời này, Yến Thù Thanh quả thực mau khóc, con mẹ nó ai yêu cầu dưỡng thai! Em chỉ muốn ăn cơm bình thường thôi!

Đáng tiếc Cận Hằng nghe không được tiếng lòng của anh, đã đem nguyên liệu từ tủ trong lạnh lấy ra, cầm dao không quá thuần thực cắt xuống.

Yến Thù Thanh ngồi ở phòng khách, tưởng tượng đến trong chốc lát phải đối mặt với món đồ ăn quái dị, cổ tình trong phòng bếp còn phát ra tiếng vang bùm bùm, một bộ dạng lập tức sẽ nổ mạnh, anh ở trong phòng khách chuyển động vài vòng, cuối cùng thật sự nhịn không được quay đầu đi vào phòng tắm.

Cận Hằng lúc này đối diện một miếng măng tây trong tay, kỹ thuật xắt rau của hắn quả thực không được, lại cổ tình phải dựa theo thực đơn nói cuộn tròn lại, trong lúc mồ hôi đổ như mưa xử lý măng tây trong tay, hoàn toàn không nghe được tiếng bước chân phía sau.

Yến Thù Thanh dựa vào cạnh cửa nhìn hắn nửa ngày, nhìn người đàn ông ngày thường cầm dao sừng gàn như xuất thần nhập hóa, lúc này lại vì một miếng măng tây làm khó, không nhịn được cười trộm trong lòng, trong chốc lát mới mở miệng, “Ài.”

Cận Hằng nghe được thanh âm quay đầu, nắm chặt dao nhỏ cùng măng tây lập tức dừng sờ.

Trước mắt Yến Thù Thanh chỉ mặc một cái áo ngủ màu lam nhạt, hai cái chân dài hoàn toàn lộ ở bên ngoài, còn cổ tình cởi hai nút áo phía trên, lộ ra một mảnh xương quai xanh hẹp dài cùng lồng ngực trắng nõn, tóc ngắn màu đen ướt đầm dề rũ ở trên trán, vài giọt bọt nước theo sợi tóc lăn xuống, rơi ở hõm vai,

lại chậm rãi tiến vào cổ áo, biến mất vô tung vô ảnh, phối hợp với gương mặt ửng hồng vừa nẩy bước ra khỏi phòng tắm, làm hấn vừa nhìn liền không dời được tầm mắt.

“.....Sao em lại mặc như vậy vào đây.”

Hấn cúi đầu xuống di chuyển tầm mắt, tiếp tục đối phó rau dưa trong tay, phía sau lưng lại không tự giác trở nên căng thẳng.

Yến Thù Thanh hướng hấn cười cười, “Mới vừa tắm xong em nên em mặc như vậy cho mát, vốn dĩ cho rằng tắm rửa xong là có thể ăn cơm, không nghĩ tới còn phải đợi a.”

“Sắp xong rồi, em đi về trước mặc xong quần áo, đừng để cảm lạnh.” Cận Hằng vẫn như cũ không ngừng đầu, giống như măng tây trong tay là vật hấp dẫn nhất trên thế giới nhất.

Phản ứng của hấn Yến Thù Thanh đều xem ở trong mắt, từng bước một đi qua, dựa vào bồn rửa bát, theo động tác di chuyển của anh lộ ra một đoạn quần trong màu trắng.

“Nơi này chính là bếp lò sẽ không cảm lạnh đâu, lại nói anh nấu cơm nhiều như vậy, em còn chưa chân chính nhìn thấy bộ dạng nấu ăn của anh, thừa dịp hiện tại rảnh rỗi, em đến xem phong thái của Cận đầu bếp.”

“Có cái gì để xem, em nhanh lên trở về mặc quần áo, đừng nghịch ngợm nữa, vạn nhất ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng thì làm sao bây giờ.”

Cận Hằng tức giận mở miệng, ý tứ nghe tới có vài phần răn dạy, nhưng Yến Thù Thanh đã sớm hiểu được tính tình của hấn lại biết tên gia hỏa này nhất định đang thẹn thùng.

Khóe miệng nhịn không được lại câu lên, anh đi tới vài bước, đi đến gần Cận Hằng lại nói, “Hiện tại đang ở trong bếp, sẽ không cảm lạnh đâu mà.”

Tư thế này làm cho anh cơ hồ dính vào người Cận Hằng, cùng với âm thanh tiếng dầu sôi ùng ục ùng ục trong nồi, mùi vị bạc hà thanh đậm trên người Yến Thù Thanh bay tới lỗ mũi Cận Hằng, một giọt nước rơi xuống, rơi trên cánh tay tinh trắng của hấn, giống như khê run lên một cái.

“Hai cái đùi còn lộ ở bên ngoài là bộ dáng gì! Em muốn anh đem em khiêng lên lầu mặc quần áo sao?”

Cận Hằng tức giận mở miệng, liếc mắt một cái cũng chưa xem Yến Thù Thanh, nhưng hô hấp đã thay đổi, buông rau diếp trong tay, vừa muốn bế người lên lầu, trong nháy mắt hấn quay đầu, Yến Thù Thanh lại cong eo một chỉ vào thực đơn nói, “Dầu chỉ được sôi trong một phút, anh trước tiên cho đồ ăn vào đi, nếu không trong chốc lát sẽ cháy mất!”

Một tiếng này của Yến Thù Thanh đến vừa nhanh vừa vội, Cận Hằng dù sao cũng là tay mới, nấu ăn vốn

đi không thành thực, lúc này nghe được lời này theo bản năng đem rau dưa đưa vào trong chảo.

“Xèo xèo” một tiếng, nguyên liệu nấu ăn nhập nồi, khói bốc lên, nhiệt khí mờ mịt nháy mắt vây quanh hai người, lúc này Cận Hằng mới cảm giác được Yến Thù Thanh gắt gao mà dán ở trên lưng hắn.

Trong lúc nhất thời hắn đã quên động tác, phía sau Yến Thù Thanh vội vàng thúc giục, “Đừng thất thần a, nhanh lên đảo đi, không cháy bây giờ.”

Cận Hằng căng thẳng, cầm cái muôi cúi đầu làm việc, tận lực bỏ qua nhiệt độ của người phía sau lưng, ngay cả một ánh mắt cũng không chịu nhìn Yến Thù Thanh, trong lòng không ngừng nói bản thân phải hết sức chuyên chú.

Nhưng càng là như vậy, động tác hắn càng là không có kết cấu, mắt thấy rau dưa đã chín, lại còn hơi cháy, Yến Thù Thanh thật sự nhìn không được, trực tiếp khom lưng chui vào trong khuỷu tay hắn, “Ngốc quá để em làm cho.”

Đang nói chuyện Yến Thù Thanh nắm chặt cánh tay xào thức ăn của Cận Hằng, mà trong lúc nhất thời hai người dính chặt nhau, Cận Hằng ôm Yến Thù Thanh ở đằng trước.

Trong lúc Yến Thù Thanh dán ở sau lưng, hắn còn có thể giả bộ trấn định làm như không thấy, nhưng hiện tại người ở trong lòng ngực của hắn, cả người tỏa ra nhiệt khí ướt đẫm, mùi vị hóm hỉnh nhàn nhạt của phục tùng giả bay vào trong mũi, làm cho hắn trong nháy mắt nổi lên phản ứng.

Hắn nuốt ngụm nước bọt, hắn chặt vật muốn rút tay về, nhưng Yến Thù Thanh vẫn luôn nắm chặt cánh tay hắn, làm hắn lại căn bản không bỏ được tay ra.

Hai người gắt gao mà dán ở bên nhau, phản ứng của cả hai lại hoàn toàn không thể dấu diếm, mà Yến Thù Thanh tựa như không có cảm giác, tiếp tục kiên nhẫn làm thầy giáo dạy nấu ăn, “Xào rau phải chú ý để rau giòn, phải dùng lửa lớn nhanh chóng xào, hơn mười giây nhanh chóng ra nồi, hơn nữa sau khi cho rau vào nồi anh nên đổ một ít nước ấm, như vậy gia vị sẽ đậm đà hơn ——”

Anh còn chưa nói xong, Cận Hằng liền trực tiếp khóa lại eo anh, dán vào lỗ tai của anh tức giận nói, “Em cố ý.”

Yến Thù Thanh nhướn mày, thuận tay tắt bếp, nghiêng mặt lộ ra một mặt ý vị thâm trường tươi cười, “Lúc này còn có tâm tư nấu cơm sao?”

Cận Hằng trầm mặc một câu, tức giận nói, “Đừng chọc anh, hiện tại anh không chấp với em.”

Yến Thù Thanh cười mà không nói, đem đồ ăn trong nồi bỏ ra đĩa, mới thông thả ung dung ngẩng đầu, “Vậy anh là nguyện ý bị em trêu chọc, hay là nguyện ý tiếp tục nấu cơm.”

Cận Hằng mím chặt môi, đôi mắt đen nháy trở nên nguy hiểm, một câu cũng chưa nói, thế nhưng cũng không đụng vào bếp.

Yến Thù Thanh cúi lên khoe miệng, vừa lúc nhìn đến chén tương bên cạnh, thuận tay dùng đầu ngón tay chấm một chút, bôi vào chóp mũi Cận Hằng, “Nói a, đang hỏi anh đấy.”

“Yến Thù Thanh em đừng tìm chết.”

Cận Hằng từ kẽ răng nói ra lời này, ngực phập phồng, nhìn chăm chăm đồng tử trong suốt của Yến Thù Thanh dưới ánh đèn màu vàng, khoá quần của hắn căng lên có chút đau đớn.

Thấy hắn chỉ biết nói lời này, Yến Thù Thanh cười cười, trực tiếp cúi người liếm tương salad trên mũi của hắn, sau đó một bên mút hôn bờ môi của hắn, một bên duỗi tay cởi cổ áo của mình.

Một loạt nút thắt hoàn toàn cởi bỏ, anh đem áo ngủ ném lên ghế bên cạnh, toàn thân trên dưới trắng bóc lộ ra ở dưới ánh đèn, vốn là làn da trắng nõn bởi vì có thai, trở nên càng thêm bóng loáng tinh tế, nguyên bản đường cong rắn chắc cũng trở nên nhu hòa mượt mà, tuy rằng bụng đã có hai tháng lại hoàn toàn nhìn không ra hình dạng, phớt hợp với hai chân rắn chắc thon dài, làm người ta hận không thể trực tiếp ăn vào trong bụng.

Bởi vì mang thai, hai người từ khi hưởng tuần trăng mật trở về rồi cuộc không dám “Dùng súng thật đạn thật thực chiến”, lúc này nhìn thân thể quen thuộc gần trong gang tấc, đầu Cận Hằng vang lên ầm ầm, hormone phục tùng giả lan tràn toàn bộ phòng bếp, hắn chặt vật di chuyển tầm mắt, giọng khàn khàn nói “..... Em đừng tiếp tục câu dẫn anh, nếu không người xui xẻo chính là chính em.”

Hung hăng nói xong lời này, hắn lập tức xoay người rời đi, Yến Thù Thanh duỗi tay túm chặt hắn, lại “Không cần thận” đụng vào chai rượu đỏ còn một nửa để bàn ăn.

Rượu đỏ rơi vào cơ thể tươi đẹp của Yến Thù Thanh, nội y màu trắng trong nháy mắt bị rượu đỏ vào, lộ ra một tầng màu da hồng hồng đỏ đỏ như có như không, “Anh xem a, em đã ướt như vậy rồi, anh nhẫn tâm bỏ em đi như vậy sao.”

Lời này một câu hai ý nghĩa, sau khi Cận Hằng nghe được từ lỗ tai đến cổ nháy mắt đỏ bừng, toàn thân như là bị thả một ngọn lửa lớn, trong nháy mắt đốt lên, ngón tay lạnh lẽo của Yến Thù Thanh chạm vào cánh tay hắn, hắn thẫn thờ một tiếng, quay đầu lại nhìn thoáng qua Yến Thù Thanh cúi hôn nhiếp phách, rồi cuộc không chế không được, một tay giữ chặt đầu anh, sau khi nói một câu “Đây là em tự tìm!”, Tiếp theo hung hăng mà ngăn chặn miệng Yến Thù Thanh.

Yến Thù Thanh từ trong miệng tràn ra một tiếng cười khê, cầm lấy tóc Cận Hằng, “..... Còn nấu cơm sao?”

Hắn làm gì còn tâm tư nấu cơm!

Cận Hằng một câu chưa nói, giống như dã thú săn mồi, càng thêm dùng sức cuốn lấy đầu lưỡi của Yến Thù Thanh, dùng hành động thực tế nói cho anh “Có nấu cơm nữa hay không”.

Hai người đàn ông đang tuổi lớn, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, ngày ngày nằm ở một ổ chăn lại là tân hôn, thế nhưng chỉ có thể nhìn thấy không thể ăn, tư vị này thật sự quá mức dày vò, lúc trước có Quyển Quyển, hai người “Sinh tử chia lìa”, không thấy được lẫn nhau cũng không nhớ thương chuyện đó, nhưng lúc này người mình yêu ở trong lòng ngực, muốn không chế lửa cháy lan ra đồng cỏ lửa lớn, chỉ sợ thần tiên đều khó có thể không chế.

Rất nhanh trong phòng bếp liền bốc cháy lên liệt hỏa hùng hực, hormone cầm kiềm giả tản ra, hoà quyện vào hormone phục tùng giả, bắn ra vô số tia lửa, độ phù hợp siêu cao, làm cho hai người nhất thời đều có chút quên hết tất cả.

Yến Thù Thanh tuy rằng trong lòng ngứa, thế nhưng vẫn biết đứng mực, lúc này chỉ là muốn trêu đùa, nhưng ai ngờ đến lúc sau lại tự tay chôn bản thân mình, hoàn toàn sa vào bên trong hơi thở của Cận Hằng, không thể tự kiềm chế.

May mắn Quyển Quyển đã sớm ngủ, Cận Hằng bế lên Yến Thù Thanh đặt ở trên ghế sofa phòng khách, hai người tựa như cá và nước không thể chia lìa, gắt gao giao triền, thân thể vô cùng quen thuộc theo bản năng có phản ứng, đến lúc chuẩn bị đem súng thật đạn thật ra cận chiến, quyển sách (một trăm điều người mang thai lên chú ý) Cận Hằng đặt ở trên bàn, bởi vì động tác kịch liệt của hai người trong nháy mắt rơi xuống đất.

“Phanh” một thanh âm vang lên, làm hai người đồng thời dừng lại, nhìn đến bìa sách, lúc này đều cùng nhau nhớ tới biểu tình “thiên chết tình lữ” cùng với lời dặn dò lúc trước của Trần Lâm “Trong ba tháng đầu tuyệt đối không thể làm chuyện đó, xúc động nhất thời sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, hy vọng lần sau tôi gặp lại các người không phải thấy cảnh máu chảy thành sông.”

Trong lúc nhất thời hai người đều dừng lại, tiểu Thanh Thanh tinh thần phấn chấn cùng tiểu Hằng Hằng thẳng đứng, có vẻ có điểm đáng thương, nhưng tưởng tượng đến hình ảnh máu chảy thành sông, hai người cũng không dám lại lẫn lộn, Yến Thù Thanh từ trong khuỷ tay Cận Hằng chạy ra, ho khan vài tiếng nói, “Cái kia..... Quá muộn, em phải ngủ.....Anh nhớ rõ tắm nước lạnh hãy vào ngủ, em trước tiên lên lầu giải quyết một chút.....”

Nói xong lời này, anh chật vật chạy lên lầu, nhìn chằm chằm bóng dáng của Yến Thù Thanh biến mất ở chỗ ngõ, Cận Hằng dùng sức xoa mặt, muốn đốt điều thuốc, lại nghĩ tới tới hiện tại không thể hút thuốc, chỉ có thể bước chân thưa thớt cứng đờ vọt vào phòng tắm.

Những ngày đau khổ như vậy còn phải trải qua tám tháng.

Hiện tại hối hận muốn có thêm đứa nhỏ, còn còn kịp không?

Hết chương 89- phần 2.

160. Chương 90-1

Mỗi ngày cứ như vậy bất tri bất giác trôi qua tới tháng thứ tám, sinh hoạt của hai vợ chồng vẫn cứ gà bay chó sủa.

Yến Thù Thanh vốn nghĩ trải qua ba tháng đầu, sẽ đến thời kỳ thai nhi vững vàng, Cận đại thiếu gia có thể ngừng nghỉ một chút, nhưng trên thực tế Cận Hằng vẫn cứ “điên cuồng” như vậy, theo ngày sinh tới gần, không chỉ có không có giảm bớt ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Ngay từ đầu Yến Thù Thanh ở nhà đợi đến phiên, còn có thể đi ra ngoài tản bộ đi dạo, nhưng tới ba tháng cuối cùng, Cận Hằng dứt khoát bá đạo cấm anh ra cửa, sợ anh bị va chạm, Yến Thù Thanh từ trước đến nay không chịu ngồi yên đối với chuyện này kháng nghị nghiêm trọng “Em lại không phải đậu hũ, chạm vào một cái có thể nát, cái tên nhà anh quả thực càng lớn tuổi càng giống bà mụ.”

Cận Hằng không dao động ném cho anh một cái xem thường, “Nếu như em thật sự làm đậu hũ làm anh còn yên tâm, ít nhất đậu hũ sẽ không có chân giống như em suốt ngày chỉ thích chạy loạn.”

Lời này chọc Yến Thù Thanh buồn cười, “Tại sao anh lại không nói lí như vậy? Anh khản trương như vậy không bằng trực tiếp nhét em vào túi mỗi ngày xách theo.”

Ai ngờ được Cận Hằng nghe được lời này thế nhưng phi thường nghiêm túc đứng đắn gật gật đầu, “Em cho rằng anh không nghĩ, anh ước gì hiện tại có thể đeo em lên cổ luôn.”

Yến Thù Thanh không thể nói gì, đã biết không thể nói đạo lý với cái tên này mà, “Làm ơn, lúc trước có Quyển Quyển em đều bò núi tuyết, cũng có việc gì đâu.”

“Cho nên tiểu mập mập hiện tại mới có thể ngốc như vậy, chính là bởi vì lúc trước ở núi tuyết đóng băng bị choáng váng đầu óc.”

Cận Hằng đúng lý hợp tình mà chọc giận Yến Thù Thanh, Quyển Quyển bộ dạng vô cùng đau đớn, ngồi ở trên sofa nhìn hai người cha cãi nhau, nghe được lời này, một mặt mếu máo, ủy khuất dùng thẩm lông cuộn lại chính mình, chán ghét Hằng Hằng! Người ta mới không ngốc đâu! QAQ

“Chiến tranh” như vậy mỗi ngày tám trăm hiệp, nhưng Cận Hằng lại hoàn toàn không có thu liễm, mỗi ngày thấy Yến Thù Thanh xuống lầu lại sợ ngã xuống, thấy anh không ăn cơm lại sợ anh kén ăn, thấy anh che bụng lại khản trương giống như muốn sinh.....

Yến Thù Thanh đối với chuyện này dở khóc dở cười, yên lặng ở trong lòng trợn mắt, cảm thấy tên này cuồng làm cha thành cái dạng này sau này sẽ sản sinh ra tật xấu.

Hôm nay, là một ngày trời nắng sau liên tục một tuần mưa dầm, vũ trụ một mảnh xanh thắm, ánh mặt trời chiếu sáng toàn bộ gian nhà, Yến Thù Thanh ở nhà lâu nhìn đến thời tiết như vậy, trong lòng không khỏi có chút phát ngứa.

Lúc ăn cơm, anh nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, cắn chiếc dưa nói, “Hôm nay thời tiết thật tốt.”

Cận Hằng lúc này đang cầm muống dứt cơm cho Quyển Quyển, từ khi tới tháng thứ tám, hắn liền lệnh cường chế cấm Yến Thù Thanh làm tất cả lao động chân tay, bao gồm nhiệm vụ khó khăn dứt cơm cho con trai, hắn cũng tự tay đảm nhận.

Nhưng hắn rất cuộc không có kinh nghiệm, không chờ đứa nhỏ ăn xong liền dứt muống tiếp theo, đứa nhỏ thẳng thẩn hừ hừ, lúc này hắn lại múc muống canh trứng đưa tới miệng đứa nhỏ, đứa nhỏ đang muốn mở miệng nuốt vào, kết quả Cận Hằng vừa nghe đến tiếng của Yến Thù Thanh ngẩng đầu lên, cái muống trong tay cũng thu trở về.

“Ngô.....” Quyển Quyển trong nháy mắt phùng lên quai hàm, con chưa kịp ăn mà.

“Thời tiết tốt thì sao?”

Yến Thù Thanh nâng má chớp chớp mắt, “Cho nên chúng ta hôm nay đi ra ngoài được không, khó có được thời tiết tốt như vậy, không ra khỏi cửa rất đáng tiếc a.”

Cận Hằng liền biết chủ ý này của Yến Thù Thanh, cầm bát trong tay để lên trên bàn, “Được ăn xong chúng ta sẽ ra ngoài.”

“A?” Vừa nghe lời này Yến Thù Thanh bỗng chốc mở to hai mắt, thiếu chút nữa cho rằng chính mình nghe lầm, “Anh là nói..... Em có thể ra cửa?”

Cận Hằng gật gật đầu, cầm khăn giấu lau miệng cho con trai, thuận thế bắt đầu thu canh trứng trên bàn cùng cái muống hình con vịt, “Ăn no chưa, ăn no chúng ta đi nhanh lên, nếu không không còn kịp rồi.”

“..... Ngô Quyển Quyển còn không có ăn no.....” Đứa nhỏ vẻ mặt đáng thương tương nhìn chằm chằm canh trứng gà bị thu đi, quơ quơ móng vuốt nhỏ quay đầu xin ba ba giúp đỡ, kết quả nhin không được ợ một cái.

Đáng tiếc Yến Thù Thanh lúc này đã hoàn toàn đắm chìm ở bên trong vui sướng có thể ra cửa, căn bản không chú ý tới biểu tình đáng thương của con trai, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Cận Hằng nói, “Hôm nay tại sao anh lại đột nhiên tốt như vậy..... Anh muốn đi chỗ nào? Ai anh như thế nào không nói sớm, sớm biết em hẳn là nên thu thập một chút a.”

Cận Hằng không nói chuyện, khó được một lần nhìn Yến Thù Thanh câu lên khoe miệng, “Anh chỉ là đột nhiên cảm thấy ngẫu nhiên trải qua thế giới hai người cũng không tồi, đỡ phải mỗi ngày chiếu cố tiểu mập mạp này.”

Lại trách con? Quyển Quyển một mếu máo, không thèm nhìn Cận Hằng chỉ chờ cho hấn một cái mông nhỏ tròn xoe, chỉ kém viết lên hai chữ “Giận dữ”.

Yến Thù Thanh trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng tưởng tượng đến lâu như vậy không ra khỏi cửa cũng không quản chuyện đó, sau khi thay đổi bộ quần áo rộng thùng thình, hai người lên phi hành khí rời khỏi nhà.

Vốn tưởng rằng Cận Hằng sẽ dẫn anh đi chỗ bí mật nào, Yến Thù Thanh một đường tâm tình đều rất là nhẹ nhàng, nhưng chờ đến khi nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc, anh cảm giác được không đúng, “Đây không phải đường đi đến phòng khám của Trần Lâm sao, chạy đến nơi này tới làm gì?”

“Đương nhiên là tới làm kiểm tra, nếu không chúng ta tới làm gì.” Nói xong lời này, phi hành khí đã đáp xuống cửa phòng khám tư nhân của Trần Lâm.

“.....” Vừa nghe lời này nhiệt tình trong nháy mắt Yến Thù Thanh liền biến mất, nhịn không được trừng mắt, nói thế giới hai người đâu, hứa hẹn ra cửa hẹn hò đâu, con mẹ nó thế giới của hai người thì ra là chạy đến bệnh viện làm kiểm tra a!

“Dừng lại, em không đi, không phải cuối tuần này có lịch hẹn kiểm tra ở bệnh viện quân bộ sao.”

“Cuối tuần vạn nhất con trai ra đời, ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?” Cận Hằng cầm tay Yến Thù Thanh đi ra cabin.

Mỗi ngày nằm ở nhà dưỡng mỡ có thể có cái rắm ngoài ý muốn!

Yến Thù Thanh ở trong lòng tức giận mắt trợn trắng, nằm liệt ở trên ghế, chết sống không đi ra ngoài.

“Dừng làm nũng nữa mà.” Cận Hằng giơ tay muốn đem Yến Thù Thanh bế lên, kết quả lại bị Yến Thù Thanh trở tay một cái trực tiếp kéo hấn đến ghế trên, trong nháy mắt ngã ở trên người Yến Thù Thanh, hấn vội vàng tránh khỏi bụng của Yến Thù Thanh, nhưng là chóp mũi của hai người vẫn là không thể không chế dìm vào nhau..

Hai vợ chồng cảm dục tám tháng va chạm như vậy, hô hấp đột nhiên thay đổi, lỡ tai Cận Hằng không chịu không chế đổ lên, đứng dậy muốn bảo trì khoảng cách an toàn, lúc này Yến Thù Thanh lại giơ tay ôm cổ hấn.

“Uy, hai chúng ta đánh cuộc đi, Trần Lâm nếu như có rảnh em liền đáp ứng cùng anh làm kiểm tra, nếu là không rảnh, anh phải đáp ứng em một chuyện.”

“Vậy em thua chắc rồi.” Khoé miệng Cận Hằng khó được dịp nhếch lên, bởi vì ba ngày trước hấn đã hẹn trước Trần Lâm.

“Chúng ta chờ xem.” Yến Thù Thanh mỉm cười, ngón tay gắt gao nắm chặt thiết bị truyền tin, chỉ mong gia hỏa Trần Lâm này trong chốc lát có thể nhận được thông tin.

Sự tình liên quan đến hai tháng tự do cùng vấn đề tôn nghiêm của đàn ông, hai người ăn nhip với nhau, cùng nhau vào phòng khám.

Trần gia nhiều thế hệ làm nghề y, phòng khám này cũng là nhà họ Trần mở, Trần Lâm ngày thường ở quân bộ rất bận, chỉ có lúc nghỉ ngơi mới có thể ở chỗ này hỗ trợ, cho nên nếu không phải trước tiên hẹn trước, rất khó ở chỗ này gặp được anh ta.

Yến Thù Thanh biết rõ điểm này, nhưng trong lòng cũng không dám hoàn toàn xác định, cho nên thừa dịp Cận Hằng không chú ý trộm nhắt tin cho Trần Lâm, dặn dò nếu anh ta ở phòng khám chạy nhanh tìm một chỗ trộm trốn đi, nhưng ngày thường Trần Lâm trả lời tin nhắn rất nhanh, lại ở thời khắc mấu chốt không thấy bóng dáng, tin tức phát đi một lúc đá chìm đáy biển, nửa ngày cũng không thấy phản ứng.

Hai người đi vào bên trong, Yến Thù Thanh trong lòng gấp gáp không thôi, mắt thấy sắp đi đến phòng khám, trên mặt Cận Hằng vẫn cứ biểu tình nắm chắc thắng lợi, đúng lúc này Yến Thù Thanh lại đột nhiên “Ai u” ôm bụng bắt lấy tay Cận Hằng, “..... Bụng em đột nhiên đau quá, không được, em phải đi toilet.....”

Nói anh xoay người đi hướng ngược lại, Cận Hằng lúc này cũng không đau lòng, giơ tay bắt lấy cổ áo anh, cười như không cười nhếch lên khóe miệng, “Bụng đau a? Vậy vừa lúc để Trần Lâm làm kiểm tra cho em.

Nói xong hắn giống như ôm lấy bảo bối, ôm bả vai Yến Thù Thanh “Kéo” đi phòng khám, bụng đã to lên Yến Thù Thanh cũng không dám dùng sức giãy giụa, chỉ có thể liên tục nói, “Con mẹ nó anh mau buông tay..... Ai muốn kéo dài thời gian, -anh mau buông ra, em không nín được.....”

Phòng khám thực an tĩnh, hai người không dám lớn tiếng nói chuyện chỉ có thể nhỏ giọng nói thầm, nhưng vô luận Yến Thù Thanh giãy giụa như thế nào, vẫn là bị Cận Hằng kéo tới cửa phòng khám.

“Ngoan ngoãn đi vào kiểm tra, nếu không đừng trách anh.” Cận Hằng nói xong lời này, giơ tay liền đẩy ra cửa phòng.

Trong nháy mắt này, hắn lại đột nhiên thu hồi tay, như là nhìn thấy thứ gì lập tức đứng ở cửa, Yến Thù Thanh đứng ở phía sau hắn cảm thấy kỳ quái, dò đầu ra nhìn vào trong cửa, giấy tiếp theo kinh ngạc trực tiếp trợn tròn đôi mắt.

Trong phòng hai người đàn ông đang hôn môi, một người đàn ông mặc gió màu đen đưa lưng về phía bọn họ, dáng người của hắn cao lớn tinh tráng, mà người được hắn gắt gao ôm vào trong ngực hoàn toàn bị bóng dáng của hắn che đầy, Yến Thù Thanh nhìn không rõ, chỉ nhìn đến người bị ôm trong lồng ngực theo động tác không ngừng đưa đưa của hai người lộ ra vạt áo màu trắng, làm người ta nhận ra đây là một vị bác sĩ.

Hai người hôn đến thập phần vong tình, trong không khí phát ra tiếng nước kịch liệt áy ụa, vị bác sĩ

không ngừng đẩy người đàn ông phía trước, trong miệng phát ra tiền vang “Ngô ngô”, thậm chí cửa phòng bị đẩy ra cũng không có phát hiện.

Yến Thù Thanh hoảng sợ, không dấu vết đóng lại cửa phòng, “Vừa rồi..... Anh cũng thấy đi?”

Cận Hằng thấp giọng khụ một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình cực kỳ không được tự nhiên, thô thanh thô khí nói, “Em hỏi lung tung cái gì, xem một cái không phải được rồi, cũng không sợ mù con mắt.”

Yến Thù Thanh đẩy Cận Hằng trốn đến phía sau cái cột, dò ra đầu hỏi, “Cho nên..... Người bên trong trong là Trần Lâm đúng không? Em dù có ngốc cũng đoán ra.”

Trong lúc hỏi cái lời này anh dính sát vào lồng ngực Cận Hằng, một bàn tay còn đặt ở trên vai hắn, bởi vì lực chú ý đều bị hai người trong phòng dẫn đi, không chút nào chú ý tới giờ phút này tư thế của bọn họ có bao nhiêu ái muội, thoát nhìn giống như là.....đang hôn nhau

“Em hỏi anh làm gì, cứ như chỉ một mình anh xem ấy.” Lỡ tai Cận Hằng đỏ lên, táo bạo mở miệng.

Lúc này Yến Thù Thanh mới chú ý tới sắc mặt Cận Hằng, ngây ra một lúc, tiếp theo không chế không được cười trộm lên, “Đụng phải người ta hôn môi anh mặt đỏ cái gì.”

Yến Thù Thanh dính vào, dùng chóp mũi cọ cọ mũi Cận Hằng, cười khê thấp giọng nói, “Hay là anh nhìn đến người ta hôn môi, nghĩ đến hai chúng ta?”

Hai người hiện tại căn bản không thể chạm vào nhau, mùi vị hormone nháy mắt không chịu khống chế lan tràn ra, thân thể hai người căng thẳng, hô hấp nóng rực lên, Cận Hằng nhìn chăm chăm Yến Thù Thanh gần trong gang tấc, đôi mắt cười như không cười, thẳm mẳm một tiếng, trốn ở sau cái cột không ai chú ý tới hung hăng ngăn chặn môi Yến Thù Thanh.

Bốn phiến môi chạm vào nhau, Yến Thù Thanh tràn ra một tiếng cười khê, không chờ Cận Hằng kịp công thành đoạt đất, anh đã lệch đầu về một bên né tránh, “..... Lúc này lại biết hôn em? Hai chúng ta đánh cuộc rốt cuộc ai thắng ai thua còn chưa phân ra, không có kết quả em không có tâm tư hôn anh, lại nói người nào đó còn kiên trì muốn cho em làm kiểm tra đâu.”

Cận Hằng không nói lời nào, nuốt ngụm nước bọt trực tiếp lôi kéo Yến Thù Thanh ra ngoài phòng bệnh, quên con mẹ nó kiểm tra đi, trước ôm tức phụ hôn đủ rồi lại nói!

Hết chương 90-phần 1.

161. Chương 90-2

Hai người rõ ràng là tới làm kiểm tra, lại mơ màng hồ đồ rời đi phòng khám, nghĩ đến bộ dạng vội vàng của Cận Hằng khi rời đi, Yến Thù Thanh ngồi ở trên ghế phi hành khí vẫn luôn cười không ngừng, “Người nào đó chạy trốn cũng mau, không cho anh chơi xấu ha, đừng tưởng rằng trầm mặc có thể trốn tránh vấn đề, vừa rồi chính là em thắng ha ha ——”

Không chờ anh cười xong, Cận Hằng đã đề lên ngăn chặn bờ môi của anh, Yến Thù Thanh “Ngô” phát ra một tiếng kêu rên kinh ngạc, đối diện đôi mắt như lửa nóng của Cận Hằng, lại nhịn không được tiếp tục cười.

Tiếng cười quanh quẩn ở giữa môi răng, Cận Hằng kéo ra cổ áo của anh, một bên hôn xuống một bên tức giận nói, “Không cho cười!”

“..... Ngô ân..... Em thắng còn không được cười a.....” Yến Thù Thanh ngẩng cổ, một bên cười một bên thở hổn hển, cổ áo bị Cận Hằng kéo ra, lộ ra nửa bả vai.

Cận Hằng xem quen mắt, thầm mắng một tiếng “hôn chết em”, tiếp theo cúi đầu hung hăng mà cắn hầu kết Yến Thù Thanh, “Hôm nay là tình huống ngoài ý muốn, để em may mắn thắng một hồi, nếu như em lại cười trong chốc lát chính là em xui xẻo.”

“Xui xẻo như thế nào?”

Yến Thù Thanh giờ mắt cúi đầu liếc nhìn Cận Hằng, mang theo đôi mắt chứa đựng thuỷ quang, làm cho hô hấp Cận Hằng dừng lại, nghiêng người đem Yến Thù Thanh ôm trên người mình, hướng lên trên đỉnh đỉnh, “Xui xẻo như vậy.”

Xúc cảm nóng bỏng làm cho toàn thân Yến Thù Thanh run rẩy, sau đó hô hấp trở nên rối loạn.

Một đoạn thời gian này, hai người sợ hãi lau súng cướp cò, thậm chí nằm ở trên giường đều phải dùng một cái chặn ngăn cách lẫn nhau, độ phù hợp của phục tùng giả cùng cảm kiếm giả cao đến nỗi làm người ta sợ hãi, từ mấy tháng trước hai người ở phòng bếp làm bữa một hồi, liền không còn có bất luận tiếp xúc gì.

Hiện giờ tám tháng qua đi, dự vọng ở trong thân thể đã sớm đã chạm vào là nổ ngay, trong nhà còn có đứa nhỏ, hai người còn tính thanh tâm quả dục, hiện giờ ở trong phi hành khí hoàn toàn phong kín chỉ có lẫn nhau, lại hoàn toàn không có áp lực..

Yến Thù Thanh liếm liếm môi, trong lúc Cận Hằng hôn xuống, anh tách ra chân ngồi ở trên người hắn, dán vào lỗ tai hắn nghẹn giọng nói, “Nếu anh thua phải vì em làm một chuyện, không bằng anh làm cho em ” xui xẻo ” một chút đi.”

Nói xong lời này anh đón nhận đôi môi của Cận Hằng, duỗi tay muốn cởi thắt lưng của hắn, Cận Hằng bị khoá quần bó chặt kéo đến sinh đau, nhìn người trước mắt tựa như một mỹ nhân câu hồn nhiếp phách,

hắn gắt gao giữ chặt lý trí cuối cùng, gian nan nói, “..... Đừng nghịch nữa, bây giờ còn chưa được, em sẽ bị thương.....”

“Như thế nào không được a.....”

Yến Thù Thanh bắt lấy tay Cận Hằng đặt ở trên bụng của mình, đứa nhỏ bên trong ngoan ngoãn cuộn thành một đoàn, cảm giác được bàn tay Cận Hằng để lên, nó lay động một lúc tiếp theo lại ngoan ngoãn an tĩnh ngủ.

Lòng bàn tay xúc cảm kỳ diệu cùng huyết mạch tương liên rung động làm cho trái tim Cận Hằng nóng lên, lúc này Yến Thù Thanh vòng lấy cổ hắn, nhẹ giọng nói, “Anh nhìn xem nó thật ngoan, chỉ cần nhẹ nhàng nó sẽ không tức giận, hơn nữa.....”

Đến khi nói xong hai chữ cuối cùng, anh nhẹ nhàng liếm vành tai Cận Hằng, “Hơn nữa anh đã quên Trần Lâm đã nói qua, ba tháng cuối cùng nên khuếch trương một chút, có lợi cho việc sinh đứa nhỏ.....”

Thẹn thù nói ra lời như vậy, đặt vào Yến Thù Thanh trước kia đánh chết cũng không dám nói ra, nhưng gần mực thì đen, Yến Thù Thanh bị Cận Hằng trêu chọc như vậy, tự nhiên chịu không nổi tám tháng ăn chay.

Lời này vừa nói ra, trong cổ họng Cận Hằng phát ra một tiếng thở dốc giống như dã thú, đôi mắt cũng bởi vì đau khổ áp lực biến thành màu đỏ tươi, “..... Em xác định?”

Yến Thù Thanh không nói chuyện, cười nhẹ cúi người hôn lên bờ môi của hắn, dùng hành động trả lời vấn đề của hắn.

Cận Hằng đã sớm nhẫn nại tới cực hạn rồi, giờ phút giống như được đại xá, duỗi tay vén lên quần áo rộng thùng thình của Yến Thù Thanh, kéo xuống đai lưng của anh, ” Bảo bảo, cha sẽ nhẹ nhàng.....”

Một tiếng “Bảo bảo” này cũng không biết đến tột cùng là nói cho ai nghe, nhưng âm thanh ôn nhu thuận hậu vang vọng toàn bộ phi hành khí, hai người giống như hai con cá, nhiệt liệt dây dưa quấn lấy nhau, vì bảo hộ bụng Yến Thù Thanh ngồi ở trên người Cận Hằng, theo động tác mềm nhẹ lại không mất lực đao động phập phồng phồng phồng.

Trong bụng đứa nhỏ vẫn an tĩnh nhắm mắt lại, giống như đang ở trong nôi, đặc biệt ngoan không có quấy rầy hai người cha làm chuyện xấu hổ.

Đến khi đạt cao trào, Yến Thù Thanh thỏa mãn phát ra một tiếng thở nhẹ ngán ngủ, dư vị tràn ngập thân thể, thỏa mãn xong lại mỗi một nằm ở ghế rơi vào giấc ngủ, Cận Hằng lau mồ hôi trên mái tóc của Yến Thù Thanh, ở trên bụng của đối phương đặt xuống một nụ hôn mềm nhẹ.

Hai người ở trên phi cơ điên loạn đảo phượng, hồ nháo một phen, chờ về đến nhà đã tới chạng vạng, thể

lực Yến Thù Thanh không bằng lúc trước, bị Cận Hằng mơ mơ màng màng đỡ dậy rót mấy thìa cháo vào miệng lúc sau lại nặng nề ngủ mất.

Buổi tối sau khi dỗ tiểu gia hỏa ngủ, Cận Hằng trở lại phòng, ôm Yến Thù Thanh cùng gia hỏa nho nhỏ trong bụng, thực nhanh rơi vào mộng đẹp.

Bóng đêm yên tĩnh, hết thấy tựa hồ đều bình yên mà tốt đẹp, ai ngờ tới nửa đêm, bụng Yến Thù Thanh đột nhiên kịch liệt co rút đau đớn.

Anh ngủ mơ mơ màng màng, căn bản không biết đau đớn này vẫn là ở trong mộng hay là ở hiện thực, thẳng đến khi tiểu gia hỏa trong bụng giống như vui vẻ nhảy nhót lung tung, anh mới hoàn toàn tỉnh lại, nhưng lúc này anh đã đau không dám động.

Động tĩnh của Yến Thù Thanh trong lòng ngực đánh thức Cận Hằng, hắn vừa thấy sắc mặt trắng bệch của Yến Thù Thanh, bỗng chốc ngồi dậy một chút, “..... Làm sao vậy, bụng đau?”

Yến Thù Thanh bị biểu tình khẩn trương của hắn làm cho buồn cười, bụng lập tức lại nảy lên một trận co rút đau đớn, anh ai u vài tiếng nói, “.....Tiểu mập mạp này khả năng muốn ra rồi.....”

“!!!” Cận Hằng hoàn toàn bị dọa tinh thần, không kịp thay quần áo, mặc áo ngủ một phen bẻ lên Yến Thù Thanh chạy xuống dưới lầu, mười mấy người máy nghe được động tĩnh bỏ dậy, vừa thấy cảnh này cũng hoảng sợ, vội vàng đi theo phi hành khí đến phòng khám Trần Lâm.

Lúc này Trần Lâm may mắn trực đêm, vừa thấy này cảnh tượng này liền hiểu ra chuyện này, một câu vô nghĩa cũng không nói, trực tiếp đem Yến Thù Thanh đưa đến phòng giải phẫu.

“Tôi có thể ở bên cạnh cậu ấy sao?”

Cận Hằng khẩn trương mở miệng, Trần Lâm không tổ ý kiến, “Nếu như anh có thể nhìn tôi cầm dao mổ bụng Yến Thù Thanh, không trực tiếp nhảy dựng lên đánh tôi, thì có thể lưu lại.”

Lời này lại làm cho Yến Thù Thanh tức cười, bụng lại co rút mồ hôi, cả người nằm ở trên cáng, Cận Hằng bên cạnh nắm chặt tay anh, “Em đừng khẩn trương, anh ở chỗ này chờ anh, em nếu là đau thì nhớ đến anh ở bên ngoài chờ em, nghĩ đến anh sẽ không đau.”

Đây là cái logic quỷ gì.

Yến Thù Thanh đỏ khốc đỏ cười, “Em không khẩn trương..... Em so với anh có kinh nghiệm hơn.”

Lời này chọc vào Cận Hằng, làm hắn càng khẩn trương nắm lấy tay Yến Thù Thanh, bên ngoài bộ dạng giả bộ trấn định, thực tế trong lòng bàn tay đã tất cả đều là mồ hôi, “Em đừng cậy mạnh, trong chốc lát

nhìn thấy con trai ngốc, anh sẽ thay em đánh vào mông nó một cái.”

Yến Thù Thanh quả thực không biết nói cái gì, vừa buồn cười vừa tức giận, đau đến khóe miệng nhúu vào, “..... Anh vẫn là đi ra ngoài đi, anh ở chỗ này em sợ không sinh được.”

Cận Hằng vẻ mặt không cao hứng bị đuổi ra ngoài, sau khi phòng giải phẫu đóng lại lập tức sáng lên đèn đỏ.

Lúc này Hoàng đế và công tước Cận Vinh cũng nghe tin tới rồi, hơn nữa còn mang theo bác sĩ tài giỏi của cả nước, cùng nhau vào phòng giải phẫu, Quyển Quyển trong lúc ngủ mơ bị đánh thức, nghe người máy nói em trai sắp sinh ra, nháy mắt tinh thần tỉnh táo, nói cái gì đều phải đi theo, trong tay còn mang theo bình sữa bò mình yêu thích nhất, nói trong chốc lát muốn tặng em trai.

Mấy người lớn tuổi cùng người máy đều thực trấn định ngồi ở một bên chờ tin tức, ngay cả Quyển Quyển luôn luôn không ngồi yên, đều có thể ôm bình sữa, an an tĩnh tĩnh chờ đợi, chỉ có một mình Cận Hằng, quả thực giống như ngồi trên ghế có gai nhọn, đứng ngồi không yên, vẫn luôn đi tới đi lui.

Lúc này mới tám tháng, thằng nhãi ranh đã đòi ra rồi, có phải vì bọn họ làm bừa trên phi hành khí làm ảnh hưởng đến đứa nhỏ hay không.

Nếu là bởi vì hấn quá dùng sức, đứa nhỏ giữ không nổi làm sao bây giờ.....

Nhớ đến câu nói Trần Lâm lúc trước “Xúc động nhất thời sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ”, sắc mặt Cận Hằng trắng bệch, một lòng thấp thỏm, dạo bước tần suất càng ngày càng cao.

Quyển Quyển xem đến đầu vầng mắt hoa, nhin không được duỗi tay gơ ra bình sữa mình yêu quý nhất. “Ngô..... Hằng Hằng, có muốn uống ngụm sữa cho bình tĩnh không?”

“Cha rất bình tĩnh.” Cận Hằng nói xong lời này, đoạt lấy bình sữa uống một ngụm, đứa nhỏ trơ mắt nhìn bình sữa của mình ít đi một nửa, nháy mắt tan nát cõi lòng, trong chốc lát nhìn thấy em trai chỉ đưa nửa bình sữa quả thực mất mặt.

Có lẽ là bởi vì bác sĩ Hoàng thất đều tham gia, giải phẫu tiến hành thực mau, trong chốc lát đèn phòng giải phẫu liên tắt, Yến Thù Thanh được Trần Lâm đẩy ra, bên cạnh còn có một đứa nhỏ mặt mày nhăn nhúm.

Tiểu gia hỏa ô oa ô oa khóc không ngừng, vang dội toàn bộ phòng khám đều có thể nghe thấy, Yến Thù Thanh gian nan quay đầu, nhìn con trai giống như củ khoai lang, nháy mắt lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, “..... Làm sao bây giờ, có chút xấu.....”

Ai cũng chưa nghĩ đến anh từ phòng giải phẫu đi ra câu đầu tiên nói lại là câu này, trong lúc nhất thời mọi người có chút buồn cười, công tước Cận Vinh cười ha ha, “Xấu là được rồi, đứa nhỏ mới sinh đều là cái dạng này, năm đó Cận Hằng mới vừa sinh hạ so với đứa nhỏ này còn xấu hơn, lúc đó cha cũng không dám

nhìn.”

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người đứa nhỏ, đôi mắt Cận Hằng từ đầu đến cuối không rời đi Yến Thù Thanh, hẳn theo cáng xe vẫn luôn đi phía trước, nhẹ giọng hỏi, “Đau sao?”

Yến Thù Thanh lắc đầu, nhìn hẳn câu lên khoe miệng, ”Chỉ là bụng bị rạch một đường thôi, em không đau, lúc trước mưa bom bão đạn đều nhin được, lại nói em biết anh ở bên ngoài đợi em, cho nên em đã quên mất đau đớn này rồi.

“Ít nói lời ngon tiếng ngọt.” Cận Hằng trừng Yến Thù Thanh liếc mắt một cái, lỗ tai lại đỏ bừng.

Lúc này Quyển Quyển ở bên cạnh túm quần áo hẳn, không ngừng cường chân lên xem, “Quyển Quyển nhìn không được em trai..... Em trai ở nơi nào, anh là Quyển Quyển ca ca nha.”

Yến Thù Thanh đem tiểu gia hỏa bế lên đưa qua, Cận Hằng cả người cứng đờ ôm lấy, quả thực giống như đang ôm châu báu, cứng đờ không nhúc nhích.

Tiểu gia hỏa khoe mắt còn dính nước mắt, nhưng khuôn mặt lại tự động dán tới mặt Cận Hằng, làn da mềm mại cùng thân thể nhỏ nhỏ, làm cho mặt Cận Hằng càng ngày càng hồng, một trái tim cơ hồ sắp từ trong cổ họng nhảy ra.

Quyển Quyển rốt cuộc thấy được em trai, hưng phấn mà vây quanh hai vợ chồng, lúc này Cận Hằng cúi đầu, đối diện đồng tử của Yến Thù Thanh, lồng ngực mềm mại giống như là giấy tiếp theo muốn tan ra, giờ khắc này vô cùng cảm giác được bản thân rõ ràng đã có được toàn bộ thế giới.

Hết chương 90-phần 2.

162. Chương 91

Ba tháng sau, bánh bao nho nhỏ được đặt một nhũ danh gọi là Đản Đản, nhưng vì tìm đại danh cho hai đứa nhỏ, cả nhà lại vì chuyện đó mà rầu thúi ruột.

Lại nói tiếp đừng nhìn Quyển Quyển đã ba tuổi, nhưng bởi vì sinh ra thời cơ không đúng, hai người cha không phải “Sinh ly tử biệt” chính là lên chiến trường đánh giặc, hơn nữa cả nhà đối với nhũ danh “Quyển Quyển” này sớm thành thói quen, cho nên vẫn luôn chưa lấy đại danh.

Nhưng hiện giờ mắt thấy Quyển Quyển sắp đi học nhà trẻ rồi, bánh bao nho nhỏ lại theo nhau mà đến, hai người cha cực không đáng tin cậy rốt cuộc để sự chú ý vào chuyện đặt tên này.

“Tên càng đơn giản càng dễ nuôi, theo em thấy tên của hai đứa nhỏ này càng đơn giản càng tốt, Cận Nhất Nhất và Yên Thiên Thiên thế nào? Lại dễ nhớ dễ học thuộc.” Yên Thù Thanh chỉ cần nhắc nửa phút, lập tức đọc ra hai cái tên.

Nhưng Cận Hằng nghe xong lời này lại nghiêm trọng kháng nghị, phanh một tiếng khép lại quyển từ điển thật dày, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Em có tự giác đặt tên hay không? Đây chính là cháu trai của Cận gia cùng con trai của thượng tá quân bộ, em đặt hai cái tên tục tằng như vậy, nói ra quả thực là chê cười, con trai chúng ta về sau phải làm nam tử hán đỉnh thiên lập địa, làm quan văn có thể đề bút bình thiên hạ, làm quan võ có thể lập tức định càn khôn, tên em đặt không hề có lực chấn nhiếp.

Yên Thù Thanh yên lặng ở trong lòng trợn trắng mắt, “Nhất” cùng “Thiên” còn chưa đủ lực chấn nhiếp?

Cúi đầu yên lặng mà xem hai tiểu gia hỏa bên cạnh, Quyển Quyển đang cong móng nhỏ nâng má, không hề chớp mắt nhìn em trai trong nôi, lăm lăm lăm lăm không biết vui về cái gì, mà Đản Đản trong miệng nổ ra bong bóng, đang ngậy ngốc nhìn trời phát ngốc, tưởng tượng về sau hai tiểu gia hỏa về sau gọi “Cận Nhất Nhất” cùng “Yên Thiên Thiên”, hình ảnh quả thực đẹp không dám nhìn.....

Vì thế Yên Thù Thanh phi thường lời lẽ chính đáng phủ quyết đề nghị Cận Hằng, nhưng Cận Hằng lại theo lý cổ gắng, hai vợ chồng đấu khẩu vài ngày cũng không thể đặt được tên, vừa vặn đến một trăm ngày của Đản Đản, người một nhà quyết định trong ngày này sẽ tổ chức lễ chọn đồ vật cho hài đứa nhỏ, hết thầy đều mặc cho số phận, hai tiểu gia hỏa lấy được đồ vật gì thì sẽ dựa vào đó để đặt tên.

Về chuyện người lớn gà bay chó sủa, hai tiểu gia hỏa lại hoàn toàn không biết, bởi vì mỗi ngày đại đa số thời gian Đản Đản đều đang ngủ, mà Quyển Quyển hiện giờ hứng thú lớn nhất chính là xem em trai ngủ.

Lại nói tiếp, người một nhà đều thực không hiểu ngắm một đứa nhỏ ngủ say có thể nhìn ra cái gì, Quyển Quyển vì cái gì lại xem mê mẩn như vậy, nhưng Quyển Quyển vẫn như cũ cơm nước xong liền lập tức chạy đến nôi của em trai, nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn mềm mại của em trai, nơi này chọc chọc nơi đó xoa bóp, nhìn cái gì đều tràn ngập tò mò.

Hôm nay kỷ niệm một trăm ngày, Đản Đản uống sữa xong khó được một lần không ngủ, mở to đôi mắt lớn xem xung quanh, Quyển Quyển ôm con vịt nhỏ của mình, kiễng chân lên, ghé mặt vào nôi nhỏ, đối với em trai cười ngây ngô.

“..... Em trai ngô..... Trong chốc lát phải cầm đồ vật, em sẽ cầm cái gì vậy?”

Đản Đản ngáp một cái, trong lỗ mũi toát ra một bong bóng nước mũi, đôi đồng tử màu đen tràn ngập tò mò.

Lại nói tiếp đứa nhỏ mới sinh ra, tuy rằng bộ dạng nhẵn nhúm giống như củ khoai lang, nhưng lúc sau chờ ngũ quan dần dần mở ra, lớn lên càng ngày càng giống ba ba, đồng tử màu đen, lông mi chính tề, hai mí mắt hẹp dài, lại xứng với màu da trắng nõn, rất giống Yên Thù Thanh phiên bản nhỏ.

Đối với đứa con thứ hai Cận Hằng hết mực yêu thương, hẳn lại không có cơ hội nhìn thấy bộ dạng Yến Thù Thanh khi còn nhỏ, khi còn bé thân thể của Yến Thù Thanh đáng thương, cũng không lưu lại ảnh chụp gì, hiện giờ có phiên bản mini của thê tử xuất hiện ở trước mắt, Cận Hằng quả thực hận không thể 24 giờ ôm Đản Đản ở trong ngực, Quyển Quyển đối với chuyện này rất là bất mãn, cảm thấy Hằng Hằng đoạt ba ba của nó xong, lại đoạt em trai của nó, thật là chán ghét.

“Em trai.....Tại sao em không nói lời nào nha, ăn no liền ngủ sẽ biến thành tiểu mập mập nha.”

Quyển Quyển bày ra một bộ dạng đại ca ca hướng dẫn từng bước, kết quả Đản Đản lại duỗi tay ra chọc cái bụng nhỏ tròn vo của nó, đứa nhỏ xấu hổ trong nháy mắt ngượng ngùng che mặt, khiến cho Đản Đản khanh khách nở nụ cười.

“..... Không cho cười ca ca, nếu không ca ca không chơi cùng em.”

Quyển Quyển nói lời tàn nhẫn, vốn tưởng rằng em trai sẽ hôn nó một cái, kết quả Đản Đản lại ngáp một cái, nhắm mắt lại buồn ngủ.

Em trai vì cái gì không để ý tới nó QAQ

Quyển Quyển một mặt méo máo, mắt trông mong lại chạy đến bên kia cái nôi, nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Đản Đản, giống như hiện vật quý cầm tới một bức tranh vẽ, mặt trên dùng cọ màu vẽ lung tung rối loạn, căn bản nhìn không ra thứ gì, nhưng Quyển Quyển lại làm như có thật chỉ vào nói, “Em trai, trong chốc lát chọn đồ vật đoán tương lai, em phải bắt cái này, cái này là bánh bao vàng, ăn rất ngon, anh trai sẽ lấy bánh bao đậu, đến lúc đó chúng ta có thể chia nhau ăn.”

“..... Ngó oa?” Đản Đản ngáp một cái, hoàn toàn không hiểu Quyển Quyển đang nói cái gì.

Nhưng là nhìn thấy em trai rút cuộc đáp lại mình, Quyển Quyển nháy mắt cao hứng phấn chấn cong lên đôi mắt, “Em trai, em kêu anh một tiếng ca ca đi, anh là đại ca ca nha, em gọi anh một tiếng, anh liền đem toàn bộ bánh bao bột đậu cho em, ba ba chỉ mua một cái nha.”

“Ngó.....”

Đản Đản tò mò chớp chớp mắt, ngậm lấy đầu ngón tay, lúc này Cận Hằng từ nơi xa đi tới, tiểu gia hỏa vừa nhìn thấy hẳn trong nháy mắt đôi mắt liền sáng lên, “Ngó oa!” Tiểu gia hỏa kinh hỉ vươn đôi tay về phía Cận Hằng, một biểu tình muốn ôm một cái, hai đôi mắt tròn xoe cười đến không thấy ánh mắt trời, Cận Hằng nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của con trai, trái tim cũng mềm mại, bế đứa nhỏ lên, cúi đầu hôn hôn.

“Đản Đản nhớ cha à?” Đản Đản khanh khách cười, dấu móng nhỏ ở trong lòng ngực Cận Hằng múa may móng vuốt nhỏ, lúc sờ vào sợi râu trên cằm Cận Hằng, nhanh chóng thu hồi tay nhỏ, trong miệng còn phát ra thanh âm kinh ngạc, “Nha!”

Cận Hằng yêu chết bộ dạng ngoan ngoãn của con trai, nghĩ đến Quyển Quyển từ khi sinh ra chỉ biết cùng hẳn đối nghịch, cảm khái một tiếng, “Đản Đản mới là tri kỷ của cha ~”

Quyển Quyển bên cạnh ghé vào nôi trông mong nhìn, nhin không được chu miệng lên, Hằng Hằng chán ghét, lại cùng nó đoạt em trai!

Nhưng Cận Hằng lại phi thường đắc ý nhướng mày, ôm Đản Đản, yêu thích không buông tay.

Quyển Quyển xem không vui, nhào lên vây quanh Cận Hằng, “Con cũng muốn ôm em trai, Hằng Hằng cho con ôm.”

Cận Hằng không cho, khoe khoang ôm Đản Đản thị uy Quyển Quyển, thoát nhìn cha mình chỉ số thông minh thật sự rất thấp có điểm khó coi, trong lòng ngực tiểu gia hỏa cao hứng mà cười khanh khách, khuôn mặt nhỏ trắng bệch được áo ngủ màu lam làm cho nổi bật, phối hợp với chân in hình con vịt màu vàng trên người, cả người đều mềm mại giống như cục bột nếp.

Nhưng chính là như vậy một cục bột thoát nhìn không có lực sát thương, giây tiếp theo lại làm Cận Hằng trực tiếp kêu to ra tiếng, “Thằng nhãi ranh có phải con tè ra rồi không!?”

Cảm giác được nước tiểu trong tay, tỏa ra mùi vị không tốt lắm, Quyển Quyển bên cạnh chớp chớp mắt, nhanh chóng chạy bên ngoài, một bên chạy còn một bên quơ chân múa tay cười ngậy ngô, “Ba ba ba ba, em trai tè vào người Hằng Hằng!”

“Thằng nhóc kia, con đừng kêu lớn tiếng như vậy!”

Cận Hằng dậm chân tại chỗ, muốn chạy theo thằng nhóc, nhưng tiểu gia hỏa đã giống như một trận gió chạy tới phòng khách, vì thế khách nhân được mời đến đều đã biết việc này, tất cả đều nhin không được cười ha ha.

Cận Hằng then quá thành giận, hận không thể tóm lấy Quyển Quyển tiểu hồn đản này đét mông, nhưng Đản Đản trong lòng ngực lại bắt lấy cổ áo hẳn vẽ mặt vô tội ngáp một cái.

Nâng trong tay một cục thịt béo phệ nóng hằm hập, Cận Hằng ở lại cũng không xong đi cũng không phải, nhìn đến biểu tình không biết làm sao của hẳn, Yến Thù Thanh ngồi ở phòng khách không khỏi buồn cười.

Phóng viên đối diện cũng nhấp miệng cười trộm, nhìn quen bộ dạng Cận thượng tá cận sấm rền gió cuốn đối ngoại lạnh nhạt, hiện giờ đột nhiên nhìn đến một mặt như vậy, phóng viên tiêu tan ảo ảnh đã lâu mới hồi phục tinh thần lại, thấp giọng khụ một tiếng quay lại vấn đề chính, “Yến thượng tá, lúc trước ngài đã trải qua tuổi thơ ấu bất hạnh, lại gặp cảnh biến dị ghen, về sau dựa vào bản lĩnh của mình gia nhập chiến đội Liệp Ưng, còn chỉ huy chiến dịch núi Thương Lan thắng lợi, lấy thân phận phục tùng giả nhiều lần đối diện tử thần, mới có được thành tựu hiện giờ, xin hỏi ngài bí quyết thành công là cái gì? Có thể chia sẻ với chúng tôi một chút hay không.”

Liên tiếp thiết bị ghi âm đưa tới trước mặt Yến Thù Thanh, anh dừng một chút, mới nhàn nhạt câu lên khóe miệng, “Nào có bí quyết thành công gì, chỉ là tính tình tôi cố chấp không chịu từ bỏ ý định mà thôi, nếu chuyện này cũng có thể xem như kinh nghiệm nói, vậy đại khái chính là kiên trì đi.”

“Kiên trì nói với bản thân không thể dễ dàng bỏ cuộc, đồng thời bên người còn có thể có một người làm bạn mười mấy năm, một người duy nhất hiểu tôi, hơn nữa toàn thế giới phản bội tôi người đó cũng nguyện ý đứng ở sau lưng để cho tôi dựa vào, chỉ cần như vậy là đủ rồi.”

“Làm bạn mười mấy năm?” Phóng viên bắt được từ ngữ mấu chốt, hiếu kỳ nói, “Theo tôi được biết, Yến thượng tá ngài cùng Cận thượng tá là bởi vì trải qua chiến dịch ba năm trước mới kết duyên, hiện giờ lại nói làm bạn mười mấy năm, nói như vậy hai người ở trong trường quân đội cũng đã ở bên nhau sao?”

Yến Thù Thanh nhướn miệng cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chớp chớp mắt nói, “Lời này có ý nghĩa thế nào, tùy vào mọi người lý giải.”

Đây là một tình yêu thầm kín, Cận Hằng đối với chuyện khi nào yêu anh đều im bất không nhắc tới, người ngoài cũng cho rằng hai người là sau cuộc chiến mới yêu nhau, nhưng Yến Thù Thanh trong lòng cũng đã đoán được, trên đời này có một đồ ngọc, yêu thầm anh mười mấy năm.

Phóng viên cuối cùng không có truy đuổi ngọn nguồn, mang theo đáp án thu hoạch được rời đi biệt thự, cửa phòng vừa mới đóng lại, ở đầu kia Trần Lâm liền cao hứng phấn chấn kêu to lên, “Thù Thanh mau tới a! Lễ chọn đồ vật sắp bắt đầu rồi.”

Nhìn trong phòng một đám người náo nhiệt, Yến Thù Thanh cười khẽ đi qua.

Hai tiểu gia hỏa lúc này đã được Cận Hằng ôm xuống lầu, một đám bạn bè thân thích đến đông đủ, mỗi người trong tay đều có một bảo bối, nhìn chăm chăm hai đứa nhỏ ngây thơ chất phác, cười đến ngứa tới ngứa lui, đem hết chiêu số “Câu dẫn” để hai tiểu gia hỏa lấy đồ vật của mình.

Trên thảm lông thứ gì cũng có, đồ ăn, khoá trường mệnh, tiền Thương Kiếm, còn có một đồng linh tinh vụn vặt, mấy thứ này đều được Hoàng đế mang từ trong cung ra, một đôi phỉ thúy chỉ có ở địa cầu cổ, niên hạn ít nhất cũng hơn một ngàn năm, hiện tại lại bị Hoàng đế xem như đồ chơi đưa tới. Trần Lâm bên cạnh xem quen mắt, nhìn không được tấm tắc hai tiếng, “Quả thật là long tử phượng tôn, gả đến hoàng gia chính là không thể so sánh, ngay cả chuyện chọn đồ vật đoán tương lai cũng đều là đồ vật quý hiếm, cậu biết chuỗi hạt này giá trị bao nhiêu tiền không? Thật là xa xỉ a ~”

Yến Thù Thanh liếc nhìn Trần Lâm một cái, cười cười nói, “Anh nên phân biệt rõ ràng a, lúc trước cử hành hôn lễ, chính là tôi lấy nhẫn ra, là Cận Hằng gả cho tôi được chứ?”

“Đừng có mơ.”

Trần Lâm cười nhạo một tiếng xua xua tay, “Dù cậu có chuẩn bị lễ vật kết hôn, cũng không thay đổi được thân phận phục tùng giả, đã có hai đứa con rồi, đừng giãy giụa nữa, hảo hảo hưởng thụ thân phận cháu

dâu Hoàng thất đi, ngàn vạn đừng kích thích cầu độc thân chúng tôi.”

Vừa nghe ba chữ “Độc thân cầu”, Yến Thù Thanh nháy mắt hứng thú, thừa dịp chung quanh một vòng người vây quanh hai đứa nhỏ ồn ào, lặng lẽ lại gần dùng khuỷu tay đâm Trần Lâm một chút, hạ giọng nói, “Cầu độc thân? Anh xác định? Tôi nhớ rõ lúc đi phòng khám kiểm tra, mở cửa ra thấy được hai người đang hôn môi a, lẽ nào người đó không phải anh.”

“Khụ..... Khụ khụ!”

Một câu của Yến Thù Thanh làm Trần Trường hưng hăng mà sắc mặt một chút, một khuôn mặt nháy mắt đỏ ửng, ho đến mức thu hút ánh mắt người khác lại đây, Trần Lâm mới gắt gao banh khoe miệng nói, “Cậu nói hươu nói vượn cái gì, tôi sao có thể ở phòng khám làm chuyện như vậy, cậu đến phòng khám khi nào, có phải nói bừa cố ý lừa tôi hay không?”

Mặt Trần Lâm trưởng đến đỏ bừng, Yến Thù Thanh liếc mắt nhìn anh ta, tặc cười hai tiếng nói, “Thật không phải anh a, vậy có thể là tôi cùng Cận Hằng nhìn lầm rồi, anh không biết hai người kia hôn có bao nhiêu kịch liệt, chúng tôi đứng ở bên ngoài xem cũng cảm thấy hoảng hốt.”

“..... Còn, còn có Cận Hằng!?”

Trần Lâm đột nhiên mở to hai mắt, Yến Thù Thanh nhin không được ở trong lòng cười trộm, trên mặt lại nghiêm trang, “Đúng vậy, chuyện này may mắn là bị chúng tôi nhìn thấy, nếu như bị bệnh nhân hẹn trước nhìn thấy quả thực không biết nói sao, anh xác định thật sự không phải anh sao, tôi cảm thấy người khác không có lá gan ở phòng khám hôn nhau như vậy a.”

“Sao có thể là tôi!”

Trần Lâm hét lớn một tiếng, biểu tình trên trên mặt then quá hoá giận, hận không thể lập tức đào cái lỗ chui vào, Yến Thù Thanh ở trong lòng cười trộm đang chuẩn bị chèn ép vài câu, vừa lúc thiết bị truyền tin của Trần Lâm ở trên bàn vang lên, phía trên hiện ra một tin tức vừa lúc bị Yến Thù Thanh nhìn thấy.

[Ngày đó ở phòng khám hôn môi thật thích, môi của cậu rất mềm]

“Ai da nha, đây là ai a?”

Yến Thù Thanh không chế không được nở nụ cười, Trần Lâm giống bị chọc vào chỗ hiểm, một gương mặt đỏ ửng, không chờ một vòng người xung quanh phục hồi tinh thần lại, giống như tia chớp chạy ra cửa, “Tôi đột nhiên nhớ tới còn có một cuộc giải phẫu phải làm, lần sau lại đến tặng lễ vật cho hai đứa nhỏ!”

Nói xong lời này, anh ta giống như lửa thiêu mông chạt vật chạy trốn, Yến Thù Thanh đuổi theo, ở phía sau kêu, “Uy ” môi thực mềm “, ngày nào đó anh hết độc thân rồi nhớ báo cho tôi một tiếng nhé, tôi sẽ làm trứng gà đỏ tặng anh.”

“Yến Thù Thanh con mẹ nhà cậu!” Trần Lâm mắng to một câu, giống như sợ Yến Thù Thanh đuổi theo, một đầu chui vào phi hành khí, giống như một trận gió đào tẩu.

Lúc này Cận Hằng ở trong phòng hướng về phía cửa kêu, “Thù Thanh em rốt cuộc có quản hai đứa con trai của em không, hai đứa con trai gốc chọn bánh bao vàng cùng bánh bao đậu, rốt cuộc nên lấy tên gì đặt cho hai đứa đây.”

Nghe được lời này, Yến Thù Thanh rốt cuộc nhìn không được cười ha hả, xoay người nhìn trợ thủ đắc lực từng người ôm một đứa nhỏ, lại nhìn Cận Hằng bất đắc dĩ lắc đầu, anh nói một tiếng “Em tới đây”, xoay người đi vào ngôi nhà thuộc về anh.

Trải qua một hồi chọn lễ vật đoán tương lai, hai tiểu gia hỏa cuối cùng vẫn là gọi “Nhất nhất” cùng “Thiên Thiên”, mà chuyện xưa thuộc về một nhà bốn người bọn họ, hiện tại vừa mới vừa mới bắt đầu.....

Tình yêu cũng không dễ dàng lỡ hẹn, chỉ nguyện một người có tâm chờ đợi.

Hết chương 91.

Lời edit: Truyện về gia đình Cận Yến là kết thúc ở đây rồi, bốn chương phiên ngoại tiếp theo sẽ nói về tình yêu của Trần Lâm và người đàn ông mặc áo gió đen bí ẩn. Mình sẽ hoàn thành sau nha.

163. Chương 92

Trần Lâm cảm thấy mạng của mình quả thực là trời sinh lao碌.

Gần đây bệnh viện đang nghiên cứu phát minh một loại kháng thể kiểu mới đối kháng gien vận vẹo, mà hiện tại đã tới giai đoạn mấu chốt nhất của thí nghiệm.

Lúc trước trận chiến Thương Kiếm cùng Á Hi, “Độc Săn” lưu lại bóng ma đến nay vẫn làm cho người ta giật mình, tuy rằng cuối cùng tất cả đều bị phá hủy, nhưng rất khó bảo đảm ngày sau quốc gia khác sẽ không nghiên cứu ra loại vũ khí tương tự “độc săn” đối phó bọn họ, vì đề phòng tai họa trước khi nó chưa xảy ra, Yến Thù Thanh làm người sống sót duy nhất, chủ động cung cấp gien, mà Trần Lâm làm làm bác sĩ phụ trách duy nhất, lại là nhân vật cấp đại thần trong việc nghiên cứu khoa học của Thương Kiếm, lần này gánh nặng tự nhiên rơi ở trên đầu anh.

Một đoạn thời gian này mỗi ngày anh đều ở trong phòng thí nghiệm, thức khuya dậy sớm vội vàng đến không kịp thở, thật vất vả đêm nay thí nghiệm thành công, có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, anh mang theo một đầu tóc rối giống như tổ chim, đầu bù tóc rối đi ra bệnh viện, đang chuẩn bị về nhà đánh một giấc, phòng khám tư nhân đột nhiên gọi điện thoại tới.

Vừa thấy dãy số này, Trần Lâm trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn, rất muốn làm bộ cái gì cũng chưa thấy, nhưng tiếng chuông vẫn cứ vang không ngừng, anh không có biện pháp chỉ có thể ấn nút nhận, điện thoại mới vừa kết nối liền truyền đến âm thanh khóc lóc thút thít của y tá.

“Trần ca, anh hiện tại ở đâu? Vốn dĩ đêm nay trực bác sĩ Phương trực đêm, nhưng phục tùng giả nhà anh ấy đột nhiên muốn sinh nên anh ta không thể tới, buổi tối còn có khách hẹn trước, hiện tại phòng khám đã không có bác sĩ, hiện tại anh có thể tới đây một chuyến hay không?”

Vừa nghe lời này Trần Lâm lại đau đầu, rất muốn trực tiếp trả lời một câu “Phòng khám không phải không có một mình tôi làm bác sĩ, tại sao lại phải gọi cho tôi, lão tử đã liên tục gần một tháng làm ca đêm rồi được chứ!” Nhưng lời này tới bên miệng lại bị anh nuốt xuống, rốt cuộc đối phương cũng là phụ nữ, anh cũng không am hiểu cự tuyệt phụ nữ, hơn nữa có thể ở phòng khám hẹn trước đều là người có máu mặt, cuối cùng nghĩ đến chuyện làm ăn của nhà mình, nếu như anh phá hoại, lão mẹ nếu biết chuyện thế nào cũng xé xác anh ra.

Tưởng tượng đến chuyện đó, Trần Lâm thở dài một hơi, đồng ý nhân việc này, chỉ có thể nhận mệnh thay đổi phương hướng phi hành khí bay đến phòng khám.

Đêm khuya phòng khám im ắng, hành lang chỉ có thể nghe âm thanh nho nhỏ của mấy cô y tá, Trần Lâm vội vàng đuổi tới, kết quả vị bệnh nhân hẹn trước kia lại chờ mãi cũng không xuất hiện.

Trần Lâm ngồi trên ghế chờ đợi, ngáp liên tục, lấy ra thiết bị truyền tin quấy rầy Yến Thù Thanh, Lâm gì đấy, ngủ sao

Tin nhắn gửi đi thật lâu mới có trả lời, nhưng chỉ có hai chữ ngắn ngủn Ngủ rồi.

Trần Lâm cười nhạo một tiếng, mắt trợn trắng, Ngủ mà còn trả lời tin nhắn, cậu mộng du a? Không ngủ thì cùng tôi nói chuyện một chút đi

Tin tức lại một lần nữa đá chìm đáy biển, Trần Lâm biết thời gian này Yến Thù Thanh căn bản không có khả năng ngủ, Cậu mỗi ngày nhìn chằm chằm gương mặt cá chết của Cận Hằng không thấy mệt sao, có thể quan tâm tới tôi một chút hay không?”

Đầu bên kia Cận Hằng nhìn chằm chằm tin tức gửi tới, sắc mặt đen một tầng, hần quay đầu lại nhìn thoáng qua Yến Thù Thanh ôm Quyển Quyển ngủ, không muốn động vào đồ vật của Yến Thù Thanh, nhưng nhìn đến tin tức này trực tiếp cầm lên gọi lại.

Trần Lâm vừa thấy điện báo vội nhận lấy, “Thù Thanh, cậu vứt bỏ Cận Hằng tới tìm tôi sao?”

Đầu bên kia điện thoại dừng một chút, tiếp theo một thanh âm truyền đến trầm thấp lãnh ngạnh thanh âm, “Để anh lo lắng rồi, chúng tôi thật sự rất tội, nghe nói anh muốn có người nói chuyện, tôi cố ý gọi điện thoại tới thăm hỏi một chút, anh thiếu loại quan tâm nào a? Đánh một cái có tính không?”

Đột nhiên nghe được âm thanh Cận Hằng, cả người Trần Lâm đều tỉnh táo, tay run rẩy thiếu chút nữa đem thiết bị truyền tin ném ra, đúng lúc này cửa phòng khám đột nhiên mở ra, biểu tình đau trướng trên mặt anh còn không kịp thu hồi, lại nhìn thấy một bóng người cao lớn đỉnh đạc đi đến.

Người này mang theo khẩu trang cùng kính râm, hoàn toàn không thấy rõ mặt, một đầu tóc ngắn vụn vặt phối hợp áo khoác màu đen hươu nhàn, có vẻ phá lệ khí vũ hiên ngang, rõ ràng là trang phục bình thường, lại bởi vì hai cái đùi to lớn cùng dáng người tinh tráng của người này, làm cho cả người hắn đều mang theo một loại khí tràng rất mạnh.

Trần Trùng may mắn chính mình cũng mang khẩu trang, không đến mức rụt rè giống vừa nãy, thấp giọng khụ một tiếng đang chuẩn bị hỏi hắn là ai, cô y tá đi theo phía sau liền đỏ mặt dò ra đầu nói, “Anh Trần, người này chính là Đoạn tiên sinh có lịch hẹn trước.”

Nga thì ra chính là vị đại gia hôm nay đến trễ.

Trần Lâm yên lặng ở trong lòng phun tào một câu, hướng người nọ nở nụ cười công thức, cô y tá nhìn chăm chăm người nọ nhìn đã lâu mới cọt cọt lui đi ra ngoài, quay người lại liền cùng mấy cô y tá đứng ở cửa xem trộm riu rít nói.

“Người này đẹp trai lắm a!”

“Đúng đúng! Vừa vào cửa liền lóe mù mắt, tôi cảm thấy anh ta giống như một minh tinh a!”

“Đúng đúng đúng, giống minh tinh, gọi là gì a.....”

.....

Âm thanh của mấy cô y tá vọng lại đây, người nọ vẫn ngồi tại chỗ vững như Thái sơn, hoàn toàn không có nửa điểm không được tự nhiên, chỉ là bất động thanh sắc đánh giá Trần Lâm, không nói một lời.

Trần Lâm liếc mắt nhìn người nọ đeo khẩu trang, nhin không được ở trong lòng bĩu môi: Ngay cả mặt cũng nhìn không thấy cũng không biết làm sao thấy được đẹp trai.

“Đoạn tiên sinh nơi nào không thoải mái?”

Thu hồi tâm tư, Trần Lâm cúi đầu viết hồ sơ bệnh nhân, người nọ vẫn là nhìn chăm chăm anh, ánh mắt của hắn đảo qua sườn mặt góc cạnh rõ ràng cùng màu da trắng bóc hiện ra dưới ánh đèn của anh, mở miệng lại nói một câu hoàn toàn không đầu không đuôi, “Bác sĩ ngài họ Trần?”

Trần Lâm “Đúng” một tiếng, “Có vấn đề sao?”

Người nọ như là cười một chút, lắc lắc đầu, “Không có vấn đề.”

Âm thanh hần khàn khàn trầm thấp, như là cảm mạo, Trần Lâm không biết người này có ý gì, lại hỏi một lần, “Đoạn tiên sinh, ngài rốt cuộc không thoả mái chỗ nào.”

“Dị ứng, lúc trước liên hoan không cẩn thận ăn hải sản, sau đó toàn thân nổi mẩn, mũi cùng họng đều rất ngứa.”

Trần Lâm gật gật đầu, “Liên tục thời gian dài bao lâu?”

“Từ giữa trưa đến bây giờ.”

Trần Lâm dừng lại tay cầm bút, ngẩng đầu, nhíu mày, “Giữa trưa đã dị ứng, hiện tại mới đến xem bác sĩ? Lúc này ngài nên đến bệnh viện yêu cầu khám gấp, mà không phải tới gặp bác sĩ tư nhân.”

Trần Lâm vừa nhắc đầu, người nọ vừa lúc đối diện đôi mắt màu hổ phách của anh, người nọ lập tức sững sờ, dừng một chút mới mở miệng, “Bác sĩ, nơi này rốt cuộc có mấy bác sĩ họ Trần?”

Trần Lâm không thích bệnh nhân nói nhiều, có chút cảm thấy bệnh của họ đều là tự mình gây ra, tựa như vị này đều dị ứng lâu như vậy thể nhưng còn ở nơi này nói gần nói xa, rốt cuộc người này tới đây làm gì?

“Đoạn tiên sinh, nếu như ngài đối với tôi không hài lòng, hiện tại tôi có thể giúp ngài liên hệ bác sĩ khác.”

Người nọ vừa nghe lời này nháy mắt xua tay, “Không không không, tôi chỉ muốn bác sĩ Trần xem cho tôi.”

Trần Lâm liếc mắt nhìn người nọ một cái đến nay vẫn không có tháo kính râm cùng khẩu trang xuống, ở trong lòng mắt trợn trắng, hướng người kia dương dương cầm, “Đem khẩu trang tháo xuống, tôi muốn nhìn mặt ngài.”

Người nọ do dự một chút, tiếp theo cười như không cười câu lên khoe miệng, “Vẫn là đừng, tôi hiện tại quá xấu, vạn nhất dọa đến bác sĩ Trần thì làm sao bây giờ, tôi chính là dị ứng hải sản mà thôi.”

Trần Lâm cảm giác kiên nhẫn của mình đã bị gia hỏa này vắt hết sạch, người này rốt cuộc là tới xem bệnh hay là nói chuyện phiếm?

“Dị ứng hải sản cũng có rất nhiều biểu hiện bệnh trạng bất đồng, cậu không tháo khẩu trang xuống, tôi làm sao biết cậu nhiễm loại nào.”

“Chính là bệnh cũ thôi, Trần bác sĩ anh khẳng định đã sớm quen thuộc rồi.”

Bệnh cũ của hấn, có liên quan quái gì đến anh?

Trần Lâm lần này xem thường trả lời, ở phòng thí nghiệm tích góp lửa giận vài tháng, giờ khắc này quả thực một giây sau lập tức nổ mạnh, “Đoạn tiên sinh, cậu không phối hợp bác sĩ, đại khái là thật sự đối với tôi bất mãn, không bằng tôi giúp cậu liên hệ bác sĩ khác.”

Vừa nghe lời này, người nọ tháo xuống kính râm, lộ ra một đôi mắt màu xám sâu thẳm, hốc mắt thâm thúy cùng lông mày thẳng tắp khiến cho người ta một loại cảm giác sắc bén, nhưng con người lại chớp chớp giống như có thể nói, như là cười hỏi anh, “Trần bác sĩ, cậu thật sự xác định muốn xem sao?”

Đối diện đôi mắt của người này, trong lòng Trần Lâm nhảy dựng lên, mặc danh kỳ diệu cảm thấy đôi mắt này có chút quen mắt, như là trước kia gặp qua ở nơi nào, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra, nhưng nghĩ lại tưởng tượng lúc trước gặp phải người phiền phức như vậy, đại khái đã sớm nhớ ra rồi.

“Không cần xem cũng được, ra cửa rẽ phải lên phi hành khí một tiếng rưỡi liền đến bệnh viện công lập gần nhất.”

Lời này làm người nọ nhin không được nở nụ cười, lộ ra một mặt biểu tình không có biện pháp, tùy tay tháo xuống khẩu trang trên mặt.

Một gương mặt tinh xảo sắc bén, anh tuấn đến mức tận cùng, nếu lúc này trong phòng còn có những người khác, khẳng định sẽ lập tức hét lên.

Đột nhiên đối diện gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, Trần Lâm tức khắc sửng sốt, đột nhiên nắm chặt bút trong tay, đầu ầm ầm vang lên, trong nháy mắt cảm giác hô hấp đều dừng lại.

“Cậu là..... Lý Sùng!?”

Lý Sùng dựng thẳng lên ngón trỏ đặt ở bên môi, cúi người tiến tới gần Trần Lâm, “Trần bác sĩ quen biết tôi sao?”

Ánh mắt Trần Lâm cực kỳ mất tự nhiên lập loè vài cái, lại lần nữa vô cùng may mắn bản thân đeo khẩu trang, có thể che giấu biểu tình thất thố của mình, anh thấp giọng khụ một tiếng, mắt nhìn thẳng tiếp tục viết bệnh hồ sơ, “Đại minh tinh Lý Sùng, toàn tinh tế này ai lại không biết.”

Anh căn bản không dự đoán được lại ở chỗ này gặp phải người này, trong lúc nhất thời trong lòng hoàn toàn rối loạn, nếu thời gian có thể chảy ngược mà nói nhất định đánh chết anh cũng không tới nơi này trực ca đêm.

Khó trách gia hỏa này nói hải sản dị ứng là bệnh cũ, khó trách đôi mắt màu xám kia thoát nhìn quen mắt như vậy..... Thì ra là oan gia ngõ hẹp, oan gia ngõ hẹp!

Lý Sùng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm sườn mặt của anh, trên mặt tuy rằng nổi lên rất nhiều vết mẩn đỏ, nhưng là hoàn toàn không ảnh hưởng đến trình độ kinh diễm lúc trước, bị một người như vậy nhìn chăm chăm Trần Lâm cảm thấy không hề thoải mái, thế nhưng Lý Sùng còn nâng má cười như không cười nói, “Trần bác sĩ, muốn xem mặt tôi là anh, hiện tại tôi đều bị anh ” lột sạch “, tại sao anh lại không nhìn tôi.”

Con mẹ nó ai lột sạch cậu!

Trần Lâm nói không được, thiếu chút nữa ho khan ra tiếng, nghĩ đến chuyện gút mắc lúc trước của hai người, theo bản năng kéo khẩu trang lên, chỉ là ngóng trông nhiều năm như vậy qua đi, gia hỏa này lại không nhận ra anh.

“Không cần nhìn, chỉ là dị ứng hải sản, cầm phương thuốc đi lấy thuốc đi, thuốc mỡ một ngày bôi hai lần, thuốc viên một ngày uống ba lần, ra cửa rẽ trái thanh toán..”

Nói xong lời này, anh đem đơn thuốc đưa vào trong tay Lý Sùng, anh sợ rất sợ cậu ta ăn vạ ở nơi này không đi.

Lý Sùng cầm lấy đơn thuốc chỉ nhìn một cách đơn thuần, tiếp theo có chút ủy khuất bĩu môi, “Trần bác sĩ, tôi tốn công sức hẹn trước như vậy, ngài đơn giản như vậy đuổi tôi đi rồi? Uống công tôi cố ý dùng danh nghĩa người đại diện đăng kí xem bệnh ở đây, không phải nói phòng khám tư nhân, thái độ phục vụ đều tốt sao, tôi chính là nghe danh mới đến a.”

Nghe danh cái rắm, làm như lúc trước cậu ta chưa từng xem bệnh ở nhà anh vậy.

Trần Lâm ở trong lòng mắt trợn trắng, trên mặt vẫn cứ việc công xử theo phép công, “Lý tiên sinh, bệnh của ngài không phức tạp, tránh xa đồ dị ứng, uống thuốc điều dưỡng sẽ đỡ, căn bản không tốn bao lâu thời gian.”

“Nhưng tôi bỏ tiền a trị bệnh a, năm trăm đồng tiền đó.” Lý Sùng đúng lý hợp tình ngồi ở trên ghế, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm Trần Trường, chớp chớp mắt nói, “Nếu không như vậy đi Trần bác sĩ, anh ở cùng tôi một lúc đi, một giờ làm việc của anh bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả.”

Thái dương Trần Lâm nhảy lên thành thịch, hận không thể một chân đá chết gia hỏa này, anh đường đường là một tiến sĩ khoa học, chạy đến nơi đây xem bệnh còn chưa tính, thế nhưng còn không đáng giá năm trăm đồng tiền, cậu ta là đại minh tinh, kiếm tiền dễ như ăn cháo, còn cùng anh ở nơi này khóc than.”

“Ngượng ngùng, phía sau còn có người bệnh hẹn trước, mong cậu phối hợp công tác của phòng bệnh chúng tôi.”

Trần Lâm thuận miệng nói bừa cái lý do, trộm ở phía dưới bàn gửi tin nhắn cho Yến Thù Thanh, hy vọng người bạn này cùng với lão công mặt đen của cậu ấy sẽ xem trọng mình, trong lúc ngủ mơ bỏ dậy gọi điện thoại tới phòng khám, giả bộ làm bệnh nhân hẹn trước.

Đáng tiếc Yến Thù Thanh mang bầu nhị bánh bao ngủ đến vô cùng thơm ngọt, Cận Hằng bị giật mình tỉnh giấc, một tay đem thiết bị truyền tin ném xuống giường, trở mình ôm Yến Thù Thanh tiếp tục ngủ ngon.

Nhìn thoáng qua sắc mặt căng thẳng của Trần Lâm, Lý Sùng câu lên khoé miệng, như là đột nhiên nhớ tới cái gì nói, “Hong rồi, tôi giống như đã quên người đại diện hẹn tôi ba giờ sáng, phòng khám có phải cũng tan tằm vào thời gian này không a?”

Lời này làm Trần Trùng cứng lại, lúc này Lý Sùng gắt gao nhìn chăm chăm đồng tử màu hổ phách của anh, tiến lên nhẹ giọng nói, “Trần bác sĩ, lại nói diện mạo của anh rất giống một người trước kia tôi quen biết, vừa rồi tôi còn không có cảm thấy, hiện tại càng xem càng cảm thấy giống.”

Trên mặt Trần Lâm lúc đỏ lúc trắng, mặt ngoài còn giả bộ trấn định, gơ tay kéo khẩu trang lên, lần này cơ hồ che đầy cả khuôn mặt. “Con người giống nhau là chuyện bình thường, Lý tiên sinh nếu không có chuyện gì đi lấy thuốc đi, tôi còn có chút tư liệu muốn ——”

Anh nói còn chưa nói xong, một đôi tay ấm áp thon dài đột nhiên duỗi đến trước mắt, không chờ anh phản ứng kịp đã tháo xuống khẩu trang trên mặt anh.

“!”Trần Lâm trong lòng cả kinh, vội vàng gơ tay che lại.

Nhưng người đối diện lại trực tiếp xì một tiếng nở nụ cười, “Trần Lâm ca ca, em đã biết là anh mà.”

Một câu làm mặt Trần Lâm hoàn toàn đỏ bừng, như là bị chọc vào chỗ hiểm, thẹn quá thành giận, “Đừng gọi tôi như vậy!”

Lý Sùng nháy mắt cười đến lợi hại hơn, đối diện đôi mắt xám quen thuộc cùng gương mặt tinh xảo của người này, chuyện quá khứ lại lần nữa hiện lên ở trước mắt, nghĩ đến đủ loại chuyện trước kia, lồng ngực Trần Lâm kịch liệt phập phồng, thật là hận không thể tìm miếng đậu hũ đâm vào.

Chẳng sợ đã xa cách nhiều năm như vậy, anh vẫn là cảm thấy xấu hổ, cái tên Lý Sùng này quả thực là lịch sử đen thui không gì sánh nổi trong cuộc đời ba mươi năm của anh!

Hết chương 92.

164. Chương 93

Từ buổi tối ngày hôm đó sau khi ngoài ý muốn gặp phải Lý Sùng, Trần Lâm liền đối với “Phòng khám” này tránh như rắn rết, mỗi ngày ở bệnh viện quân bộ, hận không thể đem một ngày biến thành 48 giờ ngâm mình ở phòng thí nghiệm, đoạn tuyệt hết thấy thông tin, ngay cả nhà cũng không trở về, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

Vì không thềm nghĩ đến chuyện buổi tối ngày đó cùng hồi ức quá khứ, anh cường bức bản thân làm người cuồng công tác, không cho đâu có một chút thời gian nghỉ ngơi, trên dưới phòng thí nghiệm đối với chuyện này tiếng oán than dậy đất, thế nhưng Trần Lâm lại là người tổng phụ trách, những người khác căn bản không dám đi, chỉ có thể mỗi ngày cùng nhau tăng ca, một đám người khóc không ra nước mắt, chỉ có thể ở sau lưng khua môi múa mép.

“Các cậu nói đại thần này rốt cuộc là làm sao vậy, trước kia tan tằm toàn thấy anh ta đi về đúng giờ, hiện tại đột nhiên thay đổi.”

“Còn không phải sao, cô không thấy được bộ dạng hồn vía lên mây, sống không còn luyện tiết của anh ta sao?”

“Tôi đoán đại thần tám phần là thất tình.....”

“Ha ha..... Cậu độc thân vạn năm còn chưa có đối tượng làm gì có chuyện thất tình a?”

Một đám người riu rít nói không ngừng nghỉ, hoàn toàn không chú ý tới Trần Lâm đã ở sau lưng đứng yên thật lâu.

“Các người nhàn lăm đúng không?”

Một câu khiến một đám người hoảng sợ, đột nhiên quay đầu nhìn thấy Trần Lâm, một đám người không khỏi cảm thấy run rẩy.

“Trần..... Trần ca?!”

Trần Lâm nhìn bọn họ ngoài cười nhưng trong không cười giật nhẹ khóe miệng, “Còn có thời gian khua môi múa mép, xem ra tôi sắp xếp công việc cho các người còn chưa đủ nhiều, tể bào bồi dưỡng xong rồi sao, thuốc thử kiểm tra thế nào, hôm nay viết báo cáo thực nghiệm chưa?”

Một đám người gian nan nuốt nước miếng, nhìn bộ dạng Trần Lâm hốc mắt biến thành màu đen, đầu bù tóc rối, tựa như Diêm Vương, không nói hai lời vội vàng đi làm việc.

Trần Lâm hừ hừ hai tiếng, đột nhiên vỗ bàn một cái, “Vốn dĩ hôm nay tôi muốn để cho các người nghỉ một ngày, thế nhưng xem ra không cần, hôm nay buổi tối làm không xong ai cũng không được đi!”

Vừa nghe lời này, mọi người tức khắc kêu thảm thiết, “Trần ca cầu buông tha a!! Phục tùng giả nhà tôi mới sinh, lại không quay về vợ tôi sẽ cho tôi ngủ ở ngoài mát.”

“Ngày mai em trai tôi phải đi tham gia sát hạch chiến đội Liệp Ung, cầu Trần ca cho một cơ hội sinh ly tử biệt a!”

“Tôi..... Tôi.....” Trong đó một quân y tuổi nhỏ nhất, thật sự tìm không được lý do sớm tan tằm, ghen ngào nói, “Hôm nay là tập cuối của bộ phim << thanh mai trúc mã>> cầu trần ca để tôi về nhà xem phim của idol đi.”

“ thanh mai trúc mã ?” Trần Lâm nhướn mày, trong nháy mắt đôi mắt cô gái kia sáng lên, “Trần ca cũng xem phim sao? Vở kịch này siêu hay, hơn nữa còn có minh tinh Lý Sùng đóng chính.”

Hai chữ Lý Sùng vừa nói ra, Trần Lâm trong lòng tức khắc run rẩy, nhiều ngày “Bé quan” như vậy thế nhưng vẫn không thể tránh thoát cái tên này.

Thấy anh không phản ứng, cô y tá kia vẫn nhiệt tình nói tiếp, “Trần ca nhất định phải xem phim này, nội dung bộ phim này rất ý nghĩa! Anh biết Lý Sùng đúng không? Chính là minh tinh mới đây vừa xuất đạo đã gây ra một làn sóng dư luận lớn, ở bên trong bộ phim này anh ấy hoá thành một người con trai hàng xóm yêu thầm người con gái nhà bên cạnh, trên đời này tại sao lại có người đàn ông đẹp đến như vậy... Không hổ là nam thần của tôi!” Nghe thấy cốt truyện này, thái dương Trần Lâm thỉnh thoảng nháy lên, chịu đựng cảm giác đau trướng mắt trợn trắng, “..... Tôi nhớ rõ mấy ngày hôm trước cô còn nói nam thần của cô là Yến Thù Thanh.”

Cô y tá đỏ mặt thẹn thùng nói, “Không giống nhau, Yến thượng tá dù có đẹp trai cũng là phục tùng giả a..... Hơn nữa đều kết hôn, nào có khả năng cùng tôi.....”

“Cô cùng Lý Sùng cũng không thể nào.”

Trần Lâm nói xong lời này liền cảm thấy chính mình nói lỡ, cô y tá lại không nhận thấy được anh không đúng, chớp chớp mắt, “Trần ca quen biết Lý Sùng?”

“Không quen biết!” Trần Lâm không chút do dự mở miệng, tốc độ nhanh đến mức bản thân đều cảm thấy có chút chột dạ.

“Vậy nhận thức một chút nha, Trần ca anh ngay cả Lý Sùng cũng không biết, quả thực cổ hủ lắm rồi.” Nói xong cô y tá lấy ra thiết bị truyền tin, tìm ra một đồng ảnh chụp Lý Sùng đưa tới trước mặt Trần Lâm.

Ảnh chụp Lý Sùng khi thì lạnh lùng bức người, khi thì ôn nhu yếu điệu, trong chốc lát là thân sĩ tây trang giày da, trong chốc lát lại là thợ săn cuồng dã không kềm chế được, các loại tạo hình đối với Trần Lâm mà nói đều chẳng ra sao, thế nhưng cô tá tá bên cạnh một bên lật hình, một bên không ngừng phát hoa si.

Trên mặt Trần Lâm nóng lên một trận, tìm lý do lấy cớ phải rời đi, lại bị cô y tá lập tức gọi lại, “Còn có cái này, còn có cái này! Trần ca, anh mau xem cái này, idol nhà tôi ngày thường đàn ông như vậy, mặc vào nữ trang thế quả thật nghiêng nước đổ thành, giá trị nhan sắc thật là nghịch thiên.”

Ảnh chụp này tựa hồ chụp khi Lý Sùng mới ra mắt, khi đó trên mặt còn mang theo ngây ngô, mặc trên người một cái váy dài, lộ ra nửa bắp vai, một đầu tóc dài rũ xuống tới che lại hầu kết, cậu ta ngáp một cái, giờ tay xoa xoa đôi mắt, xúng với ánh sáng tươi đẹp ngoài cửa sổ, sạch sẽ làm cho người ta động tâm, giống

hết như hình ảnh trong trí nhớ.

Trần Lâm tức khắc hít ngược một hơi khí lạnh, cũng nhìn không được nữa, lung tung qua loa vài câu, xoay người trở lại văn phòng.

Lúc trước thực nghiệm vừa mới làm được một nửa, anh hít sâu một hơi cường bức thu hồi tâm tư của mình, thế nhưng đến khi lần thứ ba anh thêm sai thuốc thử, thậm chí cầm khay nuôi cấy hoàn toàn quên bước tiếp theo muốn làm gì, anh rối rắm dùng sức gãi gãi tóc, như thế nào cũng không thể tập trung.

Ngoài cửa sổ sắc trời hoàn toàn đen, ngoài văn phòng một đám người tất cả đều mang vẻ mặt đưa đám nhận mệnh làm việc, nhìn vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc của bọn họ, Trần Lâm đột nhiên cảm thấy bản thân rất giống người xấu, bản thân anh nguyện ý cuồng công tác, cần gì phải liên lụy những người này.

Thở dài một hơi, anh xoa thái dương, ra cửa tuyên bố ngày mai nghỉ, một đám người tức khắc hoan hô, sợ anh đổi ý, tất cả đều nhanh như chớp chạy trốn, nhìn bộ dạng này của bọn họ, Trần Lâm cười nhạt một tiếng, giờ phút này cũng không tiếp tục làm việc, xoa xoa một đầu tóc rối, cầm đồ vật cũng đi ra phòng thí nghiệm.

Về đến nhà đã là đêm khuya, anh vốn dĩ đã không mở được mắt, nhưng tắm xong nước ấm lại cảm thấy tỉnh táo, anh không dám mở thiết bị truyền tin, sợ bị người ta tìm được, chỉ có thể nhàm chán mở ra TV.

Lúc này đã không có tiết mục gì hay, anh cầm điều khiển từ xa máy móc đổi kênh, trong đầu không tự chủ được hiện ra chuyện tương ngộ đêm đó, nhớ đến đôi mắt của Lý Sùng nhìn chằm chằm anh cười như không cười, anh tức khắc lắc đầu.

Anh như thế nào lại nghĩ tới cái tên thiếu đánh này!

Cầm giắc ắc xuống điều khiển từ xa, tiết mục vừa chuyển màn hình thế nhưng thành linh nhảy ra gương mặt của Lý Sùng, tay Trần Lâm run rẩy, thiếu chút nữa cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác, sững sờ một hồi lâu mới ý thức được đêm nay là kết thúc của bộ phim thanh mai trúc mã chỉ số ratings không tồi, lúc này đài truyền hình đang phát lại.

Nhìn chằm chằm gương mặt anh tuấn bức người kia, anh dừng lại động tác, thế nhưng ma xui quỷ khiến không có tiếp tục đổi kênh thanh mai trúc mã là bộ phim truyền hình rating cao nhất gần đây của Thương Kiêm, cốt truyện lại thập phần đơn giản, chỉ là câu chuyện tình yêu theo khuôn sáo cũ anh trai nhà bên yêu thầm em gái nhà bên cạnh, cuối cùng hạnh phúc ở bên nhau, thế nhưng nhan sắc nam chính nữ sinh thật sự quá cao, hơn nữa nhân vật này trẻ trung thanh xuân, đưa tới đám người trẻ tuổi rất yêu thích.

Trong TV, học sinh trung học Lý Sùng trèo qua tường sân rào tre xuyên thấu qua cửa kính trộm nhìn nữ chính trong phòng đánh đàn dương cầm, sau đó đổ mặt cầm một con mèo nhỏ trong lòng ngực đưa cho cô ấy, nữ chính cười ngọt ngào, ngưỡng ngưỡng sờ sờ mèo nhỏ, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn anh..... Lâm Lâm ca ca.”

Nghe thấy câu nói này, Trần Lâm lập tức đóng lại TV, đột nhiên đem chính mình vùi vào trong chăn, trong

lòng quả thực sắp thăm hỏi tổ tông mười tám đời Lý Sùng

Cái tên trời đánh này rốt cuộc tại sao lại chọn bộ phim này, chẳng lẽ cậu ta không cảm thấy cốt truyện này cùng năm đó.....

Đề cập năm đó, Trần Lâm không đành lòng nghĩ tiếp, chỉ cảm thấy một đời oanh liệt của mình đã bị chôn vùi ở năm 21 tuổi ấy.....

Lý gia cùng Trần gia làm bạn thân nhiều năm, Trần gia nhiều thế hệ làm nghề y, cơ hồ mỗi người đều có chức trách ở bệnh viện quân bộ, mà Lý gia nhiều thế hệ hành quân, từ khi Thương Kiếm mới vừa di chuyển đến mẫu tinh, Lý gia đã có quân công lớn lao.

Thậm chí ở lão gia tử hai nhà lúc còn sống, cũng đã định hôn ước cho bọn họ.

Trần Lâm lớn hơn Lý Sùng ba tuổi, lúc trước Lý Sùng còn ở trong bụng mẹ, Trần Lâm cũng đã hiểu chuyện, thường theo mẹ đi đến nhà họ Lý bên cạnh, đối với em trai hoặc em gái chưa được thấy mặt tràn ngập tò mò.

Khi còn nhỏ Trần Lâm lớn lên phần điêu ngọc khí, mắt to hàng mi dài, giống như búp bê sứ khiến cho người ta yêu thích, hơn nữa anh rất thông minh, mặc dù chỉ có ba tuổi thoát nhìn hiểu chuyện hơn so với đứa trẻ nhà khác, trên dưới Lý gia đều rất yêu thích anh, hai bà mẹ càng là thường xuyên ghé vào nhau cười nói, bảo bảo trong bụng về sau sẽ là vợ của Lâm Lâm.

Trần Lâm nhỏ nhỏ rất sớm nhớ kỹ điều này, nhưng khi đó anh còn không hiểu “vợ” là gì, vì thế còn cố ý hỏi người lớn, sau đó biết được mẹ chính là vợ của cha, vì thế sau khi anh nghiêm túc ghi nhớ, càng thường xuyên chạy đến nhà họ Lý.

Mỗi ngày nâng má phải chờ mong, rốt cuộc chờ tới ngày vợ anh “Phá xác”, lúc đó là trăng tròn lần đầu tiên anh gặp được Lý Sùng toàn thân mềm mại, mở to một đôi mắt xanh xám mắt to, mặc váy màu hồng phấn..

Lý gia nam đình thịnh vượng, đến thế hệ của Lý Sùng, mặc kệ là cầm kiếm giả hay là phục tùng giả đã có năm đứa con trai, trên dưới Lý gia tất cả đều ngóng trông có thể sinh một đứa con gái, kết quả phụ nhân Lý gia thật đúng là tranh đua, không chỉ có mang Lý Sùng, đủ loại dấu hiệu còn cho thấy nhất định là con gái.

Vì thế cả nhà phấn chấn, đều cho rằng sẽ sinh được thiên kim, đến khi sinh hạ lại phát hiện vẫn cứ là con trai.

Nhưng Lý Sùng từ nhỏ đã xinh đẹp không giống người, Lý gia mù mù mong con gái sốt ruột, lại vì “Con gái” trước đó chuẩn bị một đồng quần áo cùng món đồ chơi màu hồng phấn, vì thế liền coi Lý Sùng giống như con gái để nuôi.

Chuyện này người Lý gia trước nay không nói ra cho người ngoài, rốt cuộc đứa nhỏ còn nhỏ, lại là cái con út, bản thân cũng đã nhận hết sủng ái của cả nhà, cũng không có ai thật sự phân chia nam nữ.

Đáng tiếc Trần Lâm đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả, mỗi ngày nhìn “em gái” phấn điêu ngọc khí, kiều nộn đáng yêu, trong lòng thích đến không được, hận không thể mỗi ngày ôm vào trong ngực hôn hai cái.

Khi đó anh còn chưa tới tuổi dậy thì, cuối cùng sẽ biến thành cầm kiếm giả hay là phục tùng giả căn bản không ai có thể đoán trước được, vốn dĩ lúc nhỏ còn đang rầu rĩ, bác gái nhà Lý gia nếu sinh được em trai, về sau hai người bọn họ rốt cuộc ai làm vợ cũng không rõ, nhưng hiện tại nếu là con gái, vậy thuyết minh chẳng sợ em gái biến thành phục tùng giả, em gái “Sùng Sùng” vẫn cứ nhận định là vợ của anh.

Ngẫm lại cảm thấy vui vẻ!

Sau khi nhận định vợ mình sẽ không chạy, Trần Lâm trở nên càng thêm ân cần, mỗi ngày chạy đến Lý gia, nếu như không thấy em gái Sùng Sùng cả người khó chịu, thậm chí hai vợ chồng Trần gia cũng coi anh thành con rể, mà cảm tình của hai đứa nhỏ càng ngày càng tốt.

Lý Sùng học được câu đầu tiên lời nói không phải cha mẹ, mà là ca ca, khi còn nhỏ giống như cái đuôi đi theo Trần Lâm, tóc đen thật dài buộc ở đằng sau, mặc váy màu trắng, mỗi ngày đi theo phía sau Trần Lâm, bên phải gọi “Trần Lâm ca ca” bên trái gọi “Trần Lâm ca ca, làm cho trái tim Trần Lâm cũng mềm nhũn.

Năm ấy Lý Sùng mười bốn tuổi, Trần Lâm mười bảy tuổi.

Mười bảy tuổi tuổi này đối với đại đa số nam sinh mà nói đều là vi diệu, đây là quãng thời gian phân biệt tuổi thiếu niên và tuổi trưởng thành, lại qua một năm có thể phân chia ra cầm kiếm giả hoặc là phục tùng giả.

Khi đó Trần Lâm đã rất rõ ràng bản thân từ nhỏ đến lớn người mình thích chỉ có Lý Sùng, cho nên anh chuẩn vào sinh nhật mười tám tuổi của mình sẽ cùng em gái Sùng Sùng thổ lộ, nhưng Lý Sùng rốt cuộc vẫn là quá nhỏ, anh sợ nói ra sẽ khiến cho đoá “bạch liên hoa” ở trong lòng chạy mất, cho nên vẫn luôn ôn nhu làm anh trai nhà bên.

Hôm nay tan học, hoàng hôn vừa lúc, bên đường hoa ngọc lan đều nở, Trần Lâm mới ra cổng trường liền nhìn đến Lý Sùng từ xa đã đi tới.

Xa xa nhìn vóc dáng cao gầy của “em gái”, Trần Lâm có điểm hoảng hốt, vẫn cảm thấy chiều cao của vợ anh từ sơ trung đến giờ tiến bộ vượt bậc.

“Kia cái gì..... Sùng Sùng, gần đây sao em lại cao như vậy.”

Lý Sùng dừng lại bước chân, ngẩng đầu chớp chớp mắt, “Cao như vậy chứng tỏ em trưởng thành a, Lâm

Lâm ca không muốn em lớn lên sao?”

Một đôi mắt màu xám mang theo thủy quang, phối hợp với lông mi chỉnh tề thon dài cùng cái mũi cao thẳng, ở dưới ánh hoàng hôn buổi chiều càng thêm nổi bật, trái tim Trần Lâm đập mạnh, tuy rằng rất muốn phun tào “Em đã sắp cao hơn anh rồi”, nhưng vẫn là sờ sờ chớp mũi nói, “..... Đương nhiên muốn, anh nằm mơ đều ngóng trông em có thể lớn lên.”

Lý Sùng nhẹ nhàng cười, mặt mày xinh đẹp gần như loá mắt, đến gần giọng nói, “Lâm Lâm ca, em có thể nắm tay anh không?”

Khi còn nhỏ không phải thường xuyên nắm tay nhau, hiện tại vì cái gì lại hỏi.....

Mặt Trần Lâm bị ánh hoàng hôn chiếu vào có điểm hồng, cảm thấy chính mình làm nam sinh hẳn là chủ động, vì thế cầm lấy tay Lý Sùng, trái tim đã sớm đập thành thịch.

Lý Sùng nhìn tay của Trần Lâm nắm lấy tay mình, lông mày hơi nhăn lại, nhất thời không nói gì.

Hai người nhất thời lâm vào trầm mặc, Trần Lâm cảm thấy “Cô ấy” khả năng thẹn thùng, không nhận được đổi đề tài, “..... Sùng Sùng, ngày hôm nay em mặc váy..... Khá xinh đẹp.....”

Chính là như thế nào lại dài như vậy..... Như là muốn che đi cái gì.

Lời này mới vừa nói xong, Lý Sùng đột nhiên suýt ngã, trực tiếp đập vào lồng ngực Trần Lâm.

“Em không sao chứ.” Trần Lâm chạy nhanh ôm lấy, trái tim cũng sắp bay ra khỏi lồng ngực.

“Anh, ngượng ngùng..... Em không đứng vững.” Về mặt Lý Sùng sợ hãi vỗ vỗ ngực, trên mặt tinh xảo còn mang theo nỗi khiếp sợ vẫn còn, thuận thế gắt gao nắm chặt tay Trần Lâm, hoàn toàn không có ý tứ buông ra.

“..... Kia, vậy chúng ta đi thôi.”

Trần Lâm cảm thấy bản thân bị chiếm tiện nghi, thẹn thùng căn bản không dám nhìn Lý Sùng, mặc cho “em gái” cầm lấy tay mình, ngơ ngác đi phía trước, không thấy được phía dưới váy của Lý Sùng còn có quần vận động.

“Nếu không phải còn chỗ hữu dụng sớm muộn gì tao cũng xé máy.” Lý Sùng nhìn cái váy này, về mặt ghét bỏ.

Trần Lâm quay đầu, “Sùng Sùng em nói cái gì?”

Lý Sùng lập tức nhìn anh ngọt ngào nở nụ cười, “Em nói chính mình hối hận trưởng thành, nếu em còn là đứa nhỏ, Lâm Lâm ca có thể đem em về nhà rồi.”

Một câu lại khiến mặt Trần Trường đỏ thắm, cảm thấy trong lòng sắp ngọt ra mật, là ai nói mối tình đầu là khổ, vậy nhất định bên người không có Sùng Sùng.

Con đường tan học luôn là ngắn như vậy, nắm tay nháy mắt liền đến cửa nhà, nhưng hai người ai cũng không muốn buông tay.

Trần Lâm nhớ tới lúc trước nhặt được một con chó con màu trắng, dính người lợi hại, liền ôm ra đưa cho Lý Sùng, chó con chỉ có lớn bằng bàn tay, ghé vào trong lồng ngực Lý Sùng liếm ngón tay của anh, lộ ra cái bụng nhỏ mềm mại.

“..... Em thích sao?” Trần Lâm nhẹ giọng hỏi Lý Sùng, trái tim bùm bùm nhảy lên.

Lý Sùng nhìn chằm chằm đôi mắt thuần lương của chó con, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn đồng tử màu hổ phách của Trần Lâm, không biết như thế nào cảm thấy bọn họ lớn lên thật giống nhau.

Cầm lòng không cười một chút, hẩn gật đầu, không hề chớp mắt nhìn Trần Lâm, con người màu xám trở nên mị hoặc, trong mắt nhanh chóng hiện lên màu sắc sâu thẳm, “Anh, qua mấy ngày sẽ tới sinh nhật 18 tuổi của anh đúng không?”

Trần Lâm không rõ nguyên do gật gật đầu, “Đúng vậy, như thế nào đột nhiên lại ——”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, Lý Sùng hơi cúi đầu hôn lên bờ môi của anh.

Đây là một nụ hôn mềm nhẹ ấm áp, không có mùi son phấn, lại sạch sẽ thoải mái thanh tân, Lý Sùng rũ xuống con mắt, lông mi chỉnh tề cùng cái mũi cao thẳng gần trong gang tấc, đây là nụ hôn đầu tiên của hai người bọn họ, khi đó bọn họ vẫn là thiếu niên.

Trong không khí còn thoang thoảng hương vị ngọc lan, phẳng phất động môi là có thể cảm nhận được bờ môi mềm mại kia, Trần Lâm cầm lòng không được gờ tay, lại ôm phải một bả vai rắn chắc tinh tráng, trong mộng em gái một đầu tóc dài xinh đẹp không giống người thật biến mất biến thành người đàn ông cao lớn, cả người toả ra mùi hormone cảm kiềm giả.

Trần Lâm lập tức bị dọa tỉnh, đột nhiên ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía phát hiện chính mình đang nằm ở trong ổ chăn nhà mình, mà vừa rồi hết thảy đều chỉ là một giấc mộng.

“Mẹ nó.....!” Tại sao anh lại mơ tới cái tên kia.

Anh dùng sức xoa xoa một đầu tổ chim, vừa nhớ tới đã từng cùng một đồng loại hôn môi, cả người đều

không tốt lắm.

Lúc này thiết bị truyền tin dự phòng đặt ở trong nhà đột nhiên vang lên, anh ngáp một cái, đầu óc choáng váng bỏ dấy, mới vừa ấn nút nghe, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng rống của lão mẹ: “Trần Lâm con chết chỗ nào vậy! Thiết bị truyền tin vẫn không khởi động, trong nhà cũng không có người, mẹ còn tưởng rằng con trai của mình đã chết rồi chứ!”

Trần Lâm cười nịnh nọt, “..... Không phải quân bộ gần đây rất bận sao, nghiên cứu phát minh kháng thể mới, mẹ cũng nghe nói qua, con vẫn luôn ngâm mình ở phòng thí nghiệm, vội quá liền quên.....”

Đầu bên kia lão mẹ hừ hừ hai tiếng, nhưng thật ra tiếp thu lý do này, “Trước kia không thấy con yêu nghề kính nghiệp như vậy.”

“Được rồi, mẹ bên này còn có bệnh nhân, không cùng con nhiều lời, trong chốc lát con xuống dưới lầu đón một người, cậu ấy bị thương, tạm thời trước tiên ở nhà con mấy ngày”.

Trần Trùng bưng lên một chén nước chưa kịp uống, “..... Mẹ nhà con cũng không phải khách sạn, không phải người nào cũng vào ở được. Mẹ lại không phải không biết con quen ở một mình, không có khả năng để cho người khác vào ở nhà con.”

Đầu bên kia điện thoại lão mẹ nghe được lời này nhưng lại nở nụ cười, “Cái gì người khác, là ”em gái Sùng Sùng của con“, hai đứa không phải chơi từ nhỏ đến lớn sao, không thể bởi vì tách ra mấy năm liền nói không quen biết.”

Một câu làm Trần Lâm đột nhiên phun nước ra, kịch liệt ho khan nửa ngày mới không dám tin tưởng mở to đôi mắt, “Mẹ nói cái gì!?”

Hết chương 93.

165. Chương 94

Nghe được bốn chữ “Em gái Sùng Sùng”, lịch sử đen đã từng cảm thấy xấu hổ trong nháy mắt hiện ra.

Nghĩ đến mới vừa rồi trong mộng còn thấy được gương mặt Lý Sùng, Trần Lâm dùng sức gãi đầu, mở miệng thanh âm đều cao tám độ, “Con là bác sĩ không phải bảo mẫu, tên đó bị thương liên quan gì tới con!?”

Vừa nghe lời này, lão mẹ bên đầu kia điện thoại nhú mày, “Đứa nhỏ này nói chuyện kiêu gì đấy, hai đứa từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lúc trước con còn ở sau lưng người ta gọi ”em gái Sùng Sùng.”

“Xin mẹ, mẹ có thể đổi xưng hô không, chuyện đã qua rất nhiều năm rồi, hiện tại còn nhắc lại làm gì.” Trần Lâm kêu thảm một tiếng.

“Vì cái gì không thể nhắc? Tiểu Sùng người ta bắt quá chỉ đi ngoại quốc mấy năm, thật vất vả hiện tại trở lại, con liền coi cậu ấy thành người xa lạ? trước kia mẹ vẫn luôn coi nó là vợ con, hiện tại không làm thông gia được, cũng coi như con trai, con đừng gây thêm phiền phức nữa, lúc trước nếu không phải nó trưởng thành biến thành cầm kiếm giả, hiện tại Tiểu Sùng sớm là người Trần gia chúng ta.”

Con là do mẹ nhất được đúng không? Tại sao mẹ chỉ bênh cậu ta thôi vậy.”

Trần Lâm nhin không được nói thảm

vài tiếng, thấy anh không nói lời nào, lão mẹ trực tiếp vỗ bàn một nói, “Được rồi, đừng cùng mẹ cường điệu lý do, chuyện này cứ quyết như vậy đi, buổi tối tôi mẹ gọi điện thoại kiểm tra, nếu như Tiểu Sùng không ở đây, con đừng trách mẹ.”

Nói xong lời này điện thoại “Bang” một tiếng liền tắt, Trần Lâm cảm thiết bị truyền tin, trợn mắt há hốc mồm đứng ở tại chỗ, quả thực không thể tin được đây là lời mẹ ruột nói ra.

Con trai của mẹ, bị tên kia hại thảm như vậy, tại sao hiện tại mẹ lại nhẫn tâm đứng về phía cái tên kia.

Còn có cái tên Lý Sùng này, ngày đó buổi tối còn thấy cậu ta tung tăng nhảy nhót, hiện tại đột nhiên liền bị thương, nói ra ai tin a!

Trần Lâm nhin không được ở trong lòng trợn trắng mắt, nhưng ý chỉ Thái Hậu lại không dám cãi lời, anh thậm chí rửa mặt cũng lười, mặc áo ngủ đầu bù tóc rối liền ra cửa.

Trong tay nắm chặt phương thức liên hệ lão mẹ vừa cho, anh lại không muốn gọi cho Lý Sùng, cọ tới cọ lui không đợi đi đến cửa chung cư, liền nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng cách đó không xa.

Tuy rằng đã cách nhiều năm, nhưng anh vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra Lý Sùng.

Hôm nay hắn mặc một áo khoác màu đen, phối hợp quần đen cùng sơ mi trắng, ngồi ở trên một cái va ly màu bạc thật lớn, hai chân thon dài duỗi thẳng, phối hợp với đầu tóc nâu của hắn, làm cả người hắn càng thêm vũ khí hiên ngang, mặc dù hắn mang theo kính râm, vẫn là khiến người qua đường liền tiếp quay đầu lại.

Trong lúc nhất thời Trần Lâm dừng lại bước chân, rất có xúc động lập tức quay đầu rời đi, gia hỏa này không phải bị thương sao, bị thương còn có bộ dạng như vậy, muốn trêu chọc ai đây?

Thực đáng tiếc khoảnh khắc anh xoay người, Lý Sùng nhận ra anh, lập tức ở sau lưng lên tiếng gọi, “Trần

Lâm ca, bên này!”

Năm chữ làm Trần Lâm lập tức đứng im tại chỗ, muốn tiếp tục trốn hiển nhiên là không có khả năng, lúc này xung quanh càng ngày càng nhiều người nhìn về phía bên này, đều muốn nhìn một chút anh chàng đẹp trai thoát nhìn rất giống đại minh tinh này, đến tột cùng đang đợi người nào.

Trần Lâm không có biện pháp chỉ có thể bước nhanh tiến lên, hạ giọng nhanh chóng nói, “Cậu sợ người khác nhận không ra cậu sao, la to làm gì.”

Lý Sùng chớp chớp mắt, như là hoàn toàn không đem chuyện che giấu tung tích để ở trong lòng, không hề có thu liễm, ngược lại câu môi cười, “Anh, rốt cuộc thì anh cũng không bỏ em, chuyện ngày đó ở phòng khám, anh còn giận em sao?”

Xa cách lâu như vậy lần thứ hai gặp mặt, mở miệng chính là vấn đề xấu hổ như vậy, Trần Lâm tức giận nói, “Ai không để ý tới cậu, cậu đừng nghĩ lung tung.”

“Em biết anh sẽ không nhẫn tâm như vậy, trong khoảng thời gian này em rất nhớ anh a, mỗi ngày gửi tin nhắn cho anh, anh cũng không đáp lại, đi phòng khám cũng tìm không thấy người, em thiếu chút nữa cho rằng anh lại giống lúc trước vậy không bao giờ để ý tới em.”

Không đề cập tới hai chữ “Lúc trước”, Trần Lâm có lẽ còn có thể tâm bình khí hòa, lúc này đột nhiên nhắc tới chuyện trước kia, lửa giận của anh lại không thể kiềm chế.

Ngày đó đứng ở dưới ánh hoàng hôn hôn nhau, làm cho anh cùng Lý Sùng hoàn toàn lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, thiếu niên không biết yêu hận, mỗi ngày trải qua đều giống như nằm mơ, bọn họ cùng nhau dắt tay đi dạo phố, cùng nhau xem điện ảnh, cùng nhau chui vào ổ chăn hôn môi.....

Khi đó trong lòng anh tràn đầy vui mừng chờ Lý Sùng lớn lên, hận không thể trong một đêm em gái Sùng Sùng có thể được 18 tuổi, nhưng ai ngờ đến khi Lý Sùng mười tám tuổi, ngày này anh 21 tuổi, người này lại từ em gái anh che chở trong lòng bàn tay, không chỉ có trong một đêm biến thành đàn ông, lại còn trở thành một cầm kiếm giả, thậm chí trực tiếp tuyên bố về sau muốn cưới anh.

Chuyện này quả thực điên cuồng, tận mắt nhìn thấy bạch liên hoa tự tay chăm sóc, biến thành hoa ăn thịt người, không phải là hoa ăn thịt phải là cỏ đuôi chó mới đúng, nhắc tới càng muốn phát rồ!

Thái dương gân xanh thỉnh thoảng nháy vài cái, Trần Lâm suy nghĩ một lúc, lại lạnh lùng nói một câu, “Cho nên cậu bởi vì chuyện này cố ý giả bộ bị thương? Còn cố ý gọi điện thoại cho mẹ tôi giả bộ ủy khuất?”

Lý Sùng trong lúc nhất thời trầm mặc, lông mi chính tề rũ xuống, đến khi mở miệng thanh âm khô phục trầm thấp ngày thường, “Anh, em biết năm đó lừa anh chuyện đó không nên, nhưng em còn chưa tới mức lừa đi Lâm, em thật sự bị thương.”

“Cuối tuần trước em đi núi Thương Lan đóng phim, trong lúc thất thần dây thép bị gãy, từ trên rơi xuống, đến nỗi dì Lâm..... Có thể là dì ấy từ trong miệng mẹ em nghe được tình hình gần đây của em lúc này mới nói muốn hỗ trợ, em kỳ thật đã rất nhiều năm chưa gặp dì.”

Cái tên này vẫn luôn ra vẻ thanh tân giống một đóa bạch liên, đột nhiên thấy hắn đứng đắn trầm thấp như vậy, Trần Lâm nhất thời lại có chút không thích ứng, nghe được lời này càng là trong lòng nhảy dựng, nhin không được thấp giọng hỏi, “..... Bị thương chỗ nào?”

“Chỉ là xương bả vai có chút nứt xương, không có việc gì chỉ là vết thương nhỏ.”

“Để tôi nhìn xem.”

Trần Lâm cảm thấy chính mình trùng tà, rõ ràng không muốn phản ứng người này, rồi lại không đành lòng thấy cậu ta bị thương, giơ tay muốn xem miệng vết thương của cậu ta, lại không ý thức được trước mặt công chúng mở ra cổ áo Lý Sùng có bao nhiêu ái muội.

Bàn tay thường xuyên cầm dao giải phẫu

không chỉ ở trước mắt đông đưa, hơi lạnh cách áo sơmi thấm đến làn da, làm Lý Sùng không nhin được nuốt ngụm nước bọt, giơ tay đè lại ngón tay Trần Lâm, khẽ cười một tiếng nói, “Anh, đây là trên đường cái, anh nếu là nguyện ý ngày mai cùng em lên báo, em cũng không để bụng, thế nhưng em chỉ muốn anh cởi áo cho em ở trong nhà của anh thôi.”

Lời này làm Trần Lâm dừng lại động tác, đột nhiên ý thức được bản thân đang làm gì, nháy mắt giống như điện giật lùi đầu ngón tay về, lại bị Lý Sùng lập tức nắm chặt ở lòng bàn tay.

“Tay anh vẫn đẹp giống như trước kia, mấy năm nay em không ở mẫu tỉnh, em thường xuyên nghĩ lúc trước nếu anh lại lớn một chút thì tốt rồi, như vậy anh có thể dùng tay mình cởi quần áo giúp em, mỗi lần tưởng tượng như vậy là em có thể bắn đầy một tay.”

Hắn tiến đến bên tai Trần Lâm giống như thì thầm nói xong lời này, đầu ngón tay còn bên trong lòng bàn tay của anh vuốt ve vài cái, đầu Trần Lâm vang lên ong ong, trong miệng nữ thần năm đó đều là “cởi” và “bắn”, thế giới quan của anh lập tức tan vỡ!

“Cậu mẹ nó thiếu đánh có phải không, lẩn lẩn lẩn, đừng nhắc lại chuyện năm đó!” Anh đột nhiên rút cánh tay về, hận không thể lập tức đá tiểu Sùng Sùng một cái.

Bị động tác của Trần Lâm ảnh hưởng, Lý Sùng lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, “Tê..... Xương bả vai của em, sắp bị đứt rồi!”

“Đứt càng tốt.” Nói xong lời này, Trần Lâm xoay người muốn đi, Lý Sùng vội vàng bắt lấy cánh tay của anh, lại đưa đến miệng vết thương, đau đến nhe răng nhếch miệng, sắc mặt đều trắng, “Anh, anh đáp ứng

dì Lâm để em ở lại nhà anh, không thể để em lại một mình a.”

“Ngượng ngùng, tôi đáp ứng mẹ không có nghĩa là tôi đồng ý, cậu đường đường là một đại minh tinh, có nhà lại có tiền, chỗ nào ở không được? Nhà tôi quá nhỏ không chứa nổi vị đại Phật như cậu, một mình cậu thích làm gì thì làm đi.”

Trần Lâm lạnh mặt đi nhanh về phía trước, Lý Sùng lần này dứt khoát đứng ở trước mặt anh, gục xuống con mắt ủy khuất nói, “Khi còn nhỏ mỗi ngày em đến ở nhà anh, anh cũng không ghét bỏ, lại nói hai chúng ta lúc trước không phải người yêu, ít nhất vẫn còn có tình cảm đúng không, em hiện tại bị thương, anh lại là bác sĩ, cứu một người còn hơn xây bảy toà tháp a.”

“Cậu cầm miệng cho tôi, ai là người yêu của cậu!” Trần Lâm then quá thành giận, quá khư đen thui này dù chỉ một giây đồng hồ anh cũng không muốn nhớ tới, “Tôi là bác sĩ cũng không phải mẹ cậu, cậu bị thương sao không nằm viện?”

“Bệnh viện nhiều người nhiều miệng, vạn nhất lên báo sẽ không tốt, tháng sau em còn phải thử vai, nếu như người ta biết em bị thương không cần em thì làm sao bây giờ, anh trả em thù lao đóng phim nhé.”

Trần Trùng khí trùng hấn một cái, “Vậy cậu về nhà a, người Lý gia chả lẽ không giữ được miệng.”

“Vậy càng không được a.” Lý Sùng vẽ mặt ai oán bĩu môi, giống như một con chó nhỏ bị người ta bỏ đi, “Nhà em tất cả mọi người đều tòng quân, chỉ có em làm diễn viên, vì chuyện này cha em có thể đánh gãy chân em, năm đó vì chia tay anh, em rời đi mẩu tỉnh, nhiều năm như vậy lần đầu về nhà lại mang theo vết thương, chuyện này sẽ chọc giận đến bọn họ.”

Lời này khiến Trần Lâm lập tức á khẩu không trả lời được, năm đó Lý Sùng biến thành cảm kiếm giả, anh quá sợ, hoàn toàn không muốn cùng tên này có bất kỳ liên hệ gì, càng không biết cậu ta vì cái gì lại bước vào ngành giải trí, hiện giờ đột nhiên nhắc tới việc này, anh muốn hỏi lại cảm thấy không có lập trường, hít sâu một hơi, xoa xoa mày nói, “Tùy cậu đi, cậu muốn đi chỗ nào cũng được, dù sao đừng tới nhà của tôi là được.”

Nói xong lời này anh vòng qua Lý Sùng, chịu đựng xúc động quay đầu sải bước về phía trước.

Lý Sùng không có đuổi theo, trong lòng Trần Lâm có chút chột dạ, trong đầu không ngừng hiện lên đôi mắt màu xám của gia hỏa này, vẫn cảm thấy bản thân tựa hồ làm chuyện sai lầm.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân, Lý Sùng từ sau lưng đột nhiên ôm anh, Trần Lâm kinh ngạc vội vàng giãy giụa, lại bị hấn gắt gao đè lại, “Lý Sùng cậu rốt cuộc muốn làm gì!?”

“Anh đừng lộn xộn nha, xung quanh có rất nhiều người đang xem chúng ta.”

Lời này vừa nói ra, Trần Lâm đột nhiên ngậm miệng lại, Lý Sùng âm thầm cười trộm một tiếng nói, “Trần

Lâm ca, anh mang em về nhà đi, em thật sự không có chỗ để đi, em sẽ thực ngoan.”

“..... Con mẹ nó cậu.....” Trần Lâm sợ bộ dạng làm nũng của hắn, bởi vì nhiều năm dưỡng thành thói quen, làm cho anh căn bản đối với “em gái” này, không hề có sức chống cự.

“Anh, người nếu như anh không đồng ý em liền trực tiếp hô lên, nói anh đối với em bội tình bạc nghĩa, chơi xong liền bỏ đi, dù sao em không sợ thân phận của em hấp thụ ánh sáng, đến lúc đó lên báo, anh sẽ không bao giờ bỏ em được nữa.”

Lý Sùng gắt gao ôm Trần Lâm, nếu là giờ phút này chung quanh có đội paparazzi, nhất định sẽ đối với vị nam thần cao lãnh quý khí này mở rộng tầm mắt, “Ai đối với cậu..... Cậu còn có xấu hổ hay không!”

Trần Lâm vừa tức vừa thẹn, nghẹn đến mức một khuôn mặt đỏ bừng, giờ phút này đã có không ít người đi ngang qua liên tiếp quay đầu lại, bộ dạng Lý Sùng như vậy bị người ta nhận ra là chuyện sớm hay muộn, nếu chuyện này lên báo, về sau ở bệnh viện quân bộ anh không còn chỗ lẫn lộn.”

“Anh đồng ý không, nếu không em đếm ngược nha, 5, 4, 3.....”

“Đủ rồi!” Ở thời khắc mấu chốt Trần Lâm rút cuộc bại trận, mang theo gương mặt đỏ ửng, mím môi tức giận nói, “Cậu muốn ở thì ở đi, nhưng tôi có điều kiện, cậu có cuộc sống của cậu, tôi có cuộc sống của tôi, đừng xem vào cuộc sống của nhau.”

Vừa nghe lời này, Lý Sùng hơi hơi nheo lại đôi mắt, trong con ngươi hiện lên nụ cười狡 hoạt, ngoài miệng miện đáp ứng, trên thực tế có làm như vậy cũng không biết.

Sau khi đồng ý chuyện này Trần Lâm lập tức liền hối hận, anh nhất định là nước chảy vào đầu mới có thể dẫn sói vào nhà, nhưng lời đã nói ra không thể rút lại, anh cũng chỉ có thể cùng bản thân tức giận, tránh khỏi Lý Sùng, cũng không quay đầu lại đi về phía trước.

Kết quả Lý Sùng vẫn là không cho anh đi, kéo hành lý của mình luống cuống tay chân nói, “Ca, anh đợi chút, em còn có đồ đặt ở trên phi hành khí.”

Nói xong hắn tựa hồ đụng tới miệng vết thương, đau nhe răng nhếch miệng, Trần Lâm liếc nhìn hắn một cái, “Sao cậu lại phiền toái như vậy.”

Ngoài miệng nói như vậy, anh lại vẫn là quay đầu đi đến phi hành khí trước mặt, quay đầu lại hỏi hắn, “Là thứ gì, tôi đi vào lấy cho cậu.”

Mới vừa nói xong lời này, Lý Sùng liền ấn xuống công tắc khoá cửa, tiếp theo một thân ảnh màu trắng thật lớn đột nhiên nhào lên, thiếu chút nữa khiến Trần Lâm ngã trên mặt đất.

Anh hoảng sợ, không kịp phản ứng, trong lòng ngực liền thêm một vật gì đó lông xù xù, tiếp theo trên mặt liền ngứa, một cái lưỡi ướt dầm dề nhiệt tình liếm vào mặt của anh, Trần Lâm tập trung nhìn vào, lúc này mới phát hiện trong lòng ngực là một con chó, “Gâu gâu!”

Con chó lớn tiến đến cái cổ cùng trên mặt Trần Lâm ngửi ngửi, không biết vì cái gì cao hứng mà vẫy vẫy cái đuôi, Trần Lâm thực thích động vật nhỏ, nhưng đột nhiên bị một con chó lớn như vậy nhào vào trên người, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi, “Lý Sùng mau đem con chó của cậu ôm đi!”

Bên cạnh Lý Sùng nhin không được cười nhẹ, giơ tay sờ sờ đầu con chó, “Lâm Lâm thực thích anh.”

“..... Đợi chút, cậu gọi nó là gì?” Mặt Trần Lâm lập tức tái đi một nửa.

Lý Sùng đương nhiên cong cong môi, “Kêu Lâm Lâm a, dễ nghe không, em thích cái tên này, có phải không Lâm Lâm.”

Hắn giơ tay sờ sờ đầu con chó trắng, “Lâm Lâm” cao hứng mà “Gâu” một tiếng, hai móng trước đáp ở trên vai Trần Lâm, lộ ra hai cái móng mập mập màu phấn hồng.

“.....” Lần này cả khuôn mặt Trần Lâm hoàn toàn tái rồi

Lý Sùng, con mẹ nhà cậu!

Hết chương 94.

166. Chương 95-1

Từ sau khi Lý Sùng mang theo con chó trắng vào ở nhà Trần Lâm, mỗi ngày qua đi liền trở nên gà bay chó sủa.

Trần Lâm vốn dĩ cân nhắc lão mẹ sẽ gọi điện kiểm tra, sáng sớm hôm sau sẽ đuổi gia hoả này đi, nhưng ai ngờ đến Lý Sùng giống như là muốn uy hiếp anh, mỗi khi anh mở miệng gia hoả này sẽ lập tức dùng lý do công khai để uy hiếp anh.

Trần Lâm tức giận đến đầu cũng đau, nhin không được trừng hắn, “Hai ta có quan hệ cái rắm, cậu cho rằng miệng của cậu vừa nói người khác sẽ tin tưởng sao?”

Lý Sùng hơi hơi mỉm cười, ngồi ở trên sofa một bên ăn trái cây một bên xem tin tức, không chút nào coi bản thân là người ngoài, “Không tin không quan trọng a, cùng lắm đem ảnh hồi nhỏ cùng chúng ta đưa ra, trúc mã nhiều năm như vậy, bọn họ không tin cũng không được.”

Trần Lâm bị trình độ không biết xấu hổ của hắn làm cho sợ ngấy người, nhất thời không biết nói cái gì, “Cậu điên rồi đi, cậu trước kia chính là con gái, nếu như cậu thật sự công khai bức ảnh cũ, không cần tôi động thủ, người đại diện cũng sẽ trực tiếp xé cậu thành tám mảnh.”

Lý Sùng ngồi dậy, lộ ra bả vai rắn chắc tinh tráng, cười nhạo một tiếng, “Ai nói với anh em muốn công khai những cái đó? Trong tay em còn có hình ảnh năm đó anh ngủ em hôm trộn anh, khi đó em mặc chính là nam trang.”

“Lý Sùng con mẹ nhà cậu! Đem ảnh chụp giao ra đây!”

Trần Lâm không thể nhịn được nữa, nhấc chân liền đá, Lý Sùng vẫn không nhúc nhích ngồi tại chỗ, hoàn toàn không có ý tứ tránh né, giờ tay ấn thiết bị truyền tin trên màn hình nói, “Anh, em đang bị thương a, nếu như anh muốn đánh người, em cũng vô pháp đánh trả, nhưng nếu như ngón tay em run đem ảnh chụp của hai chúng ta phát ra ngoài, cho dù là công khai tình yêu, dù sao em đã sớm muốn làm như vậy, không bằng anh trai thành toàn cho em đi.”

“.....” Thái dương Trần Lâm thỉnh thoảng nhảy lên, nhìn gương mặt anh tuần lại thiếu đánh của Lý Sùng, thật là hận không thể đánh vào miệng tên này, năm đó nhất định là đầu anh bị nước vào đôi mắt bị mù, mới có thể cảm thấy Lý Sùng là đóa bạch liên thanh thuần không làm ra vẻ.

Kỳ thật gia hỏa này hoàn toàn cách biệt với bốn chữ “Đơn thuần vô hại”, hắn chính là một người có tâm cơ, từ nhỏ đến lớn đều là như thế này.

Chính mình năm đó bị hắn làm cho đầu óc choáng váng, bị hắn lừa nhiều năm như vậy cũng không biết, quả nhiên là sắc đẹp dễ lừa người.

Nghĩ đến đây, Trần Lâm xoay người rời đi, vì thế mỗi lần quyết định đem gia hỏa này đuổi đi đều không giải quyết được gì, Lý Sùng lại càng thêm chẳng biết xấu hổ tiếp tục ở lại, mỗi ngày trải qua vui vẻ thoải mái, thậm chí đem đồ vật trước kia đều dọn tới trong nhà Trần Lâm.

Lý Sùng diện mạo anh tuấn, lại là minh tinh nổi tiếng, ngay từ đầu mới vừa vào ở, vì giả bộ ngoan ngoãn còn có chút thu liễm, hiện giờ nắm giữ nhược điểm uy hiếp Trần Lâm, hoàn toàn không kiêng nể gì tự mình thả bay, quần áo, giày, trang sức..... liên tục mua cái mới như vậy hắn còn không thỏa mãn, mỗi ngày vẫn để cho người đại diện mua quần áo, hơn nữa một khi mua chính là hai bộ, nói rằng muốn cùng Trần Lâm mặc đồ tình nhân.

Hôm nay Lý Sùng đứng ở trước gương sửa sang lại kiểu tóc, Trần Lâm nhìn trong nhà cơ hồ bị nhét đầy đồ vật của hắn, ngoài cười nhưng trong không cười trào phúng nói, “Nha, ở không chán rồi rốt cuộc muốn đi ra ngoài kiếm tiền? Cậu mau chóng đi đi, mỗi ngày ăn vạ ở nơi này của tôi không đóng phim không chạy show, tôi sắp không nuôi nổi cậu rồi.”

Lý Sùng bật cười một tiếng, tiếp tục sửa sang lại mái tóc, “Ai nói với anh em muốn ra cửa, em đang nghĩ phép do tai nạn lao động mà.”

Vừa nghe lời này, Trần Lâm nhú mày, “Nếu không ra khỏi nhà, cậu lại giống như khổng tước mỗi ngày trang điểm làm gì? Muốn tôi nói cậu thật đúng là có tâm thiếu nữ, như thế nào lại đầu thai làm đàn ông.”

Lý Sùng so với Trần Lâm cao hơn nửa cái đầu, ra vẻ then thùng che mặt, “Chán ghét, người ta mỗi ngày trang điểm còn không phải là vì sắc dụ anh sao, em biết anh thích khuôn mặt này của em.”

Trần Trùng một hơi không lên được thiếu chút nữa sặc chết, gương mặt đỏ ửng ha ha hai tiếng, “Nếu như cậu có thể chặt đứt cây gậy bên dưới, không chừng tôi sẽ thích gương mặt của cậu.”

Lý Sùng rũ tay xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn tinh xảo hoàn toàn không bởi vì lời này giận dữ, ngược lại thấp giọng cười, “Hiện tại không thích không quan trọng a, một ngày nào đó em sẽ khiến cho anh thích cây gậy phía dưới của em.”

“Thôi đi.” Trần Lâm biến sắc, phanh một tiếng đóng sầm cửa lại, không muốn phản ứng cái tên tự mình đa tình này.

Mỗi ngày cứ như vậy lung tung rối loạn qua hơn nửa tháng.

Hôm nay buổi tối, Trần Lâm từ phòng thí nghiệm trở về đã gần rạng sáng, trong phòng Lý Sùng một chút động tĩnh đều không có, chắc là hắn đã ngủ.

Không nhìn thấy hắn, Trần Lâm trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, gần đây một đoạn thời gian mỗi ngày phải đối diện gương mặt quen thuộc của Lý Sùng, trái tim của anh thật sự có điểm không chịu nổi.

Kỳ thật từ ngày đó gặp lại Lý Sùng, nội tâm của anh không có bình tĩnh như bề ngoài, dù sao Lý Sùng cũng là người duy nhất anh thích từ nhỏ đến lớn, tuy rằng bị lừa thật sự có chút thảm thiết, thế nhưng tình cảm lúc trước thật sự không có cách nào xoá bỏ.

Nằm ở trong lòng ngực anh vẫn là em gái Lý Sùng, cười ngọt ngào gọi anh là ca ca, dưới ánh hoàng hôn hôn trộm lên đôi môi anh...

Vô số ký ức ở trong đầu quanh quẩn, đôi mắt màu xanh xám thâm thúy gần trong gang tấc, làm trái tim Trần Lâm từng đợt rung động.

Nước ảm theo tóc trượt xuống dưới, trong phòng tắm sương mù bốc lên, Trần Lâm tát nước lên mặt, xoá bỏ hình ảnh đôi mắt màu xám kia, tiếng nước ào ào che dấu hết thảy, anh không nghe được phía sau truyền đến âm thanh mở cửa.

Trong lúc anh không hề phòng bị, một đôi tay đột nhiên từ sau lưng ôm lấy anh, Trần Lâm hoảng sợ, giơ tay cho người kia một quyền, chỉ nghe sau lưng truyền đến “ngô” một tiếng kêu rên, cánh tay kia vẫn cứ ôm chặt anh không buông ra.

Nghe được thanh âm, Trần Lâm đột nhiên nhú mào, “Lý Sùng?”

Anh vừa muốn quay đầu lại, Lý Sùng lại đem đầu để ở trên bả vai anh, giống như con khuyển cỡ lớn thấp giọng nói, “Anh, anh đánh em đã chết.....”

Lúc này toàn thân Trần Lâm không có gì che chắn, đột nhiên bị Lý Sùng ôm lấy, lập tức lông tóc đều dựng thẳng lên, “Cậu như thế nào vào được, nhanh lên rút đi!”

Anh giờ tay muốn giãy giụa, Lý Sùng lại gắt gao không cho anh nhúc nhích, nước ảm từ đỉnh đầu rơi xuống, môi Lý Sùng dán vào vành tai anh thấp giọng nói, “..... Đừng đuổi em đi, để em ôm anh trong chốc lát.”

Toàn thân Lý Sùng đã sớm bị nước ảm xả xuống, cơ ngực cùng cánh tay rắn chắc xuyên thấu qua quần áo, gắt gao dán ở phía sau lưng anh, mà anh lại giống một con tôm nấu chín, cả người phiếm hồng không chỗ nào che giấu, trong lúc nhất thời Trần Lâm vừa giận vừa thẹn, dưới tình thế cấp bách, nâng khuỷu tay đánh vào ngực Lý Sùng.

Lý Sùng tựa hồ sớm có phòng bị, lập tức đè lại cánh tay anh, đem anh đi đẩy lên trên tường đối diện, tiếp theo nụ hôn cực nóng liền theo cổ Trần Lâm hạ xuống xương bả vai.

“Con mẹ nó..... Rốt cuộc cậu muốn làm gì! Buông tay!”

Trần Lâm đột nhiên run lập cập, toàn thân như là bị thả một ngọn lửa, dùng hết toàn lực đột nhiên đẩy Lý Sùng ra, hoảng loạn cầm lấy khăn tắm bên cạnh bao lấy chính mình.

Lý Sùng lắc lư vài cái, rũ đầu lau nước dính trên mặt, trong lúc Trần Lâm muốn trốn đột nhiên bắt lại cánh tay anh, “Trần Lâm..... Em rất nhớ anh.....”

Lần đầu tiên hắn gọi ra cái tên này, thanh âm khàn khàn trầm thấp, nghe tới còn có chút không quá tỉnh táo, khoảng cách gần như vậy làm Trần Lâm ngửi thấy được mùi rượu trên người hắn, tức khắc hơi hơi nhăn mào, “Cậu say rồi thì về phòng khách ngồi chờ đi, đừng ở đây nói lung tung.”

Nói xong lời này, anh vung cánh tay, giống như muốn trốn chặt vật chạy ra bên ngoài, ai ngờ đến Lý Sùng bị anh đẩy như vậy, thế nhưng lão đảo một chút trực tiếp ngã ở trên mặt đất, đụng vào bồn rửa tay bên cạnh, nửa ngày không có dậy.

Trần Lâm hoảng sợ, anh căn bản không dùng sức, Lý Sùng như thế nào lại ngã nghiêm trọng như vậy, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, “Uy, cậu làm sao vậy.”

“Anh.....” Lý Sùng giờ tay nắm lấy cổ tay anh, “Em đau.....”

Hai chữ làm trái tim Trần Lâm đột nhiên rụt một chút, “Đau chỗ nào vậy, tôi nhìn xem.”

Anh cúi người tiến lên muốn đem Lý Sùng nâng dậy, ai ngờ đến gia hỏa này giống như rót chì, dưới chân trơn trượt lại ngã xuống đất một lần nữa, thuận thế giơ tay gắt gao ôm lấy anh.

Đóng nước ầm trong phòng tắm sương mù dần dần tiêu tán, độ ẩm cũng giảm xuống, lúc này Trần Lâm mới nhận thấy được nhiệt độ trên người Lý Sùng không giống bình thường, trong lòng anh nhảy dựng, “Cậu..... Phát sốt?”

“..... Không có.” Lý Sùng lắc đầu, đầu để ở trên bờ vai của anh vẫn không nhúc nhích.

Trần Lâm giơ tay sờ trán của hắn, lập tức nóng nẩy, “Nóng như vậy còn nói không phát sốt!? Cậu làm sao vậy, nóng như vậy còn chạy vào phòng tắm, có phải đầu bị nước vào hay không?”

“Em không có việc gì..... Anh ôm em một lát sẽ tốt.”

Lý Sùng ngồi ở trên mặt đất đá cẩm thạch ướt đầm dề, mái tóc màu nâu dán trên gương mặt trắng bệch, đôi mắt màu xanh xám kia hơi rũ xuống, đôi môi hơi mỏng đã không có bất luận huyết sắc gì.

Trần Lâm hít sâu một hơi, “Đi, tôi dẫn cậu đi xem bác sĩ, cậu như vậy không được.”

“Anh còn không phải là bác sĩ..... Anh xem cho em không được sao.” Lý Sùng lúc này còn không quên nói giỡn, vừa ngẩng đầu, ánh đèn phòng tắm chiếu vào cái bóng Trần Lâm.

Hắn vẫn luôn thích đôi mắt màu hổ phách của Trần Lâm, còn có gương mặt kia thoát nhìn không dễ tiếp xúc trên thực tế lại nhu hoà ngoài ý muốn, hắn thở dài, đem đầu chôn vào bụng Trần Lâm, cảm thấy bản thân càng thêm choáng váng.

Bộ dạng của hắn giống như con cầu lưu lạc bị người ta vứt bỏ giữa ngoài trời mưa, làm Trần Lâm dù cho có lạnh lùng đến mấy cũng không thể bỏ qua được, hưởng hồ trái tim của anh vốn dĩ mềm mại giống như miếng đậu hũ.

Thở dài một hơi, anh dùng sức khiêng Lý Sùng vừa cao vừa lớn, lão đảo đi đến phòng khách, Lý Sùng bị sốt, bắt đầu nói mê sảng, “..... Đừng đuổi em đi..... Anh, em thật sự hối hận..... Đừng để cho em không nhìn thấy anh.....”

Một câu giống như uy hiếp Trần Lâm, anh chỉ cảm thấy ngón tay đều hơi phát run, ở trong phòng khách đứng một hồi lâu mới nhấp môi đem Lý Sùng đỡ tới phòng mình.

Lấy ra khăn lông cùng quần áo tắm rửa, anh đem Lý Sùng lột sạch, đem người nhét vào ổ chăn thật dày, lại lấy thuốc cho hắn uống, Lý Sùng rốt cuộc an tĩnh, thế nhưng trước sau lại không chịu buông tay ra.

Mặc dù thay đổi quần áo trên người cái tên này vẫn cứ mang theo mùi rượu, Trần Lâm liếc mắt nhìn hắn,

giơ tay xoa xoa thái dương.

Khó trách gia hỏa này hôm nay phản ứng không đúng, phát sốt còn uống rượu, quả thực là không muốn sống nữa.

Thế nhưng hắn uống rượu hay không có liên quan gì đến mình? Hắn đường đường là một người đàn ông, không phải con gái nũng nịu, ngay cả bản thân cũng không chiều cổ tốt, sinh bệnh cũng là xứng đáng.

Trần Lâm ở trong lòng nói thầm một tiếng, nhìn thoáng qua Lý Sùng nhắm mắt lại cảm thấy chính mình lại một lần nữa đầu bị nước vào, gạt tay hắn ra đang muốn đi, Lý Sùng lại gian nan mở đôi mắt ra.

Trần Lâm nhanh chóng chuẩn bị tâm lý, đang chuẩn bị châm chọc vài câu, lại phát hiện thần sắc Lý Sùng mơ mơ màng màng, căn bản là không có thanh tỉnh, trong miệng vẫn luôn mê sảng nói liên tục, liều mạng bắt lấy đôi tay anh, đôi mắt đỏ lên nói, “..... Em đi nhiều năm như vậy rồi, lần này trở về..... Anh, em thật sự không muốn trốn nữa.....”

Trần Lâm nhấp miệng, có chút không hiểu ý tứ của hắn, “Cậu trốn cái gì, có trở về không là chuyện của cậu, liên quan gì đến tôi.”

Đáng tiếc Lý Sùng đã nghe không được chuyện đó, tiếp tục lảm bảm tự nói, “..... Đã mười hai năm, em không dám về mẫu tinh, cũng không dám lưu lại Thương Kiếm, em sợ anh thấy em sẽ giận dữ, cho nên em phải trốn tránh anh, anh không thấy em hẳn là sẽ vui vẻ rất nhiều.....”

“Nhưng em cũng là con người a, em không thể lựa chọn thân phận, là nam hay là nữ em cũng không thể khống chế, em đi nhiều năm như vậy rồi, mỗi ngày đều nhớ đến anh, chính là em không có dũng khí trở về tìm anh.....”

Lời này mỗi câu mỗi chữ đều chọc vào trái tim Trần Lâm, làm cho lồng ngực anh từng đợt co rút, há miệng, trong mắt lộ ra thần sắc không dám tin tưởng, “Lúc trước cậu đột nhiên rời mẫu tinh..... Là vì trốn tôi?”

Lúc trước bởi vì thân phận cầm kiếm giả của tên này, bọn họ đã cãi nhau một trận, ngày đó là sinh nhật mười tám tuổi của Lý Sùng, nhưng ngày hôm sau hắn liền biến mất vô tung vô ảnh, giống như là đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian, không bao giờ thấy bóng dáng.

Anh đi khắp nơi hỏi những người biết tung tích của Lý Sùng, thế nhưng ngay cả nhà họ Lý cũng nghĩ con trai út vừa lấy được giấy thông báo trúng tuyển của trường quân đội liền thôi học rời nhà trốn đi.

Thiên hạ to lớn, thế nhưng anh hoàn toàn cùng Lý Sùng mất đi liên hệ.

Cho đến ngày hôm nay Trần Lâm đều nhớ rõ ngày đó bọn họ cãi nhau, Lý Sùng thay đổi tóc dài cùng váy, ăn mặc một thân trang phục thể thao nhanh nhẹn sạch sẽ, mang theo một đầu tóc ngắn gọn gàng đứng ở trước mặt anh, dùng đôi mắt màu xanh xám kia nhìn chăm chăm anh gần từng chữ, “Anh, nếu như anh

không tiếp thu thân phận của em, em sẽ rời đi để cho anh không bao giờ thấy em được nữa.”

Ngày hôm sau cái tên buông lời hung ác quả nhiên bỏ chạy, hơn nữa còn biến mất mười hai năm.

Chuyện này Trần Lâm ghen suốt mười hai năm, anh tức giận nhất không phải Lý Sùng là cầm kiếm giả, mà là cậu ta lừa anh suốt mười tám năm, thậm chí ở một khắc cuối cùng còn lừa anh.

Nhưng hiện tại kẻ lừa đảo này lại nói, lúc trước rời đi là vì anh.

Thật nực cười a.....

“Cậu trốn tôi làm gì, tôi còn có thể ăn cậu sao?” Trần Lâm gắt gao nắm chặt tay, hận không thể đánh tỉnh con sâu rươi trước mắt.

Lý Sùng mờ mịt nhìn trần nhà, cả người vẫn không tỉnh táo, “Đúng vậy..... Em vì cái gì muốn trốn anh, em trốn anh làm gì?”

Nỉ non đến cuối cùng hẳn đột nhiên tự giễu nhẹ nhàng nở nụ cười, “Không phải bởi vì em là người nhát gan, Lý Sùng mà con mẹ nó là người nhát gan!”

“..... Em quá sợ hãi..... Nhưng cái gì em cũng làm không được, kỳ thật em đã sớm muốn nói cho anh em là nam, nhưng em biết người anh thích chính là em gái Sùng Sùng, căn bản không phải em..... Em sợ một khi nói thẳng ra anh sẽ rời đi, đành phải nói dối anh, lừa mình dối người hy vọng đến năm mười tám tuổi.”

“Em cho rằng mười tám năm cũng đủ làm anh thích em, chẳng sợ em là..... Nam nhân, hay là cái cầm kiếm giả, nhưng ngày đó khi em có đủ dũng khí đứng trước mặt anh, ánh mắt của anh..... quá lạnh, giống như nhìn một người xa lạ, thì ra Trần Lâm ca ca em thích, luôn nhìn em nở nụ cười, nhưng ngày đó anh nhìn em tựa như nhìn một con quái vật.....”

“Em lập tức luống cuống, giả bộ trấn định nói lời tàn nhẫn, thậm chí cũng không dám nhìn anh một liếc chạy đi, anh..... Em là người nhát gan, em bị anh chiều hư, em không thể tiếp thu anh dùng ánh mắt như vậy nhìn em, cũng không muốn làm cho anh nhìn thấy em chỉ cảm thấy ghê tởm, cho nên em giống như giống cái nhu nhược chạy trốn, thực buồn cười đúng không?”

Đầu ngón tay Trần Lâm hơi hơi phát run, ngồi tại chỗ, đầu ầm ầm vang lên, ”..... Nếu lúc trước chạy thoát, vì cái gì hiện tại lại về?

Hơn nữa rõ ràng biết anh, lại vì cái gì cố ý làm người xa lạ chạy tới phòng khám của anh, còn nói những lời kỳ kỳ quái quái đó? Nếu đã rời đi, cần gì phải mười hai năm xa cách lại một lần nữa trở lại quấy nhiễu sinh hoạt của anh?

Nhưng lời này chưa kịp hỏi ra, Lý Sùng uống thuốc hạ sốt đã nặng nề ngủ, không còn có trả lời vấn đề anh, thế nhưng trước sau gắt gao nắm chặt tay anh, không cho anh một cơ hội rời đi.

Trần Lâm phí công phu nửa ngày cũng không có thể tránh thoát gông cùm xiềng xích của hắn, ngẩng đầu nhìn gương mặt tái nhợt của tên này, nhớ đến bệnh tình của hắn, cũng không rời đi, ghé vào mép giường không biết như thế nào liền nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Một giấc này ngủ thật sự trầm, trong lúc tiếng chuông báo thức vang lên, ngoài cửa sổ ánh sáng đã chiếu vào.

Anh giơ tay xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, giơ tay tìm thiết bị truyền tin đặt ở bên gối, lại chạm được một thân thể ấm áp, anh ngậy ra một lúc, đột nhiên mở to mắt, thình lình nhìn thấy Lý Sùng đang nằm bên cạnh mình ngủ ngon.

Trần Lâm không hiểu ra sao, thiếu chút nữa cho rằng chính mình đang nằm mơ, vừa muốn ngồi dậy lại phát hiện trên eo mình có một cánh tay cứng như thép, mà chủ nhân cánh tay bởi vì động tĩnh người bên cạnh nhú mày, kéo anh ôm vào trong lồng ngực, thế nhưng vẫn không có ý tứ tỉnh lại.

Đây là tình huống như thế nào!?

Đầu Trần Lâm vang lên ong ong, vội vàng nhìn vào trong chăn, may mắn anh còn ăn mặc quần áo.....

Hết chương 95-phần 1.

167. Chương 95-2

Nhưng anh thế nào lại ngủ ở trong lồng ngực Lý Sùng, tối hôm qua rõ ràng anh ghé vào một bên giường ngủ, như thế nào vừa mở mắt liền chạy tới trên giường, động tĩnh lớn như vậy sao anh lại không thể cảm giác được!

Suy nghĩ lung tung rối loạn giống như tắc đường ngăn chặn đầu anh, Trần Lâm ngồi ở nơi đó, hoàn toàn quên mất phản ứng, mà lúc này thiết bị truyền tin còn vang lên, anh thở hắt ra, lặng lẽ dịch khỏi cánh tay Lý Sùng trên người mình, giống như trộm chạy xuống giường, cầm thiết bị truyền tin chạy khỏi ban công.

Dãy số biểu hiện chính là Yến Thù Thanh, nhưng người gọi lại là Cận Hằng, sáng sớm nhận được điện thoại của “Diêm Vương gia”, Trần Lâm có chút run sợ.

“Một giờ sau tôi sẽ mang Thù Thanh đến phòng khám của cậu kiểm tra, chuẩn bị sẵn sàng.”

Một câu ngắn gọn giống như muốn xé xác điện thoại, khóe miệng Trần Lâm run rẩy vài cái, nhin không được hỏi, “Tôi nói Cận thượng tá, anh nói phong chính là vũ, cũng không hỏi hôm nay tôi có khách hẹn trước hay không, giả sử hôm nay tôi không kiểm tra được cho Thù Thanh thì làm sao bây giờ?”

“Nga, vậy cậu hôm nay có hẹn trước sao.”

Trần Lâm nhin không được nhìn trời trợn trắng mắt, “Không có.....”

“Vậy cậu còn hỏi cái gì?” Âm thanh lạnh lùng của Cận Hằng từ ống nghe truyền đến, Trần Lâm cảm thấy bản thân không thể nói chuyện với vị Diêm vương gia này đang muốn mở miệng, ống nghe đột nhiên truyền đến âm thanh Yên Thù Thanh, “Cận Hằng anh lên lút trốn ban công làm gì đấy, anh đã mua táo chưa?”

“Quyển Quyển thích ăn quả táo hình con thỏ nha.”

Thanh âm Quyển Quyển cũng từ bên trong truyền đến, Cận Hằng lập tức trả lời, “Mua rồi, em đừng nhúc nhích, để anh bỏ táo giúp em, đừng để tay bị thương, thằng nhãi ranh con ăn làm cái gì, quả táo là mua cho ba ba con ăn, con không được ăn vụng.”

Giọng điệu thê nô của Cận thượng giáo trong điện thoại khiến người ta không dám nhìn thẳng, thế nhưng nói chuyện cùng Trần Lâm lại là bộ dạng hung thần ác sát, “Được rồi không cùng anh nhiều lời, Thù Thanh muốn ăn táo, nhớ rõ chuẩn bị dụng cụ.”

Nói xong không đợi Trần Trùng mở miệng, Cận Hằng “Bang” một tiếng liền cắt đứt điện thoại.

“Thê nô thành như vậy, không cứu được!”

Trần Lâm mắt trợn trắng, cảm thấy bản thân đã chịu một vạn điểm thương tổn, thở ngắn than dài đi vào phòng ngủ, Lý Sùng còn nặng nề ngủ.

Cái tên này mở mắt ra là ác ma, nhắm mắt lại rất đẹp có vài phần tiên khí không dính khói lửa phàm tục, đây là đánh giá của người hâm mộ, Trần Lâm không biết như thế nào nghĩ tới từ này, nháy mắt cảm thấy bản thân ghê tởm quá sức, còn là nhin không được nhìn chăm chăm gương mặt này của hắn.

Nghĩ đến đêm qua tên kia gục ở trên người anh, trên mặt Trần Lâm lại có chút nóng lên, gơ tay sờ sờ cái trán của hắn, xác nhận không nóng, liền lặng yên không một tiếng động mặc xong quần áo chạy đến phòng khám.

Cửa phòng “Răng rắc” một tiếng đóng lại, lúc này Lý Sùng chậm rãi mở mắt, nhìn chăm chăm bóng dáng rời đi của Trần Lâm, trong đôi mắt màu xanh xám hiện lên thần sắc sâu thẳm.

Trần Lâm cơ hồ chạy trốn rời khỏi nhà, căn bản không dám nhớ đến chuyện hôm qua, lúc này tới phòng khám rồi, cảm giác bình tĩnh trở lại mới cảm giác được khốn đốn mỗi m刻.

Đêm qua bận rộn chiều cổ Lý Sùng, anh ngủ thật sự quá muộn, lúc này mắt thấy chưa đến thời gian hai vợ chồng Yến Thù Thanh hẹn trước, liền thừa dịp sáng sớm cơ hồ không có chuyện gì, chui vào phòng khám bên cạnh.

Lúc này hộ sĩ đều ở phía trước đài trực ban, toàn bộ khu trị liệu một người đều không có, Trần Lâm nhìn ghế sofa trong phòng khám, chạy đến nằm xuống, bất tri bất giác liền ngủ.

Mơ mơ màng màng, anh như là về tới năm ấy mười bảy tuổi, mặt trời chiều lặn về phía tây, ánh nắng chiếu đầy trời, anh cùng Lý Sùng nắm tay sóng vai đi ở trên đường về nhà, lúc này Lý Sùng dừng lại bước chân, hôn lên bờ môi của anh.

Hết thấy đều tốt đẹp giống như trong trí nhớ, nhưng em gái Sùng Sùng tóc dài phiêu phiêu, lại biến thành Lý Sùng cao lớn đỉnh đặc, đôi mắt màu xanh xám sâu thẳm tựa như biển khơi, thẳng tắp đâm vào đôi mắt của anh, một đôi cánh tay tinh trắng ôm lấy cổ anh, hai mảnh đôi môi cực nóng ý đồ xâm lược mười phần gắt gao cắn bờ môi của anh.

Hết thấy đều rất thật như vậy, ngay cả hô hấp cực nóng phun ở chóp mũi đều chân thật đáng sợ.

Lúc này một cái đầu lưỡi buống bình lại cường thế cạy ra đôi môi của anh, xúc cảm đôi môi ma sát cùng lực đạo bám vào trên cổ, làm Trần Lâm lập tức mở hai mắt, tiếp theo bỗng nhiên đối diện một đôi đồng tử xanh xám, giống y như đúc trong mộng!

“!”

Trần Lâm đột nhiên mở to hai mắt, Lý Sùng thấy anh tỉnh rồi, hơi hơi câu lên khóe miệng, đem anh ấn ở trên ghế sofa hôn càng thêm dùng sức.

“Ngô!” Trần Lâm kêu lên một tiếng, trở mắt một hồi lâu mới đột nhiên giơ tay đẩy hất ra, “..... Lý, Lý Sùng!? Tại sao cậu lại ở chỗ này?”

“Anh ở đâu đương nhiên em sẽ ở đó.”

Lý Sùng cười cười, tiếp tục cúi đầu hôn tới, Trần Lâm quay đầu đi, lập tức phản ứng lại đây, “..... Cậu nghe lén điện thoại của tôi?”

“Sao có thể nói là nghe lén, anh cùng em ở chung một phòng, em lại không phải kẻ điếc đương nhiên có thể nghe thấy.”

Lý Sùng gắt gao ôm anh, đầu ở trên mặt Trần Lâm cọ cọ, cần lỗ tai của anh nghen ngào nói, “Chuyện hôm qua anh không quên đi? Em cũng không quên, chuyện của chúng ta chưa được giải quyết, sáng sớm anh liền đi rồi, em cũng chỉ có thể đuổi tới nơi này tới.”

Nhắc tới chuyện ngày hôm qua trong phòng tắm, còn có Lý Sùng mơ mơ màng màng nói những lời đó, trên mặt Trần Lâm có chút đỏ lên, tránh đi đôi mắt của hắn nói, “Chuyện ngày hôm qua làm sao? Tôi không nhớ rõ.”

“Anh lại khẩu thị tâm phi.” Lý Sùng một tay giữ cằm Trần Lâm, cường bức đối diện tầm mắt của hắn, “Ngày hôm qua em uống nhiều quá, nhưng ký ức vẫn còn, em nói rồi nói cái gì em còn nhớ rõ ràng, tin tưởng anh cũng không quên, nếu anh thật sự không thích em, ngày hôm qua căn bản không cần chiếu cố em như vậy, rõ ràng anh đối với em còn có cảm giác.”

Trần Lâm miễn cưỡng cười nhạo một tiếng, “Tôi là bác sĩ, đối là bất luận một người khác tôi đều sẽ chiếu cố như vậy, cậu có thể đừng tự mình đa tình được không?”

“Nếu như cậu đã biết hôm qua những lời cậu nói ra đều là mê sảng, cũng nên biết hai chúng ta đã tách ra mười hai năm, cũng đã thành người lớn rồi, huống chi lúc trước hai chúng ta đều nhỏ, cũng chỉ là trò chơi trẻ con mà thôi? Cậu hiện tại là đại minh tinh, tôi cũng có sinh hoạt của mình, hai ta bất quá là người xưa gặp lại, nhắc lại chuyện trẻ con trước kia không chừng còn cảm thấy buồn cười.”

Lời này làm cho đồng tử Lý Sùng chợt co rụt lại, hắn không thể tin được Trần Lâm

trước mắt cùng người ngày hôm qua cẩn thận chiếu cố hắn chính là một người, hắn nuông một ngụm nước bọt, gắt gao nhìn chằm chằm Trần Lâm nói, “Anh nói với em đây là chuyện trẻ con không cần để tâm? Anh không để tâm vậy vừa rồi vì cái gì đáp lại em, lúc em hôn anh, anh có cảm giác.”

“Trần Lâm, năm đó là em sai rồi, không nên đối gạt anh, em là người nhu nhược, nhưng giống như anh nói, hai ta lúc trước vẫn chưa thành thực, em không nên vẫn luôn trốn tránh vấn đề, lập tức chậm trễ nhiều năm như vậy, trước kia em không thể xác định trái tim của mình, cũng căn bản không dám xuất hiện khiến cho anh phiền chán, nhưng hiện tại em xác định, anh lại vì cái gì muốn trốn tránh? Anh hỏi một chút trái tim mình đi có phải anh còn thích em hay không?”

Lý Sùng từ khi bắt đầu xuất hiện chưa từng gọi anh là Trần Lâm, hắn vẫn luôn mang theo vẻ mặt tươi cười, nhưng hiện tại biểu tình lại là nghiêm túc cùng chấp nhất xưa nay chưa từng có.

Trần Lâm không khỏi cảm thấy hoảng hốt, đứa nhỏ mình nuôi từ nhỏ đến lớn đã như vậy, thích có ích lợi gì đâu, thương tổn đã tạo thành, bọn họ là đồng loại, hai cái cằm kiếm giả lúc trước cũng không thể ở bên nhau, hiện tại đã trải qua mười hai năm, từng người đã có cuộc sống tự lập, lại sao có thể có giao thoa gì.

Trừ bỏ là huynh đệ, bọn họ còn có thể thế nào đâu?

Trần Lâm gắt gao nhấp môi, một lát sau mới thấp giọng mở miệng, “Đúng vậy, cậu nói không sai, trò chơi

này tôi đích xác nghiêm túc, nhưng tôi nghiêm túc thích chính là em gái Sùng Sùng, không phải cậu, tôi thích chính là nữ sinh, cậu hiểu hay không?”

Một câu làm Lý Sùng đứng im tại chỗ, gắt gao nắm chặt nắm tay, qua đã lâu mới đột nhiên bật cười một tiếng, lau mặt nghẹn giọng nói, “..... Anh có phải còn đang trách em lúc trước vì trốn anh, không nói một tiếng liền rời đi nhiều năm như vậy?”

Trần Lâm nhìn đôi mắt xinh đẹp của hắn, trong lòng kỳ thật sợ hãi, Lý Sùng luôn là một bộ dạng phúc hậu, trên thực tế trong lòng lại có vô số tính toán, anh đã bị “Thiên chân thiện lương” này lừa nhiều năm như vậy, thật sự không biết lời hắn nói là thật hay là giả.

“Tôi tin cậu lúc trước rời đi là có nguyên nhân, nhưng cậu đi luôn thật sự chỉ là vì tôi sao? Cậu rời bỏ nhà, rốt cuộc là vì thoát khỏi gia đình trói buộc, bước lên con đường mình tinh, hay là đơn thuần không dám đối mặt với tôi, trong lòng cậu rõ ràng nhất.”

Một câu tựa như lưỡi dao, lập tức phá tan quan hệ của hai người, Lý Sùng đứng ở tại chỗ nửa ngày không nói gì, mà cuốn lên sóng to gió lớn cuối cùng lại một chút quy về bình ổn.

“..... Anh chính là xem em là người như vậy sao?”

Qua hồi lâu Lý Sùng mới nhẹ giọng nói ra lời này, ánh mắt của hắn làm Trần Lâm sợ hãi lại chưa xót, nhưng một câu anh cũng nói không nên lời.

“Em hiểu được.” Lý Sùng gật gật đầu, thậm chí lộ ra một mặt so với khóc còn khó coi hơn cười, nhìn chăm chăm gương mặt căng thẳng của Trần Lâm, đột nhiên tiến lên hung hăng hôn lấy bờ môi của hắn, tiếp theo cái gì cũng chưa nói xoay người biến mất ở ngoài cửa.

Đại môn “Phanh” một tiếng khép lại, phát ra một tiếng vang lớn, Trần Lâm sờ môi, dùng sức gỡ đầu tóc hỗn độn, đem chính mình chôn ở gối đầu, che đi biểu tình trên mặt mình.

Một hồi não loạn làm cho quan hệ của hai người phá tan tành, nhưng tới buổi tối, hai người lại không có bởi vậy mà để tâm, Lý Sùng cũng cứ mang theo bộ dạng cười ha ha không hề đứng đắn, tựa hồ phía trước ở phòng khám hết thấy đều là một hồi ảo giác.

Mỗi ngày tựa hồ về tới trước kia, Trần Lâm không có đuổi Lý Sùng đi, Lý Sùng cũng không đưa ra ý kiến rời đi, đối với chuyện ngày đó hai người im lặng không nhắc tới, hắn lại khôi phục thân sắc ngày thường, há mồm ngậm miệng đều là “Lâm Lâm ca ca”, không còn có thẳng hô tên Trần Lâm, đây là đoạn thời gian bình tĩnh nhất từ khi hai người gặp lại sau mười hai năm.

Nhưng hết thấy lại giống biển rộng bình tĩnh phía dưới sóng ngầm mãnh liệt, mặc dù hai người ai cũng không nói, trong lòng đều rất rõ ràng có thứ gì đó bọn họ khả năng rốt cuộc trở về không được.

Trước mặt bọn họ chỉ có hai con đường, đi phía trước một bước là nắm tay, phía sau chính là vực sâu, không ai nguyện ý lui về phía sau, cũng không ai nguyện ý lại lần nữa buông tự tôn thăm dò cảm tình của đối phương, cho nên bọn họ chỉ có thể giằng co như vậy, vẫn luôn không có kết quả.....

Trần Lâm mấy ngày nay tâm tình không được tốt, không chỉ là bởi vì cùng Lý Sùng giằng co, càng bởi vì phòng thí nghiệm bồi dưỡng kháng thể xuất hiện vấn đề rất lớn, nếu như việc này tiếp tục phát triển, toàn bộ phòng thí nghiệm gần một năm trả giá rất có thể sẽ đã trắng xe cát.

Đối với chuyện này quân bộ cao tầng cực kỳ coi trọng, lâu lâu liền tới thị sát, Trần Lâm làm người tổng phụ trách, gánh vác áp lực so bất luận người nào cũng lớn hơn, nhưng mặc dù là như vậy, anh hoàn toàn có thể về nhà, bởi vì vì rất nhiều chuyện đều là người phía dưới thao túng, căn bản không cần anh tự mình nhúng tay.

Nhưng tưởng tượng đến về nhà lại cùng Lý Sùng giả bộ huynh hữu đệ cung, anh càng thêm mỗi mết, thậm chí giống như trốn tránh, mỗi ngày buồn rầu phòng thí nghiệm, mặc dù có thời gian cũng không trở về nhà, cùng Lý Sùng càng là hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ.

Vì không cho bản thân tại thời khắc mấu chốt phân tâm, cũng vì làm chính mình hoàn toàn bình tĩnh, anh đã nửa tháng không có cùng Lý Sùng nói qua một câu, gửi qua một tin tức, Lý Sùng ngay từ đầu còn sẽ chủ động liên hệ anh, sau lại dứt khoát không hề liên hệ, bọn họ thành người xa lạ mặc dù ở chung một mái nhà.

Hôm nay, tế bào tới giai đoạn kiểm tra mấu chốt, chỉ cần thông qua cuộc kiểm tra này, vấn đề phía sau cơ hồ giải quyết dễ dàng, toàn bộ phòng thí nghiệm tựa như đại chiến, đều gắt gao mà ngồi xổm trước hạng mục thí nghiệm, căn bản không dám rời đi.

Tới thời gian ăn cơm, Trần Lâm cầm một phần bữa tối một bên nhìn chằm chằm động tĩnh khay nuôi cấy dụng cụ, một bên rót dịch dinh dưỡng vào miệng mình..

Lúc này không khí không có khẩn trương như vậy, mấy bác sĩ trẻ tuổi nhịn không được ghé vào cùng nhau nói chuyện phiếm, trong lúc bất quá, trong đó một cô gái đột nhiên la lên một tiếng, khiến mọi người xung quanh giật nảy mình.

“Lúc này rống lên làm gì vậy, hù chết mọi người rồi.”

“Các anh mau xem tin tức a, vừa rồi ở khu thành bắc đã xảy ra một vụ án vào nhà đả thương người, có bệnh nhân tâm thần chạy khỏi bệnh viện, đến khu dân cư, đả thương người.”

“Khu thành bắc?” Nghe thế ba chữ Trần Trùng lập tức ngẩng đầu lên.

Xung quanh mọi người lập tức nhớ tới, “Đúng vậy, Trần ca không phải anh sống ở thành bắc sao, má ơi, nơi đó nhiều dân cư như vậy, đừng nói anh sống ở nơi đó.”

Trần Lâm trong lòng nhảy dựng, nắm chặt thiết bị truyền tin trong tay vuốt ve vài cái, do dự có nên gửi tin tức cho Lý Sùng hay không.

Đang do dự, thiết bị truyền tin của mọi người đều vang lên, tin tức mới đưa tới, cô y tá vừa rồi la lên lần này trực tiếp hô lên, “Không phải đâu! Lần này vào bệnh nhân tâm thần thể nhưng là fan cuồng.”

Nói xong cô click mở tin tức video hiện trường hiện ra.

“..... Theo tin tức của cảnh sát, lần này vào nhà đả thương người án khả năng vì một ngôi sao họ L, hiềm nghi người này mang theo ba quả lựu đạn tự chế, trước mắt đã tạo thành năm người bị thương, hiện nay đã ẩn núp đến trong nhà cư dân, đang ở cùng cảnh sát tiến hành giăng co, tạm thời không thể xác định mục đích của người này rấy cục là gì?”

Cảnh sắc quen thuộc lập tức đâm vào đôi mắt Trần Lâm, “Nam tinh họ L” bốn chữ càng là làm cả người anh run lên, đầu thoáng chốc trống rỗng, không hề nghĩ ngợi trực tiếp chạy ra khỏi phòng thí nghiệm.

“Trần ca anh đi đâu vậy?”

Vài người vội vàng đuổi theo, thế nhưng đảo mắt đã nhìn không thấy bóng dáng Trần Lâm.

Lúc này đang là giờ tan tầm, hạn chế phương tiện giao thông, phi hành khí của Trần Lâm bị hạn chế hai giờ sau mới có thể sử dụng, nhưng giờ phút này lòng anh nóng như lửa đốt, một giây đồng hồ đều không muốn chờ đợi, trực tiếp chạy đến trên đường cái, ngăn lại một chiếc xe huyền phù, lập tức chui vào.

Tốc độ của xe huyền phù không thể so với phi hành khí, Trần Lâm lẫn ở đám người bên trong không ngừng gửi tin cho Lý Sùng

thành bắc khu đã xảy ra chuyện, cậu có sao không?

có fan cuồng đột nhập, cậu nhất định phải khóa kỹ cửa sổ ngàn vạn lần đừng ra ngoài

Lý Sùng cậu hiện tại rất cuộc thế nào, mau trả lời tin tức của tôi!

.....

Hết chương 95-phần 2.

168. Chương 95-3

Tin tức gửi đi như đá chìm đáy biển, theo xe huyền phù lắc lư lão đảo, trái tim Trần Lâm trầm xuống.

Nếu tin tức đã xác định là fan cuồng nhiệt gây ra, vậy nhất định là vì Lý Sùng, nhưng Lý Sùng ở trong nhà anh tổng cộng mới ở không đến hai tháng, hơn nữa vẫn luôn không có ra cửa công tác, tại sao fan lại tìm được nơi này.

Hiện tại trên người Lý Sùng có thương tích, người nọ trên người còn có thuốc nổ, vạn nhất hắn bị thương thì làm sao bây giờ.....

Trần Lâm không thể tiếp tục nghĩ, trong đầu ầm ầm vang lên, cổ tình huyền phù xe gặp phải tắc đường, dừng lại ở không trung căn bản không thể nhúc nhích.

Hắn chưa bao giờ có một khắc hận bản thân vì cái gì lại mua nhà cách xa bệnh viện như vậy, trong lúc này anh chỉ hận không thể mọc thêm cánh để bay về nhà thật nhanh.

Xe huyền phù thật vất vả chuyển tới khu thành bắc, ai ngờ đến lại gặp phải cảnh sát ngăn trở.

“Phía trước đã xảy ra nổ mạnh cùng sự kiện bất cóc, phi hành khí và xe công cộng không thể di chuyển được, đổi một phương hướng khác đi.”

Trong xe người nghị luận sôi nổi, mồm năm miệng mười chui vào lỗ tai Trần Lâm.

“Không nghĩ tới vụ này lại lớn như vậy, ngay cả giao thông cũng bị quản chế, hiện tại fan có phải có tật xấu hay không a, đuổi tới tận nhà thần tượng muốn cùng người ta đồng quy vu tận, lại nói ngôi sao họ L này rất cuộc là ai a, ở chỗ này ở lâu như vậy, chưa từng nghe nói qua nơi này có minh tinh a.”

“Ai biết được, thế nhưng xem cư dân mạng đồn ầm lên là ngôi sao họ L này là người mới nổi gần đây, bộ phim cậu ta tham gia đạt rating rất cao, rõ ràng chính là Lý Sùng a.”

”Fan cuồng còn cầm theo lựu đạn nữa, tôi nghĩ lần này gương mặt của Lý Sùng chắc không giữ được rồi,

“Huỷ hoại gương mặt là việc nhỏ, có thể giữ được mạng hay không đều khó nói.”

.....

Trần Lâm rốt cuộc không nghe nổi nữa muốn đi xuống, giơ tay vỗ vỗ cửa xe, “Sư phó, phiền toái mở cửa xe một chút, tôi muốn xuống xe.”

Cửa xe vừa mới mở ra, chỉ nghe “Oanh” một tiếng vang lớn, toàn bộ mặt đất đều chấn động theo, phía xa dâng lên khói đặc ngọn lửa màu cam nổi lên tận trời, xung quanh tiếng quát tháo trong nháy mắt hiện trường càng trở nên rối loạn.

Cảnh sát khẩn cấp sơ tán đám người cùng phương tiện giao thông, chuông cảnh báo vang lên, tiếng hét chói tai, tiếng nổ mạnh..... Làm tất cả mọi người hoảng sợ, trong xe huyền phù đã náo loạn, tất cả đều thúc giục tài xế chạy nhanh lái xe rời đi nơi này.

Trần Lâm trực tiếp nhảy xuống xe, chạy như điên về khói xe nổ mạnh, tới gần dân khu, một cảnh sát vội vàng ngăn anh lại, “Tiên sinh, phía trước đã xảy ra đại nổ mạnh, nơi này rất nguy hiểm, mong ngài lập tức rời đi.”

Trần Lâm từ túi tiền móc ra giấy chứng nhận, gấp giọng nói, “Tôi là bác sĩ bệnh viện quân bộ Trần Lâm, phía trên phải tôi tới chi viện.”

Cảnh sát chưa từng gặp qua người có quân hàm cao như vậy, trong lúc nhất thời cũng sững sờ đứng tại chỗ, vội vàng lấy ra thiết bị truyền tin nói, “Trần trưởng quan, tôi hiện tại liên hệ thượng cấp, nhận được chỉ thị sẽ mang ngài đi vào.”

“Chờ cậu lấy được chỉ thị người đều chết sạch!” Trần Lâm gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp đem giấy chứng nhận đưa vào trong tay cảnh sát, “Phía trên truy cứu thì nói tên của tôi ra.”

Nói xong lời này, anh đẩy cảnh sát ra lập tức vọt bên trong khói đen.

Hiện trường nổ mạnh một mảnh thảm thiết, khắp nơi đều là đất đá tứ lung tung, cảnh sát đứng ở trước một ngôi nhà bị sụp xuống, Trần Lâm vừa thấy đúng là cửa nhà anh, trong phút chốc huyết sắc trên mặt đều biến mất.

Tránh đi cảnh sát dưới lầu, anh từ một lối khác đi vào, hàng hiên khói đặc cuộn cuộn, căn bản không thấy rõ đường, anh cầm thiết bị truyền tin không ngừng liên hệ Lý Sùng, nhưng đầu kia điện thoại vẫn vang lên tiếng tút tút dài dòng.

“Lý Sùng anh vì cái gì muốn phản bội em, anh vì cái gì lại thích người khác!”

Tiếng gào rống điên cuồng từ giữa làn khói đặc truyền đến, loáng thoáng có thể nhìn thấy thân ảnh một người đàn ông cao gầy khô quắt, trong tay gã tựa hồ nắm chặt một lựu đạn đã mở chốt, một cái tay khác bóp cổ một người, tập trung nhìn vào rõ ràng là Lý Sùng đã lâm vào hôn mê.

Liếc mắt một cái này khiến cho Trần Lâm hung hăng run lập cập, mà kẻ điên kia còn đang cuồng loạn kêu gào không ngừng, “Mỗi ngày em đưa hoa cho anh, gửi cho anh nhiều tin tức như vậy, anh dựa vào cái gì không trả lời em!”

“Mỗi lời kịch của anh em đều đọc lâu lâu, bộ phim nào của anh em cũng nhớ kỹ, nhưng anh chưa từng có chú ý đến em, lại chạy đến nơi này ở cùng một gã đàn ông khác! Tại sao anh lại ghê tởm như vậy!”

Gã càng nói càng điên cuồng, tay nắm chặt chốt mở không ngừng múa may, đối với Lý Sùng hoàn toàn hôn mê vừa đánh vừa đá, “Con mẹ nó anh nói chuyện a! Có phải anh chỉ là ở chỗ này tá túc thôi không, chỉ cần anh nói cho em không có quan hệ với người đàn ông kia, em lập tức thả anh đi được không?”

Lý Sùng bị đánh trúng bụng, thân thể mất tự nhiên run rẩy vài cái, đầu vô lực rũ xuống, động tác này rõ ràng lấy lòng kẻ điên kia, chỉ thấy hắn đột nhiên khặc khặc cười điên cuồng, trong ánh mắt vẫn đục tràn đầy điên cuồng, “Anh gạt đầu có phải thừa nhận hay không? Em biết anh không có khả năng chú ý không đến em, em thích anh như vậy, nhưng mỗi ngày đều có người tranh đoạt anh với em, không bằng anh đi chết đi.”

“Chỉ cần anh chết, anh chính là của em, ha ha ha.....”

Gã gần như điên cuồng không biết từ chỗ nào đột nhiên móc ra một con dao, muốn đâm vào trái tim Lý Sùng, trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, Lý Sùng đột nhiên mở to mắt, một chân gạt ngã kẻ điên kia.

Kẻ điên không hề phòng bị, thật mạnh ngã trên mặt đất, “Anh..... Không phải ngất rồi sao?”

“Mày có tắt thở, lão tử cũng không ngất được.” Đôi mắt xinh đẹp của Lý Sùng âm lệ híp lại, hướng về phía người nọ hung hăng chính là một quyền, động tác sắc bén lại tàn nhẫn, hoàn toàn không giống ngày thường hi hi ha ha như vậy.

Hai người lao vào đánh nhau, kẻ điên hoàn toàn không phải đối thủ Lý Sùng, bị đánh liên tục bại lui, rút đao ra muốn đâm về phía Lý Sùng, lập tức làm mặt hắn bị thương.

Máu tươi lập tức chảy ra, kẻ điên lập tức kích thích đỏ mắt, cuồng loạn cười to nói, “Anh đánh chết em, em cũng sẽ kéo anh chết cùng! Dưới lầu tất cả mọi người đều phải chôn cùng chúng ta!”

Nói xong lời này, gã giơ tay ấn chốt lựu đạn muốn ném ra xa, Lý Sùng nhào lên đè lại tay gã, dao nhỏ cũng nháy mắt xuyên qua toàn bộ bàn tay hắn.

Kia kẻ điên ôm chặt Lý Sùng, lại đi ấn chốt mở, “Phanh” một tiếng súng vang lên, viên đạn bắn lại đây, sượt qua sườn mặt kẻ điên

Một kích không thành liền hoàn toàn mất đi cơ hội phản kích, trong lúc tất cả mọi người cho rằng nỗ lực không thể tránh được, kẻ điên đột nhiên run rẩy vài cái một đầu ngã quỵ trên mặt đất, rốt cuộc không thể ẩn xuống chốt mở.

Lúc này mọi người ngẩng đầu, mới phát hiện Trần Lâm không biết khi nào bò lên trên mái nhà, giờ phút

này trong tay anh đang nắm chặt một khẩu súng, ngực kịch liệt đập phồng đứng ở tại chỗ.

“Anh!?”

Lý Sùng sợ ngây người, chống thân mình muốn bò dậy, kết quả lại ảnh hưởng tới miệng vết thương.

Trần Lâm lúc này mới hồi phục tinh thần lại, đột nhiên chạy lên, một tay đem cả người Lý Sùng đầy máu ôm ở trong lòng ngực, chưa bao giờ có cảm giác may mắn như vậy, chỉ tùy tiện bắn một cái cũng trúng.

“Anh, sao anh lại tới đây! Nơi này có thuốc nổ, anh chạy đi nhanh lên, đừng ở chỗ nữa!”

Lý Sùng một phen đẩy ra Trần Lâm, trên mặt hoảng loạn xưa nay chưa từng có, nhưng Trần Lâm lại gắt gao ôm hân, hoàn toàn không có ý tứ buông tay.

Lúc này cảnh sát vọt lên, tổ phá bom cũng bắt đầu hành động, bọn họ mang đi kẻ điên cùng lưu đạn, cảnh sát nhìn hai người gắt gao ôm nhau, muốn nói lại thôi, do dự một chút rồi cuộc không có mở miệng, xoay người rời khỏi mái nhà.

Giờ phút này khói đen còn không có tản đi, toàn bộ hàng hiên đen nhánh một mảnh, Trần Lâm gắt gao nắm chặt quần áo Lý Sùng, một câu cũng nói không nên lời.

Lý Sùng cảm giác được thân thể anh run rẩy, trong lúc nhất thời trong lòng vừa lo vừa sợ, muốn giơ tay trấn an, lại phát hiện tay mình toàn là máu, chỉ có thể nhẹ giọng nói, “Anh, anh xem này em không phải rất tốt sao, không có việc gì, em thật sự không có việc gì.”

Gắt gao ôm lấy thân thể ấm áp, Trần Lâm lúc này mới cảm giác chính mình sống lại, nghĩ đến một màn vừa rồi trong lòng anh vẫn còn sợ hãi, nếu anh lại chậm một chút, hoặc là kia kẻ điên lại nhanh một chút, giờ phút này có phải Lý Sùng đã bị nổ thành mảnh nhỏ hay không.....

Trái tim kịch liệt mà nhảy lên, cảm giác sợ hãi tưởng chừng mất đi vẫn quanh quẩn trong lòng, làm cho ánh mắt anh đỏ bừng, hoàn toàn không thể tự hỏi bản thân.

Lý Sùng chưa từng gặp qua bộ dạng này của anh, lúc này hoảng hốt chân tay luống cuống, “Anh, anh đừng như vậy..... Anh giận dữ thì đánh em vài cái đi, chính là đừng làm em sợ, vừa rồi anh lao tới, làm cho trái tim em suýt chút nữa ngừng đập, tại sao anh lại ở đây?”

“..... Thiết bị truyền tin của cậu đâu?” Trần Lâm không có trả lời vấn đề của hân, ngược lại khàn khàn hỏi lại.

Lý Sùng ngây ra một lúc, theo bản năng giơ cánh tay lúc này mới ý thức được không có thiết bị truyền tin, “Em..... Không chú ý, khả năng lúc bị người nọ bắt cóc làm rối rồi.”

Trần Lâm gắt gao nhấp môi, lại không nói chuyện nữa, Lý Sùng sờ không rõ tâm tư của anh, nhưng nhìn đến Trần Trùng xuất hiện ở chỗ này, đại khái cũng đoán được anh vì cái gì sốt ruột, vội vàng giải thích nói, “Em không biết anh gọi cho em, lúc ấy tình huống quá khẩn cấp, nếu biết anh gọi cho em, em cho dù chết cũng sẽ không làm rơi ——”

Câu nói kế tiếp chưa nói xong, Trần Lâm liền giơ tay ngắt lời hắn, lẳng lặng nhìn chăm chăm đôi mắt màu xanh xám của Lý Sùng, đột nhiên không đầu không đuôi hỏi, “Năm đó cậu vì cái gì lại rời đi, lại vì cái gì làm mình tinh, cậu còn thiếu tôi một lời giải thích.”

Lý Sùng bị câu hỏi này làm cho ngây ngốc, hoàn toàn không nghĩ tới anh sẽ hỏi cái này, trong lúc nhất thời nói không ra lời, do dự thật lâu mới mở miệng, “..... Giải thích thì thế nào đây, anh căn bản không tin em.”

“Cậu nói tôi sẽ tin tưởng.”

“Nếu em nói em làm mình tinh là vì anh thì sao?” Lý Sùng trầm mặc trong chốc lát mới đột nhiên ngắt đầu, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm đồng tử màu hổ phách của Trần Lâm, nhẹ giọng nói, “Em là người có lòng tham lại ích kỷ, lúc trước em không dám đối mặt anh, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn, nhưng em lại sợ anh sẽ quên em, liền nghĩ nếu em làm mình tinh, có phải anh đi đến nơi nào cũng nhìn rõ em hay không?”

“Cho nên mấy năm nay em không dám về nhà, sợ cha mẹ oán em không làm việc đảng hoàng, ép buộc em đi trường quân đội, em chỉ có thể liều mạng nỗ lực, đứng ở chỗ có thể nhìn thấy, đáng tiếc.....”

Nói tới đây, hắn cười khổ một tiếng, lộ ra biểu tình chua xót, “..... Thực ấu trĩ có phải hay không? Em không phải người tốt, lại ích kỷ lại nhất gan, thậm chí lần này về Thương Kiếm, em cũng chỉ dám ôm tâm tư thử xem, lấy danh nghĩa người đại diện đặt lịch hẹn ở phòng khám, căn bản là không dám quang minh chính đại gặp em..... Biết đến chuyện đó anh đại khái càng khinh thường em đúng không?”

Trong mắt hắn tràn ngập tự giễu cùng chua xót, còn mang theo tính trẻ con, giờ khắc này, Trần Lâm hơi hơi thở hắt ra.

Trần Lâm a Trần Lâm, may vì người này canh cánh trong lòng, vừa vui vừa vui, cảm xúc đều bị hắn khống chế, nghe được tin tức hắn gặp nguy hiểm, tâm tình cũng đã hoảng loạn như ma, may còn có cái gì không rõ?

Thấy anh hồi lâu không nói lời nào, Lý Sùng cúi đầu xuống nỗ lực nở nụ cười, “Bất quá hiện tại em đã nghĩ kỹ, anh nói đúng, em không nên trở về ép buộc anh, quá khứ chính là quá khứ, về sau..... về sau em sẽ coi anh là anh trai em..”

Hắn còn chưa nói xong, Trần Lâm đã cúi đầu hôn lên bờ môi của hắn.

“!”

Lý Sùng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, lúc này Trần Lâm cầm bàn tay đầy máu của hắn, hôn xuống một nụ hôn thành kính, đối diện biểu tình ngây ngốc của hắn, nhìn không được nhẹ nhàng cười rộ lên, “Cậu nguyện ý làm em trai tôi, tôi cũng không muốn làm anh trai cậu, về sau vẫn là kêu tên đi, tôi không có đam mê huynh đệ loạn luân..”

Lý Sùng hoàn toàn ngây ngốc, hoàn toàn không màng đến vết thương gắt gao nắm lấy tay Trần Lâm, mở miệng ra không khỏi nói lắp, “Anh..... Anh có thể lý giải ý tứ kia không?”

“Nhìn bộ dạng ngu xuẩn của cậu đi.”

Trần Lâm cười gõ đầu hắn một chút, từ túi tiền lấy ra túi cấp cứu tùy thân, cúi đầu giúp hắn băng bó miệng vết thương, “Về sau lại bị thương sinh bệnh tôi sẽ thật sự bỏ cậu, tôi muốn chính là đối tượng, không phải là con trai.”

Hai chữ “Đối tượng” làm Lý Sùng sửng sốt hồi lâu không phục hồi tinh thần lại, Trần Lâm nói cái gì nữa hắn đã hoàn toàn nghe không vào.

“Cậu đừng ngây ngốc a, nhà tôi đều nổ thành như vậy, cậu đừng vội nghĩ cái gì mà thiên trường địa cửu a, về sau đem tiểu kim khối nộp lên, bồi thường thiệt hại cho tôi.....”

Lời nói còn chưa nói xong, Lý Sùng đã đột nhiên nắm cầm anh hôn tới.

Lời nói của Trần Lâm bao trùm ở giữa nụ hôn, Lý Sùng gắt gao ôm eo anh, cười nhẹ, “Không chỉ có tiểu kim khối, em còn cho anh một lão công.”

Bóng đêm từ từ, luôn có người vì bạn thắp sáng một ngọn đèn dầu.

Trần Lâm nhìn chằm chằm đôi mắt màu xanh xám trước mắt, giờ khắc này trái tim chờ đợi rốt cuộc bị lấp đầy.

Vòng đi vòng lại, trở lại điểm xuất phát, may mắn vẫn có người đứng tại chỗ chờ anh, như vậy đã là thỏa mãn.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-la-khong-ly-hon>